DEAN KOONTZ

nimic nu e întîmplător

Cel mai bun roman al autorului
(*New York Times, Publishers Weekly*)

Dean Koontz

NIMIC NU E ÎNTÂMPLĂTOR

Traducere: IRINA NEGREA

EDITURA LIDER EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOONTZ, DEAN R.
Nimic nu e întâmplător / Dean Koontz; trad.:
Irina Negrea, – Bucureşti: Lider, 2004
ISBN 973–629–030–1
I. Negrea, Irina (trad.)
821.111 (73)-31=135.1

FROM THE CORNER OF HIS EYE
Copyright © 2000 by Dean Koontz
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin Editurii LIDER
B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod
040128-Bucureşti, Tel: 337.48.81, 335.07.80,
0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22, e-mail:
lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro
Tiparul executat la S.C. TIPARG S.A.
Piteşti, B-dul N. Bălcescu, nr. 93 Tel.: 0248 22 12 75; Fax:
0248 22 13 48
E-mail: tiparg@geostar.ro

1

Bartholomew Lampion a rămas orb la trei ani când, cu mare regret, medicii au fost nevoiţi să îi extirpe ochii, ca unică soluţie pentru a opri evoluţia unui cancer galopant. Dar, deşi lipsit de ochi, Barty şi-a recăpătat vederea când avea treisprezece ani.

Brusca înălţare după un deceniu de întuneric în slava luminii nu a fost prilejuită de vreun tămăduitor cu harul sfinţeniei. Trâmbiţele cereşti n-au vestit pentru el regăsirea văzului, după cum nu vestiseră nici naşterea lui.

O violentă lovitură a sorţii, dar şi un pescăruş au avut legătură cu vindecarea lui. Şi nu trebuie să minimalizăm nici importanţa dorinţei fierbinţi a lui Barty de a-i da mamei lui motive de a fi mândră de el, înainte de a doua ei moarte.

Prima oară când mama lui a murit a fost în ziua când s-a născut Barty.

Pe 6 ianuarie 1965.

În Bright Beach, California, majoritatea locuitorilor vorbeau cu afecţiune despre mama lui Barty, Agnes Lampion, pe care o porecliseră „Doamna de Zahăr”. Femeia aceasta trăia pentru ceilalţi, sufletul ei vibrând la toate suferinţele şi nevoile lor. În această lume materialistă, altruismul ei a stârnit suspiciuni celor cu inimă de fier şi plină de cinism. Dar până şi aceşti oameni haini la suflet recunoşteau că Doamna de Zahăr avea nenumăraţi admiratori, dar nici un duşman.

Omul care a sfâşiat universul familiei Lampion, în seara când s-a născut Barty, nu fusese vrăjmaşul ei. Era un străin, însă împărţea cu ei o verigă din lanţul destinului.

2

Pe 6 ianuarie 1965, la scurt timp după ora opt dimineaţa, Agnes simţi primele contracţii de naştere, în timp ce cocea şase plăcinte cu afine. De data asta, nu mai era vorba despre o senzaţie de fals travaliu, din moment ce durerile se răsfrângeau pe toată spinarea şi în tot abdomenul, nemailimitându-se doar la partea de jos a pântecelui şi la zona inghinală. Spasmele se înteţeau când trebuia să păşească şi se mai domoleau dacă stătea nemişcată sau se aşeza pe ceva – un alt indiciu că urma să nască în curând.

Durerile nu o deranjau prea rău. Contracţiile surveneau la intervale regulate, dar destul de mari. Nici nu se gândea să se interneze în spital, până ce nu termina treburile pe care şi le planificase pentru acea zi.

În cazul femeilor aflate la prima naştere, această fază de travaliu durează cam douăsprezece ore. Agnes se considera o persoană obişnuită din toate punctele de vedere, mulţumindu-se cu lucrurile comune, cum erau şi pantalonii gri de trening, cu şiret în talie, pe care îi purta acum, când fizicul i se deformase aşa de mult din cauza sarcinii; prin urmare, era convinsă că nu avea să intre în a doua fază de travaliu, decât după ora zece seara.

Joe, soţul ei, vrusese să o ducă de urgenţă la spital, cu mult înainte de amiază. După ce împachetă lucrurile soţiei lui, le puse în geamantan şi îl duse în maşină, Joe îşi anulă toate întâlnirile pentru a rămâne prin preajma ei, deşi avea grijă să stea mai tot timpul în altă cameră, de teamă să n-o sufoce cu grija lui excesivă, ceea ce ar fi declanşat posibilitatea de a se vedea gonit de-acasă.

De fiecare dată când Agnes gemea încetişor sau respira zgomotos, din cauza durerii, Joe încerca să îi cronometreze contracţiile. Stătuse atât de mult timp cu ochii pe cadranul ceasului de la mână, încât, ori de câte ori se privea în oglinda de pe hol, avea senzaţia că vede cum un minutar i se învârte necontenit în jurul orbitelor.

Joe era genul de om care îşi face griji din orice, deşi nu s-ar fi zis, după felul cum arăta. Înalt şi voinic, ca un Samson, ar fi putut să dărâme stâlpii şi să prăvălească acoperişurile peste filisteni. Blajin din fire, însă, era lipsit de aroganţa şi înfumurarea permanentă de care dau dovadă, îndeobşte, mulţi bărbaţi de talia lui. Deşi fericit, ba chiar jovial, avea credinţa că fusese mult prea binecuvântat cu asemenea noroc, prieteni şi familie. Nu se putea ca într-o bună zi soarta să nu aducă mari schimbări acestor satisfacţii îndestulătoare.

Nu era un om avut, ci doar cu un venit mulţumitor, dar nu-i era deloc teamă că ar putea rămâne fără bani, fiindcă ştia că putea câştiga şi mai mulţi, dacă muncea din greu şi conştiincios. În schimb, în nopţi de nelinişte, i se întâmpla să nu poată dormi de spaima surdă că i-ar putea pierde pe cei dragi. Viaţa era ca şi gheaţa formată la începutul iernii pe un heleşteu: mai fragilă decât pare, purtând neajunsul unor crăpături ascunse, cu o întunecime rece dedesubt.

În rest, lui Joe Lampion, Agnes nu i se părea nicidecum o persoană obişnuită, indiferent de ceea ce gândea ea. Era o fiinţă minunată, unică. Nu o putea pune pe vreun piedestal, din simplul motiv că un piedestal nu o putea ridica atât de sus pe cât merita ea să fie înălţată.

Dacă s-ar întâmpla vreodată să o piardă, pierdut ar fi şi el. Toată dimineaţa, Joe Lampion cugetă la posibilele complicaţii de ordin medical asociate cu naşterea unui copil. Aflase mult mai mult decât ar fi avut nevoie să ştie despre acest subiect, cu luni în urmă, dintr-un tratat de medicină voluminos, care îl umpluse de groază mult mai rău decât orice thriller citit în viaţa lui.

La 12:50, neizbutind să-şi golească mintea de descrierile din tratat, despre hemoragiile ante şi post-partum, sau de contracţiile eclamptice violente, dădu buzna în bucătărie, prin uşile batante, şi declară:

— Gata, Aggie, ajunge. Am aşteptat destul.

Aşezată la masa din bucătărie, Agnes scria nişte felicitări pe care urma să le trimită cadou împreună cu cele şase plăcinte cu afine, pe care le copsese în acea dimineaţă.

— Mă simt bine, Joey.

Nimeni, în afară de Aggie, nu-i spunea „Joey”. Avea o înălţime de 1,90 metri şi o greutate de 104 kilograme, cu faţa cioplită ca o carieră de piatră, de ţi se făcea teamă când îl vedeai, liniştindu-te doar când îi auzeai glasul profund şi melodios sau remarcai bunătatea din ochii lui.

— Mergem acum la spital, insistă el, stând în picioare lângă ea.

— Nu, dragule, nu mergem deocamdată.

Deşi Aggie avea numai 1,60 metri şi, minus kilogramele fătului, nici măcar jumătate din greutatea lui Joey, dacă ea nu voia, ar fi fost practic imposibil s-o ridici de pe scaun, chiar şi cu o macara. În orice confruntare cu Aggie, Joey era întotdeauna un Samson deja tuns şi niciodată acel Samson dinainte de a i se tăia părul.

Cu un mârâit la care până şi un şarpe cu clopoţei ar fi catadicsit să se descolăcească şi să rămână întins şi cuminte ca o râmă prăpădită, Joey spuse:

— Poftim?!

— Trebuie să scriu felicitările astea, ca să i le dau lui Edom, care se duce să livreze plăcintele.

— Parcă asta mă interesează pe mine acum!

— Ei bine, pe mine mă interesează şi asta, nu numai venirea copilaşului pe lume.

— M-ai înnebunit cu plăcintele astea, zise el, supărat.

— Şi tu pe mine cu grijile tale, replică ea, adresându-i un zâmbet care îi înmuie inima lui Joey, la fel ca soarele o bucată de unt.

— Bine, scrie felicitările şi pe urmă plecăm, oftă el.

— Da, întâi felicitările. După aceea, vine Maria, la ora de engleză. Aşa că, abia după aceia o să mergem.

— În starea ta de acum, numai de meditaţii nu eşti bună.

— Scumpul meu, predarea limbii engleze nu are nimic de-a face cu ridicatul halterelor.

În tot timpul acestei conversaţii, Agnes continuase să scrie; Joe era fascinat de scrisul ei elegant, care se forma sub vârful stiloului, ca şi cum Aggie ar fi fost doar un canal prin care cuvintele curgeau dintr-un izvor superior.

Într-un final, Joey se aplecă peste masă, iar Aggie ridică privirea spre el, străpungând cu strălucirea ochilor ei verzi umbra aceea imensă şi tăcută formată de silueta lui. Joe îşi coborî faţa dură ca de granit spre chipul ei de porţelan şi, ca şi cum ar fi tânjit după clipa sfărâmării, Agnes se ridică uşor ca să-l sărute.

— Te iubesc, asta e tot, zise el, exasperat parcă de neputinţa din vocea lui.

— Asta e tot? întrebă ea, sărutându-l din nou. Asta e TOTUL.

— Spune-mi, ce să fac ca să nu-mi pierd minţile?

Se auzi soneria de la intrare.

— Să te duci să deschizi uşa, bunăoară, îi sugeră ea.

3

Pădurile virgine de pe coasta Oregonului se înălţau pe coline aidoma unei imense catedrale verzi, iar peste tot domnea o linişte desăvârşită, ca în orice lăcaş de cult. Sus de tot, printre turlele de smarald, se întrezărea un vultur care plutea prin văzduh în cercuri tot mai largi, precum un înger cu pene negre însetat de sânge.

Aici, la nivelul solului, nu mişca nici o sălbăticiune şi nimic nu sufla parcă în splendoarea zilei. Văluri luminoase de negură zăceau încă neclintite în văgăunile mai adânci, unde le alungase noaptea, acum, apusă. Singurele zgomote erau scrâşnetul sub tălpi al acelor proaspete de brad şi respiraţia ritmică a drumeţilor experimentaţi.

La ora nouă, în acea dimineaţă, Junior Cain şi proaspăta lui soţie, Naomi, îşi parcaseră automobilul Chevy Suburban pe un drum forestier nepavat şi porniseră pe jos spre nord, pe cărări şi poteci de tot felul, afundându-se în această imensitate plină de umbre. Chiar şi la amiază, soarele nu

pătrundea acolo decât prin nişte conuri înguste, care luminau indirect aproape toată pădurea.

Când se întâmpla ca Junior să meargă în faţă, se îndepărta uneori atât de mult faţă de Naomi, încât trebuia să se oprească şi să o aştepte; se întorcea şi se uita la ea, cum venea spre el. Părul ei auriu sclipea de fiecare dată, indiferent dacă era soare sau umbră, iar chipul ei reprezenta acea perfecţiune la care visează adolescenţii şi pentru care bărbaţii maturi sunt în stare să renunţe la onoare şi la avere. Alteori, Naomi mergea în faţă; păşind în urma ei, Junior era atât de fascinat de silueta ei mlădioasă, încât nu mai percepea nimic în jur – nici bolţile verzi de vegetaţie, nici trunchiurile copacilor ca nişte coloane maiestuoase, şi nici rododendronii înfloriţi.

Deşi frumuseţea lui Naomi ar fi fost de ajuns pentru a-i cuceri inima, Junior era fermecat deopotrivă de graţia, agilitatea şi forţa ei, precum şi de hotărârea cu care înainta pe cele mai abrupte pante sau pe cele mai periculoase terenuri stâncoase. Aborda totul în viaţă – nu numai drumeţia – cu entuziasm, pasiune, inteligenţă, curaj.

Erau căsătoriţi de un an şi două luni, dar, totuşi, zi după zi dragostea lui devenea tot mai puternică. Junior avea numai douăzeci şi trei de ani, iar uneori i se părea că, într-o bună zi, inima lui avea să devină neîncăpătoare pentru imensa iubire ce i-o purta lui Naomi.

Lui Naomi îi făcuseră curte şi alţi bărbaţi, unii mai chipeşi decât Junior, mulţi mai deştepţi şi, practic, toţi mai bogaţi decât el. Cu toate acestea, Naomi îl vrusese numai pe el, nu pentru ceea ce avea sau s-ar fi putut să dobândească într-o bună zi, ci fiindcă, aşa cum susţinea ea, vedea în el un „suflet strălucitor”.

Junior era specialist în medicina recuperatorie. Foarte apreciat în branşa lui, se ocupa în special de victimele unor accidente sau atacuri vasculare, oameni care se luptau să îşi recapete funcţiile fizice pierdute. Ştia că de lucru nu va duce lipsă niciodată, dar şi că vilele în vârf de colină nu vor fi niciodată apanajul lui.

Din fericire, Naomi avea gusturi simple. Prefera să bea bere, în loc de şampanie, fugea de diamante şi nici nu-i păsa dacă n-avea să vadă Parisul vreodată. Iubea natura, plimbările pe jos în ploaie, plaja şi cărţile bune.

În excursii, i se întâmpla adesea să fredoneze încetişor, când drumul nu era prea greu. Două dintre melodiile ei preferate erau „Somewhere over the Rainbow” şi „What a Wonderful World”. Avea o voce cristalină ca apa de izvor şi caldă ca razele soarelui. Junior o îmbia adesea să cânte, fiindcă în melodiile ei desluşea dragostea de viaţă şi o bucurie molipsitoare, care îi ridica parcă moralul.

Cum această zi de ianuarie era neobişnuit de caldă, în anii şaizeci, şi fiindcă se aflau prea aproape de coastă pentru a da de vreo zonă cu zăpadă, indiferent de altitudine, erau îmbrăcaţi amândoi în şort şi tricou de bumbac. Junior savura senzaţia plăcută de căldură fizică provocată de efortul urcuşului, dulcea durere a muşchilor bine exersaţi, aerul de pădure parfumat cu miros de conifere, supleţea şi fermitatea pulpelor goale ale lui Naomi, cântecul ei duios: aşa ar trebui să arate paradisul, dacă ar exista…

Fiind plecaţi într-o excursie de o zi, fără intenţia de a înnopta în mijlocul naturii, îşi luaseră puţine bagaje – o trusă de prim ajutor, apă potabilă, mâncare –, aşa că înaintau cu destulă repeziciune. La scurt timp după-amiază, ajunseră într-un luminiş îngust din pădure şi păşiră pe ultima buclă a drumului forestier cu serpentine, cu care ajunseseră să se intersecteze din nou aici. Urcară până în vârf pe poteca de pământ, care se termina la foişorul de foc indicat pe harta lor printr-un triunghi roşu.

Turnul acesta se înălţa pe o platformă lată: o construcţie colosală din scânduri impregnate cu creozot, având la bază o latură de 12 metri. Spre vârf, turnul căpăta o formă conică, dar sus de tot se afla o terasă deschisă, în mijlocul căreia se vedea un post de observaţie, cu nişte ferestre largi.

Întrucât aici era solul stâncos şi alcalin, cei mai impresionanţi copaci nu aveau mai mult de treizeci de

metri, adică un pic mai mult de jumătate din înălţimea monştrilor de arbori din pădurea tropicală de pe pantele de mai jos. Având 45 metri înălţime, turnul se ridica mult deasupra vegetaţiei din jur.

Scările în zigzag se aflau în centrul şarpantei deschise, ridicându-se cumva sub turn, şi nu înconjurând exteriorul acestuia. Cu excepţia câtorva trepte căzute mai înăuntru şi a unor balustrade uşor desprinse, scara era în stare bună, dar cu toate astea Junior începu deja să nu se mai simtă în largul lui, când ajunse la numai două paliere distanţă de pământ. Nu îşi dădea seama care putea fi cauza acestui disconfort psihic, însă instinctul îi spunea să dea dovadă de prudenţă.

Întrucât toamna şi iarna fuseseră ploioase, pericolul de incendiu era scăzut, aşa că foişorul nu era supravegheat, în acel moment, de nimeni. Pe lângă această funcţie oarecum mai serioasă, turnul servea şi ca platformă de observaţie pentru cei suficient de hotărâţi să urce până în vârf.

Treptele scârţâiau. În spaţiul acela pe jumătate închis, paşii şi respiraţia lor greoaie răsunau cavernos. Nici unul dintre aceste zgomote nu constituia vreun motiv de alarmă, şi totuşi…

Junior urca în urma lui Naomi. Cu cât ajungeau mai sus, cu atât spaţiile deschise în formă de pană dintre grinzile încrucişate ale construcţiei se îngustau tot mai mult, lăsând să pătrundă înăuntru tot mai puţin din lumina de afară. În spaţiul de sub platforma de sus a turnului era destul de întuneric, fără a fi însă nevoie de lanternă.

Mirosul pătrunzător de creozot se îmbina acum cu izul stătut de mucegai sau fungus, care n-ar fi trebuit să se dezvolte aici, unde lemnul fusese îmbibat cu un gudron atât de puternic.

Junior se opri ca să arunce o privire în jos, pe scări, prin zăbrelele de umbră, aşteptându-se parcă să descopere pe cineva urcând scara pe furiş, în urma lor. Din câte îşi dădea el seama, însă, nu-i urmărise nimeni până aici.

Numai păianjenii le ţineau tovărăşie. De săptămâni de zile, dacă nu de luni, nu mai călcase picior de om pe acolo,

aşa că la tot pasul întâlneau nişte pânze de păianjen înfricoşătoare şi de-a dreptul grandioase. Aidoma ectoplasmei reci şi fragile a duhurilor rechemate, această arhitectură diafană li se lipea de faţă şi li se agăţa de haine cu atâta tenacitate încât, chiar şi numai în semiîntunericul de acolo, tot începeau să arate ca nişte strigoi sculaţi din morţi, înveşmântaţi în giulgiul lor zdrenţuit de putregaiuri.

Pe măsură ce diametrul turnului se îngusta tot mai mult, treptele deveneau din ce în ce mai strâmte şi mai abrupte, oprindu-se în cele din urmă pe un palier aflat la numai vreo opt metri sub planşeul platformei de observaţie. De aici, o scăriţă simplă ducea în sus spre o trapă de acces, care era deschisă.

Urcând după soţia lui pe scăriţă şi ieşind, prin trapă, pe platforma de observaţie, lui Junior era cât pe-aci să i se taie respiraţia de uimire în faţa priveliştii ce i se aşternea în faţa ochilor, dacă nu ar fi gâfâit deja de la urcatul treptelor. De acolo, de la o înălţime de cincisprezece etaje deasupra celui mai înalt punct al platoului stâncos de dedesubt şi de la o distanţă de cinci etaje faţă de coroana celor mai falnici copaci, se vedea o mare verde de valuri din ace de brad, ridicându-se în şiruri veşnice spre negurile răsăritului şi coborând în gradenuri nepieritoare spre marea adevărată, aflată la câţiva kilometri spre apus.

— Oh, Eenie, exclamă ea, e spectaculos!

Eenie era numele cu care îi plăcea să-l alinte. Nu voia să-l strige Junior, cum făcea toată lumea, şi nici el nu dădea voie nimănui să-i spună pe numele lui adevărat – Enoch. Enoch Cain Jr.

Da, fiecare îşi duce crucea lui. Bine măcar că nu se născuse cocoşat sau cu trei ochi.

După ce se curăţară unul pe celălalt de pânzele de păianjen care li se lipiseră de haine şi se clătiră pe mâini cu apă din sticlă, se apucară să mănânce. Sandvişuri cu brânză şi un pic de fructe uscate.

În timp ce mâncau, făcură turul platformei de observaţie, de mai multe ori, delectându-se cu priveliştile magnifice. La

al doilea circuit, Naomi puse mâna pe balustradă şi constată că unii dintre suporţi erau putrezi.

Nesprijinindu-se cu toată greutatea corpului de parapet, nu exista nici un pericol să cadă. Piroanele erau ieşite în afară; când unul dintre ele începu să pârâie, Naomi se trase imediat înapoi de la marginea platformei.

Oricum, Junior se speriase aşa de rău, încât vru să coboare numaidecât din turn, ca să termine amândoi de mâncat liniştiţi, simţind măcar pământul sub tălpi. Tremura rău, iar uscăciunea din gură nu avea nimic de-a face cu brânza.

Cu vocea atât de sugrumată, încât i se păru că altcineva vorbea, şi nu el, Junior spuse:

— Am fost la un pas de a te pierde.

— Oh, Eenie, nu exagera.

— Ba nu, puţin a lipsit să nu se întâmple o nenorocire.

Când urcase în turn, nu transpirase deloc, dar acum simţea cum îi picura sudoarea pe frunte.

Naomi zâmbea. Îl tamponă cu un şerveţel, ştergându-i broboanele de transpiraţie.

— Ce dulce eşti. Te iubesc, să ştii.

O ţinea strâns la pieptul lui. Ce plăcută senzaţie! Parcă avea în braţe comoara cea mai de preţ.

— Hai să coborâm, insistă el.

Desprinzându-se din îmbrăţişarea lui, muşcă şi din sandviş. Naomi era la fel de frumoasă şi când vorbea cu gura plină:

— Păi, cred că nu se poate să mergem jos, până nu vom vedea cât de gravă e problema aici.

— Care problemă?

— Balustrada. Se poate să nu fie stricată decât în locul ăsta, dar la fel de bine e posibil ca suporţii să fie mâncaţi peste tot. Trebuie să ştim ce amploare are problema, pentru ca atunci când vom reveni în civilizaţie să putem informa adecvat serviciul forestier.

— Dar de ce n-am putea, pur şi simplu, să le telefonăm şi să le spunem să verifice ei în ce stare e restul parapetului?

Zâmbind şmechereşte, Naomi îl trase în glumă de lobul urechii.

— Ding-dong. E cineva acasă? Fac un sondaj pentru a vedea câte persoane cunosc sensul expresiei responsabilitate civică.

— A da un telefon de avertizare, cum propuneam eu, este o dovadă de suficientă responsabilitate, spuse el, încruntat.

— Cu cât vom avea mai multe informaţii, cu atât vom părea mai credibili, or, cu cât vom părea mai credibili, cu atât este mai mică şi probabilitatea ca ei să creadă că suntem nişte puştani care se ţin de şotii.

— Aiurea!

— Brambura sau anapoda?

— Ce?!

— Păi, dacă e aiurea, nu văd unde ar fi aiureala! zise ea, lingându-se pe degete, fiindcă terminase deja sandvişul. Ia gândeşte-te mai bine, Eenie. Îţi dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă vreo familie vine aici cu copiii?

Junior nu-i putea refuza niciodată nimic, mai ales pentru că arareori îşi dorea ceva pentru sufletul ei.

Platforma care înconjura postul de observaţie avea o lăţime cam de trei metri. Părea solidă şi sigură sub picioare. Problemele de structură se limitau doar la balustradă.

— Bine, fie, conveni el, cu părere de rău. Numai că eu am să verific parapetul, iar tu ai să stai lângă perete, unde eşti în siguranţă.

Coborând glasul şi mârâind, cum se presupune că făceau oamenii preistorici, Naomi zise:

— Bărbatul se luptă cu tigrul fioros. Femeia se uită.

— Asta e ordinea firească a lucrurilor.

Mârâind în continuare:

— Bărbatul zice că asta e ordinea firească. Pentru femeie însă e doar distractiv.

— Fericit întotdeauna, dacă pot fi amuzant, coniţă.

În timp ce Junior se mişca de-a lungul balustradei, verificând din loc în loc cât era de solidă, Naomi mergea imediat în spatele lui.

— Ai grijă, Eenie.

De la vânt şi ploi, suprafaţa mâinii curente a parapetului era aspră la pipăit, aşa că Junior se temea mai degrabă de aşchiile care i-ar fi putut intra sub piele, decât de pericolul de a cădea de la o asemenea înălţime. Menţinea faţă de balustradă o distanţă prudentă, cam cât lungimea braţului, înaintând încet, scuturând tot timpul parapetul, ca să-şi dea seama care piroane se desprinseseră din cauza ruginii.

În vreo două minute, terminară de înconjurat complet platforma, ajungând în punctul unde Naomi descoperise lemnele putrezite din balustradă. Acesta era singurul loc nesigur al întregului parapet.

— Mulţumită? întrebă el. Hai să coborâm.

— Sigur, dar mai bine să terminăm întâi de mâncat.

Scosese din rucsac o pungă cu caise uscate.

— Ar fi mai bine să mergem jos, insistă el.

Scuturând din pungă, în palma lui, două caise, Naomi zise:

— Nu m-am săturat încă de această privelişte. Nu-mi strica plăcerea, Eenie. Acum ştim că suntem în siguranţă aici.

— Bine, cedă el. Numai te rog să nu te rezemi de balustradă, chiar dacă ştim că nu există nici un pericol.

— Ce mamă minunată ar putea ieşi din tine!

— Da, da, doar că aş avea probleme cu alăptatul.

Făcură din nou înconjurul platformei, oprindu-se din loc în loc, pentru a contempla panorama spectaculoasă. Destul de repede, Junior scăpă de încordarea dinainte. Viaţa alături de Naomi însemna o nesfârşită lună de miere.

În cele din urmă, ajunseră iarăşi la porţiunea din balustradă care era gata să se prăbuşească.

Junior o împinse pe Naomi atât de tare, încât o ridică aproape pe sus. Femeia căscă ochii mari, iar din gura larg deschisă îi pică o bucată de caisă mestecată pe jumătate. Se prăvăli pe spate, peste bucata şubredă din balustradă.

Pentru o clipă, Junior crezu că parapetul va rezista, numai că piroanele se rupseră, mâna curentă crăpă, iar Naomi se prăbuşi de pe platformă, lăsând în urmă doar nişte trosnituri de lemne uscate. Era atât de uluită, încât nu începu să urle decât când ajunsese aproape jos la capătul lungii ei căderi.

Junior nu auzi când Naomi atinse pământul, însă brusca încetare a urletelor îi confirmă producerea impactului.

Era uluit de el însuşi. Nu se ştiuse capabil de a ucide cu sânge rece, mai ales sub impulsul momentului, fără să fi avut răgazul de a cântări riscurile şi avantajele potenţiale ale unui gest atât de drastic.

Când începu să respire mai liniştit, obişnuindu-se cu gândul că fusese în stare de o asemenea îndrăzneală uimitoare, Junior se mişcă din loc, depăşind porţiunea de balustradă deteriorată. Aflându-se acum într-un loc sigur, se aplecă în afară şi privi în jos.

Era atât de micuţă, o pată pală pe iarba întunecată şi pe pietre. Zăcea pe spate, cu un picior îndoit ciudat sub ea. Cu braţul drept de-a lungul corpului, lateral, iar cel stâng întins larg în afară, ca şi cum ar fi fluturat din mână.

O iubea atât de mult încât nu suporta să o privească. Plecă de lângă parapet, traversă platforma şi se aşeză cu spatele lipit de zidul postului de observaţie.

O bucată de vreme, plânse în neştire. Pierzând-o pe Naomi, pierduse mai mult decât o soţie, mai mult decât o prietenă şi iubită, mai mult decât un suflet pereche. Pierduse o parte din propria-i fiinţă fizică: era sec şi găunos pe dinăuntru, ca şi cum carnea şi oasele din el i-ar fi fost smulse cu totul, în locul lor rămânând doar un gol negru şi rece. Se simţea sfâşiat de groază şi disperare, iar gândurile de autodistrugere îl chinuiau cumplit.

Pe urmă, însă, se simţi mai bine.

Nu bine, dar în mod cert mai bine.

Lui Naomi îi scăpase din mâna punga cu caise uscate, înainte de a plonja din turn. Se târî spre ea, scoase o bucată de fruct şi o mestecă tacticos, savurându-i gustul. Dulce.

În cele din urmă, răsucindu-se şi zvârcolindu-se pe burtă, ajunse la spărtura din parapet, de unde se uită drept în jos spre dragostea lui pierdută, departe, dedesubt. Era exact în poziţia în care o văzuse şi prima oară.

De la înălţimea aceea, nu se vedea nici o urmă de sânge. Dar nu se putea să nu-i fi curs nici un pic de sânge.

Văzduhul era neclintit, fără nici un fel de adiere. Brazii şi pinii, adevărate santinele, încremeniseră în nemişcare, ca pietrele acelea de mormânt misterioase aşezate cu faţa la mare de pe Insula Paştelui.

Naomi moartă. Atât de plină de viaţă doar cu câteva momente înainte, iar acum neînsufleţită. Incredibil.

Cerul era albastru ca serviciul de porţelan pe care îl avusese mama lui. Munţi de nori la est, ca nişte cocoloaşe de smântână. Soarele, unturiu.

Flămând, mai mâncă o caisă.

Dedesubt, Naomi tot moartă.

Ce stranie e viaţa. Cât de fragilă. Niciodată nu ştii ce întâmplare stupefiantă te pândeşte după colţ.

În locul stării de şoc dinainte, pe Junior îl cuprinse un adânc sentiment de minunare. La anii lui tineri, până nu de mult trăise cu convingerea că, sub domnia sorţii, lumea este profund misterioasă. Acum, din cauza acestei tragedii, înţelese că mintea şi sufletul omului nu sunt mai puţin enigmatice decât restul creaţiei.

Cine şi-ar fi închipuit că Junior Cain ar fi capabil de o asemenea faptă bruscă şi violentă?!

Naomi, nu.

Nici Junior, de fapt. Cât de pătimaş o iubise pe această femeie. Cât de aprig o îndrăgise. Crezuse că n-ar putea trăi fără ea.

Se înşelase. Naomi era acolo jos moartă de-a binelea, în continuare, iar el aici, sus, în viaţă. Îi trecuse scurtul impuls sinucigaş, iar acum ştia că va depăşi cumva această tragedie, că în cele din urmă durerea se va stinge, că timpul va amorţi sentimentul acesta acut al pierderii suferite şi că, într-un final, va putea chiar iubi din nou.

Într-adevăr, în ciuda amărăciunii şi a mâhnirii, privea viitorul cu mai mult optimism, interes şi încântare, ceea ce nu i se mai întâmplase de multă vreme. Faptul că era în stare de aşa ceva denota că era altfel de cum se imaginase el până atunci, adică mai complex, mai dinamic. Ohoho!

Oftă. Deşi îl ispitea perspectiva de a sta lungit acolo, privind în jos spre Naomi moartă şi visând cu ochii deschişi la un viitor mai îndrăzneţ şi mai colorat decât îşi imaginase vreodată, ştia că mai avea multe de făcut până se însera. O perioadă de timp, de-acum înainte, va fi foarte ocupat.

4

Când soneria sună din nou, prin modelul cu trandafiri al geamului uşii de la intrare, Joe o văzu pe Maria Gonzalez: colorată în nuanţe pale ba de roşu, ba de verde colo şi colo, oblică pe alocuri şi fisurată în alte părţi, faţa ei semăna cu un mozaic din contururi de petale şi frunze.

Când Joey deschise uşa, Maria coborî uşor capul, cu ochii pironiţi în jos, şi spuse:

— Păi, să fiu Maria Gonzalez.

— Da, Maria, ştiu.

Ca întotdeauna, era fermecat de timiditatea ei şi de eroismul cu care se lupta cu limba engleză.

Deşi Joey făcu un pas înapoi, ţinând uşa deschisă, Maria rămase pe verandă.

— Vreau pe doamna Agnes să văd.

— Da, aşa e. Intră, te rog.

Ezita în continuare.

— Pentru engleză.

— Da, asta găseşti la ea din belşug. Mai mult decât pot eu absorbi de obicei.

Maria se încruntă, nefiind încă suficient de expertă în noua limbă străină, ca să înţeleagă gluma lui.

Temându-se să nu creadă cumva că o tachina sau chiar că o lua peste picior, Joe îşi luă un ton deosebit de amabil:

— Maria, te rog, intră. *Mi casa es su casa.*

Femeia îi aruncă o privire, după care se uită repede în altă parte.

Sfioşenia aceasta era doar în parte ceva înnăscut, fiind totodată şi o consecinţă a educaţiei primite. Maria făcea parte din acea clasă socială, în Mexic, care nu se uită niciodată în ochii unui om considerat *patron.*

Îi venea să-i spună că aici se aflau în America, unde nimeni nu e obligat să se plece în faţa nimănui, unde condiţia socială pe care o ai din naştere nu este o temniţă, ci o uşă deschisă, un punct de pornire. Acesta era mereu tărâmul zilei de mâine.

Având în vedere masivitatea lui Joe, chipul lui aspru şi tendinţa de a se mânia ori de câte ori întâlnea o nedreptate sau efectele ei, orice i-ar fi spus Mariei despre modestia ei excesivă ar fi putut părea maliţios. Or atât ar mai fi lipsit – să trebuiască să se ducă la bucătărie ca s-o informeze pe Aggie că îi speriase aşa de rău eleva, încât aceasta dăduse bir cu fugiţii.

Timp de câteva clipe, trăi neplăcuta senzaţie că aveau să rămână aşa, în acest impas – Maria holbându-se la picioarele ei, Joe privind în jos spre creştetul capului ei plecat umil – până ce vreun înger va suna din trâmbiţa Judecăţii de apoi, iar morţii se vor scula din morminte spre Slava cerească.

Apoi, un câine nevăzut, sub forma unei bruşte adieri, traversă veranda în fugă, atingând-o pe Maria cu coada. Amuşină curios pragul şi, gâfâind, intră în casă, aducând-o după el şi pe femeia aceea mică şi negricioasă, de parcă l-ar fi ţinut în lesă.

Închizând uşa, Joe spuse:

— Aggie e la bucătărie.

Maria inspectă covorul din vestibul, cu aceeaşi atenţie cu care cercetase şi pardoseala verandei.

— Te rog, vreţi să-i spuneţi că sunt Maria?

— Du-te acolo. În spate, la bucătărie. Te aşteaptă.

— Bucătărie? Mine, singură?

— Poftim?

— La bucătărie mine singură?

— Tu, singură, o corectă el, zâmbind acum când înţelesese ce vrusese ea să spună. Da, sigur. Ştii unde e.

Maria încuviinţă din cap, traversă vestibulul spre arcada de la living, se întoarse şi se încumetă să se uite scurt în ochii lui:

— Mulţumesc.

Privind în urma ei, cum traversa camera de zi, dispărând apoi în sufragerie, Joe nu sesiză iniţial motivul pentru care Maria îi mulţumise. Pe urmă, îşi dădu seama că femeia îi era recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o arătase că nu va fura nimic, dacă se va plimba singură prin casă.

În mod limpede, femeia se obişnuise să trezească mereu suspiciuni, nu fiindcă ar fi fost o persoană dubioasă, ci pur şi simplu pentru că o chema Maria Elena Gonzalez şi plecase spre nord, din Hermosillo, Mexic, în căutarea unei vieţi mai bune.

Deşi îl mâhnea nesfârşita stupiditate şi răutate a lumii, Joe nu voia să se gândească acum la lucruri urâte. În curând, urma să vină pe lume primul lor copil, or ani şi ani de-acum înainte Joe voia să îşi poată aminti această zi ca pe o oază de lumină strălucitoare, marcată doar de dulcea – şi fie ea nervoasa – aşteptare şi bucurie a naşterii.

În living, se aşeză pe fotoliul lui preferat şi încercă să citească *You Only Live Twice,* ultimul roman cu James Bond. Nu se regăsea în acţiunea cărţii. Bond scăpase teafăr după zeci de mii de ameninţări şi biruise sute de răufăcători, dar, în schimb, habar n-avea de complicaţiile care puteau transforma un travaliu obişnuit într-o încercare ucigaşă pentru mamă şi copilaş.

5

Jos, tot mai jos, printre umbre şi pânze de păianjen sfâşiate, jos şi mai jos prin duhoarea astringentă de creozot şi miasma scârboasă de mucezeală, Junior coborî scările din turn cu nespusă precauţie. Dacă din greşeală ar călca pe vreo treaptă stricată, căzând şi rupându-şi poate piciorul, risca să zacă acolo zile de-a rândul, murind de sete sau de infecţie sau din cauza frigului, fiindcă vremea se putea oricând răci, ori chinuit de cine ştie ce păsări de pradă care n-ar pregeta să-l atace noaptea.

Drumeţiile prin sălbătăcie, de unul singur, nu sunt niciodată recomandabile. El se bizuia întotdeauna pe prietenia fiinţei de lângă el, cu care împărtăşea aceleaşi riscuri, numai că de data asta fiinţa aceasta fusese Naomi, or Naomi nu-l mai putea ajuta.

Când ajunse jos şi ieşi de sub turn, se îndreptă grăbit spre făgaşul din pădure. Până la maşină, avea de mers multe ore dacă ar fi ales ruta accidentată pe unde veniseră aici, însă, dacă opta să se întoarcă pe drumul forestier nu putea face mai mult de o jumătate de ceas ori, cel mult 45 de minute.

După câţiva paşi, însă, Junior se opri. Dacă, aducându-i aici, pe această margine de prăpastie, pe reprezentanţii legii, aceştia ar fi constatat că, deşi grav rănită, Naomi se agăţa încă de viaţă?

Greu de presupus că un om care cade de la o înălţime de circa 50 metri, altfel spus cam de la etajul 15, poate supravieţui unui asemenea şoc. Pe de altă parte, pe lume se mai întâmplă şi minuni.

Nu miracole cu zei, îngeri sau sfinţi, care îşi bagă nasul în treburile oamenilor. Junior nu credea în astfel de tâmpenii.

„Şi, totuşi, se mai petrec şi ciudăţenii uluitoare”, mormăi el, deoarece concepţia lui despre existenţă era fundamental matematică şi ştiinţifică, ceea ce lăsa loc multor anomalii nemaiauzite şi unor mistere cu nişte efecte

mecanice uimitoare, dar care excludeau complet supranaturalul.

Tremurând de groază mai mult decât ar fi fost logic, încercui baza turnului. Iarba înaltă şi buruienile îl gâdilau pe pulpele goale. În acest anotimp, nu bâzâia nici o insectă şi nu înviaseră gângăniile şi ţânţarii care să i se aşeze pe fruntea năduşită. Încet, cu precauţie, se apropie de forma boţită care era corpul soţiei lui căzute acolo.

De un an şi jumătate de când se căsătoriseră, Naomi nu ridicase niciodată vocea la el, nu se supărase niciodată pe el. La un om, Naomi nu căuta cusururile, ci calităţile, or calităţi găsea la oricine, în afară de indivizii care maltratau copii şi…

Mda, şi ucigaşii.

Îi era groază să n-o găsească încă în viaţă, fiindcă, pentru prima oară de când se cunoşteau, ştia că Naomi ar fi fost plină de reproşuri la adresa lui. Fără îndoială, i-ar adresa cuvinte aspre, poate chiar amare, şi, chiar dacă putea să o facă repede să tacă, frumoasele lui amintiri despre căsnicia lor ar fi fost întinate pe vecie. De acum înainte, ori de câte ori s-ar gândi la Naomi, fata lui de aur, ar auzi doar acuzaţiile ei piţigăiate şi i-ar vedea cu ochii minţii chipul odinioară frumos, dar schimonosit şi urâţit acum de furie.

Ce păcat ar fi ca atâtea amintiri dragi să fie stricate pentru totdeauna.

Ocoli colţul de nord-vest al turnului şi o văzu pe Naomi zăcând pe jos, acolo unde se aşteptase s-o găsească, nu aşezată în capul oaselor şi scoţându-şi din păr acele de brad, ci prăvălită acolo, contorsionată şi nemişcată.

Cu toate acestea, încremeni locului, nevenindu-i să se apropie. O studie de la distanţă, simţindu-se mai în siguranţă aşa, încercând, cu ochii mijiţi din cauza soarelui strălucitor, să sesizeze fie şi cea mai mică zvâcnire. În liniştea aceea fără vânt, fără gâze, fără de viaţă, ciuli urechile, aşteptându-se parcă s-o audă fredonând unul dintre cântecele ei preferate – „Somewhere over the Rainbow” sau „What a Wonderful World” – dar cu o voce

subţire, sfărâmată, atonă, înecată de sânge şi zornăind de la cartilagiile zdrobite.

Se monta singur, degeaba, fără nici un sens. În mod sigur era moartă, dar el trebuia să se convingă, or pentru a se convinge de acest lucru trebuia să o vadă mai de aproape. Nu avea cum să evite asta. Arunca repede o privire şi pe urmă pleca departe, foarte departe, într-un viitor lin şi interesant.

În momentul în care păşi spre ea, înţelese de ce nu vrusese să se apropie mai mult de Naomi. Îi fusese teamă să descopere că faţa ei cândva frumoasă era acum hidos de desfigurată, sfâşiată şi zdrobită.

Lui Junior îi era silă.

Nu-i plăceau filmele cu războaie sau cele cu omoruri şi suspans, în care oamenii sunt împuşcaţi sau înjunghiaţi, sau chiar otrăviţi pe neştiute, fiindcă întotdeauna ţi se arată cadavrele, de parcă le-ar fi teamă că n-ai să-i crezi pe cuvânt că aşa a fost. Prefera poveştile de dragoste şi comediile.

Luase o dată să citească un thriller de Mickey Spillane şi fusese scârbit de violenţa aceea continuă. Fusese la un pas de a renunţa să termine cartea, însă în opinia lui a nu duce până la bun sfârşit un proiect o dată început, reprezenta un mare defect de caracter, chiar dacă sarcina de îndeplinit însemna citirea unui roman de-a dreptul oribil.

La filmele de război şi la thrillere îi plăcea enorm acţiunea. *Acţiunea* propriu-zisă nu-l deranja. Îl tulbura ceea ce se petrecea *după aceea.*

Din păcate, majoritatea producătorilor de film şi cei mai mulţi romancieri deopotrivă ţin morţiş să îţi arate urmarea, ca şi când ar fi la fel de importantă ca şi povestea propriu-zisă. Partea amuzantă, însă, era reprezentată de mişcare, acţiune, şi nu de consecinţe. Bunăoară, într-o scenă cu un tren care goneşte clandestin, iar trenul loveşte din plin, la o intersecţie, un autocar plin cu măicuţe, pe care îl face praf şi îl spulberă de pe şosea, văzându-şi de cursa lui nebunească, tu ai vrea să urmăreşti ce se întâmplă mai departe cu trenul, şi nu să te întorci înapoi şi să vezi ce au

păţit nefericitele alea de călugăriţe; moarte sau vii, călugăriţele devin de domeniul trecutului, în momentul în care blestematul acela de autobuz este zburat cu roţi cu tot, iar ceea ce contează de atunci înainte este trenul: nu urmările, ci elanul.

Acum, sub această creastă de munte însorită din Oregon, la kilometri distanţă de orice tren şi mult mai departe de orice călugăriţe, Junior aplică situaţiei lui această viziune artistică, îşi învinse sila şi izbuti să îşi recapete cât de cât elanul. Se apropie de soţia lui prăbuşită acolo şi, uitându-se în jos spre ochii ei holbaţi, spuse: „Naomi?”

Nu-şi dădea seama de ce îi mai rostise numele, din moment ce conchisese de la prima privire că era moartă. Îşi desluşi în glas o nuanţă de melancolie, din care deduse că deja îi simţea, probabil, lipsa.

Presupunând că, la auzul vocii lui, reacţia ei ar fi fost să mişte ochii sau să clipească, în semn că îl recunoscuse, pe Junior nu l-ar fi deranjat prea mult lucrul acesta. Depindea, însă, în ce stare o găsea. Paralizată de la gât în jos şi neconstituind nici o ameninţare fizică, cu creierul atât de afectat, încât să nu mai aibă capacitatea de a vorbi sau de a scrie, sau, în fine, nemaiputând informa în nici un fel poliţia despre ceea ce i se întâmplase, şi cu toate astea păstrându-şi frumuseţea aproape intactă, Naomi i-ar mai fi putut îmbogăţi viaţa în multe privinţe. Dacă i-ar fi convenit situaţia – adică să ştie că Naomi rămăsese la fel de dulce şi de atrăgătoare ca întotdeauna, dar maleabilă şi obtuză ca o păpuşă, nu ar fi fost exclus ca Junior să vrea să îi ofere căldura unui cămin şi o îngrijire adecvată.

Asta apropo de acţiune fără consecinţe.

Naomi, însă, era moartă ca o râmă zdrobită sub şenilele tancului, nemaiprezentând nici un interes pentru el, nici măcar cât un autobuz cu măicuţe făcut pilaf de un tren.

Impresionant, dar faţa îi rămăsese aproape la fel de extraordinară ca întotdeauna. Aterizase cu faţa în sus, aşa că rănile erau în special la şira spinării şi la baza cefei. Junior nici nu voia să-şi imagineze cum arăta craniul ei posterior; noroc că valurile acelea de păr auriu ascundeau

bine adevărul. Trăsăturile feţei erau uşor schimonosite, sugerând leziunile interioare adânci, dar rezultatul nu era nicidecum jalnic sau grotesc. Într-adevăr, strâmbătura aceea în colţul gurii îi dădea un aer şugubăţ şi o făcea să semene cu o ştrengăriţă poznaşă, care tocmai rostise o vorbă de duh printre buzele rămase întredeschise.

Nu înţelegea de ce nu vedea decât foarte puţine urme de sânge, acolo pe catafalcul ei de stâncă, dar pe urmă îşi dădu seama că murise instantaneu la impactul cu solul. Oprită atât de brusc, inima ei nu mai putuse pompa sânge prin răni.

Îngenunche lângă ea şi o mângâie uşor pe faţă. Avea pielea caldă încă.

Sentimental ca întotdeauna, Junior îşi luă la revedere sărutând-o. Doar o dată. Prelung, dar doar o dată, fără să folosească limba.

Pe urmă, se întoarse la drumul forestier şi porni pe serpentine spre sud, cu paşi iuţi. Când ajunse la primul cot al drumului îngust, se opri şi se uită în spate spre vârful platformei stâncoase de unde venea.

Turnul înalt îşi imprima geometria neagră şi ameninţătoare pe largul cerului. Pădurea din jur se ferea parcă, trăgându-se de lângă el, ca şi cum natura n-ar mai fi vrut să accepte acea construcţie.

Deasupra turnului şi într-o parte a lui, se iviseră trei ciori, ca vlăstarii unei generaţii spontane. Se roteau deasupra locului unde Naomi zăcea ca Frumoasa din Pădurea Adormită, sărutată, dar netrezită.

Ciorile se hrănesc cu hoituri.

Reamintindu-şi singur că acţiunea contează, nu urmările ei, Junior Cain îşi reluă drumul pe făgaşul forestier. Paşii i se iuţiseră atât de mult, încât acum aproape alerga, ca la jogging, cântând în gura mare ca soldaţii la instrucţie, dar fiindcă nu ştia cântece ostăşeşti, se apucă să mormăie cuvintele de la „Somewhere over the Rainbow”, fără melodie, doar aşa cât de cât în ritmul mersului, în drum nu spre vreo biruinţă armată, ci spre un viitor ce promitea

acum să-i aducă experienţe de excepţie şi nesfârşite surprize.

6

Lăsând la o parte efectele sarcinii, Agnes era micuţă, dar Maria Elena Gonzalez era şi mai mititică. Totuşi, aşa cum erau aşezate la masa din bucătărie, în linie diagonală una faţă de cealaltă, două tinere din lumi foarte diferite, dar având o personalitate remarcabil de similară, cu opinii divergente în privinţa plăţii orelor de engleză, o înfruntare monumentală, păreau ca două plăci tectonice frecându-se una de alta în adâncurile coastei californiene. Maria era decisă să achite cu bani peşin sau în servicii. Agnes susţinea că lecţiile reprezentau un gest de prietenie, care nu necesita nici o recompensă.

— Nu pot să fur de la bunurile unei prietene, declară Maria.

— Dar asta nu înseamnă că profiţi de mine, draga mea. Îmi face atâta plăcere să te învăţ engleza, să văd progresele pe care le faci, încât eu ar trebui să te plătesc pe tine.

Maria închise ochii mari şi negri ca abanosul, trăgând adânc aer în piept şi mişcând din buze pe muteşte, de parcă ar fi repetat ceva important, înainte de a rosti cuvintele cu voce tare. Pe urmă, deschise ochii:

— Mulţumesc Fecioarei şi lui Iisus în fiecare noapte că ai apărut în viaţa mea.

— Ce drăguţă eşti, Maria.

— Dar engleza mi-o plătesc, zise ea cu fermitate, împingând pe masă trei bancnote de un dolar.

Cu trei dolari puteai cumpăra peste şaptezeci de ouă sau douăsprezece franzele, or Agnes nu voia să ia pâinea de la

gura unei femei sărmane, care mai avea şi nişte copii de crescut. Împinse banii pe masă, înapoi, spre Maria.

Cu maxilarele încleştate, cu buzele strâns lipit şi cu ochii mijiţi, Maria mătură cu palma banii spre Agnes.

Ignorând bancnotele, Agnes deschise un manual.

Maria se răsuci într-o parte pe scaun, întorcându-se cu spatele la cei trei dolari şi la carte.

Uitându-se dojenitor la ceafa prietenei ei, Agnes spuse:

— Eşti imposibilă.

— Greşit. Maria Elena Gonzalez este reală.

— Nu asta am vrut să spun, ştii şi tu prea bine.

— Nimic nu ştiu. Eu este o mexicană tâmpită.

— Tâmpită e ultimul lucru care s-ar putea spune despre tine.

— Mereu să fiu tâmpită acum, mereu dacă engleza vorbesc rău.

— Nu vorbeşti rău, ci prost, deocamdată.

— Atunci învaţă.

— Nu pe bani.

— Nu pe degeaba.

Câteva minute, stătură nemişcate: Maria cu spatele la masă, Agnes holbându-se supărată la ceafa Mariei şi încercând să o determine, printr-un act de voinţă, să se întoarcă la loc cu faţa la ea şi să fie rezonabilă.

În cele din urmă, Agnes se ridică în picioare. O contracţie uşoară îi încinse un brâu dureros peste abdomen şi şale, aşa că trebui să se sprijine de masă până îşi reveni.

Fără nici un cuvânt, turnă nişte cafea într-o cană, pe care o puse în faţa Mariei. Aşeză pe o farfurie o prăjitură cu struguri, pe care o puse lângă cafea.

Maria sorbea din cafea, aşezată tot într-o parte pe scaun, să nu vadă cei trei dolari uzaţi de pe masă.

Agnes ieşi din bucătărie pe partea cu holul, trecând printre uşile batante, şi nu prin sufragerie, iar când ajunse la arcada de la living Joey ţâşni din fotoliu, scăpând din mână cartea pe care o citise până atunci.

— Nu e încă momentul, spuse ea, îndreptându-se spre scări.

— Şi dacă te înşeli?

— Crede-mă, Joey, eu ştiu cel mai bine ce e cu mine.

Când Agnes începu să urce, Joey se repezi în vestibul după ea:

— Unde te duci?

— Sus, prostuţule.

— Şi ce vrei să faci?

— Să distrug nişte haine.

— Oh.

Agnes luă nişte foarfece de pieliţe din baia principală, scoase o bluză roşie din dulap şi se aşeză pe marginea patului. Desfăcând cu grijă nişte cusături cu foarfecele subţiri şi bine ascuţite, Agnes întoarse pe urmă bluza pe faţă şi deşiră doar câteva mici cusături de la platca de pe umăr.

Din dulapul lui Joey, extrase un blazer bleumarin mai vechi, pe care aproape nici nu-l mai purta. Căptuşeala era cam putredă, uzată şi atârna în afară. O smulse cu totul. Cu aceeaşi forfecuţă, descusu cusătura de la umăr, pe dinăuntru.

Peste maldărul de lucruri distruse, mai puse acum şi un pulover cu fermoar de-al lui Joey, după ce avusese grijă să îi descoasă aproape de tot un buzunar interior. O pereche de pantaloni kaki, pe care îi descusu imediat la şezut, tăindu-le şi colţul unui buzunar de la spate.

Strică mai multe lucruri de-ale lui Joey, decât de-ale ei, din simplul motiv că în cazul lui, voinic şi mare cum era, dragul de el, părea foarte plauzibil ca, periodic, hainele să nu-l mai încapă.

Coborând apoi la parter, Agnes începu să se frământe la gândul că poate stricase prea rău pantalonii kaki, lucru care putea da naştere la suspiciuni.

Când o văzu, Joey sări iarăşi din fotoliu. Izbuti de data asta să nu mai scape pe jos cartea, dar tot se împiedică de un taburet, fiind cât ne-aci să cadă.

— Când te-ai luat la trântă cu câinele? întrebă ea.

Contrariat, Joey zise:

— Care câine?

— Ieri sau alaltăieri?

— Câine? Nu ştiu nici un câine.

Se holba amărât la pantalonii kaki. Deşi erau destul de vechi, îi alegea întotdeauna cu plăcere când făcea treabă prin casă, la sfârşit de săptămână.

— Oh! exclamă el. CÂINELE!

— Mă mir că nu te-a muşcat.

— Slavă Domnului, zise el. Am avut o lopată.

— Sper că n-ai dat în câine cu lopata? întrebă ea, prefăcându-se indignată.

— Ba bine că nu, dacă m-a atacat, ce-ai fi vrut să fac, mă rog?!

— Dar era doar un collie pitic.

— Mie mi s-a părut ditamai dulăul, zise el, încruntându-se.

— Nu, dragule, nu. Era javra aia mică de Muffin, a vecinilor. Păi, un dulău te mânca de-a binelea, cu pantaloni cu tot. Trebuie să fim credibili.

— Muffin pare o căţeluşă aşa de drăguţă.

— Da, dar rasa îşi spune cuvântul. E rău şi nervos, asta e.

— Mda, probabil.

— Oricum, nu contează că te-a atacat. Muffin tot o dulceaţă rămâne. Ce-ar crede Maria despre tine dacă i-ai spune că ai bătut-o pe Muffin cu lopata?

— Da, dar mă apăram şi eu, nu?

— O să spună că eşti un om crud şi rău.

— Păi n-am zis că am bătut căţeluşa.

Zâmbind, cu capul aplecat pe umăr, Agnes îl privea tare amuzată.

Bosumflat, Joey se zgâia spre podea, nedumerit, mutându-şi greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, oftând, uitându-se apoi în tavan, pe urmă iar bâţâindu-se de pe o talpă pe cealaltă, leit ca un urs dresat, care a cam uitat ce trebuie să facă la următorul număr de circ.

În cele din urmă, spuse:

— Păi, uite ce-am făcut: am înşfăcat lopata, am săpat repede de tot o groapă şi am băgat-o pe Muffin acolo, până la grumaz – aşa, doar până s-a calmat.

— Vasăzică, asta e povestea?

— Da, şi am de gând să mă ţin de litera ei.

— Păi, ce să zic, ai noroc că Maria ştie englezeşte aşa de rău.

— De ce nu accepţi bani de la ea, de fapt? Mie îmi plăceau pantalonii ăştia. Păcat că i-ai stricat.

Agnes se întoarse cu spatele şi îşi continuă drumul spre bucătărie:

— După ce îi repară, or să fie ca noi.

— Şi ăla nu-i puloverul meu gri? strigă Joey, în urma ei. Cu puloverul ce-ai mai făcut, mă rog?

— Dacă nu taci din gură, ţi-l pun pe foc.

În bucătărie, Maria ciugulea din prăjitura cu struguri.

Agnes puse hainele rupte pe unul dintre scaunele de la masă.

După ce se şterse bine pe degete cu un şerveţel de hârtie, Maria analiză hainele cu mult interes. Îşi câştiga existenţa lucrând pe post de cusătoreasă la Brigth Beach Dry Cleaners. Văzând cusăturile desfăcute, plesni nemulţumită din limbă.

— Joey n-are grijă deloc de hainele lui, zise Agnes.

— Bărbaţii, remarcă Maria, înţelegătoare.

Rico, soţul ei – un beţivan şi un cartofor – fugise cu alta, părăsind-o pe Maria cu două fetiţe. Nu încăpea îndoială, omul plecase într-un loc imaculat de curat, unde lucrurile îi erau îngrijite şi călcate perfect.

Cusătoreasa ridică în sus pantalonii kaki, arcuind mirată din sprâncene.

Aşezându-se din nou pe un scaun, Agnes zise:

— L-a atacat un câine.

Maria căscă ochii mari:

— Pitbull? Ciobănesc german?

— Collie pitic.

— Cum arată aşa câine?

— Ca Muffin, ştii, căţeluşa vecinilor.

— Muffin aia mică face asta?

— Trăsăturile rasei, asta e.

— *Qué?*

— Muffin avea hachiţe.

— *Qué?*

Agnes tresări. Deja, altă contracţie. Uşoară, dar survenind foarte repede după cea dinainte. Îşi împreună palmele peste burta imensă, respirând încet şi adânc, până ce îi trecu durerea.

— Păi, oricum, zise ea, ca şi cum dăduse suficiente lămuriri despre ciudata violenţă manifestată de Muffin, reparaţiile astea cred că acoperă zece lecţii.

Faţa Mariei se încruntă, ca o bucată de pânză maro plină de fronseuri.

— Şase lecţii, zise ea.

— Zece.

— Şase.

— Nouă.

— Şapte.

— Nouă.

— Opt.

— Fie, spuse Agnes. Acum, pune bine ăştia trei dolari şi hai să facem lecţia de engleză, până nu mi se rupe apa.

— Apa robinet se rupe? întrebă Maria, întorcându-se spre chiuvetă, după care oftă adânc: Cât mai am de învăţat!

7

Norii împânzeau soarele care coborâse la asfinţit, iar cerul din Oregon arăta ca safirul, acolo unde se mai putea vedea. Poliţaii se adunaseră ca nişte corbi cu ochi strălucitori, în umbra tot mai prelungă a foişorului de foc.

Întrucât turnul se înălţa pe o creastă care marca linia de despărţire dintre domeniul proprietăţii regionale şi cel al proprietăţii statului, majoritatea forţelor de ordine prezente la faţa locului aparţinea poliţiei locale, deşi veniseră şi doi ofiţeri de la poliţia de stat.

Împreună cu poliţiştii îmbrăcaţi în uniformă, se mai afla acolo un bărbat voinic şi cu părul tuns perie; cam la vreo cincizeci de ani, omul purta nişte pantaloni negri şi un sacou sport dintr-o stofă gri cu ţesătură în zigzag. Avea faţa turtită ca o tigaie, un prim rând de bărbie mai subţire, un al doilea mai gros decât primul, iar cât despre funcţia pe care o deţinea, Junior nu ştia nimic. N-ar fi avut nici o şansă de a fi remarcat printre cei zece mii de participanţi la un eventual congres al nulităţilor, dacă n-ar fi fost însemnat din naştere cu o pată roşie în jurul ochiului drept, care îi întuneca cea mai mare parte a nasului, luminându-i totodată jumătate din frunte, pentru a reveni pe lângă ochi, terminându-se cu o pată pe pomeţi.

Între ei, reprezentanţii legii vorbeau mai mult în şoaptă.

Sau poate Junior era prea zăpăcit pentru a desluşi cu claritate cuvintele lor.

Îi venea greu să se concentreze la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Gânduri răzleţe şi ciudate i se rostogoleau prin minte, aidoma valurilor molcome şi alunecoase dinaintea furtunii pe un ocean ameninţător.

Mai devreme, după ce parcursese aproape alergând drumul forestier, ajunsese la Chevy gâfâind zgomotos, iar în scurtul răstimp cât gonise cu maşina până în Spruce Hills, cel mai apropiat oraş, se cufundase ameţitor de repede în această stare stranie. Spre sfârşitul drumului, şofa deja atât de prost, încât un agent de circulaţie încercă să-l tragă pe dreapta, numai că în acel moment mai avea doar foarte puţin până la spital, aşa că nu opri decât când ajunse acolo, intrând, însă, prea din scurt pe aleea din faţa clădirii, sări peste bordură, puţin mai lipsind să nu se ciocnească de o maşină parcată, opri până la urmă, patinând, într-o zonă de la intrarea la Urgenţe, unde parcarea era interzisă, şi, clătinându-se ca un beţiv, ieşi din Chevy, urlând la poliţist să cheme o ambulanţă, *o ambulanţă.*

Pe tot drumul înapoi, până la turn, aşezat pe scaunul din faţă într-o maşină de la poliţia locală, urmată în mare goană de o ambulanţă şi de alte automobile de poliţie,

Junior tremurase incontrolabil. Dacă încerca să mai răspundă la întrebările poliţistului de la volan, vocea, neobişnuit de subţiratică acum, i se spărgea parcă, aşa că nu mai izbutea decât să croncăne la nesfârşit un fel de „Doamne, Dumnezeule!”

Când şoseaua trecu printr-un defileu unde soarele nu pătrundea, pe Junior îl apucaseră nişte năduşeli reci, în momentul în care văzuse reflecţiile oribile şi pulsatile ale reflectoarelor rotative de pe peretele argilos consolidat cu plasă de sârmă. Din când în când, sirena maşinii de poliţie suna strident pentru a-şi face loc în faţă, iar lui îi venea să urle o dată cu ea, într-o tânguială plină de groază, chin, confuzie şi durere.

Îşi înăbuşi, totuşi, urletul, fiindcă simţea că dacă îşi dădea drumul n-ar mai putea tăcea multă vreme de-atunci încolo.

Coborând din maşină, unde era zăpuşeală, în aerul mult mai răcoros decât îl simţise când plecase de-acolo, Junior se trezi înconjurat de poliţişti şi de personalul medical de la ambulanţă. Avea senzaţia că nu prea se ţine bine pe picioare. Pe urmă, porni în faţă, conducându-i prin bălării spre Naomi, cu mişcări poticnite şi împiedicându-se de toate pietrele, pe care ceilalţi le ocoleau fără dificultate.

Junior ştia că arăta mai vinovat poate decât oricare bărbat pe lumea asta, stigmatizat de veacuri şi veacuri, încă de la primul măr şi Grădina ideală. Sudoarea, spasmele de tremurături violente, tonul defensiv de care nu putea să se dezbare când vorbea, incapacitatea de a privi pe cineva în ochi mai mult de câteva secunde – iată tot atâtea indicii pe care nici unul dintre aceşti oameni de meserie nu avea cum să le treacă vreodată cu vederea.

Acum, aici, din nou lângă trupul soţiei lui.

Livor mortis se instalase deja, sângele retrăgându-se în punctele cele mai de jos ale corpului, astfel încât, partea de deasupra a picioarelor ei dezgolite, câte o parte a fiecărui braţ, la fel ca şi faţa erau de o paloare cadaverică.

Privirea ei încremenită în moarte era încă surprinzător de limpede. Remarcabil faptul că, totuşi, impactul cu solul nu

declanşase vreo hemoragie explozivă în ochii aceia minunaţi şi albaştri ca florile de levănţică. Nici urmă de sânge, ci doar mirare.

Junior era conştient că toţi poliţiştii îi urmăreau reacţiile, în timp ce el se holba în jos spre cadavru, aşa că încercă să se gândească la ce-ar face sau la ce-ar spune, în mod normal, orice soţ nevinovat, numai că imaginaţia îi secătuise cu totul. Nu-şi putea ordona gândurile.

Starea de agitaţie şi tulburare lăuntrică i se înteţea cu violenţă, iar semnele exterioare ale acesteia deveneau din ce în ce mai vizibile. În aerul rece al amurgului târziu, Junior transpira din abundenţă, ca un om legat deja pe scaunul electric; sudoarea curgea şiroaie pe el, îi ţâşnea prin piele. Tremura, tremura rău de tot, încât avea senzaţia într-un fel că îşi auzea zăngănitul oaselor din el, ca nişte cochilii de ouă răscoapte, care se lovesc de oala care a dat în clocot.

Cum îşi putuse închipui că va scăpa neprins? Avusese halucinaţii, probabil, sau înnebunise trecător.

Unul dintre medicii de la salvare îngenunche lângă cadavrul lui Naomi, verificând pulsul, deşi în situaţia dată gestul lui, o simplă formalitate, părea de-a dreptul absurd.

Cineva se apropie de Junior şi zise:

— De fapt, cum s-a întâmplat?

Se uita în ochii bărbatului voinic, cu semnul roşu din naştere pe obraz. Nişte ochi cenuşii, tari ca floarea cuiului, însă limpezi şi surprinzător de frumoşi pentru un chip atât de nereuşit.

Glasul omului răsuna cavernos în urechile lui Junior, de parcă ar fi venit de la capătul unui tunel. Sau din punctul terminus al unui coridor al morţii, pe lungul drum dintre ultima cină şi camera de execuţie.

Junior înclină capul pe spate şi privi în sus, spre porţiunea de balustradă ruptă de pe platforma de observaţie din vârful turnului.

Era conştient că şi ceilalţi se uitau în sus.

Toată lumea tăcea. Era o linişte ca la morgă. Ciorile dispăruseră de pe cer, aşa că doar un singur vultur plutea

silenţios, ca justiţia cu prada ei la vedere, sus deasupra turnului.

— Ea. Mânca. Nişte caise uscate.

Junior vorbea aproape şoptit, dar în vale domnea o asemenea linişte, încât ştia cu certitudine că fiecare dintre aceşti juraţi neoficiali, în uniformă, îl auzea cu claritate.

— Se plimba. Pe platformă. S-a oprit. Priveliştea. S-a… s-a… s-a aplecat. A dispărut.

Brusc, Junior Cain se întoarse cu spatele la turn, cu spatele la trupul iubitei lui moarte, căzu în genunchi şi vomită. Vomită mai exploziv decât i se întâmplase vreodată când îi fusese cel mai rău de la stomac. Amară, groasă, excesiv de multă cantitativ raportată la dejunul simplu pe care îl mâncase, pe Junior îl apucă o vomă groaznic de convulsivă. Nu-l deranja nici o senzaţie de greaţă, însă muşchii abdominali i se contractau dureros, atât de puternic, încât avea senzaţia că îl tăia cineva în două, şi tot îi venea înapoi pe gât, tot mai mult, spasm după spasm, până ce scuipă un lichid subţire şi verde de la fiere, cu care ar fi trebuit să se isprăvească criza, dar nu, fiindcă urmă şi mai multă bilă, atât de acidă încât îl ardeau gingiile de la ea – Oh, Doamne, te rog, nu – tot mai multă. Se zgâlţâia spasmodic din toate mădularele. Înecându-se, de parcă ar fi înghiţit o spurcăciune. Strânse tare ochii înlăcrimaţi, ca să nu mai vadă şuvoiul, dar de putoare nu putu să scape.

Unul dintre medicii de la salvare venise lângă el şi pusese mâna cu palma rece pe ceafa lui. Acelaşi om, rosti acum presant:

— Kenny! Repede, omul ăsta a făcut hematemeză!

Zgomot de paşi în alergare, înspre ambulanţă. Kenny, probabil. Al doilea medic de la salvare.

Ca să se specializeze în terapie recuperatorie, Junior urmase multe cursuri de masaj, aşa că ştia ce înseamnă hematemeză. Hematemeză: vomitare cu sânge.

Deschizând ochii, clipind des printre lacrimi de durere, din cauza contracţiilor chinuitoare care îi sfâşiau abdomenul, Junior văzu nişte firicele roşii în mizeria verde şi apoasă care curgea din el. Un roşu strălucitor. Sângele

gastric e mai întunecat la culoare. Însemna că la el era sânge din faringe. Doar dacă nu i se rupsese vreo arteră în stomac, sfârtecată de incredibila violenţă a acestor spasme nemiloase, ceea ce ar fi însemnat că minutele îi erau deja numărate.

Se întreba dacă vulturul coborâse cumva într-o rotaţie tot mai strânsă, justiţia pogorând pe pământ, numai că nu era în stare să ridice capul ca să vadă.

Acum, fără să-şi fi dat seama când se întâmplase, din genunchi cum stătuse până atunci, se trezi culcat pe o parte. Un medic îi ridicase capul, cumva spre lateral. În felul acesta, putea elimina bila, sângele, fără să se înece cu ele.

Durerea sfâşietoare din burtă era extraordinară, ca extazul morţii. Valuri antiperistaltice nedomolite îl săgetau prin duoden, stomac şi esofag; acum, răsufla gâfâind cu disperare să ia aer, după fiecare convulsie, dar fără prea mult succes.

Ceva ud şi rece exact deasupra încheieturii cotului stâng. O înţepătură. Un tub de cauciuc flexibil îi fusese legat în jurul braţului stâng, ca să scoată în evidenţă o venă, iar înţepătura fusese de la un ac hipodermic.

Probabil că îi administraseră un medicament împotriva greţei. Puţine şanse să-şi facă efectul, ca să-l mai poată salva.

I se păru că aude fâlfâitul moale al aripilor tăioase spintecând aerul de ianuarie. Nu îndrăznea să ridice privirea.

Iar i se umpluse gâtul.

Agonia.

Întunericul i se scurse în cap, ca şi cum ar fi fost sângele care i se ridica necontenit din stomacul şi esofagul deja inundate.

8

După ce termină lecţia de engleză, Maria Elena Gonzalez plecă acasă cu o sacoşă de plastic plină cu nişte haine foarte precis stricate şi cu o pungă de hârtie mai mică, în care avea nişte prăjituri cu cireşe, pentru cele două fetiţe ale ei.

După ce închise uşa de la intrare, întorcându-se cu faţa spre vestibul, Agnes se propti cu burta ei mare şi umflată drept în Joey, care apăruse acolo ca din pământ. Soţul ei se încruntă şi puse mâinile pe abdomenul ei enorm, ca şi cum făptura ei ar fi fost pentru el mai fragilă decât un ou de măcăleandru şi mai preţioasă decât un ou Fabergé.

— Gata? întrebă el.

— Aş vrea întâi să fac ordine prin bucătărie.

— Aggie, nu, rosti el, pe un ton implorator.

Parcă ar fi fost „Ursuleţul grijuliu” din cartea de poveşti pe care Agnes o cumpărase deja pentru copilaşul ei.

Ursuleţul grijuliu îşi duce grijile-n batistă.
Sub pălăria lui de pai şi-n medalioane mici de preţ.
Îşi duce grijile-n spinare şi multe chiar la subsuori.
Ei şi, ce dacă însă, pe Ursuleţul grijuliu noi îl iubim aşa cum e!

Cum contracţiile se înteţeau ca frecvenţă şi ca severitate, Agnes spuse:

— Bine, dar lasă-mă să mă duc să le spun lui Edom şi Jacob că plecăm.

Edom şi Jacob erau fraţii ei mai mari, care locuiau în două mici apartamente deasupra garajului, aflat în spatele casei.

— Le-am spus eu deja, zise Joey, îndepărtându-se şi deschizând uşa de la dulapul de hol, cu atâta violenţă, încât puţin lipsi să n-o smulgă din balamale.

Scoase dinăuntru mantoul ei, ca şi cum ar fi făcut o scamatorie. Ca prin farmec, Agnes se trezi cu braţele vârâte în mâneci şi cu gulerul bine ridicat la gât, deşi având

în vedere proporţiile pe care le luase în ultima vreme a îmbrăca orice, în afară poate de o pălărie, necesita multă tactică şi perseverenţă.

Când se întoarse cu faţa spre el, văzu că Joey îşi pusese deja scurta şi înşfăcase de pe masă cheile de la maşină. Susţinând-o de braţ cu mâna, ca şi cum Agnes ar fi fost plăpândă şi ar fi avut nevoie de sprijin, ieşiră amândoi pe uşă.

Joey nu se mai opri ca să încuie. Bright Beach, în 1965, era o localitate lipsită de infractori şi netulburată de brontozauri leneşi şi mototoli.

După-amiaza era pe sfârşite, iar cerul care se lăsa tot mai jos părea tras vârtos spre pământ de nişte fire de lumină cenuşie, care se înfăşurau spre apus, tot mai iute, peste mosorul zărilor. În aer mirosea a ploaie.

Pontiacul verde ca un gândăcel aştepta pe alee, cu o strălucire bună să stârnească invidia naturii, făcând-o să aducă vreme rea. Lui Joey îi plăcea ca maşina lui să fie impecabil de curată şi probabil că dacă ar fi locuit în vreo regiune cu ploi şi climat neprielnic, şi nu în California, nici n-ar mai fi avut vreme să meargă la serviciu.

— Cum te simţi? o întrebă el, deschizând portiera din dreapta şi ajutând-o să se urce în maşină.

— Bine de tot.

— Sigur?

— Ca pe roţi.

În Pontiac mirosea frumos a lămâie, deşi de oglinda retrovizoare nu atârna nici un brăduţ sau alt ornament frumos mirositor. Scaunele spălate în mod regulat cu săpun fin erau mai moi şi mai pufoase decât atunci când maşina le fusese livrată de la Detroit, cu un bord nou-nouţ şi strălucitor.

După ce deschise portiera din dreptul şoferului şi se sui la volan, Joey întrebă:

— OK?

— Ca pasărea cerului.

— Eşti cam palidă.

— Mă simt bine ca peştele în apă.

— Îţi baţi joc de mine, am impresia.

— Păi, când mă îmbii aşa de frumos să te iau peste picior, cum te-aş putea refuza?!

Exact când Joey închise portiera, pe Agnes o apucă o contracţie puternică. Se strâmbă, trăgând aer şuierând printre dinţii încleştaţi.

— Oh, nu, zise Ursuleţul grijuliu. Oh, nu.

— Doamne Sfinte, iubitule, linişteşte-te. Nu e o durere oarecare. E o durere fericită. Fetiţa noastră va fi lângă noi, înainte ca această zi să se încheie.

— Băieţelul nostru.

— Bazează-te pe intuiţia de mamă.

— Nici tatăl nu e lipsit de aşa ceva. Era atât de agitat, încât zornăia cu cheia pe lângă contact, nefiind în stare să nimerească poziţia potrivită. Ba trebuie să fie băiat, o ţinu el morţiş, ca să ai mereu un bărbat pe lângă tine în casă.

— Te gândeşti cumva să fugi cu vreo blondă?

Nu izbutea să pornească motorul, întrucât invariabil tot răsucea cheia în sensul greşit.

— Ai înţeles la ce mă refer. Voi mai fi multă vreme pe lângă tine, însă ştii şi tu că femeile trăiesc mai mult decât bărbaţii. Tabelele actuariale nu greşesc niciodată?

— Există şi agentul de asigurări.

— Mda, e-adevărat, zise el, reuşind să sucească în fine cheia în direcţia cea bună şi să pornească motorul.

— Vrei să-mi vinzi şi mie o poliţă?

— Astăzi n-am vândut nici una. Trebuie să câştig şi eu un ban. Te simţi bine?

— Sunt speriată, zise ea.

În loc să vireze volanul spre alee, Joey îşi puse mâna ca de urs peste mâinile ei.

— Simţi că ceva nu e în regulă?

— După cum conduci, mi-e frică să nu intrăm cu maşina într-un pom.

Joey îşi luase o mutră jignită.

— Nu există şofer mai bun decât mine în Bright Beach. O dovedesc din plin performanţele mele automobilistice, dacă vrei să te convingi.

— Nu astăzi. Dacă îţi va trebui tot atâta timp ca să bagi în viteză, cât ţi-a trebuit şi ca să introduci cheia în contact, când vom ajunge la spital fetiţa noastră va fi deja măricică, va sta în fund şi va zice „tata”.

— Băieţelul nostru.

— Haide, calmează-te.

— Dar sunt calm.

Lăsă jos frâna de mână, băgă maneta schimbătorului de viteză în marşarier, în loc de viteza întâi, şi ieşi cu spatele de pe stradă, de-a lungul casei. Uluit, frână brusc.

Agnes nu spuse nimic, până ce Joey nu inspiră adânc de vreo patru ori, după care arătă spre parbriz:

— Spitalul e în direcţia asta.

Se uita la ea, cu o mutră vinovată.

— Te simţi bine?

— Fetiţa noastră o să meargă toată viaţa de-a-ndăratelea, dacă tu o să conduci în marşarier tot drumul până la spital.

— Dacă e fetiţă, îţi va semăna leit, zise el. Nu cred că m-aş putea descurca, totuşi, cu două ca tine.

— Te păstrăm noi tânăr şi verde.

Cu mişcări foarte hotărâte, Joey schimbă viteza şi ieşi de pe alee pe stradă, unde se uită atent în stânga şi în dreapta, cu multă suspiciune, de parcă s-ar fi aflat în recunoaştere într-o misiune de comando pe un teren periculos. Apoi, viră la dreapta.

— Ai grijă ca Edom să livreze plăcintele dimineaţă, îi reaminti Agnes.

— Jacob a zis că nu l-ar deranja să facă el asta, măcar o dată.

— Jacob sperie lumea, zise Agnes. Nimeni n-ar mânca o plăcintă livrată de Jacob, fără s-o ducă întâi la analiză la un laborator.

Acele de ploaie se împleteau parcă în aer, brodând rapid modele argintii pe asfaltul ud.

Pornind ştergătoarele, Joey zise:

— E prima oară când recunoşti de faţă cu mine că măcar unul dintre fraţii tăi e ciudat.

— Nu-i ciudat, dragă, ci doar un pic cam excentric.

— Da, la fel cum şi apa e un pic cam udă.

Încruntându-se la el, spuse:

— Sper că nu te deranjează că stau aşa aproape de noi, Joey, nu-i aşa? Sunt excentrici, dar eu îi iubesc foarte mult.

— Şi eu la fel, recunoscu Joey, după care zâmbi, clătinând din cap. În comparaţie cu ăştia doi, un agent de asigurări pe viaţă, care se frământă din orice, aşa cum sunt eu, pare un fel de şcolăriţă năstruşnică.

— Da, începi să şofezi excelent, remarcă ea, făcându-i cu ochiul.

Joey era, într-adevăr, un şofer de prima mână, cu un record impecabil până la vârsta de treizeci de ani: nici o amendă de circulaţie, nici un accident rutier.

Din păcate, măiestria de care dădea dovadă la volan şi prudenţa lui înnăscută nu-l mai ajutară în momentul în care o camionetă Ford trecu pe roşu la semafor, frână prea târziu şi intră cu mare viteză în Pontiac, izbindu-se drept de portiera din dreptul şoferului.

9

Legănându-se de parcă ar fi plutit pe nişte ape tulburi, torturat de un sunet nefiresc şi chinuitor, Junior Cain îşi închipuia o gondolă pe un râu negru, cu un dragon sculptat înfipt sus la proră, aşa cum văzuse pe coperta unui roman, unde apăreau nişte vikingi într-o corabie lungă. De data asta, gondolierul nu era un viking, ci un tip înalt într-o rasă neagră şi cu faţa ascunsă într-o glugă voluminoasă; nu mâna ambarcaţiunea cu o vâslă tradiţională, ci cu un fel de oase omeneşti lipite laolaltă în formă de toiag. Cursul râului mergea în întregime pe sub pământ, având o boltă de piatră în loc de cer şi nişte focuri care ardeau pe ţărmul

îndepărtat, de unde venea tânguiala aceea obsedantă, un strigăt plin de furie, suferinţă şi de un dor înfricoşător.

Adevărul, ca de obicei, nu era supranatural: deschise ochii şi constată că se afla în partea din spate a unei ambulanţe. Desigur, era maşina de salvare venită pentru Naomi. Acum, însă, trebuia să trimită o furgonetă de la morgă, ca s-o ia de acolo.

Un medic, nu un luntraş sau un demon, îi dădea îngrijirile necesare. Vaietul era o sirenă.

Stomacul îl durea de parcă nişte mardeiaşi profesionişti ar fi dat în el nemilos cu pumnii şi cu nişte drugi de fier. La fiecare bătaie a inimii, avea senzaţia că aceasta se presa dureros de nişte benzi care îl strângeau rău, iar gâtlejul şi-l simţea ca o rană vie.

De septul nazal, avea lipită o mască de oxigen, cu două tuburi. Fluxul acela dulce şi răcoros era bine venit. Simţea şi acum gustul scârbos al porcăriei care ieşise din el şi avea senzaţia că limba şi dinţii îi erau acoperite de putregai.

Bine măcar că nu mai vomita.

La gândul regurgitării, muşchii abdominali i se contractară imediat, cum se chircesc broaştele de laborator când le curentezi intenţionat. Se înecă îngrozit de o asemenea perspectivă.

Ce se întâmplă cu mine.

Medicul smulse masca de oxigen de pe nasul pacientului şi îi ridică repede capul, pregătind un prosop pentru lichidul subţire ejectat.

Organismul îl trăda din nou pe Junior, într-un mod absolut nou, care îl îngrozea şi îl umilea, antrenând toate fluidele corporale, în afară de cel cerebrospinal. Pentru o bucată de timp, aşa cum zăcea acolo în ambulanţa care se legăna, îşi dori să fie cu adevărat într-o gondolă pe apele Styxului, isprăvind cu mizeria şi suferinţele.

Când îi trecu accesul convulsiv şi se prăbuşi înapoi pe perna împroşcată de murdărie, cutremurându-se de duhoarea care emana din hainele lui oribil de împuţite, pe Junior îl frapă o idee care putea fi ori nebunie curată, ori o deducţie sclipitoare: Naomi, nemernica naibii, m-a otrăvit!

Cu degetele apăsate pe artera radială de la încheietura mâinii drepte a lui Junior, medicul simţise probabil o accelerare formidabilă a pulsului.

Junior şi Naomi luaseră caise uscate din aceeaşi pungă. Băgând mâna în pungă, fără să se uite. Scuturând punga să le cadă caisele în palmă. Imposibil ca Naomi să fi putut alege nişte caise pentru el şi altele pentru ea.

Dacă se otrăvise şi ea? Avusese cumva de gând să-l omoare, după care să se sinucidă?

Cum să fi făcut aşa ceva tocmai Naomi – o fiinţă atât de veselă, iubitoare de viaţă, optimistă şi bisericoasă?! Vedea totul, zi de zi, printr-un abur auriu venit din soarele care era în inima ei.

Junior îi vorbise o dată tocmai despre această senzaţie: aburul auriu, soarele din inima ei. Cuvintele lui o înduioşaseră, ochii i se umpluseră de lacrimi, iar iubirea lor fizică fusese mai frumoasă decât oricând.

Mai degrabă otrava fusese în sandvişul lui cu brânză sau în sticla lui cu apă.

Se revoltă în sinea lui la gândul că frumoasa Naomi ar fi putut săvârşi o asemenea mârşăvie. Cum să conceapă că blânda, mărinimoasa, onesta, drăguţa de Naomi ar fi fost capabilă să omoare pe cineva – şi cu atât mai puţin pe bărbatul iubit.

Doar dacă nu-l iubise, de fapt.

Medicul umfla manşeta sfigmomanometrului: tensiunea arterială pe care o avea Junior, în acel moment, urcase până în prag de apoplexie, la gândul că dragostea lui Naomi fusese poate o minciună.

Poate se măritase cu el doar pentru… Nu, pe pista asta nu ajungea nicăieri. Bani, oricum nu avea.

Da, chiar îl iubise. Îl adorase. Dacă ar fi spus că îl idolatrizase n-ar fi exagerat deloc.

Dar, acum, când îi trecuse prin minte posibilitatea ca Naomi să fi fost în stare de o mârşăvie, Junior nu mai putea scăpa de această suspiciune. Naomi cea bună la suflet, care dăruia tuturor mai mult decât primea ea vreodată de

la alţii, avea să rămână pe veci, în amintirea lui, învăluită în umbra îndoielii.

În fond, nu poţi cunoaşte niciodată pe nimeni cu adevărat, nu poţi cunoaşte cu adevărat cel mai ascuns cotlon din mintea sau din sufletul cuiva. Nici o fiinţă omenească nu este perfectă. Până şi un ins cu deprinderi de sfânt şi un comportament altruist poate fi un monstru în sinea lui, fiind plin de nişte dorinţe oribile, care ar putea să-i motiveze faptele doar o dată în viaţă sau, poate, niciodată.

Era absolut sigur, bunăoară, că el unul nu şi-ar mai omorî altă nevastă. În primul rând, ţinând seama că, acum, căsnicia lui cu Naomi i se părea întinată de cele mai teribile suspiciuni, nu-şi imagina cum ar mai putea avea suficientă încredere în cineva, încât să se mai cunune vreodată.

Vlăguit, Junior închise ochii, lăsându-se cu recunoştinţă pe mâna medicului, care îl ştergea cu o cârpă umedă şi rece pe faţa unsuroasă şi pe buzele arse şi crăpate.

Chipul frumos al lui Naomi îi răsări în minte, cu o expresie de beatitudine timp de câteva momente, dar pe urmă lui Junior i se păru că desluşeşte un fel de viclenie în surâsul ei îngeresc, o licărire neliniştitoare de calcul rece în ochii ei atât de iubiţi odată.

Pierderea soţiei preaiubite era ceva sfâşietor, ca o rană ce nu avea să se mai vindece niciodată, dar constatarea de acum era şi mai rea: ideea că imaginea ei strălucitoare era mânjită de suspiciune. Naomi nu mai era lângă el, pentru a-i oferi mângâiere şi consolare, iar acum Junior nu mai avea nici măcar nişte amintiri neprihănite despre ea, care să-l poată susţine. Ca de obicei, nu fapta îl tulbura, ci ceea ce urma după aceea.

Pângărirea amintirii lui Naomi îi provoca o tristeţe atât de acută şi cumplită, încât se întreba dacă va putea să suporte aşa ceva. Buzele îi tremurau, înmuiate parcă, dar nu fiindcă i-ar fi venit să vomite iarăşi, ci sub impulsul unui soi de suferinţă, dacă nu chiar din cauza suferinţei, pur şi simplu. Ochii i se umplură de lacrimi.

Poate că medicul îi injectase vreun sedativ. În timp ce ambulanţa se hurducăia mugind prin clipele acestei zile atât de importante, Junior Cain plânse profund, dar încetişor – şi îşi găsi pacea temporar într-un somn fără vise.

Când se trezi, se afla într-un pat de spital, cu partea de sus a corpului uşor ridicată. Singura iluminaţie venea de la unica fereastră a încăperii: o lumină pământie şi atât de mohorâtă, încât îşi pierduse orice strălucire, şi din cauza lamelelor înclinate ale jaluzelelor se prelingea parcă înăuntru, sub forma unor panglici plumburii.

Mai avea şi acum un fel de acreală în gură, deşi senzaţia nu mai era la fel de scârboasă ca înainte. Mirosea frumos a curat şi a proaspăt: dezinfectante, ceară de parchet, aşternuturi primenite – fără nici un iz de miasme corporale.

Junior era nespus de istovit şi moale. Se simţea zdrobit şi oprimat, de parcă o greutate imensă l-ar fi strivit nemilos. Îl obosea până şi să ţină ochii deschişi.

Un stativ pentru perfuzie era pus lângă pat, picurându-i un lichid în venă, pentru a înlocui electroliţii pe care Junior îi pierduse vomitând şi pentru a-i administra, probabil, un medicament antiemetic. Avea braţul drept legat strâns de o placă de sprijin, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să îndoaie cotul, riscând să-şi smulgă acul, din greşeală.

Se afla într-un salon cu două paturi. Celălalt pat era neocupat.

Junior avea impresia că e singur în cameră, însă, exact când se crezu suficient de întremat, încât să încerce să se mute într-o poziţie mai comodă, auzi cum un bărbat îşi drege glasul. Zgomotul venise de dincolo de tăblia patului dinspre picioare, din colţul drept al camerei.

Instinctiv, Junior îşi dădu seama că o persoană ca aceasta, care îl păzea din umbră, nu putea avea chiar cele mai bune intenţii. Medicii şi asistentele medicale nu-şi monitorizează pacienţii cu lumina stinsă.

Bine că nu mişcase capul şi nici nu scosese vreun sunet, înainte de a se da de gol că era treaz, voia să înţeleagă cât mai mult cu putinţă din ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Întrucât partea dinspre căpătâi a patului de spital era cumva ridicată, Junior nu trebui să ia capul de pe pernă, pentru a studia colţul de unde îl pândea fantoma. Privi atent dincolo de stativul de perfuzie şi de capătul dinspre picioare al celuilalt pat.

Junior zăcea întins în partea cea mai întunecoasă a încăperii, aflându-se cel mai departe faţă de fereastră, însă colţul care îl preocupa acum era aproape la fel de învăluit în beznă. Se holbă aşa multă vreme, până când, deşi îl dureau deja ochii, izbuti să desluşească conturul vag şi colţuros al unui fotoliu. Iar pe fotoliu: o siluetă amorfa, ca a unui gondolier de pe Styx, cu rasă şi glugă.

Nu se simţea în apele lui, îl durea peste tot, îi era sete, dar cu toate astea rămase la pândă, perfect nemişcat.

După un timp, îşi dădu seama că senzaţia aceea de apăsare cu care se trezise nu era doar un simptom psihologic: avea ceva greu pe abdomen. Şi rece – atât de rece, încât, întrucât mijlocul îi amorţise îngrozitor, nici nu mai percepea senzaţia aceea ca de gheaţă.

Fiori de frig îl scuturau din toate mădularele. Îşi încleştă bine maxilarele, ca să nu-i mai clănţăne dinţii, ceea ce i-ar fi putut atrage atenţia tipului de pe fotoliu.

Deşi nu-şi dezlipise ochii din colţul camerei, Junior începu să se căznească să îşi dea seama ce era chestia aceea de pe abdomenul lui. Scrutătorul acela misterios, din colţul camerei, îl irita destul de mult pe Junior, care nu mai reuşea să-şi ordoneze gândurile la fel de bine ca de obicei, iar, în plus, efortul de a nu dârdâi zgomotos de la frisoanele pe care le avea îl împiedica şi mai mult să judece raţional. Pe măsură ce timpul trecea, iar el era incapabil să identifice obiectul acela glacial, Junior intra din ce în ce mai mult în panică.

Puţin lipsi să nu tragă un ţipăt, când în minte i se plăsmui imaginea trupului mort al lui Naomi, ajuns acum nu palid de alb, ci cenuşiu ca lumina anemică de la geam şi înverzindu-se pe alocuri, în plus rece; toată căldura vieţii îi pierise din carne, fără ca deocamdată căldura descompunerii să fi început să mustească, însufleţind-o parcă din nou.

Nu. Ce ridicol. Nu, Naomi nu zăcea azvârlită peste el. În pat cu el nu era un cadavru. Asta se întâmplă doar în benzile desenate, de genul „Poveştilor din criptă”.

Nu. Nu Naomi şedea pe fotoliu; nu Naomi venise de la morgă, acolo, ca să se răzbune pe el. Morţii nu învie la loc, nici aici, nici în vreo lume de dincolo. Prostii.

Chiar dacă nişte astfel de superstiţii izvorâte din ignoranţă ar putea fi adevărate, musafirul era mult prea tăcut şi mult prea răbdător, pentru a fi întruparea vie-moartă a unei neveste ucise. O asemenea linişte nu întâlneşti decât în jurul sălbăticiunilor de pradă, semănând mai degrabă cu o viclenie animală, şi nu cu o muţenie supranaturală. Era neclintirea elegantă a panterei în tufiş, încordarea încolăcită a unui şarpe prea hain, pentru a mai zornăi înainte de a ataca.

Brusc, Junior intui identitatea omului din fotoliu. Fără nici o îndoială, era vorba despre poliţistul îmbrăcat în civil, care avea un semn din naştere, pe obraz.

Haina sare-şi-piper, părul tuns perie. Faţa ca o tigaie. Gâtul gros.

Instantaneu, Junior îşi aminti de ochiul care plutea în pata aceea roşie de pe orbită, irisul cenuşiu şi tare ca un cui în palma însângerată a unui om răstignit pe cruce.

Îngheţase carnea pe el de la greutatea aceea cumplit de rece, care îl apăsa pe burtă; dar acum, fiori de gheaţă îi răscoleau măduva spinării, când se gândea la detectivul cu semnul din naştere, care îl pândea în tăcere, din întuneric.

Junior ar fi preferat să aibă de-a face cu Naomi, moartă şi înviată şi oribil de înfuriată, decât să îl înfrunte pe omul acesta periculos de răbdător.

10

Cu un trosnet sinistru, de parcă tot cerul s-ar fi desfăcut la Judecata de apoi, camioneta Ford se ciocni de Pontiac. Agnes nu-şi auzi prima fracţiune de urlet, şi nici prea mult din ţipătul prelung care urmă, în timp ce maşina patină lateral, se răsturnă şi se rostogoli.

Carosabilul ud de la ploaie strălucea parcă unsuros sub pneuri, iar intersecţia se afla mai sus, la jumătatea pantei unui deal lung, astfel încât forţa gravitaţiei se alie cu soarta împotriva lor. Partea laterală a Pontiacului, cea dinspre şofer, se ridică. Dincolo de parbriz, strada principală din Bright Beach se înclină ameţitor. Maşina se izbi de asfalt lateral, pe partea dreaptă.

Geamul de la portiera de lângă Agnes se fisură, împrăştiindu-se. Asfaltul amestecat cu pietriş fin, ca un balaur cu solzi sclipitori, şuieră dincolo de geamul spart, la numai câţiva centimetri de faţa ei.

Înainte de a pleca de-acasă, Joey îşi pusese centura de siguranţă, spre deosebire de Agnes, care nu putuse face la fel, din cauza stării în care se afla. Izbea în portieră, deşi o durea rău umărul drept, şi se gândea: „Oh, Doamne, copilaşul!”

Proptindu-şi picioarele în podea, apucându-se strâns de scaun cu mâna stângă, încleştându-şi cu disperare mâna dreaptă pe mânerul portierei, Agnes se ruga, se ruga fierbinte ca bebeluşul să nu păţească nimic, ca ea să trăiască măcar atât cât să poată naşte copilaşul în această lume minunată, în această creaţie măreaţă de o infinită şi minunată frumuseţe, indiferent dacă ea rămânea sau nu în viaţă, după naştere.

Răsturnat acum pe acoperiş, Pontiacul se învârtea alunecând şi frecându-se de carosabil cu un scrâşnet oribil; şi, oricât de îndârjit se sforţa Agnes să se ancoreze, se simţea trasă în jos de pe scaun, spre tavanul răsturnat şi cumva în spate, totodată. Se lovi tare cu fruntea de

capitonajul subţire al acoperişului maşinii şi se pocni cu spatele de tetieră.

Agnes se auzi urlând din nou, dar doar scurt, de data asta, fiindcă ori maşina fusese din nou tamponată de camionetă sau de alt autovehicul, ori poate se ciocnise de vreun automobil parcat pe stradă, însă, indiferent care ar fi fost cauza, lui Agnes i se tăie practic răsuflarea, aşa că urletele ei se preschimbară în nişte gâfâieli sacadate.

Cel de-al doilea impact generase o rostogolire de 360 grade, faţă de 180, cât fusese iniţial. Pontiacul se zdrobi pe partea laterală stângă, săltă până la urmă, pe cele patru roţi, sări peste bordura unui trotuar şi se strivi cu bara din faţă de zidul unui magazin cu articole de surfing, pictat în culori vii, făcând praf toată vitrina acestuia.

Ursuleţul grijuliu, foarte masiv aşa cum arăta la volanul maşinii, se prăvăli lateral pe scaun, cu capul înclinat spre ea, cu ochii răsuciţi într-o parte şi cu privirea fixată spre ea. Sângele îi curgea şiroaie din nas.

— Copilaşul? zise el.

— E bine, aşa cred, e bine, gâfâi Agnes, însă era îngrozită la gândul că poate se înşela, temându-se ca bebeluşul să nu se nască mort sau cu leziuni grave.

Nu se mişca deloc Ursuleţul cel grijuliu, ci zăcea în poziţia aceea ciudată şi în mod cert incomodă, cu braţele spânzurate blegi în jos şi cu capul atârnând pe o parte, ca şi cum ar fi cântărit prea mult ca să şi-l mai poată ţine drept.

— Să… te văd şi eu.

Agnes tremura şi era tare înspăimântată, nemaijudecând limpede, aşa că pe moment nici nu înţelese ce vrusese el să spună, dar apoi văzu că şi geamul de lângă el era spart, iar portiera din dreptul lui se strâmbase cu totul. Mai rău chiar, partea laterală a Pontiacului era complet înfundată înăuntru, din cauza impactului loviturii produse de camionetă. Cu un mârâit de tablă contorsionată şi cu dinţi ca de fier, autovehiculul muşcase din Joey, muşcase adânc, ca un rechin mecanic ieşind din apele acelei zile ploioase, zdruncinându-i coastele, vânându-i inima caldă.

Să… te văd şi eu.

Joey nu putea să-şi mai ridice capul, nu se putea suci mai bine spre ea… din cauză că se lovise la şira spinării, care poate i se frânsese, provocându-i paralizia.

— Oh, Doamne Sfinte, şopti ea şi, cu toate că fusese întotdeauna o femeie puternică, pentru care credinţa religioasă era ca o stâncă, iar speranţa mai firească decât aerul pe care îl respira, acum se simţea la fel de nevolnică şi slabă ca şi pruncul nenăscut din pântecele ei, pătrunsă de o frică bolnăvicioasă.

Se aplecă în faţă, pe scaun, şi un pic spre el, ca s-o poată vedea mai bine, iar când îl atinse pe obraz cu o mână tremurândă, capul lui Joey se înclină cu bărbia pe piept, fiindcă muşchii gâtului i se făcuseră moi ca nişte zdrenţe.

Ploaia rece, biciuită de vânt, bătea înăuntru prin geamul spart; pe stradă, se auzeau glasuri tot mai sonore, fiindcă lumea venea în fugă spre Pontiac – tuna în depărtare; în aer plutea mirosul de ozon, de la furtună, dar şi un iz de sânge, mai stins, dar mult mai cumplit… Şi, totuşi, detaliile acestea concrete nu o făceau pe Agnes să perceapă realitatea momentului, ea care, nici în cele mai profunde coşmaruri, nu simţise că visează mai intens decât cum i se părea acum.

Cu faţa îngropată între palme, nici nu mai era în stare să ridice capul, de teama a ceea ce risca să vadă.

Ochii lui Joey erau straniu de strălucitori, aşa cum nu-i văzuse niciodată, ca şi cum îngerul radios care avea să-l călăuzească altundeva intrase deja în corpul lui, ca să fie cu el acum, la începutul călătoriei.

Cu un glas lipsit de durere şi frică, Joey îi spuse:

— Am fost… iubit de tine.

Neînţelegând şi închipuindu-şi că în mod inexplicabil o întreba dacă îl iubea, Agnes spuse:

— Da, bineînţeles, ursuleţ prostuţ de eşti, sigur că da, tontule, te iubesc.

— A fost… singurul vis care a contat, spuse Joey. Tu… iubindu-mă. Am avut o viaţă frumoasă datorită ţie.

Încercă să îi spună că va scăpa cu viaţă, ca va fi alături de ea multă vreme de-acum încolo, că universul nu putea fi atât de crud, încât să-l răpească la numai treizeci de ani, când mai aveau decenii de trăit împreună, însă adevărul era limpede sub ochii ei, aşa că nu se simţea în stare să-l mintă.

Cu toată stânca de credinţă de sub picioarele ei şi în ciuda speranţei care îi umplea şi acum pieptul, Agnes nu era capabilă să fie tare în faţa lui, aşa cum şi-ar fi dorit. Faţa i se înmuie, gura începu să-i tremure şi, când se căzni să îşi înăbuşe un hohot de durere, izbucni violent în plâns.

Ţinându-i chipul scump între mâini, îl sărută. Îi întâlni privirea şi, cu furie, clipi des să îşi alunge lacrimile, fiindcă voia să aibă vederea limpede, să se poată uita în ochii lui, să îl vadă, cea mai sinceră şi adevărată părticică din el fiind acolo, în spatele ochilor lui, până în ultima clipă, după care ştia că nu-l va mai putea avea alături de ea niciodată.

Oamenii se îngrămădiseră la geamurile maşinii, căznindu-se să deschidă portierele blocate, dar lui Agnes nici nu-i păsa de ei.

Răspunzând concentrării ei încrâncenate printr-un moment de brusc reviriment, Joey spuse:

— Bartholomew.

Nu cunoşteau pe nimeni cu numele de Bartholomew, şi nici nu-l auzise vreodată pe Joey pomenind de cineva pe care să-l cheme aşa, dar cu toate astea Agnes ştia ce voia Joey. Vorbea despre fiul pe care n-avea să-l vadă niciodată.

— Dacă e băiat – Bartholomew, îi promise ea.

— E băiat, o asigură Joey, ca şi cum ar fi avut o viziune.

Un sânge gros îi picura pe buza inferioară, prelingându-i-se pe bărbie – sânge arterial strălucitor.

— Nu, scumpule, îl imploră ea.

Se pierdea în ochii lui. Îşi dorea să poată trece prin ochii lui, aşa cum trecuse Alice prin oglindă, să urmeze frumoasa luminozitate care pălea acum, să meargă cu el prin uşa care i se deschisese şi să-l însoţească afară din ziua aceasta scăldată de ploaie în slava de dincolo.

Dar aceasta era uşa lui, nu a ei. Agnes nu avea bilet de drum, ca să se suie în trenul care venise pentru el. Joey se urcă acolo şi trenul plecă, iar o dată cu el dispăru şi lumina din ochii lui. Aplecându-se spre el, îl sărută pentru ultima oară pe buze: sângele lui nu era amar, ci sfânt.

11

În timp ce fâşiile de lumină pământiu-cenuşie îşi pierdeau încet luciul anemic, iar umbrele sumbre proliferau sinistru, tăcerea de planton dintre Junior Cain şi bărbatul cu pata din naştere rămânea intactă.

Ceea ce ar fi putut deveni un joc al aşteptării, de proporţii epice, luă sfârşit când uşa se deschise brusc spre interior, iar de pe culoar intră un doctor în halat alb. Din cauza luminii orbitoare a neonului care îi bătea din spate, omul avea faţa în umbră, ca personajele din vise.

Junior închise ochii imediat, lăsă să-i atârne maxilarul şi începu să respire pe gură, prefăcându-se că doarme.

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar n-ai voie să stai aici, zise medicul, încetişor.

— Nu l-am deranjat deloc, răspunse musafirul, urmând exemplul doctorului şi vorbind tot în şoaptă.

— Sunt convins de asta. Numai că pacientul are nevoie de linişte şi odihnă totală.

— Şi eu la fel, zise vizitatorul, făcându-l pe Junior aproape să se încrunte nedumerit de această replică bizară, care probabil lăsa să se mai înţeleagă şi altceva.

Cei doi făcură cunoştinţă. Cadrul medical era doctorul Jim Parkhurst. Avea un fel de-a fi dezinvolt şi afabil, iar glasul plin de intonaţii mângâietoare, fie din fire aşa, fie intenţionat astfel, suna binefăcător ca un balsam pe rană.

Bărbatul cu semnul din naştere se prezentă ca fiind detectivul Thomas Vanadium. Nu folosi forma diminutivă şi

familiară a prenumelui, cum făcuse doctorul, iar vocea lui plată era la fel de banală ca şi mutra lui turtită.

Junior presupuse că nimeni nu-l striga pe poliţist „Tom”, decât poate maică-sa. Probabil că unii îi spuneau „domnule detectiv”, iar cei care îl cunoşteau mai bine „Vanadium”.

— Ce afecţiune are acest domn Cain? întrebă Vanadium.

— A avut un acces de hematemeză neobişnuit de lung.

— Adică a vărsat sânge. Unul dintre medicii de la salvare a folosit acelaşi termen de specialitate. Dar care a fost cauza?

— Păi, întrucât sângele nu a fost negru şi acid, deducem că nu a provenit din stomac. Dimpotrivă, era strălucitor şi alcalin. E posibil să fi ajuns de mai jos în esofag, dar cel mai probabil provine din faringe.

— Adică din gât.

Junior îşi simţea gâtlejul sfâşiat pe dinăuntru, ca şi cum ar fi înghiţit un cactus.

— Exact, spuse Parkhurst. Probabil unul sau mai multe vase mici de sânge s-au spart de la violenţa cu care s-a produs această emesis.

— Emesis?!

— Da, vomitarea. Mi s-a spus că a fost un acces emetic extrem de violent.

— Scuipa din el ca dintr-un furtun de stins incendii, remarcă Vanadium pe un ton plat.

— Ce exprimare plastică!

Cu un aer prozaic, ce ar fi putut da un nou înţeles cuvântului flegmatic, detectivul mai adăugă:

— Sunt singurul dintre cei prezenţi acolo, care nu trebuie să-şi dea hainele la curăţătorie.

Dialogul se derulase aproape în şoaptă, fără ca nici unul dintre cei doi interlocutori să se fi apropiat de pat.

Lui Junior îi părea bine că avea ocazia să tragă cu urechea la ce vorbeau ei, nu numai fiindcă spera să afle natura şi profunzimea suspiciunilor lui Vanadium, ci şi pentru că era curios – şi preocupat – de sorgintea incidentului dezgustător şi jenant din cauza căruia aterizase aici.

— Hemoragia e gravă? se interesă Vanadium.

— Nu. S-a oprit. Important acum e să preîntâmpinăm recurenţa acestei emesis, care ar putea declanşa o nouă sângerare. I se administrează medicamente împotriva greţei şi, intravenos, un succedaneu de electroliţi; i s-au pus şi nişte pungi cu gheaţă pe abdomen, pentru a reduce riscul unor noi spasme ale muşchilor abdominali şi pentru a ţine sub control orice posibilă inflamaţie.

Pungi cu gheaţă. Nu Naomi moartă. Doar nişte gheaţă.

Lui Junior îi venea să râdă de tendinţa lui spre morbiditate şi egotism. Moarta-vie nu venise să îl înhaţe: erau doar nişte pungi de cauciuc pline cu gheaţă.

— Vasăzică, vomitarea a provocat hemoragia, zise Vanadium. Dar ce a provocat, totuşi, vomitarea?

— Îi vom face o serie de investigaţii, desigur, dar nu înainte de a avea o stare stabilă timp de cel puţin douăsprezece ore. Personal, nu cred că vom descoperi vreo cauză de natură fizică. Cel mai probabil, a fost ceva de natură psihologică – o emesis acută pe bază nervoasă, cauzată de o anxietate gravă – şocul de a-şi fi pierdut soţia, imaginea morţii ei.

Exact. Şocul. Pierderea devastatoare. Junior simţea acest lucru acum, din nou, şi se temea să nu se dea de gol plângând, deşi avea senzaţia că terminase cu vomitatul.

Învăţase multe lucruri despre el însuşi în această zi capitală – că era mult mai spontan decât îşi imaginase vreodată, că era dispus la mici sacrificii dureroase pe termen scurt în favoarea unor avantaje pe termen lung, că era îndrăzneţ şi dârz – dar poate cea mai importantă lecţie se referea la faptul că era un om mult mai sensibil decât se crezuse până atunci şi că această sensibilitate, deşi admirabilă, risca să îl dea gata pe neaşteptate şi în cele mai nepotrivite momente.

Vanadium îi spunea doctorului Parkhurst:

— În meseria mea, văd o mulţime de oameni care tocmai au pierdut pe cineva drag. Dar nimeni n-a borât vreodată ca un vulcan în erupţie.

— Da, este o reacţie neobişnuită, recunoscu medicul, dar nu într-atât de neobişnuită încât să constituie o excepţie.

— E posibil să fi ingurgitat ceva care să-l facă să vomite aşa?

— De ce naiba să fi făcut asta?! exclamă Parkhurst sincer contrariat.

— Pentru a simula o stare de emesis acută pe bază nervoasă.

Prefăcându-se în continuare că doarme, Junior constată încântat că detectivul îşi născocise singur o pistă falsă, pe care se încăpăţâna acum să o urmeze.

Vanadium continuă cu mormăitul lui monoton caracteristic, care nu se potrivea deloc cu conţinutul plastic al expresiilor lui:

— Un bărbat se uită la cadavrul soţiei, începe să năduşească mai dihai decât un vier în călduri, scuipă ca un mocofan după ce s-a îndopat la un concurs de băut bere şi varsă din el până scoate sânge – astea nu sunt reacţiile tipice ale ucigaşului de rând.

— Ucigaş?! Păi eu am auzit că balustrada era ruptă.

— Aşa e. Dar poate asta nu e tot. Oricum, ştim noi ce poze prefăcute îşi iau indivizii de genul ăsta şi ce mutre cu care fac pe deştepţii, închipuindu-şi că te duc de nas. Majoritatea dintre ei sunt atât de patetici, încât ar fi mai bine ca la o asemenea suferinţă să-şi bage degetele într-o priză electrică şi să ne scutească pe noi de belele. Oricum, asta reprezintă o nouă abordare, făcută parcă pentru a te convinge să-l crezi pe amărâtul ăla, că într-adevăr a păţit ceva.

— Dar poliţia regională nu a ajuns deja la concluzia că a fost vorba despre o moarte accidentală? întrebă Parkhurst.

— Toţi de-acolo sunt nişte oameni cumsecade, nişte poliţai buni la suflet, remarcă Vanadium, iar, dacă sunt mai miloşi decât mine, asta e o virtute, nu un cusur. Ce-o fi înghiţit oare domnul Cain ca să ajungă să vomite în halul ăsta?

Bunăoară, dacă te mai ascult mult pe tine vorbind, voi păţi iarăşi la fel, se gândea Junior.

— Bine, dar dacă departamentul poliţiei locale apreciază că a fost un accident – obiectă Parkhurst.

— Ştii şi dumneata cum se lucrează în acest stat, doctore. Nu ne irosim energia certându-ne pe teme de jurisdicţie. Cooperăm. Şeriful are tot dreptul să decidă să nu-şi implice resursele, şi-aşa limitate, în acest caz, or nimeni nu l-ar putea blama pentru asta. Poate declara că a fost un accident, închizând astfel cazul, şi sub nici o formă n-o să se zburlească dacă noi, la nivel statal, vrem să mai zgândărim un pic cenuşa.

Deşi detectivul se angajase pe o pistă greşită, Junior începea să se întristeze. Ca orice cetăţean destoinic, era dispus, ba chiar dornic, să coopereze cu nişte poliţişti responsabili şi capabili să desfăşoare o investigaţie după litera legii. Acest Thomas Vanadium, totuşi, în ciuda vocii monotone şi a înfăţişării lui şterse, îţi lăsa impresia că era un fanatic. Orice persoană cu scaun la cap putea recunoaşte că linia de demarcare dintre ancheta poliţienească legală şi hărţuire este de ordinul grosimii unui fir de păr.

— Există o chestie care se numeşte ipeca? îl întrebă Vanadium pe Jim Parkhurst.

— Da, exact, este rădăcina uscată a unei plante din Brazilia – ipecacuana. Este foarte eficientă ca expectorant şi vomitiv. Substanţa activă este un alcaloid alb, sub formă de praf, numită emetină.

— Din câte înţeleg, e vorba despre un medicament care se eliberează fără reţetă, nu-i aşa?

— Da. Sub formă de sirop. E foarte util să ai aşa ceva în dulăpiorul cu doctorii, fiindcă nu se ştie niciodată când vreunul dintre copii înghite ceva otrăvitor şi e nevoie să îi faci rapid o curăţire intestinală.

— Ce bine mi-ar fi prins şi mie un flacon dintr-ăsta, anul trecut, în noiembrie.

— Te-ai otrăvit cu ceva?

Cu acelaşi flux verbal molcom şi monoton, care începea să-l enerveze tot mai mult pe Junior, detectivul Vanadium spuse:

— Da, doctore, cum ni s-a întâmplă tuturor. A fost un an electoral, mai ţii minte? Aşa că e posibil ca, nu o dată, pe timpul campaniei, să fi halit nişte ipeca. Bun, ia să vedem ce altceva ar mai fi eficient, dacă aş vrea să trag o vărsătură pe cinste?

— Păi… nişte apomorfină hidrocloridică.

— E mai greu de făcut rost, decât ipeca.

— Da. Mai merge şi clorura de sodiu. Sarea obişnuită. Amesteci o cantitate destul de mare de sare cu nişte apă şi, în general, îşi face efectul.

— Mai dificil de detectat, decât ipeca şi apomorfina.

— De detectat? se miră Parkhurst.

— Da, în borâtură.

— Adică, vrei să spui, în materia vomitată.

— Scuze. Am uitat că suntem în lumea civilizată. Da, am vrut să spun materia vomitată.

— Mda, la analizele de laborator se pot detecta nişte niveluri de sare anormal de mari, numai că aceste constatări nu constituie probe în justiţie. Individul poate susţine oricând că a mâncat ceva excesiv de sărat.

— Chestia cu apa sărată e, oricum, şi foarte incomodă. Ar fi trebuit să bea multă apă sărată cu foarte puţin timp înainte de a-i veni să dea la boboci, lucru imposibil de realizat din moment ce era înconjurat de o sumedenie de poliţai, care aveau toate motivele să nu-l scape din ochi. Ipeca se găseşte cumva şi sub formă de capsule?

— Păi, presupun că oricine ar putea umple nişte capsule cu sirop, zise Parkhurst. Însă…

— Adică să ţi le faci singur, cum s-ar zice. După care, tipului i-ar fi foarte simplu să ascundă câteva capsule din astea în palmă, pe care să le înghită fără apă, ştiind că reacţia va fi suficient de întârziată, până ce capsulele se dizolvă în stomac.

După voce, s-ar fi zis că, în ciuda afabilităţii lui caracteristice, medicul începuse să se cam plictisească de teoria neverosimilă a detectivului şi de stilul acestuia de a-l descoase cu insistenţă.

— Mă îndoiesc serios că o doză de ipeca ar putea produce o reacţie atât de violentă, ca în această situaţie – oricum, în nici un caz o hemoragie faringiană, Doamne fereşte! Ipeca este un produs fără reacţii adverse de acest fel.

— Dar dacă ar fi luat o doză de trei sau patru ori mai mare decât cea uzuală…

— Tot n-ar conta, insistă Parkhurst. O cantitate crescută are cam acelaşi efect ca şi o doză normală. Dacă iei o supradoză, singurul efect este că verşi, or vomitând elimini şi ipeca, o dată cu celelalte substanţe din stomac.

— Păi, înseamnă că puţină sau multă, ipeca asta apare în borâtură. Scuze – în materia vomitată.

— Dacă te aştepţi cumva ca spitalul să furnizeze o mostră a ejecţiei, din păcate…

— Ejecţie?

— Materia vomitată.

— Doctore, ce vrei, sunt un biet profan neştiutor. Dacă nu ne putem stabili la un termen precis, prefer să revin la borâtură.

— Probabil că medicii de la ambulanţă au aruncat deja conţinutul vasului din timpul emezei, dacă au folosit aşa ceva.

Iar, dacă au existat cumva prosoape sau cearşafuri, e posibil ca acestea să fi ajuns deja la spălătorie.

— Nici o problemă, zise Vanadium. Am pus un pic într-o pungă, la faţa locului.

— În pungă?

— Da, ca probă.

Junior se simţea cumplit de violat. Era ceva revoltător: conţinutul foarte propriu şi incontestabil personal al stomacului lui, cules ca probă într-o pungă de plastic, fără permisiunea lui, fără nici măcar ştiinţa lui. Ce-ar mai fi putut urma acum – să i se scoată din el o mostră de fecale, în timp ce ar zăcea în nesimţire sub efectul morfinei? Recoltarea vomei constituia o încălcare a Constituţiei Statelor Unite, o nesocotire flagrantă a garantării împotriva

autoincriminării, o palmă pe obrazul justiţiei, o violare a drepturilor omului.

Bineînţeles că nu luase ipeca sau vreun alt medicament emetic, aşa că nu aveau cum să găsească vreo dovadă împotriva lui. Cu toate astea, era furios, fiind vorba de o chestiune de principiu.

Poate că şi pe doctorul Parkhurst îl contrariase această metodă fascistă şi fanatică de recoltare a vomei, întrucât spuse cu bruschețe:

— Am nişte întâlniri, de la care nu pot lipsi. Când voi veni la vizita de seară, sper să-l găsesc conştient pe domnul Cain, însă aş prefera oricum ca dumneata să nu-l mai deranjezi până mâine.

În loc de a răspunde la rugămintea medicului, Vanadium spuse:

— Încă o întrebare, doctore. Dacă am avut de-a face cu o emesis acută pe bază nervoasă, cum sugerezi dumneata, n-ar mai putea exista şi o altă cauză, în afară de suferinţa cumplită provocată de moartea traumatizantă a soţiei?

— Nu văd vreun alt motiv serios de anxietate extremă.

— Vinovăţia, spuse detectivul. Dacă el a ucis-o, nu ar fi posibil ca un sentiment copleşitor de vinovăţie să aibă acelaşi efect ca şi anxietatea în declanşarea unei emeze acute pe bază nervoasă?

— Asta n-am de unde şti cu certitudine. Nu sunt specialist în psihologie.

— Haide, doctore, fa-mi plăcerea şi formulează o opinie de om cultivat.

— Sunt tămăduitor de oameni, nu procuror. Nu am obiceiul de a emite acuzaţii, mai ales împotriva pacienţilor mei.

— Nici nu mi-ar trece prin minte să-ţi cer să îţi faci un obicei din asta. Doar de data asta, atât. Ca şi angoasa, sentimentul de culpabilitate n-ar putea induce o asemenea reacţie?

Doctorul Parkhurst reflectă la această întrebare, pe care ar fi trebuit să o respingă, pe motiv că era nerelevantă.

— Mda… da, aşa cred.

Felcer ticălos, neprincipial şi lipsit de coloană vertebrală, se gândi Junior, cu amărăciune.

— Cred că o să stau să aştept aici, până se trezeşte domnul Cain, spuse Vanadium. N-am nici o altă urgenţă.

Glasul lui Parkhurst căpătă o inflexiune autoritară, tonul acela tipic stăpânului lumii, pe care doctorii îl învaţă, probabil, la vreun curs special de intimidare predat la Facultatea de Medicină, deşi adopta această atitudine un pic cam târziu pentru a mai fi pe deplin eficientă.

— Pacientul meu este într-o stare critică. Nu trebuie să se agite, domnule detectiv. Efectiv, nu vreau să îl interoghezi, decât cel devreme mâine dimineaţă.

— Sigur, bineînţeles. Nu o să-l interoghez. Doar o să-l... studiez.

Judecând după zgomotele care se auzeau dinspre Vanadium, Junior deduse că poliţistul se instalase iarăşi în fotoliu.

Junior spera ca Parkhurst să se priceapă la medicină, mai bine decât la tehnica intimidării.

După o lungă ezitare, medicul spuse:

— Poţi să aprinzi lampa.

— Mersi, e bine şi-aşa.

— N-o să-l deranjeze pe pacient.

— Îmi place pe întuneric, replică Vanadium.

— E ceva foarte neobişnuit.

— Da, cam aşa ceva, conveni Vanadium.

Laş până la capăt, Parkhurst preferă să iasă din cameră. Uşa grea se închise cu un zgomot stins, amortizând scârţâitul tălpilor de cauciuc, foşnetul uniformelor scrobite şi alte sunete produse de activitatea asistentelor medicale pe coridor.

Băieţelul doamnei Cain se simţea mic, slab, năpăstuit şi cumplit de singur. Detectivul era în continuare acolo, însă prezenţa lui nu făcea decât să îi accentueze şi mai mult lui Junior senzaţia aceea de izolare.

Îi era dor de Naomi. Când se simţise deprimat, ea ştiuse întotdeauna ce să spună sau să facă, ameliorându-i starea cu o vorbă bună sau cu o mângâiere duioasă.

12

Tunetul bubuia ca un tropot de copite, iar nişte nori alburii mânau spre răsărit ca nişte cai într-un galop la ralanti, ca în vis. Bright Beach se vedea înceţoşat şi deformat de la ploaie, pus parcă pe şotii ca oglinzile strâmbe dintr-un parc de distracţii. Alunecând aşa spre asfinţit, s-ar fi zis că după-amiaza de ianuarie trecuse încetişor din lumea familiară într-o dimensiune stranie.

Cu Joey mort lângă ea şi cu pruncul murindu-i poate în pântece, imobilizată în Pontiac, fiindcă portierele se strâmbaseră şi erau blocate, sfâşiată de durere de la cât bătuse cu pumnii în uşă, Agnes refuza să se lase pradă fricii sau lacrimilor. Se dedase, în schimb, cu totul rugăciunii, cerând să-i fie dăruită înţelepciunea de a pricepe de ce i se întâmplau toate astea şi tăria de a înfrunta suferinţa şi moartea celui drag.

Martorii ajunşi primii la locul accidentului, care nu reuşiseră, însă, să deschidă nici una dintre portierele automobilului, încercau să o îmbărbăteze, vorbindu-i prin geamurile sparte. Pe unii îi cunoştea, pe alţii, nu. Toţi erau bine intenţionaţi şi îngrijoraţi, unii, fără haine de ploaie, deja uzi leoarcă, însă curiozitatea lor firească le conferea o licărire specială în ochi, care o făcea pe Agnes să se simtă ca un animal expus la grădina zoologică, fără nici o demnitate, etalându-şi agonia lăuntrică spre amuzamentul unor necunoscuţi.

Când sosiră primii poliţişti, urmaţi îndeaproape de o ambulanţă, discutară despre posibilitatea de a o scoate pe Agnes din maşină prin parbrizul care acum lipsea. Având în vedere, însă, că spaţiul acela era mult îngustat, din cauza acoperişului strivit, şi ţinând seama că Agnes era însărcinată şi intrase deja în a doua fază de travaliu, se conchise că răsucirile grave la care ar trebui să fie supusă pentru a ieşi de-acolo ar fi mult prea periculoase.

Apărură nişte echipe de descarcerare înarmate cu pârghii hidraulice şi fierăstraie pentru tăiat tabla. Oamenii adunaţi acolo erau mânaţi înapoi spre trotuare.

Tuna ceva mai aproape, acum. În jurul ei – pârâitul radiourilor poliţiei, zăngănitul uneltelor pregătite pentru intervenţie, şuieratul unui vânt îngheţat. O ameţeau toate zgomotele astea. Nu putea să-şi astupe urechile ca să nu le mai audă, iar, când închidea ochii, simţea că se învârte totul cu ea.

În aer, nu mirosea urât a benzină. După toate aparenţele, rezervorul de combustibil era intact. Puţin probabil să se producă subit o explozie fatală – dar, tot aşa, cu o oră în urmă, nici moartea prematură a lui Joey nu păruse ceva posibil.

Salvatorii o îndemnau să se tragă cât mai departe de lângă portiera din dreapta, pentru a nu fi rănită din greşeală, în timp ce încercau să pătrundă până la ea. Nu avea unde să se ducă, decât mai aproape de soţul ei mort.

Ghemuindu-se lângă trupul lui Joey, simţind atingerea capul lui care îi atârna moale peste umăr, Agnes se gândea nebuneşte la întâlnirile lor de îndrăgostiţi şi la primii ani de căsnicie. Se duseseră uneori la cinematograf şi, tot timpul cât se uitaseră din maşină la filmul *The Searchers,* cu John Wayne, sau la *Around the World în 80 Days,* cu David Niven, şezuseră lipiţi unul de celălalt, ţinându-se de mână. Ce tineri erau atunci, convinşi că vor trăi o veşnicie; tineri erau şi acum, numai că pentru unul dintre ei veşnicia venise deja.

Un membru al echipei de descarcerare îi spuse să închidă ochii şi să se întoarcă, repede, cu spatele spre portiera din dreapta. Omul vârî pe geam o pătură matlasată, pe care i-o aranjă pe partea dreaptă a corpului, ca să o protejeze de eventualele lovituri.

Cu mâinile încleştate strâns pe pătură, se gândea la giulgiul cu care sunt înveliţi morţii în coşciuge, fiindcă avea senzaţia că murise deja. Cu amândouă picioarele încă în această lume – dar păşind, totuşi, alături de Joey pe un drum straniu de Dincolo.

Zumzet, bâzâit, zornăit, scrâşnet de maşinării şi unelte electrice. Tablă metalică şi structură de fier mai dură, scrâşnind sub dinţii ferăstrăului.

Alături, portiera lătra şi ţipa ascuţit de parcă ar fi fost vie, ca şi cum ar fi suferit, iar aceste zgomote semănau ireal cu strigătele chinuitoare, pe care doar Agnes le auzea în cotloanele bântuite ale inimii ei.

Maşina se cutremură, tabla contorsionată urlă şi un ţipăt victorios se ridică din piepturile salvatorilor.

Un bărbat cu nişte ochi frumoşi ca de porţelan, plin de nestematele ploii pe faţă, întinse braţele prin spaţiul gol rămas după îndepărtarea portierei şi luă pătura de pe Agnes.

— Eşti în afară de orice pericol, acum. O să te scoatem de aici.

Glasul lui blând, dar totuşi răsunător era atât de nepământean, încât cuvintele rostite păreau să transmită o linişte mai profundă şi mai mângâietoare, decât înţelesul lor primar.

Spiritul acesta salvator se retrase, iar în locul lui veni un medic tânăr, cu o pelerină de ploaie, negru cu galben, peste uniforma albă de spital.

— Vreau doar să mă asigur că nu ai nici o leziune spinală, înainte de a te deplasa de aici. Poţi să mă strângi de mâini?

Strângându-l, aşa cum i se ceruse, Agnes zise:

— E posibil ca bebeluşul meu… să fi avut de suferit.

Ca şi cum dând glas acestei spaime teribile făcuse să se şi adeverească, Agnes avu o contracţie atât de sfâşietoare, încât scoase un ţipăt prelung şi îl strânse de mâini pe medic aşa de puternic, încât acesta tresări de durere. Simţi o umflătură ciudată înăuntru, iar pe urmă o goliciune îngrozitoare, presiunea fiind urmată imediat de o eliberare.

Pantalonii gri de trening, deja stropiţi de la ploaia care bătuse prin parbrizul spart, se udară brusc. I se rupsese apa.

Mai închisă la culoare decât apa, o altă pată i se lăţi în poală şi în jos pe cracii pantalonilor. Avea culoarea vinului

de porto, filtrat prin ţesătura cenuşie a treningului dar, şi în această stare de semidelir, Agnes îşi dădu seama că nu era izvorul unei naşteri miraculoase, că nu aducea pe lume un prunc într-un şuvoi de vin, ci într-un puhoi de sânge.

Din câte citise, ştia că lichidul amniotic trebuia să fie limpede. Câteva dâre de sânge nu constituiau neapărat un motiv de alarmă, însă la ea nu era vorba doar despre nişte dâre. La ea, erau râuri groase de un roşu negricios.

— Copilaşul meu, implora ea.

Deja o zgâlţâi o nouă contracţie, atât de intensă, încât durerea nu se limita doar la şale şi abdomen, ci o sfârteca de-a lungul şirei spinării, ca un curent electric sărind din vertebră în vertebră. Răsuflarea i se înţepenise în piept, ca şi cum plămânii ar fi încetat să mai funcţioneze.

Se considera că a doua fază a travaliului durează cam cincizeci de minute, la o femeie aflată la prima naştere, şi numai douăzeci de minute dacă nu este vorba de primul născut, însă ea simţea că Bartholomew nu va veni pe lume după buchea cărţii.

Medicii înţeleseră urgenţa cazului. Salvatorii dădură la o parte echipamentul de descarcerare şi bucăţile din portiera maşinii, ca să facă loc pentru targa care era adusă cu repeziciune, zdrăngănind cu rotilele pe carosabilul înţesat de resturile de la accident.

Agnes nu era perfect conştientă cum fusese ridicată din maşină, dar îşi amintea că privise înapoi şi văzuse trupul lui Joey ghemuit printre umbrele încâlcite ale automobilului distrus, îşi mai amintea că întinsese mâna spre el, tânjind cu disperare după sprijinul pe care el i-l dăduse întotdeauna, iar apoi se trezise pe targa care se mişca.

Se lăsase înserarea, sugrumând ziua, iar cerul gâtuit atârna jos de tot, albastru-negricios ca o vânătaie. Se aprinseseră felinarele pe stradă. Alchimia fărâmelor de lumină roşie de la girofarurile pulsative ale ambulanţei prefăcea esenţa ploii din lacrimi în torenţi de sânge.

Ploaie devenise mai rece decât înainte, fiind aproape îngheţată ca lapoviţa. Sau poate ei îi era mult mai cald decât până atunci, simţind mai acut frigul pe pielea

înfierbântată. Fiecare strop fâsâia parcă atunci când îi atingea faţa, sfârâia când i se lipea de mâinile cu care se ţinea strâns de pântecele umflat, ca şi cum ar fi putut feri din calea Morţii copilul pe care aceasta venise să-l ia.

În momentul în care unul dintre cei doi medici veni în fugă spre maşina salvării şi se sui grăbit la volan, Agnes avu o nouă contracţie, atât de puternică încât, timp de câteva momente cumplite, în culmea agoniei, îşi pierdu aproape cunoştinţa.

Cel de-al doilea medic împinse targa spre partea din spate a ambulanţei, strigând spre un poliţist să îl însoţească la spital. Se gândise, probabil, că va avea nevoie de ajutor, dacă Agnes va naşte în maşină, în drum spre spital.

Agnes înţelegea doar pe jumătate conversaţia lor agitată, pe de o parte deoarece capacitatea de a se concentra i se scurgea din trup o dată cu sângele dătător de viaţă, iar pe de altă parte fiindcă îi distrăgea atenţia Joey, care nu mai era în maşina distrusă, ci apăruse în picioare, lângă uşile din spate ale ambulanţei.

Nu mai era lovit şi frânt de spinare. Hainele lui nu mai erau pătate de sânge.

Ciudat, lapoviţa nu-i udase nici părul, nici hainele. S-ar fi zis că ploaia aluneca pe lângă el, fără să-l atingă, ca şi cum apa şi omul reprezentau materia şi antimateria, care ori se respingeau reciproc, ori, dacă intrau în contact, declanşau o explozie catastrofală, care ar fi zdruncinat din temelii tot universul.

Joey era în toanele lui de Ursuleţ grijuliu, cu sprâncenele încruntate, cu ochii îngustaţi la colţuri.

Agnes ar fi vrut să îl mângâie, însă constată că nu avea putere nici să ridice braţul. Nici de burtă nu se mai ţinea, acum. Avea amândouă mâinile întinse pe lângă corp, cu palmele în sus, dar până şi simplul gest de a-şi îndoi degetele necesita un efort şi o concentrare surprinzătoare.

Când încercă să îi spună ceva, vocea nu o ajută deloc, exact cum se întâmplase şi cu mâna, când vrusese să o întindă spre el.

Un poliţist se cocoţă în partea din spate a ambulanţei.

În momentul în care medicul împinse targa peste treapta maşinii, partea rabatabilă dinspre capătul inferior al patului se îndoi, lăsându-se în jos. Agnes fusese împinsă cu targa în ambulanţă, cu capul înainte.

Clic-clic. Targa pe rotile fusese ancorată în maşina salvării.

Bizuindu-se pe noţiunile de prim ajutor cu care era familiarizat sau dând curs instrucţiunilor medicului, poliţistul îi puse lui Agnes o pernă sub cap.

Fără pernă, n-ar fi putut să ridice capul ca să privească spre partea din spate a ambulanţei.

Joey era în picioare, afară, uitându-se la ea. Ochii lui albaştri erau ca nişte oceane pe care naviga tristeţea.

Sau poate tristeţea aceea nu era atât amărăciune, cât alean. Joey trebuia să plece mai departe, dar nu voia să înceapă această stranie călătorie fără ea.

La fel cum furtuna nu-l uda pe Joey, nici girofarurile cu lumină roşie şi albă de la maşinile de poliţie din jur nu-l puteau atinge. Stropii de ploaie care cădeau erau diamante şi apoi rubine, diamante şi apoi rubine, însă Joey nu era luminat de strălucirea acestei lumi. Agnes realiză că Joey era translucid, având pielea ca o sticlă lăptoasă şi fină, prin care strălucea o lumină de Dincolo.

Medicul trase portiera, lăsându-l pe Joey afară în noapte, în ploaie, în vântul dintre lumi.

Cu o smucitură, ambulanţa intră în viteză şi se puse în mişcare.

Uriaşe roţi de durere, pline de ţinte, parcă, se învârteau prin Agnes, aruncând-o câteva momente într-un negru întuneric.

Când lumina pală îi reveni în ochi, îi auzi pe medic şi pe poliţist discutând îngrijoraţi, în timp ce îi făceau ceva, însă nu le putea înţelege cuvintele. Vorbeau, s-ar fi zis, nu doar într-o limbă străină, ci într-un grai străvechi, nemaiauzit pe pământ de mii de ani.

O cuprinse ruşinea, când îşi dădu seama că medicul tăiase pantalonii de trening şi i-i scosese. Era goală de la brâu în jos.

În mintea ei febrilă, se plăsmui imaginea unui prunc din sticlă lăptoasă şi translucid, cum i se arătase şi Joey, la portiera din spate a ambulanţei. Temându-se ca această vedenie să nu însemne că bebeluşul ei se va naşte mort, spuse, *Copilaşul meu,* dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze.

Durere din nou, dar nu doar o contracţie. Ca o schingiuire. Insuportabilă. Pneurile cu ţinte huruiră iarăşi prin ea, ca şi cum ar fi fost trasă pe roată, în timpuri medievale.

Îi vedea vorbind pe cei doi bărbaţi, uzi de ploaie pe faţă, gravi şi marcaţi de îngrijorare, însă nu mai era capabilă să le audă glasurile.

De fapt, nu mai auzea absolut nimic: nici sirena tânguitoare, nici huruitul cauciucurilor, nici clinchetul instrumentelor medicale împachetate pe rafturi şi în dulăpioarele din dreapta ei. Era surdă, de parcă ar fi murit.

În loc să se prăbuşească, tot mai jos într-o nouă, scurtă întunecime, aşa cum se aştepta, Agnes simţi că se ridică, parcă. O cuprinse o senzaţie înspăimântătoare de imponderabilitate.

Nu se gândise niciodată că era poate legată de corpul ei, înnodată cumva de muşchi şi oase, însă acum avea senzaţia că se rupeau nişte lanţuri. Brusc, deveni vioaie, descătuşată, plutind deasupra târgii capitonate, până ce ajunse să privească în jos, spre trupul ei, din tavanul ambulanţei.

O copleşea o groază acută, ideea umilitoare că era doar o construcţie fragilă, ceva mai puţin substanţial decât negura, mică, slabă, neajutorată. O înnebunea teama paralizantă că se va difuza ca moleculele unui parfum, dispersându-se într-un asemenea volum de aer, încât va înceta să mai existe.

Frica îi era alimentată şi de imaginea sângelui care îmbibase capitonajul târgii pe care zăcea corpul ei. Cât sânge! Oceane.

În liniştea nefirească apăru o voce. Nici un alt sunet. Nici o sirenă. Nici un huruit sau scrâşnet de pneuri pe carosabilul ud de ploaie. Doar vocea medicului:

— Nu-i mai bate inima.

Departe, sub Agnes, acolo dedesubt, pe tărâmul celor vii, lumina licări pe seringa hipodermică din mâna medicului, sclipind apoi din vârful acului.

Poliţistul îi desfăcuse fermoarul de la bluza de trening şi îi trăsese spre gât tricoul larg de dedesubt, dezgolindu-i sânii.

Medicul puse acul deoparte, după ce îl folosise, şi apucă palmele defibrilatorului.

Agnes ar fi vrut să le spună că toate eforturile lor erau zadarnice, că era preferabil să se oprească şi să renunţe, să aibă bunătatea de a o lăsa în pace. Nu mai avea de ce să rămână acolo. Pleca încet, ca să fie împreună cu soţul şi copilaşul ei, morţi amândoi, pleca spre un loc unde nu mai există durere, unde nimeni nu e aşa sărac ca Maria Elena Gonzalez, unde nimeni nu trăieşte cu frica în suflet ca fraţii ei, Edom şi Jacob, unde toată lumea vorbeşte o singură limbă şi primeşte plăcinte pe săturate.

Agnes îmbrăţişă întunericul.

13

După plecarea doctorului Parkhurst, în camera de spital se aşternu o tăcere mai grea şi mai rece decât pungile cu gheaţă aşezate pe abdomenul lui Junior.

După un timp, se încumetă să întredeschidă pleoapele. Pe ochi, îl apăsa o întunecime catifelată şi persistentă, cum numai orbii ştiu ce înseamnă. Nici o nălucă de lumină nu bântuia în noaptea de dincolo de fereastră, iar lamelele jaluzelelor se făcuseră nevăzute, aidoma coastelor descărnate de sub voluminoasa rasă neagră a Morţii.

De pe fotoliul din colţ, de parcă ar fi văzut aşa de bine pe întuneric, încât observase că Junior deschisese ochii, detectivul Thomas Vanadium spuse:

— Ai auzit toată conversaţia mea cu doctorul Parkhurst?

Lui Junior îi bubuia inima atât de puternic şi de repede, încât nu s-ar fi mirat deloc dacă Vanadium, din celălalt capăt la camerei, ar fi început să îi ţină isonul, bătând ritmul cu piciorul.

Deşi Junior nu răspunsese, Vanadium zise:

— Da, eu aşa cred.

Ce pişicher, acest detectiv. Plin de zeflemele, tertipuri şi viclenii. Un maestru în arsenalul psihologiei.

Poate că o mulţime de suspecţi se lasă zdruncinaţi şi intimidaţi de un asemenea comportament. Pe Junior nu-l putea prinde aşa uşor în capcană. Era prea deştept.

Aşa că, folosindu-şi inteligenţa, recurse la nişte tehnici simple de meditaţie, pentru a se calma şi a-şi încetini bătăile inimii. Poliţistul încerca să îl descumpănească, pentru a-l face să greşească, numai că oamenii calmi nu se incriminează singuri.

— Cum a fost, Enoch? Te-ai uitat în ochii ei când ai împins-o?

Monologul lipsit de inflexiune al lui Vanadium era ca vocea conştiinţei, care preferă să tortureze tărăgănând, şi nu zgândărind.

— Ori, poate, un laş ucigaş de femei, ca tine, nu are tupeul să facă asta?

Nemernic ce eşti tu, cu faţa aia de bidon turtit, bărbie dublă, chel pe jumătate şi colecţionar de borâturi, se gândea Junior.

Nu. Atitudine greşită. Fii calm. Fii indiferent la insulte.

— Ai aşteptat să se întoarcă, în fine, cu spatele, fiind prea poltron ca să dai ochii cu ea?

Ce patetic. Numai nişte nătărăi grei de cap, analfabeţi şi neciopliţi s-ar lăsa convinşi să recunoască, în faţa unor tactici aşa de neîndemânatice.

Junior era un om cultivat. Nu doar un simplu masor, cu o titulatură fantezistă; absolvise o şcoală de specialitate,

luându-şi licenţa în terapia de recuperare. Când se uita la televizor, niciodată prea mult însă, arareori alegea emisiunile frivole de jocuri sau nişte sitcomuri ca *Gomer Pyle* ori *The Beverly Hillbillies,* sau chiar *I Dream of Jeannie,* preferând în schimb filmele serioase, care te solicitau intelectual – *Gunsmoke, Bonanza* şi *The Fugitive.* Dintre toate jocurile de societate, îi plăcea Scrabble, fiindcă îţi puteai îmbogăţi vocabularul. Ca membru serios al Clubului „O carte pe lună", achiziţionase deja aproape treizeci de volume din cea mai bună literatură contemporană, iar până acum citise sau frunzărise mai mult de şase dintre ele. Le-ar fi citit pe toate, desigur, dacă n-ar fi fost o persoană aşa de ocupată şi cu nişte treburi atât de variate; aspiraţiile lui culturale erau cu mult mai ample, decât timpul pe care li-l putea dedica.

Vanadium spuse:

— Ştii cine sunt, Enoch?

Thomas Butoi Vanadium.

— Ştii *ce* sunt?

Un furuncul pe fundul omenirii.

— Nu, zise Vanadium, doar crezi că ştii cine sunt şi ce sunt, când în realitate nu ştii nimic. Nu face nimic. Vei afla.

Tipul ăsta era ţicnit. Junior începea să creadă că purtarea neconvenţională a detectivului nu era o strategie bine meşteşugită, aşa cum i se păruse iniţial, ci că Vanadium era un pic cam ţăcănit.

Indiferent dacă poliţaiul era sărit de pe fix sau nu, Junior nu ar fi avut nimic de câştigat discutând cu el, mai ales pe această beznă derutantă. Era epuizat, lingav, îl durea în gât şi simţea că nu s-ar fi putut controla aşa cum ar fi trebuit în timpul unui interogatoriu derulat de broscoiul ăsta gros în ceafa şi tuns ca o perie.

Renunţă să se mai căznească să vadă prin întuneric fotoliul din colţ. Închise ochii şi încercă să adoarmă, plăsmuindu-şi în minte o imagine frumoasă, dar voit monotonă, cu nişte valuri molcome care se sparg pe un ţărm sub clar de lună.

Era o tehnică de relaxare, care îşi făcuse efectul adeseori, înainte. O învăţase dintr-o carte excepţională, *How to Have a Healthier Life through Autohypnosis.*

Junior Cain era preocupat în permanenţă de autoperfecţionare. Credea în necesitatea constantă de a-şi lărgi cunoştinţele şi orizontul, pentru a-şi putea înţelege mai bine propria persoană şi lumea.

Autorul lucrării *How to Have a Healthier Life through Autohypnosis* era doctorul Caesar Zedd, un psiholog renumit şi autor de succes a peste zece cărţi din categoria „ajută-te singur", toate aflate deja în biblioteca lui Junior, pe lângă volumele de literatură cumpărate prin clubul cărţii. La vârsta de numai paisprezece ani, începuse să cumpere cărţile doctorului Zedd în ediţii ieftine, iar pe la optsprezece ani, când îşi putuse permite, le înlocuise cu nişte ediţii cartonate, ca pe urmă să cumpere toate noile cărţi ale doctorului în cele mai scumpe ediţii.

Operele complete ale lui Zedd constituiau cel mai profund, cel mai valoros şi cel mai serios ghid de comportare în viaţă, care existase vreodată. Când se simţea derutat sau tulburat, Junior recurgea la scrierile lui Caesar Zedd, găsind în ele, negreşit, lămuriri şi îndrumări. Când era fericit, găsea în Zedd încurajarea bine venită că succesul şi preţuirea de sine reprezintă nişte lucruri perfect normale.

Moartea doctorului Zedd, exact cu un an în urmă, de Ziua Recunoştinţei, fusese o mare lovitură pentru Junior, o pierdere pentru naţiune şi pentru întreaga lume. În opinia lui, era vorba despre o tragedie comparabilă cu asasinarea lui Kennedy, în anul precedent.

Şi, la fel ca şi moartea lui Kennedy, dispariţia lui Zedd era învăluită în mister, insuflând suspiciunea, tot mai larg răspândită, că regretatul maestru spiritual fusese victima unei conspiraţii. Puţini erau cei care credeau că Zedd se sinucisese, iar Junior nu se număra, desigur, printre aceşti nătărăi notorii. Caesar Zedd, autorul cărţii *You Have a Right to Be Happy,* nu era omul care să-şi zboare creierii cu un

revolver, aşa cum doreau autorităţile să convingă publicul că se întâmplase.

— Dacă aş încerca să te asfixiez, te-ai preface că te trezeşti? întrebă detectivul Vanadium.

Vocea venise nu dinspre fotoliul din colţ, ci chiar de lângă pat.

Dacă Junior nu s-ar fi relaxat atât de profund de la valurile acelea liniştitoare care se revărsau pe plaja luminată de lună din mintea lui, probabil că ar fi ţipat speriat, ar fi sărit ca ars în capul oaselor, pe pat, dându-se de gol şi confirmând bănuiala lui Vanadium, care credea că totul era o prefăcătorie.

Nu auzise când poliţaiul se ridicase din fotoliu şi traversase încăperea întunecoasă. Greu de crezut că un om cu un burtoi aşa de mare, care îi atârna peste cureaua de la pantaloni, cu o ceafă ca de bivol răsfrântă peste gulerul prea strâns al cămăşii şi cu o a doua bărbie mai proeminentă decât prima ar putea fi capabil să se deplaseze nevăzut şi neauzit, ca o făptură supranaturală.

— Ce uşor mi-ar fi să îţi bag nişte aer în perfuzie, zise detectivul încetişor. Ai muri de embolie, fără ca nimeni să-şi dea seama că n-a fost o moarte naturală.

Ce lunatic. Nu mai încăpea nici o îndoială: Thomas Vanadium era mai ţicnit decât Charlie Starkweather şi Caril Fugare, siniştrii ucigaşi adolescenţi, care omorâseră unsprezece persoane în Nebraska şi Wyoming, cu câţiva ani în urmă.

Lucrurile nu mergeau bine, de la o vreme, în America. Ţara nu mai era echilibrată şi stabilă. Se înclinase parcă, iar societatea aluneca încet spre un abis. Întâi, nişte ucigaşi adolescenţi. Mai nou, poliţai maniaci. Fără îndoială, răul de-abia acum urma. O dată declinul instalat, stoparea sau răsturnarea avântului negativ era un lucru dificil, dacă nu chiar imposibil de realizat.

Clinc.

Un sunet ciudat, dar pe care Junior putea aproape să-l identifice.

Clinc.

Indiferent de sursa zgomotului, ştia cu siguranţă că Vanadium îl provoca.

Clinc.

Ah, da, ştia de la ce venea zgomotul. Detectivul plesnea cu degetul, ca o praştie, în flaconul cu soluţie, suspendat de stativul pentru perfuzie, lângă pat.

Clinc.

Deşi pierduse orice speranţă de a mai putea adormi acum, Junior se concentra la imaginea mentală liniştitoare cu nişte valuri domoale revărsându-se înspumate pe plajă, sub clar de lună. Nu era neapărat o metodă de a adormi, cât mai degrabă o tehnică de relaxare, or el simţea cu disperare nevoia să rămână relaxat.

CLINC!

O plesnitură mai dură şi mai ascuţită cu unghia.

Prea puţini oameni iau în serios perfecţionarea de sine. În animalul uman sălăşluieşte un cumplit impuls distructiv, care trebuie mereu înfruntat.

CLINC!

Când oamenii nu se dedică unor scopuri pozitive, pentru a-şi face o viaţă mai bună, îşi irosesc energia în lucruri rele. Aşa te trezeşti cu unul ca Starkweather, capabil să ucidă atâţia oameni, fără ca el să aibă ceva de câştigat. Tot la fel apar poliţiştii maniaci sau acest nou război în Vietnam.

Clinc: Junior anticipă sunetul, care nu se mai produse, însă.

Zăcea într-o aşteptare tensionată.

Lumina lunii pălise, iar valurile molcome intraseră în reflux, acolo, în ochiul minţii lui. Se concentra, încercând să determine marea aceea fantomatică să reapară, însă trăia unul dintre rarele momente când tehnicile lui Zedd nu-şi făceau efectul.

În schimb, îşi imagina cum degetele boante ale lui Vanadium se mişcau pe aparatura intravenoasă cu o delicateţe surprinzătoare, desluşind toţi parametrii de funcţionare, aşa cum un orb poate citi Braille din vârful degetelor, cu alunecări rapide şi sigure. Îşi imagina că detectivul găsise orificiul de injectare din furtunul de

picurare, pe care îl prinsese strâns între degetul mare şi arătător. Îl vedea cum scoate un ac hipodermic aşa cum un magician ar scoate, din aer, o eşarfa de mătase. În seringă, nimic altceva decât aer ucigaş. Acul intrând în orificiul de injectare…

Lui Junior îi venea să urle, ca să cheme pe cineva în ajutor, dar nu îndrăznea.

Nu îndrăznea nici măcar să simuleze că s-ar trezi acum, bolborosind şi căscând, fiindcă detectivul şi-ar da seama că se prefăcea şi că, de fapt, fusese treaz tot timpul. Şi, dacă s-ar fi prefăcut că era în stare de inconştienţă, trăgând cu urechea, totuşi, la conversaţia dintre doctorul Parkhurst şi Vanadium, iar apoi refuzând să reacţioneze la acuzaţiile sarcastice ale lui Vanadium, înşelăciunea la care se pretase astfel ar fi interpretată inevitabil ca o recunoaştere a vinovăţiei în uciderea soţiei lui. Ei bine, şi atunci sticletele ăsta imbecil ar ţine-o pe-a lui, neobosit şi nepotolit de nimic.

Atâta vreme cât Junior se prefăcea în continuare că doarme, poliţaiul nu avea de unde şti cu certitudine că era vorba despre o disimulare. Putea bănui, dar n-avea cum să demonstreze că aşa era. Tot i-ar rămâne măcar o fărâmă de îndoială în privinţa culpabilităţii lui Junior.

După o tăcere interminabilă, detectivul spuse:

— Ştii ce cred eu despre viaţă, Enoch?

O tâmpenie sau alta.

— Cred că universul este ca un instrument muzical neînchipuit de vast, cu un număr infinit de corzi.

Da, corect, universul e o imensă ukulele, mare cât toate zilele.

Vocea, până atunci plată şi monotonă, căpătase acum un timbru subtil şi incontestabil mai nuanţat:

— Şi fiecare fiinţă umană, fiecare vietate, este o coardă a acestui instrument.

Iar Doamne-Doamne are vreo paişpe mii de miliarde de degete, ca să cânte cu foc „Hawaiian Holyday”.

— Deciziile pe care le ia fiecare dintre noi şi faptele pe care le săvârşeşte sunt aidoma vibraţiilor care trec prin coarda unei chitare.

În cazul tău, o vioară, iar melodia este tema din „Psycho”.

Însufleţirea ponderată din glasul lui Vanadium era sinceră, fiind exprimată cu raţiune, şi nu cu fervoare, fără pic de sentimentalism sau onctuozitate – ceea ce o făcea şi mai tulburătoare.

— Vibraţiile dintr-o coardă declanşează vibraţii dulci şi binevoitoare în toate celelalte corzi, prin tot corpul instrumentului.

Biiinggg.

— Uneori, aceste vibraţii binevoitoare sunt foarte evidente, dar în foarte multe cazuri sunt aşa de subtile, încât nu le poţi auzi, decât dacă eşti neobişnuit de perspicace.

Ce pacoste, mai bine mă împuşti acum şi mă scuteşti de chinul de-a asculta toate astea.

— Când ai tăiat firul existenţei lui Naomi, ai pus capăt efectelor pe care muzica ei le-ar fi avut asupra vieţii celorlalţi şi asupra formei viitorului. Ai declanşat o disonanţă care poate fi auzită, cât de slab, tocmai până în cel mai îndepărtat capăt al universului.

Dacă încerci cumva să mă împingi într-o nouă borâtură-maraton, s-ar putea să-ţi reuşească.

— Disonanţa aceasta declanşează o mulţime de alte vibraţii, dintre care unele se vor întoarce la tine în nişte moduri cum nici nu te aştepţi – iar altele sub nişte forme pe care nici nu le-ai putea bănui. Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sunt cel mai rău.

În ciuda bravurii cu care Junior reacţiona în jumătatea lui nevorbită a conversaţiei, Vanadium începea să-l enerveze tot mai mult. Poliţaiul era un lunatic, da, de acord, însă reprezenta, totuşi, ceva mai mult decât un simplu caz de ţicneală.

— Am fost cândva Toma necredinciosul, zise detectivul, dar nu de lângă pat, de data asta.

Vocea lui venea parcă din cealaltă parte a camerei, poate dinspre uşă, deşi nici nu zgomot nu sugerase că s-ar fi mişcat din loc.

Cu toată înfăţişarea lui de bondoc – şi mai ales aşa, pe întuneric, unde felul cum arăţi nici nu mai contează –, Vanadium avea o aură de mistic. Deşi nu credea în mistici şi nici în diferitele puteri nepământeşti pe care aceştia pretindeau că le posedă. Junior ştia că misticii care cred în ei înşişi sunt nişte oameni extraordinar de periculoşi.

Crezul detectivului era această teorie a lui despre corzile marelui instrument, iar, pe deasupra, poate că avea şi viziuni sau chiar auzea voci, ca Ioana d'Arc. O Ioana d'Arc fără frumuseţe sau graţie, o Ioana d'Arc cu un revolver în dotare şi cu permisiunea de a-l folosi. Poliţaiul nu reprezenta vreo ameninţare pentru armata engleză, cum fusese Ioana, însă, din punctul de vedere al lui Junior, fistichiul ăsta merita cu prisosinţă să fie ars pe rug.

— Acum, nu mai am îndoieli, zise Vanadium, vocea lui recăpătându-şi tonul tărăgănat, pe care Junior ajunsese să-l deteste, dar care acum i se părea de preferat în locul exaltării domoale şi tulburătoare de adineauri. Ştiu întotdeauna ce să fac. Şi, în mod cert, ştiu ce să fac în privinţa ta.

Din ce în ce mai ciudat.

— Eu am pipăit rana cu mâna.

Care rană? îi venea lui Junior să-l întrebe, însă pricepu imediat că îi întindea o momeală, din care el nu voia, totuşi, să muşte.

După câteva momente de tăcere, Vanadium deschise uşa de la coridor.

Junior spera ca strălucirea ochilor să nu-l fi dat de gol în fracţiunea de secundă dinainte de a coborî pleoapele.

Vizibil doar ca o siluetă pe fondul luminii fluorescente de afară, Vanadium ieşi pe hol. Strălucirea puternică de dincolo îl învălui parcă. Detectivul scânteie şi dispăru, la fel ca un om văzut într-un miraj, pe o şosea cumplit de încinsă în deşert – făptura trece din această dimensiune în alta,

strecurându-se printre perdelele tremurânde de căldură, care atârnă pare-se între realităţi. Uşa se închise la loc.

14

Setea groaznică îi indica lui Agnes că nu murise. În paradis, nimeni nu mai suferă de sete.

Desigur, poate că greşea în privinţa sentinţei primite la Judecata de apoi. Setea chinuia, mai degrabă, legiunile iadului, o sete cumplită şi nesfârşită, zgândărită şi mai rău de mâncăruri făcute din sare, pucioasă şi cenuşă, nicidecum din plăcinte cu fructe, aşa că poate într-adevăr era moartă şi azvârlită pe veci acolo jos, printre ucigaşi, hoţi, canibali şi oameni care gonesc cu optzeci de kilometri la oră în zona şcolilor, unde limita de viteză e de doar cincizeci la oră.

Mai avea şi frisoane, însă, din câte ştia ea, Hades nu avea probleme cu încălzirea, aşa că, poate, nu fusese totuşi osândită la chinurile infernului. Ce bine-ar fi!

Uneori vedea nişte persoane în picioare, pe lângă ea, dar erau doar nişte forme, cu nişte feţe lipsite de detalii, din cauză că privirea ei era încă înceţoşată. Poate că erau îngeri sau diavoli, însă ea înclina să creadă că erau doar nişte oameni obişnuiţi, fiindcă unul dintre ei înjură la un moment dat, or un înger n-ar face niciodată aşa ceva; în plus, încercau să o ajute să se simtă mai bine, pe când orice diavol care se respectă pe sine i-ar vârî chibrituri aprinse în nări, i-ar înfige ace în limbă sau, în fine, ar tortura-o oribil, cum o fi învăţat el la şcoala aia de calificare a demonilor, înainte de a-şi lua atestatul.

De asemenea, foloseau cuvinte care nu s-ar fi potrivit pe buzele unor îngeri sau diavoli: „… hypodermoclisis… oxitocină… păstrarea unei asepsii perfecte, să se înţeleagă bine, o asepsie perfectă… câteva preparate orale din ergot,

imediat ce nu mai există riscuri în a i se administra ceva pe cale bucală…”.

Mai mult plutea în întuneric sau prin vise.

O bucată de timp, se făcea că era în *The Searchers.* Ea şi Joey călăreau alături de John Wayne, care era profund tulburat, în timp ce încântătorul David Niven plutea pe deasupra într-o nacelă atârnată de un uriaş balon colorat.

Trezindu-se, dintr-o noapte înstelată în Vestul sălbatic de odinioară, drept sub lumina electrică, privind în sus spre nişte figuri estompate şi fără pălării de cow-boy, Agnes simţea cum cineva mişca o bucată de gheaţă, încet, în cercuri line, pe abdomenul ei dezgolit. Dârdâind de la apa rece care i se prelingea spre şolduri, vru să întrebe de ce îi mai puneau gheaţă, când ea era deja îngheţată până în măduva oaselor, dar nu izbuti să îngaime nimic.

Brusc, îşi dădu seama – Doamne Sfinte! – că altcineva avea mâna băgată în ea, foarte adânc, şi îi masa uterul, cu aceleaşi mişcări molcome pe care le avea şi bucata de gheaţă care se topea pe burta ei.

— Mai trebuie să-i facem o transfuzie.

Ştia a cui era vocea. Doctorul Joshua Nunn. Medicul ei.

Îl mai auzise şi înainte, dar nu-l recunoscuse.

Se întâmpla ceva foarte rău cu ea; încercă să vorbească, dar din nou glasul nu o ascultă deloc.

Jenată, înfrigurată, brusc înfricoşată, se întoarse înapoi în Vestul sălbatic, unde noaptea, în deşert, era cald. Focul de tabără licărea primitor. John Wayne o cuprinse cu braţul de talie şi zise: „Aici nu există soţi morţi sau copilaşi morţi”, şi, cu toate că intenţia lui fusese de a o linişti, o copleşi o mare nefericire, până când Shirley MacLaine o luă deoparte ca să discute cu ea prieteneşte, ca între fete.

Agnes se trezi din nou; nu mai era îngheţată, ci febrilă. Avea buzele crăpate, iar limba îi era aspră şi uscată.

În camera de spital cu lumină dulce, umbrele se adăpostiseră pe toate laturile, ca un stol de păsărele somnoroase.

Când Agnes gemu, una dintre umbre îşi desfăcu aripile, se apropie, pe partea dreaptă a patului, întrupându-se ca soră medicală.

Lui Agnes i se limpezise privirea. Sora era o tânără drăguţă, cu păr negru şi ochi violeţi.

— Sete, gâjâi Agnes.

Vocea ei era ca un pumn de nisip din Sahara, care se freacă de o piatră străveche, şoapta seacă a mumiei unui faraon vorbind de una singură într-o grotă astupată de trei mii de ani.

— Pentru câteva ore, încă, nu ai voie să înghiţi prea multe, zise asistenta medicală. Există marele risc să ţi se facă greaţă. Or sforţarea de a vomita ţi-ar putea declanşa din nou hemoragia.

— Gheaţă, spuse cineva de pe partea stângă a patului.

Asistenta ridică ochii spre cealaltă persoană.

— Da, o aşchie de gheaţă ar fi foarte bună.

Când Agnes întoarse capul şi o văzu pe Maria Elena Gonzalez, crezu că visează iarăşi.

Pe noptieră, se afla o cană din inox aburită de la condens. Maria luă capacul de pe cană şi, cu o lingură cu coadă lungă, scoase dinăuntru o aşchie de gheaţă. Punându-şi mâna stângă ca un căuş sub lingură, ca să oprească picăturile de apă, duse lingura scânteietoare spre gura lui Agnes.

Gheaţa nu era doar rece şi udă; era de-a dreptul delicioasă şi straniu de dulce, i se părea ei, ca o bucată de ciocolată.

Când Agnes zdrobi gheaţa între dinţi, asistenta medicală zise:

— Nu, nu. Nu o înghiţi dintr-o dată. Las-o să se topească.

La auzul acestei admonestări făcute pe un ton atât de grav, Agnes rămase profund zdruncinată. Dacă o asemenea fărâmă din ace de gheaţă, luată într-o singură înghiţitură, îi putea provoca greaţă şi o nouă hemoragie, însemna că era extrem de fragilă. Poate că una dintre umbrele de lângă pereţi era chiar Moartea, care se încăpăţâna să stea la pândă.

Era atât de fierbinte, încât gheaţa se topi imediat. Un firişor subţire de lichid i se prelinse pe gâtlej, fiind insuficient, însă, pentru a-i scoate Sahara din glas când rosti:

— Mai vreau.

— Încă una, doar, îi permise sora medicală.

Maria pescui altă aşchie din cana năduşită, o aruncă la loc, după care scoase o bucată mai mare. Ezită, holbându-se la ea câteva clipe, după care i-o vârî lui Agnes între buze, cu vârful lingurii.

— Apa trebuie spartă, dacă ar fi întâi făcută gheaţă, zise Maria.

O frază plină de mister şi frumuseţe, la care Agnes mai medita încă în momentul în care ultima aşchie de gheaţă i se topea pe limbă. În loc de o nouă bucată de gheaţă, somnul i se administră cu lingura, negru şi savuros ca o ciocolată fină.

15

Când doctorul Jim Parkhurst veni la vizita de seară, Junior nu se mai prefăcu din nou că doarme, ci, pe un ton grav, îi puse o serie de întrebări, deşi ştia răspunsul aproape la toate, întrucât trăsese cu urechea la conversaţia dintre medic şi detectivul Vanadium.

Gâtul, hârşâit parcă de la aciditatea sucului gastric, îl durea pe Junior, în continuare, aşa de rău, din cauza vomitatului exploziv, încât vorbea ca personajele din piesele de teatru de păpuşi, răguşit şi piţigăiat în acelaşi timp. Să nu fi fost durerea aceasta ascuţită, ar fi avut toate motivele să se simtă ridicol, aşa însă, fiecare cuvânt rostit îi provoca în gât o usturime neplăcută, ca o arsură, care îl făcea incapabil de orice alt sentiment, în afară de autocompătimire.

Deşi îl auzise deja de două ori pe doctor explicând ce înseamnă „emesis pe bază nervoasă”, Junior tot nu înţelegea cum fusese posibil ca şocul provocat de moartea nevestei să ducă la o criză atât de violentă şi de dezgustătoare.

— Ai mai avut vreodată accese de acest fel? îl întrebă Parkhurst.

Stătea în picioare lângă pat, cu un dosar în mână şi cu nişte ochelari de citit proptiţi pe vârful nasului.

— Nu, niciodată.

— Manifestările periodice de emeză violentă, fără vreo cauză aparentă, pot constitui un indiciu de ataxie locomotorie, numai că dumneata nu ai nici un alt simptom al acestei posibile afecţiuni. De aceea, sunt înclinat să nu-mi fac griji în această privinţă, decât dacă situaţia s-ar mai repeta.

Junior se strâmbă la gândul unei noi avalanşe de vomă.

Parkhurst spunea:

— Am eliminat aproape toate celelalte cauze posibile. Nu ai mielită acută, şi nici meningită. De asemenea, nu e vorba nici despre vreo anemie a creierului. Nu ai suferit nici o comoţie. Nu ai alte simptome ale maladiei lui Méniére. Mâine, îţi vom face nişte investigaţii pentru a exclude posibilitatea unei tumori sau a unei leziuni la creier, deşi eu rămân cu convingerea că nici aceasta nu este explicaţia.

— Emesis acută pe bază nervoasă, croncăni Junior. Nu m-am considerat niciodată un om nervos.

— Oh, nu înseamnă că ai fi cumva nervos „din fire”. „Pe bază nervoasă”, în acest caz, indică faptul că accesul a fost „provocat la nivel psihologic”. De o supărare, bunăoară, Enoch. Mâhnirea, şocul, groaza – pot avea nişte efecte fizice profunde.

— Ah.

Mila însufleţi chipul ascetic al medicului.

— Ţi-ai iubit foarte mult soţia, nu-i aşa?!

Am preţuit-o, îndrăgit-o, încercă Junior să spună, însă emoţia i se împotmoli în gât, ca un cocoloş de flegmă. Faţa i se schimonosi de o amărăciune, pe care nu trebui să o

mai simuleze, şi rămase uluit când simţi că îl podideau lacrimile.

Alarmat şi îngrijorat la gândul că din cauza acestei reacţii emoţionale era foarte posibil ca pacientul să înceapă să hohotească convulsiv, ceea ce ar fi putut declanşa noi spasme abdominale şi vărsături, Parkhurst chemă o asistentă medicală şi prescrise imediat nişte diazepam.

În timp ce asistenta îi făcea injecţia lui Junior, Parkhurst spuse:

— Eşti un bărbat extrem de sensibil, Enoch. O calitate ce merită toată admiraţia în această lume adesea nesimţitoare şi pasivă! Numai că în starea dumitale de acum sensibilitatea îţi este cel mai mare inamic.

Doctorul îşi continuă vizita de seară în alte saloane, iar sora medicală rămase cu Junior, până ce putea fi sigură că tranchilizantul îşi făcuse efectul, calmându-l şi eliminând astfel pericolul de a cădea pradă unei noi crize de vomitare hemoragică.

Blondă şi atrăgătoare, tânăra se numea Victoria Bressler. N-ar fi avut nici o şansă în comparaţie cu Naomi, fiindcă Naomi fusese absolut uluitoare, dar Naomi, în fond, nu mai exista acum.

Când Junior se văită de sete, Victoria îl lămuri că nu avea voie să bea şi să mănânce nimic, până a doua zi dimineaţă. La micul dejun şi la prânz, urma să aibă un regim bazat pe lichide, permiţându-i-se să mănânce alimente moi şi pasate abia din seara următoare.

Între timp, nu-i putea oferi decât nişte bucăţele de gheaţă, pe care nu trebuia, însă, să le mestece.

— Le laşi să ţi se topească în gură.

Victoria pescui din cana de pe noptieră micile ovale transparente – nu cuburi, ci discuri – unul câte unul. Cu lingura, îi vârî gheaţa în gură, nu cu gesturi de asistentă medicală profesionistă, ci cu graţia unei curtezane: zâmbindu-i ademenitor, cu o licărire galantă în ochii albaştri, înclinându-i tacticos lingura între buze, cu o insistenţă atât de senzuală, încât lui Junior îi veni în minte scena cu mâncarea din *Tom Jones.*

Junior se obişnuise cu ideea că, în general, femeile voiau să-l cucerească. Natura îl binecuvântase cu un fizic atrăgător. Preocuparea permanentă şi eforturile de a-şi îmbogăţi cunoştinţele îl făceau interesant. Lucru extrem de important, din cărţile lui Caesar Zedd învăţase cum să fie irezistibil de fermecător.

Şi, deşi nu se lăuda cu isprăvile de acest fel şi nici nu făcea pe grozavul faţă de alţi bărbaţi, era convins că reuşea întotdeauna să le satisfacă pe femei, mai bine decât alţi masculi. Poate că vestea înzestrărilor lui fizice şi a minunatelor lui realizări ajunsese şi la urechile Victoriei; femeile discută între ele despre lucrurile de acest fel, poate mai mult decât bărbaţii chiar. Luând în consideraţie durerile pe care le simţea şi oboseala, Junior era oarecum surprins că această soră drăguţă, cu tehnica ei seducătoare de a manevra lingura, era capabilă să-l excite. Deşi în momentul de faţă nu era într-o stare potrivită pentru o aventură, era, în mod cert, interesat de o relaţie viitoare.

Se întreba dacă un mic flirt reciproc ar fi fost ceva deplasat, acum, când nevasta lui moartă nici nu fusese măcar îngropată. Nu voia să pară un dobitoc. Îşi dorea ca Victoria să aibă o părere bună despre el. O atitudine şarmantă şi politicoasă ar părea foarte cuviincioasă, ba chiar elegantă, dar care să n-o lase nici o clipă să se îndoiască de cât de mult îl excita.

Fii prudent.

Vanadium putea să afle. Oricât de subtilă şi de demnă ar fi fost reacţia lui Junior la farmecele Victoriei, lui Thomas Vanadium n-avea să-i scape preocuparea aceasta erotică. Lucru mai mult ca sigur. Victoria n-ar vrea, desigur, să depună mărturie în privinţa subitei atracţii erotice electrizante dintre ea şi Junior, la fel cum nici n-ar accepta să dea o mână de ajutor autorităţilor ca să-l bage la închisoare, întrucât detenţia ar face ca pasiunea ei pentru el să rămână neîmplinită, numai că, din păcate, Vanadium îi va adulmeca secretul şi o va sili să apară în boxa martorilor.

Junior trebuia să aibă grijă să nu facă afirmaţii care ar putea fi citate în faţa unui complet de judecată. Nu trebuia să-şi permită faţă de Victoria nici măcar vreo privire lascivă sau vreo mângâiere pe furiş.

Cu gesturi tandre, asistenta medicală îi mai dădu o lingură cu gheaţă.

Fără nici un cuvânt, fără să îndrăznească să se uite în ochii ei sau să-i adreseze vreo privire plină de subînţeles, Junior acceptă ovalul de gheaţă în acelaşi spirit cu care i-l oferea femeia aceasta frumoasă. Ţinu strâns în gură cupa lingurii, timp de câteva momente, ca Victoria să nu o poată retrage cu uşurinţă, şi, închizând ochii, gemu de plăcere, de parcă bucata de gheaţă ar fi fost o înghiţitură de ambrozie, hrana zeilor, sau o fărâmă din făptura asistentei, pe care el o savura. Când dădu drumul lingurii în cele din urmă, o linse sugestiv de jur împrejur, iar apoi se linse pe buze, în locul unde metalul rece alunecase dintre ele.

Ridicând pleoapele, dar neîndrăznind în continuare să se uite în ochii Victoriei, Junior înţelese că tânăra înregistrase şi interpretase adecvat reacţia lui la jocul ei seducător cu lingura. Asistenta încremenise cu ustensila în aer. I se tăiase respiraţia şi era extrem de emoţionată.

Nu mai era nevoie să-şi confirme atracţia reciprocă, înclinând din cap sau zâmbind. Victoria ştia, ca şi el, că va veni şi vremea lor, când toate neplăcerile din prezent vor fi de domeniul trecutului, când eforturile lui Vanadium vor fi fost zădărnicite, când toate suspiciunile vor fi fost îngropate de mult.

Puteau fi răbdători. Renunţarea de sine şi dulcea anticipare constituiau garanţia faptului că dragostea lor, atunci când vor putea, în fine, să i se dedice în perfectă siguranţă, va fi de o intensitate zguduitoare, ca împerecherea unor muritori ridicaţi la rangul de semizei prin perfecţiunea, puterea şi puritatea pasiunii lor.

Dintr-un volum ales de la Clubul „O carte pe lună”, citise recent despre semizeii din mitologia clasică.

Când izbuti să-şi mai domolească bătăile accelerate ale inimii, Victoria puse lingura pe tava de pe noptieră, acoperi cana şi zise:

— Ajunge, deocamdată, domnule Cain. În starea dumitale, chiar şi gheaţa topită în gură, dacă este în exces, poate redeclanşa vomitarea.

Junior era impresionat şi încântat de isteţimea cu care tânăra revenise la o voce şi o atitudine strict profesionale, menite să mascheze convingător dorinţa ei intensă. Dulcea Victoria era o complice merituoasă.

— Mulţumesc, domnişoară asistentă Bressler, rosti el foarte ceremonios, la unison cu tonul abordat de ea.

Abia reuşea să îşi înfrâneze dorinţa de a se mai uita din nou la ea, de a-i zâmbi şi de a-i mai arăta o dată limba roz şi jucăuşă.

— Am să o rog pe o altă soră medicală să treacă din când în când pe aici, ca să vadă cum te mai simţi.

Acum, când nu mai exista nici o îndoială că amândoi împărtăşeau aceeaşi nevoie, pe care până la urmă şi-o vor satisface împreună, Victoria opta pentru discreţie. Deşteaptă femeie.

— Înţeleg, zise el.

— Ai nevoie de odihnă, îi recomandă ea, îndepărtându-se de lângă pat.

Da, ştia şi el că trebuia să fie foarte odihnit pentru a face faţă acestei tigroaice. Chiar şi îmbrăcată aşa, cu uniforma albă şi largă, şi încălţată cu pantofii aceia cu talpă de cauciuc, Victoria întruchipa o figură nespus de erotică.

După plecarea Victoriei, Junior rămase lungit pe pat. Zâmbea spre tavan, plutind în Valium şi dorinţă. Şi vanitate.

În cazul acesta, era convins că vanitatea nu era un păcat, nefiind consecinţa unui ego exacerbat, ci doar o preţuire de sine foarte normală. Faptul că li se părea irezistibil femeilor nu constituia doar o idee preconceptă de-a lui, ci un fapt observabil şi incontestabil, cum ar fi gravitatea sau ordinea în care planetele se rotesc în jurul soarelui.

Firește, era surprins că asistenta medicală Bressler se simţise puternic atrasă de el, deşi îi citise fişa medicală, din care putuse afla că până nu de mult fusese un adevărat gheizer de vomă nocivă, că în timpul crizei violente din ambulanţă nu-şi mai putuse controla sfincterele şi că exista riscul ca, din clipă în clipă, să aibă o recădere explozivă. Toate acestea constituiau o dovadă remarcabilă a dorinţei sexuale animalice, pe care o inspira fără să vrea, şi o mărturie a puternicului magnetism masculin care îi era caracteristic, la fel ca şi părul blond şi des de pe cap.

16

Dintr-un vis de o insuportabilă şi sfâşietoare amărăciune, Agnes se trezi cu lacrimi fierbinţi pe obraji.

Spitalul era cufundat în tăcerea aceea nemărginită, care umple sălaşurile omeneşti doar în cele câteva ceasuri dinaintea zorilor, când nevoile, năzuinţele şi temerile zilei trecute sunt date uitării, iar cele ale zilei următoare nu s-au impus deocamdată, şi când specia noastră zbuciumată pluteşte pentru scurt timp, apatică, între două zbateri disperate.

Patul era ridicat la căpătâi. Altminteri, Agnes n-ar fi putut vedea camera, întrucât se simţea prea slăbită ca să ridice capul de pe pernă.

Umbre diverse continuau să stea ghemuite prin aproape toată camera.

Singura lumină venea de la o veioză de citit. Un abajur reglabil din alamă dirija lumina în jos, pe un fotoliu.

Agnes era atât de vlăguită, iar ochii o dureau şi o usturau atât de rău, încât o deranja până şi această luminozitate redusă. Se gândea să închidă ochii şi să se lase din nou în voia somnului, acest frăţior al morţii, care era acum singura

ei mângâiere. Ceea ce văzu, însă, la lumina lămpii, îi atrase atenţia.

Sora medicală plecase, dar Maria era tot acolo. Şedea pe fotoliul din inox şi vinilin şi lucra ceva la lumina galbenă a veiozei.

— Ţi-ai lăsat copiii singuri, se îngrijoră Agnes.

— Copilaşii mei stau cu sora mea.

— De ce eşti aici?

— Unde să fiu în altă parte şi de ce? Te păzesc pe tine.

Când ochii i se limpeziră de lacrimi, Agnes văzu că Maria cosea. O pungă de plastic era pusă lângă fotoliu, iar în cealaltă parte, pe jos, se afla o cutie deschisă, plină cu jurubiţe de aţă, ace de cusut, o perniţă cu bolduri, nişte foarfece şi alte ustensile necesare unei cusătorese.

Maria cârpea una dintre hainele lui Joey, pe care Agnes le stricase cu atâta meticulozitate în ziua precedentă.

— Maria!

— *Qué?*

— Nu e nevoie.

— Ce nu e voie?

— Să mai repari hainele astea.

— Eu repar, insistă ea.

— Ai aflat de… Joey? întrebă Agnes.

Vocea i se îngroşase atât de mult când rosti numele soţului ei, încât cele două silabe i se împotmoliră aproape în gât.

— Am aflat.

— Atunci, de ce?

Acul parcă dansa între degetele ei agile.

— Acum nu mai repar pentru engleză mai bună. Acum repar doar pentru domnul Lampion.

— Dar… el nu mai există.

Maria nu mai spuse nimic, lucrând de zor, însă Agnes ştia ce însemna această tăcere specială, în care îţi cauţi cuvintele anevoios şi te chinui să le legi în propoziţie.

În cele din urmă, cu o emoţie atât de intensă, încât abia mai putea vorbi, Maria zise:

— Este… singurul lucru… pe care îl pot face pentru el acum, pentru tine. Sunt eu poate o nimeni, care nu poate repara nimic important. Dar asta repar. Repar asta.

Agnes nu suporta s-o vadă pe Maria cosând. Lumina n-o mai deranja, însă noul viitor, care începea să se întrezărească, i se părea ascuţit ca nişte bolduri şi ace de cusut, o cumplită tortură pentru ochii ei.

Dormi un pic, iar când se trezi cineva rostea cu evlavie o rugăciune în spaniolă.

Maria stătea în picioare lângă pat, rezemată cu antebraţele de tăblie. Pe mâinile mici şi negricioase, avea înfăşurate nişte mătănii din argint şi onix, deşi nu număra boabele şi nici nu rostea „Ave Maria”. Se ruga pentru copilaşul lui Agnes.

Încetul cu încetul, Agnes îşi dădu seama că nu era o rugăciune pentru sufletul unui prunc mort, ci o rugă pentru viaţa unui copilaş încă viu.

Puterea ei era puterea pietrelor doar în sensul că se simţea neclintită ca o stâncă, dar cu toate astea izbuti să ridice braţul şi să îşi aşeze mâna stângă peste degetele Mariei, împletite cu mărgele.

— Dar copilul a murit.

— Nu, Señora Lampion, făcu Maria, mirată. *Muy enfermo,* dar nu mort.

Foarte bolnav. Foarte bolnav, dar nu mort.

Agnes îşi aminti de sângele, de sângele acela cumplit de roşu. Durerea sfâşietoare şi nişte torenţi roşii înspăimântători. Crezuse că pruncul ei venise pe lume născut mort, pe un şuvoi de sânge de-al lui şi de-al ei.

— E băiat? întrebă ea.

— Da, Señora. Un băiat straşnic.

— Bartholomew, spuse Agnes.

Maria se încruntă.

— Ce-aţi zis?

— Numele lui, îi răspunse ea Mariei, strângând-o de mână. Vreau să-l văd.

— *Muy enfermo.* L-au ţinut ca pe un ou de găină.

Ca pe un ou de găină. Epuizată cum era, Agnes nu izbuti să desluşească imediat înţelesul acestor cuvinte. Dar pe urmă:

— Oh, e la incubator.

— Ce ochi, spuse Maria.

— *Que?* exclamă Agnes.

— Probabil că îngeraşii au ochi aşa frumoşi.

Ridicând mâna de pe degetele Mariei şi punându-şi-o pe piept, Agnes spuse:

— Vreau să-l văd.

După ce îşi făcu semnul crucii, Maria zise:

— Trebuie să îl ţină în ou-cuibator până nu mai e periculos. Când vine sora, o pun să-mi spună când o să fie copilul bine. Dar nu pot să te las aici. Te veghez. Te veghez mult.

Închizând ochii, Agnes şopti „Bartholomew”, pe un ton reverenţios, plin de adoraţie şi veneraţie.

În ciuda bucuriei absolut întemeiate, Agnes nu putea pluti prea multă vreme pe râul de somn din care se ridicase de curând. De data asta, însă, se cufundă în apele lui mai adânci, cu o speranţă împrospătată şi cu acest nume magic, care îi scânteia în suflet, de ambele părţi ale conştienţei: Bartholomew, pe măsură ce camera de spital şi Maria păleau din minte, şi tot Bartholomew în visele ei. Numele gonea coşmarurile. Bartholomew. Numele o susţinea.

17

Năclăios şi năduşit de spaimă, ca un porc dus la tăiat, Junior se deşteptă dintr-un coşmar, pe care nu şi-l putea aminti. Ceva se întindea spre el – asta era tot ce ţinea minte, nişte mâini care voiau să-l apuce din întuneric – iar pe urmă se trezi din somn, gâfâind.

Noaptea bântuia încă dincolo de fereastră.

Lămpiţa din colţ era aprinsă, dar fotoliul nu mai era acolo. Fusese mutat mai aproape de patul lui Junior.

Vanadium şedea pe fotoliu, veghind. Cu o dexteritate de prestidigitator, răsucea de pe o faţă pe cealaltă o monedă, peste încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, o palma cu degetul mare, o scotea iarăşi la iveală cu degetul mic şi o rostogolea din nou peste încheieturi, necontenit.

Ceasul de pe noptieră arăta 4:37 A.M.

S-ar fi zis că detectivul nu dormea niciodată.

— George şi Ira Gershwin au un cântec minunat – „Someone to Watch over Me”[1] L-ai auzit vreodată, Enoch? Eu sunt acest „cineva” pentru tine, deşi, ce-i drept, nu în sensul romantic.

— Cine… cine eşti tu? hârâi Junior, în continuare foarte zdruncinat de coşmar şi de prezenţa lui Vanadium, însă suficient de perspicace încât să rămână în pielea personajului anost pe care îl jucase.

În loc de a-i răspunde la întrebare, vrând să-i dea de înţeles că, în opinia lui, Junior ştia deja toate datele problemei, Thomas Vanadium zise:

— Am reuşit să obţin un mandat de percheziţie pentru locuinţa ta.

Junior crezu că era vorba despre o farsă. Nu exista nici o probă care să indice că Naomi murise ucisă, şi nu într-un accident. Intuiţia lui Vanadium – mai precis, obsesia lui bolnăvicioasă – nu constituia un motiv suficient pentru nici o instanţă ca să emită un mandat de percheziţie.

Din păcate, unii judecători se lasă manipulaţi în astfel de chestiuni, pentru a nu spune că sunt de-a dreptul corupţi. Iar Vanadium, închipuindu-se pe sine un fel de înger răzbunător, era perfect capabil să mintă instanţa de judecată, pentru a obţine prin viclenie un astfel de mandat, chiar dacă documentul nu era absolut deloc justificat.

— Nu… nu înţeleg.

Clipind somnoros, prefăcându-se încă amorţit la minte de la tranchilizante şi medicamentele pe care i le picurau în

[1] „Cineva care să vegheze asupra mea.”

venă, Junior era încântat de tonul perplex din vocea lui răguşită, deşi ştia că nici măcar un actor câştigător al unui Oscar pentru interpretare nu l-ar putea convinge pe un astfel de critic.

Deget peste deget, prins în plasa degetului mare şi a arătătorului, dispărând în căuşul palmei, traversând în taină mâna, reapărând, deget peste deget, moneda sclipea în timp ce se rotea.

— Ai asigurare? întrebă Vanadium.

— Sigur. Blue Shield, răspunse Junior, imediat.

Detectivul scoase un râs sec, care nu avea însă nimic din căldura râsetelor celorlalţi oameni.

— Nu eşti prost, Enoch. Doar că nu eşti atât de deştept pe cât te crezi tu.

— Poftim?

— M-am referit la asigurarea pe viaţă, aşa cum bine ştii.

— Păi, da… am o mică poliţă. Este un avantaj de care beneficiez datorită slujbei de la spitalul de medicină recuperatorie. Dar de ce? Ce naiba mai înseamnă şi chestia asta?

— Unul dintre lucrurile pe care le-am căutat la tine acasă a fost o poliţă de asigurare pe viaţă pe numele soţiei tale. N-am găsit aşa ceva. N-am găsit nici vreun cec anulat pentru prima de asigurare.

Încercând să facă în continuare pe nedumeritul, Junior se şterse eu mâna pe faţă, de parcă ar fi vrut să scape de nişte pânze de păianjen.

— Ce ziceai, că ai fost la mine acasă?

— Ştiai că soţia ta ţinea un jurnal?

— Da, sigur. Începea unul nou, în fiecare an. Asta de la vârsta de zece ani.

— Ai citit vreodată ce scria acolo?

— Bineînţeles că nu.

Afirmaţia era perfect adevărată, ceea ce îi permise lui Junior să se uite drept în ochii lui Vanadium şi să se umfle în pene de corectitudine.

— Dar de ce nu?

— N-ar fi fost frumos. Jurnalul e ceva intim.

Presupunea că pentru un detectiv nimic nu era sfânt, însă era totuşi un pic şocat de faptul că Vanadium simţise nevoia să pună această întrebare.

Ridicându-se de pe fotoliu şi apropiindu-se de pat, detectivul continua să sucească moneda între degete, fără nici un pic de ezitare.

— Era o fată tare dulce. Foarte romantică. Jurnalul ei e plin de pagini lirice despre căsnicie, despre tine. Te considera cel mai minunat bărbat pe care îl întâlnise vreodată şi soţul ideal, în acelaşi timp.

Junior Cain avea senzaţia că în inimă i se înfipsese un ac atât de subţire şi fin, încât muşchiul continua să se contracte ritmic, dar dureros, în jurul lui.

— Da?! A scris ea… asta?

— Uneori, scria mici paragrafe adresate lui Dumnezeu, cu nişte cuvinte de recunoştinţă foarte înduioşătoare şi smerite, în care îi mulţumea fiindcă i te adusese în viaţa ei.

Deşi nu credea în superstiţiile pe care Naomi, inocentă şi sentimentală, le îmbrăţişase cu fervoare, Junior plângea acum fără să se prefacă.

Îl chinuiau remuşcări amare pentru faptul că o suspectase pe Naomi că îi otrăvise sandvişul cu brânză sau caisele uscate. De fapt, îl adorase, aşa cum crezuse el tot timpul. N-ar fi fost în stare să ridice mâna vreodată împotriva lui. Draga de Naomi ar fi fost gata oricând să-şi dea şi viaţa pentru el. Ceea ce şi făcuse, în fond.

Moneda nu se mai rotea; încremenise în mâna poliţistului, între degetul mijlociu şi inelar. Luă o cutie de Kleenex de pe noptieră şi i-o întinse suspectului său.

— Poftim.

Întrucât, din cauza perfuziei, nu putea mişca braţul drept, Junior se folosi de mâna stângă, cu care trase din cutie un ghemotoc de şerveţele.

După ce detectivul puse la loc cutia pe noptieră, moneda începu din nou să se răsucească.

În timp ce Junior îşi sufla nasul şi se ştergea la ochi, Vanadium spuse:

— Cred că, în felul tău ciudat, şi tu ai iubit-o.

— Dacă am iubit-o? Sigur că am iubit-o. Naomi era frumoasă şi atât de bună… şi nostimă. A fost… a fost cel mai bun lucru de care am avut parte vreodată.

Vanadium azvârli moneda în aer, o prinse cu mâna stângă şi se apucă să o răsucească peste încheieturile degetelor, la fel de repede şi de abil cum făcuse şi cu mâna dreaptă.

Din motive pe care nu le putea analiza în întregime, pe Junior îl trecură nişte fiori reci când văzu această demonstraţie de ambidextrie. Orice magician amator – în realitate, orice individ dispus să exerseze suficiente ore, fie el magician sau nu – putea deprinde această scamatorie. Era vorba doar de dibăcie, şi nu de vreo vrăjitorie.

— Ce motiv ai avut, Enoch?

— Cum adică?

— S-ar zice că n-ai avut nici un motiv. Numai că există întotdeauna un motiv, un interes personal care este urmărit. Dacă există o poliţă de asigurare, dăm noi de ea, fii sigur, iar atunci o să te perpelim ca pe o bucată de slănină într-o tigaie încinsă.

Ca de obicei, vocea poliţaiul fusese plată şi monotonă; nu rostise o ameninţare emoţională, ci un angajament calm.

Căscând ochii mari, cu o expresie de uimire calculată, Junior zise:

— Eşti ofiţer de poliţie?

Detectivul zâmbi. Un rânjet de anacondă, inspirat de perspectiva unei strangulări nemiloase.

— Înainte de a te trezi, ai visat, nu-i aşa?! Probabil, un coşmar, după toate aparenţele.

Această bruscă schimbare a temei întrebărilor îl derută pe Junior. Vanadium avea talentul de a-l face pe suspect să se simtă descumpănit. O conversaţie cu el semăna cu o scenă dintr-un film cu Robin Hood: o luptă cu ciomege pe un podeţ alunecos, deasupra unui râu.

— Da. Sunt… sunt încă ud leoarcă de la transpiraţie.

— Ce-ai visat, Enoch?

Nimeni nu-l putea băga la închisoare din cauza viselor din timpul somnului.

— Nu-mi aduc aminte. Visele pe care nu le ţii minte sunt cele mai urâte, nu crezi? Sunt întotdeauna groaznic de stupide, când reuşeşti să îţi aminteşti detaliile. Dar când în mintea ta e un mare gol… ţi se par şi mai ameninţătoare.

— Ai rostit un nume, în somn.

Mai mult ca sigur, asta era o minciună, cu care detectivul voia să-l momească. Brusc, Junior regretă că nu negase toată chestia asta cu visul.

— Bartholomew, zise Vanadium.

Junior clipi de câteva ori, fără să îndrăznească să vorbească, fiindcă nu cunoştea nici un Bartholomew; era convins acum că poliţistul urzea o plasă sofisticată de înşelăciune şi că îi întindea o cursă. De ce să fi pronunţat un nume care nu însemna nimic pentru el?

— Cine e Bartholomew? întrebă Vanadium.

Junior scutură din cap.

— Ai pronunţat de două ori numele ăsta.

— Nu ştiu pe nimeni care să se numească Bartholomew, insistă el, conchizând că în acest caz adevărul nu-i putea face nici un rău.

— Păreai foarte disperat. Ca şi cum ţi-ar fi fost frică de acest Bartholomew.

Junior strângea atât de tare în mâna stângă ghemotocul de şerveţele ude, încât, dacă hârtia ar fi avut un conţinut mai mare de carbon, prin presare s-ar fi preschimbat într-un diamant. Vanadium se holba la pumnul încleştat al lui Junior şi la încheieturile degetelor albite din cauza crispării.

Junior încercă să dea drumul cocoloşului de Kleenex, dar constată că nu era în stare să decontracteze pumnul.

În mod inexplicabil, la fiecare repetare a cuvântului Bartholomew, Junior se neliniştea şi mai mult. Numele nu-i răsuna numai în urechi, ci şi în sânge şi oase, în trup şi minte, ca şi cum el ar fi fost un imens clopot de bronz, iar Bartholomew limba mobilă care producea sunetele.

— Poate e vreun personaj pe care l-am văzut într-un film sau despre care am citit într-un roman. Sunt membru al Clubului „O carte pe lună”. Tot timpul citesc câte ceva. Nu-mi amintesc de vreun personaj numit B-Bartholomew, dar

poate că am citit cartea acum mai mulţi ani şi, de atunci, am mai uitat.

Junior realiză că puţin mai lipsea să nu se bâlbâie, aşa că făcu efortul de a tăcea.

Ridicându-se încet ca lama toporului din mâinile unui ucigaş precis ca un contabil, privirea lui Thomas Vanadium desenă un arc de la pumnul încleştat al lui Junior la faţa lui.

Pata roşie din naştere părea mai întunecată decât înainte şi căpătase, totodată, un nou contur.

Dacă până atunci ochii cenuşii ai poliţistului semănaseră cu floarea unui cui, acum erau ca nişte puncte, iar în spatele lor se ghicea o voinţă atât de puternică, încât ar fi putut înfige ţăruşi în stâncă.

— Dumnezeule, spuse Junior, prefăcându-se că îi trecuse starea de amorţeală şi că mintea i se limpezise, vasăzică dumneata crezi că Naomi a fost ucisă?!

În loc să se lanseze în înfruntarea pentru care se pregătise insistent încă de la prima vizită, Vanadium îl surprinse pe Junior: renunţă să se mai uite în ochii lui, se întoarse cu spatele la pat şi se îndreptă spre uşă.

— E şi mai rău, chiar, hârâi Junior, convins că pierdea un avantaj greu de definit, desigur, dacă poliţistul pleca fără să fi jucat o scenă tipică filmelor poliţiste de televiziune, cu pretenţii intelectuale, gen Perry Mason sau Peter Gunn.

Oprindu-se la uşă, fără să o deschidă, Vanadium întoarse capul şi se uită fix la Junior, dar nu spuse nimic.

Detectivul ridică ambele mâini, cu palmele spre Junior şi cu degetele răsfirate. După o pauză, îi arătă dosul mâinilor – şi pe urmă palmele, încă o dată.

Câteva clipe, Junior rămase complet nedumerit. Mişcările lui Vanadium semănau cu nişte gesturi ritualice, amintindu-i vag de momentul când preotul ridică sus ostia.

Încetul cu încetul, starea de confuzie cedă locul dumeririi. Moneda dispăruse.

Junior nu sesizase când detectivul încetase să sucească moneda peste încheieturile degetelor.

— Vezi dacă nu poţi s-o scoţi din ureche, îi sugeră Thomas Vanadium.

Tremurând, Junior ridică, într-adevăr, mâna stângă la ureche, aşteptându-se să găsească moneda vârâtă în conductul auditiv, proptită între tragus şi antitragus, de unde nu mai trebuia decât să fie scoasă cu un gest spectaculos.

Pavilionul urechii era gol.

— Schimbă mâna, îl sfătui Vanadium.

Semiimobilizată pentru a preveni dislocarea accidentală a perfuziei, Junior îşi simţea mâna dreaptă, cu braţ cu tot, amorţită şi înţepenită.

Mâna aceasta de paralitic parcă nici nu era a lui. Spălăcite şi exotice aidoma unei anemone de mare, degetele lungi se încovoiau la fel de artistic cum se încovoaie tentaculele în jurul gurii unei anemone hotărâte să înhaţe, leneş dar necontenit, orice pradă care trece pe-acolo.

Ca un scalar cu solzi argintii, moneda se odihnea în căuşul palmei lui Junior. Exact deasupra liniei vieţii.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Junior mişcă braţul stâng peste corp şi luă moneda. Deşi stătuse în palma lui, era rece. Ca gheaţa.

Întrucât nu există miracole, materializarea monedei în mâna lui era ceva, totuşi, imposibil. Vanadium stătuse în picioare doar pe partea stângă a patului. În plus, nu se aplecase nici un moment deasupra lui Junior şi nici nu se întinsese peste el.

Şi, totuşi, moneda era la fel de reală ca şi Naomi zăcând moartă pe pietrele de la poalele foişorului de foc.

Într-o stare de consternare întreţesută mai degrabă cu un sentiment de groază, decât de încântare, Junior ridică privirea, cerşind o explicaţie din partea lui Vanadium şi aşteptându-se să-i vadă rânjetul acela de anacondă.

Uşa se închidea la loc. Aproape în surdină, ca ziua când se preface în noapte, detectivul plecase.

18

Seraphim Aethionema White nu avea nimic de-a face cu semnificaţia numelui ei, în afară de faptul că era bună la suflet şi la inimă, aidoma oricărei făpturi din cetele cereşti. Nu avea aripi, ca îngerii de la care i se trăgea numele, şi nici nu putea cânta aşa dulce ca serafimul, căci fusese binecuvântată cu un glas gutural şi mult prea multă smerenie pentru a se produce în faţa altora. „Aethionema” era denumirea unor flori delicate, fie roz pal ori roz trandafiriu; şi, cu toate că această fată, de numai şaisprezece ani, era frumoasă după orice etalon, nu avea o fire delicată, ci atât de puternică, încât nici cea mai mare vijelie nu ar fi putut să o zdruncine.

Cei care tocmai o cunoscuseră, la fel ca şi cei fascinaţi de excentricitate îi spuneau „Seraphim”, pe numele ei întreg. Profesorii, vecinii şi cunoştinţele ei întâmplătoare îi spuneau Sara. Cei care o cunoşteau cel mai bine şi o iubeau cel mai profund – cum era sora ei, Celestina – îi spuneau Phimie.

Din momentul în care fata a fost internată în seara zilei de 5 ianuarie, surorile medicale de la St. Mary’s Hospital din San Francisco i-au spus tot Phimie, nu fiindcă ar fi cunoscut-o îndeajuns de bine pentru a o iubi, ci pentru că aşa o auziseră pe Celestina că o strigă.

Phimie stătea în salonul 724, cu o femeie de 86 ani – Nella Lombardi – care era, de opt zile, în comă profundă, în urma unui atac cerebral, şi care fusese mutată recent aici, de la secţia de Terapie intensivă, când starea ei se stabilizase. Avea părul alb şi strălucitor, însă la faţă era cenuşie ca o piatră ponce, iar pielea ei nu avea pic de luciu.

În ziua următoare, pe 6 ianuarie, în timp ce Phimie era plimbată prin spital pe un scaun cu rotile, pentru investigaţii la diferite secţii, Celestina rămase în 724, făcându-şi temele pentru cursul de portretistică. Studia, în primul an, la Academy of Art College.

Lăsase deoparte un portret în creion, pe jumătate terminat, înfăţişând-o pe Phimie, pentru a-i face câteva portrete Nellei Lombardi.

În ciuda ravagiilor bolii şi ale vârstei, chipul bătrânei îşi păstrase frumuseţea. Avea o osatură superbă. Pesemne că, la tinereţe, fusese o femeie splendidă.

În tablou, Celestina voia să o surprindă pe Nella aşa cum era acum, odihnindu-se cu capul pe perna patului de moarte, probabil, cu ochii închişi şi gura moale, cu faţa pământie, dar senină. Pe urmă, avea de gând să îi mai facă patru portrete, în care, pornind de la osatură şi de la alte indicii fiziologice, intenţiona să îşi imagineze cum arătase această femeie la şaizeci, patruzeci, douăzeci şi zece ani.

De obicei, Celestina era tulburată, arta constituia pentru ea sanctuarul în care scăpa de toate suferinţele. Când făcea o schiţă sau desena, timpul nu mai conta pentru ea, iar răutăţile vieţii nu o mai puteau atinge.

În ziua aceasta capitală, însă, desenatul nu îi mai aducea nici o alinare. Frecvent, îi tremurau mâinile şi nu mai putea fi sigură pe creion.

În timpul acestor crize când tremura prea rău, ca să mai poată desena, stătea în picioare la fereastră, privind spre imobilele pe multe niveluri ale oraşului.

Frumuseţea aparte a metropolei San Francisco şi patina elegantă a istoriei ei pitoreşti îi mergeau drept la suflet şi aprindeau în ea o pasiune atât de iraţională, încât se întreba uneori, cel puţin pe jumătate serios, dacă mai trăise şi în alte vieţi aici. Adesea, străzile i se păreau uimitor de cunoscute, chiar dacă păşea prima oară pe ele. Unele case somptuoase, datând de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi de la începutul secolului al XX-lea, o inspirau făcând-o să-şi imagineze baluri splendide desfăşurate acolo, în vremuri mai nobile şi mai aurite, iar elanurile fanteziei ei căpătau uneori nişte detalii atât de vii, încât păreau stranii şi misterioase ca nişte amintiri.

De data aceasta, nici măcar San Francisco, sub un cer ultramarin gravat cu un cloisonné din nori de argint şi aur, nu mai putea alina sau calma nervii Celestinei. Nu izbutea

să îşi scoată din minte, aşa cum ar fi făcut dacă era vorba despre vreo problemă de-a ei personală, dilema aceasta pe care i-o crea sora ei – de fapt ea nu fusese niciodată într-o situaţie aşa de oribilă, cum era Phimie acum.

Cu nouă luni în urmă, Phimie fusese violată.

Cuprinsă de ruşine şi speriată, nu spusese nimănui. Deşi se afla în postura de victimă, se considera vinovată pentru ceea ce păţise, iar perspectiva de a deveni ţinta unor batjocuri o îngrozea aşa de rău, încât disperarea anihila la ea uzul raţiunii.

Când descoperi că era însărcinată, Phimie tră această nouă traumă aşa cum făcuseră înaintea ei şi alte fetişcane naive, la vârsta cincisprezece ani: încercă să scape de dispreţul şi reproşurile de care îşi imagina că urma să aibă parte pentru greşeala de a nu fi dezvăluit violul atunci când se întâmplase. Fără să se gândească serios la consecinţele pe termen lung, concentrându-se doar asupra ameninţării de moment şi tăgăduind totul, făcea planuri cum să ascundă, cât mai mult timp cu putinţă, starea fizică în care se afla.

În campania ei de a se îngrăşa cât mai puţin, anorexia îi deveni aliată. Învăţă să descopere plăcerea în chinurile foamei.

Când mânca, nu se atingea decât de alimentele nutritive, aplicând un regim alimentar bine echilibrat, cum nu i se mai întâmplase niciodată în viaţă. Deşi se străduia cu disperare să nu se gândească la naşterea copilului, care se apropia în mod inevitabil, făcea tot posibilul de a menaja sănătatea pruncului, păstrându-şi totodată silueta, pentru a evita orice suspiciune.

De-a lungul celor nouă luni de panică mută, Phimie devenea din ce în ce mai puţin raţională, de la o săptămână la alta, recurgând la măsuri necugetate care puneau în pericol sănătatea ei şi a copilaşului, chiar dacă evita alimentele săţioase şi lua zilnic o pastilă de multivitamine. Pentru a masca schimbările suferite de fizicul ei, purta haine largi şi îşi strângea abdomenul în nişte feşe. Mai

târziu, a trecut la corsete, pentru a-şi presa şi mai bine pântecele.

Întrucât se rănise la picior cu şase săptămâni înainte de viol şi fusese operată la tendon, Phimie avu ocazia să invoce persistenţa unor simptome supărătoare şi să fie scutită de la orele de educaţie fizică, după începerea şcolii, în septembrie.

În mod normal, până în ultima săptămână de sarcină, o femeie ia în greutate aproximativ 13 kilograme. De regulă, 3–3,50 kilograme din această cantitate cântăreşte fătul. Placenta şi lichidul amniotic au circa un kilogram şi jumătate. Restul de până la aproximativ 8 kilograme reprezintă retenţie de apă şi straturi adipoase.

Phimie a luat în greutate mai puţin de 5,50 kilograme. Iar fără un corset, sarcina ei ar fi putut trece neobservată.

Cu o zi înainte de a fi internată la spitalul St. Mary, se trezi cu o durere de cap persistentă, greaţă şi ameţeală. O chinuiau nişte dureri abdominale cumplite, cum nu mai avusese până atunci, deşi nu era vorba despre bine cunoscutele contracţii care semnificau începerea travaliului.

Şi mai grav, însă, avea nişte probleme înspăimântătoare cu ochii. La început, doar o înceţoşare a privirii, urmată apoi de nişte musculiţe de foc iluzorii la periferia câmpului vizual. După aceea, o orbire bruscă, de o jumătate de minut, care o îngrozi, deşi trecuse repede.

În ciuda acestei crize şi deşi era perfect conştientă că mai avea o săptămână, cel mult zece zile până să nască, Phimie tot nu-şi găsea curajul de a se confesa tatălui şi mamei ei.

Reverendul Harrison White, tatăl lor, era un bun baptist şi un om cumsecade, nefiind dojenitor din fire şi nici aspru la suflet. Mama lor, Grace, se potrivea în toate privinţele cu numele pe care îl purta.

Phimie nu voia să le dezvăluie faptul că era însărcinată, nu fiindcă i-ar fi fost teamă de mânia părinţilor ei, ci fiindcă îi era groază să vadă dezamăgirea din privirile lor şi fiindcă simţea că mai bine murea, decât să-i facă de ruşine.

Când, în aceeaşi zi, avu un al doilea atac de orbire, mai lung de data asta, era singură acasă. Se târî afară din dormitor, pe culoar, şi bâjbâind ajunse până la telefonul din camera părinţilor.

Celestina se afla în micul ei apartament-atelier, lucrând fericită la un autoportret cubist, când o sună sora ei. Judecând după isteria şi incoerenţa iniţială a lui Phimie, Celestina crezu că mămica sau tăticul – ori amândoi – muriseră.

Inima i se frânse, însă, aproape la fel de rău ca şi când şi-ar fi pierdut pe unul dintre părinţi, în momentul în care află cruda realitate. I se făcu rău de durere şi furie, la gândul că surioara ei preaiubită fusese violată.

Oripilată de faptul că timp de nouă luni fata trăise într-o izolare emoţională autoimpusă, dublată de mari suferinţe şi privaţiuni fizice, Celestina abia aştepta să ia legătura cu mama şi tatăl ei. Când membrii familiei White se reuneau, strălucirea lor putea alunga cea mai neagră noapte.

Deşi Phimie îşi recăpătă vederea în timp ce discuta cu sora ei mai mare, nu-şi mai reveni însă în toate facultăţile mintale. O imploră pe Celestina să nu le telefoneze părinţilor, mai ales că ar fi însemnat să facă o convorbire interurbană, şi nici să nu cheme doctorul, ci să vină acasă ca să fie cu ea când avea să le divulge cumplitul ei secret.

Fără să fie întru totul de acord, Celestina îi făgădui lui Phimie că va face întocmai. Se baza pe instinctele inimii, dar şi pe logică, or rugăminţile şi lacrimile unei surori preaiubite impuneau o reţinere puternică asupra simţului practic. Nu mai pierdu vremea cu bagajele; ca printr-o minune, după un ceas se afla deja într-un avion cu destinaţia Spruce Hills, Oregon, via Eugene.

După trei ceasuri de la apelul telefonic, ajunsese lângă sora ei. În camera de zi a casei parohiale, sub privirea lui Iisus şi a lui John F. Kennedy, ale căror portrete atârnau alături pe perete, fata le dezvălui părinţilor ei ceea ce i se făcuse şi, de asemenea, ceea ce, disperată şi dezorientată, îşi făcuse singură.

Phimie primi dragostea atotînvăluitoare şi nemărginită care îi lipsise nouă luni de zile, iubirea aceea pură, pe care crezuse prosteşte că nu o merită.

Deşi acceptarea din partea familiei şi sentimentul de uşurare pe care i-l adusese mărturisirea aveau un efect benefic, ajutând-o să-şi mai vină în fire, cum nu i se mai întâmplase de multă vreme, Phimie refuza să divulge identitatea bărbatului care o siluise. Tipul o ameninţase că, dacă depunea plângere împotriva lui, îi va omorî toată familia şi pe ea, iar ea era convinsă că ameninţarea lui era reală.

— Copila mea, spuse reverendul, omul acela nu se va mai atinge de tine niciodată. Atât Bunul Dumnezeu, cât şi eu vom veghea să fie aşa şi, cu toate că nici Bunul Dumnezeu şi nici eu nu vom recurge la o armă de foc, avem pentru asta o poliţie.

Violatorul o terorizase atât de rău pe fată şi îi întipărise în minte atât de adânc sinistra ameninţare, încât nimic nu o putea determina să facă şi această ultimă dezvăluire.

Cu blândeţe şi perseverenţă, mama ei apelă la simţul ei de responsabilitate morală. Dacă bărbatul acesta nu era arestat, judecat şi condamnat, mai devreme sau mai târziu, va ataca o altă fată nevinovată.

Phimie nu se lăsa înduplecată.

— E nebun. Bolnav. E malefic, spunea ea, cutremurându-se. E-n stare s-o facă, e capabil să ne ucidă pe toţi, şi puţin îi pasă dacă va muri şi el într-un schimb de focuri cu poliţia sau dacă va fi condamnat la moarte pe scaunul electric. Nici unul dintre voi nu va mai fi în siguranţă, dacă spun cine e.

Celestina şi părinţii ei căzuseră de acord că o vor convinge pe Phimie în această privinţă, după ce se năştea copilul. Era prea fragilă şi prea chinuită de nelinişte şi frământări, ca să facă acum ce se cuvenea, aşa că, deocamdată, n-avea nici un rost să o mai preseze.

Avorturile erau ilegale, iar ai ei oricum s-ar fi opus la aşa ceva, fiind vorba de un principiu religios ce nu putea fi încălcat nici în cele mai negre împrejurări. În afară de asta,

cum în cazul lui Phimie sarcina ajunsese aproape la termen şi ţinând seama de răul pe care şi-l făcuse prin înfometare prelungită şi prin încorsetarea perseverentă, avortul risca să fie o opţiune periculoasă.

Phimie trebuia să primească imediat îngrijiri medicale. Copilul va fi dat spre adopţie unor oameni capabili să-l iubească fără să vadă mereu în el imaginea detestabilă a tatălui.

— Nu vreau să fac copilul aici, insistă Phimie. Dacă îşi dă seama că a făcut un copil cu mine, îşi va ieşi din minţi. Ştiu eu că aşa va fi.

Voia să se ducă la San Francisco cu Celestina, să nască acolo copilul, unde tatăl – şi nu în ultimul rând prietenele ei şi enoriaşii reverendului White – n-ar avea cum să afle că ea adusese pe lume un prunc. Cu cât părinţii şi sora ei îi dădeau mai multe argumente împotriva acestui plan, cu atât Phimie devenea mai agitată, până când începură să se teamă să nu îi pună în pericol sănătatea şi integritatea psihică, dacă nu acceptau să-i facă pe plac.

Simptomele care o îngroziseră pe Phimie – durerile de cap, crampele abdominale înfiorătoare, ameţelile, problemele de vedere – cedaseră complet. Posibil să fi fost mai degrabă de natură psihologică, decât fizică.

Orice întârziere, fie numai şi de câteva ceasuri, în a o da pe mâinile unui medic putea fi în continuare riscantă. Dar la fel de riscant ar fi fost şi să o interneze cu forţa într-un spital local, unde nu i-ar fi rămas decât să îndure groaznica umilinţă pe care ea dorea cu desperare să o evite.

Invocând cuvântul urgenţă, Celestina reuşi rapid să ia legătura cu medicul ei din San Francisco. Acesta acceptă să o îngrijească pe Phimie şi să o interneze în spitalul St. Mary, imediat ce sosea din Oregon.

Într-un timp atât de scurt, reverendul nu putea scăpa aşa de uşor de obligaţiile pe care i le impuneau treburile bisericeşti, însă Grace voia neapărat să fie cu fiicele ei. Phimie o rugă, totuşi, s-o lase doar pe Celestina să meargă cu ea.

Deşi fata nu era capabilă să formuleze motivul pentru care prefera ca mama ei să nu o însoţească, înţeleseră cu toţii zbuciumul din sufletul ei. Nu suporta ideea de a o supune pe mama ei, o femeie atât de blândă şi de cuviincioasă, la toată ruşinea şi jena pe care ea le resimţea aşa de acut şi care, îşi imagina ea, se vor accentua insuportabil în ceasurile sau zilele ce vor urma, până ce năştea sau chiar şi după aceea.

Grace, desigur, era o femeie puternică, pentru care credinţa constituia o armură împotriva unor lucruri mai grave decât jena sau ruşinea. Celestina ştia că, rămânând în Oregon, mămica ar trăi un chin sufletesc cu mult mai mare decât durerea de care ar avea parte alături de fiica ei, numai că Phimie era prea tânără, prea naivă şi prea înspăimântată pentru a pricepe că în această chestiune, ca şi în oricare altele, mama ei era un stâlp, şi nu o trestie.

Duioşia cu care Grace consimţi să-i facă pe plac lui Phimie, cu preţul liniştii cugetului său, o emoţionă adânc pe Celestina. Întotdeauna o admirase şi o iubise pe mama ei, cum nici nu s-ar fi putut reda prin cuvinte sau descrie prin vreo operă de artă, dar niciodată atât de mult ca acum.

Cu aceeaşi uşurinţă surprinzătoare cu care reuşise să plece cu avionul din San Francisco, în numai un ceas, Celestina rezervă două bilete retur la un zbor care pleca seara devreme din Oregon, ca şi cum ar fi dispus de un agent de voiaj supranatural.

În avion, Phimie se plânse că îi ţiuiau urechile, reacţie ce putea fi cauzată de altitudinea la care zburau. I se mai întâmplă, de asemenea, să vadă dublu la un moment dat, iar în aeroport, după aterizare, îi curse sânge din nas, incidentul părând legat de simptomele ei dinainte.

Văzând că sângerarea surorii ei nu se mai oprea, Celestina simţi că i se face rău de teamă. Se temea să nu fi procedat greşit amânând spitalizarea.

Apoi, urmă drumul de la San Francisco International, pe străzile oraşului învăluite în noapte şi ceaţă, până la spitalul St. Mary şi în salonul 724. După aceea, se descoperi că tensiunea arterială a lui Phimie era foarte mare – 21,0 cu

12,6 –, denotând o criză de hipertensiune, care implica riscul unui atac cerebral, insuficienţă renală şi alte complicaţii ce puteau fi fatale.

Imobilizată la pat şi conectată la un monitor pentru inimă, lui Phimie i se administrară intravenos nişte medicamente hipertensive.

Doctorul Leland Daines, medicul Celestinei, venise direct de la un dineu la Ritz-Carlton. Deşi Daines era albit, pleşuv şi zbârcit la faţă, timpul fusese milos cu el, aşa că nu arăta neapărat bătrân, ci mai degrabă foarte venerabil. Cu o lungă practică medicală, era totuşi lipsit de aroganţă, blând la vorbă şi înzestrat cu o răbdare infinită.

După ce o examină pe Phimie, căreia îi era greaţă, Daines îi prescrise un anticonvulsiv, un antiemetic şi un sedativ, toate intravenos.

Sedativul era slab, dar cu toate astea Phimie adormi în doar câteva minute. Era epuizată de lungul calvar pe care îl trăise şi de recenta lipsă de somn.

Doctorul Daines discută cu Celestina pe coridor, lângă uşa salonului 724. Unele dintre asistentele medicale erau călugăriţe, cu voal pe cap şi halate lungi, iar când treceau prin dreptul lor, pe hol, pluteau ca nişte duhuri.

— Are preeclampsie – o afecţiune care apare cam la cinci la sută dintre femeile însărcinate, practic întotdeauna după a douăzeci şi patra săptămână; de obicei, tratamentul dă rezultate excelente. Dar, de data asta, n-am de gând să te amăgesc, Celestina, deoarece cazul ei este mai grav. Nu a fost la nici un doctor până acum şi nu a beneficiat de nici o îngrijire prenatală, iar acum a ajuns la mijlocul săptămânii 38, când mai are doar vreo zece zile până să nască.

Cunoscându-se data violului, iar agresiunea constituind unica experienţă sexuală a lui Phimie, se putea determina ziua fecundării, ceea ce făcea posibil ca momentul naşterii să fie calculat cu mai multă precizie decât de obicei.

— Pe măsură ce sarcina se apropie de termen, zise Daines, riscul ca preeclampsia să se transforme în eclampsie devine tot mai mare.

— Ce s-ar putea întâmpla atunci? întrebă Celestina, fiindu-i groază să audă răspunsul.

— Printre complicaţiile posibile se numără hemoragia cerebrală, edemul pulmonar, insuficienţa renală, necroza hepatică sau coma – pentru a numi doar câteva dintre riscuri.

— Mai bine o internam în spital acolo, acasă.

— Nu te mai blama pentru tot ce se întâmplă, spuse doctorul, punând mâna pe umărul ei. A rezistat singură până acum. Oricum, deşi nu cunosc spitalul din Oregon, mă îndoiesc că acolo ar fi putut beneficia de îngrijiri medicale la fel de competente ca acelea pe care le va primi aici.

O dată ce fuseseră luate măsuri pentru a ţine sub control preeclampsia, doctorul Daines avusese posibilitatea să programeze o serie de analize pentru a doua zi. Presupunea că urma să recomande naşterea prin cezariană, imediat ce tensiunea arterială avea să scadă şi să rămână, apoi, constantă, însă nu voia să se încumete la o intervenţie chirurgicală înainte de a determina ce complicaţii rezultaseră, probabil, din cauza dietei severe şi a comprimării pântecelui.

Deşi ştia că răspunsul nu putea fi absolut optimist, Celestina puse totuşi întrebarea:

— Există şanse ca… pruncul să fie normal?

— Eu aşa sper, zise medicul, accentuând un pic cam mult cuvântul *sper.*

În salonul 724, stând în picioare, singură, lângă patul surorii ei şi privind-o cum doarme, Celestina îşi spunea în gând că se descurca bine. Putea face faţă ultimelor evoluţii neplăcute, fără să trebuiască să cheme pe vreunul dintre părinţi.

Pe urmă, simţi că i se taie respiraţia, din cauza nodului care i se pusese, parcă, în gât. Imediat după aceea, o inhalare anevoioasă a aerului în plămâni se preschimbă într-un hohot, iar Celestina izbucni în plâns.

Era cu patru ani mai mare decât Phimie. În ultimii trei ani, de când Celestina venise la San Francisco, nu avusese prilejul de a sta prea mult împreună. Deşi depărtarea şi

timpul, la fel ca şi tensiunea creată de studii şi treburile vieţii cotidiene nu o făcuseră să uite cât o iubea pe Phimie, totuşi Celestina uitase puritatea şi puterea acelei iubiri. Redescoperind toate astea acum, se simţi atât de zdruncinată, încât trebui să îşi tragă un scaun lângă pat, ca să se poată aşeza.

Lăsă capul în jos şi, ascunzându-şi faţa între mâinile îngheţate, se întrebă cum de mai reuşea mama ei să mai creadă în Dumnezeu, dacă asemenea lucruri cumplite li se puteau întâmpla unor fiinţe inocente, ca Phimie.

Aproape de miezul nopţii, plecă acasă. Cu lumina stinsă, în pat, holbându-se la tavan, nu reuşea să adoarmă.

Jaluzelele erau ridicate, ferestrele – neacoperite. De obicei, îi plăcea strălucirea oraşului noaptea – fumuriu şi roşcat-auriu, însă de data asta feeria nocturnă îi crea o stare de disconfort.

O obseda ideea ciudată că, dacă s-ar fi sculat din pat şi s-ar fi dus la cea mai apropiată fereastră, ar fi descoperit că toate clădirile metropolei sunt întunecate şi că toate felinarele de pe stradă sunt stinse. Iar această lumină stranie s-ar ridica, de fapt, din grătarele canalelor de pe stradă şi din gurile de vizitare ale galeriilor subterane, aşadar nu din oraşul propriu-zis, ci dintr-o lume infernală aflată dedesubt.

Ochiul interior al artistului, pe care Celestina nu-l putea închide nici măcar când dormea, căuta necontenit forme, concepte şi sensuri, aşa cum făcea acum cu tavanul de deasupra patului. În jocul de lumini şi umbre de pe tencuială, vedea chipuri grave de prunci – deformaţi, cu priviri imploratoare – şi imagini ale morţii.

După nouăsprezece ore de la internarea lui Phimie în spitalul St. Mary, în timp ce fetei i se făceau ultimele investigaţii prescrise de doctorul Daines, cerul coborât, parcă, şi apăsător se înnegură la început de amurg, iar oraşul se înveşmântă din nou în nuanţele de roşu-auriu, care luminaseră indirect tavanul din camera Celestinei, în noaptea precedentă.

După o zi de lucru, portretul în creion al Nellei Lombardi era terminat. A doua lucrare din această serie – o explorare a înfăţişării ei la vârsta de şaizeci de ani – era începută deja.

Deşi Celestina nu dormise de aproape treizeci şi şase de ore, din cauza anxietăţii avea mintea limpede. Deocamdată, nu-i tremurau mâinile; liniile şi umbrele curgeau lin din creionul ei, aşa cum ţâşnesc şi cuvintele din tocul unui mediu în transă.

Aşezată pe un scaun la fereastră, lângă patul Nellei, unde desena pe o planşetă proptită în poală, Celestina purta o conversaţie liniştită şi unilaterală cu femeia comatoasă. Îi povestea întâmplări din copilăria ei şi a lui Phimie – şi era uimită de comoara pe care o avea.

Uneori, avea senzaţia că Nella o ascultă, deşi bătrâna nu deschidea deloc ochii şi nici nu se mişca. Linia verde şi luminoasă a electrocardiografului, săltând în tăcere, menţinea un tipar constant.

Cu puţin timp înainte de cină, o infirmieră şi o asistentă medicală o aduseră pe Phimie în salon, într-un cărucior cu rotile. Cu multă grijă, o mutară apoi pe pat.

Fata arăta mai bine decât se aşteptase Celestina. Deşi obosită, îi zâmbi imediat, iar ochii căprui şi imenşi îi erau limpezi.

Phimie vru să vadă portretul terminat al Nellei şi, de asemenea, pe al ei, care era pe jumătate gata.

— Vei fi celebră într-o bună zi, Celie.

— Nu e om care, pe lumea cealaltă, să fie celebru, fascinant, titrat, mândru, spuse ea, surâzând şi citând dintr-o predică preferată a tatălui lor, şi nici puternic…

— … dar nici crud, duşmănos, invidios sau rău, recită şi Phimie, căci toate astea sunt metehne ale acestei lumi decăzute…

— … şi acum, când bucatele ispititoare trec printre voi…

— … dăruieşte ca şi cum ai fi deja un sălăşluitor luminat al vieţii ce va veni…

— … şi nu un Pecksniff[2] al acestei lumi jalnice…
— … ipocrit, mizerabil…
— … zgârie-brânză…
— … şi posesiv.

Râdeau amândouă, ţinându-se de mână. Pentru prima oară de când Phimie îi telefonase desperată din Oregon, Celestina simţea că, până la urmă, totul va fi bine.

După câteva minute, însă, discutând din nou pe coridor cu doctorul Daines, se văzu nevoită să îşi tempereze optimismul.

Tensiunea arterială ridicată, care nu cedase la tratament, prezenţa unor proteine în urină, precum şi alte simptome indicau că, la Phimie, preeclampsia nu era o afecţiune de dată recentă; pentru ea, riscul de a trece în eclampsie era mare. Hipertensiunea începea, treptat-treptat, să fie ţinută sub control, dar numai recurgând la o terapie medicamentoasă mult mai agresivă decât ar fi optat medicul să recomande.

— În plus, spuse Daines, are pelvisul mic, ceea ce ar crea probleme la naştere, chiar şi în cazul unei sarcini obişnuite. Iar fibrele muşchilor din canalul central al cervixului, care ar trebui să fie suple înainte de travaliu, la ea sunt tot dure. În opinia mea, colul uterin nu se va dilata suficient pentru a uşura naşterea.

— Şi copilul?

— Nu există dovezi clare care să ateste defecte din naştere, însă vreo două analize pun în evidenţă nişte anomalii îngrijorătoare. Vom şti exact, când vom vedea copilul.

Groaza o străpunse pe Celestina ca un pumnal, în momentul în care nu mai reuşi să îşi înfrâneze imaginea mentală a unui monstru, cum nu vezi decât la carnaval – în costum de jumătate-balaur şi jumătate insectă –, cuibărit în pântecele surorii ei. Ura acest copil al violatorului, însă o înspăimânta ura ei, fiindcă pruncul era neprihănit.

---

[2] Seth Pecksniff, personaj din romanul Martin Chuzzlewit – 1843, de Charles Dickens – nota trad.

— Dacă tensiunea arterială rămâne stabilă peste noapte, continuă doctorul Daines, vreau să-i facem cezariană mâine dimineaţă, la ora şapte. Pericolul de eclampsie dispare complet după naştere. Aş vrea să o recomand pe Phimie doctorului Aaron Kaltenbach, un obstetrician excelent.

— Sigur că da.

— În acest caz, voi asista şi eu la operaţie.

— Vă rămân recunoscătoare, doctore Daines. Pentru tot ce aţi făcut.

Celestina era, într-un fel, tot un copil şi ea, dar se prefăcea puternică şi cu experienţa necesară pentru a purta această povară. În realitate, se simţea pe jumătate zdrobită.

— Du-te acasă. Dormi, îi spuse el. Dacă te îmbolnăveşti, nu-i vei mai putea fi de nici un ajutor surorii tale.

Celestina rămase cu Phimie în timpul mesei de seară.

Fata avea un apetit vorace, deşi mâncarea era păstoasă şi searbădă la gust. În scurt timp, adormi.

Acasă, după ce le telefonă alor ei, Celestina îşi făcu un sandviş cu şuncă, din care mâncă doar un sfert. Pe urmă, muşcă de două ori dintr-un croasant cu ciocolată. O lingură de îngheţată. Totul era fără gust, mai searbăd decât mâncarea de spital a lui Phimie, şi în plus i se lipea parcă de gâtlej.

Aşa cum era îmbrăcată, se lungi pe pat, peste cuvertură. Voia să asculte nişte muzică clasică, înainte de a se spăla pe dinţi.

Realiză că nu pornise radioul. Până să apese pe buton, adormi.

Patru şi un sfert dimineaţa. Ziua de 7 ianuarie.

În sudul Californiei, Agnes Lampion visează la fiul ei nounăscut. În Oregon, Junior Cain rosteşte speriat un nume, în timpul somnului, iar detectivul Vanadium, aşteptând să-i povestească suspectului despre jurnalul soţiei lui moarte, se apleacă în faţă, pe fotoliu, răsucind şi sucind necontenit o monedă peste încheieturile groase ale degetelor de la mâna dreaptă.

În San Francisco, sună un telefon.

Rostogolindu-se pe o parte, bâjbâind pe întuneric, Celestina White înşfacă receptorul la al treilea apel. Scoase un „alo”, ca un lung căscat.

— Vino acum, spuse o femeie cu glasul pierit.

Pe jumătate adormită încă, Celestina întrebă:

— Ce?!

— Vino acum. Vino repede.

— Cine e la telefon?

— Nella Lombardi. Vino acum. Sora ta va muri curând.

Dezmeticindu-se brusc şi aşezându-se pe marginea patului, Celestina realiză că interlocutoarea de la capătul firului nu putea fi femeia aceea comatoasă din salonul de spital, aşa că spuse furioasă:

— Cine naiba e acolo?

Tăcerea de pe fir nu semăna cu pauzele acelea mute, când celălalt se încăpăţânează să nu mai vorbească. Era o linişte abisală şi desăvârşită, cum nu există niciodată când ţii receptorul la ureche, fără nici cel mai anemic fâsâit sau pârâit, fără senzaţia că în cealaltă parte cineva respiră prudent sau îşi ţine răsuflarea.

Profunzimea acestui vid silenţios o înfioră pe Celestina. Nu mai îndrăznea să spună nimic, cuprinsă subit de teama şi superstiţia că această linişte era un fel de vietate capabilă să o atace prin firul de telefon.

Puse receptorul în furcă, sări din pat, înşfăcă scurta de piele de pe unul dintre scaunele de la masa din bucătărioară, îşi înhăţă cheile şi poşeta şi ieşi în fugă.

Afară, zgomotele nocturne ale oraşului – huruitul câtorva automobile pe străzile aproape pustii, clancătul tare al unui capac de canal prost fixat bălăngănindu-se sub nişte pneuri, o sirenă în depărtare, râsul unor cheflii beţivani croindu-şi drum spre casă după o petrecere până în zori – erau estompate sub un linţoliu de ceaţă argintie.

Zgomote familiare, dar totuşi oraşul i se părea Celestinei un loc necunoscut şi străin, cum nu i se mai întâmplase niciodată să-l simtă, plin de ameninţări; clădirile se profilau sinistru ca nişte imense cripte sau temple închinate unor

zei crunţi şi neştiuţi. Râsul de beţiv al petrecăreţilor nevăzuţi se prelingea straniu prin negură, nu ca un sunet de veselie, ci ca o expresie a nebuniei şi a chinului.

Celestina nu avea maşină, iar de-acasă până la spital făcea douăzeci şi cinci de minute, mergând pe jos. Rugându-se să treacă pe stradă vreun taxi, alergă tot drumul şi, cu toate că nici un taxi nu-şi făcu apariţia la ruga ei, Celestina ajunse la St. Mary, gâfâind, în ceva mai mult de cincisprezece minute.

Ascensorul urca scârţâind şi exasperant de încet. Răsuflarea ei greoaie şi sacadată se auzea tare în acest spaţiu claustrofobic.

În partea întunecoasă a clădirii, înainte de revărsatul zorilor pe coridoarele pustii de la etajul şapte, era linişte. Mirosea a dezinfectant cu aromă de brad.

Uşa de la salonul 724 era deschisă. Luminile ardeau.

Atât Phimie, cât şi Nella dispăruseră. O infirmieră tocmai termina de schimbat aşternuturile de pe patul bătrânei. Cearşafurile lui Phimie erau răvăşite.

— Unde e sora mea? întrebă Celestina, cu glasul gâtuit.

Infirmiera ridică repede capul, surprinsă.

Când o mână o atinse pe umăr, Celestina se răsuci în loc şi dădu nas în nas cu o călugăriţă rumenă în obraji şi cu nişte ochi de un albastru intens, care pentru ea, acum şi mereu, avea să rămână culoarea veştilor proaste.

— N-am ştiut că au reuşit să ia legătura cu dumneata. Au început să te caute doar adineauri, acum vreo zece minute.

Trecuseră cel puţin douăzeci de minute de când o sunase Nella Lombardi.

— Unde e Phimie?

— Repede, spuse călugăriţa, mânând-o pe hol spre ascensor.

— Ce s-a întâmplat?

În timp ce coborau spre secţia de chirurgie, măicuţa îi spuse pe un ton grav:

— O nouă criză de hipertensiune. Bietei fete i-a crescut tensiunea, cu toată medicaţia care i se administrează. A suferit un atac violent, cu convulsii eclamptice.

— Of, Doamne!

— E în sala de operaţie, acum. La cezariană.

Celestina se aştepta să fie dusă într-o sală de aşteptare, dar, în schimb, călugăriţa o însoţi în salonul de pregătire preoperatorie.

— Sunt Sora Josephina.

Îi luă Celestinei poşeta de pe umăr.

— Lasă-mi-o mie, zise ea, după care o ajută să-şi scoată scurta.

Îşi făcu apariţia o asistentă medicală în uniformă verde de chirurgie.

— Suflecă-ţi sus mânecile de la tricou, freacă-te bine până la coate. Freacă tare. Îţi spun eu când să te opreşti.

În timp ce asistenta îi puse Celestinei, în mâna dreaptă, o bucată de săpun cu leşie, Josephina dădu drumul la robinetul de apă de la chiuvetă.

— Norocul a fost, spuse călugăriţa, că doctorul Lipscomb era în spital, când s-a întâmplat. Tocmai adusese pe lume un alt copilaş, tot în condiţii de urgenţă. E un medic excelent.

— Ce face Phimie? întrebă Celestina, frecându-se cu îndârjire pe mâini şi pe antebraţe.

— Doctorul Lipscomb a terminat cu naşterea cam acum două minute. Nici nu s-a făcut curat încă în sală, o informă asistenta medicală.

— Copilaşul e mic, dar sănătos. Nici un viciu de conformaţie.

Celestina le întrebase de Phimie, însă ele îi povestiseră despre prunc, or eschivarea lor o alarmă de-a binelea.

— Ajunge, zise asistenta, iar călugăriţa întinse mâna printre norii de aburi să oprească apa.

Celestina se întoarse cu spatele la chiuveta adâncă, ridicând mâinile ude, cum fac chirurgii în filme; nu-i venea parcă să creadă că nu era tot acasă, în pat, în chinurile febrile are unui vis cumplit.

În timp ce asistenta medicală îi punea Celestinei un halat chirurgical, legându-i-l la spate, sora Josephina îngenunche

în faţa ei şi îi potrivi o pereche de tălpici din postav, cu elastic, peste pantofii de stradă.

Această extraordinară invitaţie în sanctuarul chirurgiei, făcută cu atâta urgenţă, spunea despre starea lui Phimie, mai mult – şi nu de bine –, decât toate cuvintele pe care le-ar fi putut rosti aceste femei.

Asistenta medicală legă o mască chirurgicală peste nasul şi gura Celestinei, după care îi puse o bonetă peste păr:

— Pe-aici.

Din sala de pregătire preoperatorie, înainte pe un coridor scurt. Panouri fluorescente aprinse deasupra. Tălpici scârţâind pe pardoseala cu dale de vinilin.

Asistenta deschise o uşă batantă, făcându-i loc Celestinei să intre, fără să o urmeze şi ea în sala de operaţie.

Celestinei îi bătea inima aşa de tare, încât i se părea că i se îndoiau genunchii sub ea, din cauza reverberaţiilor din oase, propagate apoi, în jos, prin picioare.

Aici, acum, echipa de chirurgi, cu capetele aplecate de parcă ar fi fost la rugăciune, şi nu la operaţie, şi draga de Phimie pe masă, sub nişte pânze stropite de sânge.

Celestina îşi impuse să nu se alarmeze din cauza sângelui. Orice naştere presupune hemoragii, aşa că din acest punct de vedere scena nu era ieşită din comun.

Copilaşul nu se vedea pe nicăieri. Într-un colţ, o asistentă voinică lucra ceva pe o altă masă, numai că din cauza formei ei voluminoase nu se vedea cu ce se ocupa acolo. O bocceluţă din pânză albă. Poate pruncul.

Celestina îl ura pe copil cu atâta ferocitate, încât ajunsese să simtă amar în cerul gurii. Fără să fie diform, copilul acesta era totuşi un monstru. Blestemul violatorului. Sănătos, dar sănătos pe seama lui Phimie.

În ciuda intensităţii şi a iuţelii cu care echipa de chirurgi se ocupa de fată, o asistentă înaltă păşi lateral şi îi făcu semn Celestinei să vină la căpătâiul mesei de operaţie.

Şi, în fine, acum lângă Phimie, Phimie vie, dar – oh – atât de schimbată, încât Celestina simţi brusc că toată cutia toracică i se strânge parcă peste inima care îi pulsa frenetic.

Partea dreaptă a feţei fetei părea mai afectată decât stânga: moale, dar cu o expresie lungă. Pleoapa stângă căzută. Pe partea stângă, gura era răsucită în jos, parcă de supărare. Din colţul buzele se prelingea un firicel de salivă. Ochii i se roteau în cap, înnebuniţi de frică, fără să se focalizeze pe nimic din acel salon.

— Hemoragie cerebrală, explică un doctor, care putea fi Lipscomb.

Ca să nu cadă din picioare, Celestina trebui să se prindă cu o mână de masa de operaţie. Luminile deveniseră dureros de strălucitoare, iar în jur mirosea greu a antiseptice şi sânge, încât era groaznic de greu să mai respiri.

Phimie întoarse capul, iar ochii încetară să se mai rotească înnebunitor. Îşi fixă privirea asupra surorii ei şi, pentru prima oară, părea să ştie unde se află.

Încercă să ridice mâna dreaptă, care zvâcni doar, degeaba, fără să reacţioneze la comandă, aşa că întinse peste corp mâna stângă, pe care Celestina o apucă strâns.

Fata vorbea, dar cuvintele erau foarte neclare, iar exprimarea incoerentă. Faţa ei udă de transpiraţie se strâmbă parcă de supărare; apoi, închise ochii şi încercă din nou, scoţând un singur cuvânt, dar inteligibil: „Copilul”.

— Suferă doar de o afazie de exprimare, spuse doctorul. Nu poate vorbi prea mult, dar înţelege perfect.

Cu pruncul în braţe, asistenta voinică se înghesui lângă Celestina, care puţin lipsi să nu se tragă înapoi, scârbită. Femeia îl ţinea pe nou-născut astfel ca mama să-i poată vedea faţa.

Phimie aruncă o privire spre copil, după care căută din nou privirea surorii ei. Alt cuvânt, bolborosit dar devenit inteligibil, cu mult efort: „Angel”[3].

Halal înger.

Sau poate îngerul morţii.

Bine, fie, da, avea mânuţe şi picioruşe, nu gheare încârligate şi copite despicate. Copilul nu era un demon. Afurisenia tatălui nu se reflecta vizibil pe feţişoara copilului.

[3] Înger în limba engleză – nota trad.

Cu toate acestea, Celestina nu voia să aibă nimic de-a face cu el; o deranja şi numai să-l vadă, aşa că nu pricepea de ce Phimie insista atât de mult să îl numească „înger”.

— Angel, zise Phimie, cu vocea groasă, uitându-se în ochii surorii ei, după un semn de înţelegere şi confirmare.

— Nu te mai sforţa, scumpa mea.

— Angel, rosti Phimie cu insistenţă, iar apoi, cu un efort vizibil în zvâcnirea unui vas de sânge la tâmplă, „numele”.

— Vrei să îi dai numele de „Angel”?

Fata încercă să spună „da”, dar nu-i ieşi decât un fel de „Îhâhî”, aşa că dădu din cap cât putea ea de aprig, strângând şi mai tare mâna Celestinei.

Poate într-adevăr suferea doar de o afazie de exprimare, însă nu încăpea îndoială că era cam confuză la judecată. Nu ea trebuia să dea un nume copilului, din moment ce acesta urma să fie încredinţat spre adopţie.

— Angel, repetă ea, în pragul disperării.

Înger. Un sinonim mai puţin exotic al numelui ei. Îngerul lui Seraphim. Îngerul unui înger.

— În regulă, spuse Celestina, da, bineînţeles.

Nu vedea nici un rău dacă simula că îi făcea pe plac lui Phimie.

— Angel. Angel White. Acum, calmează-te, relaxează-te. Nu te mai stresa.

— Angel.

— Da.

Când asistenta voinică se retrase cu copilul, mâna lui Phimie pe mâna surorii ei se destinse, dar apoi se strânse la loc, mai puternic, o dată cu intensitatea privirii:

— Te… iubesc.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea, zise Celestina, tremurând. Nespus de mult.

Phimie căscă ochii larg, îşi încleştă dureros mâna peste mâna surorii ei; în timp ce tot corpul îi era scuturat de convulsii violente, strigă: „Auau, auau, auuuuu!”

Când mâna îi rămase moale peste mâna Celestinei, trupul i se muie parcă de tot, în timp ce ochii nu mai fixau nimic şi nici nu se mai roteau nebuneşte: sclipeau în

neclintire, întunecaţi de moarte, în vreme ce monitorul cardiac cânta unica notă lungă, care însemna linie dreaptă.

Pe Celestina o dădură la o parte, pentru ca echipa chirurgicală să poată începe procedurile de reanimare. Uluită, se trase înapoi de lângă masă, până ce se izbi de un perete.

În sudul Californiei, în timp ce zorii acestei noi zile capitale se profilează tot mai aproape, Agnes Lampion visează încă la nou-născutul ei: Bartholomew, într-un incubator, păzit de o ceată de îngeraşi cu aripi albe, de serafimi şi heruvimi.

În Oregon, stând în picioare lângă patul lui Junior Cain şi proptindu-se bine în pumnul stâng înşurubat parcă pe încheieturile degetelor, Thomas Vanadium întreabă de numele pe care acest suspect îl rostise în chinurile unui coşmar.

În San Francisco, Seraphim Aethionema White zace fără speranţă de resuscitare. Atât de frumoasă şi abia trecută de şaisprezece ani.

Cu o duioşie care o surprinde şi o impresionează pe Celestina, asistenta înaltă închide ochii moartei. Desface un cearşaf proaspăt şi curat, pe care îl aşterne peste corp, de la picioare în sus, acoperind abia la urmă chipul scump.

Şi acum lumea încremenită începe să se învârtească din nou…

Trăgându-şi de pe faţă masca de chirurg, doctorul Lipscomb se apropie de Celestina, care stătea în picioare, cu spatele lipit de perete.

Avea o faţă comună, prelungă şi îngustă, ajustată parcă în această formă de greutatea atâtor responsabilităţi. În alte împrejurări, totuşi, buzele lui pline ar fi reuşit poate să schiţeze un zâmbet atrăgător; iar în ochii lui verzi se desluşea compasiunea unui om care trecuse şi el prin tragedia morţii unei persoane dragi.

— Îmi pare nespus de rău, domnişoară White.

Clipind des, Celestina dădu din cap, neizbutind însă să scoată nici un cuvânt.

— Ai nevoie de timp… până să te obişnuieşti cu ideea, zise el. Poate n-ar strica să îţi suni părinţii…

Mama şi tatăl ei trăiau încă într-o lume în care Phimie era vie. A-i aduce de la vechea realitate la cea nouă avea să fie, pentru Celestina, poate cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ba nu, cel mai greu fusese să se afle în această încăpere, exact în clipa în care Phimie se mutase pe lumea cealaltă. Celestina ştia neîndoielnic că acesta era lucrul cel mai groaznic pe care va trebui să îl suporte mereu, toată viaţă, mai rău chiar decât propria-i moarte, când aceasta va surveni.

— Şi, fireşte, va trebui să aranjezi cele necesare în privinţa cadavrului, zise doctorul Lipscomb. Sora Josephina îţi va pune la dispoziţie o cameră cu telefon, unde să nu te deranjeze nimeni, în fine, tot ce vei dori şi cât de mult timp va fi nevoie.

Nici nu asculta ce spunea el. Era amorţită, ca şi cum i s-ar fi făcut o anestezie. Privea cumva peste medic, în gol, iar vocea lui se auzea ca vătuită, parcă, de multe straturi de măşti chirurgicale, deşi bărbatul avea faţa neacoperită.

— Dar, înainte de a pleca din Spitalul St. Mary, adăugă doctorul, aş vrea să-mi acorzi câteva minute. E foarte important pentru mine, personal.

Treptat, Celestina ajunse să sesizeze că Lipscomb părea mult mai tulburat decât era de aşteptat, având în vedere că pacienta nu murise din vina lui.

Când se uită iarăşi în ochii lui, acesta spuse:

— Am să aştept. Până când vei fi dispusă să mă asculţi. Indiferent cât de mult va dura. Dar ceva… ceva extraordinar s-a întâmplat aici, înainte de sosirea dumitale.

Celestinei îi venea să-l implore s-o scutească de asemenea dezvăluiri, fiindcă n-o interesau nicidecum eventualele ciudăţenii medicale la care asistase el. Singurul miracol care ar fi contat pentru ea, viaţa lui Phimie, nu se împlinise.

Văzând însă toată bunătatea lui, nu se încumetă să-i refuze rugămintea, aşa că acceptă, înclinând din cap.

Nou-născutul nu mai era în sala de operaţii. Celestina nu remarcase când fusese luat de-acolo. Ar fi vrut să-l mai vadă o dată, deşi i se făcea rău numai când se gândea la el. Efortul de a-şi aminti cum arăta copilaşul se citea, probabil, pe faţa ei, căci medicul o întrebă:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Copilul…

— Au dus-o la secţia de nou-născuţi.

O fetiţă. Până acum, Celestina nici nu se gândise la sexul copilaşului, care pentru ea fusese mai mult un lucru, decât o fiinţă.

— Domnişoară White?! spunea Lipscomb. Vrei să te conduc până acolo?

Celestina scutură din cap.

— Nu, nu, mersi. Secţia de nou-născuţi. Mă voi duce mai târziu.

Pentru Celestina, această consecinţă a violului, copilul, nu era atât un copil, cât mai degrabă un cancer, o malignitate extrasă, şi nu o viaţă adusă pe lume. Dezgustul pe care i-l provoca ideea de a vedea acest copil nu era departe de scârba pe care ţi-o pot stârni nodulii lucioşi şi cutele cleioase ale unei tumori proaspăt extirpate. Drept urmare, Celestina nu-şi amintea nimic din feţişoara aceea boţită.

O obseda doar un singur detaliu.

Zdruncinată şi tulburată cum fusese ea, la căpătâiul lui Phimie, ştia că nici memoria n-o mai ajuta. Poate că nici nu văzuse, de fapt, ceea ce i se păruse că văzuse.

Un detaliu, unul singur. Era un amănunt crucial, totuşi, pe care trebuia neapărat să îl verifice, înainte de a pleca de la St. Mary’s, chiar dacă pentru asta ar fi nevoie să se mai uite o dată la copil, acest vlăstar al violenţei, acest ucigaş al surorii ei.

19

În spitale, ca şi în ferme, micul dejun se aduce imediat după revărsatul zorilor, întrucât vindecarea şi creşterea, deopotrivă, sunt nişte lucruri anevoioase, multe zile de trudă fiind necesare pentru salvarea speciei umane, care pierde tot atâta timp în efortul de a-şi câştiga durerea şi foamea, cât şi în tentativa de a le evita.

Două ouă fierte moi, o felie de pâine neprăjită şi fără unt, un pahar de suc de mere şi o şarlotă de portocale i s-au adus lui Agnes Lampion, în timp ce la fermele situate mai departe de coastă cocoşii cântau încă, iar găinile dolofane cotcodăceau mulţumite prin cuibare.

Deşi dormise bine, iar hemoragia fusese din fericire oprită, Agnes era prea slăbită ca să poată mânca singură micul dejun. O biată lingură i se părea mai grea şi mai neprietenoasă decât o lopată.

Oricum, nu prea avea poftă de mâncare. Se gândea prea mult la Joey. Naşterea reuşită a unui copil sănătos era o binecuvântare, care nu compensa pierderea suferită de ea. Deşi era tare din fire şi nu se lăsa doborâtă de tristeţe, avea totuşi o mare întunecime în suflet, pe care n-ar fi putut-o alunga toate zorile din lume la un loc. Dacă o asistentă oarecare ar fi încercat s-o convingă să mănânce, n-ar fi avut nici un succes, însă în faţa insistenţelor neabătute ale acelei croitorese, Agnes nu putea rămâne impasibilă.

Maria Elena Gonzalez – în ciuda staturii minuscule, o figură atât de impunătoare, încât nici măcar trei nume nu păreau de ajuns pentru a o identifica – era încă de faţă. Deşi criza trecuse, nu avea certitudinea că, fără ea, surorile şi doctorii i-ar fi putut asigura lui Agnes îngrijirile adecvate.

Aşezată pe marginea patului, Maria sără un pic ouăle puse la pahar, hrănind-o apoi pe Agnes, cu lingura.

— Ouăle este cum face pui.

— Ouăle sunt cum fac puii, o corectă Agnes.

— *Que?*

Încruntându-se, Agnes spuse:

— Nu, nici asta n-are sens, nu-i aşa? Ce-ai vrut să spui, de fapt, draga mea?

— Femeia aia întrebat pe mine despre pui…

— Care femeie?

— Nu contează. O femeie rea care râdea de engleza mea şi voia să mă încurce. A vrut întrebat pe mine dacă puiul vine primul sau primul vine oul.

— A! Ce a fost mai întâi, găina sau oul, asta era?

— *Si!* Aşa a zis ea.

— Nu râdea de engleza ta, draga mea. E doar o veche ghicitoare.

Cum Maria nu înţelesese nici acest cuvânt, Agnes i-l spusese literă cu literă şi i-l explică.

— Nimeni nu ştie răspunsul, indiferent cât de bine ar vorbi englezeşte. Asta e toată poanta.

— Care poanta, dacă pui întrebări la care nu poate să răspunzi? Unde e rostul?! exclamă ea, încruntându-se. Nu te-ai făcut încă bine, doamnă Lampion, capul tău nu e curat.

— Adică, limpede.

— Eu răspund la ghicitoare.

— Şi care a fost răspunsul tău?

— Primul vine puiul cu oul primul în el gata făcut.

Agnes înghiţi bucăţica de şarlotă din lingură şi zâmbi.

— Mda, aşa pare destul de simplu şi clar.

— Cum trebuie totul.

— Poftim? Trebuie „ce”? întrebă Agnes, trăgând prin pai ultimele picături de suc de mere.

— Să fie simplu. Oamenii fac lucrurile complicate, când ele nu. Toată lumea e simplă, cum coşi.

— Cum coşi?

Agnes se întreba dacă, la urma urmei, nu cumva capul ei nu era „curat”.

— De trei ori. Împunsătură, împunsătură, împunsătură, explică Maria, foarte serioasă, luând tava de pe patul lui Agnes. Faci solidă ultima împunsătură. Simplu. Trebuie

doar să decizi ce culoare aţa şi ce fel împunsătura. Pe urmă, coşi, coşi, coşi.

Peste toată această discuţie despre cusut, îşi făcu apariţia o asistentă medicală, cu vestea că bebeluşul Lampion era în afara oricărei primejdii şi că fusese scos din incubator, după care, ca la comandă, veni altă asistentă, împingând un coşuleţ alb pe rotile.

Prima soră medicală zâmbi radios peste coşuleţ, de unde ridică o păpuşică roz şi dulce, înfăşată într-o păturică albă.

Deşi până atunci n-ar fi fost în stare nici să ridice o lingură, Agnes se simţea puternică, acum, ca Hercule, încât ar fi fost în stare să ţină în frâu două perechi de cai trăgând în direcţii opuse, darămite un copil micuţ şi drăgălaş.

— Băieţelul are nişte ochi superbi, spuse asistenta, punând copilul în braţele mamei.

Pruncul era frumos din toate punctele de vedere, cu feţişoara mai netedă decât vezi îndeobşte la nou-născuţi, de parcă ar fi venit pe lume cu un sentiment de linişte în privinţa vieţii care îl aştepta în aceste locuri turbulente; poate că venise şi cu o înţelepciune neobişnuită, fiindcă trăsăturile lui erau mai bine definite decât la alţi copilaşi, ca şi cum experienţa şi cunoştinţele le-ar fi modelat deja. Avea părul bogat şi castaniu, ca al lui Joey. Ochii copilului, aşa cum îi spusese Maria lui Agnes încă din timpul nopţii şi cum tocmai îi confirmase şi asistenta, erau extraordinar de frumoşi. Spre deosebire de cum au ochii majoritatea oamenilor – o singură culoare, cu striaţii într-o nuanţă mai închisă, ochii lui Bartholomew conţineau două culori distincte: verde ca ochii mamei, albastru ca ochii tatei, iar modelul striaţiilor era format din alternanţa acestor doi pigmenţi strălucitori în cadrul fiecărui glob ocular. Semănau cu nişte giuvaiere splendide, transparente şi strălucitoare.

Ochii lui Bartholomew erau fascinanţi; Agnes se minuna de căldura şi de constanţa privirii lui, în care simţea că se ascunde un mister.

— Micuţul meu Barty, spuse ea, încetişor, alintându-i numele din instinct. Cred că vei avea o viaţă excepţională. Da, aşa va fi, Barty scump şi drag. Mamele îşi dau seama,

întotdeauna. Atâtea lucruri au încercat parcă să te împiedice să ajungi aici, dar tu ai răzbit, oricum. Ai venit aici cu o menire înaltă.

Ploaia, care participase la moartea tatălui băieţelului se oprise, încă din cursul nopţii. Cerul matinal rămânea întunecos ca fierul, placat cu nişte nori noduroşi, aidoma unei menghine uriaşe şi răsucite strâns peste lume, dar până ca Agnes să vorbească, cupola celestă fusese o vreme mută ca fierul neatins.

Ca şi cum cuvântul *menire* ar fi fost un ciocan, un bubuit răsunător de tunet cutremură cerul, precedat de un fulger cumplit.

Copilaşul îşi luă privirea de la mama lui, uitându-se spre fereastră, dar fără să se încrunte de frică.

— Nu-ţi fie teamă de trăsnetul fioros, Barty, îi spuse Agnes. La mine în braţe, vei fi mereu în siguranţă.

În siguranţă, ca şi cuvântul *menire,* mai înainte, incendie cerul, făcând să răsune sub cupola lui o trosnitură catastrofală; geamurile zdrăngăneau şi toată clădirea părea că se zgâlţâie.

În sudul Californiei, tună arareori şi nu fulgeră aproape niciodată. Furtunile sunt aici semitropicale, iar aversele fără descărcări electrice.

Intensitatea celei de-a două bubuituri le făcu pe cele două asistente medicale şi pe Maria să ţipe speriate.

Înfiorată de o spaimă superstiţioasă, Agnes îşi strânse copilul la piept, repetând des „În siguranţă, în siguranţă…”. De fiecare dată, ca o orchestră condusă de bagheta unui dirijor, furtuna exploda şi bubuia, bubuia, mai strălucitor şi mai zgomotos decât până atunci. Geamurile reverberau ca nişte tobe, iar vesela de pe tavă zornăia xilofonic.

Când fereastra deveni complet opacă de la reflecţiile fulgerului, cu sticla albă ca un ochi acoperit de cataractă, Maria se închină. Obsedată de ideea dementă că aceste fenomene atmosferice reprezentau o ameninţare îndreptată împotriva copilaşului ei, Agnes se încăpăţâna să repete cu îndârjire: „În siguranţă, în siguranţă…”.

Suflul cataclismic a fost, totodată, şi ultimul, dezvoltând o strălucire nucleară, care a preschimbat parcă geamul în sticlă topită, şi o apocalipsă sonoră, pe care Agnes a simţit-o până în dinţi şi în oase.

Luminile din spital pâlpâiau, iar aerul era atât de încărcat de ozon, încât Agnes îl auzea cum îi pârâia, parcă, în jurul nărilor, când îl inhala. Pe urmă, descărcările electrice încetară, fără ca luminile să se stingă. Nimeni nu păţise nimic.

Cea mai ciudată, însă, era absenţa ploii. De obicei, asemenea furtuni şi vijelii sunt însoţite de un adevărat potop, dar de data asta nu căzuse nici o picătură de ploaie.

În schimb, o neclintire generală pusese stăpânire pe lume în acea dimineaţă. Oamenii se priveau amuţiţi şi speriaţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva nedefinit. Nicicând nu se mai văzuse ca fulgerul să biruie o furtună, servindu-i îndeobşte drept artilerie, dar acum, după dezlănţuirea aceea de furie, norii negri începură să se fisureze, ca nişte metereze lovite de tun, dezvăluind feeria albastră din spatele lor.

Barty nu plânsese şi nu vădise nici cel mai mic semn de spaimă în timpul furtunii, iar acum îşi privea din nou mama, oferindu-i primul lui zâmbet.

20

După ce băuse un pahar cu suc rece de mere, fără să-l vomite, lui Junior Cain i se mai aduse unul, fiind avertizat însă să îl soarbă cu înghiţituri mici.

La foamea care-i era, ar fi fost în stare să mănânce o vacă întreagă pe pâine, cu tot cu copite şi coadă. Deşi încă slăbit, nu mai exista pericolul să verse bilă şi sânge, ca o balenă înjunghiată. Criza trecuse.

Ca o consecinţă inedită, după ce îşi omorâse nevasta, suferise de o emeză nervoasă violentă, însă reacţia pe termen mai lung era un apetit vorace şi o *joie de vivre* atât de euforică, încât trebuia să se abţină să nu cânte. Junior avea chef de petrecere.

Dar veselia şi petrecerea s-ar fi încheiat, desigur, prin încarcerare şi, poate, electrocutare. Cu Vanadium în preajmă, poliţaiul maniac pe care se aştepta să-l vadă pitindu-se sub pat sau deghizându-se în asistentă medicală, ca să-l surprindă într-un moment de neatenţie, Junior trebuia să se însănătoşească într-un ritm pe care medicul să nu-l considere miraculos. Doctorul Parkhurst intenţiona să îl externeze nu mai devreme de a doua zi dimineaţă.

Nemaifiind ţintuit la pat de perfuziile intravenoase, dotat cu pijama şi cu un halat subţire de bumbac, Junior a fost încurajat să încerce să se ţină pe picioare şi să facă un pic de mişcare. Deşi personalul medical se aşteptase ca tânărul să fie ameţit, Junior nu a avut nici un fel de dificultate în privinţa echilibrului şi, cu toate că se simţea cam vlăguit, nu era totuşi chiar atât de slăbit pe cât credeau ei. Ar fi fost în stare să cutreiere tot spitalul, de unul singur, însă le-a făcut jocul şi s-a folosit de cadrul cu rotile. Din când în când, se mai oprea, rezemându-se de cadru, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se odihnească. Avea grijă ca, la anumite intervale, să mai facă o grimasă – cu un aer convingător, dar nu prea teatral – şi să respire mai adânc, decât ar fi simţit nevoia. Nu o dată s-a întâmplat ca vreo soră medicală să se oprească şi să-l întrebe dacă se simţea bine, recomandându-i să nu se obosească prea mult.

Până acum, nici una dintre aceste dame mizericordioase nu i se păruse atât de frumoasă ca Victoria Bressler, asistenta cu gheaţa, care era în călduri după el. Cu toate acestea, Junior continua să privească în jur, fără să-şi piardă speranţa.

Deşi Junior se simţea cumva obligat să o privilegieze pe Victoria, acordându-i întâietate, în mod cert nu era obligat şi să-i rămână fidel. În cele din urmă, când avea să scape

de suspiciunile celorlalţi, aşa cum scăpase de Naomi, ştia că urma să-i vină cheful de deserturi savuroase, romantic vorbind, or cum să se sature doar cu un singur ecler?!

Nelimitându-se la studierea asistentelor de pe un singur etaj al spitalului, Junior s-a folosit de ascensor pentru a cutreiera culoarele de la palierele superioare şi inferioare. Inspecţia fustelor. În cele din urmă, s-a trezit singur în faţa peretelui de sticlă transparentă al secţiei de nou-născuţi. Şapte bebeluşi erau cazaţi acolo. Fixată de postamentul fiecărui coşuleţ, se vedea o plăcuţă cu numele copilului.

Junior rămase lângă acest perete multă vreme, nu fiindcă s-ar fi prefăcut că se odihneşte şi nici fiindcă i-ar fi căzut cu tronc vreo asistentă dinăuntru. Încremenise, iar pentru un timp nu reuşi să îşi dea seama de ce.

Nu suferea de invidia celor care visează să devină părinţi. Un copil era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit pe lume, în afară de cancer. Copiii sunt nişte bestii mici şi rele. Un copil înseamnă o povară, un obstacol, nu o binecuvântare.

Totuşi, atracţia ciudată faţă de aceşti nou-născuţi îl ţintuia în faţa peretelui transparent, aşa că începu să creadă că intenţionase poate, fără să-şi dea seama, să vină exact aici, din momentul în care ieşise din cameră, cu cadrul mobil. Simţise nevoia să vină. Atras de un magnetism misterios. Când ajunsese aici, fusese într-o dispoziţie exuberantă. Pe măsură ce studia mişcările din salon, devenea tot mai stânjenit, parcă.

Copii.

Doar nişte copii inofensivi.

Dar aşa inofensivi cum erau, imaginea lor, deşi înfăşaţi şi destul de acoperiţi, iniţial îl tulbură şi, apoi – în mod inexplicabil, iraţional, incontestabil –, îl aduse în pragul unui tremurat nervos şi al fricii.

Trecuse în revistă toate cele şapte nume de pe coşuleţe, însă le citi din nou. Intuia că în numele acestea – sau doar într-unul dintre ele – se afla explicaţia acestei senzaţii aparent demente că îl pândea un mare pericol.

Nume după nume, pe măsură ce privirea i se muta de la o plăcuţa la alta, în Junior se căsca un gol atât de mare, încât simţi nevoia să se sprijine pe cadru, cum făcuse înainte, când doar se prefăcea. Avea senzaţia că devenise doar o cochilie de om şi că sunetul potrivit l-ar putea zdruncina, făcându-l să vibreze, cum se întâmplă cu scoicile adevărate.

Senzaţia nu era nouă. O mai avusese deja. În noaptea precedentă, când se trezise dintr-un vis, pe care nu şi-l mai amintea, şi văzuse strălucirea monedei dansând peste încheieturile degetelor lui Vanadium.

Ba nu. Nu atunci, de fapt. Nu când zărise moneda sau pe detectiv. Simţise asta când Vanadium pomenise numele pe care el, Junior, se presupunea că l-ar fi rostit, când visase urât.

Bartholomew.

Junior se înfioră. Vanadium nu inventase numele. Deşi nu-şi putea explica de ce, numele îi suna autentic lui Junior, aşa că nu putea fi o născocire a poliţaiului.

Bartholomew.

Ca şi înainte, numele răsună prin fiinţa lui, asemenea unui dangăt sinistru de clopot imens, care bate în toiul unei nopţi geroase.

Bartholomew.

Pe nici unul dintre copiii de aici nu-l chema Bartholomew, aşa că Junior se căznea să înţeleagă legătura dintre acest loc şi visul pe care nu şi-l mai amintea.

Sensul deplin al coşmarului continua să-i scape, însă Junior căpătă convingerea că frica lui era absolut întemeiată, că visul fusese mai mult decât un vis. Îl pândea un mare rău numit Bartholomew, nu numai în vise, ci şi în viaţa reală, iar acest Bartholomew avea de-a face cumva cu… copiii.

Bizuindu-se pe o intuiţie mai puternică decât orice instinct, Junior ştia că, dacă vreodată paşii lui se intersectau cu cei ai unui om numit Bartholomew, trebuia să-l trateze la fel de agresiv ca şi pe Naomi. Şi fără întârziere.

Tremurând, năduşit, se întoarse cu spatele la peretele de sticlă. Îndepărtându-se de secţia cu nou-născuţi, s-ar fi aşteptat să scape de frica aceea apăsătoare, care, dimpotrivă, se accentua tot mai mult.

Se surprinse, nu o dată, privind peste umăr, în spate. Când ajunse înapoi în salon, se simţea zdrobit de anxietate. O asistentă îngrijorată de paloarea lui şi de tremurat, se aferă toată, ajutându-l să se suie la loc în pat. Era atentă, eficientă, compătimitoare, dar nicidecum atrăgătoare, aşa că Junior abia aştepta să plece de-acolo şi să-l lase singur.

Când rămase singur, îi păru rău şi ar fi vrut ca femeia să se întoarcă. Singur, se simţea vulnerabil, ameninţat.

Undeva, în lume, exista un duşman de moarte: Bartholomew, care avea cumva legătură cu copiii, un om absolut necunoscut, dar totuşi un inamic implacabil.

Dacă n-ar fi ştiut că fusese toată viaţa o persoană absolut raţională, echilibrată şi inteligentă, Junior ar fi putut crede că îşi pierde minţile.

21

Soarele se ridică deasupra norilor, deasupra negurii, iar o dată cu ziua cenuşie veni şi o burniţă argintie. Oraşul era ciuruit de ace de ploaie, iar mizeria se scurgea din el, umplând canalele cu un şuvoi otrăvitor.

Asistenţii sociali nu au apărut la St. Mary o dată cu zorile, aşa că pe Celestina nu a deranjat-o nimeni într-unul dintre birourile lor, unde noua dimineaţă îşi lipea obrajii uzi de ferestrele aburite şi de unde ea le-a telefonat părinţilor, comunicându-le vestea cumplită. Tot de aici, a aranjat ca un serviciu de pompe funebre să ridice cadavrul lui Phimie din camera frigorifică a morgii spitalului, să-l îmbălsămeze şi să îl expedieze cu avionul acasă, în Oregon.

Mama şi tatăl ei au plâns amarnic, dar Celestina şi-a ţinut firea. Avea multe de făcut, trebuia să ia nenumărate decizii, înainte de a însoţi trupul surorii ei în zborul care urma să plece de pe aeroportul din San Francisco. Când toate obligaţiile ei aveau să fie împlinite, putea să-şi permită să se lasă pradă suferinţei şi durerii, împotriva cărora se blindase acum. Phimie merita să aibă parte de demnitate în călătoria aceasta finală spre mormântul ei.

Tocmai când terminase cu telefoanele, apăru şi doctorul Lipscomb. Nu mai era îmbrăcat în uniforma de spital, ci purta nişte pantaloni gri de stofă, cu un pulover de caşmir albastru, peste o cămaşă albă. Sumbru la faţă, nu arăta ca un obstetrician preocupat de suflul vieţii, ci mai degrabă ca un profesor de filozofie chinuit veşnic de inevitabilitatea morţii.

Celestina vru să se ridice de pe scaunul de la birou, însă el o îndemnă să rămână aşezată. Doctorul se postă în picioare, la una dintre ferestre, cu ochii pironiţi la strada de dedesubt şi cu profilul feţei spre ea. Tăcut, îşi căuta cuvintele prin care să descrie lucrul acela „extraordinar”, despre care îi vorbise mai devreme.

Mici picături de ploaie sclipeau pe geam, prelingându-se în jos. Reflecţiile dârelor ude păreau nişte lacrimi emblematice pe chipul prelung al medicului.

Când se încumetă să vorbească, în fine, în glasul lui blajin se desluşea o suferinţă reală, mută dar adâncă:

— Pe 1 martie, acum trei ani, soţia mea şi cei doi băieţi – Danny şi Harry, amândoi de şapte ani, gemeni – se întorceau acasă de la părinţii ei, care locuiesc la New York. La scurt timp după decolare… avionul lor s-a prăbuşit.

Celestina, pe care moartea unei singure fiinţe dragi o răvăşise cumplit, se întreba uluită cum putuse Lipscomb să supravieţuiască tragediei prin care îşi pierduse toată familia. Cu un nod în inimă, de mila lui, şi cu o gheară în gât de atâta deznădejde, abia izbuti să îngaime în şoaptă: „A fost când aeronava de la American Airlines…”

Medicul încuviinţă din cap.

În mod misterios, în prima zi cu soare după multe săptămâni, un 707 se prăbuşise în Golful Jamaica, Queens, fără nici un supravieţuitor la bord. Acum, în 1965, continua să reprezinte cel mai mare dezastru aviatic civil din istoria naţiunii, iar, datorită dramaticelor reportaje televizate, catastrofa îi rămăsese în minte Celestinei ca o cicatrice, deşi pe-atunci o despărţea un continent de locul accidentului.

— Domnişoară White, continuă el, tot cu faţa la fereastră, nu cu mult timp înainte ca dumneata să soseşti în secţia de chirurgie, sora dumitale a murit pe masa de operaţie. Copilul nu se născuse încă şi, poate, naşterea nici nu ar fi fost posibilă, prin cezariană, în timp util pentru a preveni accidentul cerebral, aşa că, atât spre binele mamei, cât şi al copilului, s-au făcut eforturi eroice pentru a o reanima pe Phimie, asigurând astfel circulaţia continuă a sângelui spre făt, până să îl putem extrage.

Brusca schimbare a subiectului de discuţie, de la catastrofa aviatică la Phimie, o derută pe Celestina.

Lipscomb îşi ridică privirile de la strada de dedesubt, spre sursa ploii.

— Phimie a rămas fără cunoştinţă foarte puţin timp – poate un minut şi vreo zece secunde, cel mult –, iar când şi-a revenit, ne-am dat seama după starea ei că, după toate probabilităţile, stopul cardiac era consecinţa unui grav accident cerebral.

Era dezorientată, paralizată pe partea dreaptă… cu distorsiunea muşchilor faciali, cum ai văzut-o şi dumneata. La început, a vorbit greoi, dar pe urmă s-a petrecut ceva straniu…

Phimie vorbise greoi şi mai târziu, imediat după naşterea copilaşului, când se căznise să îşi exprime dorinţa de a-i da numele „Angel”.

O intonaţie impresionantă a vocii doctorului Lipscomb, dar greu de definit, o determină pe Celestina să se ridice încet de pe scaun. Mirare, poate. Sau frică. Ori reverenţă. Poate toate trei, la un loc.

— Pentru o clipă, continuă Lipscomb, vocea ei a devenit clară, fără nici un tărăgănat. Şi-a ridicat capul de pe pernă şi şi-a fixat ochii asupra mea, fără nici o urmă de confuzie. Era extrem de... vehementă. A zis... a zis „Rowena te iubeşte”.

Celestina simţi fiori de groază pe şira spinării, fiindcă ştia exact care aveau să fie cuvintele doctorului, în continuare.

— Rowena, spuse el, confirmându-i intuiţia, aşa o chema pe soţia mea.

Ca şi cum o uşă s-ar fi deschis între această zi fără vânt şi o altă lume, o singură rafală făcu ploaia să răpăie la ferestre.

Lipscomb se întoarse spre Celestina.

— Înainte de a redeveni aproape incoerentă, sora dumitale a mai spus: „Beezil şi Feezil sunt în siguranţă, cu ea”, ceea ce dumitale ţi se poate părea complet lipsit de coerenţă, nu însă şi mie.

Celestina aştepta curioasă.

— Aşa îi alinta Rowena pe băieţi, când erau mici. Nişte porecle născocite de ea pentru nişte spiriduşi drăgălaşi.

— Phimie n-avea de unde să ştie toate astea.

— Absolut. Rowena a renunţat la aceste nume, după ce gemenii au împlinit un an. Numai noi doi le-am folosit. Era micul nostru secret amuzant. Nici măcar băieţii n-ar fi avut cum să şi le amintească.

În ochii medicului, dorinţa fierbinte de a crede. Pe faţa lui, o grimasă sceptică.

Era un om dedicat medicinii şi ştiinţei, care se bizuise întotdeauna pe logică şi pe raţiune. Nu putea accepta, aşadar, prea uşor că exact logica şi raţiunea, deşi nişte instrumente esenţiale pentru oricine spera să aibă o viaţă împlinită şi fericită, erau totuşi insuficiente pentru a descrie lumea fizică sau trăirile omeneşti.

Celestina era mai bine pregătită să adopte aceste experienţe transcendentale, fără a le pune la îndoială. Nu făcea parte din categoria artiştilor care celebrează haosul şi dezordinea, sau care îşi găsesc inspiraţia în pesimism şi desperare. Oriunde se opreau, ochii ei vedeau ordine,

menire, finalitate subtilă, la fel ca şi pâlpâirea pală sau flacăra puternică a unei frumuseţi impresionante. Percepea nefirescul nu numai în clădirile vechi, unde se spunea că bântuie fantomele, sau în experienţele stranii, ca aceea descrisă de Lipscomb, ci zilnic, în configuraţia ramurilor unui copac, în joaca zglobie a unui căţeluş cu o minge de tenis, în vârtejurile albe ale viscolului – în fiecare aspect al lumii naturale, unde misterul irezolvabil este o componentă fundamentală, ca lumina şi întunericul, ca materia şi energia, ca timpul şi spaţiul.

— Sora dumitale a mai avut şi alte… astfel de experienţe bizare? întrebă Lipscomb.

— Nu, nimic de acest fel.

— Avea noroc la cărţi?

— Nu mai mult decât mine.

— Premoniţii?

— Nu.

— Capacităţi de mediu…

— Nu, deloc.

— … care s-ar putea ca într-o bună zi să fie verificabile ştiinţific.

Speranţa, cu nenumăratele ei aripi, plutea în jurul medicului, care se temea însă să-i dea glas.

— Phimie nu putea citi în mintea oamenilor, spuse Celestina. Astea sunt poveşti science fiction, doctore Lipscomb.

Se uită lung în ochii ei, fără să răspundă.

— Doar nu-ţi închipui că ţi-a pătruns în gând şi a aflat numele „Rowena”. Sau „Beezil” şi „Feezil”.

Înspăimântat, parcă, de certitudinea inofensivă din ochii Celestinei, doctorul se întoarse din nou spre fereastră, cu spatele la ea. Celestina veni lângă el.

— Timp de un minut, după ce inima ei s-a oprit prima oară, n-a mai fost aici în St. Mary, nu-i aşa? Trupul ei, da, era încă aici, dar Phimie, nu.

Doctorul Lipscomb îşi duse mâinile la faţă, acoperindu-şi nasul şi gura, cum se întâmplase mai devreme cu ajutorul

măştii chirurgicale, ca şi cum ar fi riscat să inhaleze, o dată cu aerul, o idee care l-ar fi putut schimba pentru totdeauna.

— Dacă Phimie nu a fost aici, spuse Celestina, dar apoi s-a întors, înseamnă că undeva a fost, totuşi, în acel minut, nu-i aşa?

Dincolo de geam, în spatele vălurilor de ploaie şi ceaţă, metropola părea mai enigmatică decât Stonehenge, neştiută ca un oraş din vis.

În spatele mâinilor care îi mascau faţa, doctorul scoase un sunet subţiratic, ca şi cum ar fi încercat să îşi smulgă din suflet o suferinţă îndesată adânc, ca un ghimpe, cu nenumărate ace ascuţite şi încovoiate.

Celestina ezita, simţindu-se stânjenită, nesigură. Ca întotdeauna când o cuprindea incertitudinea, se întrebă ce ar face mama ei în această situaţie. Grace, cu graţia ei infinită, proceda exact cum se cuvenea, ştia cuvintele menite să consoleze, să strălumineze, să smulgă un surâs şi de la cel mai amărât om. Adesea, însă, nici nu era nevoie de cuvinte, fiindcă în călătoria noastră ne simţim atât de des părăsiţi, încât e suficient doar să ne convingem că nu suntem singuri.

Îşi puse mâna dreaptă pe umărul lui. Când îl atinse, simţi cum din trupul medicului dispare încordarea. Palmele îi alunecară de pe faţă şi se întoarse spre ea, înfiorat nu de frică, ci de ceea ce semăna mai degrabă cu un sentiment de uşurare.

Încercă să spună ceva, iar când nu izbuti, Celestina îl îmbrăţişă strâns.

Ea nu împlinise încă douăzeci de ani, iar el avea cel puţin de două ori vârsta ei, însă se cuibări ca un copilaş lângă ea, care îl alina ca o mamă.

22

În costume negre, elegante, bine bărbieriţi, fercheşi, cu pantofii lustruiţi, cu valize în mână, cei trei şi-au făcut apariţia la spital, în rezerva lui Junior, înainte chiar de începerea zilei de lucru, magi înţelepţi fără cămile, fără daruri, dar dispuşi să suporte costul suferinţei şi al morţii. Doi avocaţi şi un înalt funcţionar administrativ, nou-veniţii reprezentau statul, ţinutul şi compania de asigurare în problema balustradei prost întreţinute de la platforma de observaţie a turnului de apă.

Nu ar fi putut da dovadă de mai multă gravitate şi respect nici dacă trupul neînsufleţit al lui Naomi – cusut şi reparat ca nou, umflat cu balsamuri, vopsit cu un strat gros de farduri, îmbrăcat în alb, strângând la piept o Biblie între mâinile reci – s-ar fi odihnit într-un sicriu chiar în această încăpere, înconjurat de flori şi aşteptând sosirea rudelor îndoliate. Erau toţi trei plini de politeţuri, mieroşi la vorbă, cu ochii trişti, emanând o grijă onctuoasă, dar afişând totodată un aer atât de febril şi calculat, încât Junior se aştepta parcă să vadă declanşându-se extinctoarele din tavan.

S-au prezentat ca Knacker, Hisscus şi Nork, dar Junior nu s-a ostenit să le asocieze numele cu figurile, în parte fiindcă bărbaţii semănau aşa de mult la înfăţişare şi maniere, încât nici mamelor lor nu le-ar fi fost prea uşor să-şi dea seama care dintre ei merita reproşuri că nu mai telefonase de multă vreme. În plus, era încă obosit după plimbarea recentă prin spital – şi tulburat la gândul că un Bartholomew cu priviri sinistre scotocea lumea în căutarea lui.

După multe condoleanţe dulcege, bâlbâieli ipocrite despre Naomi care plecase într-o lume mai bună şi discuţii false despre dorinţa guvernului de a garanta întotdeauna siguranţa publică şi de a trata fiecare cetăţean cu

compasiune, Knacker sau Hisscus sau Nork au ajuns într-un final la chestiunea despăgubirilor.

Nu au făcut prostia, firește, de a folosi cuvântul despăgubire. Reparare. Compensație. Scuze reparatorii, termeni învățați probabil la vreo facultate de drept, cu engleza ca limbă secundară. Ba chiar, ispășire.

Junior i-a scos din minți prefăcându-se că nu pricepe intenția lor, lăsându-i să dea târcoale problemei ca niște îmblânzitori novice de șerpi care nu știu de unde să apuce, fără riscuri, o cobră încolăcită.

Era surprins că veniseră atât de repede, după nici douăzeci și patru de ore de la tragedie. Ciudat, mai ales dacă se gândea că un detectiv criminalist era obsedat de ideea că lemnul putred, singur, nu purta răspunderea pentru moartea lui Naomi.

De aceea, Junior avea bănuiala că tipii apăruseră, poate, aici la insistențele lui Vanadium. Pe polițai l-ar putea interesa, în fond, să afle de câtă avariție era capabil, eventual, soțul îndoliat, atunci când s-ar confrunta cu ocazia de a transforma în bani cash trupul rece al nevestei.

Knacker sau Hisscus sau Nork discutau despre o ofrandă, ca și cum Naomi ar fi fost o zeiță căreia voiau să-i aducă, în semn de penitență, aur și nestemate.

Sătul de ei, Junior simulă că pricepe, în fine, aluziile lor. Nu se prefăcu indignat și nici măcar scârbit, întrucât știa că orice reacție prea exagerată putea părea falsă, trezind suspiciuni.

În schimb, cu o politețe solemnă, le spuse că nu voia nici o reglementare financiară pentru moartea soției sau pentru suferințele lui.

— Banii nu o pot înlocui. N-aș putea cheltui un cent din ei. Nici măcar un cent. Cred că aș simți nevoia să-i donez. Și, atunci, ce rost mai are?

După câteva clipe de tăcere, Nork sau Knacker sau Hisscus spuse, mirat:

— Sentimentele dumneavoastră sunt de înțeles, domnule Cain, dar în asemenea situații se obișnuiește…

Pe Junior nu-l mai durea în gât aşa de rău, ca în după-amiaza precedentă, dar probabil că vocea lui încă răguşită şi destul de moale li se păru acestor oameni sugrumată de emoţie şi durere.

— Nu-mi pasă ce se obişnuieşte. Nu vreau nimic. Nu acuz pe nimeni. Lucruri de acest fel se pot întâmpla oricând. Dacă aveţi un formular pentru exonerarea de orice obligaţii, vi-l semnez pe loc.

Destul de derutaţi Hisscus, Nork şi Knacker schimbară nişte priviri tăioase. Într-un final, unul dintre ei spuse:

— Nu am putea face aşa ceva, domnule Cain. Ar trebui să ne consultăm, întâi, cu avocatul dumneavoastră.

— N-am nevoie de nici un avocat, declară el, cu un oftat, coborând pleoapele şi lăsând capul pe pernă. Vreau doar să… fiu lăsat în pace.

Knacker, Hisscus şi Nork, vorbind toţi deodată, apoi amuţind simultan ca şi cum ar fi fost un singur organism, după aceea vorbind pe rând, dar întrerupându-se unul pe celălalt, încercau să îşi pledeze cauza.

Deşi nu se sforţase nicidecum să plângă, din ochii închişi ai lui Junior curgeau lacrimi. Nu gândul la biata Naomi le provocase. Următoarele zile – poate săptămâni – vor fi plictisitoare, până ce reuşea să se culce cu asistenta Victoria Bressler. În aceste condiţii, avea toate motivele să se autocompătimească.

Cu plânsul acesta mut obţinu ceea ce cuvintele nu putuseră realiza: Nork, Knacker şi Hisscus se retraseră, îndemnându-l să discute cu avocatul, promiţând că se vor întoarce, exprimându-şi încă o dată profundele lor condoleanţe, stingheriţi oarecum, atât cât le poate sta bine unor jurişti şi funcţionari administrativi, dar categoric derutaţi şi neştiind cum să procedeze în relaţia cu un om atât de lipsit de orice lăcomie, atât de liber de orice mânie, atât de conciliant cum era văduvul Cain.

Totul se desfăşura exact cum îşi imaginase Junior în momentul în care Naomi descoperise iniţial porţiunea putredă din balustradă, fiind cât pe-aci să cadă şi singură, neasistată, întregul plan îi venise în minte, gata format,

într-o clipită, iar în timpul următoarelor două tururi pe platforma de observaţie îl analizase minuţios, căutând zadarnic vreo hibă.

Până acum, nu apăruseră decât două fenomene neaşteptate, primul fiind vomatul lui exploziv. Spera să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva.

Această epurare olimpiană avusese avantajul, totuşi, de a-l face să pară distrus sufleteşte şi fizic din cauza morţii soţiei. Greu să fi putut născoci o stratagemă mai convingătoare, care să demonstreze atât de eficient că era nevinovat şi că, prin însăşi constituţia lui, era incapabil de omor cu premeditare.

Avusese parte de multe revelaţii personale în ultimele optsprezece ore, dar dintre toate noile însuşiri pe care şi le descoperise, Junior se mândrea cel mai mult cu constatarea că era o persoană deosebit de sensibilă. Iată, aşadar, o admirabilă trăsătură de caracter, dar şi un paravan util, în spatele căruia putea săvârşi orice cruzimi impuse de noua existenţă periculoasă pe care şi-o alesese.

Celălalt fenomen neaşteptat era Vanadium, poliţistul lunatic. Tenacitatea întruchipată. Tenacitate cu tunsoare urâtă.

Când lacrimile i se uscaseră deja pe obraji, scrobindu-i parcă pielea, Junior conchise că va trebui, probabil, să-l ucidă pe Vanadium, ca să se descotorosească de el şi să fie în siguranţă. Nici o problemă. Şi, în ciuda sensibilităţii lui excesive, era convins că lichidarea detectivului nu-i va declanşa o nouă criză de vomat. Cel mult, putea să-şi ude chiloţii de plăcere.

23

Celestina se întoarse în salonul 724, ca să ia lucrurile lui Phimie din dulăpior şi de pe noptieră.

Începură să îi tremure mâinile, când se apucă să plieze hainele surorii ei, ca să le pună în valijoară. O treabă banală se transformă, astfel, într-o tentativă anevoioasă; ţesătura prindea viaţă, parcă, şi îi aluneca printre degete, refuzând să se lase împachetată. Când, în cele din urmă, realiză că nu mai avea nici un rost să le aşeze frumos, azvârli hainele în geantă, fără să se sinchisească dacă se şifonau.

În momentul în care Celestina închidea valijoara şi se întorcea spre uşă, o infirmieră intră în salon, împingând un cărucior plin cu prosoape şi aşternuturi de pat. Era exact femeia care schimba cearşafurile de pe al doilea pat, când Celestina venise, ceva mai devreme. Acum, se pregătea să înlocuiască aşternutul de la celălalt pat.

— Îmi pare rău de sora dumitale, zise infirmiera.

— Mulţumesc.

— Era tare dulce.

Celestina mişcă din cap, nefiind în stare să reacţioneze la bunătatea infirmierei. Uneori dovezile de bunătate tulbură şi alină în egală măsură.

— În ce salon a fost mutată doamna Lombardi? întrebă ea. Aş vrea… s-o văd înainte de a pleca de-aici.

— Oh, nu ştiai? îmi pare rău, dar s-a dus şi ea.

— S-a dus?! exclamă Celestina, dar înţelese.

Într-adevăr, în subconştient, ştiuse că Nella murise, de când primise apelul telefonic, la 4:15, în această dimineaţă. Când bătrâna terminase ce avusese de spus, în receptor se lăsase o tăcere absolut nefirească, fără nici un parazit sau pârâit, cum nu se întâmplă cu nici o legătură telefonică normală.

— A murit azi-noapte, zise infirmiera.

— Ştii cumva când? Ora când a murit?

— La câteva minute după miezul-nopţii.

— Eşti sigură? Mă refer la oră…

— Tocmai intrasem în schimb. Azi lucrez o tură şi jumătate. A murit fiind în comă, fără să se mai trezească.

Celestina auzea parcă în gând, la fel de clar ca la 4:15 A.M., vocea delicată a bătrânei care o prevenise la telefon de starea critică a lui Phimie:

Vino acum.

Poftim?

Vino acum. Vino repede.

Cine e la telefon?

Nella Lombardi. Vino acum. Sora ta va muri curând.

Dacă la telefon fusese într-adevăr doamna Lombardi însemna că suna după patru ceasuri de când murise. Iar, dacă nu bătrâna telefonase, atunci când se dăduse drept ea, la capătul firului? Şi de ce?

Când Celestina sosise la spital, peste douăzeci de minute, maica Josephina se mirase: *N-am ştiut că au reuşit să vă anunţe deja. Abia au început să vă caute de zece minute*.

Apelul de la Nella Lombardi venise înainte ca Phimie să aibă atacul de eclampsie şi să fie dusă de urgenţă la chirurgie.

Sora ta va muri curând.

— Nu te simţi bine, dragă? o întrebă infirmiera.

Celestina încuviinţă din cap. Înghiţi cu noduri. Amărăciunea îi umpluse inima când Phimie murise, la fel ca şi o ură intensă faţă de copil, care trăise cu preţul vieţii maică-sii… sentimente nedemne de ea, ştia prea bine, dar pe care nu şi le putea alunga. Aceste două uimiri – povestea doctorului Lipscomb şi apelul telefonic de la Nella – reprezentau un antidot la ură, un balsam pentru mânie, ceea ce nu însemna însă că nu o contrariau la fel de mult.

— Da. Mulţumesc, spuse ea către infirmieră. Sunt bine, nici o problemă.

Luând valiza, ieşi din salonul 724.

Pe coridor, se opri, privi în stângă, privi în dreapta, neştiind încotro să meargă.

Cumva Nella Lombardi, deja plecată din această splendidă lume, se întorsese special din neant, la timp pentru a le reuni pe cele două surori în momentul acelui adio final?

Iar Phimie, oare, recuperată din moarte prin procedurile de resuscitare ale echipei de chirurgi, răsplătise bunătatea Nellei prin acel uluitor mesaj adresat lui Lipscomb?

Din copilărie, Celestina fusese încurajată să creadă că viaţa are un sens, iar când simţise nevoia să împărtăşească această convingere cu doctorul Lipscomb, când acesta se chinuia să accepte experienţa trăită în sala de operaţie, gestul ei survenise fără nici o ezitare. În mod straniu, totuşi, şi ei îi venea greu să asimileze cele două mici miracole.

Deşi era conştientă că aceste întâmplări extraordinare o vor marca pe viaţă, începând cu ceea ce va face în orele imediat următoare, Celestina nu întrevedea prea clar cum s-ar fi cuvenit să procedeze în continuare. La baza acestei stări de confuzie, se afla un conflict între minte şi suflet, raţiune şi credinţă, dar şi o luptă între dorinţă şi datorie. Incapabilă să reconcilieze aceste forţe contradictorii, se simţea parcă paralizată de indecizie.

Înaintă pe coridor, până ajunse la un salon cu paturi goale. Fără să aprindă lumina, intră, puse valiza jos şi se aşeză pe un scaun lângă fereastră.

Acum, când dimineaţa nu mai era la primele ceasuri, ceaţa şi ploaia conspirau, parcă, pentru a feri Spitalul St. Mary de orice, în afară de lumina cenuşie şi palidă a zilei. Umbrele păreau la ele acasă.

Celestina îşi studia mâinile, în obscuritate.

În cele din urmă, descoperi în ea însăşi toată lumina de care avea nevoie ca să-şi găsească drumul în orele cruciale care o aşteptau. Înţelese ce trebuia să facă, dar nu ştia dacă va avea şi tăria necesară pentru asta.

Avea mâini fine, delicate, cu degete lungi. Mâini de artistă. Nu erau nişte mâini puternice.

Ştia despre ea însăşi că era o persoană creatoare, un om capabil, eficient şi serios, dar nu se vedea ca pe o fiinţă puternică. Dar, totuşi, îi trebuia multă forţă pentru ceea ce o aştepta în continuare.

Venise momentul să plece. Momentul să facă tot ceea ce trebuia făcut.

Nu era în stare să se ridice de pe scaun.
Fă tot ceea ce trebuie făcut.
Îi era frică să se urnească din loc.

24

Edom and the Pies[4] în dimineaţa senină de după furtună, trebuia să respecte orarul de funcţionare şi să potolească foamea.

Bărbatul era la volanul automobilului său – un Ford Country Squire combi, galben cu alb, din 1955. Îşi cumpărase această maşină cu ce-i mai rămăsese din banii câştigaţi pe vremea când fusese în stare să se ţină de o slujbă, înainte să survină... problema.

Cândva, fusese un şofer extraordinar. În ultimul deceniu, performanţele lui la volan depinseseră de dispoziţia pe care o avea în acel moment.

Uneori, numai şi gândul de a se sui în maşină şi de a se aventura în lumea primejdioasă din jur i se părea intolerabil. Şi, atunci, se instala în fotoliul lui confortabil de acasă şi aştepta dezastrul natural, care avea să-l măture de pe faţa pământului, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

În această dimineaţă, doar dragostea pentru sora lui, Agnes, i-a dat curajul să conducă maşina şi să facă pe comisionarul de plăcinte.

Mai mare cu şase ani decât Agnes, Edom locuise într-unul dintre apartamentele de deasupra garajului spaţios, în spatele corpului principal de casă, de când avea douăzeci şi cinci de ani şi ieşise din câmpul muncii. Acum, avea treizeci şi şase de ani.

Fratele geamăn al lui Edom, Jacob, care nu avusese niciodată serviciu, locuia în celălalt apartament, încă de când terminase liceul.

[4] Edom şi plăcintele – nota trad.

Agnes, care moştenise proprietatea, şi-ar fi primit cu dragă inimă fraţii în corpul principal de casă. Deşi amândoi acceptau cu plăcere să cineze din când în când la ea sau să şadă în serile de vară pe balansoarele de pe verandă, nici unul nu putea suferi, totuşi, să locuiască în acel spaţiu de rău augur.

Prea multe se întâmplaseră în acele camere. Purtau amprenta sumbră a istoriei familiei, iar noaptea, când Edom sau Jacob dormeau sub acoperişul înalt, trecutul reînvia în visele lor.

Edom se minuna de capacitatea lui Agnes de a se ridica deasupra trecutului şi de a transcende atâţia ani de chinuri. Reuşea să conceapă casa ca pe un simplu adăpost, pe când pentru fraţii ei construcţia aceasta întruchipa – şi va întruchipa mereu – locul în care mintea lor suferise un şoc violent. Dacă ar fi lucrat undeva, având astfel alte posibilităţi, nici n-ar fi suportat să locuiască măcar în apropierea acestei case.

Acesta era unul dintre nenumăratele lucruri care îl uluiau pe Edom la Agnes. Dacă s-ar fi încumetat să facă o listă cu toată calităţile pe care le admira la ea, l-ar fi apucat disperarea, constatând cât de bine făcuse faţă sora lor tuturor adversităţilor, spre deosebire de el sau Jacob.

Când Agnes îl rugase să livreze plăcintele, înainte de a pleca la spital cu Joey, în ziua precedentă, Edom vrusese să o refuze, dar până la urmă acceptase fără şovăire. Ar fi fost în stare să îndure orice nenorocire pe care natura i-ar fi aruncat-o în faţă, pe acest pământ, numai să nu vadă niciodată vreo umbră de dezamăgire în ochii surorii lui.

Nici Agnes nu lăsa să se înţeleagă vreodată că amândoi fraţii ei n-ar fi reprezentat mereu un motiv de mândrie pentru ea. Îi trata întotdeauna cu respect, tandreţe şi iubire – ca şi cum nu ar fi fost conştientă de defectele lor.

De asemenea, nu făcea nici o diferenţă între ei şi se purta cu ambii fraţi la fel – în afară de problema legată de livrarea plăcintelor. În rarele ocazii când nu avea posibilitatea să facă ea turul pe la toate adresele şi nici nu

putea apela la nimeni, decât la unul dintre fraţii ei, Agnes îi solicita întotdeauna ajutorul lui Edom.

Jacob speria lumea. Era geamăn identic cu Edom, cu aceeaşi faţă copilăroasă şi plăcută, cu vorba dulce ca a lui Edom, bărbierit frumos şi îmbrăcat îngrijit. Cu toate acestea, trimis la fel ca Edom într-o misiune filantropică de acest fel, Jacob livra cutiile cu plăcinte într-o stare de tulburare profundă, dacă nu de teroare de-a dreptul. După ce pleca, oamenii ferecau bine uşile, îşi încărcau puştile, dacă aveau aşa ceva prin casă, şi nu reuşeau să închidă ochii cel puţin două nopţi la rând.

În consecinţă, Edom cutreiera ţinutul, încărcat cu plăcinte şi pachete, conformându-se unei liste cu nume şi adrese primite de la sora lui, deşi convingerea lui era că un cutremur de o violenţă fără precedent, legendarul Mamut, avea să se producă probabil înainte de amiază, sau cel târziu până în acea seară. Aceasta era ultima zi din toată viaţa lui.

Straniul baraj de fulgere, care pusese capăt ploii, în loc să o declanşeze, fusese un indiciu în acest sens. Înseninarea rapidă a cerului – sugerând vânt puternic la altitudini înalte, în timp ce la sol văzduhul rămânea neclintit – creşterea subită a umidităţii şi o căldură anormală confirmau apropierea catastrofei.

Vreme specifică cutremurelor. În sudul Californiei, acest termen poate avea nenumărate interpretări, însă Edom ştia că, de data asta, el avea dreptate. Tunetul va bubui din nou, curând, numai că se va ridica de sub pământ.

Conducând într-un stil defensiv – aşteptându-se să vadă la orice pas stâlpi de telefon răsturnându-se, poduri prăbuşindu-se şi, mai ales, fisuri imense căscate în asfalt, gata să înghită maşinile cu totul – Edom ajunse la prima adresă de pe lista lui Agnes.

Casa modestă din şindrilă nu mai fusese reparată de multă vreme. Arse ani de-a rândul de soarele fierbinte, scândurile goale se vedeau sub vopseaua cojită, ca nişte oase întunecate. La capătul unei alei cu pietriş, o

camionetă rablagită stătea pe nişte cauciucuri tocite, sub un şopron dărăpănat.

Aici, în marginea estică a plajei, pe partea cu dealuri, de unde nu se vede marea, deşertul neobosit câştiga teren, atunci când locuitorii erau leneşi. Salvia, măcrişul sălbatic şi tot felul de tufişuri îşi creşteau ghimpii acolo unde se terminau curţile.

Furtuna recentă smulsese buruienile din locurile virane. Fuseseră adunate acum, ca nişte jerbe, şi sprijinite de zidul casei.

Verde, în acest anotimp ploios, pajiştea, privată de un sistem de irigare, avea să fie uscată şi cafenie, din aprilie până în noiembrie. Chiar şi în această fază luxuriantă, bălăriile şi scaieţii se luau la întrecere cu iarba proaspătă.

Ducând în mână una dintre cele şase plăcinte, Edom traversă pajiştea netunsă şi urcă treptele înfundate care duceau la veranda din faţă.

Nu i-ar fi plăcut nici în ruptul capului să locuiască într-o asemenea casă, când cutremurul secolului va zgâlţâi coasta şi va rade de pe faţa pământului metropole întregi. Din nefericire, conform instrucţiunilor lui Agnes, Edom nu trebuia să livreze pur şi simplu cadourile, după care s-o ia din loc imediat, ci avea sarcina de a face o vizită în toată regula, ca între nişte buni vecini.

Jolene Klefton veni să-i deschidă: neîngrijită, cam de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată cu un capot otova. Nişte laţe de păr şaten şi mat ca o cânepă. Faţa femeii avea culoare, totuşi, de la puzderia de pistrui, iar vocea ei era melodioasă şi caldă.

— Edom, ce chipeş eşti! Parcă ai fi un actor de cinema! Haide, te rog, intră în casă!

Când Jolene se trase la o parte, ca să-i facă loc, Edom spuse:

— Pe Agnes a apucat-o iarăşi frenezia coptului de prăjituri! O să mâncăm plăcinte din astea cu afine, până o să ni se albăstrească buzele. Aşa că s-a gândit că poate ne mai scapi tu de câteva.

— Mersi, Edom. Dar unde e Agnes în dimineaţa asta?

Deşi încerca să nu arate, Jolene era oarecum dezamăgită – ca oricine altcineva în ochii ei – că Edom, şi nu Agnes venise la uşa ei. Dar pe Edom nu-l deranja deloc această constatare.

— A născut aseară, o anunţă el.

Cu un ţipăt juvenil plin de încântare, Jolene strigă spre soţul ei, Bill, care era în altă cameră:

— A născut Agnes!

— Un băiat, spuse Edom. I-a dat numele Bartholomew.

— E băiat şi îl cheamă Bartholomew! strigă din nou Jolene, ca să audă şi Bill, după care insistă ca Edom să vină cu ea la bucătărie.

Afară, în maşină, erau cutii cu mâncare pentru soţii Klefton – şuncă afumată, conserve gustoase. Edom avea să le aducă mai târziu în casă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ele în ultimul moment.

Potrivit lui Agnes, dacă veneai frumos cu plăcinta de casă şi stăteai un pic de vorbă cu gazdele, gestul nu mai părea un simplu act de caritate, ci semăna mai degrabă cu o vizită de curtoazie.

Bucătăria era micuţă, cu dotări cam demodate, însă sclipea de curăţenie. Mirosea a scorţişoară şi vanilie.

Bill nu era nici aici.

Trăgând un scaun de la masă, Jolene spuse:

— Ia loc, ia loc!

Puse plăcinta pe un bufet şi aduse la masă trei căni de cafea.

— Sunt convinsă că e o mândreţe de băiat!

— Nu l-am văzut. Am vorbit cu Agnes la telefon azi-dimineaţă şi mi-a zis că e adorabil. Are o claie de păr pe cap.

— Auzi, Bill, băieţelul s-a născut cu mult păr pe cap! strigă Jolene, în timp ce turna cafeaua în căni.

Din celălalt capăt al casei, se auzi cadenţa ritmică a unui tropăit molcom: Bill venea spre bucătărie.

— Zice că ochii sunt superbi. Smaralde şi safire, „ochi de Tiffany”, cum spune Agnes.

— Ai auzit ce ochi are copilul! strigă Jolene spre Bill.

În timp ce Jolene aducea la masă nişte farfurii şi o prăjitură, Bill îşi făcu apariţia, sprijinindu-se în nişte bastoane solide.

Avea şi el tot vreo cincizeci de ani, dar arăta mai bătrân decât nevastă-sa. Părul alb şi rar era poate o consecinţă a vârstei, însă faţa rumenă şi buhăită era de la boală şi doctorii.

Şoldurile i se deformaseră de la artrita reumatoidă. Ar fi trebuit să treacă de mult la cârje sau la un cadru mobil, însă din mândrie continua să se folosească doar de bastoane.

Tot din mândrie continuase să se ducă la serviciu, deşi avea mari dureri. Şomer de cinci ani de zile, încerca să supravieţuiască din alocaţiile de handicapat, deşi situaţia devenea tot mai dificilă.

Bill se lăsă pe un scaun, agăţând bastoanele de spătar, întinse mâna dreaptă spre Edom.

Avea palma butucănoasă, cu încheieturile degetelor umflate şi noduroase. Edom i-o strânse uşor, de teamă să nu-i provoace dureri şi mai mari…

— Haide, povesteşte-ne despre băiat, îl îndemnă Bill. Ce i-a apucat cu numele ăsta – Bartholomew?

— Nu prea am idee, zise Edom, luând farfuria cu prăjitură, pe care i-o oferea Jolene. Din câte ştiu eu, numele nu figura pe lista lor de preferinţe.

Nu avea prea multe de povestit despre băieţel, în afară de cele aflate de la Agnes. Or Jolene auzise deja aceste amănunte.

Oricum, o luă de la capăt şi relată totul pe îndelete. Mai înfrumuseţă pe ici, pe colo, trăgând de timp şi temându-se de întrebarea care l-ar forţa să le comunice şi vestea cealaltă, atât de oribilă. Veni însă şi acel moment:

— Şi Joey, cum e, nu-şi mai încape în piele de mândrie, presupun?

Edom avea gura plină, aşa că nu trebui să răspundă pe loc. Continuă să mestece cu perseverenţă, până ce bucata de prăjitură deveni un cocoloş insipid; Jolene se holba la el,

curioasă, aşa că Edom mişcă uşor din cap, ca şi cum ar fi răspuns afirmativ la întrebarea lui Bill.

Plăti, însă, pentru această minciună, când încercă zadarnic să înghită prăjitura, care nu voia să îi alunece pe gâtlej. Temându-se să nu se înece, apucă grăbit cana cu cafea şi urni din loc, cu lichidul cafeniu şi fierbinte, bolul alimentar care se încăpăţâna să nu se mişte.

Nu se simţea în stare să vorbească despre Joey. A transmite acum vestea sinistră i se părea o adevărată crimă. Atâta timp cât nu povestea nimănui despre accident, Joey nu era mort, de fapt. Cuvintele adevereau faptele. Până ce nu rostea, aşadar, acele cuvinte, Joey continua cumva să trăiască, cel puţin pentru Jolene şi Bill.

Ce idee trăsnită. Iraţională. Oricum, vestea despre Joey i se înţepenise în gâtlej, mai rău decât prăjitura bine molfăită.

Se apucă să discute, în schimb, despre un subiect care îi era la îndemână: sfârşitul lumii.

— Nu vi se pare că vremea asta prevesteşte un cutremur?

— E o zi frumoasă, pentru luna ianuarie, răspunse Bill, surprins.

— Cutremurul de o mie de ani trebuia să se fi produs de mult, decretă Edom sentenţios.

— O mie de ani?! se miră Jolene, încruntându-se.

— Pentru eliberarea tensiunilor în falia San Andreas, ar fi necesar un cutremur cu magnitudinea de 8,5 sau mai mare. Or, aşa ceva trebuia să se întâmple de câteva sute de ani, deja.

— Ei, lasă că n-o să se întâmple tocmai acum, când s-a născut băieţelul lui Agnes, zise Jolene.

— Copilul s-a născut ieri, insistă Edom, morocănos. Când o să se producă acest cutremur milenar, zgârie-norii se vor fărâmiţa, podurile se vor surpa, digurile se vor rupe. În trei minute, un milion de oameni vor muri între San Diego şi Santa Barbara.

— Păi, atunci, ia să mai înfulecăm o prăjiturică, zise Bill, împingând farfuria spre Jolene.

— Conductele de petrol şi gaze naturale se vor frânge, vor exploda. O mare de flăcări se va revărsa peste oraşe, omorând sute de mii de oameni.

— Toate fabulaţiile alea ţi se trag de la ziua asta frumoasă şi caldă de ianuarie, pe care ne-a dat-o mama natura?!

— Natura e lipsită de instincte materne, declară Edom, cu voce joasă, dar plin de convingere. Orice altă părere înseamnă sentimentalism ieftin. Natura este inamica noastră. O ucigaşă nemiloasă.

Jolene vru să-i mai toarne nişte cafea în cană, dar se răzgândi.

— Poate nu-ţi face bine atâta cafeină, Edom.

— N-aţi auzit de cutremurul care a distrus, în proporţie de 70%, Tokio şi Yokohama, pe 1 septembrie 1923? întrebă el.

— Dar tot au avut suficientă energie ca să lupte în al doilea război mondial, remarcă Bill.

— După cutremur, continuă Edom, patruzeci de mii de oameni s-au refugiat pe o suprafaţă de 200 acri, într-un depozit militar. Un incendiu declanşat din cauza cutremurului s-a întins atât de repede, încât au murit toţi, aşa cum stăteau în picioare acolo, ticsiţi ca nişte sardele într-o conservă.

— Mda, noi avem cutremure, zise Jolene, dar şi ăia mai din est au uraganele lor.

— La noi, acoperişul ăsta nou rezistă la orice uragan, spuse Bill, arătând cu degetul în sus. Lucru solid. Să-i spui lui Agnes ce lucru solid e acoperişul nostru.

Agnes îi ajutase să îşi repare acoperişul casei, strângând donaţii şi subvenţii de la mai multe persoane şi de la un grup de enoriaşi, astfel încât pe soţii Klefton toată lucrarea nu-i costase decât 200 dolari.

— Uraganul care a lovit Galveston, în Texas, prin 1900, a făcut 6 000 de victime omeneşti, zise Edom. Practic, localitatea a fost rasă de pe faţa pământului.

— Asta a fost acum şaizeci şi cinci de ani, observă Jolene.

— Acum nici un an şi jumătate, uraganul Flora a ucis 6 000 de persoane în Caraibe.

— N-aş sta în Caraibe, nici să mă plăteşti, zise Bill. Prea multă umiditate. Şi gângănii.

— Dar nimic nu-i mai eficient decât un cutremur, în materie de ucidere. Unul mare de tot, în Shaanxi, China, a omorât 850 000 de oameni.

Bill nu era impresionat.

— Ăia în China îşi fac case de lut. Ce să ne mai mirăm, atunci, că se prăbuşesc toate aşa?!

— Asta se întâmpla pe 24 ianuarie 1556, preciză Edom, cu o exactitate uimitoare, fiindcă memorase mii de date privind dezastrele naturale din istoria omenirii.

— O mie cinci sute cincizeci şi şase?! se încruntă Bill. La naiba, chinezoii ăia n-aveau probabil nici lut pe-atunci.

Întremată de la cafea, Jolene spuse:

— Edom, parcă te întrebasem cum se simte Joey în postura de tătic?

Uitându-se contrariat la ceas, Edom sări ca ars de pe scaun.

— Ce târziu s-a făcut! Agnes mi-a dat atâtea de rezolvat, iar eu pierd vremea pe-aici, trăncănind despre cutremure şi cicloane.

— Uragane, îl corectă Bill.

— Nu mă provoca să vă spun şi despre cicloane! exclamă Edom, ieşind grăbit din casă.

Se duse la maşină, de unde veni cu celelalte cutii cu mâncare.

Bolta albastră de deasupra, fără pic de nori acum, i se părea lui Edom foarte ameninţătoare. Aerul era uimitor de uscat, deşi nu trecuse prea mult timp de la furtună. Şi nemişcat. Amuţit. Vreme de cutremure. Înainte ca această zi capitală să ia sfârşit, zdruncinări imense şi valuri nemăsurat de mari vor zgâlţâi şi vor mătura toată coasta.

25

Nici unul dintre cei şapte nou-născuţi nu se agita, fiind prea proaspeţi pe lume ca realizeze câte motive de teamă există aici.

O asistentă medicală şi o călugăriţă o conduseră pe Celestina în secţia de nou-născuţi, din spatele peretelui de sticlă.

Se căznea să pară calmă şi chiar reuşea, probabil, din moment ce nici una dintre cele două femei nu părea să-şi dea seama ce frică paralizantă pusese stăpânire pe ea. Parcă era făcută din lemn, cu încheieturile înţepenite şi muşchii încordaţi.

Asistenta ridică bebeluşul din coşuleţ. I-l dădu călugăriţei. Luând fetiţa în braţe, călugăriţa se întoarse spre Celestina, trăgând la o parte păturica de pe faţa ei, ca să i-o arate mai bine.

Ţinându-şi răsuflarea, Celestinei i se confirmă ceea ce bănuise despre copil, de când îl zărise fugitiv în sala de operaţie. Pielea fetiţei era de culoarea cafelei cu lapte, cu o nuanţă caldă de caramel.

În familia Celestinei, multe generaţii şi toate rudele ei, cel puţin până la verişorii de gradul al doilea, se mândreau cu o piele mult mai închisă decât această nuanţă pală. Fără excepţie, toţi aveau pielea ca mahonul, deci, cu mici variaţii, mult mai închisă la culoare decât această fetiţă.

Violatorul lui Phimie fusese alb, probabil.

Cineva cunoscut de sora ei. Şi de Celestina, posibil. Locuia în Spruce Hill sau în apropiere, din moment ce Phimie se simţise mereu în primejdie.

Celestina ştia că n-ar fi capabilă să facă muncă de detectiv. Nici vorbă să fie în stare să dea de urmele ticălosului şi era exclus, de asemenea, să aibă curajul de a-l înfrunta.

Oricum, ceea ce o înspăimânta nu era tatăl monstruos al acestui copil. Înfricoşătoare i se părea decizia pe care o

luase cu câteva minute în urmă, în camera de spital neocupată, de la etajul şapte.

Tot viitorul ei era în joc, dacă proceda cum se decisese. Aici, în prezenţa fetiţei, în următoarele câteva minute, trebuia fie să se răzgândească, fie să se dedice unei existenţe mult mai dificile şi mai complicate decât îşi imaginase vreodată până în această dimineaţă.

— Mi-o daţi şi mie? zise ea, întinzând mâinile.

Fără nici o ezitare, călugăriţa transferă copilaşul în braţele Celestinei.

Fetiţa i se părea ireal de uşoară. Cântărea vreo două kilograme, dar părea mai diafană decât aerul, ca şi cum ar fi putut să-şi ia zborul, în orice moment, de la pieptul mătuşii ei.

Celestina se holba la mutrişoara aceea cafenie, dornică să absoarbă din nou furia şi ura cu care se uitase la acest copil în sala de operaţie.

Dacă asistenta medicală şi călugăriţa ar fi ştiut câtă aversiune se cuibărea în sufletul Celestinei, nici nu i-ar fi dat voie să vină în secţia de nou-născuţi, darămite şi să mai ţină fetiţa în braţe.

Odrasla violenţei. Progenitura care îi ucisese sora.

Se uită la ochii fetiţei, încă nefocalizaţi, căutând un indiciu al oribilei răutăţi a tatălui ei.

Mânuţele acestea, atât de neputincioase acum, dar puternice într-o bună zi – vor fi şi ele capabile de fapte feroce, ca şi mâinile tatălui ei?

Vlăstarul acesta din flori. Puiul acesta zămislit de un bărbat demonic, despre care Phimie spusese că era nebun şi rău.

În ciuda înfăţişării nevinovate de acum, câtă suferinţă va pricinui până la urmă celorlalţi? Ce fărădelegi va comite în anii ce vor veni?

Deşi o privea cu multă atenţie, Celestina nu discernea în copilaş răutatea tatălui.

În schimb, parcă o vedea pe Phimie mică.

Şi mai vedea, totodată, un copil în primejdie. Undeva în lumea largă, exista un violator capabil de o cruzime şi o

violenţă imensă, un bărbat care – dacă Phimie nu se înşelase – putea reacţiona imprevizibil, în eventualitatea în care ar afla vreodată de existenţa fiicei lui. Angel, dacă aşa avea să-i rămână numele până la urmă, trăia sub spectrul morţii, ca şi pruncii din Bethlehem, pe care Irod dăduse ordin soldaţilor să-i ucidă.

Fetiţa îşi îndoi pumnişorul în jurul degetului arătător al mătuşii ei. Deşi atât de micuţă şi de fragilă, strângea cu o tenacitate surprinzătoare.

Fă ceea ce trebuie făcut.

Punând copilaşul la loc în braţele călugăriţei, Celestina se interesă de unde ar putea da un telefon, fără să o deranjeze nimeni.

Din nou în biroul de asistenţă socială. Ploaia răpăind încetişor la fereastra de unde doctorul Lipscomb privise concentrat în ceaţă, în timp ce încerca să nu se mai gândească la dezvăluirea capitală pe care Phimie o rostise, vorbind cu aceea cunoaştere specială a celor morţi o dată.

Aşezându-se la birou, Celestina le telefonă din nou părinţilor. Tremura incontrolabil, dar avea vocea fermă.

Vorbea simultan cu mama şi cu tatăl ei, plasaţi fiecare la o derivaţie telefonică a aceleiaşi linii.

— Vreau să adoptaţi copilul. Fără să le lase răgazul de a reacţiona, se grăbi să continue: Eu împlinesc douăzeci şi unu de ani abia peste patru luni, dar, nefiind măritată, chiar şi atunci s-ar putea ca adopţia să fie problematică, deşi sunt mătuşa fetiţei. Însă, dacă voi o adoptaţi, eu o cresc. Am promis să fac asta. Îmi voi asuma toată responsabilitatea. Nu trebuie să vă faceţi griji, gândindu-vă că îmi va părea rău sau că o să vreau la un moment dat să v-o pun vouă în braţe şi să mă descotorosesc de orice răspundere. De acum înainte, fetiţa asta va deveni centrul universului pentru mine. Sunt conştientă de acest lucru. Îl accept. Mi-l doresc.

Se temea că nu vor fi de acord şi, deşi se ştia absolut fermă în decizia ei, nu i-ar fi plăcut ca hotărârea să-i fie pusă la încercare tocmai acum.

În schimb, tatăl ei o întrebă:

— Ce vorbeşte acum în tine, Celie – emoţia sau raţiunea, inima sau creierul, ia spune-mi?

— Ambele. Inima şi creierul deopotrivă. Dar m-am gândit foarte bine, tăticule, să ştii. Cred că niciodată în viaţă n-am cumpănit mai bine ceva, decât acum.

— Dar, de fapt, ce vrei să ne spui? insistă maică-sa, intuind că adevărul era mult mai complex şi mai uimitor, probabil.

Celestina le povesti despre Nella Lombardi şi despre mesajul transmis de Phimie doctorului Lipscomb, după ce fusese resuscitată.

— Phimie era… atât de deosebită. Şi fetiţa ei e la fel.

— Îl omiţi pe tată, o avertiză Grace.

— Aşa e, nu uita şi acest aspect, adăugă reverendul. Dacă sângele poate…

— Noi nu credem în asta, nu-i aşa, tăticule? Noi nu credem că sângele poate schimba firea omului. Noi credem că ne-am născut pentru a spera, sub mantia milosteniei, nu?

— Ba da, spuse el, încetişor.

O sirenă din oraş se tânguia spre St. Mary. O ambulanţă. Pe străzile pline de speranţă, mereu acest bocet de mort.

Celestina ridică privirea de la masa scrijelită spre cerul înălbit de ceaţă, dincolo de fereastră, de la realitate la făgăduinţă.

Le povesti despre rugămintea lui Phimie ca pe fetiţă s-o cheme Angel.

— La momentul acela, am presupus că nu mai gândeşte limpede, din cauza atacului cerebral. Dacă fetiţa urma să fie înfiată de nişte străini, numele i-ar fi fost stabilit de părinţii adoptivi. Dar cred că a înţeles – sau cumva a ştiut – că eu voi face asta. Că eu va trebui să fac asta.

— Celie, spuse mama ei, sunt atât de mândră de tine. Te iubesc atât de mult pentru acest gest. Dar cum vei reuşi tu să faci faţă la toate – studii, serviciu şi copil?

Părinţii Celestinei nu erau nişte oameni avuţi. Parohia tatălui ei era mică şi modestă. Izbuteau să strângă bani

pentru taxele de facultate, însă şi Celestina lucra ca ospătăriţă, ca să facă rost de bani pentru chiria apartamentului şi pentru alte necesităţi.

— Nu-i obligatoriu să îmi dau licenţa la primăvară. Pot frecventa mai puţine cursuri şi să dau examenul de diplomă abia în primăvară următoare. Nu-i mare scofală.

— Oh, Celie…

— Sunt foarte bine cotată ca ospătăriţă, aşa că dacă le cer să mă pună doar în ture de seară, am timp şi de învăţat. Oricum, bacşişurile sunt mai grase la cină. Şi, lucrând într-un singur schimb, 4–5 ore pe zi, voi putea avea un program regulat.

— Dar atunci cine-o să stea cu fetiţa?

— Dădace plătite, prietene, rudele prietenelor. Oameni de încredere. Pot să-mi permit o femeie la copil, şi numai dacă mă bazez pe bacşişurile de seară.

— Mai bine o creştem noi, taică-tău şi cu mine.

— Nu, mami. N-o să meargă. Ştii bine că am dreptate.

— Sunt convins că îmi subestimezi enoriaşii, Celestina, zise reverendul. Nu se vor scandaliza. Îşi vor deschide inimile.

— Nu asta e problema, tati. Mai ţii minte, când stăteam cu toţii împreună alaltăieri, cât de speriată era Phimie de bărbatul acela. Nu numai pentru ea… ci şi pentru copilaş.

Nu voi naşte copilul aici. Dacă îşi dă seama că mi-a făcut un copil, îşi iese din minţi. Ştiu eu că aşa s-ar întâmpla.

— Doar n-o să facă rău unui prunc, spuse mama ei. Nu văd care ar fi raţiunea.

— Dacă e dement şi ticălos, nu mai e nevoie de nici o raţiune. Phimie era convinsă, cred, că o să-i omoare copilul. Şi, întrucât nu cunoaştem identitatea acestui bărbat, trebuie să ne bizuim pe instinctele ei.

— Dacă e un asemenea monstru înseamnă că nu veţi fi în siguranţă nici la San Francisco, dacă află vreodată de existenţa fetiţei, se îngrijoră mama ei.

— N-o să afle niciodată. Trebuie să avem grijă ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată.

Părinţii ei tăceau, meditând la situaţie.

De pe colţul biroului, Celestina luă în mână fotografia înrămată a unei asistente sociale, împreună cu familia ei. Soţul, nevasta, fiica, fiul. Fetiţa zâmbea sfioasă prin proteza dentară. Băiatul părea neastâmpărat.

În acest portret, desluşea o bravură nemărginită. A crea o familie în această lume turbulentă reprezintă un act de credinţă, o chezăşie că, dincolo de orice neşanse, va exista un viitor, că dragostea poate dăinui, că inima poate birui toate adversităţile, până şi uzura timpului.

— Grace, spuse reverendul, tu ce vrei să faci?

— Îţi asumi o sarcină foarte grea, Celie, o avertiză maică-sa.

— Ştiu.

— Iubita mea, una e să fii o soră iubitoare şi altă să devii o martiră.

— Am ţinut-o în braţe pe fetiţa lui Phimie, mami. În braţele mele. Ce-am simţit atunci nu a fost doar un elan sentimental.

— Pari atât de sigură.

— Parcă n-ar fi fost aşa tot timpul încă de la vârsta de trei ani?! exclamă taică-său, foarte afectuos.

— Menirea mea e să fiu păzitoarea acestui copil, spuse Celestina. Să am grijă să nu păţească nimic. Dar n-am stofă de martiră, să ştiţi. Sunt plină de bucurie la gândul viitorului alături de fetiţă. Mi-e şi teamă, fireşte. Dumnezeule, cât sunt de speriată! Dar bucuria e mai puternică.

— Cu inima şi cu creierul? o întrebă din nou tatăl ei.

— Da, cu amândouă, confirmă ea.

— Eu vreau să insist, totuşi, să vii să stai aici la început, câteva luni, până înveţi să te organizezi şi să te obişnuieşti cu noul ritm de viaţă.

Şi aşa căzură la învoială. Celestina avea senzaţia că păşise, în fine, peste un mare hău între viaţa ei dinainte şi noua existenţă de acum, între viitorul cândva posibil şi viitorul plauzibil.

Nu era pregătită să crească un copil, dar va învăţa tot ceea ce era necesar să ştie.

Strămoşii ei îndураseră sclavia, or pe umerii lor, pe umerii atâtor generaţii, putea şi ea să se înalţe acum liberă. Sacrificiile pe care le făcea pentru acest copil nu trebuia numite, de fapt, sacrificii, având în vedere duritățile istoriei. În comparaţie cu suferinţele altora, sarcina aceasta era uşoară. Generaţiile dinaintea ei nu luptaseră atâta ca ea să le nesocotească eforturile. Erau în joc onoarea şi familia. Era vorba despre viaţă, or fiecare are datoria de a-şi trăi viaţa în umbra unei obligaţii solemne, pe care s-o respecte.

Desigur, nu era nicidecum dispusă să aibă de-a face cu un monstru ca tatăl fetiţei, dacă s-ar întâmpla vreodată ca acesta să vină s-o revendice pe Angel. Şi ştia că va veni. Ştia sigur, în această privinţă, ca în toate situaţiile de altfel, Celestina întrezărea o schemă complexă şi misterioasă, iar pentru ochiul ei de artist simetria tiparului impunea ca tatăl să apară într-o bună zi. Nu era în stare să facă faţă acum acestor spaime sinistre, dar ştia că va fi pregătită în momentul în care el va sosi.

26

După efectuarea analizelor pentru depistarea unor eventuale tumori sau leziuni la creier, în vederea eliminării posibilităţii ca acele crize de emesis violentă să aibă, de fapt, o cauză fizică, Junior a fost adus înapoi în salon, cu puţin timp înainte de amiază.

Imediat după ce a fost pus în pat, s-a strâmbat de ciudă văzându-l pe Thomas Vanadium în pragul uşii.

Detectivul intră, cărând o tavă cu mâncare. O puse pe noptiera reglabilă, pe care o răsuci peste abdomenul lui Junior.

— Suc de mere, limonadă acră şi patru biscuiţi săraţi, spuse poliţaiul. În cazul în care conştiinţa nu îţi dă ghes să mărturiseşti totul, regimul ăsta nu poate decât să îţi

înmoaie voinţa. Te asigur, Enoch, mâncarea e mult mai bună în oricare închisoare din Oregon.

— Ce naiba te-a apucat? se miră Junior.

Prefăcându-se că nu ar fi înţeles că întrebarea necesita un răspuns şi că nici n-ar fi sesizat reproşul din tonul celuilalt, Vanadium se duse la fereastră şi ridică jaluzelele. De-afară, razele puternice ale soarelui se revărsară orbitor în odaie.

— Ziua asta parcă-i o „prăjitură cu soare”, decretă Vanadium. Mai ştii cântecul ăla vechi, Enoch, „Prăjitură cu soare”? De James Van Heusen, un mare compozitor şi textier. Nu-i melodia lui cea mai cunoscută. A mai scris „Mereu pe drum” şi „Fă-mă iresponsabil”. „Vino să zbori cu mine”, tot de el e compusă. „Prăjitură cu soare” e un cântec de-al lui mai puţin cunoscut, dar foarte drăguţ.

Detectivul turuise toate astea cu vocea lui tărăgănată. Mutra lui inexpresivă se potrivea perfect cu tonul lipsit de intonaţie.

— Închide asta, te rog, spuse Junior. Vine prea multă lumină.

Întorcându-se cu spatele la fereastră şi apropiindu-se de pat, Vanadium zise:

— Sunt convins că ţi-ar plăcea mai mult obscuritatea, numai că vreau să văd ce mutră faci când ai să auzi vestea pe care o să ţi-o dau.

Deşi ştia că era periculos de glumit cu Vanadium, Junior nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce veste?

— Nu-ţi bei sucul de mere?

— Ce veste?

— La laborator, nu ţi-au găsit nici un pic de ipeca în spută.

— Şi ce-i cu asta? se miră Junior, fiindcă se prefăcuse că dormea când Vanadium şi doctorul Parkhurst discutaseră despre ipecacuana în seara precedentă.

— Ipeca nu, vreun alt emetic nu, şi nici un fel de otravă.

Naomi scăpase de orice suspiciune. Junior era încântat că scurta şi frumoasa perioadă de timp petrecută împreună nu

avea să rămână înceţoşată pentru totdeauna de posibilitatea ca ea să fi fost o nemernică mincinoasă care să-i fi otrăvit mâncarea.

— Ştiu că ţi-ai provocat singur vomatul, cumva, spuse detectivul, însă se pare că n-am să reuşesc să dovedesc acest lucru.

— I-ascultă aici, domnule detectiv, insinuările astea bolnave cum că eu aş fi avut vreun amestec în ceea ce s-a întâmplat cu soţia mea…

Vanadium ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-l oprească şi îi reteză vorba:

— Hai, scuteşte-mă de indignările astea ale tale! În plus, nici nu insinuez nimic. Pur şi simplu, te acuz făţiş de omor. Te culcai cu altă femeie, Enoch? Asta a fost motivul?

— Ce dezgustător.

— Sincer să fiu – şi eu sunt întotdeauna sincer cu tine – nu găsesc nici un indiciu privind vreo altă femeie. Am discutat deja cu o mulţime de persoane, or toţi cred că tu şi Naomi eraţi fideli unul celuilalt.

— Am iubit-o.

— Daa, sigur, ai mai zis asta. Am admis deja că s-ar putea chiar să fie adevărat. Ţi se încălzeşte sucul de mere.

Potrivit lui Caesar Zedd, nu poţi fi puternic dacă nu înveţi întâi cum să fii calm mereu. Tăria şi puterea vin dintr-un autocontrol perfect, iar autocontrolul perfect nu decurge decât din liniştea interioară. Liniştea interioară, ne învaţă Zedd, este în mare parte o problemă de respiraţie adâncă, lentă şi ritmică, în combinaţie cu o concentrare fermă nu asupra trecutului şi nici chiar asupra prezentului, ci asupra viitorului.

Întins pe pat, Junior ţinea ochii închişi şi respira lent, adânc. Se gândea concentrat la Victoria Bressler, asistenta medicală care ardea de nerăbdare să îl delecteze în zilele următoare.

— De fapt, spuse Vanadium, am venit mai ales ca să-mi iau moneda.

Junior deschise ochii, dar continuă să respire cum spunea Zedd, ca să-şi păstreze calmul. Încerca să-şi imagineze cum ar arăta sânii Victoriei eliberaţi de orice constrângere.

Stând în picioare aproape de capătul patului şi îmbrăcat cu costumul lui albastru inform, Vanadium semăna cu creaţia unui artist excentric, care a sculptat un om din gunoaie şi l-a îmbrăcat de la solduri.

Lângă silueta mătăhăloasă a detectivului, care privea de sus la el, Junior nu se simţea capabil să intre într-o transă erotică. În mintea lui, sânii mari ai Victoriei rămâneau ascunşi sub uniforma albă şi scrobită.

— La lefurile poliţiştilor, zise Vanadium, contează orice bănuţ.

Ca prin farmec, o monedă îşi făcu apariţia în mâna lui dreaptă, între degetul mare şi arătător.

Imposibil să fie aceeaşi monedă pe care i-o lăsase lui Junior, seara. Exclus aşa ceva.

Toată ziua, din nişte motive pe care nu era în stare să le formuleze în cuvinte, Junior purtase în buzunarul halatului exact acea monedă. Din când în când, o mai scosese afară, ca s-o studieze.

Când se întorsese de la analize, se băgase în pat, fără să îşi scoată halatul. Îl purta şi acum peste pijama.

Vanadium nu avea de unde şti unde se afla moneda. Mai mult chiar, nici când îi pusese lui Junior tava în poală detectivul nu se apropiase atât de mult de el, încât să-i poată umbla în buzunarul de la halat.

Asta dovedea cât de naiv era Junior. Nu, nu voia să-i dea satisfacţie lui Vanadium, apucându-se să se scotocească prin halat, după monedă.

— Voi depune plângere împotriva ta, îl ameninţă Junior.

— Bine, îţi aduc eu formularul necesar, data viitoare când o să mai vin.

Vanadium azvârli moneda drept în sus şi imediat întinse braţele, cu palmele desfăcute, ca să arate că nu avea nimic în mâini.

Junior văzuse când moneda argintie ţâşnise dintre degetele poliţaiului, rotindu-se în sus. Acum se făcuse nevăzută, ca şi cum ar fi înghiţit-o aerul.

Câteva fracţiuni de secundă, atenţia îi fusese distrasă de gestul lui Vanadium de a-şi arăta mâinile goale. Cu toate acestea, oricum detectivul n-ar fi avut cum să prindă moneda din zbor.

Pe de altă parte, şi dacă n-ar fi prins-o, moneda ar fi trebuit măcar să cadă pe jos. Junior ar fi auzit-o zornăind pe mozaic. Ceea ce nu se întâmplase, însă.

Iute ca un şarpe lansat în atac, Vanadium se apropiase mult de pat şi se apleca peste tăblia de fier:

— Naomi era însărcinată în şase săptămâni.

— Ce?!

— Asta e vestea despre care îţi vorbeam. Cel mai interesant lucru din raportul de la autopsie.

Junior crezuse că vestea se referea la raportul de la laborator, care arăta că în sputa lui nu se găsise nici o cantitate de ipeca. Fusese indus în eroare, ca să i se abată atenţia de la o problemă mult mai importantă.

Ochii aceia sfredelitori ca nişte ţepuşe, de un cenuşiu ciudat, îl ţintuiau pe Junior pe pat, imobilizându-l parcă pentru a fi mai bine studiat.

Iată acum şi zâmbetul de anacondă.

— V-aţi certat în legătură cu copilul, Enoch? În fine, poate ea şi-l dorea, iar tu nu. Pentru un individ ca tine, un bebeluş nu ar face decât să-i încurce mişcările. Prea multă responsabilitate.

— Nu… nu am ştiut nimic.

— Testele de sânge vor demonstra dacă era copilul tău sau nu. Încă o posibilitate de a găsi o explicaţie la tot ce s-a întâmplat.

— Urma să devin tată… a remarcat Junior, sincer consternat.

— Am găsit cumva motivul, Enoch?

Uimit şi îngrozit de insensibilitatea poliţaiului, Junior spuse:

— Nu mă slăbeşti deloc. Soţia şi copilul meu au murit. Soţia şi copilul.

— Te pricepi la chinurile închipuite, la fel de bine ca mine la prestidigitaţie cu moneda.

Lacrimile ţâşneau din Junior, nişte torenţi usturători, sarea unei mări de suferinţă care îi înceţoşa vederea şi îi inunda faţa.

— Ieşi afară, nemernicule! Mi-e scârbă de tine, smintit ce eşti! exclamă el, tremurându-i vocea atât de durere, cât şi de o revoltă aproape legitimă. Ieşi afară, imediat! AFARĂ!!!

În timp ce se îndrepta spre uşă, detectivul spuse:

— Nu uita să-ţi bei sucul de mere. Trebuie să te întremezi pentru proces.

Junior vărsă mai multe lacrimi decât i-ar fi putut provoca zece mii de cepe la un loc. Soţia şi copilul lui nenăscut. Nu pregetase să o sacrifice pe preaiubita lui Naomi, dar poate că preţul i s-ar fi părut totuşi exagerat, dacă ar fi ştiut că îşi sacrifica astfel şi primul copil zămislit vreodată de el. Asta era prea mult deja. Se simţea nedreptăţit.

După nici un minut de la plecarea lui Vanadium, o asistentă medicală îşi făcu apariţia cu sufletul la gură, trimisă probabil de poliţaiul ticălos. Greu de spus, printre atâtea lacrimi, dacă tipa arăta bine. Drăguţă la faţă, poate. Dar slabă ca un băţ.

Temându-se că accesul de plâns i-ar putea declanşa lui Junior nişte spasme ale muşchilor abdominali şi, în ultimă instanţă, o nouă criză de vomat hemoragie, sora medicală adusese cu ea un tranchilizant. Voia să-l pună să înghită medicamentul cu nişte suc de mere.

Junior ar fi fost în stare să bea şi acid carbolic, numai să nu se atingă de sucul acela, numai fiindcă ştia că i-l adusese Thomas Vanadium pe tava cu mâncare. Ca să îşi atingă scopul, poliţaiul ăsta maniac ar fi fost în stare să recurgă şi la otravă, dacă simţea că prin mijloacele uzuale ale legii nu putea obţine ceea ce voia.

La insistenţele lui Junior, sora medicală turnă nişte apă din cana de pe noptieră. Vanadium nici nu se apropiase de cană.

După un timp, cu ajutorul tranchilizantului şi al tehnicilor de relaxare învăţate de la Caesar Zedd, Junior îşi recăpătă autocontrolul.

Sora rămase cu el până ce lui Junior i se opri potopul de lacrimi. În mod evident, pacientul nu avea să facă o nouă emesis pe bază nervoasă. Când Junior se plânse că sucul de mere din pahar avea un gust ciudat, asistenta îi promise să-i aducă unul proaspăt.

Singur, calm din nou, Junior avea posibilitatea să pună în aplicare ceea ce reprezenta, incontestabil, conceptul fundamental al filozofiei lui Zedd: Caută întotdeauna latura luminoasă a lucrurilor. Indiferent de severitatea unui neajuns şi fără să conteze cât de groaznică a fost lovitura primită, poţi descoperi întotdeauna şi o latură luminoasă, dacă vei căuta suficient de asiduu. Cheia fericirii, a succesului şi a sănătăţii mintale presupune să ignori aspectele negative, să negi impactul lor asupra ta şi să găseşti motive de a celebra orice eveniment din viaţă, inclusiv cea mai crudă catastrofă, găsind latura luminoasă chiar şi în ceasul cel mai negru.

În cazul de faţă, latura luminoasă era orbitor de luminoasă. Murindu-i atât soţia, o femeie extraordinar de frumoasă, cât şi copilul nenăscut, Junior putea câştiga simpatia – mila, dragostea – oricăror juraţi, pe care ar trebui să-i înfrunte într-un proces nedrept intentat de stat.

Ceva mai devreme, îl surprinsese vizita făcută de Knacker, Hisscus şi Nork. Nu se aştepta să vadă atât de repede nişte indivizi din această tagmă. Ar fi preferat să aibă parte de un singur avocat foarte priceput şi abil. Acum înţelegea de ce descinseseră toţi trei în forţă, dornici să discute despre reparaţii morale, despăgubiri, scuze. Aflaseră de la procuratură, înaintea poliţiei, că Naomi era însărcinată, şi conştientizaseră astfel poziţia vulnerabilă a statului.

Sora medicală se întoarse cu nişte suc de mere proaspăt, rece şi dulce.

Junior sorbea încet din pahar. Când ajunse la fund, conchisese deja ineluctabil că Naomi nu-i spusese intenţionat despre sarcină.

Nu se putea ca în cele şase săptămâni, care trecuseră de când copilul fusese zămislit, să nu-i fi întârziat ciclul măcar o dată. Nu se plânsese de greţuri matinale, ceea ce nu însemna însă că nu avusese şi aceste simptome. Puţin probabil, aşadar, ca Naomi să nu-şi fi dat seama că era însărcinată.

Junior nu se arătase niciodată potrivnic ideii de a întemeia o familie. Prin urmare, Naomi n-ar fi avut nici un motiv să se teamă să-i spună că aştepta un copil.

Din păcate, lui Junior nu-i rămânea decât să tragă concluzia că Naomi nu se decisese încă dacă să păstreze copilul ori să recurgă la un avort ilegal, fără acordul lui Junior. Se gândise vasăzică să-şi chiureteze din pântece copilul lui, fără nici măcar să-i spună lui Junior.

Insulta, jignirea, trădarea aceasta îl uluiau pe Junior.

Inevitabil, trebuia să se întrebe dacă nu cumva Naomi ţinuse secretă sarcina fiindcă bănuia că nu era copilul soţului ei.

Dacă testele de sânge ar fi dezvăluit că nu Junior era tatăl, Vanadium ar avea motive să îşi susţină acuzaţiile. Nu ar fi tocmai cele mai bune motive, totuşi, având în vedere că, de fapt, Junior nici nu ştiuse că soţia lui era însărcinată şi nici că, eventual, se culca şi cu alt bărbat. Însă detectivul ar putea să-i bage în cap procurorului această posibilitate, iar procurorul ar avea toate şansele să convingă cel puţin câţiva juraţi.

Naomi, curvă proastă şi necredincioasă!

Ce rău îi părea că o omorâse atât de repede, cruţând-o de suferinţe mai mari. Dacă ar fi torturat-o întâi, acum ar fi avut măcar satisfacţia de a-şi putea aminti toate chinurile ei.

Un timp, a căutat latura luminoasă. Nu reuşea s-o găsească.

Bău limonada. Mâncă biscuiţii săraţi.

În cele din urmă, Junior îşi aduse aminte de monedă. Băgă mâna în buzunarul drept al halatului, dar moneda nu era acolo, aşa cum ar fi trebuit. Buzunarul stâng era şi el gol.

27

Walter Panglo, singurul antreprenor de pompe funebre din Bright Beach, era un bărbat mărunţel, căruia îi plăcea să piardă vremea prin grădina casei, atunci când nu se ducea să planteze morţi în pământ. Creştea trandafiri frumoşi, pe care îi dăruia sub formă de buchete oamenilor bolnavi, tinerilor îndrăgostiţi, bibliotecarei de la şcoală de ziua ei de naştere, funcţionarilor care erau politicoşi cu el.

Soţia lui, Dorothea, îl adora, nu în ultimul rând fiindcă acceptase să o ia la ei pe soacra lui, o bătrână de optzeci de ani, cu care se purta frumos, de parcă ar fi fost deopotrivă o ducesă şi o sfântă. Era mărinimos şi cu săracii, îngropându-le morţii pe bani, dar cu mare fast.

Jacob Isaacson – frate geamăn cu Edom – nu ştia nimic rău despre Panglo, dar nu avea încredere în el. Dacă antreprenorul de pompe funebre ar fi fost prins smulgând dinţii de aur din gura morţilor şi scriind simboluri satanice pe fesele lor, Jacob ar fi spus: „Normal, era de aşteptat”. Dacă Panglo ar fi păstrat sticluţe cu sânge contaminat de la cadavre de oameni bolnavi, iar într-o bună zi s-ar fi apucat să alerge prin oraş, stropindu-i pe faţă cu fluidul infectat pe diverşi cetăţeni nevinovaţi, Jacob nu s-ar fi mirat deloc.

Jacob nu avea încredere decât în Agnes şi în Edom. Ajunsese să aibă încredere şi în Joey Lampion, dar după ani întregi de observare circumspectă. Acum Joey era mort, iar trupul lui neînsufleţit se afla în sala de îmbălsămare de la Casa Funerară Panglo.

În momentul de faţă, Jacob era departe de sala de îmbălsămare şi nu avea de gând să pună piciorul acolo, atâta timp cât mai era în viaţă. Ghidat de Walter Panglo, trecea în revistă modele de sicrie din sala de recepţie funerară.

Voia pentru Joey cel mai scump coşciug, lucru cu care Joey, un om modest şi precaut, nu s-ar fi învoit nici în ruptul capului. Aşa că alese până la urmă un sicriu elegant, dar fără ornamente, care costa ceva mai mult decât preţul mediu.

Profund îndurerat de faptul că trebuia să organizeze funeraliile unui om atât de tânăr ca Joey Lampion, pe care îl iubise şi îl admirase, Panglo se oprea să îşi exprime uimirea şi să murmure vorbe de consolare, de fiecare an dată când se mai stabilea un detaliu. Ţinând mâna pe sicriu, spuse:

— Incredibil, accident de maşină, chiar în ziua în care s-a născut fiul lui. Ce trist. Groaznic de trist.

— Nu mi se pare chiar atât de incredibil, spuse Jacob. Patruzeci şi cinci de mii de oameni mor în fiecare an în accidente rutiere. Automobilele nu mai sunt mijloace de transport. Sunt maşinării ale morţi. Zeci de mii de persoane sunt desfigurate şi rămân mutilate pe viaţă.

În timp ce Edom se temea de furia naturii, Jacob ştia că adevăratul sfârşit al lumii avea să fie opera omenirii.

— Asta nu înseamnă că trenurile sunt cumva mai bune. Uite, bunăoară, accidentul feroviar din 1960. *Santa Fe Chief,* lângă San Francisco, s-a ciocnit violent de o cisternă petrolieră. Şaptesprezece pasageri au murit zdrobiţi şi arşi într-o limbă de foc.

Lui Jacob îi era frică de ceea ce oamenii puteau face cu bâte, cuţite, arme de foc, bombe, doar cu mâinile goale chiar, însă cel mai mult îl preocupa riscul morţii neintenţionate pe care umanitatea şi-l cauza cu nişte aparate, maşinării şi structuri menite să amelioreze calitatea vieţii.

— Cincizeci de oameni au pierit la Londra, în 1957, când s-au ciocnit două trenuri. Alţi 112 au fost striviţi, schilodiţi, mutilaţi în 1952, tot în Anglia.

Încruntându-se, Panglo spuse:

— Teribil, ai dreptate, câte lucruri cumplite se petrec pe lumea asta, dar nu-mi dau seama cum nişte trenuri…

— Toate-s la fel. Automobile, trenuri, vapoare, tot una, insistă Jacob. Ţi-aduci aminte de *Toya Maru?* Feribotul japonez care s-a răsturnat în septembrie 1954. Au murit atunci 1 168 de oameni. Sau şi mai rău chiar, în 1948, lângă Manciuria, mamă Doamne, a explodat cazanul pe o navă comercială chineză şi au murit şase mii de persoane. Şase mii, pe un singur vas!

În următoarea oră, în timp ce Walter Panglo îi prezenta lui Jacob etapele succesive legate de pregătirea înmormântării, acesta îi relata detaliile sinistre ale diferitelor catastrofe – prăbuşiri de avioane, naufragii, ciocniri de trenuri, accidente de mină, ruperi de diguri, incendii în hoteluri, incendii în cluburi de noapte, explozii de conducte şi sonde petroliere, explozii la fabrici de armament…

Când toate detaliile serviciilor mortuare şi funerare propriu-zise au fost puse la punct, Walter Panglo a avut un tic nervos pe obrazul stâng. Ţinea ochii larg deschişi, ca şi cum s-ar fi speriat atât de rău, încât pleoapele îi încremeniseră în poziţie ridicată, din cauza spasmului provocat de uimire. Mâinile i se făcuseră probabil lipicioase, fiindcă se ştergea cu palmele de costum, în mod repetat.

Sesizând nervozitatea antreprenorului de pompe funebre, Jacob se convinse încă o dată că neîncrederea lui iniţială în Panglo era perfect justificată. Se părea că individul acesta pipernicit şi agitat avea ceva de ascuns. Jacob ştia că nu trebuia să fii poliţai ca să îţi dai seama că starea aceasta de surescitare venea de la un sentiment de vinovăţie.

În timp ce Panglo îl conducea spre ieşirea din casa funerară, Jacob se apropie de el şi îi şopti:

— Să ştii că Joe Lampion n-avea dinţi de aur.

Panglo făcu o mutră consternată. Se prefăcea, precis.

Miniaturalul antreprenor de pompe funebre se mulţumi să nu facă nici un comentariu apropo de istoria dentară a

decedatului, îngăimând în schimb câteva cuvinte de condoleanţe, iar când, ca un gest consolator, puse o mână pe umărul lui Jacob, acesta se chirci dezgustat.

Nedumerit, Panglo întinse mâna dreaptă, vrând să-şi ia rămas-bun de la Jacob, însă acesta zise:

— Scuze, nu te supăra, dar nu dau mâna cu nimeni.

— Sigur, te înţeleg, nici o problemă, zise Panglo, coborând încet mâna, deşi nu înţelegea deloc.

— Nu ştii niciodată ce-a făcut celălalt cu mâna aia, înainte, explică Jacob. Dacă bancherul ăla respectabil, care locuieşte aici pe stradă, ceva mai încolo, a îngropat în curtea din spate treizeci de femei dezmembrate?! Poate că doamna aceea frumoasă şi bisericoasă, de alături, doarme în pat cu cadavrul în putrefacţie al unui fost iubit, care a încercat s-o înşele cu alta, iar ca să se mai amuze şi ea face acum bijuterii din degeţele de preşcolari, pe care îi torturează şi îi ucide.

Panglo preferă să îşi vâre amândouă mâinile în buzunarele de la pantaloni, ca să fie mai în siguranţă.

— Am sute de dosare despre astfel de cazuri, spuse Jacob. Unele sunt şi mai oribile chiar. Dacă te interesează, poţi să-ţi fac nişte copii după câteva dintre ele.

— Eşti foarte amabil, se bâlbâi Panglo, dar nu prea am timp de citit.

Deşi nu-i convenea deloc că trebuia să lase cadavrul lui Joey în grija acestui antreprenor de pompe funebre excesiv de iritabil, Jacob traversă veranda casei funerare, o construcţie în stil victorian, şi ieşi în stradă, fără să mai privească înapoi. Merse pe jos până acasă, cam un kilometru şi jumătate, atent la trafic şi deosebit de prudent la intersecţii.

La apartamentul lui, situat deasupra garajului spaţios, se ajungea urcând pe nişte scări exterioare. Suprafaţa locuibilă era împărţită în două încăperi. Prima era o combinaţie de living şi bucătărioară, cu o masă de două persoane pusă într-un colţ. În cealaltă parte, se afla un mic dormitor, care avea alături o baie.

Pe majoritatea pereţilor, în ambele camere, se aflau rafturi cu cărţi şi dulapuri. Aici, păstra numeroase studii de caz despre accidente, dezastre provocate de mâna omului, ucigaşi în serie, crime făcute la beţie – dovezi incontestabile că omenirea reprezenta o specie decăzută angajată într-o acţiune de autodistrugere, deopotrivă neintenţionată şi calculată.

În dormitorul unde domnea o ordine desăvârşită, Jacob şi-a scos pantofii. Lungindu-se pe pat, a început să se holbeze la tavan, simţindu-se inutil.

Agnes văduvă. Bartholomew orfan de tată din naştere.

Prea mult, prea mult.

Jacob simţea că nu avea tăria să se uite la Agnes, când aceasta avea să vină acasă de la spital. Tristeţea din ochii ei putea să-l ucidă, ca un cuţit împlântat în inimă.

Optimismul ei dintotdeauna, exuberanţa, pe care şi-o păstrase în mod miraculos de-a lungul atâtor ani dificili, nu vor supravieţui acestui dezastru. Agnes nu va fi un monument de speranţă pentru el şi Edom. Viitorul lor însemna o deznădejde totală şi nesfârşită.

Poate avea noroc, totuşi, şi din cer cădea acum peste el un avion, nimicindu-l într-o clipă.

Locuiau prea departe de gară. Greu de presupus că un tren ar fi putut deraia drept prin garajul lor.

Ca un aspect pozitiv, totuşi, încălzirea în apartament se făcea cu o centrală alimentată cu gaze. O scurgere, o scânteie, o explozie, şi n-ar mai trebui să o vadă pe biata Agnes suferind.

După un timp, văzând că nici un avion nu se prăbuşeşte peste el, Jacob se ridică din pat, se duse la bucătărie şi se apucă să pregătească o cocă pentru prăjitura preferată a lui Agnes.

Se considera un om de nimic, absolut inutil, care ocupa degeaba un loc pe lume, fără să-şi aducă vreo contribuţie, dar ştia că se pricepea să facă dulciuri bune. Orice reţetă, fie ea şi de la cel mai grozav cofetar din lume, putea fi îmbunătăţită de el.

Când făcea prăjituri, lumea nu i se mai părea la fel de periculoasă. Uneori, i se întâmpla chiar şi să uite de frică.

Nu era exclus ca aragazul să îi explodeze în faţă şi să-i aducă, în fine, pacea mult dorită, dar dacă scăpa şi de data asta îi rămânea măcar satisfacţia de a putea coace nişte dulciuri delicioase pentru Agnes.

28

Cu puţin timp înainte de ora unu, familia Hackachak a descins ca o furie, cu ochii injectaţi, cu dinţii dezgoliţi, cu glasul strident.

Junior se aşteptase să dea ochii cu aceste creaturi ciudate, simţind nevoia imperioasă de a se convinge încă o dată de monstruozitatea lor. Cu toate acestea, se făcu mic între perne când aceştia năvăliră vijelios în salon. Aveau nişte feţe fioroase, ca nişte canibali scăpaţi dintr-un post nedorit. Gesticulau emfatic, scuipând vulgarităţi o dată cu mici resturi de mâncare dislocate din dantură prin forţa condamnărilor proferate.

Rudy Hackachak – Marele Barbar pentru prieteni – era un tip de un metru nouăzeci şi cinci înălţime, colţuros ca o sculptură cioplită cu toporul dintr-un buştean. Îmbrăcat cu un costum din poliester care avea mânecile prea scurte cu câţiva centimetri, o cămaşă de un galben-urină foarte nefericit şi o cravată ca drapelul naţional al unei ţări din lumea a treia, renumită doar pentru un prost gust flagrant, Rudy Hackachak semăna cu fiara doctorului Frankenstein împopoţonată pentru un chef în vreun bar din Transilvania.

— Ia nu mai fă pe niznaiul cu mine, popândăule! se răsti Rudy la Junior, apucându-se cu mâinile de tăblia de fier a patului, ca şi cum ar fi vrut s-o smulgă din loc şi să-i dea cu ea în cap ginerelui său, care făcea pe amorţitul.

Admiţând că Marele Barbar era într-adevăr tatăl lui Naomi, nu-ţi rămânea decât să deduci că fata nu moştenise nici o genă de la el. Pesemne că tipul fertilizase prin efectul şocului vreun ovul de-al neveste-sii, folosindu-se doar de glasul lui tunător, din moment ce Naomi nu-i semăna absolut deloc.

Sheena Hackachak, la cei patruzeci şi patru de ani ai ei, era mai frumoasă decât orice vedetă de cinema. Părea cu douăzeci de ani mai tânără decât vârsta ei reală şi semăna atât de mult cu fiica ei răposată, încât, văzând-o, pe Junior îl cuprinse o mare nostalgie erotică.

Similitudinile dintre Naomi şi maică-sa se opreau, însă, la aspectul exterior. Sheena era gălăgioasă, bădărană, egoistă, cu un vocabular ca o matroană de bordel specializată într-o clientelă de marinari suferind de sindromul Tourette.

Se apropie de pat. Junior era acum la mijloc între ea şi Marele Barbar. Avalanşa de invective obscene care se rostogolea din Sheena îi dădea senzaţia lui Junior că nimerise din greşeală în calea unui furtun de vidanjare.

La picioarele patului, stătea cocârjat al treilea şi ultimul Hackachak: sora mai mare al lui Naomi, Kaitlin, de douăzeci şi patru de ani. Kaitlin era sora nereuşită, care moştenise de la taică-său înfăţişarea şi de la ambii părinţi firea. O uitătură foarte arămie îi înviora ochii căprui, iar sub un anumit con de lumină privirea ei furioasă putea scăpăra roşie ca sângele.

Kaitlin era înzestrată cu vocea ţipătoare şi talentul de a vitupera care caracteriza tot tribul Hackachak, însă deocamdată se mulţumea să lase pe seama părinţilor dezlănţuirea atacului vocal. Se holba, însă, la Junior, sfredelindu-l cu privirea, ca o freză de foraj petrolier.

Nu veniseră la Junior, ieri, când durerea era mai mare, dacă avuseseră cumva acest sentiment.

Naomi nu fusese prea apropiată de ei. Îi spusese adesea că se simţea ca Romulus şi Remus, crescuţi de o lupoaică, sau ca Tarzan, dacă ar fi încăput pe mâna unor gorile rele.

Pentru Junior, Naomi era Cenuşăreasa, o fată dulce şi bună, iar el prinţul îndrăgostit care o salva.

Familia Hackachak venise, aşadar, după ce le trecuse durerea morţii fetei, mânaţi la spital de vestea că Junior se arătase scârbit la gândul de a profita de pe urma tragicei căzături a soţiei. Aflaseră că îi refuzase pe Knacker, Hisscus şi Nork.

Şansele rudelor lui prin alianţă de a beneficia de o compensare pentru suferinţa şi calvarul pricinuite de moartea lui Naomi erau grav compromise, dacă soţul ei nu făcea răspunzător statul de această mare nenorocire. Niciodată până acum nu simţiseră nevoia să fie aşa uniţi ca familie.

În clipa în care o împinsese pe Naomi în balustrada stricată, Junior prevăzuse această vizită din partea lui Rudy, Sheena şi Kaitlin. Ştiuse de-atunci că se putea preface jignit de oferta statului de a echivala în bani decesul suferit, că putea simula repulsia, că putea să reziste convingător – până ce treptat, după zile sau săptămâni înfiorătoare, s-ar fi dat bătut, cu părere de rău, în faţa agresivităţii şi a insistenţelor neobosite venite din partea familiei Hackachak.

În momentul în care rudele astea feroce aveau să-l dea gata, Junior ştia că va fi câştigat deja simpatia lui Knacker, Hisscus, Nork şi a tuturor celor care nutriseră, eventual, suspiciuni vizavi de rolul lui în moartea lui Naomi. Poate chiar şi Thomas Vanadium va constata că bănuielile lui fuseseră nefondate.

Urlând ca nişte păsări rapace care îşi sfâşie prada, soţii Hackachak şi-au atras de două ori mustrările unor asistente medicale. Li s-a spus să se potolească şi să respecte odihna pacienţilor din saloanele învecinate.

Nu o dată, nişte surori medicale îngrijorate – ba chiar şi un rezident internist – au înfruntat tumultul, pentru a verifica starea lui Junior. L-au întrebat dacă avea chef de musafiri, de aceşti musafiri.

— Ei sunt toată familia mea, spuse Junior, pe un ton ce se voia îndurerat şi mâhnit.

Afirmaţia nu era adevărată. Tatăl lui, artist ratat, dar şi alcoolic perfect realizat, locuia în California, Santa Monica. Maică-sa, divorţată de când Junior avea patru ani, fusese internată într-un ospiciu, în urmă cu doisprezece ani. Nu se vedea cu ei aproape niciodată. Nici nu-i spusese lui Naomi de existenţa lor. Nu avea motive să se mândrească, în fond, cu nici unul dintre ei.

După plecarea ultimei asistente aferate de sănătatea lui, Sheena se trase mai aproape de Junior. Îl pişcă violent cu degetele de obraz, ca şi cum ar fi vrut să-i rupă o bucăţică de carne şi s-o bage în gură.

— Bagă-ţi bine în cap, rahat cu ochi ce eşti. Mie mi-a murit fata, Naomi a mea, comoara mea, lumina vieţii mele.

Kaitlin se uita furioasă la maică-sa, ca şi cum s-ar fi simţit trădată.

— Naomi – din mine a ieşit pe lume acum douăzeci de ani, nu din tine, continuă Sheena, într-un şuşotit feroce. Aşa că eu am dreptul să sufăr, nu tu. Ha, în fond cine eşti tu, mă? Un tip oarecare care i-a tras-o vreo doi ani, atâta tot, asta eşti tu, mă, măgarule. Eu sunt mama ei. Habar n-ai să ai tu vreodată cât sufăr eu. Aşa că, dacă nu faci front comun cu familia asta ca să scoatem bănetul de la nemernicii ăia, eu personal îţi tai boaşele în somn şi le dau mâţei să ţi le mănânce.

— N-ai pisică.

— O să-mi cumpăr, i-o trânti Sheena.

Junior ştia că Sheena era în stare să se ţină de cuvânt. Chiar dacă n-ar fi vrut să pună mâna pe bani spre folosul lui personal – ceea ce nici măcar nu era adevărat –, tot n-ar fi îndrăznit s-o contrarieze pe Sheena.

Până şi Rudy, aşa matahală cum era şi lipsit de orice scrupule, tot se temea de femeia asta.

Toţi aceşti trei avortoni umani erau înnebuniţi după bani. Rudy deţinea şase magazine prospere de maşini second hand şi – mândria lui – o firmă sub licenţă Ford prin care comercializa maşini noi şi vechi, în cinci localităţi din Oregon, însă îi plăcea să trăiască pe picior mare. De patru ori pe an, se ducea la Vegas, aruncând cu banii în dreapta

şi în stângă, cu nonşalanţa cu care şi-ar fi golit vezica urinară. Şi Sheenei îi plăcea la Vegas, unde avea o plăcere nebună să spânzure bani pe ţoale. Lui Kaitlin îi plăceau bărbaţii, tipii chipeşi şi arătoşi, dar cum exista riscul ca pe întuneric să fie confundată cu taică-său, se vedea nevoită să dea bani ca să-şi facă cheful.

La un moment dat, târziu în acea după-amiază, când cei trei Hackachak se burzuluiau la el şi îl împroşcau cu invective, Junior îl zări pe Vanadium, care stătea în pragul uşii, observând scena. Se prefăcu că nu-l vede pe poliţai, dar când se uită din nou pe furiş, spre uşă, constată că Vanadium dispăruse ca o nălucă. Mda, o nălucă mai voluminoasă.

Pe parcursul zilei, iar apoi după o pauză de masă, familia Hackachak şi-a continuat pisălogeala. În toată istoria spitalului, nu se mai pomenise un asemenea spectacol. Turele personalului se schimbau, şi alte asistente medicale, în număr tot mai mare, găseau câte un pretext de a arunca o privire la circul cu monştri.

Când familia a fost dată afară pe uşă, la încheierea orelor de vizită, Junior nu sucombase încă în faţa insistenţelor lor. Ca mişcarea de convertire să pară convingătoare, trebuia să mai reziste vreo două zile cel puţin.

Rămas singur, în fine, se simţea epuizat. Fizic, sufleteşte şi psihic.

Omorul în sine era ceva simplu, dar evenimentele ulterioare te puteau vlăgui de orice puteri. Deşi ştia că primind despăgubirile băneşti din partea statului situaţia lui financiară ar fi fost rezolvată pe viaţă, stresul era totuşi atât de puternic, încât Junior se întreba dacă merita să rişte.

Conchise că nu mai trebuia niciodată să ucidă atât de impulsiv. Niciodată. De fapt, jură să nu mai ucidă deloc, decât în caz de legitimă apărare. Curând avea să fie bogat – dar putea şi să piardă totul, dacă era prins. Homicidul este o aventură minunată; din păcate, însă, nu-şi mai putea permite această distracţie.

Dacă Junior ar fi ştiut că îşi va călca jurământul solemn de două ori până la sfârşitul lunii – şi că nici una dintre victime, din păcate, nu avea să aparţină clanului Hackachak –, poate n-ar mai fi adormit aşa de uşor. Şi nici n-ar mai fi visat, poate, că fura sute de monede din buzunarele lui Thomas Vanadium, în timp ce detectivul nedumerit scotocea zadarnic după ele.

29

Luni dimineaţă, sus de tot deasupra mormântului lui Joe Lampion, din cerul californian de un albastru translucid iradia o ploaie de lumină atât de pură şi de clară, încât avea parcă darul de a spăla lumea de toate petele ei.

O mulţime numeroasă asistase la slujba funerară de la Biserica St. Thomas, unde rudele şi prietenii îndoliaţi umpluseră lăcaşul de cult şi trotuarul din faţă, iar acum veniseră cu toţii şi la cimitir.

Ajutată de Edom şi Jacob, Agnes – într-un scaun cu rotile – a traversat peluza şi, trecând printre morminte, a ajuns lângă locul de veşnică odihnă al soţului ei. Deşi nu mai exista pericolul de noi hemoragii, medicii îi recomandaseră să evite orice efort.

Îl ţinea în braţe pe Bartholomew. Bebeluşul nu era prea înfofolit, întrucât vremea era neobişnuit de caldă pentru acel anotimp. Agnes n-ar fi fost în stare să suporte acest calvar, dacă n-ar fi avut copilaşul cu ea. Mica povară din braţele ei reprezenta ancora aruncată în marea viitorului, care o ajuta să nu plutească înapoi în derivă printre amintirile zilelor apuse, ah, câte zile frumoase alături de Joey. Amintirile, în acest moment critic, o izbeau în inimă ca nişte lovituri de ciocan. Mai târziu, o vor consola. Deocamdată, însă, nu.

Movila de pământ de lângă mormânt fusese ascunsă în dosul unor maldăre de flori şi coroane. Sicriul suspendat era înconjurat la bază cu nişte pânză neagră, care masca imensa gaură căscată dedesubt.

Deşi era credincioasă, Agnes nu se simţi în stare în acel moment să împrăştie florile peste realitatea dură şi urâtă a morţii. Sumbră şi scheletică, Moartea era aici, sădindu-şi seminţele printre toţi prieteni adunaţi acolo, ştiind că dintre ei îşi va culege roadele cândva.

Postaţi de o parte şi de cealaltă a căruciorului cu rotile, Edom şi Jacob nu se prea sinchiseau de slujba de înmormântare, preferind să studieze cerul. Amândoi fraţii se încruntau, contemplând albastrul acela fără nici un nor, de parcă ar fi văzut acolo mii de chipuri ale tunetului.

Agnes presupunea că Jacob tremura de teama unei catastrofe aviatice sau măcar a unui mic accident de avion. La rândul lui, Edom evalua probabil eventualitatea nefastă ca acest loc tihnit – exact la această oră – să devină punctul de impact pentru unul dintre asteroizii aceia distrugători de planete, despre care se ştia că nimiciseră aproape orice formă de viaţă pe pământ, cam la fiecare câteva sute de mii de ani.

O mohoreală sfâşietoare îşi strângea ghearele peste ea, dar Agnes nu voia să se lase doborâtă de tristeţe. Dacă renunţa la orice speranţă, alegând disperarea cum făcuseră fraţii ei, şansele lui Bartholomew s-ar fi spulberat de la bun început. Avea datoria să-i insufle copilului optimism, să-l înveţe bucuriile vieţii.

După serviciul funerar, printre cei care au venit la Agnes, lângă mormânt, încercând să exprime inexprimabilul, s-a aflat şi Paul Damascus, proprietarul firmei Damascus Pharmacy, de pe Ocean Avenue. Originar din Orientul Mijlociu, avea pielea măslinie şi părul de un roşu-ruginiu incredibil. Cu sprâncene, gene şi mustăţi la fel de roşcate, faţa lui frumoasă semăna cu o statuie de bronz.

Paul îngenunche lângă scaunul cu rotile.

— Ziua aceasta crucială, Agnes. Ziua aceasta crucială, cu toate începuturile ei. Hmmm?

Rostise aceste cuvinte, ca şi cum ar fi fost convins că Agnes înţelegea la ce se referea el. Zâmbea, cu o licărire în ochi aproape complice, de parcă ar fi făcut parte amândoi dintr-o societate secretă, în care aceste cuvinte constituiau un cod ce întruchipa o semnificaţie complexă pe care neiniţiaţii nu o puteau pricepe.

Până ce Agnes să fie în stare să-i răspundă, Paul sări în picioare şi plecă. Alţi prieteni se apropiau de ea, transmiţându-i condoleanţe, aşa că în scurt timp silueta farmacistului se făcu nevăzută prin mulţimea care se retrăgea.

Ziua aceasta crucială, Agnes. Ziua aceasta crucială, cu toate începuturile ei.

Ce vorbe bizare.

Sentimentul unui mister profund o copleşi pe Agnes, descumpănind-o, deşi nu era ceva întru totul neplăcut.

O trecură nişte fiori, iar Edom, crezând că surorii lui i se făcuse răcoare, îşi scoase sacoul şi i-l puse ei pe umeri.

În dimineaţa aceasta de luni, în Oregon, domnea o atmosferă sumbră: norii de ploaie, ca nişte burţi negricioase şi umflate, spânzurau jos, deasupra cimitirului, într-un lugubru rămas-bun adresat lui Naomi, chiar dacă nu începuse încă să plouă.

În picioare, lângă mormânt, Junior avea o dispoziţie mizerabilă. Se săturase să se tot prefacă profund îndurerat.

Trei zile şi jumătate trecuseră de când îi dăduse brânci neveste-sii din turnul foişorului, dar în tot acest interval nu avusese parte de nici o distracţie. Sociabil din fire, nu obişnuia să refuze nici o invitaţie la petrecere. Îi plăcea să râdă, să iubească, să trăiască, dar cum să se bucure de viaţă, când nu putea uita nici o clipă că trebuia să se arate distrus de suferinţă şi să păstreze permanent un ton îndurerat.

Mai rău chiar, pentru ca angoasa lui să pară veridică şi pentru a evita orice suspiciune, ştia că va fi nevoit să joace rolul văduvului desperat, pe puţin două săptămâni, dacă nu chiar o lună. Ca adept convins al tehnicilor de

autoameliorare promovate de doctorul Caesar Zedd, pe Junior îl enervau oamenii care se lăsau ghidaţi de sentimentalism şi de conformismul social, dar acum se vedea obligat să joace teatru, simulând că era la fel ca ei – şi asta pe o perioadă de timp nedeterminată.

Având o sensibilitate cu totul specială, o jelise pe Naomi din tot trupul lui, cu o emesis violentă, cu sângerări faringiene şi incontinenţă. Cu o durere sufletească atât de răscolitoare, Junior se aflase la un pas de moarte. Gata, însă, ce-i prea mult strică.

La slujba de înmormântare asistau doar câteva persoane îndoliate. Spre deosebire de multe cupluri de tineri, Junior şi Naomi fuseseră atât de uniţi şi legaţi unul de celălalt, încât nu prea aveau prietenii.

Era de faţă familia Hackachak, desigur. Junior nu acceptase încă să se alăture eforturilor lor în goana după banii cuveniţi prin deces. Dar ştia că îl vor pisa şi agasa, până ce vor obţine acordul lui.

În costumul albastru, Rudy semăna, ca de obicei, cu un cârnat îndesat şi prost răsucit. Dar aici, în cimitir, nici nu mai conta că nu ştia să-şi aleagă croitorul, fiindcă oricum mutra lui te ducea cu gândul la un jefuitor de morminte, venit să-şi încropească o garderobă din haine de mort.

Profilată pe fundalul monumentelor din granit, silueta masivă a lui Kaitlin sugera parcă un duh şubred venit de Dincolo, sculat poate dintr-un coşciug putred ca să se răzbune pe cei vii.

Rudy şi Kaitlin se uitau furioşi la Junior, iar prin vălul ei negru Sheena îl sfredelea şi ea cu privirea. Deşi arăta senzaţional în rochia ei neagră şi strâmtă, pe mama îndureratăo deranja însă accesoriul de pe cap, din cauza căruia trebuia să ridice sus încheietura mâinii la care avea ceasul, ca să vadă ora, aşa cum i s-a întâmplat nu o dată în timpul slujbei ce i se părea de-a dreptul interminabilă.

Junior intenţiona să capituleze ceva mai târziu, azi, la o reuniune cu familia şi prietenii. Rudy organizase un bufet în sala cu exponate de la noul lui magazin de maşini sub licenţă Ford, pe care îl ţinea închis pentru public până la

ora trei: lamentaţii, mâncare şi amintiri înduioşătoare despre răposată, printre exemplare nou-nouţe de Thunderbird, Galaxy şi Mustang. Această adunare îi punea la dispoziţie lui Junior un număr suficient de martori pentru spectacolul cedării pline de regrete, lacrimi şi furie chiar, în favoarea materialismului insistent al familiei Hackachak.

Ceva mai încolo în cimitir, cam la vreo sută cincizeci de metri, începuse deja o altă înmormântare, la care lua parte un număr mai mare de persoane.

Din cauza distanţei şi a vegetaţiei bogate, Junior nu desluşea prea bine ce se întâmpla la cealaltă groapă, însă era mai mult decât sigur că majoritatea celor adunaţi acolo erau negri. A presupus, prin urmare, că mortul era tot o persoană de culoare.

Surprinzător. Mda, în fine, Oregon este un stat progresist, altfel decât sudul propriu-zis. Dar, totuşi, i se părea ceva surprinzător. În plus, în Oregon nu locuiesc prea mulţi negri, de fapt o mână de oameni în comparaţie cu alte state; mai mult, chiar, Junior ştia că îşi aveau propriul cimitir.

Nu avea nimic împotriva negrilor. Nu le voia răul. Nu avea prejudecăţi. Trăieşte şi lasă-i pe alţii să trăiască. Avea convingerea că, atâta vreme cât îşi vedeau de lumea lor şi se purtau civilizat, fără să se amestece cu restul, aveau tot dreptul la o viaţă liniştită.

Oricum, însă, mormântul acestui negru se afla în amonte faţă de cel al lui Naomi. În timp, o dată cu procesul de descompunere fluidele cadavrului se vor amesteca bine cu ţărâna. Iar când ploaia va pătrunde adânc în pământ, scurgerile subterane vor transporta aceste fluide la vale, până ce vor ajunge să se infiltreze în mormântul lui Naomi şi să se amestece cu rămăşiţele ei. Or, lui Junior, asta i se părea foarte nepotrivit.

Dar nu putea face nimic acum. Eventuala mutare a trupului lui Naomi în alt mormânt, într-un cimitir fără negri, ar da naştere la multe discuţii. Nu voia să atragă şi mai mult atenţia asupra lui.

Luă însă hotărârea să se consulte cu un avocat, în privinţa testamentului. Şi asta foarte curând. Voia să specifice că dorea să fie incinerat, iar cenuşa lui să fie înhumată într-un zid memorial, sus deasupra solului, unde riscul vreunor infiltrări era complet exclus.

Doar o singură persoană din grupul care asistase la cealaltă înmormântare nu se îndreptă spre şirul de maşini de pe alee. Un bărbat în costum negru venea la vale, printre pietre şi monumente funerare, drept spre mormântul lui Naomi.

Junior nu înţelegea motivul pentru care un străin de culoare ar dori să se amestece în treburile lor. Spera să nu se stârnească vreun scandal.

Pastorul terminase. Slujba se încheiase. Nimeni nu veni să îi transmită condoleanţe lui Junior, ştiind că urmau să se revadă curând la bufetul magazinului Ford.

Acum, însă, constată că bărbatul care venea de la cealaltă înmormântare nu era nici negru, nici necunoscut. Detectivul Thomas Vanadium era suficient de agasant încât să poată intra în competiţie, sub acest aspect, cu oricare dintre membrii familiei Hackachak.

Junior se gândea să plece până ca Vanadium – aflat încă la vreo cincizeci de metri – să ajungă acolo. Dar n-ar fi vrut să lase impresia că fugea de el.

Doi reprezentanţi ai antreprizei de pompe funebre erau singurele persoane rămase la mormânt, în afară de Junior. Îl întrebară dacă puteau coborî coşciugul în groapă, sau dacă prefera să mai aştepte până pleca şi el.

Junior le dădu permisiunea să continue.

Cei doi bărbaţi desprinseră şi rulară în sus cortina verde care atârna de cadrul rectangular cu troliu, fixat pe conturul gropii, de care era suspendat sicriul. Aleseseră culoarea verde, şi nu negru, fiindcă Naomi iubea natura: Junior fusese foarte atent cu toate detaliile serviciului funerar.

Groapa era acum dezgolită. Nişte pereţi de pământ reavăn. Sub umbra coşciugului, fundul mormântului se pierdea în beznă.

Vanadium ajunse la marginea gropii şi rămase lângă Junior. Purta un costum negru de proastă calitate, dar care îi venea bine, spre deosebire de cum arăta Rudy în hainele lui.

Detectivul avea în mână un singur trandafir alb, cu tulpină lungă.

Troliul era acţionat prin două manivele. Antreprenorul de pompe funebre şi asistentul lui învârtiră de mânere simultan şi, în scârţâitul discret al mecanismului, sicriul coborî încet în groapă.

În cele din urmă, Vanadium spuse:

— Conform raportului de la laborator, copilul din burta ei era aproape sigur al tău.

Junior nu spunea nimic. Era supărat în continuare pe Naomi, pentru că nu-i spusese că era însărcinată, dar radia de încântare la gândul că fusese copilul lui. Acum Vanadium nu mai putea susţine că infidelitatea lui Naomi şi bastardul rezultat ar fi fost un motiv de omor.

Pe Junior, vestea îl mulţumea şi îl întrista deopotrivă. Nu-şi îngropa numai nevasta, ci şi primul lui copil. Îşi îngropa familia.

Refuzând să îi dea satisfacţie poliţaiului printr-un răspuns relativ la paternitatea copilului nenăscut, Junior se holba fix în groapă.

— La înmormântarea cui ai fost acolo? zise el.

— Fiica unui prieten. Am aflat că a murit într-un accident de maşină la San Francisco. Era mai tânără decât Naomi.

— Mda, tragic. Viaţa pentru ea s-a curmat prea repede. Muzica ei celestă a încetat prematur, spuse Junior, fericit că îi putea servi poliţaiului maniac o porţie din chiar teoria lui despre viaţă. A apărut o discordanţă acum în univers, domnule detectiv. Nimeni nu ştie în ce mod ne pot afecta pe noi toţi – pe mine, pe dumneata – vibraţiile acestei discordanţe.

Abţinându-se să nu rânjească batjocoritor, se încumetă totuşi să îi arunce o privire lui Vanadium, însă detectivul continua să se holbeze în mormântul lui Naomi, ca şi cum

n-ar fi sesizat zeflemeaua sau, dacă ar fi auzit-o, ca şi cum ar fi preferat s-o ignore.

Pe urmă, Junior văzu pata de sânge de pe manşeta dreaptă a cămăşii lui Vanadium. Dar şi din mână îi picura sânge.

Ghimpii de pe tulpina lungă a trandafirului nu fuseseră scoşi, iar Vanadium ţinea palma încleştată peste vârfurile lor ascuţite. După toate aparenţele, nu-şi dăduse seama că era rănit.

Brusc îngrozit de această scenă, lui Junior îi venea s-o ia la goană de lângă smintitul acesta. Dar, totuşi, o fascinaţie morbidă îl încremenise locului.

— Ziua aceasta capitală, rosti Thomas Vanadium încetişor, fără să-şi ia privirea de la mormânt, pare plină de nişte sfârşituri teribile. Dar, ca orice zi, e plină de fapt doar de începuturi.

Cu o bufnitură zdravănă, sicriul elegant al lui Naomi atinse fundul gropii.

Pentru Junior, asta semăna cu un sfârşit.

— Ziua aceasta capitală, murmură detectivul.

Conchizând în sinea lui că nu era necesară nici o replică finală, Junior porni spre ieşire.

Burţile legănate ale norilor umflaţi de ploaie nu păreau mai întunecate decât atunci când venise el la cimitir, dar totuşi i se arătau mai ameninţătoare.

Când ajunse la maşină, întoarse capul spre mormânt. Cei doi angajaţi de la pompe funebre terminaseră aproape de demontat troliul. Curând, un salahor urma să umple gaura.

Sub privirile lui Junior, Vanadium întinse braţul drept peste mormântul deschis. Avea în mână trandafirul alb, cu ghimpii îmbibaţi de sânge. Lăsă să-i cadă dintre degete floarea, care se făcu nevăzută, în pământul căscat peste sicriul lui Naomi.

*

În această seară de luni, când Phimie şi soarele se pierduseră în întuneric, Celestina s-a aşezat la masă cu tatăl şi mama ei, în sufrageria parohiei.

Ceilalţi – membri ai familiei, prieteni şi enoriaşi – plecaseră cu toţii. O linişte nefirească umplea casa.

Întotdeauna, înainte, căminul lor fusese plin de dragoste şi afecţiune sufletească; era la fel în continuare deşi, din când în când, Celestina simţea un fel răcoare trecătoare, care nu putea fi pusă pe seama curentului din camere. Niciodată până atunci casa aceasta nu păruse defel pustie, însă pustietatea o năpădise acum – golul lăsat de moartea surorii ei.

Dimineaţa, urma să se întoarcă la San Francisco, împreună cu mama ei. Nu-i convenea deloc să îl lase pe tăticul ei singur cu acest vid în jur.

Era necesar, totuşi, să nu amâne plecarea. Copilaşul urma să fie externat din spital, imediat ce scăpa de mica infecţie pe care o avea deocamdată. Acum, o dată ce Grace şi pastorul primiseră dreptul de tutelă până la definitivarea adopţiei, trebuia făcute pregătirile necesare pentru ca Celestina să îşi poată respecta legământul de a creşte ea fetiţa.

Ca de obicei, cina s-a desfăşurat la lumina luminărilor. Părinţii Celestinei erau nişte romantici. Aveau convingerea, totodată, că mesele frumoase exercitau un efect civilizator asupra copiilor, chiar dacă mâncarea consta doar din pâine goală.

Nu făceau parte din categoria baptiştilor care se abţineau de la băutură, dar nu serveau vin la masă decât la ocazii speciale. La prima cină care urma unei înmormântări, după rugăciuni şi lacrimi, tradiţia familiei era de a se ciocni un pahar în memoria scumpei rude dispărute. Un singur pahar. Merlot.

De data aceasta, lumina pâlpâind a lumânărilor nu a creat o atmosferă romantică şi nici măcar o ambianţă distinsă: efectul ei a fost o linişte reverenţioasă.

Cu o eleganţă lentă şi ceremonioasă, tatăl ei a desfăcut sticla şi a turnat în trei pahare. Îi tremurau mâinile. Reflecţiile flăcărilor de la lumânările aprinse aureau delicat cupele paharelor cu picior. Se adunaseră la un capăt al mesei. Vinul de un roşu închis scăpăra rubiniu, când Celestina ridică paharul. Reverendul ţinu primul toast, vorbind atât de încet, încât Celestina mai mult simţea în suflet cuvintele lui tremurate, decât le desluşea cu auzul.

— Pentru dulcea Phimie, care este la Domnul.

— Pentru scumpa mea Phimie… care nu va muri niciodată, zise Grace.

Venise rândul Celestinei.

— Pentru Phimie, care va fi cu mine în gând în fiece ceas din fiece zi, până la capătul vieţii, până ce va putea fi din nou alături de mine cu adevărat. Şi pentru… pentru această zi capitală.

— Pentru această zi capitală, repetară mama şi tatăl ei.

Vinul părea amărui, deşi Celestina ştia că era dulce.

Amărăciunea era în ea, nu în zeama strugurilor.

Avea senzaţia că nu făcuse totul pentru sora ei. Nu-şi dădea seama cum ar fi putut s-o ajute mai mult, dar, dacă ar fi fost mai abilă, mai perspicace şi mai atentă, probabil că decesul acesta cumplit ar fi putut fi evitat.

Care era rostul ei pe lumea asta, cum să poată spera să fie vreodată de folos cuiva, dacă ea nu fusese în stare nici măcar să-şi salveze surioara? Flăcările lumânărilor se estompau parcă într-un tremur difuz, iar obrajii părinţilor lor străluceau ca nişte feţe de îngeri întrezăriţi în vis.

— Ştiu la ce te gândeşti, îi zise mama ei, luând-o de mână. Ştiu cât de inutilă te simţi, cât de neajutorată, cât de mică, dar nu uita că…

Cu un gest plin de blândeţe, tatăl ei îşi aşeză şi el palma peste mâinile lor unite.

Iar Grace, nedezminţindu-şi harul numelui, rosti cuvintele menite să aducă pace în sufletul Celestinei: „Nu uita că există Bartholomew”.

30

Ploaia care, dimineaţa, ameninţase să inunde parcă înmormântarea, a stropit un pic după-amiaza, dar până la lăsarea serii cerul din Oregon se făcuse senin şi curat. Dintr-o zare în cealaltă, vedeai o infinitate de stele ca de gheaţă, iar în mijlocul lor spânzura securea strălucitoare a lunii, argintie ca oţelul.

Cu puţin timp înainte de ora zece, Junior reveni la cimitir, lăsându-şi maşina în locul unde parcaseră dimineaţa persoanele de culoare. Acum, nu mai exista alt automobil pe alee.

Curiozitatea îl aducea aici. Curiozitatea şi o capacitate de autoconservare. Mai devreme, Vanadium nu venise la mormântul lui Naomi ca oricare dintre persoanele îndoliate prezente acolo. Venise ca la serviciu, în calitate de poliţai. Poate că şi la cealaltă înmormântare fusese tot în calitatea lui oficială de detectiv.

După vreo zece metri, Junior coborî printre morminte, pe panta cu iarba frumos tunsă. Aprinse lanterna, păşind cu precauţie, fiindcă terenul era denivelat şi alunecos, iar pe alocuri se formaseră mici băltoace de la ploaie.

Tăcerea în această cetate a morţilor era desăvârşită. Noaptea părea încremenită; nici un freamăt nu ieşea din brazii postaţi santinelă peste atâtea generaţii de oase.

Când localiză mormântul proaspăt, cam acolo unde bănuia el că ar fi trebuit să fie plasat, rămase surprins văzând că, în locul uzualului însemn temporar din lemn, pe care se scrie cu vopsea numele decedatului, se afla deja o piatră funerară din granit negru. Monumentul era modest, nefiind nici prea mare şi neavând nici o formă prea sofisticată. Totuşi, de cele mai multe ori sculptorii de monumente funerare încep să lucreze abia după ce firmele de pompe funebre şi-au terminat treaba; şi asta fiindcă pietrele asupra cărora îşi exercită ei măiestria necesită o

muncă mai elaborată şi mai puţin urgentă, decât trupurile care se odihnesc sub ele.

Junior presupuse că fata decedată provenea dintr-o familie cu vază în comunitatea negrilor, ceea ce ar fi explicat cumva diligenţa pietrarilor. Vanadium îi spusese că era prieten cu familia îndoliată; logic, deci, tatăl era probabil ofiţer de poliţie.

Junior se apropie de piatra funerară venind din spate, îi dădu roată, iar apoi dirijă fasciculul de lumină al lanternei spre inscripţie:

... fiică şi soră preaiubită...
Seraphim Aethionema White

Siderat, închise lanterna.

Se simţea despuiat, expus, prins.

În întunecimea glaciară, răsuflarea lui căpăta contur sub razele lunii. Nişte eventuali martori ar fi considerat că era vinovat, dacă ar fi fost să judece după gâfâitul lui rapid şi sacadat.

Pe-asta nu o omorâse el, bineînţeles. Accident de circulaţie. Nu aşa-i spusese Vanadium?

Cu zece luni în urmă, după o operaţie la tendon din cauza unei răni la picior, Seraphim făcuse un tratament ambulatoriu la spitalul de recuperare fizică unde lucra Junior. Era programată la terapie de trei ori pe săptămână.

Iniţial, când aflase că pacienta lui era negresă, Junior nu vrusese să se ocupe de ea. Programul de recuperare fizică pe care trebuia să îl respecte necesita în special exerciţii structurate pentru facilitarea flexibilităţii şi pentru consolidarea membrului afectat, dar era nevoie şi de nişte şedinţe de masaj, ceea ce lui nu-i convenea deloc.

Nu avea nimic cu bărbaţii şi femeile de culoare. Sunt şi ei tot oameni ca tine. Un singur pământ, o singură omenire. Chestii de genul ăsta.

Pe de altă parte, flecare om simte nevoia să creadă în ceva. Junior nu-şi încărca mintea cu absurdităţi superstiţioase şi nici nu se lăsa subjugat de concepţiile

societăţii burgheze sau de noţiunile ei rigide privind binele şi răul. De la Zedd, învăţase că el era unicul stăpân al universului său. Realizarea personală prin stimă proprie era doctrina lui; libertatea totală şi plăcerea lipsită de vinovăţie constituiau recompensele respectării fidele a acestor principii. Obiectul credinţei lui – singurul în care credea el – era Junior Cain, fiind un credincios evlavios, devotat sie însuşi. Drept urmare, aşa cum explica Caesar Zedd, când orice om va fi suficient de limpede la cap, încât să se dezbare de toate falsele credinţe şi de regulile inhibante care au derutat umanitatea, când va fi suficient de luminat încât să nu mai creadă decât în el însuşi, va fi capabil să se bizuie pe instincte, care se vor fi purificat de concepţiile nocive ale societăţii, şi se va putea bucura de succes şi fericire, dacă îşi va urma întotdeauna intuiţiile.

Instinctiv, ştia că nu trebuia să le facă masaj negrilor. Simţea că, într-un fel, acest contact îl putea contamina fizic sau moral.

Dar nici nu-i fusese uşor să refuze sarcina de serviciu. Mai târziu în acel an, preşedintele Lyndon Johnson, bucurându-se de un sprijin puternic atât din partea democraţilor, cât şi a republicanilor, urma să semneze Carta Drepturilor Civile din 1964, aşa că în momentul de faţă era periculos ca adepţii ideii de întâietate a sinelui să îşi exprime instinctele sănătoase, care riscau să fie percepute eronat ca nişte prejudecăţi rasiale. Junior putea fi dat afară pentru asta.

Din fericire, exact când se pregătea să le mărturisească şefilor lui toate aceste sentimente profunde, cu riscul de a fi concediat, a văzut-o pe pacienta potenţială. La cei cincisprezece ani pe care îi avea, Seraphim era uluitor de frumoasă, în felul ei, la fel de splendidă ca Naomi, iar instinctul îi spunea lui Junior că posibilitatea de a fi contaminat fizic sau moral de la ea era absolut neglijabilă.

Ca toate femeile trecute de pubertate, şi tânăra s-a simţit atrasă de el. Nu i-a spus asta niciodată, cel puţin nu în cuvinte, însă el a depistat atracţia în felul în care fata se uita la el, în tonul pe care îl avea când rostea numele lui. Pe

parcursul celor trei săptămâni de tratament, Seraphim i-a arătat nenumărate mici dovezi, toate semnificative, ale dorinţei din sufletul ei.

Cu prilejul ultimei şedinţe de terapie, Junior a aflat că fata urma să fie singură acasă în acea seară, părinţii trebuind să participe la un eveniment monden la care ea nu fusese invitată. Cu un aer nevinovat, a lăsat impresia că îi comunică din pură întâmplare această informaţie; totuşi Junior era un adevărat copoi, când venea vorba să adulmece seducţia, indiferent cât de slab ar fi fost mirosul acesteia.

Mai târziu, când s-a prezentat la uşa ei, fata s-a prefăcut surprinsă şi jenată.

Junior şi-a dat seama că, asemenea multor femei, Seraphim dorea, tânjea s-o facă – dar în structura imaginii pe care o avea despre ea însăşi nu exista loc pentru adevărul unei agresivităţi sexuale. Lui Seraphim îi plăcea să creadă despre ea că era o făptură sfioasă, rezervată, feciorelnică, pură cum se cuvenea să fie o fiică de preot – ceea ce însemna că, pentru a obţine ceea ce îşi dorea, aştepta de la Junior să se poarte ca o brută. Iar el era încântat să-i poată face pe plac.

S-a dovedit că Seraphim era virgină. Lucrul ăsta l-a excitat pe Junior. Îl mai incita şi gândul de a o viola în locuinţa părinţilor ei... mai ales că era vorba despre o casă parohială.

Mai mult chiar, avea ocazia de a face amor cu fata în acompaniamentul glasului tatălui ei, ceea ce i se părea o perversitate şi mai mare. Când Junior a sunat la uşă, Seraphim era în camera ei, ascultând o bandă cu o predică la care lucra tatăl ei. Bunul pastor obişnuia să dicteze întâi o primă versiune, pe care fiica lui o transcria. Timp de trei ceasuri, Junior s-a ocupat nemilos de fată, în ritmul vocii tatălui ei. „Prezenţa” reverendului i se părea delicios de perversă şi de stimulatoare pentru fantezia lui erotică. Când Junior a terminat, Seraphim învăţase de la el tot ce era de ştiut despre sex.

Fata s-a zbătut, a plâns, a simulat scârbă, ruşine, s-a jurat să-l dea pe mâna poliţiei. Alt bărbat, poate, nu aşa de versat la femei ca Junior, ar fi ajuns să creadă că împotrivirea tinerei era reală, că acuzaţiile ei de viol erau sincere. Oricare alt bărbat s-ar fi oprit, nu şi Junior, însă, pe care nimic nu-l putea prosti sau amăgi.

O dată satisfăcută, tipa a vrut să-şi găsească un motiv prin care să se iluzioneze singură că nu era o târfă, ci o victimă. De fapt, nu voia să povestească nimănui despre ceea ce păţise cu el. În schimb, îl ruga, indirect dar incontestabil, să îi ofere o scuză pentru a păstra secretul despre întâlnirea lor amoroasă, o scuză care i-ar fi permis, de asemenea, să se prefacă în continuare că nu ea îl implorase să procedeze aşa cu ea.

Întrucât el iubea femeile cu adevărat şi spera să le facă mereu pe plac, arătându-se discret, curtenitor şi generos, Junior a făcut cum a vrut ea, urzind planul unei răzbunări feroce, în cazul în care Seraphim ar fi povestit vreodată cuiva ce îi făcuse el. Vlad Ţepeş, sursa istorică de inspiraţie pentru Dracula lui Bram Stoker – mulţumesc încă o dată Clubului Cărţii –, nu ar fi putut născoci nişte torturi şi schingiuri mai sângeroase sau mai oribile, decât cele pe care Junior ar fi fost în stare să le aplice pastorului, soţiei acestuia şi lui Seraphim. Simularea terorizării fetei îl excita; şi era destul de perspicace încât să realizeze că şi ea era la fel de excitată simulând că se simţea terorizată.

A adăugat ceva veridicitate ameninţărilor, trăgându-i nişte pumni, la final, acolo unde nu se vedea, adică pe sâni şi în burtă, după care s-a dus acasă la Naomi, cu care pe atunci era însurat de numai cinci luni.

Spre surprinderea lui, când Naomi a avut chef de giugiuleli, Junior s-a făcut taur din nou. Crezuse că se epuizase de tot în casa parohială a reverendului Harrison White.

O iubea pe Naomi, desigur, şi n-ar fi putut s-o refuze niciodată. Deşi fusese deosebit de tandru cu ea în acea noapte, dacă ar fi ştiut că nu mai le rămânea nici un an de

trăit împreună, până ca soarta să o smulgă de lângă el, poate că s-ar fi arătat şi mai tandru chiar.

Junior stătea în picioare lângă mormântul lui Seraphim, iar răsuflarea fumega din el în aerul neclintit al nopţii, ca dintr-un balaur.

Se întreba dacă fata vorbise.

Poate că, nevrând să recunoască faţă de ea însăşi că îşi dorise din tot sufletul ca Junior să se poarte aşa cu ea, fata îşi băgase în cap, treptat, că el era vinovat, ajungând chiar să creadă că o violase. Curvă nebună.

Oare aşa se explica de ce Thomas Vanadium îl suspecta pe Junior, deşi alţii nu aveau nici cea mai mică îndoială la adresa lui?

Dacă detectivul credea că Seraphim fusese violată, dorinţa firească de a obţine răzbunare pentru fiica prietenului său putea să-l motiveze pentru a exercita hărţuirea permanentă, pe care Junior o îndura de patru zile deja.

Dar dacă se gândea mai bine – nu. Dacă Seraphim ar fi spus cuiva că fusese violată, poliţia s-ar fi aflat la uşa lui Junior în câteva minute, cu un mandat de arestare. Indiferent dacă ar fi avut dovezi sau nu. În această eră de mare simpatie faţă de cei asupriţi anterior, cuvântul unei negrese adolescente putea avea mai multă greutate decât dezminţirile sincere ale lui Junior, care se bucura de o reputaţie neîntinată.

În mod cert, Vanadium nu făcea nici o legătură între Junior şi Seraphim White. Iar acum fata nu mai putea vorbi, oricum.

Junior îşi aminti cuvintele pe care le folosise detectivul: *Se spune că a murit într-un accident de maşină.*

Se spune…

Ca de obicei, Vanadium vorbise monoton, fără să accentueze nici un cuvânt. Junior intuia, însă, că Vanadium avea ceva dubii privind explicaţia dată morţii fetei.

Dar poate că orice moarte accidentală i se părea suspectă lui Vanadium. Nu se ştie dacă felul obsedant în

care îl urmărea pe Junior nu era, de fapt, procedeul lui uzual. Poate că după atâţia ani de investigat diverse homiciduri, după ce avusese de-a face prea mult cu răutatea omenească, Vanadium devenise un mizantrop paranoic.

Lui Junior îi era milă, aproape, de detectivul acesta jalnic, mătăhălos şi chinuit, care se scrântise la cap după atâţia ani de serviciu public.

Latura luminoasă se putea vedea uşor. Dacă, printre ceilalţi poliţai şi procurori Vanadium avea reputaţia de paranoic care umblă după criminali imaginari, opinia lui neîntemeiată că Naomi fusese ucisă îşi pierdea mult din greutate. Iar, dacă orice moarte i se părea suspectă, însemna ca în scurt timp Junior să nu-l mai intereseze deloc, găsindu-şi alt amărât pe care să-l persecute cu şi mai mult zel.

Presupunând că acest zel era o nouă tentativă de a depista vreun matrapazlâc în accidentul lui Seraphim, însemna că fata îi putea face un serviciu lui Junior, chiar şi moartă. Indiferent dacă accidentul rutier fusese sau nu un accident, Junior nu avea nici un amestec în cele întâmplate.

Treptat, începu să se calmeze. Pufăitul sforăitor din nări se reduse treptat la o respiraţie diafană.

Citind data de pe piatra funerară, văzu că fiica pastorului murise pe 7 ianuarie, la o zi după ce Naomi căzuse din turnul foişorului. Supus unei anchete, Junior n-ar fi avut nici o greutate să explice ce făcuse în acea zi.

Stinse lanterna şi rămase câteva momente să se reculeagă solemn, în amintirea lui Seraphim. Fusese atât de dulce, atât de inocentă, atât de suplă, atât de frumos proporţionată.

Ghearele tristeţii i se înfipseseră în inimă. Dar Junior nu plângea.

Dacă relaţia lor nu s-ar fi limitat la o singură seară pătimaşă, dacă n-ar fi aparţinut amândoi unor lumi diferite, dacă ea n-ar fi fost minoră şi, prin urmare, conform justiţiei, victima unui viol, poate că s-ar fi înfiripat o idilă, iar atunci moartea ei l-ar fi impresionat mai profund.

O semilună spectrală de lumină pală licărea pe granitul negru.

Junior ridică privirea de la mormânt la lună. Astrul semăna cu un oribil iatagan de argint atârnat de un filament mai fragil decât un fir de păr.

Deşi nu era decât luna de pe cer, Junior simţea o mare neliniște.

Brusc, noaptea i se păru… la pândă.

Fără să mai aprindă lanterna, se ghidă doar după lună şi porni înapoi prin cimitir spre ieşire.

Când ajunse la maşină şi puse mâna pe mânerul portierei din dreptul volanului, simţi ceva ciudat în palmă. Un obiect mic şi rece se legăna acolo.

Speriat, îşi trase mâna înapoi. Obiectul căzu, zornăind uşor pe asfalt.

Aprinse lanterna. În fasciculul de lumină, pe jos, un disc argintiu. Ca o lună plină pe cerul nopţii.

O monedă.

Moneda, precis. Aceea pe care, vinerea trecută, nu o mai găsise în buzunarul de la halat, unde ar fi trebuit să fie.

Roti lanterna de jur împrejur, luminând zona din apropiere; umbrele piruetau unele cu altele, ca nişte duhuri valsând în sala de bal a nopţii.

Nici urmă de Vanadium. Câteva monumente mai înalte ofereau ascunzişuri bune de o parte şi de cealaltă a aleii cimitirului, la fel ca şi trunchiurile groase ale copacilor mai mari.

Posibil ca detectivul să se fi pitit în oricare dintre aceste locuri. Sau poate plecase deja.

După o scurtă ezitare, Junior luă moneda de jos.

Îi venea s-o azvârle înapoi, în cimitir, făcând-o să se învârtă până departe în bezna nopţii.

Junior dădu drumul monedei în buzunarul de la pantaloni.

Stinse lumina. Ciuli urechile.

Se şi aştepta parcă să-l audă pe Thomas Vanadium fredonând încetişor „Someone to Watch over Me”.

După un minut, băgă mâna în buzunar. Moneda era tot acolo.

Se urcă la volan, închise portiera, dar nu porni imediat motorul.

Privind retrospectiv, ideea de a veni aici nu fusese prea grozavă. Evident, detectivul îl urmărise. Acum, Vanadium se căznea probabil să inventeze un pretext pentru acest tur nocturn printre morminte.

Încercând să se pună în locul detectivului, Junior ştia pe puţin două motive pentru această vizită la mormântul lui Seraphim. Din păcate, nici unul nu venea în sprijinul afirmaţiei lui că era complet nevinovat.

În cel mai rău caz, exista posibilitatea ca Vanadium să înceapă să se întrebe dacă Junior avea vreo legătură cu Seraphim. Şi atunci putea foarte bine să afle despre şedinţele de recuperare fizică, iar, în paranoia lui, nu era exclus să conchidă în mod eronat că Junior fusese implicat cumva în accidentul rutier în care fata îşi pierduse viaţa. Nişte tâmpenii, desigur, numai că detectivul nu era nici el un ins raţional.

În cel mai bun caz, Vanadium putea trage concluzia că Junior venise aici pentru a afla la înmormântarea cui asistase persecutorul lui – ceea ce constituia, de fapt, adevăratul motiv. Numai că în felul acesta se dovedea clar că Junior se temea de el şi că se căznea să îi anticipeze toate mişcările. Oamenii nevinovaţi nu recurg la asemenea stratageme. Dacă ar fi fost după mintea ţicnită a poliţaiului, lui Junior nu-i mai rămânea decât să-şi scrie pe frunte „Eu am omorât-o pe Naomi”.

Pipăia nervos materialul pantalonilor, în dreptul buzunarului unde avea moneda. Da, era tot acolo. Razele lăptoase ale lunii proiectau o iluzie arctică peste necropolă. Iarba avea o nuanţă argintie nefirească asemenea zăpezii noaptea, iar pietrele funerare păreau înclinate ca nişte linii frânte într-un pustiu fracţionat.

Aleea principală venea parcă de nicăieri şi se pierdea dincolo într-un vid. Junior se simţi brusc în pericol, singur şi izolat cum nu mai fusese niciodată. Vulnerabil.

Cum recunoscuse singur, Vanadium nu era un poliţai ca oricare. În obsesia lui, convins că Junior o omorâse pe

Naomi şi nerăbdător să găsească dovezi pentru a proba acest lucru, oare ce-l mai putea opri pe detectiv, dacă s-ar fi decis să facă singur dreptate?! Ce l-ar fi putut împiedica să vină chiar acum la geamul maşinii şi să îl împuşte direct pe acest suspect?

Junior blocă portiera. Porni motorul şi ieşi din cimitir în viteză, în ciuda curbelor periculoase ale aleii.

În drum spre casă, privi de nenumărate ori în oglinda retrovizoare. Nu îl urmărea nici un vehicul.

Locuia într-o casă închiriată: un bungalou cu două dormitoare. Nişte cedri imenşi, cu rânduri-rânduri de crengi bogate, înconjurau construcţia, creând îndeobşte o senzaţie de ocrotire; acum, însă, centura aceasta verde i se părea de-a dreptul sinistră şi ameninţătoare.

Când intră în bucătărie, venind din garaj, şi aprinse lampa din tavan, se şi aştepta parcă să-l găsească pe Vanadium aşezat la masa de brad, cu o cană de cafea în faţă. În bucătărie nu era nimeni.

Cameră după cameră, dulap de dulap, Junior efectuă cercetări în căutarea detectivului. Poliţaiul nu era pe nicăieri.

Răsuflând ceva mai uşurat, dar nerenunţând la circumspecţie, făcu iarăşi turul casei, ca să se convingă că toate ferestrele şi uşile erau bine încuiate.

După ce îşi puse pijamaua, se aşează pe marginea patului, frecând moneda între degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă şi meditând la Thomas Vanadium. Încercă să îşi treacă moneda peste încheieturile degetelor; degeaba, o scăpa pe jos de fiecare dată.

În cele din urmă, puse moneda pe noptieră, stinse lampa şi se băgă în pat.

Nu putea dormi.

Schimbase aşternutul în acea dimineaţă. Cearşafurile nu mai miroseau a Naomi.

Nu aruncase încă lucrurile ei. Pe întuneric, se duse la comodă, deschise un sertar, din care scoase un tricou de bumbac purtat de ea foarte recent.

Întinse tricoul peste perna lui, în care îşi înfundă faţa, când se lungi la loc pe pat. Parfumul delicat şi plăcut al lui Naomi acţionă ca un cântec de leagăn, aşa că în scurt timp Junior aţipi.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, întoarse capul spre ceasul deşteptător… şi văzu trei monede pe noptieră. Trei.

Azvârli cuvertura de pe el şi sări în picioare, dar constată că nu-l ţineau parcă genunchii, aşa că se aşeză la loc pe marginea patului.

Camera fiind suficient de bine luminată, Junior se convinse imediat că era singur. În casă domnea o linişte desăvârşită, ca în sicriul lui Naomi.

Monedele erau aranjate pe o carte de joc pusă cu faţa în jos.

Trase cartea de joc de sub mărunţiş şi o răsuci în sus. Un joker. Scris pe ea transversal, cu litere mari şi roşii, era un nume: BARTHOLOMEW.

31

Timp de aproape o săptămână, la recomandarea medicului, Agnes a evitat să urce şi să coboare scările. Se spăla cum putea în toaleta de la parter şi dormea în salonaş, pe un recamier făcut pat, avându-l alături pe Barty, într-un coş.

Maria Gonzalez îi aducea pilaf, turte de mălai cu carne şi *rellenos* cu chili. Zilnic, Jacob făcea prăjituri, de fiecare dată după altă reţetă şi în asemenea cantităţi încât, cu regularitate, Maria pleca acasă cu vrafuri de dulciuri în vasele în care adusese mâncarea.

Edom şi Jacob veneau să cineze cu Agnes în fiecare seară. Şi, cu toate că trecutul li se părea apăsător când se aflau sub acest acoperiş, nu o ştergeau niciodată în

apartamentele lor de deasupra garajului până nu spălau întâi toate vasele.

Joey nu mai avusese rude, aşa că din această parte a familiei nu avea cine să-i dea o mână de ajutor. Mama lui murise de leucemie, când el avea patru ani. Taică-său, mare amator de bere şi de scandaluri – cum nu se spune, adică, aşchia sare departe de trunchi –, murise şi el după alţi cinci ani, într-o încăierare la cârciumă. Neavând rude apropiate care să îl crească, Joey a ajuns într-un orfelinat. La cei nouă ani ai lui, nu mai reprezenta o tentaţie pentru nişte eventuali părinţi adoptivi – bebeluşii aveau mai mare trecere –, aşa că a rămas să trăiască în această instituţie.

Deşi era cam penurie de rude, nenumăraţi prieteni şi vecini s-au oferit s-o ajute pe Agnes, unii arătându-se dispuşi să rămână şi peste noapte. Plină de recunoştinţă, a acceptat sprijinul lor la curăţenie, rufe şi cumpărături, însă a refuzat orice companie nocturnă, de teama viselor pe care le avea.

Cu regularitate, îl visa pe Joey. Nu erau coşmaruri. Fără sânge, fără rederularea ororii trăite. În visele pe care le avea, se făcea că era la un picnic cu Joey sau la un carnaval. Se plimbau pe plajă. Erau la cinematograf. Toate aceste scene erau impregnate de o mare căldură sufletească, de o afecţiune profundă, de dragoste. Numai că, în final, ea întorcea capul la un moment dat, iar când se uita din nou spre el, acesta nu mai era, iar ea ştia că Joey dispăruse pentru totdeauna.

Se scula din vis plângând, or nu voia s-o vadă nimeni aşa. Nu îi era ruşine de lacrimile ei. Doar că pur şi simplu nu dorea să fie nimeni de faţă la durerea ei, decât Barty.

Aşezată într-un balansoar, cu băieţelul în braţe, Agnes plângea încetişor. Adesea, Barty dormea în acest timp. Când se trezea, zâmbea sau se strâmba parcă nedumerit.

Surâsul copilaşului era atât de captivant, iar nedumerirea lui atât de comică, încât ambele expresii aveau darul de a o înveseli imediat pe Agnes. Lacrimile amare căpătau o suavă dulceaţă.

Barty nu plângea niciodată. În secţia de nou-născuţi de la spital, toate asistentele se minunau de el, fiindcă atunci când ceilalţi bebeluşi orăcăiau în cor, Barty era întotdeauna de o seninătate imperturbabilă.

Vineri, pe 14 ianuarie, la opt zile de la moartea lui Joey, Agnes a strâns aşternuturile de pe recamier, decisă ca de atunci înainte să doarmă sus, la etaj. Şi, pentru prima oară de când venise acasă, a pregătit masa fără să mai recurgă la sufertaşele de la prieteni sau la rezervele din frigider.

Mama Mariei, care venise din Mexic, avea grijă de copiii acesteia, aşa că Maria putea veni singură, ca un musafir în vizită; nimic nu o mai oprea acum să stea liniştită de vorbă cu Agnes şi cu cei doi gemeni Isaacson, cronicarii marilor catastrofe. Optaseră să cineze în sufragerie, şi nu în săliţa de lângă bucătărie; aleseseră o faţă de masă din olandă cu dantelă frumoasă, veselă fină, pahare de cristal pentru vin. Şi aveau flori proaspete într-o vază.

Organizarea unei cine festive de acest fel constituia modalitatea prin care Agnes voia să declare – în primul rând pentru sine, iar apoi pentru ceilalţi – că venise vremea să îşi vadă de viaţă în continuare, de dragul lui Bartholomew, dar şi de dragul ei înseşi.

Maria veni devreme, gândindu-se să mai dea o mână de ajutor pe la bucătărie. Deşi avea statutul de invitată, nu o răbda inima să stea degeaba, cu un pahar de vin în mână, în timp ce pregătirile mesei erau în toi.

Într-un final, Agnes termină treaba.

— Va trebui să înveţi să te relaxezi, Maria.

— Eu bucur mereu să fiu utilă ca un ciocan.

— Ciocan?

— Ciocan, ferăstrău, şurubelniţă. Mereu eu bucur dacă pot fiu folositor ca o unealtă.

— Mda, dar te-aş ruga să nu pui farfuriile pe masă cu ciocanul.

— A fost glumă, zise Maria, mândră că înţelesese aluzia lui Agnes.

— Nu, nu, chiar am vorbit serios. Fără ciocan.

— Bine că ţie arde la glumă.

— Bine că mie îmi arde de glumă, o corectă Agnes.

— Aşa zis şi eu.

Masa era de şase persoane, aşa că Agnes îi spuse să aşeze câte două tacâmuri pe fiecare latură lungă, lăsând capetele libere.

— E mult mai intim, dacă vom sta aşa, faţă în faţă.

Maria puse cinci tacâmuri la masă, în loc de patru. Al cincilea – cuţit şi furculiţă de argint, pahar de apă, pahar de vin – era în capul mesei, în amintirea lui Joey.

Pentru Agnes care se lupta cu ea însăşi ca să depăşească suferinţa pricinuită de moartea soţului, scaunul gol de la masă era ca un pumnal în inimă. Ştia, însă, că Maria era plină de bune intenţii, aşa că preferă să n-o jignească.

În timp ce la masă se servea supă de cartofi cu salată de sparanghel, conversaţia se înscrise pe o pistă promiţătoare: o discuţie despre cele mai gustoase mâncăruri cu cartofi, remarce despre starea vremii, noutăţi despre Crăciunul în Mexic.

În cele din urmă, firește, dragul de Edom se lansă într-o peroraţie despre tornade – în special faimosul cataclism din 1925, care distrusese părţi întinse din statele Missouri, Illinois şi Indiana.

— Majoritatea tornadelor rămân la nivelul solului, pe o distanţă de cel puţin treizeci de kilometri, le explica Edom. Tornada de care vă povestesc eu, însă, a format un culoar de aproape 350 de kilometri jos de tot, la suprafaţa pământului. Şi a avut o lăţime de vreun kilometru şi jumătate. A smuls şi a făcut bucăţi tot ce a prins în cale. Case, fabrici, biserici, şcoli – toate au fost pulverizate. Localitatea Murphysboro, Illinois, a fost rasă de pe hartă, ştearsă complet, cu sute de morţi.

Cu ochii mari de uimire, Maria puse furculiţa pe masă şi se închină.

— Tornada a distrus complet patru oraşe, ca şi cum ar fi căzut o bombă atomică peste ele; a nimicit parţial alte şase oraşe, a pus la pământ 15 000 de locuinţe. Cifra se referă doar la locuinţe. A fost o chestie neagră, colosală, hidoasă,

striată permanent de fulgere şi cu un bubuit, se spune, ca de la o sută de furtuni şi tunete la un loc.

Din nou, Maria îşi făcu cruce.

— Şase sute nouăzeci şi cinci de oameni au murit în trei state. Vântul era atât de puternic, încât unele trupuri au fost azvârlite tocmai la un kilometru distanţă de locul din care fuseseră smulse de pe pământ.

Maria regreta că nu venise cu mătăniile. Cu degetele de la mâna dreaptă îşi pipăia, pe rând, încheieturile degetelor de la mâna stângă, folosindu-le pe post de rozariu.

— Ei bine că, slavă Domnului, nu avem tornade şi în California.

— Da, dar avem diguri, în schimb, zise Jacob, gesticulând cu furculiţa. Potopul din Johnstown, în 1889. Sigur, a fost în Pennsylvania, dar s-ar putea întâmpla şi aici. A fost ceva teribil, puteţi să mă credeţi. Digul de la South Fork s-a rupt complet. Un perete de apă de vreo 20 metri înălţime a distrus tot oraşul. La tornada ta au murit aproape şapte sute de oameni, dar de la digul meu s-au prăpădit 2 229 de suflete.

Nouăzeci şi nouă de familii întregi au fost măturate de pe faţa pământului. Nouăzeci şi opt de copii au rămas orfani de ambii părinţi.

Maria renunţă la degetele-mătănii şi alese să soarbă lung din paharul cu vin.

— Trei sute nouăzeci şi şase dintre morţi au fost copii sub zece ani, continuă Jacob. Un tren de pasageri a fost răsturnat de pe şine, accidentul soldându-se cu douăzeci de decese. Un alt tren cu vagoane-cisternă a fost complet distrus, iar ţiţeiul aprins s-a revărsat peste apele potopului; toţi oamenii aceia agăţaţi de resturile care pluteau în derivă s-au trezit înconjuraţi de flăcări şi fără nici o posibilitate de a scăpa de acolo. Alternativa lor era să ardă de vii sau să se înece.

— Desert? întrebă Agnes.

Ajunşi la tort şi cafea, Jacob se apucă să le povestească mai întâi despre explozia unui cargobot francez, care

transporta nitrat de amoniu. Accidentul se petrecuse în Texas City, de mult, în 1947. Muriseră atunci 576 oameni.

Făcând apel la tot talentul ei de gazdă, Agnes izbuti, treptat, să abată conversaţia de la categoria exploziilor dezastruoase, la focurile de artificii din 4 Iulie, trecând apoi la amintiri despre serile de vară când ea, Joey, Edom şi Jacob jucaseră cărţi – pinacle, canastă, bridge – la o masă, în curtea din spate. Jacob şi Edom, ca pereche la jocurile de cărţi, erau nişte adversari redutabili, întrucât aveau o memorie la cifre formidabilă, exersată în ani lungi de studiere a statisticilor privind diversele catastrofe petrecute în lume.

Când discuţia trecu la diverse trucuri cu cărţile de joc şi la prezicerea viitorului, Maria recunoscu, până la urmă, că ştia să dea în cărţi.

Edom, dornic să afle data precisă când un val ucigaş sau un asteroid îi vor fi fatale, aduse un pachet de cărţi de joc dintr-un dulăpior din salon. Când Maria îl lămuri că nu se folosea decât o treime din totalul cărţilor de joc şi că pentru o viziune completă asupra viitorului era nevoie de patru pachete, Edom mai aduse încă trei.

— Adu patru, strigă Jacob în urma lui. Să fie noi toate.

Erau mari amatori de jocuri, aşa că uzau repede pachetele de cărţi, având mereu la dispoziţie un stoc de rezervă.

— Poate că viitorul va apărea mai senin şi mai luminos, dacă ne dă în cărţi cu un pachet nou, ce zici?! îi spuse Jacob lui Agnes.

Cu speranţa, poate, de a se lămuri ce deraiere de mărfar sau explozie de fabrică avea să-l facă praf în mijlocul naturii, Jacob îşi împinse la o parte farfurioara de desert şi se apucă să amestece fiecare pachet de cărţi în parte; pe urmă, le combină între ele şi le amestecă bine din nou. În final, le puse teanc în faţa Mariei.

Din păcate, nimeni nu realiza că prezicerea viitorului în această casă nu era o distracţie tocmai potrivită, în acel moment, având în vedere cumplita lovitură a sorţii suferită recent de Agnes.

Credinţa lui Agnes se sprijinea pe speranţă. Întotdeauna avusese convingerea că viitorul va fi luminos, numai că în clipa de faţă nu se prea încumeta să îşi pună optimismul la încercare, nici măcar cu o pasienţă inofensivă. Dar, totuşi, ca şi în privinţa celui de-al cincilea tacâm la masă, nu avea curajul să obiecteze.

În timp ce Jacob amesteca bine cărţile de joc, Agnes îl luase în braţe pe micuţul Barty. Cu uimire şi dezamăgire, află acum că întâi i se dădea în cărţi băieţelului.

Maria se răsuci lateral pe scaun pregătindu-se să înşire pe masă, în faţa lui Barty, cărţile de joc din cele patru pachete.

Prima carte luată de deasupra teancului a fost un as de cupă. O carte foarte bună, aprecie Maria, imediat. Însemna că Barty va avea noroc în dragoste.

Maria puse deoparte două cărţi, înainte de a o întoarce pe următoarea. Tot un as de cupă.

— Ohoho, ia uite ce mai Romeo zace în el, spuse Edom.

Barty gânguri uşor.

— Şi cartea asta însemnă că e dragoste în familie, şi e dragoste pentru mulţi prieteni, nu numai dragoste de pupic-pupic, îi lămuri Maria.

A treia carte pe care o aşeză în faţa lui Barty era tot un as de cupă.

— Acesta ce mai înseamnă? se miră Jacob.

Deşi asul de cupă avea doar semnificaţii pozitive şi cu toate că, potrivit Mariei, apariţia lui de mai multe ori, mai ales consecutiv, însemna numai lucruri bune, Agnes simţi totuşi nişte fiori reci pe şira spinării, ca şi cum vertebrele ar fi prins viaţă şi se mişcau singure.

Aceeaşi carte ieşi şi a patra oară.

Fraţii lui Agnes erau uluiţi şi încântaţi de inima aceea roşie plasată în centrul careului alb, însă Agnes se speriase de-a binelea. Se căznea să îşi ascundă reacţia sub un zâmbet anemic şi stângace.

În engleza ei poticnită, Maria le spuse că acest al patrulea as de cupă, tras din pachet în mod absolut miraculos, însemna că, pe lângă iubirea romantică alături

de femeia potrivită, pe lângă dragostea arătată de familie şi prieteni, Barty va fi iubit şi de mulţi oameni necunoscuţi, pe care nu-i va întâlni niciodată.

— Cum adică să fie iubit de nişte oameni care nici măcar nu-l cunosc? se miră Jacob, arţăgos.

— Ba da. Asta înseamnă că Barty este într-o zi *muy* celebru, explică Maria, cu un aer radios.

Agnes îşi dorea ca băiatul ei să fie fericit. Dar de celebritate, puţin îi păsa. Ştia instinctiv că fericirea şi celebritatea nu prea fac casă bună împreună.

Până acum, îl legănase uşor pe Barty. Se opri, însă, ţinându-l strâns lipit de pieptul ei.

A cincea carte era tot un as, iar Agnes simţi că i se taie răsuflarea, fiindcă avusese senzaţia, o fracţiune de secundă, că era tot o cupă, adică a cincea carte de acelaşi fel dintr-un teanc de patru pachete de cărţi de joc. Imposibil. Nu, era un as de treflă.

Maria le spuse că şi această carte era foarte benefică, însemnând că Barty nu va fi niciodată sărac. Era foarte bine când cartea asta ieşea după patru aşi de cupă.

A şasea carte era tot un as de treflă, la care se holbau acum toţi, amuţiţi. Şase aşi la rând, respectând până şi culoarea. Agnes habar n-avea ce semnificaţie putea să aibă ordinea în care fuseseră trase aceste cărţi, însă intuia că era vorba despre ceva cu totul excepţional.

— Asta înseamnă că mai bine decât nu va fi sărac, va fi chiar bogat.

Fără alt comentariu, Maria puse deoparte două cărţi şi o trase pe a opta. Şi aceasta era tot un as de treflă.

Maria îşi făcu din nou cruce, dar altfel decât atunci când îl asculta pe Edom divagând despre efectele dezastruoase ale tornadei din 1925. Atunci se închinase pentru a alunga ghinionul; acum, cu un zâmbet şi o expresie plină de încântare, îi mulţumea lui Dumnezeu, care, conform cărţilor, dăduse dovadă de mare mărinimie faţă de Bartholomew.

Barty, le explică ea, va fi bogat în multe feluri. Bogat financiar, dar bogat şi în talent, minte, intelect. Bogat în

curaj, onoare. Cu un belşug de bun-simţ, judecată înţeleaptă şi noroc.

În mod normal, oricare mamă ar fi jubilat de bucurie auzind că pe fiul ei îl aştepta un viitor atât de strălucit. Cu toate acestea, la fiecare nouă şi glorioasă predicţie, lui Agnes îi îngheţa inima în piept şi mai mult.

A noua carte era un valet de pică. Văzând ce carte trăsese, Mariei îi pieri zâmbetul de pe faţă.

Valeţii înseamnă duşmani, le explică ea, atât făţişi, cât şi făţarnici. Valetul de cupă înseamnă ori că ai un rival în dragoste, ori că cineva iubit te înşală – adică un duşman care te răneşte adânc în inimă. Valetul de treflă înseamnă o persoană care îţi produce necazuri financiare. Valetul de pică este o persoană care te poate răni cu cuvântul – adică cineva care te bârfeşte sau te ponegreşte, ori care îţi face rău criticându-te cu răutate şi pe nedrept.

Valetul de pică, pe care îl întorsese acum din teancul de cărţi de joc, era cel mai sinistru dintre toţi. Însemna un duşman capabil să recurgă la violenţă. Nici ilustraţia de pe această carte de joc nu dezminţea interpretarea Mariei: bărbat cu păr blond cârlionţat, mustaţă cu vârfurile răsucite, aer arogant.

A zecea carte era deja în mâna Mariei. Desenul de pe dosul cărţilor de joc, altminteri absolut inofensiv, căpătase acum sensuri parcă oculte şi malefice.

Mâna Mariei se întoarse, cartea de joc se întoarse o dată cu ea – şi un alt valet de pică îşi arătă faţă, înainte de a fi plesnit cu violenţă de masă. Traşi unul după celălalt, doi valeţi de pică nu înseamnă doi duşmani de moarte, ci doar că duşmanul prezis de prima carte de joc de acest fel va fi extraordinar de puternic şi de periculos.

Agnes ştia acum de ce prezicerile iniţiale mai mult o îngroziseră, decât o bucuraseră: dacă te pretezi să crezi în norocul pe care ţi-l prezic cărţile, atunci eşti obligat să crezi şi în nenorocirile pe care ţi le prevestesc.

În braţele ei, micuţul Barty gângurea satisfăcut, fără să ştie că destinul lui implica, probabil, o iubire ca-n filme, bogăţii fabuloase şi violenţă.

Era un copilaş inocent. Băieţelul acesta dulce, pruncul acesta pur şi neprihănit nu putea avea nici un duşman pe lume, iar dacă ea se pricepea să-l crească frumos, nimeni nu va putea să-l duşmănească vreodată. Ce prostie să crezi în ghicitul în cărţi!

Agnes ar fi vrut să n-o mai lase pe Maria să întoarcă şi a unsprezecea carte, însă curiozitatea din inima ei era la fel de mare ca şi teama care o stăpânea.

Când apăru şi al treilea valet de pică, Edom îi spuse Mariei:

— Cum e duşmanul când apar trei valeţi din ăştia la rând?

Maria rămăsese cu ochii aţintiţi la cartea de joc, iar câteva momente nu reuşi să scoată nici un cuvânt. În cele din urmă, zise:

— Monstru. Monstru uman.

— Şi dacă ies patru valeţi la rând? insistă Jacob, dregându-şi glasul cu nervozitate.

Pe Agnes o enerva aerul solemn al fraţilor ei. S-ar fi zis că luau foarte în serios acest ghicit în cărţi, prevăzut iniţial ca un mic amuzament după cină. Ce-i drept, şi ea se lăsase tulburată de semnificaţia cărţilor trase din pachet. Ei, însă, confundau credibilitatea plauzibilă cu convingerea fermă. Probabilitatea ca o a unsprezecea carte să fie de acelaşi fel cu cele trei dinaintea ei era formidabil de mică, or tocmai acest lucru conferea veridicitate prezicerii.

Dar nu orice coincidenţă are şi un sens. Apariţia repetată a aceleiaşi cărţi de joc nu multiplică la infinit predicţia implicită în ele, şi nici nu înseamnă cumva că Dumnezeu prevesteşte cumplitul sfârşit al lumii.

Şi dacă ies patru valeţi la rând?

În cele din urmă, Maria răspunse în şoaptă la întrebarea lui Jacob, făcându-şi din nou cruce.

— N-am mai pomenit patru. Nici măcar trei n-am mai pomenit. Dar patru… înseamnă dracul gol.

Edom şi Jacob primiră cu multă gravitate această declaraţie, că şi dracul s-ar fi plimbat adesea pe străzile din Bright Beach, fără să se dea în lături, din când în când, să

mai fure câte-un bebeluş de la mămica lui şi să-l mănânce cu muştar pe pâine.

Până şi Agnes se enervă pe moment, exclamând:

— Gata, ajunge. Nu mai e deloc amuzant.

Perfect de acord, Maria împinse la o parte teancul de cărţi de joc, privindu-şi mâinile, dezgustată, ca şi cum ar fi simţit nevoia să şi le frece bine cu peria, sub un jet de apă fierbinte.

— Nu, zise Agnes, încercând să scape de frica aceea iraţională. Stai un pic. E absurd. Sunt doar nişte cărţi de joc. În plus, toţi suntem curioşi.

— Ba nu, o preveni Maria.

— Da, nici eu nu simt nevoia să văd ce ar urma.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Agnes îşi trase în faţă teancul de cărţi de joc. Le dădu la o parte pe primele două de deasupra, cum făcuse Maria, şi o întoarse pe a treia.

Iată şi ultimul valet de pică.

Deşi un fior glaciar i se strecurase parcă în şira spinării, Agnes zâmbi, văzând cartea de joc. Ţinea morţiş să schimbe astfel dispoziţia sumbră care pusese stăpânire peste mica lor adunare.

— Mie nu mi se pare că arată prea sinistru, zise ea, răsucind cartea de joc, ca şi cum ar fi vrut să i-o arate băieţelului. Pe tine te sperie, Barty?

Bartholomew reuşise deja să îşi focalizeze privirea, mult mai repede decât era normal pentru un copilaş de vârsta lui. Deşi surprinzător, părea să participe deja la lumea din jurul lui.

Uitându-se acum la cartea de joc, Barty plescăi din buze, surise şi zise „Ga”. Şi, ca o trompeţică, scoase apoi un zgomot flatulent, murdărindu-şi scutecele.

Toată lumea pufni în râs, în afară de Maria.

Azvârlind valetul pe masă, Agnes remarcă:

— Barty nu pare prea impresionat de diavolul ăsta.

Maria strânse cele patru cărţi de joc cu valeţii de pică şi le rupse în trei. Puse cele douăsprezece bucăţele în buzunarul de la bluză.

— Îţi cumpăr eu cărţi noi, dar pe-astea să nu mai pui mâna.

32

Bani pe morţi. Carnea în putrefacţie a unei neveste preaiubite şi a unui copilaş nenăscut preschimbată într-o avere reprezenta o realizare care făcea să pălească până şi visurile alchimiştilor de a preface plumbul în aur.

Marţi, la nici douăzeci şi patru de ore de la înmormântarea lui Naomi, Knacker, Hisscus şi Nork – reprezentând statul şi ţinutul – au avut nişte întâlniri preliminare cu avocatul lui Junior şi cu consilierul juridic al clanului Hackachak profund îndurerat de pierderea suferită. Ca şi prima oară, trioul de bărbaţi eleganţi s-a arătat conciliator, sensibil şi dispus să ajungă la o înţelegere menită să împiedice un eventual proces sub acuzaţia de deces prin neglijenţa autorităţilor.

De fapt, avocaţii părţilor vătămate au considerat că Nork, Hisscus şi Knacker erau mult prea dornici să ajungă la o înţelegere, ceea ce le-a stârnit mari suspiciuni vizavi de atitudinea împăciuitoare a celor trei. Fireşte, statul nu avea de ce să-şi dorească să se apere împotriva unei plângeri referitoare la moartea unei tinere frumoase şi a copilaşului din pântecele ei, însă disponibilitatea lor de a negocia încă de la bun început, de pe o poziţie atât de rezonabilă, denota că situaţia lor era chiar mai şubredă decât părea.

Avocatul lui Junior – Simon Magusson – a insistat să fie date publicităţii toate rapoartele şi recomandările privind întreţinerea turnului de apă şi a celorlalte structuri forestiere aferente, a căror responsabilitate revenea în exclusivitate în sarcina statului şi a regiunii. În cazul când s-ar fi intentat o acţiune privind acuzaţia de deces prin neglijenţa autorităţilor, aceste informaţii ar fi trebuit oricum

dezvăluite, mai ales că era vorba despre treburi de interes public; de aceea, Hisscus, Knacker şi Nork au acceptat să procure datele care le fuseseră solicitate.

Până atunci, în timp ce avocaţii aveau o nouă întâlnire marţi după-amiaza, Junior, învoit de la serviciu, a apelat la un lăcătuş, ca să schimbe încuietorile uşilor de-acasă. În calitate de poliţist, Vanadium avea acces la un revolver special pentru descuierea oricărei broaşte; prin urmare, ca să evite acest inconvenient, Junior a pus să se monteze pe interiorul uşilor şi nişte zăvoare, care nu puteau fi acţionate din afară.

L-a plătit pe lăcătuş cu bani peşin, în care a inclus şi cele trei monede de la Vanadium, pe care le pusese pe noptieră.

Miercuri, cu o promptitudine ce confirma nerăbdarea statului de a perfecta tranzacţia, au fost furnizate documentele despre turnul de apă. Timp de cinci ani, o parte semnificativă din fondurile de întreţinere fusese deturnată de birocraţi pentru alte scopuri. Iar de trei ani, supraveghetorul care răspundea de buna funcţionare a obiectivului întocmea anual un raport referitor exact la acest turn, prin care solicita fonduri imediate pentru lucrări fundamentale de refacere şi reconstrucţie; al treilea document de acest fel, depus cu unsprezece luni înainte de accidentul lui Naomi, era redactat pe un ton alarmant şi purta ştampila URGENT.

Aşezat în biroul cu lambriuri de mahon, unde lucra Simon Magusson, Junior citea uluit acest ultim raport:

— Puteam să mor şi eu.

— E un miracol cum n-aţi căzut amândoi prin balustrada aia, îi dădu dreptate avocatul.

Magusson părea foarte mic în spatele biroului uriaş. Avea capul parcă prea mare în comparaţie cu trupul, deşi urechile nu arătau decât ca două monede din argint de 1 dolar. După ochii aceia mari şi bulbucaţi, plini de şiretenie şi de ambiţie fierbinte, îţi dădeai seama că făcea parte din categoria oamenilor care se simt flămânzi imediat ce s-au ridicat de la o masă unde s-au înfruptat o zi întreagă. Nasul ca un nasture, foarte cârn, buza de sus groasă ca la

urangutani şi tăietura meschină a gurii completau un portret apt să respingă orice femeie dotată cu simţul văzului; dar, dacă aveai nevoie de un avocat supărat pe lume, din cauza hidoşeniei cu care fusese blestemat, şi capabil să preschimbe această furie în energia şi cruzimea unei pitbull dezlănţuit în sala de judecată, fără să se sfiască să facă uz chiar de fizicul lui nefericit pentru a câştiga simpatia juraţilor, atunci Simon Magusson era omul tău.

— Nu numai balustrada e stricată acolo, zise Junior, frunzărind raportul, cu un aer din ce în ce mai enervat. Şi scările sunt periculoase.

— Splendid, nu-i aşa?!

— Unul dintre cele patru picioare ale turnului este foarte fisurat exact în locul în care intră în fundaţie…

— Adorabil.

— … la fel şi platforma de observaţie este destul de fragilă. Puteam să ne prăbuşim amândoi cu tot turnul ăla sub noi.

De pe cealaltă parte a vastului birou se auzi un fel de nechezat de spiriduş – râsul în varianta Magusson.

— Da, şi nici măcar nu s-au sinchisit să pună o tăbliţă de avertizare. Dimpotrivă, reclama montată acolo îi îmbia pe amatorii de înălţimi să urce pe platforma de observaţie ca să savureze priveliştea. Puteam să mor cu zile, repetă Junior Cain, brusc atât de îngrozit de această constatare, încât avea senzaţia că îi crescuse un sloi de gheaţă în burtă şi nu-şi mai simţea extremităţile.

— Afacerea asta va fi spectaculoasă, îi promise avocatul. Şi veştile bune nu se termină aici. Autorităţile locale şi de stat au căzut de acord să închidă cazul referitor la decesul lui Naomi. Acum, se consideră oficial că a fost un accident.

Junior simţea că încep să i se dezmorţească mâinile şi picioarele.

— Atâta timp cât cazul era deschis, iar dumneata reprezentai singurul suspect, îi explica avocatul, nu aveau voie să negocieze o reglementare a situaţiei în afara unei sentinţe în instanţă. Dar le era teamă că, în eventualitatea în care n-ar fi putut dovedi că dumneata ai ucis-o, s-ar fi

aflat într-o situaţie şi mai gravă, dacă s-ar fi ajuns în faţa tribunalului cu acuzaţia de omor prin neglijenta autorităţilor.

— De ce?

— În primul rând, s-ar fi putut ca juraţii să conchidă că, în mod premeditat, deşi se ştia că eşti nevinovat, statul a încercat să te acuze de crimă pe nedrept, pentru a-şi ascunde culpabilitatea privind starea de deteriorare a turnului. Oricum, majoritatea poliţailor te consideră nevinovat.

— Zău?! Slavă Domnului! spuse Junior, cu sinceritate.

— Felicitări, domnule Cain. Ai avut mult noroc în toată chestia asta.

Deşi faţa lui Magusson i se părea suficient de dezgustătoare, încât să aibă toate motivele de a nu o privi mai mult decât era necesar, şi cu toate că ochii bulbucaţi şi apoşi ai lui Magusson erau atât de răi şi avizi, încât văzându-i riscai să ai coşmaruri noaptea, Junior se încumetă să-şi mute privirea de la mâinile pe care le avea pe jumătate amorţite, la avocatul de lângă el:

— Noroc?! Nevastă-mea s-a prăpădit. Şi copilaşul din pântecele ei, la fel.

— Da, dar acum vei fi despăgubit cum se cuvine pentru pierderea suferită.

Broscoiul cu ochii holbaţi rânjea din celălalt capăt al biroului sofisticat.

Raportul privind starea degradată a turnului îl silea pe Junior să mediteze la propria-i perisabilitate; frica, revolta şi autocompătimirea clocoteau în el. Vocea lui tremura de indignare:

— Dar dumneata ştii, domnule Magusson, că nenorocirea suferită de Naomi a fost un accident?! Şi crezi lucrul acesta, nu-i aşa? Fiindcă altminteri nu văd… Nu ştiu dacă aş putea lucra cu cineva care m-ar crede capabil de…

Bondocul era atât de disproporţionat în raport cu mobilierul din cabinetul lui, încât semăna cu o gândac cocoţat pe un fotoliu de piele uriaş, leit şi el cu botul unei plante insectivore gata să-l mistuie. Lăsă să treacă un

interval atât de lung până să catadicsească să răspundă la întrebarea lui Junior, încât riposta lui părea de-a dreptul inutilă.

— Un avocat pledant, domnule Cain, indiferent dacă s-a specializat în drept civil sau penal, este un fel de actor. Trebuie să creadă profund în rolul lui, în adevărul pledoariei sale, dacă vrea să fie convingător. Eu cred întotdeauna în nevinovăţia clienţilor mei, pentru a putea obţine cel mai bun deznodământ în favoarea lor.

Junior avea senzaţia că Magusson îşi fusese sie însuşi unicul client, întotdeauna. Nu ideea de dreptate îl motiva, ci onorariile grase.

Din principiu, Junior simţea nevoia să îl concedieze imediat pe micul monstru din faţa lui, însă exact atunci Magusson spuse:

— N-ar trebui ca detectivul Vanadium să te mai deranjeze pe viitor.

— Ştiai de el? se miră Junior.

— Toate lumea ştie ce-i poate pielea lui Vanadium. Se comportă ca un cruciat, ca un apărător pe cont propriu al adevărului şi al principiilor de viaţă americane. Un fel de smintit întru credinţă, dacă se poate spune aşa. Dar, o dată cazul închis, nu mai are dreptul să te hărţuiască.

— Nu cred că-l interesează pe el dacă are sau nu dreptul să facă un lucru, remarcă Junior, agasat.

— În fine, dacă te mai deranjează, anunţă-mă şi pe mine, te rog.

— Cum de i se permite unui asemenea individ să mai lucreze în Poliţie? întrebă Junior. E un tip revoltător şi complet neprofesionalist.

— Dă rezultate. A rezolvat aproape toate cazurile care i-au fost încredinţate.

Junior îşi închipuise că majoritatea celorlalţi poliţişti vedeau în Vanadium un fel de derbedeu şi de terchea-berchea. Dar poate că lucrurile stăteau exact invers – or, dacă într-adevăr Vanadium se bucura de respectul şi stima colegilor săi, însemna că reprezenta un pericol mult mai mare decât crezuse Junior.

— Domnule Cain, dacă tipul te sâcâie, nu vrei să-i strâng un pic laţul pe gât?

Nu-şi mai amintea în baza cărui principiu se gândise să-l concedieze pe Magusson. În ciuda defectelor lui, avocatul era extrem de competent.

— Mâine, când se va perfecta afacerea, spuse avocatul, sper să îţi pot propune o ofertă spre analiză.

Într-adevăr, joi seara târziu, după o şedinţă de nouă ceasuri cu Hisscus, Nork şi Knacker, Magusson – negociind în combinaţie cu reprezentantul legal al familiei Hackachak – a obţinut nişte condiţii acceptabile. Kaitlin Hackachak urma să primească 250 000 de dolari pentru moartea surorii ei. Sheena şi Rudy aveau să primească suma de 900 000 de dolari, în compensarea cumplitei lor dureri şi suferinţe sufleteşti; aceşti bani le permiteau să urmeze un tratament susţinut în Las Vegas. Junior urma să primească suma de 4 250 000 de dolari. Onorariul lui Magusson fusese stabilit la 20%, dacă tranzacţia se realiza fără proces, şi la 40%, dacă se ajungea la o înţelegere după demararea procedurilor judiciare. Ceea ce însemna că Junior rămânea cu 3 400 000 de dolari. Sumele cuvenite reclamanţilor erau calculate la valoarea netă.

Vineri dimineaţă, Junior şi-a dat demisia din funcţia de terapeut specializat în recuperarea fizică a pacienţilor, pe care o avea la spitalul de medicină reparatorie. Considera că putea trăi bine, toată viaţa, din dobânzi şi dividende, întrucât nu era un om prea pretenţios.

Savurând ziua aceea senină şi mai caldă decât ar fi fost normal pentru anotimpul în care se aflau, a străbătut la volanul maşinii aproape 110 kilometri spre nord, printre pădurile de conifere care străjuiau şoseaua ce cobora spre coasta oceanului. Pe tot parcursul drumului, a monitorizat traficul în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărea nimeni.

S-a oprit să servească prânzul într-un restaurant înconjurat de brazi, cu o privelişte spectaculară spre Pacific.

Chelneriţa era tare frumuşică. A flirtat cu el. Junior ştia că, dacă voia, putea să facă amor cu ea. Voia, asta era limpede, dar intuiţia îl avertiza că era preferabil să dea dovadă de prudenţă şi în continuare.

Nu-l mai văzuse pe Thomas Vanadium de luni, de la cimitir; nici Vanadium nu se mai ţinuse de scamatorii, după ce îi lăsase 25 de cenţi pe noptieră, în aceeaşi seară. Aproape patru zile, fără ca enervantul detectiv să-l mai deranjeze. Totuşi, când venea vorba despre Vanadium, Junior se învăţase să fie mereu circumspect şi precaut.

Nemaitrebuind să se grăbească înapoi la serviciu, Junior şi-a permis să zăbovească mai mult la dejun. Plesnea parcă de un enorm sentiment de libertate, care îl excita aproape sexual.

Viaţa e prea scurtă ca s-o pierzi muncind, dacă ai din ce să trăieşti fără să faci nimic.

Când s-a întors înapoi la Spruce Hills, se însera deja. Luna ca o perlă de ceară plutea deasupra oraşului care sclipea misterios prin belşugul de copaci, pâlpâind şi licărind de parcă n-ar fi fost un oraş aievea, ci un tărâm de vis, unde o sumedenie de şatre de ţigani şedeau la lumina aurie a felinarelor şi a focurilor de tabără.

La începutul săptămânii, Junior îl căutase pe Thomas Vanadium în cartea de telefon. Nu se aşteptase, totuşi, ca numărul poliţaiul să fie publicat în anuar. De fapt, lui îi trebuia adresa, pe care o găsise, de altfel.

Acum, se încumeta să vadă unde locuia detectivul.

Într-un cartier îngrijit de case nepretenţioase, locuinţa lui Vanadium era la fel de banală ca toate celelalte din jurul ei: o cutie dreptunghiulară cu un singur etaj, fără nici un stil arhitectural. Jaluzele verzi, garaj pentru două maşini.

Stejari cu coroane bogate încadrau strada. Desfrunziţi în acest moment al anului, îşi încleştau spre lună crengile noduroase. Şi copacii falnici din faţa clădirii unde locuia Vanadium erau golaşi, lăsând toată vizibilitatea spre casă. În spate era întuneric, dar la faţadă două ferestre erau luminate discret.

Junior nu încetini când trecu prin dreptul casei, dar făcu un ocol şi reveni pe acelaşi drum.

Nici nu ştia, de fapt, ce voia. Simţea pur şi simplu nevoia ca de data asta să conducă el ancheta.

După nici cincisprezece minute, ajuns deja acasă, şedea la masa din bucătărie, cu cartea de telefon în faţă. Anuarul nu cuprindea numai numerele din Spruce Hills, ci şi pe acelea din întreaga regiune, adică în total vreo şaptezeci sau optzeci de mii, poate.

Fiecare pagină conţinea patru coloane cu nume şi numere, majoritatea având indicate şi adresele. Pe fiecare coloană erau aproximativ o sută de nume, deci patru sute de nume pe o pagină.

Urmărind cu marginea dreaptă a unei rigle fiecare coloană, Junior căută prenumele Bartholomew, fără să-l intereseze numele de familie. Verificase deja dacă vreo persoană din această regiune purta acest nume de familie, dar în anuar nu găsise pe nimeni. În unele locuri, nu era menţionat prenumele, ci doar iniţialele. Acolo unde întâlnea iniţiala B, făcea un semn cu roşu în dreptul ei. Probabil că majoritatea erau nişte „Bob” sau „Bill”. Câţiva, poate „Bradley” sau Bernard”. „Barbara” sau „Brenda”.

Până la urmă, după ce parcurgea toată cartea de telefon, dacă nu reuşea nimic, se gândea să sune şi la cei însemnaţi cu roşu şi să ceară cu „Bartholomew”. Câteva sute de apeluri, pe puţin. Unele vor fi probabil convorbiri interurbane, dar îşi putea permite costurile.

Reuşea să verifice cinci pagini, fără întrerupere, dar pe urmă îl apuca durerea de cap. Făcuse asta de două ori pe zi, începând de marţea trecută. Patru mii de nume pe zi. Un total de şaisprezece mii, când încheie a cincea pagină din această seară.

O muncă anostă, care putea nici să nu dea roade. Trebuia totuşi să înceapă de undeva, or cartea de telefon reprezenta cel mai logic punct de pornire.

Era posibil ca Bartholomew să fie şi vreun adolescent, care locuia cu părinţii, sau vreun adult infirm, dependent de rude; în această eventualitate, nu avea cum să-l găsească

aşa, întrucât însemna că telefonul acestei persoane nu era trecut în anuar. Ori poate că era vorba despre un tip care îşi detesta prenumele, pe care nu-l mai folosea decât în actele oficiale, preferind în rest cel de-al doilea nume.

Dacă se dovedea că anuarul telefonic nu putea să-i fie de nici un folos, Junior avea de gând să verifice în continuare registrele de stare civilă de la primărie, cu data de naştere a fiecărui cetăţean, mergând înapoi, la nevoie, până la începutul secolului. Desigur, se putea foarte bine ca Bartholomew să nu se fi născut acolo, ci să se fi mutat ulterior, când era mic sau chiar la maturitate. Dacă deţinea vreo proprietate, atunci trebuia să apară în registrul de la fisc. Iar, indiferent că era proprietar imobiliar sau nu, dacă îşi exercita drepturile cetăţeneşti din doi în doi ani, trebuia să apară pe listele electorale.

Junior nu mai avea o slujbă, ci o *misiune.*

Sâmbătă şi duminică, între două şedinţe de anuar telefonic, Junior s-a plimbat prin regiune, alegând nişte trasee de agrement – dar cu scopul de a verifica teoria că poliţaiul maniac renunţase să-l mai urmărească. După toate aparenţele, Simon Magusson avusese dreptate: cazul fusese închis.

Îndurerat ca orice văduv în situaţia lui, Junior îşi petrecea serile acasă, de unul singur. Duminică, se făcuseră opt nopţi de când fusese externat şi nu avusese pe nimeni alături, în pat.

Era un tânăr viril, dorit de multe femei, iar viaţa era scurtă. Biata Naomi! Lui Junior nu-i ieşea din minte expresia de şoc întipărită pe chipul ei frumos, care îi amintea permanent cât de repede putea veni sfârşitul fatal. Nimeni nu avea garanţia că va apuca ziua de mâine. Trăieşte clipa.

Caesar Zedd recomanda nu pur şi simplu să trăieşti clipa, ci să o devorezi. Mestec-o bine, hrăneşte-te cu ea, înghite-o cu totul. Înfruptă-te, spunea Zedd, înfruptă-te, abordează viaţa ca un gurmand şi ca un gluton, fiindcă acela care practică abstinenţa nu va dispune de amintiri încurajatoare,

care să-l susţină atunci când, inevitabil, va veni şi foametea.

Duminică seara, o combinaţie de factori – o aderare profundă la filozofia lui Zedd, niveluri ridicate de testosteron, autocompătimiri şi dorinţa de a redeveni un om de acţiune – l-a determinat pe Junior să se parfumeze uşor în dosul fiecărei urechi şi să iasă la agăţat. La scurt timp după asfinţit, cu un singur trandafir roşu şi o sticlă de Merlot, porni spre locuinţa Victoriei Bressler.

Îi telefonă, înainte de a pleca, ca să fie sigur că o va găsi acasă. Ştia că sâmbăta avea liber; dar poate că ieşise deja în oraş, în seara aceasta. Când tipa răspunse la telefon, îi recunoscu imediat vocea senzuală – însă, diabolic, mormăi, „Scuze, greşeală”.

Romantic incurabil, Junior voia să-i facă o surpriză. *Voilà!* Flori, vin şi eu. De la întâlnirea lor electrizantă din spital, tânjise după el; dar, fireşte, ştia că n-avea cum să se aştepte la o vizită din partea lui, mai devreme de câteva săptămâni. Abia aştepta să o vadă cum i se luminează faţa de plăcere.

În ultimele câteva zile, Junior încercase să afle cât mai multe despre această asistentă medicală. Femeia avea treizeci de ani, era divorţată, fără copii şi locuia singură. Se mirase când descoperise ce vârstă avea. I se păruse mult mai tânără. În fine, ce mai conta câţi ani avea! Victoria era extraordinar de atrăgătoare.

Fermecat de vulnerabilitatea fetelor foarte tinere, nu se culcase niciodată cu o femeie mai mare decât el. Perspectiva aceasta îl intriga. Probabil că ştia trucuri abile, pe care o tânără nu avusese timp încă să le descopere.

Junior îşi imagina perfect cât de flatată se va simţi Victoria, dar şi recunoscătoare, totodată, de avansurile primite de la un bărbat aşa tânăr ca el.

Gândindu-se la toate modalităţile prin care ea şi-ar putea exprima această recunoştinţă, Junior simţea că el şi bărbăţia lui nu mai încăpeau parcă la volanul maşinii. În ciuda acestei dorinţe arzătoare, alese un traseu ocolit până la Victoria acasă, verificând cu precauţie să nu fie cumva

urmărit. Exclus, în fine, doar dacă urmăritorul nu era un om invizibil într-un automobil fantomă.

Oricum, precaut, deşi abia aştepta să profite de ziua aceea – sau mai bine zis, de noaptea care urma –, Junior parcă la mică distanţă de destinaţia lui, pe o stradă paralelă. Aşa că merse pe jos o bucată de drum.

Era o seară de ianuarie răcoroasă; în aer mirosea a brad şi a mare. O lună straniu de galbenă îl privea cu răutate, printre zdrenţele cenuşii ale norilor. Victoria locuia în Spruce Hills, în partea de nord-est, acolo unde străzile se preschimbă treptat în drumuri de ţară. Casele aveau aici o alură ceva mai rustică, fiind construite pe terenuri mai vaste şi cu forme mai puţin convenţionale decât cele din centrul oraşului; totodată, erau amplasate mult mai departe faţă de carosabil.

Pe măsură ce Junior înainta, trotuarul ceda locul unui drum pietruit. Nici ţipenie în jur. Nici un vehicul. În acest capăt îndepărtat al oraşelor, nu existau felinare care să lumineze pavajul. Aşa că, la lumina lunii, probabilitatea de a fi recunoscut de cineva care s-ar fi uitat afară, pe fereastră, era extrem de redusă.

Dacă Junior nu era discret şi dacă începeau cumva să circule bârfe despre combinaţia dintre văduvul Cain şi asistenta sexy de la spital, în mod cert Vanadium era în stare să se lanseze iarăşi pe urmele lui, chiar dacă oficial cazul rămânea închis. Poliţaiul acesta era bolnav la cap, ranchiunos, chinuit de demoni lăuntrici. Chiar dacă, deocamdată, superiorii reuşeau să-l ţină în frâu, cea mai mică cleveteală picantă putea constitui scuza mult aşteptată de el ca să redeschidă dosarul, fără nici măcar să mai raporteze şefilor lui ierarhici.

Victoria locuia într-o casă din şindrilă, cu două etaje şi cu un acoperiş ascuţit la vârf şi înclinat lateral. Două lucarne exagerat de mari şi ieşite mult în afară se profilau protuberant deasupra intrării. Construcţia s-ar fi potrivit mai bine într-un cartier muncitoresc cu case monoton de identice, şi nu în această parte a oraşului. Un lampadar cu lumină galbenă proiecta pe trepte conturul auriu al

ferestrelor de la faţadă. Se gândea că va sta cu Victoria pe sofaua din living, sorbind din vin, în timp ce ajungeau să se cunoască mai bine. Poate ea îi va zice să îi spună Vicky, iar el poate o va ruga să îl strige Eenie, numele de alint pe care i-l dăduse Naomi, fiindcă el nu suporta să i se zică Enoch. În scurt timp, se vor pupa ca doi copii zburdalnici. Junior o va dezbrăca de halat pe sofa, mângâind-o pe trupul neted şi docil; la lumina lampadarului, pielea ei va avea culoarea untului. Apoi, o va duce în braţe, aşa goală, până sus în dormitorul de la etaj, unde era întuneric.

Evitând aleea cu pietriş, fiindcă nu voia să îşi zgârie pantofii cei noi, se apropie de casă pe pajişte, sub crengile ample ale unui brad prea imens ca să poată fi folosit vreodată pe post de pom de Crăciun.

Poate că Victoria avea musafiri. O rudă sau vreo prietenă, în nici un caz un bărbat. Nu. Ştia perfect care era bărbatul potrivit pentru ea şi nu voia pe nimeni altul, preferind să aştepte ocazia de a i se dărui lui şi de a da viaţă acelei relaţii începute cu lingura şi cubul de gheaţă, la spital, în urmă cu zece zile.

Oricum, dacă Victoria avea invitaţi, normal ar fi fost să existe măcar o maşină parcată pe alee. Junior se gândea să se apropie tiptil de casă şi să se uite înăuntru pe fereastră, ca să se convingă că era singură, înainte de a se duce direct la uşă. Dacă îl vedea, însă, tot farmecul surprizei se ducea de râpă.

Nimic în viaţă nu este lipsit de riscuri, aşa că Junior şovăi doar câteva momente înainte să urce treptele de la intrare şi să bată la uşă.

Dinăuntru, se auzea muzică. Un ritm de swing. Dar nu reuşea să identifice ce melodie era.

Tocmai când Junior se pregătea să ciocănească din nou, uşa se deschise brusc spre interior şi, peste glasul lui Sinatra cântând „When My Sugar Walks Down the Street”, Victoria spuse: „Ai venit mai devreme. Nici n-am auzit maşina…” Vorbea în timp ce deschidea uşa, aşa că se întrerupse la mijlocul frazei când văzu cine se afla în faţa ei, în pragul uşii.

Părea surprinsă, într-adevăr, numai că expresia ei nu semăna cu aceea pe care Junior şi-o plăsmuise în închipuire. Mirarea ei era lipsită de orice bucurie; şi nu se vedea nici un zâmbet radios.

O clipă, i se păru că era chiar încruntată. Pe urmă, îşi dădu seama că nu era vorba despre o expresie de nemulţumire. Pe faţa ei se citea dorinţa înăbuşită, însă, de ruşine.

Îmbrăcată cu nişte pantaloni negri largi şi cu un tricou verde de bumbac, bine mulat pe bust, Victoria Bressler confirma toate visele de voluptate pe care Junior le bănuia sub uniforma anostă de asistentă medicală. Decolteul în formă de V sugera nişte sâni voluminoşi, deşi nu lăsa să se întrevadă prea mult din splendoarea aflată dedesubt. Frumuseţe de bun gust.

— Ce doreşti? întrebă ea.

Avea o voce plată şi un pic cam dură. Alt bărbat ar fi interpretat greşit tonul ei, deducând că tânăra era nervoasă şi chiar furioasă.

Dar Junior ştia că voia doar să-l tachineze. Fantezia ei de joacă era adorabilă. Şi ce scânteieri diavoleşti în ochii aceia albaştri, ce zburdălnicie.

Junior întinse spre ea trandafirul roşu.

— Pentru tine. Ştiu, nu se compară cu tine. Nici o floare nu se poate compara cu tine.

Prefăcându-se în continuare supărată, Victoria nici nu se atinse de trandafir.

— Drept cine mă iei?

— Drept ceea ce eşti – o femeie rafinată, replică el, bucuros că citise atâtea cărţi despre arta seducţiei şi că ştia exact ce să spună.

Strâmbându-se, tânăra zise:

— Am povestit la poliţie despre jocul tău dezgustător cu linguriţa şi cubul de gheaţă.

Întinzând din nou trandafirul spre ea şi lipindu-i-l insistent de mână, ca să-i distragă atenţia, Junior răsuci sticla de Merlot şi, exact când Sinatra cânta cu elan, i-o trânti Victoriei drept în mijlocul frunţii.

33

Biserica Mater Dolorosa, tăcută şi primitoare în noaptea de pe Bright Beach, de dimensiuni umile, fără bolţi maiestuoase, coloane măreţe sau transepte adânci, cu ornamente modeste, era pentru Maria Elena Gonzalez la fel de cunoscută şi mângâietoare, ca propria-i casă. Maria se simţi fericită, în clipa în care îi trecu pragul şi intră în nartex.

Slujba benedictină se terminase, iar credincioşii plecaseră. Plecaseră, de asemenea, preotul şi băieţii de cor.

După ce îşi potrivi mai bine acul de păr care îi fixa voalul pe cap, Maria înaintă cu câţiva paşi. Îşi înmuie două degete în apa sfinţită, care licărea în vasul de marmură, şi îşi făcu cruce.

Mirosea aromat a tămâie şi a soluţie de lustruit lemnul, preparată cu lămâie. În faţă, o lampă discretă lumina crucifixul în mărime naturală. Pe acesta, toate beculeţele erau aprinse, la fel ca şi lumânările din stativul de alături.

Înaintă pe culoarul întunecos din mijloc, se lăsă în genunchi la balustrada dinaintea altarului, după care se duse să aprindă o lumânare. De obicei, Maria nu-şi permitea să cumpere decât lumânări de 25 de cenţi, dar de data asta optă pentru cele de 50, îndesând cinci bancnote de 1 dolar şi două monede de 25 de cenţi în cutia milei.

După ce aprinse unsprezece lumânări, toate închinate lui Bartholomew Lampion, scoase dintr-un buzunar cărţile de joc rupte. Patru valeţi de pică. Vineri seară rupsese cărţile în trei, iar de atunci umblase la ea cu cele 12 resturi, aşteptând exact această noapte liniştită de duminică.

Biserica nu aproba ghicitul în cărţi, pe care ea îl practica frecvent. Misticismele de acest fel erau socotite păcate, constituind o abatere de la credinţă şi o pervertire a ei.

Cu toate acestea, Maria se simţea foarte bine îmbinând catolicismul şi ocultismul, în care fusese crescută. În

Hermosillo, Mexic, superstiţiile oculte erau la fel de importante pentru viaţa spirituală, ca şi religia.

Biserica se ocupa de suflet, în timp ce sfera ocultă se ocupa de imaginaţie. În Mexic, unde confortul fizic era adesea subţire şi unde speranţa pentru o viaţă mai bună era greu câştigată, sufletul şi imaginaţia trebuiau hrănite deopotrivă, dacă voiai ca viaţa să fie suportabilă.

Rostind o rugăciune către Maica Domnului, Maria puse o treime dintr-un valet de pică în flacăra strălucitoare a primei lumânări. Când cartonul luă foc, Maria îi dădu drumul să cadă în candela de sticlă, iar când bucata de carte de joc arse complet, rosti cu glas tare „Pentru Petru”, referindu-se la cel mai marcant dintre cei doisprezece apostoli.

Repetă acelaşi ritual de încă unsprezece ori – „Pentru Andrei, pentru Iacob, pentru Ion” – privind mereu în spate, ca să se asigure că nu vedea nimeni ce făcea ea acolo.

Aprinsese câte o lumânare pentru flecare dintre cei unsprezece apostoli, dar nici una pentru al doisprezecelea, Iuda, trădătorul. Drept urmare, după ce arsese câte o bucată din cărţile de joc în fiecare candelă, îi mai rămânea o bucată.

În mod normal, ar fi revenit la prima lumânare şi i-ar fi oferit Sfântului Petru încă un fragment. În acest caz, însă, preferă să îi încredinţeze ultima bucată celui mai puţin cunoscut dintre apostol, întrucât era convinsă de influenţa lui în această chestiune.

O dată distruse toate cele douăsprezece bucăţi de cărţi de joc, blestemul era ridicat de pe micuţul Bartholomew: ameninţarea inamicului necunoscut şi violent, care era simbolizat de cei patru valeţi. Undeva în lume, exista un om care l-ar fi ucis pe Barty într-o bună zi, însă acum, drumurile lui prin viaţă îl vor duce în altă parte. Unsprezece sfinţi primiseră cele douăsprezece părţi din responsabilitatea de a ridica blestemul.

Credinţa Mariei în eficacitatea acestui ritual nu era chiar la fel de profundă ca şi credinţa ei în Biserică. Privind

mistuirea ultimului fragment, simţea cum i se ia de pe umeri o mare povară.

Când plecă de la Mater Dolorosa, peste câteva minute, era convinsă că valetul de pică – indiferent că era un monstru uman sau însuşi diavolul – nu-i va mai ieşi în cale niciodată lui Barty Lampion.

34

Tânăra s-a prăbuşit subit, cu un zdrăngănit şi o bufnitură. Nu mai avusese nimic din graţia ei naturală în timpul căderii, dar devenise din nou suavă aşa cum stătea acum, prăvălită pe jos.

Victoria Bressler zăcea pe pardoseala din micul antreu; avea braţul stâng întins dincolo de cap, cu palma în sus, ca şi cum ar fi făcut semn cu mâna spre tavan. Braţul drept îi rămăsese transversal peste bust, cu mâna făcută cupă peste sânul stâng. Un picior era perfect întins pe jos, în timp ce celălalt genunchi era tras în sus, aproape cu sfială, parcă. Dacă ar fi fost goală, culcată pe un fundal constând în cearşafuri mototolite, frunze de toamnă sau o pajişte verde, ar fi avut poziţia tipică posterului dublu de la mijlocul unei reviste *Playboy.*

Pe Junior nu îl intriga neapărat ideea că o atacase brusc pe Victoria, cât faptul că sticla nu se spărsese. De fapt, de la decizia asumată în turnul foişorului, devenise alt om, un om de acţiune, care proceda cum trebuia. Recipientul acela era însă de sticlă, dar, cu toate că el izbise atât de puternic, încât lovitura răsunase pe fruntea ei ca un ciocan trosnit de o minge de crochet, cu destulă violenţă încât s-o facă să-şi piardă cunoştinţa câteva momente, ba poate chiar s-o omoare, vinul Merlot rămăsese intact înăuntru, bun de băut.

Intră în casă, închise uşa încetişor şi examină sticla. Era foarte groasă, mai ales la bază unde fundul era adâncit înăuntru, pentru ca sedimentele să se concentreze doar pe margine. Acest detaliu din structura recipientului îi conferea o rezistenţă mai bună. Era limpede că o lovise cu fundul sticlei, fiind explicabil astfel de ce nu se spărsese.

Un punct roz pe fruntea Victoriei, în mijloc, indica locul impactului. Curând, avea să se învineţească urât. Osul cranian nu părea fisurat.

Dură la ţeastă şi la suflet deopotrivă. Victoria nu suferise leziuni grave la creier, ci doar o comoţie.

La combina muzicală stereo din living, Sinatra cânta „It Was a Very Good Year”. Deşi după toate aparenţele asistenta medicală era singură acasă, Junior strigă totuşi tare, ca să se facă auzit peste melodie:

— Alo? E careva pe-aici?

Cu toate că nu-i răspunsese nimeni, trecu în revistă cu rapiditate toată casa. O lampă cu un abajur de mătase cu franjuri împrăştia aripioare de lumină aurie peste un colţ din living. Pe măsuţa de cafea erau puse trei lămpi cu gaz ornamentale. Din bucătărie venea un miros apetisant. Pe un ochi de la aragaz, era pusă o oală la fiert, iar alături nişte paste, gata de introdus în apă când începea să clocotească.

Sufrageria. Două tacâmuri şi veselă puse frumos într-un capăt al mesei. Pahare de vin. Două sfeşnice, cu lumânările neaprinse încă.

Junior vizualiza acum întreaga situaţie. Ca într-o peliculă de calitate. Victoria avea pe cineva; se dăduse la el în spital nu fiindcă şi-ar fi dorit ceva mai multă „acţiune”, ci pentru că era o scorpie de felul ei. Genul de femeie căreia i se pare amuzant să aţâţe şi să excite un bărbat, după care să-l lase baltă.

O târfă mincinoasă. După ce ea se dăduse la el, după ce îl excitase, fugise repede să-l bârfească şi să-l toarne, spunând că el încercase s-o hărţuiască sexual. În plus, ca să-şi dea şi mai multă importanţă în faţa poliţiei, îşi împănase povestirea cu tot felul de bazaconii aiuristice.

O baie mai mică la parter. Două dormitoare şi o baie mare, la etaj. Toate goale.

Din nou în antreu. Victoria nu se mişcase.

Junior îngenunche lângă ea şi o apăsă cu două degete la gât, pe artera carotidă. Avea puls, cam neregulat, dar destul de puternic.

Deşi se edificase acum în privinţa caracterului detestabil al acestei femei, se simţea foarte atras de ea, în continuare. Nu era însă genul de bărbat care să profite de o femeie aflată în setare de inconştienţă.

În plus, era evident că Victoria aştepta pe cineva, care urma să sosească din clipă în clipă.

„*Ai venit mai devreme. Nici n-am auzit maşina*", spusese ea, deschizând uşa, până să-şi dea seama că Junior se afla la intrare, şi nu persoana pe care o aştepta ea.

Păşi spre uşa din faţă, care era încadrată de nişte ferestre laterale. Trase una dintre perdele şi se uită afară.

Luna mumificată scăpase dintre zdrenţele de nori îmbălsămaţi. Faţa ei ciupită parcă de vărsat strălucea peste coroana amplă a bradului, peste curte şi peste aleea cu pietriş.

Nici o maşină.

În living, Junior luă o pernă decorativă de pe sofa. O duse în antreu.

„*Am povestit la poliţie despre jocul tău dezgustător cu linguriţa şi cubul de gheaţă*."

Era de presupus că Victoria nu telefonase la poliţie ca să dea o declaraţie oficială. Ce nevoie ar fi avut să se ostenească să îl bârfească pe Junior, când Thomas Vanadium dădea târcoale prin spital la orice oră din zi şi din noapte, gata să plece urechea la orice calomnie despre el, care l-ar fi ajutat să dovedească mai uşor că Junior era un ticălos şi un asasin.

Mai mult ca sigur, aşadar, că Victoria vorbise direct cu detectivul maniac. Chiar dacă i-ar fi relatat altui poliţai scornelile ei sordide, tot ar fi ajuns imediat la urechile lui Vanadium, care ar fi căutat-o numaidecât, dornic să audă la prima mână mizeriile acelea. Iar ea ar fi exagerat acum

totul, ajungând să declare, poate, că Junior o apucase de ţâţe şi că încercase să-i bage limba pe gât.

Acum, dacă Victoria i-ar raporta lui Vanadium că Junior apăruse la uşa ei, cu un trandafir roşu, o sticlă de Merlot şi plin de fantezii amoroase, detectivul dement ar avea toate motivele să se dezlănţuie din nou. Vanadium putea pune la îndoială, eventual, povestea cu cuburile de gheaţă, presupunând că asistenta interpretase greşit realitatea, însă în cazul de faţă intenţia lui Junior era clară, aşa că poliţaiul-cruciat ar avea toate motivele să nu se lase.

Victoria gemu, fără să se mişte, însă.

Surorile medicale aveau datoria să dea dovadă de o compasiune angelică. Ea nu-i arătase, însă, nici o compasiune. Şi nici nu avea vreo trăsătură angelică.

Îngenunchind lângă ea, Junior puse perna decorativă peste faţa ei frumoasă şi apăsă bine, pe toată durata cât Frank Sinatra termină „Hello, Young Lovers” şi cântă cam jumătate din „All or Nothing at All”.

Victoria nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa niciodată. N-a apucat nici măcar să se mai zbată.

După ce constată că nu mai avea deloc puls, Junior se duse înapoi la sofaua din living. Înfoie bine pernuţa şi o lăsă exact în locul de unde o luase.

Nu-i venea deloc să vomite. Dar nici nu se acuza de lipsă de sensibilitate. Pe femeia asta n-o văzuse decât o singură dată în viaţă. Nu investise emoţional în ea, cum fusese cazul cu Naomi.

Fireşte, nu era chiar complet lipsit de sentimente. O tristeţe amară îi umplea sufletul la gândul dragostei şi a fericirii de care el şi asistenta medicală s-ar fi putut bucura împreună. Dar, la urma urmei, fusese alegerea ei – ea vrusese să-l aţâţe degeaba şi să se poarte urât cu el.

Când Junior încercă să o ridice de jos pe Victoria, voluptatea acesteia îşi pierdu tot farmecul. Moartă era mai grea decât s-ar fi aşteptat el.

În bucătărie, o puse pe un scaun lăsând-o să se prăvălească în faţă, peste masă. Cu capul rezemat peste

braţele încrucişate şi răsucit un pic lateral, s-ar fi zis că se odihneşte.

Cu pulsul accelerat, dar autosugestionându-se că forţa şi înţelepciunea se nasc dintr-o minte calmă, Junior stătea în picioare în mijlocul bucătăriei, studiind meticulos fiecare ungher al încăperii.

Fiecare minut era preţios, având în vedere musafirul care urma să apară în scurtă vreme. Grija faţă de detalii era, totuşi, esenţială, indiferent cât timp i-ar fi luat ca să însceneze adecvat micul tablou menit să deghizeze o crimă într-un accident casnic.

Din păcate, Caesar Zedd nu scrisese o carte din care să poţi învăţa singur cum să comiţi un omor şi să scapi de consecinţele lui, aşa că şi de data asta Junior trebuia să se descurce pe cont propriu.

Grăbit şi cu cât mai puţine mişcări, se apucă de lucru.

În primul rând, rupse două bucăţi de prosop din hârtie, din rola montată pe perete, folosindu-le pe post de mănuşi improvizate. Nu voia să lase nici un fel de amprentă.

Mâncarea se afla în cuptorul de deasupra. Porni cuptorul de dedesubt, potrivindu-l la cald, şi rabată uşa.

Din sufragerie, luă cele două farfurii puse pe masă. Se întoarse cu ele la bucătărie şi le vârî în cuptorul de jos, ca şi cum Victoria s-ar fi gândit să-l folosească pentru a păstra caldă mâncarea.

Lăsă deschisă uşa de la cuptor.

În frigider, găsi o bucată de unt într-un ambalaj cu un capac de plastic transparent. Se duse cu cutia la tocătorul de lângă chiuvetă, în stângă aragazului, şi îl deschise.

Pe bufet, era deja un cuţit. Tăie cu el patru bucăţele de unt galben şi cremos, fiecare nu mai groasă de un centimetru.

Lăsând trei bucăţele în cutie, o puse pe a patra, cu multă grijă, pe pardoseala acoperită cu linoleum.

Cele două fâşii de prosop din hârtie se pătaseră de la unt. Le făcu ghemotoc şi le aruncă la lada de gunoi.

Avea de gând să storcească bucata de unt cu talpa de la pantoful drept al Victoriei şi să lase o dâră lungă pe

pardoseală, ca şi cum femeia ar fi alunecat pe jos şi ar fi căzut spre cuptoare.

În cele din urmă, ţinându-i capul cu amândouă mâinile, trebuia să izbească fruntea, cu putere, de colţul uşii deschise a cuptorului, având grijă să plaseze punctul de impact exact acolo unde nimerise lovitura cu sticla.

Presupunea că Secţia de Investigaţii Ştiinţifice a Poliţiei Statului Oregon putea găsi cel puţin un motiv de suspiciune vizavi de scenariul tragic creat de el. Nu avea prea multe cunoştinţe despre tehnologia folosită de poliţie la locul unei crime, iar despre patologia specifică medicinii legale ştia şi mai puţin. Dar se străduia să facă treaba cât mai bine.

Departamentul de Poliţie din Spruce Hills era mult prea mic, pentru a avea şi o Secţie de Investigaţii Ştiinţifice în toată regula. Dacă tabloul general li se părea suficient de convingător, existau şanse ca poliţiştii locali să accepte ideea că fusese un accident oribil şi să nu mai apeleze deloc la poliţia statului pentru asistenţă tehnică.

Dacă poliţia statului ajungea, totuşi, să se implice, chiar dacă ar găsi dovezi că accidentul fusese înscenat, bănuielile lor s-ar îndrepta aproape sigur asupra bărbatului pe care Victoria îl aştepta la masă.

Nu mai rămânea decât să turtească bucăţica de unt cu pantoful ei şi să o trosnească tare cu capul de colţul uşii de la cuptor.

Tocmai când se pregătea să ridice cadavrul de pe scaun, auzi maşina pe alee. Nici n-ar fi auzit, de fapt, zgomotul motorului, dacă nu s-ar fi întâmplat ca tocmai atunci combina muzicală să îşi ia singură alt disc.

Nu mai avea timp, acum, să aranjeze cadavrul cum se gândise.

Din nou o situaţie de criză. Noua existenţă de om de acţiune nu era monotonă.

Adversitatea creează mari ocazii, cum ne învaţă Caesar Zedd, şi întotdeauna există şi o latură luminoasă, chiar dacă nu o putem vedea imediat.

Junior ieşi grăbit din bucătărie şi porni pe hol, spre uşa de la intrare. Alerga silenţios, aterizând pe degetele de la

picioare, ca un dansator. Graţia aceasta atletică era unul dintre motivele pentru care femeile se simţeau atât de atrase de el.

Triste simboluri ale unei idile sortite să nu fie, trandafirul roşu şi sticla cu vin zăceau pe jos, în antreu. Cadavrul nemaifiind acum acolo, orice semn de violenţă dispăruse de asemenea.

Când Sinatra începu să cânte „I'll Be Seeing You", Junior ocoli floarea şi vinul. Prudent, trase un pic colţul uneia dintre perdele.

O limuzină se oprise pe aleea cu pietriş, spre partea dreaptă a casei, de unde aproape nici nu se vedea. Farurile se stinseră sub privirile lui Junior. Motorul se opri. Portiera şoferului se deschise. Un bărbat coborî din maşină, o siluetă neguroasă în lumina galbenă şi înfricoşătoare a lunii. Musafirul la cină.

35

Implozie. O detonare interioară sub presiune. Cum se întâmplă cu carcasa unui submarin la o adâncime prea mare.

Junior învăţase cuvântul *implozie* dintr-o carte de autoperfecţionare, care te instruia cum să îţi îmbogăţeşti vocabularul şi să vorbeşti frumos. La momentul respectiv, crezuse că nu va folosi niciodată acest cuvânt, care figura în listele pe care le memora el. Acum, însă, sensul acestui substantiv reda perfect ce simţea el: avea senzaţia că va face implozie.

Musafirul la cină se aplecă în spate, în interiorul maşinii, ca şi cum ar fi vrut să ia ceva de-acolo. Poate că şi el avusese grijă să-i aducă un mic cadou gazdei.

Când va vedea că Victoria nu vine să-i deschidă uşa, bărbatul acesta nu va pleca pur şi simplu de-acolo. Fusese

invitat. Ştia că era aşteptat. Lumina era aprinsă în casă. Absenţa unei reacţii la ciocănitul lui la uşă denota că, de fapt, ceva nu era în regulă.

Junior se scufundase la o adâncime critică. Presiunea psihologică era imensă şi creştea de la o secundă la alta. Implozie iminentă.

Dacă era lăsat să aştepte degeaba în faţa intrării, musafirul se va decide, probabil, să dea roată casei, să se zgâiască înăuntru pe la ferestrele la care perdelele nu fuseseră trase, să încerce şi celelalte uşi, ca să vadă dacă nu era vreuna deschisă. Speriat la gândul că Victoriei i se făcuse rău, poate, sau că se accidentase, alunecând pe o bucăţică de unt şi lovindu-se cu capul de colţul uşii de la cuptor, tipul va încerca eventual să pătrundă înăuntru cu forţa, spărgând un geam. Mai mult ca sigur, se va duce la vecini, ca să anunţe poliţia.

Presiune insuportabilă. Maximă.

Junior se repezi în sufragerie, de unde înhăţă un pahar de vin de pe masă. Înşfăcă şi un sfeşnic, din care azvârli lumânarea.

Întors în antreu, puse paharul de vin pe pardoseală, cam la un metru şi jumătate de uşa de la intrare. Plasă alături sticla de Merlot şi trandafirul roşu.

Ca un tablou cu natură moartă, intitulat „Idilă”.

Afară, se trânti o portieră.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Junior o întredeschise un pic, spre interior, apăsând uşor pe clanţă.

Cu sfeşnicul în mână, alergă spre bucătărie, pe holul îngust. Uşa era deschisă, dar ca s-o vadă pe Victoria prăvălită pe un scaun la masă trebuia să intre înăuntru.

Se strecură în spatele uşii şi ridică sfeşnicul de bronz deasupra capului. Cântărind cam două kilograme şi jumătate, obiectul putea fi folosit perfect pe post de măciucă sau ciocan.

Inima i se zbătea cu furie în piept. Gâfâia. În mod straniu, mâncarea pusă la cuptor, care i se păruse înainte că are o aromă apetisantă, mirosea acum a sânge şi a carne crudă.

Respiră adânc şi încet. Cum spune Zedd, respiră adânc şi încet. Poţi scăpa de anxietate, oricât ar fi ea de puternică, dacă respiri adânc şi încet, adânc şi încet, repetându-ţi totodată că fiecare om are dreptul la fericire, la împlinire, la descătuşarea de frică.

O dată cu refrenul final din „I'll Be Seeing You", din antreu se auzi un glas de bărbat, rostind oarecum nedumerit şi mirat: „Victoria?"

Adânc şi încet. Adânc şi încet. Mai calm deja.

Cântecul se termină.

Junior îşi ţinea răsuflarea, ascultând.

În tăcerea dintre două melodii, auzi clinchetul paharului atins de sticla de Merlot, în momentul în care musafirul se apropiase, pesemne, să le ridice de pe jos.

Presupusese că invitatul la cină era iubitul Victoriei, dar brusc îşi dădu seama că poate lucrurile nu stăteau chiar aşa. Bărbatul putea fi foarte bine un prieten de-al ei. Tatăl sau fratele. În acest caz, invitaţia la o idilă amoroasă – sugerată de aranjamentul cochet al paharului de vin cu un trandafir lângă el – ar părea atât de flagrant de nepotrivită, încât musafirul şi-ar da seama imediat că se întâmplase ceva rău.

Beoţian. Alt cuvânt învăţat pentru a-şi îmbogăţi vocabularul şi nefolosit niciodată până atunci. *Beoţian.* Persoană ignorantă, obtuză, tâmpită. Se simţea foarte beoţian, dintr-o dată.

Exact în momentul în care Sinatra începu iarăşi să cânte, lui Junior i se păru că aude nişte paşi pe hol şi un scârţâit de parchet. Muzica acoperea acum orice zgomot, aşa că nici nu se auzea dacă musafirul venea într-adevăr spre bucătărie.

Ridică sus de tot sfeşnicul. Nu contează că muzica maschează toate sunetele – respiră în surdină şi pe gură. Stai încremenit, pregătit.

Sfeşnicul de bronz era greu. Ce porcărie o să iasă.

I se făcea rău când vedea sânge. Nu se ducea niciodată la filme care arătau consecinţele unor fapte violente, darămite să mai suporte să vadă un măcel în realitate.

Acţiune. Te concentrezi doar la acţiune şi ignori scârboşenia care va rezulta. Adu-ţi aminte de trenul care venea cu viteză spre autobuzul plin de măicuţe, rămas înţepenit pe şine. Rămâi în tren. Nu te uita înapoi la terciul de măicuţe, vezi-ţi de drum mai departe şi totul va fi bine.

Un zgomot. Foarte aproape. De cealaltă parte a uşii deschise.

Aici, acum, musafirul la cină, intrând în bucătărie. Ducea în mâna stângă paharul de vin şi trandafirul. Ţinea sticla de Merlot sub braţ. În mâna dreaptă, avea o cutiuţă învelită frumos.

Bărbatul intră, cu spatele la Junior, şi se duse spre masă, unde Victoria moartă şedea cu capul peste braţele încrucişate. Puteai jura că se odihneşte.

— Ce-i asta? o întrebă bărbatul, în timp ce Sinatra intona „Come Fly with Me”.

Păşind tiptil de tot în faţă, foarte tiptil, Junior înclină sfeşnicul; în acel moment, musafirul la cină se crispă, simţind poate pericolul sau, oricum, mişcarea. Prea târziu, însă. Tipul nici n-a mai apucat să întoarcă măcar capul sau să se ferească.

Măciuca de bronz îl trosni la baza craniului. POC!!! Scalpul se spintecă, sângele ţâşni afară, iar tipul se prăbuşi la fel de repede ca şi Victoria, mai devreme, sub influenţa acelui Merlot bun, ce-i drept el cu faţa în jos, spre deosebire de ea care căzuse cu faţa în sus.

Nevrând să rişte, Junior înclină din nou sfeşnicul, aplecându-se cu tot corpul. Al doilea impact se dovedi mai slab decât primul, dar eficient.

Scăpat pe jos, paharul de vin se spărsese. Sticla de Merlot, însă, supravieţuise din nou, rostogolindu-se pe linoleum, până se proptise într-un bufet.

Uitând de respiraţia adâncă şi lentă şi gâfâind ca un înotător scăpat de la înec, cu fruntea brusc năduşită, Junior împinse cu piciorul în bărbatul prăbuşit pe jos, ca să vadă dacă mai mişca.

Constatând că nu avea nici o reacţie, îşi vârî vârful pantofului sub toracele tipului şi, sforţându-se, îl rostogoli pe spate.

Cu trandafirul în mâna stângă şi cu cadoul frumos împachetat, dar cam strivit, în mâna dreaptă, Thomas Vanadium zăcea la cheremul lui Junior. Gata cu scamatoriile, gata cu monedele sucite peste încheieturile degetelor. Se isprăvise cu magia.

36

Pârâitul strident al flăcărilor false, aşa cum îl realizau tehnicienii în piesele radiofonice din 1930–1940, când era el mic: mototolind un celofan.

Aşezat singur la masa din colţul bucătărioarei de-acasă, Jacob scoase din nou nişte zgomote ca de foc, când rupse celofanul de pe al doilea pachet nou de cărţi de joc, apoi de pe al treilea şi al patrulea.

Deţinea dosare imense despre incendii tragice, ştiindu-le aproape pe toate pe de rost. În magnificul teatru vienez, pe 8 decembrie 1891, 850 de suflete au pierit într-un pârjol. Pe 25 mai 1887, 200 de morţi la *Opéra Comique,* din Paris, în 28 noiembrie 1942, în clubul de noapte *Coconut Grove* din Boston – când, la numai paisprezece ani, Jacob era deja obsedat de groaznica tendinţă a omenirii de a se autodistruge intenţionat sau din prostie –, 491 de oameni s-au asfixiat şi au ars de vii într-o seară, care ar fi trebuit să se încheie cu şampanie şi desfrâu.

Luând acum cele patru pachete de joc din cutiile de carton în care fuseseră ambalate, Jacob le alinie unul lângă altul pe masa scrijelită.

„Când teatrul irochez din Chicago a ars pe 30 decembrie 1903”, zise el cu glas tare, testându-şi memoria, „la un

matineu cu Barbă-Albastră, şase sute de oameni şi-au pierdut viaţa, majoritatea femei şi copii.”

Pachetele standard de cărţi de joc sunt ambalate mecanic, întotdeauna în aceeaşi ordine, pe suite de culori. Poţi avea certitudinea absolută că, indiferent ce pachet ai desface, toate sunt asamblate exact în aceeaşi ordine, întotdeauna.

Datorită acestei consecvenţe infailibile privind modul de ambalare a unui pachet de cărţi de joc, jucătorii profesionişti sau scamatorii pot manipula orice nou pachet convinşi că ştiu, de la bun început, unde se află fiecare carte. Un trişor experimentat poate lăsa impresia că amestecă atât de conştiincios cărţile, încât nu rămâne loc de suspiciuni, dar în realitate el ştie perfect unde se află localizată fiecare carte din pachet. Cu dexteritate şi îndemânare, poate pune cărţile în ordinea pe care o vrea, cu scopul de a obţine efectul dorit de el.

„Pe 6 iulie 1944, la Hartford, în Connecticut, un incendiu a izbucnit în cortul uriaş al Circului Ringling Brothers, Barnum şi Bailey, la ora două şi patruzeci după-amiaza, în timp ce şase mii de oameni urmăreau evoluţia trupei Wallenda, care se pregătea să îşi înceapă numărul de dans pe sârmă. La ora trei, deja, focul s-a stins, în urma prăbuşirii cortului. Au fost o sută şaizeci de morţi, iar alte cinci sute de oameni au fost grav răniţi. O mie de animale de circ, însă, inclusiv patruzeci de lei şi patruzeci de elefanţi, au scăpat nevătămate.”

O dexteritate excepţională este esenţială pentru oricine speră să devină un trişor extrem de abil, dar aceasta nu este singura cerinţă. La fel de importantă este şi capacitatea de a suporta plictisul monoton al miilor de ore de exerciţii făcute cu multă răbdare. Un trişor excepţional trebuie să mai fie dotat cu o memorie complexă, rar întâlnită la oamenii obişnuiţi.

„14 mai 1845, în Canton, China, 1670 de oameni au pierit într-un incendiu la un teatru. Pe 8 decembrie 1863, Biserica *La Compana,* din Chile, a luat foc şi au murit aici 2 501 persoane. O sută cincizeci de oameni şi-au pierdut

viaţa într-un incendiu la un bazar din Paris, organizat în cadrul unei acţiuni filantropice, în 4 mai 1897. Pe 30 iunie 1900, nişte docuri din Hoboken, New Jersey, au luat foc, incendiul soldându-se cu decesul unui număr de 326 de oameni…”

Jacob se născuse înzestrat cu dexteritatea adecvată şi cu o memorie mai mult decât satisfăcătoare. Tulburările lui de personalitate – care nu îi permiteau să lucreze nicăieri şi nici să aibă o viaţă mondenă activă – îi lăsau timpul liber necesar pentru a exersa cele mai dificile tehnici de măsluire a cărţilor de joc, pe care ajunsese să le stăpânească perfect.

Întrucât, încă din copilărie, se simţise atras de poveşti şi imagini despre sfârşitul lumii, de catastrofe atât pe plan individual, cât şi la nivel planetar – de la incendii în locuri publice până la războaie nucleare totale –, Jacob avea o imaginaţie extraordinar de bogată şi o viaţă intelectuală pe cât de interesantă, pe atât de ciudată. Pentru el, bunăoară, cel mai greu în procesul de deprindere a măsluirii cărţilor de joc i se păruse efortul de voinţă de a face faţă plictisului şi monotoniei exersării continue a acestor tehnici, însă ani de-a rândul muncise cu conştiinciozitate pentru asta, motivat de dragostea şi admiraţia pentru sora lui, Agnes.

Acum, amesteca primul dintre cele patru pachete de cărţi de joc, exact cum amestecase primul pachet şi vineri seara, îl puse deoparte.

Pentru a avea şansa de a deveni un maestru în măsluirea cărţilor de joc, orice tânăr ucenic are nevoie de un mentor. Secretele acestei arte nu pot fi deprinse doar prin lectură şi exerciţiu.

Mentorul lui Jacob fusese un bărbat pe nume Obadiah Sepharad. Se cunoscuseră când Jacob avea optsprezece ani, într-o perioadă când fusese internat pentru scurt timp într-un spital de psihiatrie, întrucât excentricitatea lui caracteristică fusese luată drept altceva mult mai rău.

Aşa cum îl învăţase Obadiah, amesteca acum şi celelalte trei pachete de cărţi de joc.

Agnes şi Edom nici nu aveau habar de marea lui dexteritate la cărţile de joc. Păstrase tăcerea în privinţa uceniciei făcute pe lângă Obadiah şi, în aproape douăzeci de ani, rezistase tentaţiei de a-şi epata sora şi fratele cu îndemânarea lui.

Când erau mici – trăind într-o casă condusă ca o închisoare, cu o atmosferă opresivă impusă de un tată pentru care orice formă de distracţie reprezenta o ofensă adusă lui Dumnezeu – făceau pe ascuns partide cu cărţile de joc, în care vedeau un gest de revoltă. Pachetul de cărţi de joc era suficient de mic, încât să poată fi ascuns bine la repezeală, ca tatăl lor să nu-l poată găsi atunci când îl apuca mania de a le scotoci prin camere.

Când bătrânul a murit, iar Agnes a moştenit proprietatea, au jucat cărţi toţi trei, pentru prima oară în curtea din spate, în ziua înmormântării lui, fără să se mai ferească de nimeni. Erau beţi de libertate. În cele din urmă, când Agnes s-a îndrăgostit şi s-a măritat, Joey Lampion s-a alăturat lor la masa de joc, iar Jacob şi Edom au avut, mai mult decât oricând, sentimentul că fac parte dintr-o familie.

Jacob învăţase să măsluiască la perfecţie cărţile de joc cu un singur scop. Nu era deloc cartofor. Şi nici nu voia să-şi prostească prietenii arătându-le tot felul de scamatorii. Nici măcar fiindcă i s-ar fi părut o realizare meritorie. Voia doar ca, din când în când, să îi poată împărţi lui Agnes cărţi norocoase, atunci când se întâmpla să piardă prea mult şi se deprima. Nu trişa prea des, pentru că nu voia ca sora lui să intre la bănuieli sau ca Edom or Joey să nu se mai amuze. Proceda judicios. Efortul pe care îl făcuse – miile de ore de exersat – era recompensat cu vârf şi îndesat, de fiecare dată când Agnes râdea încântată, după ce primea o donă perfectă.

Dacă Agnes ar fi ştiut că Jacob o ajuta trişând la joc, ar fi fost în stare să nu mai joace niciodată cărţi cu el. Ar fi dezaprobat categoric tertipurile lui. Drept urmare, imensa lui dexteritate ca trişor la cărţi trebuia să rămână pentru totdeauna secretul lui.

Avea un oarecare sentiment de vinovăţie din cauza asta – dar doar un pic. Sora lui făcuse atât de mult pentru el; aşa însă – fără slujbă, guvernat de propriile lui obsesii, năpăstuit excesiv cu firea aspră a tatălui său –, nu putea face mai nimic pentru ea. Doar această înşelătorie inofensivă la jocul de cărţi.

„20 septembrie 1902 Birmingham, Alabama, incendiu la o biserică – 115 morţi. În 4 martie 1905, Collinwood, Ohio, incendiu la o şcoală – 176 morţi.”

După ce a amestecat toate cele patru pachete de cărţi, Jacob a tăiat două pachete şi a amestecat jumătăţile împreună, controlându-se perfect, exact cum făcuse şi vineri seara. Pe urmă, a amestecat şi celelalte două jumătăţi.

„New York City, 25 martie 1911, incendiu la fabrica Triangle Shirtwaist – 146 morţi.”

Vineri, după cină, când aflase suficient despre metoda Mariei de a ghici în cărţi, ştiind astfel că era nevoie de patru pachete de cărţi, că doar fiecare a treia carte era interpretată şi că aşii – mai ales cei de roşu – constituiau cele mai favorabile cărţi, lui Jacob îi făcuse mare plăcere să îi pregătească lui Barty cele mai bune opt cărţi cu putinţă. Era un mic dar menit să o mai înveselească pe Agnes, pe care moartea lui Joey o apăsa ca nişte lanţuri de fier.

La început, totul mersese bine. Agnes, Maria şi Edom erau de-a dreptul uluiţi. Emoţii mari şi zâmbete de jur împrejurul mesei. Erau entuziasmaţi cu toţii de uluitoarea aranjare favorabilă a cărţilor, care reprezenta o improbabilitate matematică uimitoare.

„23 aprilie 1940, Natchez, Mississippi, incendiu într-o sală de bal – 198 morţi. Atlanta, Georgia, 7 decembrie 1946, incendiul de la Winecoff Hotel – 119 morţi.”

Acum, la masa din bucătărioară, după două seri de când Maria dăduse în cărţi, Jacob termina amestecarea totală a celor patru pachete de cărţi, cum făcuse şi vineri seara, în sufrageria din corpul principal de casă. Când a terminat, a stat liniştit câteva minute, cu ochii pironiţi la pachetele de cărţi, ca şi cum ar fi şovăit să continue.

„5 aprilie 1949, Effingham, Illinois, într-un incendiu la un spital au murit 77 de oameni.”

Desluşi în glasul lui un tremur, care nu avea nimic de-a face cu morţile hidoase de la Effingham, din urmă cu peste şaisprezece ani.

Prima carte. As de cupă.

Două cărţi puse deoparte.

A doua carte. As de cupă.

Continuă aşa, până ce pe masa lui se aflau deja patru aşi de cupă şi patru aşi de treflă. Acestea erau chiar cărţile pe care le măsluise el, dorind să obţină exact acest efect.

Îndeobşte, trişorilor nu le tremură mâna; nu acelaşi lucru se putea spune despre Jacob, în momentul în care întorcea încet cea de-a noua carte.

Trebuia să fie un patru de pică, nu un valet de pică.

Într-adevăr, un patru de pică.

Întoarse cu faţa în sus ultimele două cărţi date la o parte. Nici una nu era valet de pică, ci exact ceea ce ştia el că ar fi trebuit să fie.

Se uită la următoarele două cărţi din pachet, care urmau după acel patru de pică. Nici una nu era valet de pică, fiind amândouă exact cum anticipase el.

Vineri seara, măsluise cărţile astfel încât să iasă aşii, dar nu stivuise special şi următoarele douăsprezece cărţi, în aşa fel încât să fie traşi patru valeţi identici, la intervale de câte trei cărţi. Rămăsese consternat când văzuse ce cărţi întorcea Maria.

Şansele ca valetul de pică să iasă de patru ori la rând dintr-un teanc de patru pachete de cărţi combinate şi amestecate la întâmplare erau aproape nule. Jacob nu avea cunoştinţele necesare pentru a calcula aceste şanse, însă ştia că erau astronomice.

Desigur, era exclusă orice posibilitate de a trage patru valeţi identici din nişte pachete combinate, care au fost fin măsluite şi aranjate meticulos de un trişor profesionist – doar dacă acesta a fost efectul dorit, ceea ce nu era cazul acum. Şansele nu puteau fi calculate, fiindcă aşa ceva nu se putea întâmpla niciodată. Aici nu încăpea nici un

element de hazard. Cărţile din acel pachet ar fi trebuit să fie ordonate previzibil, ca paginile numerotate ale unei cărţi.

Vineri noaptea, nedumerit şi tulburat, nu dormise prea mult. De fiecare dată când aţipise, visase că era singur într-o pădure deasă, unde îl pândea o făptură sinistră, chiar dacă rămânea nevăzută. Această fiară sălbatică se târa tiptil pe sub tufişuri, confundându-se aproape cu vegetaţia prin care se strecura fluidă şi rece ca razele lunii, dar mai neagră decât noaptea, apropiindu-se de el constant. De fiecare dată când simţea că vietatea se pregătea să sară la el ca să-l ucidă, Jacob se trezea: o dată a murmurat numele lui Barty, ca şi cum ar fi vrut să-l facă atent, iar o dată cuvântul… *valet.*

Sâmbătă dimineaţă, s-a dus pe jos până la un drugstore din oraş şi a cumpărat opt pachete de cărţi de joc. Cu patru dintre ele, a încercat toată ziua să recreeze, de nenumărate ori, ceea ce făcuse la masă, în seara precedentă. Cei patru valeţi n-au apărut niciodată.

Când s-a dus la culcare, sâmbătă seara, cărţile de joc, care fuseseră noi când le cumpărase dimineaţa, erau deja uzate.

În jungla neagră a visului, aceeaşi prezenţă: fără chip şi tăcută, radiind un ţel necruţător.

Duminică dimineaţă, când Agnes s-a întors de la biserică, Edom şi Jacob au venit să ia prânzul cu ea. După-amiază, Jacob a ajutat-o să facă şapte tăvi cu plăcinte, care urmau să fie livrate luni.

Toată ziua, a încercat să nu se mai gândească la valeţi. Era o fire obsesivă, însă, aşa că nu i-a reuşit.

Duminică seara, din nou la treabă, ca şi cum cele patru pachete noi de cărţi ar fi putut face ca magia să se repete.

As, as, as, as de cupă.

„1 Decembrie 1958, în Chicago, Illinois, într-un incendiu la o şcoală parohială au murit 95 de persoane.”

As, as, as, as de treflă.

Patru de pică.

Dacă apariţia valeţilor vineri seara se explica eventual prin magie, nu putea fi vorba decât despre magie neagră. Poate că nu era bine să se căznească să cheme din nou spiritul acela responsabil de prezenţa celor patru valeţi.

„14 iulie 1960, în Guatemala City, Guatemala, incendiu într-un spital de boli psihice – 225 de morţi.”

În mod ciudat, recitarea acestor fapte îl liniştea, de obicei, ca şi cum vorbind despre dezastre le-ar fi putut alunga. De vineri, însă, rutina aceasta nu-i adusese nici o alinare.

Cu părere de rău, Jacob pusese cărţile de joc la loc în pachete, conchizând în sinea lui că devenise prea superstiţios. Undeva în lume, exista un valet, un monstru uman – ba chiar ceva şi mai oribil, cum spunea Maria, un bărbat înfricoşător ca un diavol – şi, din motive necunoscute, bestia aceasta voia să-i facă rău micuţului Barty, un copilaş nevinovat. Printr-o graţie supranaturală, pe care Jacob nu reuşea să o înţeleagă, fuseseră preveniţi, prin intermediul cărţilor de joc, că valetul era pe drum. Fuseseră preveniţi.

37

Strivit pe faţa turtită, semnul roşu din naştere. În mijlocul petei, ochiul închis, ascuns de o pleoapă stacojie, netedă şi rotundă ca un bob de strugure.

Văzându-l pe Vanadium întins pe pardoseala din bucătărie, Junior Cain a tras cea mai mare sperietură din viaţa lui. A simţit că zvâcneşte cu totul sub piele, inima îi bubuia, îi bubuia; avea senzaţia că îşi aude parcă oasele zornăind unele de altele, ca la scheletele de jucărie de la bâlci.

Deşi Thomas Vanadium era leşinat, ba poate chiar mort, şi cu toate că ochii lui de culoarea cuielor erau acum

închişi, Junior ştia că ochii aceia îl urmăreau, îl urmăreau prin pleoape.

Poate că pe moment a înnebunit un pic. Nu excludea o scurtă nebunie trecătoare.

Nu şi-a dat seama că se apropia cu sfeşnicul de faţa lui Vanadium, până nu a văzut că îl loveşte. Iar atunci nu s-a putut abţine să nu-l mai lovească încă o dată.

Următorul lucru de care-şi aducea aminte era că se afla la chiuveta din bucătărie, închizând robinetul, pe care nu-şi amintea să-l fi deschis. Se părea că spălase sângele de pe sfeşnic – care arăta curat – dar nu-şi aducea aminte că se ocupase cu aşa ceva.

O clipită, şi se afla în sufragerie, fără să aibă habar cum ajunsese acolo.

Sfeşnicul era uscat. Prinzând această măciucă de bronz cu un şervet de hârtie, o puse la loc pe masă, acolo unde o găsise. Ridică lumânarea de pe jos şi o aşeză înapoi în sfeşnic.

O clipită, livingul. Oprind banda cu Sinatra, la jumătatea melodiei „It Gets Lonely Early”.

Muzica fusese aliata lui: datorită ei, Vanadium nu putuse să-i audă respiraţia panicată, iar casa avusese un aspect de normalitate. Acum, voia linişte, ca să poată sesiza imediat dacă venea vreo maşină pe alee.

Din nou în sufragerie, dar de data asta îşi amintea cum ajunsese acolo: venind din living.

Deschise uşile de lemn masiv ale bufetului, nu găsi înăuntru ceea ce căuta, verifică în servanta de alături: da, asta era, un mic stoc de băutură. Whisky, gin, votcă. Alese o sticlă plină de votcă.

Iniţial, nu reuşi să-şi ia inima în dinţi ca să se întoarcă în bucătărie. Avea certitudinea dementă că, în lipsa lui, detectivul mort înviase şi îl aştepta.

Abia se mai putea abţine să nu o ia la fugă din casă.

Respiraţie ritmică. Încet şi adânc. Încet şi adânc. Zedd susţine că drumul spre calm trece prin plămâni.

Nu-şi permitea să analizeze acum de ce venise Vanadium acolo sau care fusese relaţia dintre poliţai şi Victoria. La

toate astea putea reflecta mai târziu, după ce rezolva porcăria de aici.

În cele din urmă, se apropie de uşa dintre sufragerie şi bucătărie. Se opri acolo, trăgând cu urechea.

Linişte desăvârşită dincolo, în bucătăria transformată în abator.

Desigur, când răsucise o monedă peste încheieturile degetelor, poliţaiul nu făcuse nici un zgomot. Şi se fofilase prin salonul de spital, pe întuneric, ca o felină.

Junior revedea parcă, în mintea lui, moneda care aluneca peste degetele boante mult mai uşor, acum, când erau unse cu sânge.

Cutremurându-se de groază, împinse încetişor uşa cu mâna.

Detectivul maniac era în continuare pe pardoseală, unde murise. În mâini, avea trandafirul roşu şi cadoul.

Peste semnul din naştere, apăruseră pete noi. Faţa banală, mai puţin urâtă acum, nu mai era nici aşa de plată, căpătând prin contuzii o nouă geografie.

În numele lui Zedd, respiră încet şi adânc. Nu te gândi la trecut, nici la prezent, ci doar la viitor. Ceea ce s-a întâmplat nu are nici o importanţă. Tot ce contează este ceea ce se va întâmpla în continuare.

Răul trecuse.

Aşa că nu te opri. Nu te da bătut în faţa consecinţelor scârboase. Fluieră mai departe, ca un tren în viteză. Curăţă tot, nu sta pe loc.

Cioburile de la paharul spart îi scrâşniră sub tălpi, când se îndreptă spre bufet. Deschise sticla de votcă şi o puse pe masă, în faţa moartei.

Planul anterior de a înscena decesul acesteia – unt pe pardoseală, uşa de la cuptor deschisă –, astfel încât să pară că fusese un accident, nu mai corespundea. Se cerea o nouă strategie.

Rănile lui Vanadium erau prea grave ca să poată părea rezultatul unui accident. Chiar dacă ar fi existat o modalitate de a le masca printr-o înscenare ingenioasă, nimeni nu ar putea crede că Victoria murise alunecând

stupid pe jos şi că Vanadium, năpustindu-se să o ajute, se împiedicase, lovindu-se mortal la cap. O asemenea farsă grosolană ar pune pe gânduri până şi poliţia din Spruce Hills.

OK, deci, mai bine să răsucească pe orbită problema asta grea ca o lună plină, ca să-i găsească latura luminoasă.

După ce aşteptă cam un minut, încercând să-şi facă un pic de curaj, Junior se lăsă pe vine lângă detectivul mort.

Nu se uita la faţa lui lovită. Simţea că, dacă s-ar fi încumetat să deranjeze pleoapele acelea închise, ochii mortului s-ar fi deschis, injectaţi de sânge, şi l-ar fi răstignit cu privirea lor holbată.

Multe secţii de poliţie impuneau ofiţerilor să poarte armă şi când nu erau de serviciu. Chiar dacă la Poliţia Statului Oregon nu s-ar fi aplicat aceeaşi regulă, era foarte probabil ca Vanadium să aibă totuşi un revolver asupra lui, fiindcă în mintea lui dementă el nu era niciodată civil, ci mereu poliţai, mereu cruciatul neobosit.

Trăgând rapid de manşeta fiecărui crac al pantalonilor, constată că detectivul nu avea armă la glezna piciorului, cum obişnuiesc să poarte mulţi poliţai în timpul liber.

Evitând să se uite la faţa lui Vanadium, Junior îşi mută privirea mai sus, pe trupul voinic. Trăgând la o parte piepţii sacoului de stofă, descoperi la umărul mortului un toc de pistol.

Junior nu se prea pricepea la arme de foc. Nu le suporta, din principiu; nu avusese niciodată armă.

Acesta era un revolver. Mişcă cilindrul, până îl deschise. Cinci camere, cu câte un cartuş fiecare. Rotind cilindrul în poziţia iniţială, Junior se ridică în picioare. Avea deja un nou plan, iar revolverul constituia cel mai important instrument de care avea nevoie pentru a-l pune în aplicare.

Junior se simţea plăcut surprins de flexibilitatea şi cutezanţa de care era capabil. Devenise, într-adevăr, un om nou, un aventurier îndrăzneţ, care era tot mai formidabil, de la o zi la alta.

Scopul vieţii era împlinirea de sine, cum spunea Zedd, or Junior îşi realiza atât de rapid extraordinarul său potenţial,

încât mentorul lui nu ar fi avut decât motive de a fi mulţumit de el.

Trăgând uşor de la masă scaunul pe care se afla Victoria, Junior o întoarse cu faţa spre el. Îi aranjă corpul astfel încât capul să-i atârne pe spate, iar braţele să-i spânzure moi, lateral.

Cât de frumoasă era, la faţă şi la trup, chiar şi aşa ca acum, cu gura larg căscată şi cu ochii daţi pe spate. Cât de luminos putea fi viitorul ei, dacă n-ar fi ales să mintă. Orice cocotă este, în esenţă, o mincinoasă – promiţând ceea ce nu a avut niciodată intenţia să ofere.

Un comportament ca al ei nu putea duce la descoperirea de sine, la autoameliorare şi împlinire. Suntem autorii propriei noastre nefericiri în această viaţă. Mai bine sau mai rău, ne creăm singuri viitorul.

— Îmi pare rău, zise Junior.

Pe urmă, închise ochii, prinse revolverul cu amândouă mâinile şi, de foarte aproape, trase de două ori în moartă.

Reculul se dovedi mai neplăcut decât se aşteptase el. Revolverul i-a săltat practic în palme.

Pe suprafeţele drepte ale dulapurilor, pe frigider, pe plită, diverse obiecte se sparseră sau zdrăngăniră, ca efect secundar al detonării. Geamurile huruiră scurt.

Junior nu avea motive să se teamă că împuşcăturile ar putea atrage atenţia unor intruşi. Toate proprietăţile rurale de acest fel, înconjurate de o sumedenie de vegetaţie cu rol de amortizor de sunet, sunt foarte izolate, iar vecinii n-au cum să audă nici un zgomot din jur.

La a doua împuşcătură, moarta se răsturnă de pe scaun, iar scaunul căzu lateral, lovindu-se zgomotos de pardoseală.

Junior deschise ochii şi văzu că doar al doilea glonţ îşi atinsese ţinta. Primul străpunsese uşa de la bufet şi făcuse cioburi, probabil, vesela dinăuntru.

Victoria zăcea pe jos cu faţa în sus. Asistenta medicală nu mai era aşa de frumuşică şi, poate că din cauza acelei rigor mortis care se instalase deja, drăgălăşenia aceea, atât de evidentă imediat după moarte, o părăsise acum.

— Zău, îmi pare nespus de rău, spuse Junior, regretând că o privase de dreptul de a arăta bine la înmormântare. Dar trebuie să semene a crimă pasională.

Stând în picioare deasupra cadavrului, trase şi ultimele trei gloanţe.

În bucătărie, puţea a praf de puşcă şi a ars.

Folosind un şervet de hârtie, Junior şterse bine revolverul. Îi dădu drumul să cadă pe jos, lângă asistenta medicală ciuruită de gloanţe.

Nici nu se mai sinchisi să aşeze mâna lui Vanadium în jurul armei. Oricum nu mai conta după ce vor stinge incendiul: erau suficiente doar câteva indicii carbonizate, care să-i ajute să tragă concluziile mai uşor.

Două omucideri şi o incendiere premeditată. Ce băiat îndrăzneţ era Junior în seara asta!

Nu, nu era băiat rău. El nu credea în bine şi în rău, în corectitudine şi greşeală.

Existau doar acţiuni eficiente şi acţiuni ineficiente, comportamente acceptabile şi neacceptabile social, decizii stupide şi decizii înţelepte. Dar, dacă voiai să obţii maximum de autoîmplinire, trebuia să înţelegi că orice alegere pe care o faci în viaţă este neutră valoric. Moralitatea este un concept primitiv, util poate în fazele timpurii ale evoluţiei sociale, dar fără relevanţă în epoca modernă.

Unele fapte rămân dezgustătoare, cum ar fi percheziţionarea smintitului din faţa lui, ca să-i găsească cheile de la maşină şi legitimaţia de poliţist.

Evitând în continuare să se uite la faţa maltratată şi la pleoapele în două tonuri de culoare, Junior găsi cheile într-un buzunar exterior al sacoului. Actele erau băgate într-un buzunar interior: un portofel simplu din piele, conţinând ecusonul strălucitor şi un act de identitate cu fotografie.

Lăsă să cadă tocul de revolver peste asistenta lovită şi împuşcată.

Ieşi din bucătărie, străbătu holul şi urcă scările, câte două trepte deodată, până la dormitorul Victoriei. Nu cu

intenţia de a-şi procura vreo amintire perversă, ci doar ca să găsească o pătură.

Întors înapoi în bucătărie, Junior întinse pătura pe jos, alături de una dintre petele mari de sânge. Îl rostogoli pe Vanadium pe pătură şi, apropiind colţurile formă un fel de sanie, cu care să-l poată târî pe detectiv afară din casă.

Poliţaiul cântărea prea mult, ca să poată fi cărat în braţe, fie şi pe o distanţă extrem de mică; pătura se dovedi, aşadar, eficientă, decizia de a-l târî pe jos – înţeleaptă, iar întreaga acţiune neutră valoric.

Din păcate pentru mort, un traseu plin de hurducături: pe hol, prin antreu, peste pragul de la intrare, în jos pe treptele de la verandă, pe pajiştea plină de umbrele brazilor şi de razele galbene ale lunii, până la aleea cu pietriş. Nici un văitat.

Junior nu vedea luminile caselor din jur. Ori aceste construcţii erau ecranate de vegetaţie, ori vecinii nu erau acasă.

Vehiculul lui Vanadium, nicidecum o maşină de poliţie, era un Studebaker Lark Regal albastru din 1961. Îndesat şi lipsit de eleganţă, automobilul părea conceput special ca un auxiliar complementar la fizicul voinic al detectivului.

Când deschise portbagajul, Junior constată că, din cauza uneltelor de pescuit şi a două lădiţe de lemn cu diverse scule de tâmplărie, înăuntru nu mai încăpea şi un cadavru. Nu putea să-i facă loc acolo, decât dacă îl dezmembra întâi.

Avea o fire prea sensibilă, pentru a fi în stare să ia un ferestrău de mână sau unul electric ca să secţioneze un cadavru.

Numai nebunii sunt capabili de un asemenea măcel. Dementi sadea ca Ed Gein, din Wisconsin, arestat exact în urmă cu şapte ani, când Junior avea şaisprezece ani. Ed, după care se făcuse *Psycho,* fabricase nişte mecanisme mobile din nasuri şi buze de om. Folosise bucăţi de piele umană, ca să facă lampadare şi să tapiţeze mobila. Castroanele lui de supă fuseseră cândva cranii omeneşti. Mânca inimile şi selecta alte organe ale victimelor lui, purta

o centură făcută din sfârcuri şi, uneori, dansa sub lună, mascat cu scalpul şi faţa vreunei femei ucise de el.

Cuprins de frisoane, Junior trânti capacul de la portbagaj şi inspectă precaut peisajul pustiu. Brazii negri întindeau braţe ţepoase prin noaptea de smoală, iar luna proiecta în jos o licărire gălbejită, care mai mult întuneca, decât lumina.

Junior nu era superstiţios. Nu credea nici în dumnezei, nici în demoni; şi nici în ceva intermediar.

Totuşi, cu gândul la Gein, nu era deloc greu să-şi imagineze un rău monstruos undeva pe-aproape. La pândă. Urzind strategii malefice. Îmboldit de o foame nemăsurată. Într-un veac sfâşiat de două războaie mondiale, stigmatizat de cizmele unor oameni ca Hitler şi Stalin, monştrii nu mai erau supranaturali, ci umani, or tocmai acest caracter omenesc îi făcea mai înfricoşători decât vampirii şi diavolii născuţi în iad.

Junior nu era motivat de nişte nevoi ciudate, ci de un interes personal raţional. Drept urmare, optă să îmbarce cadavrul detectivului pe bancheta din spate a automobilului, lăsându-i intacte membrele şi capul.

Se întoarse în casă şi stinse cele trei lămpi cu gaz de pe măsuţa din living. La fel şi lampadarul cu abajur de mătase.

În bucătărie, evită cu multă concentrare sângele de pe jos şi ocoli trupul Victoriei, ca să ajungă să oprească ambele cuptoare. Opri şi flacăra de la ochiul aragazului, unde fierbea oala cu apă.

După ce stinse şi luminile din bucătărie, lumina de pe hol şi lumina din antreu, ieşi afară, închizând uşa de la intrare. Casa rămase întunecată şi tăcută în urma lui.

Mai avea încă de lucru aici. Necesitatea de a se descotorosi repede şi eficient de Thomas Vanadium rămânea cea mai mare urgenţă.

O briză rece veni în jos dinspre lună, aducând un vag miros extraterestru, iar coroanele negre ale copacilor se umflară şi foşniră ca nişte fuste de vrăjitoare.

Se sui la volanul automobilului Studebaker, pomi motorul, făcu o întoarcere de 180 de grade, cu roţile mai

mult pe iarbă, decât pe alee, şi scoase un ţipăt de groază când Vanadium se mişcă zgomotos pe bancheta din spate.

Junior apăsă frâna până la podea, scoase maşina din viteză, deschise cu violenţă portiera şi se năpusti afară. Răsucindu-se în loc, văzu cum pietrişul aluneca ameninţător sub tălpile lui.

38

Cu o caschetă de base-ball în mână, stătea în picioare pe veranda din faţă a casei lui Agnes, duminică seara: un bărbat masiv cu o alură de băiat sfios.

— Doamna Lampion?

— Da, eu sunt.

Capul leonin şi trăsăturile dârze, încadrate de un păr auriu, ar fi trebuit să sugereze putere, însă impresia pe care ar fi putut s-o lase era compromisă de bretonul cârlionţat pe frunte, într-un stil ce amintea, din păcate, de împăraţii efeminaţi ai Romei antice.

— Am venit ca să..., lăsă el fraza neterminată.

Având în vedere statura lui formidabilă, normal ar fi fost ca hainele de pe el să îl facă să pară mai viril: cizme, blugi, cămaşă flanelată roşie. Capul vârât între umeri, spatele adus de umeri şi mersul târşâit te duceau cu gândul, însă, la faptul că mulţi tineri se îmbracă la fel.

— Ai păţit ceva? îl încurajă Agnes.

Se uită scurt în ochii ei, dar apoi îşi mută privirea din nou spre pardoseala verandei.

— Am venit ca să vă spun... cât de rău îmi pare, cât de groaznic de rău îmi pare.

În cele zece zile care trecuseră de la moartea lui Joey, foarte multe persoane veniseră să îi transmită lui Agnes condoleanţele lor, însă în afară de acest bărbat, fusese vorba doar despre cunoscuţi.

— Aş fi dat orice, numai să nu se întâmple aşa ceva, spuse el, cu gravitate. Mai bine muream eu, adăugă el, aproape plângând.

Agnes amuţise, văzând atâta emoţie şi suferinţă.

— Nu băusem nimic, spunea el. Lucru certificat, de altfel. Dar recunosc că sunt impulsiv şi am condus cu viteză prea mare, pe ploaie. Mi-au dat amendă pentru asta, fiindcă am trecut pe galben la semafor.

— Tu eşti, deci?! se dumiri brusc Agnes.

Tipul încuviinţă din cap şi se înroşi, vădit vinovat.

— Nicholas Deed.

Numele acesta îi lăsă un gust amar, ca o doctorie neînghiţită la timp.

— Nick, îi sugeră el, de parcă Agnes ar fi avut vreun motiv să se tutuiască, acum, cu bărbatul care îi omorâse soţul. Nu eram beat.

— Dar acum ai băut, îl acuză ea, încetişor.

— Mda, câteva pahare. Ca să-mi fac curaj să vin aici. Să îţi cer iertare.

Rugămintea lui semăna cu un atac. Agnes se clătină uşor spre spate, de parcă ar fi lovit-o.

— Poţi, vrei, te rog, să mă ierţi, doamnă Lampion?

Agnes nu era genul de persoană care să păstreze supărarea sau ranchiuna, fiind incapabilă de răzbunare. Îl iertase chiar şi pe taică-său, care atâta vreme îi făcuse viaţa un infern, le amărâse existenţa fraţilor ei şi o băgase în mormânt pe mama ei. A ierta nu era acelaşi lucru cu a absolvi de păcat pe cineva. A ierta nu presupunea să exonerezi sau să uiţi.

— Aproape că nici nu mai pot dormi, zise Deed, sucind cascheta de base-ball între palme. Am slăbit, sunt nervos, iritabil.

În ciuda firii ei conciliante, de data asta în inima lui Agnes nu exista loc de iertare. Nu putea trece cu vederea fapta acestui om. O speria duritatea aceasta, pe care nu putea s-o ignore, însă.

— Iertarea dumitale nu mai poate îndrepta ceea ce s-a întâmplat, insistă el, fiindcă nimic nu mai poate schimba

ceea ce s-a făcut, însă aşa aş reuşi şi eu, eventual, să îmi mai găsesc liniştea.

— De ce mi-ar păsa mie de liniştea dumitale? întrebă ea, având senzaţia că o altă femeie vorbea parcă în locul ei.

— Nu există nici un motiv, recunoscu Deed, cu o grimasă. Dar, credeţi-mă că n-am vrut niciodată să vă fac rău, dumitale sau soţului, doamnă Lampion. Şi nici copilaşului, micuţului Bartholomew.

Auzind numele fiului ei, Agnes se crispă. Existau multe modalităţi prin care Deed ar fi putut afla cum îl chema pe băieţel, însă pe Agnes o deranja faptul că omul acesta ştia numele copilului, că îl rostea, numele acestui copil pe care era să-l lase orfan de ambii părinţi, pe care puţin lipsise să nu-l omoare.

Agnes simţi un damf de alcool, când bărbatul o întrebă:

— Ce mai face Bartholomew? E bine? Sănătos?

În minte îi veniră cei patru valeţi de pică.

Gândindu-se acum la părul blond şi ondulat al figurii odioase de pe cărţile de joc, Agnes se holba la cârlionţii aurii de pe fruntea lui Deed.

— N-ai ce căuta aici, spuse ea, făcând un pas înapoi, ca să aibă loc să închidă uşa.

— Te rog, doamnă Lampion.

Pe faţa lui Deed se citea o mare frământare. Angoasă, poate. Sau furie.

Agnes nu era capabilă să interpreteze expresia lui, nu fiindcă aceasta ar fi fost cumva impenetrabilă, ci pentru că percepţiile ei erau afectate de frica subită şi de adrenalina crescută. Inima i se învârtea în piept, ca o morişcă.

— Stai, spuse Deed, întinzând mâna într-un gest de rugăminte sau vrând, poate, să blocheze uşa.

Dar Agnes o trânti brusc, cu violenţă, şi puse siguranţa.

Deformată oblic, fracturată, împărţită în petale şi frunze, faţa lui Deed prin geamul plumbuit, în momentul când se trăsese mai aproape ca să încerce să vadă înăuntru, semăna cu un demon din visele urâte, ieşind dintr-un lac.

Agnes alergă la bucătărie, unde, când sunase la uşă, împacheta pentru livrare prăjiturile, pe care ea şi Jacob le copseseră în acea dimineaţă.

Coşul lui Barty era lângă masă.

Se aştepta parcă să nu-l mai găsească acolo, temându-se să nu-l fi răpit vreun complice venit pe uşa din spate, în timp ce Deed o ţinea de vorbă pe verandă.

Copilaşul dormea senin, acolo unde îl lăsase.

Se duse, pe urmă, la ferestre, şi trase bine toate obloanele. Şi, totuşi, în mod iraţional, se simţea pândită.

Tremurând, se aşeză lângă coş, contemplându-şi copilul cu o dragoste atât de imensă şi puternică, încât nu era exclus să-l trezească din somn.

Se aştepta ca Deed să sune iarăşi la uşă. Nimic, însă.

— Închipuie-ţi că mi-a fost teamă să nu te fure, îi spuse ea lui Barty. Mămica ta o cam ia razna.

Degeaba încerca să glumească. Frica persista în inima ei.

Nicholas Deed nu era valetul. Le făcuse deja prea mult rău în viaţă.

Însă un valet exista, undeva, aşteptând să vină ziua în care să intre în acţiune.

Nevrând să o culpabilizeze pe Maria, care le stricase buna dispoziţie trăgând, după aşii de culoare roşie, valeţii aceia de rău augur, Agnes simulase nonşalanţă faţă de ce-i cădea în cărţi fiului ei. În realitate, însă, o gheară rece îi încleştase inima.

Până atunci, nu crezuse în nici o formă de prezicere a viitorului. Dar în foşnetul stins al celor douăsprezece cărţi de joc desluşise vag glasul adevărului, nu neapărat un adevăr coerent, nu un mesaj prea clar, însă oricum un murmur pe care nu-l putea ignora.

Faţa micuţului Bartholomeu se boţi în somn.

Mama lui spuse o rugăciune pentru el.

Cerea iertare, de asemenea, pentru duritatea cu care îl tratase pe Nicholas Deed.

Şi se mai ruga să fie cruţaţi de apariţia valetului.

39

Detectivul mort, rânjind în lumina lunii, cu câte o monedă argintie sclipind în orbitele unde avusese cândva ochii.

Aceasta era imaginea care bântuia apele tulburi ale imaginaţiei lui Cain, când acesta pluti, parcă, afară din maşină şi se răsuci cu faţa spre Studebaker, simţind că inima îi cade ca o ancoră.

Avea limba uscată, cavitatea bucală ca arsă, iar gâtul deshidratat i se părea plin cu nisip, sub care glasul lui fusese îngropat de viu.

Şi când constată că nu exista nici un cadavru de poliţai, nici un rânjet sinistru, nici un găvan grotesc, Junior tot nu reuşi să se liniştească imediat. Cu prudenţă, făcu înconjurul maşinii, aşteptându-se parcă să-l găsească pe detectiv ghemuit pe vine şi gata să sară la atac.

Nimic.

În habitaclul automobilului, plafoniera era aprinsă, deoarece portiera din dreptul şoferului rămăsese deschisă.

Nu-i venea să se aplece înăuntru şi să se uite în spate, peste spătarul scaunului. Nu avea nici un fel de armă. Se simţea derutat, vulnerabil.

Prudent în continuare, Junior se apropie de portiera din spate, la geam. Cadavrul lui Vanadium zăcea pe podeaua maşinii, învelit în pătură.

Omul legii nu se sculase cu intenţii rele, cum îşi imaginase el. Pur şi simplu, corpul se rostogolise jos de pe bancheta din spate, când Junior făcuse întoarcerea aceea de 180 de grade.

Pe moment, Junior se simţi umilit. Îi venea să-l târască pe detectiv afară din maşină şi să-i tragă nişte pumni în moaca aia moartă.

Un gest neproductiv în ceea ce priveşte folosirea timpului. Plin de satisfacţie, dar deloc prudent. Zedd ne învaţă că timpul este cel mai preţios lucru pe care-l avem, întrucât ne naştem cu foarte puţin la dispoziţie.

Junior se sui din nou în maşină, trânti portiera şi zise:

— Târâtură cu mutră de bidon turtit, chelbos şi umflat ce eşti tu!

Surprinzător, ploaia de insulte îi făcu foarte bine, chiar dacă Vanadium era prea mort ca s-o mai poată auzi.

— Monstru urât, cu ceafă groasă, nas borcănat, urechi de oaie şi frunte de maimuţă!

Efectul era mai bun decât dacă ar fi încercat să respire încet şi adânc. Periodic, în drum spre locuinţa lui Vanadium, Junior mai scuipă o serie de insulte, punctate de obscenităţi.

Avu timp să născocească destule injurii, întrucât conducea cu zece kilometri pe oră sub limita de viteză legală. Nu voia să rişte să fie oprit pentru vreo infracţiune rutieră, când Thomas Vanadium, grămada aceea umană, zăcea mort şi împachetat în maşină.

În ultima săptămână, Junior întreprinsese nişte investigaţii discrete privind trecutul prestidigitatorului cu insignă de poliţai. Detectivul nu era însurat. Locuia singur, aşa că această vizită îndrăzneaţă nu comporta nici un risc.

Junior parcă în garajul pentru două maşini. Nici un vehicul nu ocupa celălalt loc.

Pe un zid, atârna o panoplie impresionantă de unelte de grădinărit. Într-un colţ, se afla o masă de lucru pentru ghivece de plante.

Într-un dulăpior deasupra mesei, Junior găsi o pereche de mănuşi din bumbac pentru grădinărit. Erau nefolosite. Le probă, constatând că îi veneau destul de bine.

Nu prea reuşea să şi-l imagineze pe poliţai trebăluind prin grădină la sfârşit de săptămână. Doar dacă nu avea, eventual, nişte cadavre îngropate pe sub trandafiri.

Utilizând cheia detectivului, intră în casă.

Cât timp Junior fusese internat în spital, Vanadium îi percheziţionase casa. Nici nu mai conta dacă avusese permis pentru asta sau nu. Reversul monedei era plin de satisfacţii, aşadar.

În mod cert, Vanadium stătea mult timp în bucătărie; era singura încăpere din casă care părea locuită şi confortabilă.

O mulţime de ustensile şi de aparate culinare. Oale şi tigăi atârnate de un raft fixat în tavan. Un coş cu ceapă, altul cu cartofi. Câteva sticle cu etichete colorate, conţinând diferite tipuri de ulei de măsline.

Detectivul se credea mare bucătar.

Alte camere erau mobilate sumar, ca nişte chilii austere. Iar sufrageria era practic goală.

O sofa şi un fotoliu formau mobilierul pe care te puteai aşeza în living. Nici un fel de masă joasă pentru cafea. Doar o măsuţă lângă fotoliu. Pe etajera pusă la perete se aflau o staţie stereo foarte bună şi câteva sute de discuri.

Junior studie colecţia de muzică. Printre gusturile poliţistului se numărau melodiile orchestrale şi vocale, precum şi genul swing.

Limpede, ori Frank Sinatra era şi pasiunea Victoriei, ori asistenta cumpărase nişte discuri cu el, special pentru cina lor de logodnă.

Nu era momentul să reflecteze acum la relaţia dintre ingrata domnişoară Bressler şi Vanadium. Junior trebuia să şteargă nişte urme oribile, or pentru asta fiecare clipă era preţioasă.

În plus, i se făcea scârbă dacă încerca să-şi imagineze diferite posibilităţi. La simplul gând că o femeie splendidă ca Victoria i-ar fi putut ceda unui ins grotesc ca Vanadium, lui Junior i s-ar fi uscat sufletul în el, presupunând că ar fi avut aşa ceva.

Biroul avea mărimea unei băi. În încăperea îngustă fuseseră înghesuite cu greu un birou hodorogit din lemn de brad, un scaun şi un dulăpior pentru documente.

Piesele de mobilier din dormitor, dezasortate, ieftine şi scrijelite, arătau de parcă ar fi fost cumpărate de la solduri. Un pat dublu şi o singură noptieră. O comodă mică.

La fel ca şi restul casei, dormitorul era imaculat. Podeaua de lemn sclipea ca şi cum ar fi fost frecată manual. O cuvertură simplă din bumbac alb era întinsă frumos peste pat, cu o precizie şi o meticulozitate de cazarmă.

Nicăieri prin casă nu vedeai flecuşteţe ornamentale sau suveniruri. Şi, de asemenea, deocamdată Junior nu

remarcase nimic atârnat pe pereţii goi, în afară de un calendar în bucătărie.

O siluetă turnată în bronz, fixată pe lemn de nuc lăcuit, în lipsă de sânger natur, pătimea deasupra patului. Crucifixul acesta, contrastând puternic cu pereţii albi, accentua impresia de austeritate monahală.

În opinia lui Junior, nici un om normal nu ar fi putut locui într-o asemenea ambianţă – o locuinţă de însingurat deranjat la cap şi obsedat periculos.

Ştiind că fusese şi el obiectul unor fixaţii de-ale lui Thomas Vanadium, Junior se simţea norocos că scăpase cu viaţă. Se scutură, înfiorat.

În dulap, o garderobă limitată nu ocupa complet nici măcar spaţiul minim necesar pentru un echipament de pescuit. Pe jos, pantofii erau aliniaţi frumos, călcâi lângă călcâi.

Pe raftul de sus al dulapului, se aflau nişte cutii şi două valize ieftine: carton laminat cu vinilin verde. Dădu jos valizele şi le puse pe pat.

Vanadium avea atât de puţine lucruri de îmbrăcăminte, încât în cele două genţi de voiaj încăpea perfect jumătate din conţinutul dulapului şi al comodei.

Junior azvârli nişte haine pe podea şi pe pat, ca să lase impresia că detectivul îşi făcuse bagajele în pripă. După ce făcuse imprudenţa de a o ciurui cu cinci gloanţe pe Victoria Bressler, folosind chiar revolverul din dotare – poate turbat de gelozie, sau poate fiindcă o luase razna complet – era absolut normal ca Vanadium să vrea s-o şteargă cât mai rapid, ca să scape de arestare.

Din baie, Junior luă un aparat de ras electric şi nişte articole de toaletă, pe care le puse în valize.

După ce cără cele două geamantane până la maşina din garaj, se întoarse în birou. Se aşeză la masa de lucru şi cercetă conţinutul sertarelor; pe urmă, se întoarse spre dulapul de documente.

Nu prea ştia exact ce şi-ar fi dorit să găsească acolo. Poate un plic sau vreo cutie cu nişte bancnote, pe care ar fi fost normal ca un criminal fugar să dorească să le ia cu el.

Se puteau naşte bănuieli dacă lăsa banii acolo. Sau poate vreun cec de călătorii.

În primul sertar, găsi o agendă cu adrese. Logic, ar fi fost ca Vanadium s-o ia cu el, chiar dacă se grăbea să dispară cât mai repede, ştiindu-se vinovat de omor, aşa că Junior băgă agenda în buzunar.

Când scotocise doar o parte din conţinutul sertarelor, sună telefonul – nu ţârâitul uzual şi strident, ci un brrrr electronic foarte modulat. Nici nu-i trecea prin minte să răspundă.

După câteva secunde, se auzi un clic, iar apoi bine cunoscutul glas tărăgănat spuse: *„Alo, sunt Thomas Vanadium... „*

Ca un şarpe pe resort care ţâşneşte dintr-o cutie, Junior explodă practic din scaun, gata să îl răstoarne.

„...dar momentan nu sunt acasă. „

Răsucindu-se spre uşa deschisă, văzu că detectivul mort nu mintea: nu era acasă.

Glasul continuă litania, ieşind dintr-un aparat plasat pe birou lângă telefon. „*Vă rog nu închideţi. Acesta este un robot telefonic. Lăsaţi un mesaj, după ce veţi auzi semnalul sonor, şi vă voi telefona mai târziu.*„

Pe plasticul negru din care era făcută carcasa aparatului, era imprimat cuvântul „Ansaphone”.

Junior auzise de această invenţie, dar până acum nu o văzuse. Probabil că un obsedat ca Vanadium era în stare să recurgă la orice tertip, inclusiv această mostră de tehnologie extravagantă, pentru ca nu cumva să rateze vreun apel important.

Se auzi semnalul sonor, cum se anunţase, iar o voce de bărbat începu să vorbească din cutie: „*Sunt Max. Eşti ţicnit. Am găsit spitalul. Biata copilă a făcut o hemoragie cerebrală, din cauza unei crize de hipertensiune provocată de... eclampsie, parcă aşa se zice. Copilul trăieşte. Sună-mă, da?*”

Şi Max închise telefonul. „Ansaphone” scoase nişte mici sunete ca de roboţel electronic, după care amuţi.

Extraordinar.

Pe Junior îl tenta să umble şi el la butoane. Poate că mai erau înregistrate şi alte mesaje pe aparat. Ce nemaipomenit ar fi să le asculte – chiar dacă ar fi fost toate la fel de inepte ca mesajul de la Max –, ca şi cum ar fi răsfoit jurnalul intim al unui necunoscut.

Nemaigăsind nimic interesant în birou, se gândea să caute şi prin restul casei.

Noaptea trecea repede însă, or el mai avea multe de făcut până se făcea dimineaţă.

Trebuia să lase lămpile aprinse, uşa descuiată. Un asasin disperat să se facă nevăzut, înainte ca victima să fie descoperită, nu s-ar mai sinchisi de costul electricităţii sau de grija să nu fie călcat de hoţi.

Junior aplică un demaraj îndrăzneţ. Zedd recomanda îndrăzneala.

Fiindcă îşi tot imagina nişte foşnete în spate, ca şi cum poliţaiul decedat s-ar fi sculat din morţi ca să se răzbune, Junior porni radioul. Alese un post care transmitea un Top 40 în ordine descrescătoare.

Crainicul anunţă melodia de pe locul patru pentru acea săptămână: Beatles cu „She’s a Woman”. Glasurile celor patru celebrităţi umplură maşina de muzică.

Toată lumea considera că această formaţie era absolut senzaţională; lui Junior i se părea pur şi simplu bună. Nu îi venea să fredoneze o dată cu ei şi nici nu i se părea că ritmul lor era foarte potrivit pentru dans.

Era patriot din fire, aşa că prefera rockul american, în locul muzicii britanice. Nu avea nimic contra englezilor, nici un fel de prejudecăţi împotriva vreunei naţionalităţi. Cu toate acestea, era de părere că „American Top 40” ar fi trebuit să difuzeze în exclusivitate muzică americană.

Traversând Spruce Hills cu John, Paul, George, Ringo şi mortul Thomas, Junior porni înapoi spre locuinţa Victoriei, unde Sinatra nu mai cânta.

Pe locul trei, era „Mr. Lonely” cu Bobby Vinton, un cântăreţ american foarte talentat, din Canonsburg, Pennsylvania. Junior cânta şi el.

Trecu prin dreptul reşedinţei Bressler, fără să încetinească.

Acum, deja, Vinton terminase, trecuseră reclamele şi începuse melodia de pe locul doi: „Come See About Me” cu Supremes.

Tot muzică americană bună. Sigur, Supremes erau negri, dar Junior nu era rasist. Odată, chiar, făcuse amor turbat cu o negresă.

Fredonând împreună cu Diana Ross, Mary Wilson şi Florence Ballard, Junior conduse până la cariera de granit aflată cam la cinci kilometri de la ieşirea din oraş.

O nouă carieră, exploatată de aceeaşi companie, se găsea la încă vreo doi kilometri mai la nord. Cea de aici, mai veche, fusese abandonată după câteva decenii de exploatare.

Cu câţiva ani în urmă, deviaseră un curs de apă pentru a umple imensa excavaţie. S-au adăugat apoi peşti de cultură, majoritatea păstrăvi şi bibani.

Ca zonă de agrement, Lacul de la Carieră nu era tocmai o reuşită. În timpul operaţiilor de minare, se tăiaseră mulţi copaci, astfel încât malul actual nu avea deloc umbră naturală în zilele caniculare. Peste tot, pe plajă, erau montate tăbliţe de avertizare: „Atenţie: apă adâncă la mal”. În unele locuri, adâncimea era de peste 90 de metri.

Beatles începură să cânte melodia clasată pe primul loc, „I Feel Fine”, în momentul în care Junior ieşi de pe şoseaua regională, continuând spre nord-est de-a lungul lacului cu o apă neagră ca petrolul. Formaţia avea două melodii în topul american. Dezgustat, Junior închise radioul.

În luna aprilie, băieţii din Liverpool îşi adjudecaseră toate primele cinci locuri. Americanii neaoşi, ca Beach Boys şi Four Seasons, se văzuseră nevoiţi să se mulţumească, totuşi, cu nişte locuri mai proaste, încât ajungeai să te întrebi cine câştigase, de fapt, marele război revoluţionar.

Nimănui din anturajul lui Junior nu-i păsa de criza din muzica americană. Probabil că la el simţul dreptăţii era mult mai dezvoltat decât la alţii.

În această noapte friguroasă de ianuarie, excursioniştii şi pescarii nu se încumetaseră să îşi pună corturile pe malul lacului. Deoarece copacii erau atât de departe în spate, încât nici nu se vedeau pe întuneric, malul şi apa neagră pe care o înconjura păreau la fel de pustii ca o lume lipsită de atmosferă.

Situat prea departe de Spruce Hills pentru a fi un loc de ieşire preferat de adolescenţi, Lacul de la Carieră nu era agreat nici de tinerii îndrăgostiţi, deoarece avea reputaţia de a fi un teritoriu bântuit de stafii. Pe parcursul a cinci decenii, patru muncitori de la carieră muriseră în nişte explozii. Folclorul local includea poveşti cu fantome care bântuiau adâncimile excavaţiei înainte de a fi umplută cu apă – şi, ulterior, ţărmul, după formarea lacului.

Junior venise aici cu intenţia de a completa panoplia spiritelor cu o fantomă voinică. Cine ştie dacă într-o seară de vară, din anii ce vor veni, vreun pescar privind concentrat în apă, la lumina lanternei, nu va zări acolo un Vanadium semitransparent făcându-şi numărul de prestidigitaţie cu o monedă eterică?!?

Într-un punct unde apa era foarte adâncă la mal, Junior părăsi drumul şi intră cu maşina pe plajă. Parcă la vreo trei metri de apă, cu botul maşinii spre lac, după care stinse farurile şi opri motorul.

Aplecându-se peste scaunul din dreapta, deschise un pic geamul. Procedă, apoi, la fel şi cu geamul de la şofer.

Şterse bine volanul şi toate suprafeţele pe care ar fi putut să le atingă, cât condusese de-acasă de la Victoria până la locuinţa detectivului, unde făcuse rost de mănuşile de grădinărit, pe care le purta şi acum. Coborî din maşină şi, cu portiera deschisă, şterse şi mânerul exterior.

Puţine şanse ca maşina aceasta, marca Studebaker, să mai fie găsită vreodată, însă în viaţă reuşeau, fără excepţie, cei atenţi la detalii.

Câteva clipe, rămase în picioare lângă automobil, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul.

Noaptea îşi ţinea din nou respiraţia, briza dinainte rămânând înăbuşită acum în pieptul întunericului.

După ce se ridicase şi mai sus pe cer în ultimele două ceasuri, luna, ca o monedă de aur, se retopise sub formă de argint, iar în lacul negru reflexia ei se rostogolea peste valurile tăcute şi firave ca nişte degete.

Convins că era singur şi că nu-l vedea nimeni, Junior se aplecă în interiorul maşinii şi o scoase din viteză. Apoi, coborî şi frâna de mână.

Plaja era înclinată spre lac. Închise portiera şi se trase la o parte, în timp ce automobilul se deplasa înainte, căpătând viteză.

Cu un clipocit ciudat de stins, maşina intră în apă. Pentru scurt timp, pluti, legănându-se lângă mal, cu botul mai adâncit în apă, din cauza greutăţii motorului. Când apele lacului începură să pătrundă în habitaclu, pe la praguri, vehiculul îşi găsi echilibrul, rămânând nemişcat, după care se scufundă rapid, când apa ajunse în dreptul geamurilor întredeschise.

Această gondolă construită la Detroit va trece repede Stixul, fără nici un vâslaş cu robă neagră care să o manevreze.

În momentul în care acoperişul maşinii dispăru sub apă, Junior plecă în fugă, străbătând pe jos drumul pe care venise la volanul automobilului. Nu era nevoie să se ducă tocmai până la locuinţa lui Vanadium, ci doar până la casa aceea întunecată unde o lăsase pe Victoria Bressler. Avea întâlnire cu o moartă.

40

Fără chef de grădinărit, dar dotat cu nişte mănuşi adecvate, Junior aprinse lumina în vestibulul de la intrare, în hol şi în bucătărie, unde, ocolind-o pe asistenta medicală bătută şi împuşcată, se duse la aragaz, aprinse cuptorul din dreapta, în care se răcea o friptură neterminată, la fel ca şi

cuptorul din stânga în care farfuriile pentru cină aşteptau să fie încălzite. Aprinse şi ochiul de sub oala cu apă, care clocotise mai devreme – şi aruncă o privire rapidă la pastele nefierte, pe care Victoria le pregătise alături.

Dacă urmarea întâlnirii lui cu Vanadium n-ar fi fost aşa de urâtă, Junior n-ar fi exclus posibilitatea de a se opri să mănânce, înainte de a-şi isprăvi treaba aici. Drumul înapoi, pe jos, de la Lacul de la Carieră îi luase aproape două ceasuri, şi asta fiindcă se tot ascunsese printre copaci, de fiecare dată când auzea că se apropie vreo maşină. Era lihnit de foame. Indiferent cât de bine era gătită mâncarea, însă, ambianţa rămânea un factor însemnat în savurarea unei mese, or un decor pătat de sânge nu putea fi, în viziunea lui, prea îmbietor pentru o cină aleasă.

Ceva mai devreme, pusese o sticlă deschisă cu votcă, pe masă, în faţa Victoriei. Sora medicală, care nu mai era aşezată pe scaun, zăcea pe podea, ca şi cum ar mai fi golit încă o sticlă în afară de aceasta.

Junior turnă peste cadavru jumătate din sticla de votcă, mai stropi cu băutură şi prin alte locuri din bucătărie, iar ultima parte o turnă pe plita aragazului, de unde se scurse spre ochiul aprins. Nu era un stimulator ideal, nicidecum la fel de eficient ca benzina, bunăoară, însă când Junior se pregătea să arunce sticla la gunoi alcoolul ajunsese deja la flacără.

Un foc albastru ţâşni peste plita aragazului, continuând în jos, pe urma picăturilor prelinse pe faţa de email. Albastrul înflori în galben, iar galbenul se întunecă, în momentul în care flăcările găsiră cadavrul.

Nostim să te joci cu focul, atunci când nu e nevoie să încerci să ascunzi faptul că incendiul fusese premeditat.

Pe moartă, luă foc ecusonul în etui de piele al lui Vanadium. Legitimaţia va arde, probabil, nu însă şi insigna. Poliţia va mai putea identifica şi revolverul.

Junior smulse de pe jos sticla de vin, care nu se spărsese la două serii de lovituri. Merlotul lui norocos.

Pomi mergând de-a-ndăratelea spre uşa de la hol, privind cum se întindea focul. Zăbovind câteva clipe, până se

convinse că toată casa se va transforma curând într-o imensă pălălaie, o luă la fugă pe hol spre uşa de la intrare.

Sub luna care cobora deja, alergă discret până la a treia intersecţie, intrând pe o stradă paralelă, unde îşi parcase automobilul marca Suburban. Nu se întâlni cu nici un vehicul în trafic. Pe drum, îşi scoase mănuşile de grădinărit şi le aruncă într-un tomberon de la o casă care se renova.

Nu întoarse capul nici măcar o dată, ca să vadă dacă focul se profila într-adevăr vizibil pe cerul nopţii. Întâmplările de la Victoria ţineau deja de domeniul trecutului. El, unul, terminase cu toate astea. Junior era un om cu gândire prospectivă, un om orientat spre viitor.

La jumătatea distanţei de casă, auzi nişte sirene şi văzu reflectoarele unor maşini de intervenţii urgente. Trase pe marginea drumului, privind cum treceau două maşini de pompieri, urmate de o ambulanţă.

Când ajunse acasă, se simţea remarcabil de bine: calm, mândru de gândirea rapidă şi de acţiunile lui energice, cu o senzaţie de oboseală plăcută. Nu el vrusese să ucidă din nou; obligaţia aceasta îi fusese impusă de soartă. Cu toate acestea, demonstrase că îndrăzneala de care dăduse dovadă în foişorul de foc nu fusese o putere trecătoare, ci o calitate puternic înrădăcinată.

Deşi nu-i era deloc teamă că ar putea fi bănuit de uciderea Victoriei Bressler, îşi propuse să părăsească Spruce Hills chiar în această noapte. Pentru el nu putea exista viitor în nişte ape atât de liniştite ca aici. Îl aştepta lumea largă, mai ales acum, când câştigase dreptul de a se bucura de tot ce i se oferea.

Îi dădu un telefon lui Kaitlin Hackachak, cumnata lui, o fiinţă ciudată şi zgârcită, rugând-o să se ocupe de vinderea lucrurilor lui Naomi, a mobilei şi a celorlalte obiecte, pe care nu voia să le ia cu el. Deşi primise un sfert de milion de dolari din partea statului şi a regiunii, Kaitlin era în stare să vină la ei acasă, a doua zi, dis-de-dimineaţă, şi dacă ar fi ştiut că nu scoate mai mult de zece dolari din lichidare.

Junior avea de gând să ia cu el o singură valiză, renunţând la majoritatea hainelor. Putea să-şi permită o garderobă complet nouă.

În dormitor, în timp ce deschidea un geamantan pe pat, văzu moneda. Strălucitoare. Cu pajura în sus. Pe noptieră.

Dacă Junior ar fi fost un om cu nervii atât de slabi, încât să poată înnebuni din orice şoc mai puternic, atunci acesta ar fi fost momentul în care s-ar fi cufundat în abisurile demenţei. Auzi un fel de pârâit intern, simţi că îi crapă mintea cumplit, însă cu o voinţă uriaşă se ţinu tare, amintindu-şi să respire încet şi adânc.

Îşi făcu, totuşi, curaj să se apropie de noptieră. Îi tremura mâna. Se aştepta cumva ca moneda să fie doar o iluzie, să-i dispară între degete. Nu, însă, era reală.

Încercând să-şi păstreze luciditatea, reuşi până la urmă să se autoconvingă că moneda fusese pusă acolo mult mai devreme în acea seară, imediat după ce el plecase la Victoria. De fapt, în ciuda încuietorilor noi, Vanadium se oprise probabil acasă la Junior, în drum spre locuinţa Victoriei, fără să ştie că îşi va găsi moartea în bucătăria acesteia – şi chiar în mâinile omului pe care îl chinuia.

Scăpând de frică, Junior izbuti să sesizeze ironia acestei situaţii. Treptat, îşi recăpătă capacitatea de a zâmbi, azvârli moneda în aer, o prinse şi îi dădu drumul în buzunar.

Dar exact în clipa în care zâmbetul se arcuia complet, se întâmplă ceva groaznic. Umilinţa începu printr-o bolboroseală în burtă.

De când se descurcase aşa de bine cu Victoria şi detectivul, Junior devenise mândru de faptul că îşi păstrase cumpătul şi, lucrul cel mai important, mâncarea din stomac. Nici un fel de emesis acută, cum păţise la moartea bietei Naomi. Ba chiar avea şi poftă de mâncare.

Şi, acum, necazuri. Altfel decât i se întâmplase prima oară, dar nişte simptome la fel de violente şi sinistre. Nu-i venea să regurgiteze, ci simţea nevoia disperată să evacueze.

Sensibilitatea aceasta extraordinară era un blestem pentru el. Moartea tragică a Victoriei şi a lui Vanadium îl afectase mai mult decât realizase. Se simţea distrus.

Cu un ţipăt panicat, se năpusti la baie, unde ajunse cu o secundă înainte de momentul fatal. Avea senzaţia că stătea pe tron de o veşnicie.

Mai târziu, slăbit şi zdruncinat, când îşi ridică bagajul simţi iarăşi nevoia să se ducă la veceu. Nu putea înţelege cum de îi mai rămăsese ceva în tractul intestinal.

Avea, în baie, câteva ediţii ieftine din opera lui Caesar Zedd, aşa că nu va irosi degeaba timpul petrecut acolo. Unele dintre cele mai profunde descoperiri despre condiţia umană şi cele mai bune idei ale lui legate de autoperfecţionare îi veniseră în acest loc, unde cuvintele luminoase ale lui Zedd, recitite din nou, i se păreau şi mai edificatoare.

De data aceasta, totuşi, nu ar fi fost în stare să se concentreze asupra unei cărţi, chiar şi dacă ar fi avut puterea s-o ţină în mână. Durerile cumplite care îi sfâşiau burta îi anihilau capacitatea de concentrare.

Până să ajungă să pună în portbagaj valiza şi trei cutii cu cărţi – colecţia operelor lui Zedd şi nişte selecţii din romanele citite lunar la Clubul Cărţii –, Junior se mai repezise de vreo două ori la baie. Îi tremurau picioarele şi se simţea golit, şubred, ca şi cum ar fi slăbit mai mult decât se vedea şi ca şi cum i s-ar fi scurs toată vlaga din el.

Cuvântul diaree era inadecvat pentru a descrie această afecţiune. Cu toate cărţile citite pentru îmbogăţirea vocabularului, lui Junior nu-i venea în minte nici un cuvânt suficient de descriptiv şi de sugestiv pentru a reda chinul şi hidoşenia acestui calvar.

Panica se instală când Junior începu să se întrebe dacă nu exista riscul ca din cauza acestor spasme intestinale să nu poată pleca din Spruce Hills. Dacă era nevoie să se interneze în spital?

Orice poliţai bolnav de suspiciuni, care ar şti de criza acută de vomă prin care trecuse Junior după moartea lui Naomi, ar fi în stare să îşi imagineze o legătură între valul

acesta de diaree nestăvilită, pe de o parte, şi uciderea Victoriei, dublată de dispariţia lui Vanadium, pe de altă parte. Iată, aşadar, un întreg filon de speculaţii pe care el nu voia să îl încurajeze.

Trebuia să iasă din oraş, atâta vreme cât mai era în stare. Libertatea şi fericirea lui depindeau de o plecare rapidă.

În ultimele zece zile, îşi dovedise că era inteligent, îndrăzneţ, cu nişte resurse interioare excepţionale. Mai mult decât oricând, era nevoie acum să apeleze la marile lui rezerve de forţă şi tărie. Trecuse prin prea multe până acum, realizase enorm, aşa că nu se putea lăsa doborât de nişte simple efecte biologice.

Conştient de pericolul deshidratării, bău o sticlă de apă şi îşi luă nişte provizii de lichid şi în maşină.

Năduşit, năclăit, tremurând, cu genunchii moi, cu ochii umezi de autocompătimire, Junior întinse o pungă de plastic pe scaunul şoferului. Se urcă în maşină, răsuci cheia în contact şi gemu când simţi că se putea dezmembra, parcă, de la vibraţiile motorului.

Cu un vag sentiment de nostalgie, se îndepărtă de casa care fusese un cuibuşor de iubire pentru el şi Naomi, timp de paisprezece luni preafericite.

Cu amândouă mâinile încleştate strâns pe volan, cu dinţii atât de încleştaţi şi ei, încât muşchii faciali îi ieşeau în evidenţă pe obraji, şi cu mintea încleştată în jurul încăpăţânării îndârjite de a reuşi să se controleze, Junior respira încet şi adânc. Gândire pozitivă.

Diareea îi trecuse, se isprăvise, făcea parte din trecut. Cu mult timp în urmă, învăţase să nu se agaţe de trecut, să nu se frământe niciodată prea mult de grijile prezentului, ci să se concentreze numai asupra viitorului. Era un om al *viitorului.*

Gonind aşa în viitor, trecutul îl prinse din urmă sub forma spasmelor intestinale şi, după ce nu condusese decât vreo cinci kilometri, gâfâind ca un câine bolnav, făcu o oprire de urgenţă la o staţie de benzină, unde se duse la toaletă.

După aceea, Junior izbuti să mai conducă şapte kilometri, până să fie nevoit iarăşi să oprească la o altă benzinărie. Pe urmă, îşi făcu socoteala că scăpase poate de calvar. Dar, nici după zece minute, optă pentru nişte facilităţi mult mai rustice, în tufişurile de la marginea şoselei, unde urletele lui de groază puseră pe fugă nişte mici vietăţi.

În cele din urmă, la numai 50 de kilometri mai la sud de Spruce Hills, cu mare părere de rău trebui să recunoască, totuşi, că respiraţia adâncă, gândirea pozitivă, o excelentă părere despre sine şi o hotărâre fermă nu erau nişte argumente suficiente pentru potolirea unor intestine rebele. Era necesar să găsească un loc unde să se odihnească peste noapte. Nu avea nevoie de piscină, paturi matrimoniale sau mic dejun inclus în preţul camerei. Singura facilitate pe care şi-o dorea era canalizarea interioară.

Motelul jalnic se numea Sleepie Tyme Inne, însă funcţionarul saşiu şi ascuţit la faţă nu părea să fie proprietarul, fiindcă nu avea mutră de om capabil să născocească un nume de firmă atât de „drăgălaş”. Dacă te-ai fi luat după înfăţişarea şi atitudinea lui, puteai crede că era vreun fost comandant de lagăr nazist, care fugise la timp în Brazilia, înainte să-l prindă serviciile secrete israeliene, şi se ascundea acum în Oregon.

Chinuit de crampe şi prea slăbit ca să-şi poată căra bagajul, Junior îşi lăsă valiza în maşină. Luă în cameră numai sticlele de apă.

Urmă o noapte ca în iad – oricum, însă, un iad în care Satana oferă poţiuni echilibrate electrolitic.

41

Luni dimineaţă, 17 ianuarie, avocatul lui Agnes, Vinnie Lincoln, a venit acasă la ea cu testamentul lui Joey şi alte acte care trebuiau puse la punct.

Rotund la faţă şi la trup, Vinnie nu avea un mers de bărbat; ai fi zis că saltă uşor, de parcă ar fi fost umflat cu un amestec de gaze, în care exista suficient heliu încât să-l facă plutitor, dar nu atât de mult, încât să existe pericolul de a-şi lua zborul ca un balon de sărbătoare. Obrajii netezi şi ochii veseli îi dădeau un aer de băieţandru, însă în realitate era un avocat competent şi viclean.

— Ce mai face Jacob? întrebă Vinnie, şovăind în faţa uşii deschise de la intrare.

— Nu-i aici, spuse Agnes.

— Foarte bine, asta şi voiam, răsuflă el uşurat, pornind în urma lui Agnes spre living. Ştii, Agnes, eu n-am nimic cu Jacob, dar…

— Doamne Sfinte, Vinnie, ştiu perfect asta, îl linişti ea, ridicându-l pe Barty – un pic mai mare decât o pungă de zahăr – din coşuleţ.

Apoi, se aşeză într-un balansoar, cu copilul în braţe.

— Ştii… însă, ultima oară când m-am întâlnit cu el, m-a prins într-un colţ şi mi-a spus povestea aia oribilă, pe care mai bine n-aş mai fi auzit-o vreodată, despre nu-ştiu-ce asasin britanic de prin anii patruzeci, un monstru care omora oamenii în bătaie cu un ciocan, le bea sângele, după care se descotorosea de cadavrele lor într-o cuvă cu acid, din atelierul lui, încheie avocatul, înfiorându-se.

— O fi fost vorba despre John George Haigh, remarcă Agnes, verificând starea scutecului lui Barty. Apoi, îşi strânse copilaşul la piept, cu multă tandreţe.

— Aggie, te rog, să nu-mi spui că ai început să ai aceleaşi… pasiuni ca şi Jacob?! exclamă avocatul, cu ochii mai rotunzi decât faţa.

— Nu, nu. Numai că stând mai tot timpul cu el, inevitabil asimilez unele detalii. E fascinant când vorbeşte despre subiecte care îl interesează.

— Oh, mda, conveni Vinnie, recunosc că nu m-am plictisit nici o secundă.

— M-am gândit întotdeauna că Jacob ar fi trebuit să se facă profesor.

— Cu condiţia ca elevii să urmeze şedinţe de terapie după fiecare oră de-a lui.

— Cu condiţia, evident, să nu fi avut aceste obsesii.

Scoţând nişte documente din servietă, Vinnie spuse:

— În fine, eu n-am dreptul să comentez. Mâncarea e obsesia mea. Uită-te la mine ce gras sunt! De parcă m-ar fi îndopat de mic ca să fiu tăiat şi mâncat mai târziu.

— Nu eşti gras, îl contrazise Agnes. Eşti rotunjor.

— Da, da, mă tot rotunjesc cu un picior în groapă deja, spuse el, aproape amuzat. Dar recunosc că mă simt bine.

— Poate că, într-adevăr, mănânci prea mult şi îţi dăunează sănătăţii, Vinnie, însă bietul Jacob şi-a ucis propriul suflet, ceea ce este cu mult mai rău.

— „Şi-a ucis propriul suflet” – interesantă expresie.

— Speranţa este hrana credinţei, materia vieţii. Nu crezi?

Din braţele maică-sii, Barty o privea cu adoraţie.

— Când nu lăsăm loc pentru speranţă înseamnă că nu lăsăm loc pentru nici un ţel în viaţă. Fără un ţel, fără un sens, viaţa e sumbră. Nu avem lumină în ea şi trăim doar ca să murim.

Barty întinse o mânuţă spre mama lui. Aceasta alungi un deget, de care băieţelul-cât-o-pungă-de-zahăr se agăţă cu tenacitate.

Indiferent de alte reuşite sau eşecuri ale ei ca părinte, Agnes intenţiona să aibă grijă ca lui Barty să nu-i lipsească niciodată speranţa, sensul şi ţelul, care trebuia să circule permanent prin el, la fel ca sângele.

— Ştiu că Edom şi Jacob au fost o povară, spuse Vinnie. Că ai avut responsabilitatea lor…

— Nici vorbă, îl contrazise Agnes, zâmbindu-i lui Barty şi răsucind uşor degetul prins în palma lui mică. Ei au fost întotdeauna salvarea mea. Nici nu ştiu ce m-aş face fără ei.

— Presupun că vorbeşti serios.

— Eu vorbesc întotdeauna serios.

— Ei bine, o dată cu trecerea anilor, vor deveni amândoi o povară financiară, în cazul cel mai bun, aşa că sunt bucuros să te anunţ că am o mică surpriză pentru tine.

Ridicând privirea, Agnes văzu că avocatul ţinea în mâini un teanc de documente.

— Surpriză? Ştiu perfect ce conţine testamentul lui Joey.

— Da, dar ai o moştenire despre care nu ştii nimic.

Casa era a ei, liberă de orice ipotecă. Existau două conturi de economii, în care Joey depusese săptămânal bani, cu conştiinciozitate, în cei nouă ani de căsnicie.

— Asigurare pe viaţă, spuse Vinnie.

— Ştiu şi de asta. O poliţă de cincizeci mii dolari.

Se gândea că putea sta acasă, dedicându-se lui Barty, timp de trei ani, poate, până să înceapă să-şi caute un serviciu.

— Pe lângă această poliţă, spuse Vinnie, mai există una…, – explică el, se opri, trase aer în piept, ezită, apoi expiră aerul şi suma, cu un tremur – … de şapte sute cincizeci de mii. Trei sferturi de milion de dolari.

Incredulitatea o protejă de uimirea instantanee. Agnes scutură din cap.

— Imposibil.

— Este o asigurare disponibilă la termen, nu o asigurare globală pe viaţă.

— Joey nu ar fi contractat-o fără…

— Ştia că nu eşti de acord cu o asigurare prea mare pe viaţă. Aşa că nu ţi-a pomenit şi de această poliţă.

Balansoarul rămase imobil. Agnes sesiză sinceritatea din glasul lui Vinnie şi, când incredulitatea se risipi, încremeni şocată.

— Ah, superstiţia mea, şopti ea.

În alte împrejurări, Agnes s-ar fi înroşit, poate, însă acum frica ei iraţională faţă de o valoare prea mare a asigurării pe viaţă fusese răzbunată.

— Nu uita că Joey a fost agent de asigurări, spuse Vinnie. Voia să aibă grijă de familia lui.

O poliţă de asigurare prea scumpă, credea Agnes, era ceva de rău augur.

— Da, o poliţă rezonabilă, mai merge. Dar una aşa mare… e ca şi cum ai pune pariu pe moarte.

— Aggie, e doar o dovadă de prudenţă prevăzătoare.

— Eu cred în pariurile pe viaţă.

— Cu atâţia bani, nu va trebui să reduci numărul de plăcinte pe care le dăruieşti – şi nimic din toate astea.

Prin „nimic din toate astea” se referea la produsele de băcănie pe care ea şi Joey le trimiteau adesea o dată cu dulciurile, la plata vreunei rate de ipotecă, pentru cine trecea printr-o perioadă proastă, şi la alte gesturi filantropice discrete.

— Priveşte lucrurile şi aşa, Aggie. Toate prăjiturile, tot ceea ce faci tu – asta înseamnă pariuri pe viaţă. Iar acum ţi s-a oferit marea binecuvântare de a putea mări valoarea pariurilor.

Acelaşi gând îi trecuse prin minte şi ei, ca o consolare graţie căreia putea accepta mai uşor atâta bogăţie. Simţea, totuşi, fiori de gheaţă, ştiind că primea o sumă de bani, care putea să-i schimbe viaţa, ca o consecinţă a unui deces.

Privind în jos spre Barty, Agnes zări parcă năluca lui Joey pe chipul copilaşului şi, cu toată convingerea că soţul ei ar mai fi trăit şi acum, dacă nu şi-ar fi ispitit soarta punând un preţ aşa de mare pe viaţa lui, Agnes nu putea fi furioasă pe el. Trebuia să accepte această ultimă mărinimie cu graţie – chiar dacă nu şi cu entuziasm.

— În regulă, spuse Agnes, dar în clipa în care îşi dădu acordul se cutremură de o teamă subită, a cărei cauză nu izbuti să o identifice imediat.

— Şi mai este încă, spuse Vinnie Lincoln, bucălat şi rubicond ca un Moş Crăciun, fericit că poate aduce atâtea

daruri. Poliţa conţine o clauză de dublă indemnizaţie, pentru eventualitatea decesului provocat de un accident. Suma completă, fără nici o taxă, este de un milion şi jumătate.

Cauza se contura acum, teama se explica. Agnes îşi strânse copilul la piept. Venit de aşa puţin timp pe lume, părea că alunecă deja de lângă ea, prins de vârtejul unui destin exigent.

Asul de treflă. Patru la rând. As, as, as, as.

Deja soarta prezisă, de care Agnes se căznise să nu ţină seama, tratând-o drept o pasienţă fără importanţă, se adeverea.

Potrivit cărţilor, Barty urma să fie bogat financiar, dar bogat şi în talent, spirit, intelect. Bogat în curaj şi onoare, anunţase Maria. Înzestrat cu mult simţ practic, judecată sănătoasă şi noroc.

Va avea nevoie de curaj şi noroc.

— Ce-ai păţit, Agnes? o întrebă Vinnie.

Nu avea cum să-i explice lui de ce era speriată, fiindcă el credea în supremaţia legilor, în dreptatea care poate fi făcută în această viaţă, într-o realitate comparativ simplă, neputând înţelege acea realitate definită printr-o complexitate profundă, stranie, liniştitoare, înspăimântătoare, măreaţă, pe care Agnes o percepea uneori – de obicei periferic, alteori intelectual, însă de cele mai multe ori cu inima. Aceasta era o lume în care efectul putea apărea înaintea cauzei, în care ceea ce părea a fi coincidenţă era, de fapt, doar partea vizibilă a unei scheme mult mai ample, care nu putea fi văzută în întregime.

Dacă asul de treflă, în cvartet, trebuia luat în serios, atunci de ce nu şi restul cărţilor?

Dacă această sumă provenită din asigurare nu era o simplă coincidenţă, dacă reprezenta averea care fusese prezisă, atunci cât de departe în spatele profeţiei se afla valetul? La o distanţă de ani? Luni? Zile?

— Arăţi de parcă ai fi văzut un strigoi, spuse Vinnie, iar Agnes regretă şi ea că ameninţarea nu era aşa simplă ca un duh nelinişţit, mârâind şi zornăind din lanţuri, ca Marley

care i se arată lui Ebenezer Scrooge, în *Colindul de Crăciun* scris de Dickens.

42

Moş Ene nu a avut puterea să-l adoarmă pe Junior, care toată noaptea a tras atât de mult apa, încât ar fi putut seca un rezervor întreg.

În zori, când crampele intestinale s-au potolit în cele din urmă, acest om nou, îndrăzneţ şi dedicat aventurii se simţea vlăguit şi bleg, ca un gândac insuficient călcat sub pantof.

Adormind într-un final, avu nişte vise groaznice, în care se făcea că se afla într-un veceu public şi simţea nevoia imperioasă să meargă la toaletă, numai că toate cabinele erau ocupate, în fiecare aflându-se câte o persoană ucisă de el, toţi morţii fiind decişi să se răzbune, nelăsându-l să se uşureze.

Se trezi la prânz, cu ochii lipiţi de urdori. Se simţea mizerabil, dar cu suficient control asupra organismului, încât să aibă puterea de a-şi aduce valiza, pe care nu fusese în stare s-o care din maşină, la venire.

Afară, constată că un nemernic îi spărsese maşina. Valiza şi cutia cu volume de la Clubul Cărţii dispăruseră. Ticălosul îi furase până şi pachetul de Kleenex, guma de mestecat şi pastilele de mentă din torpedo.

În mod incredibil, hoţul nu se atinsese de cele mai valoroase obiecte: colecţia operelor lui Caesar Zedd, toate în prima ediţie cartonată. Cutia era deschisă, ca şi cum conţinutul ar fi fost inspectat în grabă, însă nu lipsea nici un volum.

Noroc că nu pusese în valiză banii sau cecul de călătorie. Avându-l pe Zedd intact, pierderile erau tolerabile.

În motel, la recepţie, Junior mai achită o noapte în avans. Nu agrea camerele cu mochete pătate de grăsime, mobile cu urme de ţigări stinse şi fojgăiala gândacilor de bucătărie pe întuneric, însă, deşi se simţea ceva mai bine, era prea obosit şi prea slăbit ca să şofeze.

În locul nazistului boşorog, la recepţie apăruse o femeie cu un păr blond ciopârţit oribil, o mutră de brută şi nişte braţe, care l-ar fi descurajat şi pe Hercule să încerce să se ia la trântă cu ea. Îi schimbă în monede o bancnotă de cinci dolari, pentru diferitele aparate automate, şi se răţoi la el o singură dată într-o engleză pocită.

Junior era mort de foame, dar nu se încumeta să mănânce la restaurant, de teamă ca maţele să nu-i facă iarăşi vreo figură. Criza trecuse, se părea, însă putea să reînceapă, dacă băga iarăşi hrană în organism.

Îşi cumpără nişte sandvişuri crocante din biscuiţi săraţi, unele umplute cu brânză, altele cu pastă de arahide, nişte ciocolate şi Coca-Cola. Deşi nu erau nişte alimente prea sănătoase, brânza, pasta de arahide şi ciocolata aveau un avantaj comun: strângeau la burtă.

Ajuns în cameră, se instală pe pat, cu gustările constipante şi cu cartea de telefon în braţe. Întrucât pusese anuarul în aceeaşi cutie cu volumele lui Zedd, hoţul nu îl furase.

Trecuse deja în revistă douăzeci şi patru de nume, fără să găsească nici un Bartholomew şi bifând cu roşu fiecare rând unde în loc de prenume apărea un B. O bucăţică de hârtie galbenă marca locul unde rămăsese.

Deschizând anuarul la semn, găsi o carte de joc băgată între pagini. Un joker, pe care scria cu majuscule, în roşu, BARTHOLOMEW.

Nu era aceeaşi carte de joc pe care o descoperise lângă pat, sub nişte monede, în seara de după înmormântarea lui Naomi. Pe aceea o rupsese şi o aruncase la gunoi.

Nu era nici un fel de mister. Nu avea de ce să sară până în tavan şi să se agaţe de el cu capul în jos, ca pisicile speriate din desenele animate.

În mod evident, aseară, înainte de a se duce să ia cina la Victoria, când pătrunsese ilegal în casa lui Junior şi mai pusese o monedă pe noptieră, detectivul zeflemitor văzuse cartea de telefon deschisă pe masă. Deducând semnificaţia semnelor roşii, inserase această carte de joc şi închisese anuarul: încă un mic asalt în războiul psihologic pe care îl purta.

Junior greşise când îl lovise cu sfeşnicul în cap pe Vanadium, deşi acesta era deja leşinat. Mai bine îl lega fedeleş şi încerca să-l trezească pe nemernic, luându-l la întrebări.

Dacă îl făcea să sufere destul, poate că până şi Vanadium ar fi devenit mai cooperant. Detectivul spusese că îl auzise pe Junior repetând speriat, în somn, Bartholomew, lucru care lui Junior i se părea plauzibil, având în vedere că numele avea rezonanţă pentru el; nu ştia, totuşi, dacă să-l creadă pe poliţai, care susţinuse că nu cunoştea identitatea acestui inamic.

Prea târziu să-l mai interogheze acum pe Vanadium, care îşi dormea somnul de veci sub mari adâncimi de ape reci.

Ah, dar lovitura cu sfeşnicul, acea arcuire puternică şi trosnetul când metalul făcuse contact cu faţa îi oferiseră nişte satisfacţii mai mari, parcă, decât la un meci de base-ball din World Series.

Molfăind un baton de „Almond Joy”, Junior se întoarse la cartea de telefon, ştiind că nu avea de ales, decât să-l găsească pe Bartholomew prin această metodă anevoioasă.

43

Mai departe în această zi de luni, 17 ianuarie, o dată memorabilă, când sfârşitul unui lucru înseamnă începutul altuia.

Sub cerul mohorât al după-amiezii, pe dealurile înveşmântate în cenuşiul iernii, furgoneta alb cu galben era ca o săgeată strălucitoare, pornită nu din arcul unui vânător, ci din braţul unui bun samaritean.

Edom şofa, fericit să o poată ajuta pe Agnes. Dar era şi mai fericit că nu trebuia să livreze singur plăcintele.

Nu era nevoie să se chinuie singur ca să găsească subiecte plăcute de conversaţie cu cei pe care îi vizitau. Se ocupa Agnes de asta.

Pe scaunul din dreapta, Barty era cuibărit în braţele maică-sii. Când şi când, băieţelul gângurea sau plescăia.

Deocamdată, Edom nu-l auzise plângând sau făcând gălăgie.

Barty era îmbrăcat cu un combinezon tricotat, albastru, cu volănaşe la manşete şi la guler, iar pe cap avea o căciuliţă asortată. Păturica albă era ornată cu iepuraşi albaştri şi galbeni.

La primele patru adrese unde se opriseră, băieţelul făcuse senzaţie. Prezenţa lui luminoasă şi surâzătoare era ca o punte care îi ajuta pe toţi să treacă peste apele negre ale morţii lui Joey.

Dacă n-ar fi fost vremea asta de cutremur, pentru Edom ziua ar fi fost perfectă. Era convins că Marele Cutremur va distruge oraşele de pe coastă, înainte de amurg.

Era o altfel de vreme de cutremur, decât aceea din urmă cu zece zile, când livrase singur plăcintele. Atunci: cer albastru, o căldură neadecvată anotimpului, umiditate scăzută. Acum: nori cenuşii şi joşi, aer rece, umiditate ridicată.

Unul dintre cele mai derutante aspecte ale vieţii din sudul Californiei era faptul că vremea specifică producerii unui cutremur se prezenta în nenumărate variante. În cele mai multe zile, te dădeai jos din pat, verificai starea cerului şi barometrul, realizând cu groază că toate condiţiile indicau iminenţa unei catastrofe.

Având pământul încă stabil sub ei, ajunseră la cea de-a cincea destinaţie, o nouă adresă pe lista de caritate a lui Agnes.

Se aflau pe dealurile răsăritene, cam la doi kilometri de locuinţa Jolenei şi a lui Bill Klefton, unde, în urmă cu zece zile, Edom livrase nişte prăjituri, împreună cu detaliile sinistre ale cutremurului din 1923 produs la Tokio-Yokohama.

Aceasta casă semăna cu aceea a familiei Klefton. Deşi materialul de construcţie era diferit, şi aici clădirea nu mai fusese tencuită de multă vreme. O spărtură de la o fereastră din faţă fusese astupată cu nişte bandă adezivă.

Agnes adăugase această oprire pe ruta ei la rugămintea reverendului Tom Collins, pastor baptist din localitate, căruia enoriaşii îi dăduseră, fără să vrea, un nume de cocteil. Era prietenă cu toate feţele bisericeşti din Bright Beach şi nu făcea discriminări religioase la livrările de plăcinte.

Edom cărând plăcinta cu pere, iar Agnes avându-l în braţe pe Barty, traversară împreună curtea îngrijită, îndreptându-se spre intrarea în casă. Când apăsară pe sonerie, prin uşa de sticlă se auziră primele zece note din „That Old Black Magic”.

Nu te-ai fi aşteptat ca într-o casă aşa modestă, unde ciocănitul cu degetele ar fi fost ceva normal, să găseşti o sonerie aşa de sofisticată.

Edom se uită la Agnes şi spuse, mirat:

— Straniu.

— Ba nu. Şarmant, opină ea. Totul are un sens, dragul meu.

Un domn negru, în vârstă, le deschise uşa. Avea părul atât de alb, încât în contrast cu pielea de culoarea prunei coapte, părea că străluceşte ca o aureolă în jurul capului. Cu un barbişon la fel de alb, nişte trăsături binevoitoare şi ochii aceia negri frumoşi, ai fi zis că ieşise dintr-un film în care un cântăreţ de jazz s-a întors pe pământ, după moarte, ca înger păzitor.

— Domnul Sepharad? întrebă Agnes. Obadiah Sepharad?

Aruncând o privire spre plăcinta apetisantă din mâinile lui Edom, domnul îi răspunse lui Agnes pe un glas grav, dar totuşi muzical, vrednic de un Louis Armstrong:

— Dumneata eşti, probabil, doamna despre care mi-a vorbit reverendul Collins.

Vocea îi întări impresia lui Edom că avea de-a face cu o fiinţă cerească din lumea muzicii.

Îndreptându-şi atenţia spre Barty, Obadiah începu să surâdă, dezgolind un dinte de aur.

— Avem noi aici ceva mai dulce decât plăcinta asta minunată. Cum îl cheamă pe copilaş?

— Bartholomew, spuse Agnes.

— Da, sigur, aşa e.

Edom observă uluit cu câtă dezinvoltură conversa Agnes cu gazda lor, trecând de la *domnul Sepharad* la *Obadiah,* din pragul uşii în living, oferind plăcinta, pe care interlocutorul ei o acceptă cu plăcere, acceptând cafeaua şi discutând cu însufleţire, totul într-un interval de timp în care Edom de-abia dacă ar fi reuşit să îşi ia inima în dinţi ca să păşească peste pragul casei şi să se gândească la ceva interesant de povestit, despre uraganul Galveston din 1900, în care muriseră şase mii de oameni.

În timp ce se aşeza pe un fotoliu destul de uzat, Obadiah îi spuse lui Edom:

— Fiule, parcă te cunosc de undeva.

Instalat pe sofa alături de Agnes, care îl avea pe Barty în braţe, şi pregătit să joace rolul confortabil de observator mut, Edom intră în panică, constatând că devenise brusc subiect de conversaţie. Era alarmat şi de faptul că îi spusese „fiule”, fiindcă, la cei treizeci şi şase de ani ai lui, singura persoană care i se mai adresase aşa fusese tatăl lui, mort de zece ani, dar şi acum o teroare în visele lui Edom.

Scuturând din cap, în timp ce ceaşca de cafea zdrăngănea uşor pe farfurioară, Edom răspunse:

— Aăă, nooo, domnule, nu, nu cred că ne-am mai întâlnit până acum.

— Posibil. Dar îmi pari cunoscut.

— Am o faţă comună, poate de aceea, zise Edom, hotărât să le povestească despre tornada Tri-State din 1925.

Poate că sora lui intuise ce se pregătea Edom să facă, întrucât nici nu-l lăsă să înceapă.

Agnes auzise că, la tinereţe, Obadiah fusese magician pe scenă. Fără ocolişuri, îl descusu pe această temă.

Profesia de magician nu era un domeniu în care mulţi negri puteau găsi calea succesului. Obadiah reprezenta una dintre rarele excepţii.

În comunitatea negrilor, muzica este o tradiţie puternic înrădăcinată. Nu acelaşi lucru se poate afirma şi despre magie.

— Poate şi fiindcă noi n-am vrut să fim numiţi vrăjitori, zise Obadiah, cu un zâmbet, dându-le astfel un motiv în plus să ne spânzure.

Un pianist sau un saxofonist poate ajunge departe, bizuindu-se pe talent şi cunoştinţe autodidacte, în timp ce un viitor magician de scenă are nevoie, în cele din urmă, de un mentor care să-i dezvăluie marile secrete ale iluzionismului şi să-l ajute să deprindă arta amăgirii atât de necesară unei prestidigitaţii de calitate. Într-o meserie practicată aproape în exclusivitate de bărbaţi albi, un tânăr de culoare trebuia să-şi caute mentori, mai ales în 1922, când la 22 de ani Obadiah visa să fie un nou Houdini.

Acum, Obadiah scoase la iveală un pachet de cărţi de joc, de parcă l-ar fi avut ascuns în buzunarul secret al unei haine invizibile.

— Vreţi să vă arăt un pic?

— Da, te rog, spuse Agnes, vădit încântată.

Obadiah aruncă pachetul de cărţi de joc spre Edom, luându-l prin surprindere.

— Fiule, va trebui să mă ajuţi. Nu mai am aşa multă fineţe în degete.

Şi le arătă mâinile noduroase.

Edom le remarcase deja. Acum, observă că starea lor era mai gravă decât i se păruse la început. Încheieturile degetelor erau mărite şi deformate, iar degetele nu mai aveau acea aliniere naturală. Probabil că Obadiah avea artrită reumatoidă, ca Bill Klefton, dar într-o fază mai puţin critică.

— Scoate, te rog, cărţile din pachet şi pune-le pe măsuţa de cafea, în faţa ta, îl instrui Obadiah.

Edom procedă cum i se spusese. Apoi, tăie teancul de cărţi în două părţi aproximativ egale, când i se ceru să facă şi asta.

— Amestecă-le, îl dirijă magicianul.

Edom le amestecă.

Aplecându-se în faţă, cu părul alb ca două aripi de înger, Obadiah flutură o mână peste pachetul de cărţi, de la o distanţă nu mai mare de douăzeci de centimetri.

— Acum, am să te rog să le înşiri în evantai pe masă, cu faţa în jos.

Edom se conformă şi, în arcul de biciclete roşii, una dintre cărţi avea prea mult alb în colţ, fiindcă era singura cu faţa în sus.

— Poate vrei să te uiţi, îi sugeră Obadiah.

Trăgând cartea de joc, Edom văzu că era un as de treflă – lucru remarcabil, ţinând seama de episodul de vineri seara, când Maria Gonzalez ghicise în cărţi. Îl ului şi mai mult, totuşi, numele scris în diagonală cu cerneală pe cartea de joc: BARTHOLOMEW.

Respiraţia gâfâită a lui Agnes îl făcu pe Edom să ridice privirea de pe numele nepotului său. Palidă, avea ochii ca nişte case bântuite de strigoi.

44

Având în vedere că la Bright Beach gripa şi guturaiul făceau prăpăd, la Damascus Pharmacy era multă lume, în această zi de luni.

Clienţii erau nervoşi, majoritatea văitându-se din cauza bolii. Alţii comentau nemulţumiţi vremea mohorâtă, numărul tot mai mare de puştani care umblau cu skateboardul pe trotuare, recentele majorări de impozite şi

echipa New York Jets care îl cumpărase pe Joe Namath cu suma regească de 427 000 de dolari ca să joace fotbal un an, lucru în care unii vedeau indiciul că ţara era înnebunită după bani şi că se ducea direct spre iad.

Paul Damascus îşi văzu de treabă, vânzând medicamentele prescrise pe reţete, până când reuşi să îşi ia o pauză de masă, pe la ora două şi jumătate.

De obicei mânca singur, în birou – o încăpere de mărimea unui ascensor, care măcar nu urca şi nu cobora. Mergea lateral, însă, în sensul că aici, înăuntru, Paul era transportat pe tărâmurile minunate ale aventurii.

O bibliotecă înaltă, din podea până în tavan, gemea de reviste cu literatură de consum, publicate în anii 1920, 1930 şi 1940, înainte ca romanele în ediţii ieftine să le ia locul. *The All-Story, Mammoth Adventure, Nickel Western, The Black Mask, Detective Fiction Weeekly, Spicy Mystery, Weird Tales, Amazing Studies, Astounding Stories, The Shadow, Doc Savage, G-8 and His Battle Aces, Mysterious Wu Fang...*

Asta era doar o parte din colecţia lui Paul. Mii de alte numere umpleau celelalte încăperi din casă.

Copertele revistelor era foarte colorate, lugubre, pline de violenţă şi ciudăţenie, la fel ca şi de nişte aluzii sexuale specifice unor vremuri mai inocente. Aproape în fiecare zi citea o povestire, în timp ce mânca două fructe, care formau prânzul lui, dar uneori se cufunda în câte o ilustraţie deosebit de sugestivă şi vie, visând cu ochii deschişi la locuri îndepărtate şi la aventuri măreţe.

Într-adevăr, simplul miros al acestor reviste îngălbenite de vreme era suficient ca să-i stârnească fantezia.

Cu o combinaţie şocantă de ten măsliniu şi păr arămiu, chipeş şi bine clădit, Paul avea înfăţişarea exotică a unui erou din aceste romane de aventuri. Îi plăcea mai ales să creadă că ar fi putut fi confundat cu fratele lui Doc Savage.

Doc era unul dintre eroii lui preferaţi. Mare luptător împotriva fărădelegilor. Omul de Bronz.

În această după-amiază de luni, tânjea după evadarea şi satisfacţia pe care i le putea oferi o jumătate de ceas de

roman de aventuri. Conchise, însă, că era mai bine să compună, în fine, scrisoarea pe care trebuia să o scrie de cel puţin zece zile.

După ce curăţi un măr, Paul scoase o foaie de hârtie din birou şi îşi pregăti stiloul. Avea o peniţă de modă veche, cu care literele căpătau aspect caligrafic. Scrise: *Dragă domnule reverend White...*

Se opri, neştiind exact cum să continue. Nu era obişnuit să adreseze scrisori unor persoane complet necunoscute.

În cele din urmă, începu aşa: *Salutări în această zi crucială. Vă scriu în legătură cu o femeie excepţională, Agnes Lampion, a cărei viaţă aţi atins-o fără să ştiţi şi a cărei poveste vă poate interesa.*

45

Foarte bine dacă pe unii îi interesa magicul din lume; pe Edom, însă, nu îl entuziasma decât mecanismul: măreaţa maşinărie distructivă a naturii care face praf totul. Cu toate acestea, văzând asul pe care scria numele nepotului său, începu brusc să se minuneze.

Pe durata pregătirii cărţilor de joc, Barty adormise în braţele maică-sii, însă la dezvăluirea numelui său pe as, se trezise din nou, poate fiindcă, stând cu capul lipit de pieptul lui Agnes, se speriase de accelerarea subită a bătăilor inimii ei.

— Cum se poate face asta? îl întrebă Agnes pe Obadiah.

Bătrânul îşi luă expresia solemnă şi atotştiutoare a unui păstrător de mistere, un sfinx fără podoabă pe cap şi fără coamă.

— Dacă ţi-aş spune, domniţa mea, nu ar mai fi nici o magie. N-ar rămâne decât o scamatorie.

— Nu, nu m-ai înţeles, insistă ea.

Şi se apucă să-i povestească extraordinara înşiruire de aşi din şedinţa de ghicit în cărţi, de vineri seara.

Din faţa aceea de sfinx, Obadiah făcu să apară un zâmbet, care ridică vârful ciocului alb, când bătrânul întoarse capul ca să se uite la Edom:

— Ah… cât timp a trecut, murmură el, ca pentru sine. Atât de mult timp… dar mi-amintesc ceva, zise el, făcându-i cu ochiul lui Edom.

Gestul îl uimi şi îl nedumeri pe Edom. În mod straniu, îi veni în minte ochiul care nu clipeşte niciodată, misterios şi imaterial, din vârful difuz al piramidei înscrise pe spatele oricărei bancnote de un dolar.

Povestindu-i despre acea şedinţă de dat în cărţi, Agnes nu-i pomenise magicianului de cei patru valeţi de pică, ci doar despre aşii de treflă şi de cupă. Nu-şi dezvăluia niciodată îngrijorările în faţa nimănui şi, deşi vineri glumise atunci când apăruse al patrulea valet, Edom ştia că incidentul o tulburase profund.

Fie că intuise frica lui Agnes, ori îl impresionase, poate, bunătatea ei, Obadiah se decise totuşi să îi dezvăluie metoda lui.

— Mi-e jenă să spun că demonstraţia dinainte nu a fost, de fapt, efectul unei acţiuni de magician. Tristă decepţie. Am ales asul de treflă tocmai pentru că reprezintă bogăţie în ghicitul în cărţi, fiind aşadar o carte de joc pozitivă, la care lumea reacţionează bine. Asul cu numele băieţelului tău a fost pregătit dinainte, inserat cu faţa în sus spre sfârşitul pachetului de cărţi de joc, astfel încât să nu apară când acesta a fost tăiat la mijloc.

— Dar nu ştiai cum îl cheamă pe Barty al meu, când am venit aici.

— Oh, ba da. Când mi-a dat telefon, reverendul Collins mi-a povestit mult despre tine şi Bartholomew. La intrare, când am întrebat care e numele băiatului, eu deja îl ştiam, dar pregăteam terenul pentru şmecheria pe care voiam să ţi-o arăt.

— Foarte ingenios, zise Agnes, zâmbind.

— Nu, nu ingenios. Crud, o contrazise Obadiah, oftând. Înainte, când nu aveam mâinile ca doi butuci noduroşi, te-aş fi uluit, pur şi simplu.

La tinereţe, se produsese iniţial în cluburi de noapte pentru negri şi în teatre, ca „Apollo”, din Harlem. În timpul celui de-al doilea război mondial, făcuse parte dintr-o trupă a USO, care avea rolul de a-i distra pe soldaţi în Pacific, mai târziu în nordul Africii, iar după Ziua-Z, în Europa.

— După război, pentru o vreme, am reuşit să obţin nişte contracte mai bune. Din punct de vedere rasial… situaţia se schimba. Dar, din păcate, începusem să îmbătrânesc, or în divertisment lumea caută mereu tineri, prospături. Aşa că n-am avut niciodată o carieră senzaţională. Oh, Doamne, n-am fost nici măcar mediocru, dar oricum, m-am descurcat. Până când… pe la începutul anilor ’50, impresarului meu i-a fost tot mai greu să dibuiască angajamente convenabile, cluburi rentabile.

Pe lângă scopul de a-i aduce o plăcintă gustoasă, Agnes venise şi ca să-i ofere lui Obadiah Sepharad o slujbă pe timp de un an, care nu presupunea numere de magie, ci nişte lecţii pe această temă.

Prin eforturile ei, Biblioteca Publică din Bright Beach sponsoriza un proiect ambiţios de istorie orală, finanţat de două fundaţii private şi de un festival anual al căpşunilor. Diverşi pensionari din localitate erau cooptaţi ca să îşi înregistreze povestea vieţii, astfel încât generaţiile viitoare să poată beneficia de experienţele, descoperirile şi cunoştinţele înaintaşilor lor.

Deloc întâmplător, proiectul le dădea posibilitatea unor cetăţeni vârstnici, aflaţi în criză financiară, să primească nişte bani, într-un mod care nu le leza mândria, le dădea speranţă şi încredere în forţele proprii. Agnes îl rugă pe Obadiah să contribuie la acest proiect, acceptând o bursă de un an pentru a-şi înregistra povestea vieţii, cu ajutorul directorului bibliotecii.

Vizibil impresionat şi intrigat, magicianul tratã oferta evaziv, căutând motive de a o refuza, pentru ca în final să scuture din cap, trist, spunând:

— Nu cred că sunt omul de care ai nevoie, doamnă Lampion. N-aş fi o bună achiziţie pentru proiectul tău.

— Aiurea. Ce tot îndrugi acolo?

Ridicând mâinile spre Agnes, ca să-i arate încheieturile noduroase ale degetelor, Obadiah spuse:

— Cum crezi că au ajuns în halul ăsta?

— Artrită? îndrăzni ea.

— Pocher.

Ţinând mâinile în sus, ca un penitent care îşi mărturiseşte păcatele şi îl roagă pe Dumnezeu să îl ierte, Obadiah zise:

— Eram specialist în trucurile de magie cu efect la mică distanţă. Oh, sigur, am scos şi eu iepuri din pălărie, eşarfe de mătase din aer, porumbei din eşarfe de mătase. Însă numerele „de aproape” erau pasiunea mea. Monede, dar mai ales… cărţi de joc.

Rostind cuvintele cărţi de joc, magicianul se uită cu subînţeles la Edom, care se încrunta nedumerit.

— Dar la cărţile de joc eram mult mai abil decât majoritatea magicienilor. M-am pregătit cu Moses Moon, cel mai mare mecanic la cărţi de joc din generaţia lui.

La cuvântul *mecanic,* privi din nou cu tâlc la Edom, care înţelese că se aştepta o reacţie din partea lui. Când deschise gura, nu-i veni în minte, însă, decât că la Sanriku, în Japonia, pe 15 iunie 1896, un val de 33 de metri înălţime, declanşat de un cutremur submarin, a ucis 27 100 de oameni, majoritatea participând la o rugăciune comună în timpul unei sărbători, la Shinto. Până şi lui Edom, comentariul acesta i se păru absolut deplasat, aşa că preferă să tacă.

— Ştii ce înseamnă mecanic la cărţi de joc, nu-i aşa, doamnă Lampion?

— Spune-mi Agnes. Mda, presupun că nu un tip care repară cărţi de joc.

Rotindu-şi lent mâinile în faţa ochilor, ca şi cum le-ar fi văzut din nou ca la tinereţe, cu degetele lungi şi suple, magicianul descrise manevrele uluitoare pe care le poate efectua un astfel de mecanic. Deşi vorbea simplu, fără

multe epitete sau artificii de stil, performanţele de mare îndemânare a mâinilor, prezentate de el, ţineau mult mai mult de vrăjitorie, parcă, decât porumbeii scoşi din eşarfe sau blondele secţionate în două de un ferăstrău zumzăitor.

Edom asculta fermecat, minunându-se ca unul care nu îndrăznise niciodată mai mult în viaţă, decât să îşi cumpere o furgonetă Ford Country Squire, alb cu galben.

— Când nu am găsit suficient de lucru cu numerele mele de magie, în cluburile de noapte sau pe scena teatrelor… m-am apucat să joc cărţi.

Aşezat pe marginea fotoliului, Obadiah îşi puse mâinile pe genunchi, holbându-se la ele, amuţit. După care continuă:

— Am călătorit din oraş în oraş, în căutare de mize ridicate la pocher. Sunt ilegale, dar nu imposibil de găsit. Am trişat ca să am din ce trăi.

Dar nu furase niciodată prea mult la jocurile de cărţi. Era un hoţ discret, încântându-şi victimele cu o flecăreală amuzantă. Fiind atât de agreabil şi, aparent, fără prea mult noroc la cărţi, nimeni nu-i purta pică pentru câştiguri. Curând, a ajuns mai înstărit decât fusese vreodată ca magician.

— Trăiam pe picior mare. Când nu eram plecat, locuiam într-o casă frumoasă aici, în Bright Beach, nu în şandramaua asta cu chirie unde stau acum, ci într-un mic palat cu vedere spre ocean. Puteţi ghici ce a survenit.

Lăcomia. Era atât de simplu să le iei banii mocofanilor. În scurt timp, în loc să şterpelească doar un pic la fiecare partidă, a trecut la lovituri mari.

— Şi aşa am atras atenţia asupra mea. Au apărut suspiciuni. Într-o noapte, în St. Louis, m-a recunoscut un mocofan de pe vremea când făceam numere de magie pe scenă, şi asta cu toate că îmi schimbasem înfăţişarea. Se juca la o miză mare, însă jucătorii nu erau de mare clasă. Au tăbărât toţi pe mine, m-au snopit în bătaie şi pe urmă mi-au zdrobit degetele, unul câte unul, cu un drug de fier.

Edom se înfioră de groază, mormăind:

— Măcar la valul gigantic din Sanriku a mers rapid.

— Asta s-a întâmplat acum cinci ani. După nenumărate intervenţii chirurgicale, de care prefer nici să nu-mi mai aduc aminte, am rămas cu astea.

Şi ridică din nou mâinile deformate grotesc.

— Am dureri, când e umezeală afară, mai puţin când e vreme uscată. Pot să-mi port singur de grijă, dar nu voi mai fi niciodată mecanic la cărţi de joc… şi nici magician.

Timp de câteva momente, nimeni nu spuse nimic. Liniştea era desăvârşită, ca amuţirea ireală dinaintea celor mai mari cutremure.

Până şi Barty încremenise parcă.

Pe urmă, Agnes zise:

— Ei bine, m-am lămurit. Nu vei reuşi să vorbeşti despre viaţa ta în doar un singur an. Va trebui să primeşti o bursă pe doi ani.

Obadiah se încruntă:

— Sunt un hoţ.

— Ai fost un hoţ. Şi ai suferit cumplit.

— Dar nu eu am ales să sufăr, crede-mă.

— Ai remuşcări, totuşi, continuă Agnes. Îmi dau seama perfect. Şi nu numai fiindcă ai păţit nenorocirea asta la mâini.

— Remuşcări e puţin spus, recunoscu magicianul. Mi-e ruşine. Sunt de familie bună. N-am fost educat în spiritul înşelăciunii. Uneori, când încerc să îmi dau seama cum de am putut să o iau pe căi greşite, mă gândesc că nu lipsa de bani m-a distrus. În fine, nu numai asta şi nici măcar asta în primul rând. A fost trufia mea, ştiind cât de bun eram la trucurile cu cărţile de joc, un fel de mândrie frustrată fiindcă nu găseam suficiente angajamente în cluburile de noapte, ca să îmi pot demonstra talentul şi calităţile, aşa cum îmi doream eu.

— Sunt lecţii preţioase în toate astea, remarcă Agnes. Pot învăţa şi alţii din experienţa ta, dacă vei dori să le-o împărtăşeşti. Dar dacă vrei să înregistrezi povestea vieţii tale, doar până la faza în care te-ai apucat de trişat la cărţi, e-n regulă şi aşa. Chiar şi până la faza asta, călătoria ta prin viaţă a fost fascinantă, o poveste care nu trebuie să

piară o dată cu tine. Bibliotecile gem de biografii ale starurilor de cinema şi ale politicienilor, deşi majoritatea dintre ei nu erau capabili de autoanaliză, nici măcar cât un broscoi. Ne-am săturat să citim mereu despre viaţa celebrităţilor, Obadiah. Ceea ce ne-ar putea ajuta, ceea ce ar putea chiar să ne salveze este ocazia de a afla mai multe despre existenţa oamenilor reali, care n-au avut poate nici măcar nişte realizări mediocre, dar care ştiu de unde au venit şi de ce.

Pentru Edom, care nu făcuse niciodată nimic măreţ, mediocru sau acceptabil, imaginea surorii lui începea să se înceţoşeze parcă. Se căznea să păstreze în ochi acea fierbinţeală lucitoare. Dragostea lui nu era pentru magie, iar mândria lui nu venea din nici o îndemânare pe care o avea, fiindcă de fapt nici nu exista aşa ceva la el. Dragostea lui era pentru soră-sa; tot ea era şi mândria lui. Simţea, de asemenea, că viaţa lui avea un sens preţios atâta vreme cât putea să şofeze pentru Agnes, în zile ca aceasta, să îi care plăcintele şi, din când în când, să o facă să zâmbească.

— Agnes, spuse magicianul. Mai bine ai începe să discuţi de pe-acum cu bibliotecarul acela ca să îţi înregistrezi povestea vieţii. Dacă nu te apuci din timp, peste vreo patruzeci de ani o să-ţi trebuiască un deceniu ca să aşterni totul pe hârtie.

De cele mai multe ori, când erau în vizită, indiferent de motivul acesteia, venea un moment când Edom trebuia s-o ia la goană. Aşa se întâmpla şi acum, nu fiindcă se bâlbâia negăsindu-şi cuvintele, nu fiindcă intrase în panică la gândul că ar putea spune ceva nepotrivit sau că ar răsturna din greşeală ceaşca de cafea, sau ar da dovadă de tembelism, căzând în fund ca un clovn prost, ci, în cazul de faţă, pentru că nu voia să umple cu lacrimi această zi importantă pentru Agnes. În ultima vreme, în viaţa ei fuseseră prea multe lacrimi şi, chiar dacă acestea nu erau lacrimi de suferinţă, ci de iubire, nu voia totuşi să o împovăreze cu ele.

Ţâşni de pe sofa, rostind un pic cam tare, „conservele cu şuncă”, dar îşi dădu seama imediat că vorbise aiurea, fără nici un sens, stop, aşa că se căzni cu desperare să inventeze ceva coerent – „cartofi, fulgi de porumb” – ceea ce era la fel de ridicol. Obadiah se holba acum la el cu expresia aceea alarmată, dar plină de îngrijorare, pe care o au oamenii când se uită la un epileptic în criză, aşa că Edom se năpusti spre uşă, ca şi cum s-ar fi rostogolit în jos de pe o scară, încercând totuşi să se explice: „Am adus câteva, am câteva, mă duc după ele, dacă nu vă deranjează să primiţi, avem nişte cutii în maşină, dar ies să le iau, cutii cu cutii, nu cutii cu cutii, bineînţeles că nu, sunt cutii cu mâncare, ştiţi, v-am adus nişte cutii”. Trăgând de uşa de la intrare şi repezindu-se ca un bolid pe verandă, îi veni în minte, în fine, cuvântul care îi stătuse pe limbă până atunci, şi strigă peste umăr – „Conserve!” – triumfător şi încântat.

Rezemat de portiera din spate a furgonetei, unde Obadiah şi Agnes nu aveau cum să-l vadă, Edom ridică ochii spre splendoarea cenuşie a cerului şi plânse. Erau lacrimi de recunoştinţă că Agnes exista în viaţa lui măruntă, însă spre mirarea lui, descoperi în sinea lui că erau şi lacrimi pentru mama lui ucisă, care fusese miloasă ca Agnes, dar nici pe departe la fel de tare ca ea, umilă ca Agnes, dar nicidecum fricoasă, credincioasă ca Agnes, dar lipsită de speranţa înălţătoare a acesteia.

Ţipetele unui stol de pescăruşi străpunseră cerul imens. La început, Edom îi urmări după sunetele pe care le scoteau, dar apoi ochii i se mai limpeziră şi reuşi să le vadă aripile, ca nişte lame albe care tundeau lâna cenuşie a norilor. Mai repede decât se aşteptase, se simţi în stare să care conservele în casă.

46

Ned – „Spune-mi Neddy” – Gnathic era subţire ca un flaut, cu tot atâtea găuri în cap ca un flaut, prin care gândirea putea scăpa până ca presiunea acesteia să nu dea naştere unei muzici neplăcute în craniul lui. Avea vocea întotdeauna blândă şi armonioasă, însă frecvent vorbea allegro, uneori chiar prestissimo şi, în ciuda tonului dulce, Neddy în tempo maxim era iritant pentru ureche, ca nişte cimpoaie behăind *Boleroul,* dacă aşa ceva ar fi posibil.

Profesia lui era „cocteil piano”, deşi nu era nevoit să-şi câştige existenţa din asta. Moştenise o casă frumoasă cu patru etaje, într-un cartier select din San Francisco, dar şi un venit îndestulător, dacă evita extravaganţele. Cu toate acestea, lucra cinci seri pe săptămână în holul elegant al unuia dintre vechile hoteluri somptuoase din Nob Hill, unde cânta la pian melodii de pahar foarte rafinate pentru turişti, oameni de afaceri în deplasare, nenumăraţi homosexuali care se încăpăţânau să mai creadă în romantism într-o perioadă care punea mai mult preţ pe aparenţa sclipitoare, decât pe substanţă, şi pentru perechi de heterosexuali necăsătoriţi, care goleau sticla până la ultima picătură, ca să fie siguri că escapadele lor plănuite riguros vor fi reuşite.

Neddy ocupa în întregime spaţiosul etaj patru din casă. Etajul trei şi doi erau împărţite fiecare în două apartamente, parterul în patru garsoniere, toate închiriate.

La scurt timp după ora patru, iată-l pe Neddy, deja împopoţonat pentru serviciu, cu frac negru, cămaşă albă şi papion negru, plus un bobocel de trandafir roşu la butonieră, stând în picioare la intrarea în apartamentul Celestinei White, perorând cu detalii plictisitoare despre motivele pentru care chiriaşa încălcase flagrant termenii contractului şi trebuia să se mute de-acolo până la sfârşitul lunii. Tema discuţiei era Angel, bebeluş singuratic într-o clădire altminteri fără copii: plângea (ceea ce se întâmpla doar foarte rar), făcea gălăgie când se juca (deşi Angel nu

avea încă putere nici să zornăie o jucărie sunătoare) şi prezenta un pericol pentru starea clădirii (deşi nici nu putea să se ridice singură din coşuleţ, darămite să dea cu ciocanul în pereţi).

Celestina nu reuşea să-l determine să privească situaţia raţional; nici chiar mama ei, Grace, care locuia temporar aici şi care putea tempera orice valuri, nu izbutea să potolească măcar pentru o clipă vijelia de catifea numită Neddy Gnathic în acţiune. Acesta aflase de existenţa fetiţei în urmă cu cinci zile, iar de atunci îşi tot adunase puterile, ca o depresiune atmosferică tropicală care aspiră la statutul de uragan.

În prezent, locuinţele cu chirie erau la mare căutare în San Francisco, unde existau mai mulţi chiriaşi decât proprietari dispuşi să închirieze. În ceea ce priveşte cele cinci zile, Celestina încerca să îi explice că avea nevoie de cel puţin o lună, preferabil chiar până la sfârşitul lui februarie, pentru a găsi ceva adecvat şi convenabil. Ziua trebuia să frecventeze cursurile de la Academia de Artă, seara lucra ca ospătăriţă şase zile din săptămână. În plus, nu putea să o lase doar pe Grace să se ocupe de micuţa Angel, nici măcar temporar.

Neddy vorbea când Celestina se oprea să-şi tragă sufletul, vorbea peste ea, când aceasta nu se oprea, nu-şi auzea decât vocea lui melodioasă şi era fericit să joace rolul ambelor părţi în conversaţie, epuizându-şi interlocutoarea mai rapid şi mai eficient, decât reuşiseră toate vânturile deşertului cu piramidele faraonilor din Egipt. Continuă să vorbească în timp ce bărbatul înalt, care apăruse în spatele lui, în pragul uşii, rosti primul „Scuzaţi, vă rog”, apoi când repetă aceleaşi cuvinte a doua şi a treia oară, după care, cu o bruscheţe miraculoasă ca orice vindecare de la Lourdes, tăcu din gură când musafirul îi puse o mână pe umăr, îl împinse uşor la o parte şi intră în apartament.

Degetele doctorului Walter Lipscomb erau mai lungi şi mai suple decât ale pianistului; în plus, avea statura unui dirijor impunător, care nici nu mai are nevoie să ridice

bagheta, impunând atenţie doar prin simpla lui prezenţă. Un munte de autoritate şi siguranţă de sine, acesta spuse pentru a-l calma pe Neddy: „Sunt medicul acestui copil. Fetiţa s-a născut subponderală şi a trebuit să rămână internată în spital, din cauza unei infecţii la ureche. După vocea dumitale, s-ar zice că ai un început de bronşită, care se va declanşa în douăzeci şi patru de ore. Sunt sigur, însă, că nu ţi-ai dori să porţi răspunderea de a pune în pericol viaţa copilei, din cauza unei eventuale viroze respiratorii.”

Clipind din ochi, de parcă ar fi fost pălmuit, Neddy zise:

— Am un contract de închiriere valid…

Doctorul Lipscomb înclină uşor capul spre pianist, cu gestul unui învăţător sever, care se pregăteşte să-l urecheze pe elev, ca să-i intre lecţia mai bine în cap.

— Domnişoara White şi fetiţa ar putea evacua apartamentul până la sfârşitul săptămânii, dacă nu le-ai deranja atâta cu sporovăiala asta agasantă. Fiecare minut de hărţuială verbală se transformă într-o prelungire de o zi.

Deşi doctorul Lipscomb vorbea la fel de încet ca pianistul şi cu toate că faţa îngustă a medicului era comună şi lipsită de orice expresie violentă, Neddy Gnathic se chirci speriat şi se retrase pe hol.

— Bună ziua, domnule, spuse Lipscomb, închizând uşa în nasul lui Neddy şi, poate, strivindu-i butoniera.

Angel era întinsă pe un prosop pus pe canapeaua-pat, unde Grace tocmai îi schimbase scutecele.

Când Lipscomb luă în braţe fetiţa, Grace spuse:

— Foarte eficient. Exact cum ar proceda o nevastă de pastor cu un enoriaş recalcitrant. Oh, ce mi-aş dori şi eu să fiu uneori la fel de pertinentă.

— Pentru dumneavoastră e mult mai greu, sunt convins, îi spuse Lipscomb, legănând-o uşor pe Angel.

Surprinsă de apariţia lui Lipscomb, Celestina se resimţea încă după peroraţia lui Neddy.

— Doctore, n-am ştiut că voiai să vii.

— N-am ştiut nici eu măcar, decât abia când m-am trezit aproape de locuinţa dumitale. Mă gândeam că mama ta şi

Angel sunt sigure acasă. Oricum, speram să te găsesc şi pe dumneata. Dacă deranjez cumva…

— Nu, nu. Doar că…

— Voiam să vă spun că mă las de medicină.

— Din cauza fetiţei? întrebă Grace, încruntându-se îngrijorată.

Ţinând-o pe Angel între palmele lui mari şi zâmbindu-i, Lipscomb spuse:

— Oh, nu, doamnă White. Ia uitaţi ce fetiţă frumoasă avem aici.

Angel, ca în mâinile lui Dumnezeu, se uita fix la doctor, cu ochişorii ei rotunzi şi miraţi.

— Pun capăt carierei mele medicale, asta am vrut să spun.

— Îţi dai demisia? întrebă Celestina. Dar eşti încă tânăr.

— Vrei un pic de ceai şi o bucăţică de prăjitură? întrebă Grace cu dezinvoltură, de parcă în *Manualul bunelor maniere pentru soţiile de pastori* aceasta ar fi fost reacţia favorită, când se anunţa o schimbare de carieră.

— Doamnă White, cred că e o ocazie bună de băut şampanie, dacă nu aveţi nimic împotriva alcoolului.

— Unii baptişti sunt contra băuturilor spirtoase, doctore. Noi, însă, suntem din soiul rău. Deşi, din păcate, nu avem decât o sticlă caldă de Chardonnay.

— Suntem la numai două străzi distanţă de cel mai bun restaurant armenesc din oraş. Dau o fugă până acolo, dacă nu vă deranjează, ca să iau nişte şampanie rece şi ceva de mâncare.

— Fără dumneata, eram sortite să ne mulţumim cu nişte resturi de la prânz.

— Dacă nu ai treabă, desigur, mai adăugă Lipscomb, adresându-se Celestinei.

— Are liber în seara asta, spuse Grace.

— Te laşi de medicină? întrebă Celestina, uluită de anunţul şi de atitudinea lui inflexibilă.

— Avem motive să sărbătorim – sfârşitul carierei mele şi mutarea voastră.

Amintindu-şi brusc de ceea ce îi spuse doctorul lui Neddy, asigurându-l că până la sfârşitul săptămânii chiriaşele vor părăsi clădirea, Celestina zise:

— Dar n-avem unde să ne ducem în altă parte.

Dându-i-o pe Angel lui Grace, Lipscomb spuse:

— Deţin câteva proprietăţi. Într-una dintre ele există un apartament cu două dormitoare, care este liber.

Scuturând din cap, Celestina răspunse:

— E prea mare. N-am atâţia bani.

— Nu contează. Chiria pe care o plăteşti aici rămâne valabilă şi dincolo.

Celestina şi mama ei se priviră cu subînţeles. Medicul sesiză reacţia lor şi o înţelese. Faţa lui prelungă şi palidă se înroşi uşor.

— Celestina, eşti foarte frumoasă şi sunt convins că te-ai obişnuit să fii prudentă în relaţiile cu bărbaţii. Dar îţi jur că intenţiile mele sunt absolut onorabile.

— Oh, nici nu m-am gândit…

— Ba da, te-ai gândit. Probabil că asta te-a învăţat experienţa. Am, însă, patruzeci şi şapte de ani, iar tu douăzeci…

— Aproape douăzeci şi unu.

— … şi provenim din lumi diferite, lucru pe care eu îl respect. Te respect pe tine şi respect minunata ta familie… profunzimea ta, siguranţa. Vreau să fac asta fiindcă mă simt dator faţă de tine.

— De ce să te simţi dator faţă de mine?

— În fine, de fapt, sunt dator faţă de Phimie. Vorbele spuse de ea între cele două morţi, pe masa de naştere, mi-au schimbat viaţa.

Rowena te iubeşte, îi spusese Phimie, vorbind neclar din cauza efectelor atacului cerebral. *Beezil şi Feezil sunt bine cu ea.* Mesaje de la soţia şi copii lui morţi, care îl aşteptau dincolo de această viaţă.

Implorator, fără nici cea mai mică intenţie de a deveni prea intim, o luă de mână pe Celestina.

— Ani de-a rândul, ca obstetrician, am adus viaţa în lume, dar n-am ştiut ce este viaţa, nu i-am înţeles sensul,

nici măcar nu am fost conştient că ar avea un sens. Înainte deja ca Rowena, Harry şi Danny să se prăbuşească atunci cu avionul, eram… gol, pustiu. După ce i-am pierdut pe ei, a fost şi mai rău – nu mai eram doar gol, Celestina, ci mort pe dinăuntru. Phimie mi-a dat speranţă. Pe ea nu o pot răsplăti, dar pot face ceva pentru fiica ei şi pentru tine, dacă vrei să mă laşi.

Mâinile ei tremurau între palmele lui. Vibrau amândoi de emoţie. Văzând că tot nu-i accepta gestul de mărinimie, doctorul spuse:

— Toată viaţa am trăit doar ca să treacă fiecare zi. Întâi supravieţuirea. Apoi, realizările, achiziţiile. Casele, investiţiile, antichităţile de valoare… Nu e nimic rău în toate astea. Dar nu umpleau pustiul din mine. Poate într-o bună zi mă voi întoarce la medicină. Acum, însă, am o existenţă prea agitată. Simt nevoia de tihnă, calm, timp de reflecţie. Indiferent ce voi face de acum înainte… vreau ca viaţa mea să aibă un scop, cum nu s-a întâmplat niciodată în trecut. Poţi înţelege asta?

— Am fost educată pentru a înţelege asta, spuse Celestina, privind spre mama ei, care era tulburată de cuvintele doctorului.

— Pot să vă ajut să vă mutaţi de-aici mâine, îi sugeră Lipscomb.

— Mâine şi miercuri, am cursuri. Nu şi joi, însă.

— Joi să fie, zise el, încântat să poată primi doar o treime din valoarea de piaţă a chiriei pentru apartamentul lui.

— Îţi mulţumesc, doctore Lipscomb. Voi nota sumele pe care le pierzi lunar, iar într-o bună zi îţi voi înapoia banii.

— Vom discuta despre asta când va veni vremea. Şi… te rog, spune-mi Wally.

Cu faţa lui prelungă şi îngustă, cu trăsăturile lui de cioclu, ideale pentru a exprima suferinţe inefabile, doctorul nu avea mutră de „Wally”. Un Wally ar trebui să fie pistruiat, rubicond, bucălat şi nostim.

— Wally, rosti Celestine, fără şovăire, fiindcă brusc văzuse ceva din Wally-prototipul în ochii aceia verzi, care deveniseră mai vioi decât înainte.

Şampanie, pe urmă, şi două pungi mari cu mâncare armenească. *Şuberek, mujadereh, biryani* cu pui şi orez, sărmăluţe în foi de viţă, anghinare cu miel şi orez, *oruk, manti* şi altele. După o rugăciune baptistă de mulţumire (rostită de Grace), Wally şi cele trei femei din familia White, cu o a patra prezentă în spirit, s-au aşezat la masă, s-au ospătat, au râs, au discutat despre artă, vindecare, îngrijirea copiilor mici, trecut, viitor, în timp ce sus, pe Nob Hill, Neddy Gnathic îmbrăcat în frac şedea în faţa pianului lăcuit, revărsând note cristaline în încăperea elegantă.

47

Îmbrăcat în continuare cu halatul alb de farmacist peste o cămaşă albă şi nişte pantaloni negri, Paul Damascus se îndrepta spre casă, păşind hotărât pe străzile din Bright Beach, sub un cer crepuscular de un cenuşiu malign demn de coperta unor *Povestiri fioroase,* în ritmul ameninţător al frunzelor de palmier scuturate de vânt.

Mersul pe jos făcea parte din regimul de întreţinere, pe care el îl lua foarte în serios. Nu i se va cere niciodată să salveze lumea, ca eroii din povestirile de aventuri pe care le citea; avea, totuşi, nişte responsabilităţi solemne, pe care era decis să le îndeplinească, or pentru asta trebuia să fie sănătos.

În buzunarul de la halat, avea scrisoarea către reverendul Harrison White. Nu lipise plicul, având în vedere că voia să-i citească lui Perri, soţia lui, textul scrisorii, făcând şi corecturile pe care aceasta i le va sugera. În această privinţă, ca în oricare alta de altfel, Paul preţuia opinia ei.

Pentru el, punctul culminant al fiecărei zile era întoarcerea acasă, la Perri. Se cunoscuseră când aveau amândoi treisprezece ani şi se căsătoriseră la vârsta de

douăzeci şi doi de ani. În mai, urmau să sărbătorească douăzeci şi trei de ani de căsnicie.

Nu aveau copii. Aşa le fusese scris. În realitate, Paul nu regreta că nu avusese posibilitatea să devină tată. Fiind numai ei doi, familia lor era mai unită aşa, decât dacă ar fi existat şi nişte copii. Ţineau enorm la relaţia lor.

Serile erau o adevărată binecuvântare pentru amândoi, deşi de obicei doar se uitau la televizor sau el îi citea ei cu glas tare. Lui Perri îi plăcea să i se citească: mai ales romane istorice şi, din când în când, povestiri poliţiste.

Perri adormea adesea pe la nouă şi jumătate, rar mai târziu de ora zece, în timp ce Paul nu se culca înainte de douăsprezece sau unu noaptea. La ore târzii, în susurul liniştitor al respiraţiei soţiei lui, Paul se întorcea la romanele de aventuri.

În seara asta, aveau ce vedea la televizor. *To Tell the Truth,* la 19.30, după care urmau *I've Got a Secret, The Lucy Show* şi *The Andy Griffith Show.* Noul „Lucy" nu era aşa de reuşit ca primul; lui Paul şi lui Perri le părea rău după Desi Arnaz şi William Frawley.

Când dădu colţul, intrând pe Jasmine Way, îl cuprinse nerăbdarea şi emoţia la gândul că urma să-şi vadă casa. Nu era o clădire impunătoare – o construcţie tipică „Main Street", SUA –, însă lui Paul i se părea mai splendidă decât Parisul, Londra şi Roma la un loc, oraşe pe care nu le va vedea niciodată, fără să regrete asta nici un pic.

Fericirea anticipativă dinainte se preschimbă în groază, când zări ambulanţa parcată lângă trotuar. Iar pe alee, se afla Buickul lui Joshua Nunn, medicul de familie.

Uşa de la intrare era larg deschisă. Paul dădu buzna înăuntru.

În vestibul, Hanna Rey şi Nellie Oatis şedeau una lângă cealaltă pe scări. Hanna, menajera, era căruntă şi dolofană. Nellie, tovarăşa lui Perri pe timpul zilei, ar fi putut trece drept sora Hannei.

Prea răvăşită sufleteşte, Hanna nici nu era în stare să se ţină pe picioare.

Adunându-şi puterile, Nellie izbuti să se ridice, dar în rest nu era capabilă nici să vorbească. Buzele ei articulau nişte cuvinte fără sonor.

Blocat de sensul inconfundabil al expresiei întipărite pe faţa celor două femei, Paul prefera această muţenie temporară a lui Nellie. Simţea că nu avea puterea să audă informaţia pe care aceasta încerca să i-o dea.

Binecuvântarea tăcerii lui Nellie nu dură decât până când Hanna, blestemată cu darul vorbirii, deşi nu era în stare să stea în picioare, spuse: „Am încercat să vă anunţăm, domnule Damascus, dar plecaseră̆ţi deja de la farmacie”.

Cele două uşi glisante de la intrarea cu arcadă în living erau parţial deschise. Împotriva voinţei lui, vocile dinăuntru îl atraseră pe Paul acolo.

Spaţios, livingul era astfel mobilat încât să servească unui dublu scop: ca salon, pentru primirea prietenilor veniţi în vizită, dar şi ca dormitor cu două paturi, fiindcă Paul şi Perri dormeau aici în fiecare noapte.

Jeff Dooley, un medic de la urgenţă, stătea în picioare imediat lângă uşile glisante. Îl apucă strâns pe Paul de umăr, după care îl împinse în faţă.

Până la patul lui Perri, o călătorie de doar câţiva paşi, dar mai departe decât nevăzutul Paris, mai departe decât nedorita Romă. Covorul îl trăgea parcă de picioare, ca noroiul care ţi se lipeşte de tălpi. Aerul consistent ca un lichid în plămâni, împiedicându-l să avanseze.

Lângă pat, Joshua Nunn, prieten şi medic, întoarse privirea spre Paul, care se apropia. Pe urmă se ridică, de parcă l-ar fi apăsat un jug de fier.

Partea dinspre căpătâi a patului de spital era mai săltată. Perri şedea lungită pe spate, cu ochii închişi.

În aceste momente de criză, stativul cu flaconul de oxigen fusese adus lângă pat. Masca de oxigen era pusă pe pernă, alături.

Rar se întâmpla să aibă nevoie de oxigen. Astăzi, avusese nevoie, dar nu-i mai fusese de folos.

Aparatul toracic pentru respiraţie artificială, pe care era limpede că Joshua îl utilizase, zăcea aruncat pe cearşaf,

lângă ea. Arareori, avea nevoie de acest aparat, pentru a-i uşura respiraţia, şi atunci doar pe timpul nopţii.

În primul an de boală, treptat-treptat o deconectaseră de la plămânul de oţel. Până la vârsta de şaptesprezece ani, avusese nevoie de aparatul toracic de respiraţie artificială, însă încetul cu încetul căpătase putere şi putea respira neasistată.

— I-a cedat inima, spuse Joshua Nunn.

Întotdeauna avusese o inimă extraordinară. După ce boala îi măcinase trupul, lăsând-o pe Perri atât de fragilă, inima ei formidabilă, neatinsă de suferinţa fizică, părea mai mare decât corpul care o conţinea.

Poliomielita, în general o afecţiune întâlnită la copiii mici, o lovise pe Perri cu două săptămâni înainte de a împlini cincisprezece ani. Acum treizeci de ani.

Dându-i îngrijirile de urgenţă, Joshua trăsese păturile de pe Perri. Ţesătura galben-pai a pantalonilor de pijama nu putea ascunde cât de uscate îi erau picioarele: ca două beţe.

Avusese o formă de poliomielită atât de gravă, încât protezele şi cârjele fuseseră excluse de la bun început. Reabilitarea musculară se dovedise ineficientă.

Mânecile de la bluza de pijama erau şi ele suflecate, dezgolind alte ravagii ale maladiei. Muşchii braţului stâng, de care nu se putea folosi, se atrofiaseră; mâna aceea, cândva graţioasă, era chircită spre interior, ca şi cum ar fi ţinut un obiect nevăzut, poate speranţa la care Perri nu renunţase niciodată.

Braţul drept, de care avusese fericirea să se poată folosi într-o oarecare măsură, nu arăta atât de împuţinat, deşi aspectul tot nu era normal. Paul îi trase în jos mâneca de la pijama.

Plin de blândeţe, acoperi trupul distrus al soţiei lui, până la umerii subţiratici, însă îi aranjă braţul drept peste pături, îndreptă şi netezi partea de sus a cearşafului.

Boala nu-i afectase inima, lăsându-i şi faţa neatinsă. Frumoasă era şi acum, ca întotdeauna.

Paul se aşează pe marginea patului şi cuprinse între palme mâna ei dreaptă. Murise de atât de puţin timp, încât avea încă pielea caldă.

Fără nici un cuvânt, Joshua Nunn şi medicul de la salvare se retraseră în vestibul. Uşile de la salonaş se închiseră încet.

Atâţia ani împreună şi, totuşi, aşa de puţin timp…

Paul nu-şi amintea când începuse s-o iubească. Nu fusese dragoste la prima vedere. Dar înainte ca Perri să se îmbolnăvească de poliomielită. Iubirea venise treptat, iar când ajunsese deja să înflorească, rădăcinile ei erau adânci.

Îşi amintea limpede când ştiuse că se va însura cu ea: în primul an de facultate, când venise acasă în vacanţa de Crăciun. Cât timp fusese plecat, îi dusese dorul în fiecare zi, iar în momentul când o revăzuse tensiunea aceea persistentă se risipise şi pentru prima oară, după atâtea luni, se simţise împăcat cu el însuşi.

Perri locuia pe atunci cu părinţii. Transformaseră sufrageria în dormitor pentru ea.

Când Paul venise să-i aducă un cadou de Crăciun, Perri era în pat, îmbrăcată cu o pijama roşie, şi citea un roman de Jane Austen. O combinaţie ingenioasă de curele din piele, scripeţi şi contragreutăţi o ajuta să mişte mai uşor braţul drept. Cartea era proptită pe un stativ pus în poală. Perri putea întoarce paginile singură.

A stat toată după-amiaza cu ea şi a rămas la cină. A mâncat lângă patul ei, hrănindu-se pe el şi pe ea deopotrivă, încercând să păstreze ritmul ei, ca să termine amândoi masa în acelaşi timp. Nu-i mai dăduse de mâncare până atunci niciodată, însă nu a simţit nici un fel de jenă s-o facă, şi nici ei nu-i era ruşine faţă de el. Mai târziu, când se gândea la cina aceea, nu-şi amintea logistica mesei, ci conversaţia lor de atunci.

În aprilie, când a cerut-o de nevastă, Perri l-a refuzat.

— Eşti un drăguţ, Paul, dar nu te pot lăsa să-ţi iroseşti viaţa alături de mine. Tu eşti… eşti ca o corabie frumoasă

care va naviga departe, în locuri fascinante, iar eu n-aş fi decât o ancoră pentru tine.

— O corabie fără ancoră nu-şi poate găsi liniştea niciodată, îi răspunse el. Este la cheremul mării.

Perri a obiectat, spunându-i că trupul ei distrus nu avea ce să-i ofere unui bărbat şi nici puterea de a face din ea o mireasă pentru el.

— Mintea ta a rămas la fel de fascinantă, spuse el. Sufletul tău la fel de frumos. Ştii, Per, încă de la treisprezece ani nu corpul tău m-a interesat în primul rând. Te-nşeli amarnic dacă îţi închipui că fizicul a contat aşa de mult înainte de poliomielită.

Francheţea aceasta şi discuţia deschisă erau pe gustul ei, fiindcă prea multă lume se purta cu ea ca şi cum mintea i-ar fi rămas la fel de şubrezită ca mădularele. Perri râdea încântată – dar continua să-l refuze.

Peste zece luni, a reuşit în fine s-o convingă. Perri a acceptat propunerea lui şi au fixat împreună data nunţii.

Printre lacrimi, în seara aceea, l-a întrebat dacă nu-l înspăimânta pasul pe care-l făcea.

În realitate, Paul era îngrozit. Deşi nevoia de a fi mereu cu ea era aşa de puternică, încât avea senzaţia că izvora din însăşi esenţa vieţii lui, o parte din fiinţa lui Paul se minuna – şi tremura – de atâta devotament.

Cu toate acestea, în acea seară, când Perri a acceptat propunerea lui şi l-a întrebat dacă nu era speriat, Paul i-a spus: „Acum, nu mai sunt”.

Teroarea pe care o ascundea faţă de ea s-a evaporat o dată cu legământul cununiei. A înţeles de la primul lor sărut ca soţ şi soţie că acesta era destinul lui. Ce aventură nemaipomenită avuseseră ei împreună în ultimii douăzeci şi trei de ani! Până şi Doc Savage avea de ce să-i invidieze.

Faptul că o iubise, în toate sensurile acestui cuvânt, îl făcuse mult mai fericit ca bărbat, decât în oricare altă situaţie – şi mult mai bun ca om.

Şi acum Perri nu mai avea nevoie de el. Îi contempla chipul, o ţinea de mâna care începea să se răcească; ancora lui îl părăsea, lăsându-l în derivă.

48

Când s-a trezit în zori, după a doua noapte petrecută la Sleepie Tyme Inne, Junior se simţea odihnit, revigorat – şi stăpân pe intestinele lui.

Nu prea ştia ce să creadă despre recentele neplăceri.

Simptomele de intoxicaţie alimentară apar, de obicei, cam la două ore după masă. Oribilele crampe intestinale îl zguduiseră, însă, la cel puţin şase ceasuri după ce mâncase. În plus, dacă de vină era o intoxicaţie alimentară, ar fi trebuit să vomite; or lui nu îi venise deloc să verse.

Presupunea că în culpă era extraordinara lui sensibilitate la violenţă, moarte şi dezastre. Prima oară se manifestase ca o golire explozivă a stomacului; de data asta, ca o purgaţie nestăvilită.

Marţi dimineaţă, în timp ce făcea un duş împreună cu un gândac de bucătărie, care înota prin apa călduţă de la motel, zglobiu ca un câine din rasa golden retriever, Junior îşi jură să nu mai ucidă niciodată. Decât în legitimă apărare.

Mai făcuse acest jurământ şi înainte. Era discutabil, însă, dacă într-adevăr nu se ţinuse de cuvânt.

Indiscutabil, dacă nu l-ar fi omorât pe Vanadium, poliţaiul maniac i-ar fi zburat creierii. Fusese, în mod evident, un caz de legitimă apărare.

Dar doar un om necinstit sau mincinos ar fi putut justifica uciderea Victoriei prin legitimă apărare. Într-o oarecare măsură, gestul fusese motivat de furie şi pasiune, or Junior era suficient de corect încât să recunoască asta.

Aşa cum ne învaţă Zedd, în această lume unde necinstea este moneda acceptării sociale şi a succesului financiar, trebuie să practici o oarecare înşelăciune ca să te descurci în viaţă, însă nu trebuie să te minţi niciodată singur, fiindcă altminteri nu mai ai pe cine să te bizui.

De data aceasta, se jură să nu mai ucidă niciodată, decât în caz de legitimă apărare, *indiferent de provocare.* Îi

plăcea condiţia aceasta mai dură. Nimeni nu se poate autoperfecţiona semnificativ, dacă îşi fixează nişte standarde prea joase.

Când se strecură pe lângă perdeaua de la duş şi ieşi din cadă, lăsă gândacul în apă, viu şi nevătămat.

Înainte de a pleca de la motel, Junior trecu rapid în revistă încă patru mii de nume din cartea de telefon, căutând „Bartholomew”. În ziua precedentă, când fusese nevoit să nu iasă din cameră, îşi căutase inamicul printre douăsprezece mii de nume. Cumulat, verificase patruzeci de mii.

Din nou la drum, fără alt bagaj decât cutia cu operele lui Caesar Zedd, Junior şofa spre sud, către San Francisco. Îl entuziasma ideea de a trăi în marele oraş.

Anii petrecuţi în adormitul Spruce Hills fuseseră bogaţi în idile romantice, căsnicie fericită şi succes financiar. Acestui orăşel îi lipsea, însă, stimularea intelectuală. Pentru a trăi din plin, Junior trebuia să aibă parte din belşug nu numai de plăceri fizice şi de o viaţă sentimentală satisfăcătoare, ci şi de o viaţă spirituală.

Alese un traseu care trecea prin Marin County şi peste Golden Gate Bridge. Metropola, unde nu mai fusese niciodată până acum, se înălţa în toată splendoarea pe nişte dealuri deasupra portului sclipitor.

Timp de un ceas absolut splendid, Junior străbătu oraşul la întâmplare, minunându-se de arhitectură, de priveliştile uluitoare, de pantele abrupte ale străzilor. În scurt timp, San Francisco îl îmbătase pe Junior mai tare decât orice vin.

Aici, activităţile intelectuale şi perspectivele de autoperfecţionare erau nelimitate. Muzee extraordinare, galerii de artă, universităţi, săli de concerte, librării, biblioteci, observatorul de la Mount Hamilton…

Cu nici un an în urmă, într-un local ultramodern din acest oraş, pe scenă s-au produs nişte dansatoare fără sutien, pentru prima oară în Statele Unite. Acum, această formă încântătoare de artă era practicată în multe oraşe mari, care urmaseră avangarda îndrăzneaţă din San Francisco, iar Junior ardea de nerăbdare să se culturalizeze, asistând

la un astfel de spectacol chiar aici, unde se născuse inovaţia secolului în materie de dans.

Pe la ora trei, şi-a luat o cameră într-un hotel celebru din Nob Hill, de unde avea o vedere panoramică.

Dintr-un magazin bărbătesc luxos, situat în holul hotelului, îşi cumpără câteva schimburi de haine. După efectuarea ajustărilor necesare, i se livră totul în cameră, la ora şase.

Pe la şapte seara, savura un cocteil în salonul elegant al hotelului. Un pianist în frac cânta melodii romantice de bun gust.

Câteva femei frumoase, care veniseră însoţite de bărbaţi, cochetau pe furiş cu Junior. Era obişnuit să fie dorit astfel, în seara aceasta, totuşi, singura doamnă care îl interesa era metropola San Francisco însăşi, or voia să fie singur cu ea.

În salon, se servea şi cina. Junior se delectă cu un superb filet mignon, stropit cu nişte Cabernet Sauvignon minunat.

Singurul moment neplăcut al serii interveni în momentul în care pianistul interpretă „Someone to Watch Over Me”.

În minte, Junior vedea o monedă răsucită peste încheieturile degetelor şi auzea, parcă, glasul tărăgănat al poliţaiul maniac: *Există un cântec splendid de George şi Ira Gershwin, intitulat „Someone to Watch over Me”. L-ai auzit vreodată, Enoch? Eu sunt acel cineva pentru tine, dar nu, fireşte, în sensul romantic al cuvintelor*.

Junior era să scape furculiţa pe jos, când recunoscuse melodia. Inima îi bătea accelerat. Palmele îi deveniseră brusc lipicioase.

Din când în când, clienţii traversaseră salonul elegant, ca să pună nişte bancnote împăturite în bolul de sticlă de pe pian – bacşişuri pentru muzicant. Câţiva ceruseră nişte melodii preferate.

Junior nu fusese atent la toţi cei care se perindaseră pe lângă pian – fiindcă altminteri nu s-ar fi putut să nu remarce figura unui ins bondoc, îmbrăcat cu un costum ieftin.

Detectivul dement nu era la nici una dintre mese. Junior era sigur de asta, întrucât, lăsându-şi frâu liber plăcerii de a admira femeile frumoase, îşi plimbase privirile prin salon de nenumărate ori.

Nu se uitase atent la clienţii aşezaţi la barul din spatele lui. Acum, îşi întoarse scaunul ca să-i studieze.

O femeie bărbătoasă. Câţiva bărbaţi efeminaţi. Dar nici o siluetă groasă şi îndesată, care să semene cu poliţaiul ţicnit, nici măcar în travesti.

Respiră încet şi adânc. Încet. Adânc. O înghiţitură de vin.

Vanadium era mort. Trosnit cu sfeşnicul şi scufundat într-o fostă carieră umplută cu apă. Dispărut pentru totdeauna.

Detectivul nu era singurul om din lume căruia îi plăcea „Someone to Watch over Me”. Oricine din salon putea să solicite această melodie. Sau poate că numărul acesta făcea oricum parte din repertoriul uzual al pianistului.

După ce cântecul se termină, Junior se simţi mai bine. Ritmul bătăilor inimii reveni curând la normal. Palmele umede se uscară.

Când ajunse să comande desertul, îi venea deja să râdă de reacţia lui dinainte. Ce se-aşteptase, de fapt? Să vadă o stafie savurând un cocteil şi alunele servite gratis la bar?

49

Miercuri, exact la două zile după ce livrase plăcinte cu Agnes, Edom îşi luă inima în dinţi ca să se ducă în vizită la Jacob.

Deşi apartamentele lor erau deasupra garajului, spate în spate, fiecare avea intrare separată, printr-o scară exterioară. Se duceau foarte rar unul la celălalt, de parcă ar fi locuit la sute de kilometri distanţă.

Când se aflau amândoi în compania lui Agnes, Edom şi Jacob se purtau ca fraţii, simţindu-se bine unul cu celălalt.

Numai amândoi, însă, fără Agnes, se simţeau mai prost decât nişte străini, fiindcă străinii nu au nici măcar un trecut comun.

Edom ciocăni la uşă, Jacob deschise.

Jacob se trase înapoi, făcându-i loc lui Edom să intre.

Nu stăteau chiar faţă în faţă. Uşa de la apartament rămăsese deschisă.

Edom se simţea stingher în regatul acestui zeu străin. Zeul de care fratele lui se temea era omenirea, instinctele ei întunecate, aroganţa. Edom, pe de altă parte, tremura în faţa Naturii, a cărei mânie era atât de mare, încât într-o bună zi avea să distrugă totul, fărâmiţând universul într-o mare de materie pulverizată.

Pentru Edom, dintre aceste două forţe distrugătoare, omenirea nu era cea mai periculoasă. Oamenii şi femeile făceau parte din natură, nefiind peste ea, iar răul săvârşit de ei nu constituia, prin urmare, decât încă o dovadă a intenţiilor nocive ale naturii. Renunţaseră, totuşi, să mai dezbată această chestiune, de câţiva ani deja, nevrând nici unul să accepte validitatea dogmei susţinute de celălalt.

Succint, Edom îi povesti lui Jacob despre vizita la Obadiah, magicianul cu mâinile zdrobite. Pe urmă:

— Când am plecat, mergând în urma lui Agnes, Obadiah m-a reţinut o clipă, spunându-mi: „Nu-ţi voi divulga secretul”.

— Ce secret? întrebă Jacob, încruntându-se la pantofii lui Edom.

— Speram să ştii tu, zise Edom, studiind gulerul cămăşii flanelate verzi cu care era îmbrăcat Jacob.

— De unde să ştiu eu aşa ceva?

— M-am gândit că poate m-a confundat cu tine.

— Dar de ce să ne confunde? se încruntă Jacob la buzunarul cămăşii lui Edom.

— Fiindcă semănăm cât de cât, zise Edom, mutându-şi atenţia la urechea stângă a lui Jacob.

— Suntem gemeni identici, dar eu nu sunt tu, nu-i aşa?

— E limpede pentru noi, dar nu întotdeauna şi pentru alţii. Asta s-ar fi putut întâmpla, cred, acum câţiva ani.

— Ce să se fi întâmplat acum câţiva ani?

— Când l-ai cunoscut pe Obadiah.

— Ţi-a zis el că ne cunoaştem? întrebă Jacob, mijind ochii dincolo de Edom spre razele strălucitoare ale soarelui, care se revărsau în casă pe uşa deschisă.

— Cum ţi-am explicat, e posibil să ne fi confundat, spuse Edom, holbându-se la volumele aranjate frumos pe rafturile de alături.

— Tipul e scrântit la cap, cumva?

— Nu, e perfect întreg la minte.

— Presupunând că e senil, n-ar fi posibil să te confunde cu fratele lui, dispărut de mult, sau cu altcineva, poate?

— Nu e senil.

— Dacă ai bătut câmpii în faţa lui despre cutremure de pământ, tornade, vulcani în erupţie şi alte prostii dinastea, cum să te confunde cu mine?

— Eu nu bat câmpii. Oricum, a vorbit numai Agnes.

Îndreptându-şi atenţia spre propriii pantofi, Jacob spuse:

— Bun… şi ce-ai vrea eu să fac în cazul ăsta?

— Îl cunoşti? întrebă Edom, privind acum nostalgic spre uşa deschisă, din dreptul căreia Jacob plecase deja. Pe Obadiah Sepharad?

— Din moment ce în ultimii douăzeci de ani am stat mai mult în apartamentul ăsta şi ţinând cont că nici nu am maşină, cum să ajung eu să cunosc un magician negru?

— Bine, atunci.

Edom trecu pragul apartamentului, ieşind pe palier, în capul scărilor, urmat de Jacob, care se apucă să-şi propovăduiască iarăşi credinţa: „Ajunul Crăciunului, 1940, Orfelinatul St. Anselmo, San Francisco. Josepf Krepp a ucis unsprezece băieţi, cu vârste cuprinse între şase şi unsprezece ani, omorându-i în somn şi tăind de la fiecare câte un trofeu diferit – un ochi de la unul, o limbă de la altul.”

— Unsprezece? întrebă Edom, neimpresionat.

— Între 1604 şi 1610, Erzebet Bathory, sora regelui polonez, cu ajutorul servitorilor ei, a torturat şi a omorât şase sute de fete. Le muşca, le bea sângele, le smulgea

faţa cu nişte cleşti, le mutila organele intime şi îşi bătea joc de urletele lor.

Coborând scările, Edom zise:

— În 18 septembrie 1906, un taifun a lovit Hong Kongul. Au murit peste zece mii de oameni. Din cauza vântului care sufla cu o viteză aşa de mare, sute de oameni au murit loviţi de fragmente ascuţite – aşchii de lemn, şipci de gard, cuie, cioburi de sticlă –, care i-au străpuns cu forţa unor gloanţe. Un om a fost lovit de o bucată dintr-o urnă funerară din dinastia Han, care i-a crăpat ţeasta şi i s-a înfipt în creier.

Când ajunse jos, Edom auzi zgomotul uşii închise deasupra lui.

Jacob îi ascundea ceva. Până să pomenească de Josef Krepp, toate replicile lui constaseră din întrebări, care reprezentau dintotdeauna metoda lui preferată de a se eschiva, când conversaţia implica un subiect care îl deranja.

În drum spre apartamentul lui, Edom trebuia să treacă pe sub ramurile stejarului cu coroană maiestuoasă, care domina curtea adâncă dintre casă şi garaj.

Cu capul plecat, ca şi cum vizita la Jacob era o povară care îl încovoia, Edom privea în pământ. Altfel, nici n-ar fi putut remarca modelul complicat şi frumos făcut din raze de soare şi umbră, peste care păşea.

Era un stejar californian, verde chiar şi iama, deşi acum nu avea atâtea frunze ca în sezonul cald. Structura elaborată a crengilor, reflectată în jurul lui, forma un labirint armonios care se suprapunea peste un mozaic din raze de soare deasupra verdelui ierbii. Ceva din acest straniu desen îl impresionă, îl înduioşă, îi stimulă imaginaţia. Simţea că se leagănă parcă pe marginea unei uluitoare descoperiri lăuntrice.

Apoi, însă, ridică privirea spre ramurile masive de deasupra şi dispoziţia sufletească i se schimbă: în locul sentimentului înălţător dinainte, apăru teama că una dintre crengile acelea imense s-ar putea rupe exact în acel moment, strivindu-l sub o tonă de lemn, sau că Marele

Cutremur, dezlănţuindu-se chiar acum ar putea doborî stejarul cu totul.

Edom o luă la fugă spre apartament.

50

După ziua de miercuri pe care o petrecuse ca un adevărat turist, joi, Junior începu să caute un apartament convenabil. În ciuda averii căpătate recent, nu avea de gând să arunce banii pe hoteluri scumpe.

În acel moment, piaţa locuinţelor cu chirie era foarte strânsă. Rezultatul primei zile de căutări îl lămuri că va trebui să plătească mult mai mult decât se aştepta el, chiar şi pentru un spaţiu mai modest.

Joi seara, a treia petrecută în hotel, se duse iarăşi în salonul pentru cocteil, ca să mănânce o friptură. Acelaşi pianist în frac interpreta muzica ambientală.

Junior era vigilent. Se uita atent la toţi cei care se apropiau de pian, indiferent dacă puneau sau nu bani în bolul de sticlă.

Când pianistul se lansă în cele din urmă în „Someone to Watch over Me”, nu s-ar fi zis că dădea curs vreunei rugăminţi, având în vedere că interpretase deja câteva melodii de când i se oferise ultima bonificaţie. Cântecul făcea parte, totuşi, din repertoriul lui de fiecare seară.

Ultimele urme de încordare se risipiră şi ele. Era surprins, oarecum, că îl mai preocupa încă problema acestei melodii.

În continuare, pe toată durata cinei, se concentră numai la viitor, scoţându-şi din minte trecutul, fiindcă aşa era bine. Până când…

În timp ce Junior savura un coniac după masă, pianistul făcu o pauză. Conversaţia consumatorilor se auzea acum ca un murmur continuu. Când sună telefonul de la bar, Junior auzi totuşi soneria.

Acelaşi *brrrr* electronic modulat ca şi la telefonul din biroul înghesuit al lui Vanadium, duminică seara. Junior se simţi transportat înapoi în acel loc şi în momentul de atunci.

Ansaphone.

Cu ochiul minţii, văzu robotul telefonic, cu o claritate nefirească. Aparatul acela ciudat. Pus pe biroul din lemn de brad scrijelit.

În realitate, nu era decât un instrument banal, o simplă cutie. În amintire, însă, devenise ameninţător, capabil de un efect fatal, ca o bombă nucleară.

Ascultase, atunci, mesajul, şi i se păruse de neînţeles, fără importanţă. Subit, o intuiţie tardivă îi spuse că acele cuvinte n-ar fi putut conta mai mult pentru el, nici dacă Naomi moartă ar fi telefonat din mormânt, ca să depună mărturie, acasă la detectiv.

În seara aceea agitată, având cadavrul lui Vanadium în Studebaker şi, dincolo în casă, cadavrul Victoriei, de care trebuia să se descotorosească, Junior fusese prea distrat ca să sesizeze pertinenţa mesajului. Acum, însă, îl chinuia de undeva din străfundurile subconştientului.

Caesar Zedd ne învaţă că orice experienţă din viaţă, până la cel mai scurt moment şi cel mai simplu gest, se păstrează în memorie, inclusiv conversaţiile stupide cu cei mai mari cretini care ne-au ieşit în cale. Din acest motiv, a scris o carte despre motivele pentru care nu trebuie să tolerăm niciodată tâmpiţii şi imbecilii şi despre cum putem scăpa de ei, propunând sute de strategii de a-i elimina din viaţa noastră, inclusiv omuciderea, pe care susţine că o agreează, deşi doar în glumă.

Deşi Zedd ne sfătuieşte să trăim în viitor, tot el admite necesitatea de a ne aminti complet trecutul, atunci când este nevoie. Una dintre tehnicile lui preferate de a descătuşa amintirile, atunci când subconştientul se încăpăţânează să le ţină captive, este de a face un duş foarte rece, ţinând lipit de organul genital o bucată de gheaţă, până când întâmplările dorite ies la suprafaţă sau intervine colapsul hipotermic.

În salonul elegant al acestui hotel, Junior se vedea nevoit să folosească alte tehnici de-ale lui Zedd, pentru a elibera din subconştient numele celui care sunase şi se înregistrase pe Ansaphone. Max. *Sunt Max.*

Acum, mesajul… Ceva despre un spital. Cineva pe moarte. O hemoragie cerebrală.

În timp ce Junior se căznea să dezgroape alte detalii din memorie, pianistul reveni. Prima melodie din noua suită era „I Want to Hold Your Hand”, de la Beatles, prelucrată pe un tempo lent ca pentru narcoleptici. Invazia aceasta de pop britanic, fie şi deghizat, era semnul că Junior trebuia mai bine să plece.

Ajuns înapoi în camera de hotel, consultă agenda telefonică a lui Vanadium, pe care nu o distrusese. Găsi un Max. Max Bellini. Adresa tipului era în San Francisco.

Asta nu era bine. Crezuse că tot ceea ce era legat de Thomas Vanadium ţinea de domeniul trecutului. Dar acum apăruse legătura asta neaşteptată cu San Francisco, unde Junior intenţiona să-şi clădească viitorul.

Două numere de telefon erau trecute sub adresa lui Bellini. În dreptul uneia scria *serviciu,* iar în dreptul celeilalte *acasă.*

Junior se uită la ceasul de la mână. Ora nouă seara.

Indiferent de domeniul în care lucra, era puţin probabil ca Bellini să mai fie la serviciu acum.

Cu toate acestea, Junior optă să formeze întâi numărul de la serviciu, sperând să audă un mesaj înregistrat, din care să afle programul de lucru. I-ar fi de mare ajutor dacă ar putea afla denumirea firmei unde era angajat Bellini, putând deduce eventual şi profesia tipului. Cu cât ştia mai multe despre Bellini, înainte de a-l suna acasă, cu atât mai bine.

O voce morocănoasă de bărbat răspunse la al treilea apel: „Omucideri”.

Iniţial, Junior crezu că era o acuzaţie.

— Alo? zise bărbatul de la capătul firului.

— Cine… cine e la telefon? se interesă Junior.

— SFPD, secţia omucideri.

— Scuzaţi. Am greşit numărul.

Închise şi îşi smulse mâna de pe receptor, de parcă l-ar fi fript.

SFPD, San Francisco Police Department.

Mai mult ca sigur, Bellini era poliţist la secţia omucideri, exact ca Vanadium. A-l suna acasă nu era o idee prea grozavă.

Acum, era imperativ ca Junior să-şi amintească exact fiecare cuvânt din mesajul pe care Bellini i-l lăsase colegului lui din Oregon. Şi, totuşi, nu reuşea.

De obicei, în fiecare seară, când camerista hotelului întorcea frumos cuvertura pe pat şi punea o bomboană mentolată pe pernă, umplea şi frapiera cu gheaţă. Strâmbându-se dinainte la gândul calvarului prin care se pregătea să treacă, Junior duse frapiera la baie.

Se dezbrăcă, dădu drumul la apa rece şi intră sub duş. Rămase aşa câteva momente, sperând ca acest şoc să fie suficient pentru a-i descătuşa amintirile de care avea nevoie. Degeaba. Ghinion.

Ezitând, dar plin de încrederea pe care orice ucenic trebuie s-o aibă în învăţătorul lui, Junior pescui nişte cuburi de gheaţă din frapieră şi le lipi de cele două părţi fierbinţi din anatomia lui.

Peste câteva minute înfricoşătoare, dârdâind violent şi plângându-şi de milă, dar scăpat de colapsul hipotermic, Junior îşi aminti restul de elemente esenţiale din mesajul de pe Ansaphone.

Biata fată... hemoragie cerebrală... copilul a scăpat cu viaţă.

Opri robinetul, ieşi de sub duş, se şterse viguros, îşi puse două izmene noi, una peste cealaltă, se băgă în pat şi se înveli până la bărbie. Şi medită.

Vanadium la cimitir, cu trandafirul alb în mână. Păşind printre morminte, până lângă Junior, care stătea la groapa lui Naomi.

Junior îl întrebase la ce înmormântare participase.

Fiica unui prieten. Se spune că a murit într-un accident de circulaţie la San Francisco. Era chiar mai tânără decât Naomi.

Prietenul se dovedi a fi reverendul White. Fiica lui – Seraphim.

Bănuind că, de fapt, cauza morţii nu putea fi un accident rutier, Vanadium îl rugase, evident, pe Max Bellini să verifice cazul.

Seraphim murise… *dar copilul supravieţuise*.

Un calcul simplu îl lămuri pe Junior că sarcina lui Seraphim data din seara aceea toridă petrecută de amândoi la parohie, în acompaniamentul benzii de magnetofon cu înregistrarea predicii tatălui ei.

Draga de Naomi pierise însărcinată cu copilul lui, iar Seraphim murise aducând pe lume copilul lui.

Un val de mândrie încălzi testiculele îngheţate ale lui Junior. Era un bărbat viril, sămânţa lui era absolut fertilă. Se aştepta la asta. Oricum, însă, confirmarea era măgulitoare.

Entuziasmul i se mai temperă, când realiză că analiza sângelui constituia un tip de probă admisă în instanţă.

Autorităţile putuseră să îl identifice ca tată al pruncului mort. O dată cu Naomi. Dacă suspiciunea îi va determina să continue pe aceeaşi pistă, poliţiştii ar putea să stabilească paternitatea lui şi în cazul copilului lui Seraphim.

Din câte se părea, înainte de a deceda fiica pastorului nu pomenise numele lui Junior şi nici nu îl acuzase de viol. Altminteri, Junior ar fi fost acum la închisoare. Fata fiind acum moartă, însă, chiar dacă testele de laborator ar pune în evidenţă că Junior era tatăl copilului, acuzarea nu ar putea alcătui un rechizitoriu credibil.

Ameninţarea sinistră pe care o percepea venea din altă parte.

Continuând să reflecteze, începu curând să se dumirească. Panicat, se aşeză în capul oaselor pe pat.

Aproape cu două săptămâni în urmă, în spitalul din Spruce Hills, Junior fusese atras, printr-un magnetism straniu, spre peretele de sticlă al secţiei de nou-născuţi.

Acolo, fascinat de bebeluşi, s-a cufundat într-un abis de spaimă, care a fost la un pas de a-l anihila complet. Cu un fel de al şaselea simţ, îşi dăduse seama că misteriosul Bartholomew avea o legătură cu nou-născuţii.

Junior azvârli cuvertura la o parte şi sări jos din pat. Îmbrăcat cu cele două perechi de izmene, începu să se foiască prin camera de hotel.

Poate că n-ar fi ajuns atât de repede la acest şir de concluzii, dacă nu ar fi fost un admirator al lui Caesar Zedd, întrucât Zedd ne învaţă că prea adesea societatea ne încurajează să respingem anumite constatări ca fiind ilogice, ba chiar paranoice, când în realitate aceste constatări decurg dintr-un instinct animal şi sunt mult mai aproape decât ne închipuim noi de adevărul curat.

Bartholomew nu avea doar o legătură cu nou-născuţii. Bartholomew era un nou-născut.

Seraphim White venise în California ca să nască, pentru a-şi cruţa părinţii – şi parohia acestora –, ferindu-i de jenă şi ruşine.

Părăsind Spruce Hills, Junior crezuse că punea o distanţă între el şi enigmaticul lui inamic, câştigând timp pentru a studia cartea de telefon şi pentru a-şi continua cercetările, dacă această cale de investigaţie nu dădea roade. În schimb, însă, intrase exact în bârlogul adversarului.

Îndeobşte, copiii mamelor nemăritate – mai ales cei ai mamelor nemăritate decedate, şi în special ai mamelor nemăritate decedate ai căror taţi erau pastori incapabili să îndure umilinţa publică – erau daţi spre adopţie. Având în vedere că Seraphim născuse aici, copilul va fi – negreşit, fusese deja-înfiat de către o familie din zona San Francisco.

În timp ce Junior patrula prin cameră, frica i se preschimbă în mânie. Nu-şi dorea decât tihnă, posibilitatea de a se dezvolta ca om, ocazia de a se perfecţiona. Şi acum, poftim, asta mai lipsea. Îl exaspera atâta nedreptate, atâta inechitate. Se simţea persecutat şi turba de furie.

Potrivit oricărei logici normale, un prunc de nici două săptămâni nu putea constitui o ameninţare serioasă pentru un om în toată firea.

Junior nu respingea argumentele logicii tradiţionale, însă în acest caz admitea superioritatea filozofiei lui Zedd. Groaza faţă de Bartholomew şi animozitatea lui viscerală la adresa unui copil pe care nu-l văzuse niciodată sfidau orice raţiune şi depăşeau simpla reacţie paranoică; prin urmare, nu putea fi vorba decât despre cel mai pur şi infailibil instinct animal.

Pruncul Bartholomew era aici, în San Francisco. Trebuia să-l găsească. Trebuia lichidat.

Când reuşi să conceapă un plan de acţiune pentru localizarea copilului, Junior se înfierbântase şi se înfuriase aşa de rău, încât asuda puternic, fiind nevoit să renunţe la o pereche de izmene.

51

Trupul lui Perri, împuţinat de ravagiile poliomielitei, n-a pus la încercare puterile celor care îi cărau sicriul. Pastorul s-a rugat pentru ea, prietenii au plâns moartea ei, iar pământul a primit-o.

Paul Damascus primise nenumărate invitaţii la cină. Toate cunoştinţele lui se gândiseră că nu era bine să-l lase singur în această noapte grea.

Cu toate acestea, el prefera singurătatea. Nu suporta compasiunea prietenilor, care îi amintea mereu că Perri nu mai era.

După ce se deplasă cu maşina de la biserică la cimitir, împreună cu Hanna, menajera lui, Paul se decise să meargă pe jos acasă. Distanţa de la noul pat al lui Perri până la cel dinainte era de numai cinci kilometri, iar afară era o după-amiază plăcută.

Nu mai avea motive să se conformeze unui regim de viaţă strict. Timp de douăzeci şi trei de ani, fusese nevoit să se menţină sănătos şi într-o formă fizică bună, pentru a-şi

respecta responsabilităţile, însă acum toate responsabilităţile care contau pentru el îi fuseseră luate de pe umeri.

A merge pe jos, şi nu cu maşina, nu mai era acum decât o chestiune de obişnuinţă. Şi, mergând pe jos, putea amâna momentul sosirii într-o casă care îi devenise străină, o casă în care, de luni, orice zgomot pe care îl făcea răsuna lugubru ca într-o cavernă imensă.

Abia când sesiză că amurgul lăsase loc întunericului, îşi dădu seama că străbătuse pe jos toată localitatea Bright Beach, pe şoseaua de pe coasta Pacificului, îndreptându-se spre sud, până în oraşul învecinat. Probabil vreo şaisprezece kilometri.

Nu-şi amintea decât vag de drumul parcurs.

Nu i se părea ceva ciudat. Printre numeroasele lucruri care nu mai contau pentru el erau şi noţiunile de distanţă şi timp.

Făcu stânga-mprejur, porni pe jos înapoi spre Bright Beach şi se duse acasă.

În casă, era pustiu şi linişte. Hanna nu venea decât pe timpul zilei. Nellie Oatis, tovarăşa lui Perri, nu mai lucra aici.

Livingul nu mai îndeplinea şi funcţia de dormitor. Patul de spital, în care dormea Perri, dispăruse de-acolo. Patul lui Paul fusese mutat într-o odaie de la etaj, unde de trei nopţi, tot încerca să doarmă.

Se duse sus să se dezbrace de costumul bleumarin şi să îşi scoată din picioare pantofii negri, scâlciaţi deja de la atâta mers pe jos.

Pe noptieră, găsi un plic pus acolo, probabil, de Hanna, care îl scosese din buzunarul halatului, înainte de a da haina la spălat. Plicul conţinea scrisoarea despre Agnes Lampion, pe care Paul voia să i-o trimită reverendului White, în Oregon.

Nu mai avusese ocazia să i-o citească lui Perri şi să beneficieze de părerea ei. Privind acum rândurile acelea cu scrisul lui caligrafic, cuvintele i se păreau prosteşti, nepotrivite, confuze.

Deşi se gândi, iniţial, să rupă scrisoarea şi s-o arunce la coş, îşi dădu seama, totuşi, că reacţiile lui erau umbrite de suferinţă şi că, de fapt, ceea ce scrisese acolo putea să i se pară foarte pertinent, într-o stare de spirit mai puţin sumbră. Băgă scrisoarea la loc în plic, pe care îl puse în sertarul de la noptieră.

În acelaşi sertar, mai era un pistol, pe care îl păstra pentru situaţii de legitimă apărare în casă. Se holbă la el, încercând să se decidă dacă să se ducă la parter şi să-şi facă un sandviş, sau mai bine să se omoare.

Paul scoase pistolul din sertar. Nu se simţea prea bine cu arma aceea în mână, cum scria în cărţile lui despre eroii unor mari aventuri.

Se temea ca suicidul să nu-l trimită direct în iad, fiindcă ştia că neprihănita Perri nu-l aştepta pe acele tărâmuri joase.

Agăţându-se de speranţa desperată de a putea fi cu ea împreună pe veci, puse revolverul la loc, se duse la bucătărie şi îşi făcu un sandviş la cuptor, cu brânză şi castraveciori muraţi.

52

Nolly Wulfstan, detectiv particular, avea nişte dinţi de idol şi o faţă deplorabilă, care putea constitui un argument convingător împotriva existenţei unei divinităţi benigne.

Albi ca o iarnă de viking erau aceşti colţi magnifici, şi drepţi ca şirurile de boabe din spicele de grâu de pe masa lui Odin. Superbe suprafeţe dentare. Incisivi excepţionali. Bicuspizi ca în manualele de stomatologie cuibăriţi într-o aliniere perfectă între molari şi canini.

Înainte de a ajunge să se ocupe de terapie recuperatorie, Junior se gândise să facă stomatologia, ca să devină dentist.

Nesuportând, însă, duhoarea halitozei provocate de gingiile bolnave, renunţase la idee, ceea ce nu însemna, însă, că nu era capabil să aprecieze o dantură excepţională ca aceasta.

Nolly avea şi nişte gingii foarte sănătoase: tari, roz, fără tendinţa de retragere, bine prinse de coroana fiecărui dinte.

Gura aceasta strălucită nu era doar opera naturii. Cu cât cheltuise probabil Nolly ca să obţină acest surâs, norocosul acela de dentist putuse negreşit să-şi îmbrace amanta nubilă în giuvaieruri scumpe.

Din păcate, surâsul radios nu făcea decât să accentueze, prin contrast, neajunsurile oribile ale feţei pe care se ivea. Puhavă, ciupită de vărsat, plină de negi, întunecată de umbra unei bărbi permanente cu o tentă albăstruie, această înfăţişare depăşea puterile de recuperare ale celor mai buni chirurgi plasticieni din lume, ceea ce reprezenta, fără îndoială, chiar motivul pentru care Nolly dădea banii doar pe dantură.

Cu cinci zile în urmă, făcându-şi socoteala că un jurist fără scrupule s-ar pricepe să găsească un detectiv privat lipsit şi el de scrupule, chiar şi dincolo de graniţa statului, Junior îi telefonase lui Simon Magusson, în Spruce Hills, pentru o recomandare confidenţială. S-ar fi zis că exista, de asemenea, o frăţie a urâţilor iremediabili, ai cărei membri îşi găseau de lucru unii altora. Magusson – cu capul mare, urechi mici şi ochi bulbucaţi – i-l recomandase lui Junior pe Nolly Wulfstan.

Ghemuit cu pieptul în birou şi aplecându-se în faţă conspirativ, cu nişte ochi porceşti ca de căpcăun care discută despre reţeta preferată de fript copiii, Nolly spunea:

— Am avut posibilitatea să obţin confirmarea suspiciunilor dumitale.

Junior venise la detectiv acum patru zile, cu nişte probleme care l-ar fi putut pune în încurcătură până şi pe cel mai renumit anchetator. Voia să afle dacă Seraphim White născuse la un spital din San Francisco, pe la începutul acelei luni, şi unde se găsea acum copilul. Având

în vedere că nu era dispus să dezvăluie relaţia lui cu Seraphim şi rezistând, totodată, tentaţiei de a născoci o poveste ca în reviste, de teamă că un detectiv privat competent ar sesiza numaidecât minciuna, interesul manifestat de Junior faţă de acest copil părea inevitabil sinistru.

— Domnişoara White a fost internată la spitalul St. Mary, pe 5 ianuarie, spuse Nolly, cu o hipertensiune periculoasă, ca o complicaţie a sarcinii.

În clipa în care văzuse construcţia în care Nolly îşi avea biroul – în cartierul North Beach, o clădire veche din cărămidă cu trei etaje, care avea la parter un club deocheat cu numere de strip-tease – Junior înţelesese că dăduse peste genul de copoi de care avea nevoie. Detectivul îşi avea sediul sus, la capătul unor scări înguste – lift nu exista –, în fundul unui culoar lugubru cu linoleum uzat şi pereţi împroşcaţi cu nişte pete de origine cel puţin dubioasă. Mirosea a dezinfectant ieftin, a fum de ţigară stătut, a bere trezită şi a speranţe moarte.

— În primele ceasuri ale zilei de şapte ianuarie, continuă Nolly, domnişoara White a decedat, dând naştere unui copil, aşa cum ai presupus şi dumneata.

În apartamentul detectivului – o minusculă sală de aşteptare şi un mic birou –, nu exista nici o secretară, dar în schimb era plin de vermină.

Aşezat pe scaunul clientului, de cealaltă parte a mesei de lucru cu urme de ţigări stinse, Junior auzi sau îşi imaginează că aude răpăitul iute al unor gheruţe de rozătoare trecând pe la spatele lui, la fel ca şi un molfăit de hârtie în interiorul unui fişet pătat de rugină. În mod repetat, se freca pe ceafă sau îşi trecea mâna peste glezne, convins că nişte gângănii se căţărau pe el.

— Copilaşul fetei, spuse Nolly, a fost încredinţat organizaţiei Catholic Family Services, care urma să se ocupe de procedura de adopţie.

— Era baptistă.

— Da, dar e vorba despre un spital catolic, care oferă această opţiune tuturor mamelor nemăritate – indiferent de religia lor.

— Deci unde-i copilul acum?

Când Nolly oftă şi se încruntă, ai fi zis că faţa aceea umflată risca să îi alunece de pe craniu, ca nişte lapte cu griş de pe o lingură.

— Domnule Cain, oricât de rău mi-ar părea, cred că voi fi nevoit să îţi înapoiez jumătate din onorariul pe care mi l-ai dat.

— Hm, de ce?

— Prin lege, dosarele de adopţie sunt sigilate şi păstrate mai strict decât listele cu agenţi secreţi ai CIA.

— Bine, dar e limpede că ai avut acces la dosarele spitalului…

— Nu. Informaţiile pe care ţi le-am dat provin de la oficiul stării civile, care a emis certificatul de deces. Dar, chiar dacă aş ajunge la dosarele spitalului St. Mary, tot nu aş avea de unde afla cine a înfiat copilul.

Anticipând că va apărea o problemă de acest gen, Junior scoase din buzunar un teanc de bancnote nou-nouţe de o sută de dolari. Pe banderola de la bancă scria *10 000 $.*

Junior puse banii pe masă.

— Atunci, intră la arhiva de la Family Services.

Detectivul se uita la dolarii de pe masă, cu acelaşi alean cu care lacomul se holbează la o plăcintă rumenită şi cu aceeaşi intensitate cu care un satir se zgâieşte la o blondă goală.

— Nu crezi că ar fi mai simplu să îmi ceri să mă duc la Buckingham Palace şi să-ţi aduc de-acolo nişte chiloţi de-ai reginei?!

Junior se aplecă în faţă şi împinse teancul de bani pe masă, spre detectiv.

— Mai există şi alţii acolo de unde vin ăştia.

Nolly scutură din cap, punându-şi în mişcare un cotilion de verugi şi aluniţe de pe obrajii puhavi.

— Întreabă orice persoană înfiată, care la maturitate a încercat să afle numele părinţilor naturali. Mai uşor să tragi un mărfar cu dinţii pe panta unui deal.

Cu nişte dinţi ca ai tăi, nici n-ar fi greu, se gândi Junior să replice, însă se abţinu.

— Nu pot accepta că am ajuns într-un impas.

— Ba da.

Dintr-un sertar al biroului, Nolly scoase un plic şi îl puse peste banii oferiţi acum de Junior.

— Îţi înapoiez cinci sute din avansul de o mie, spuse el, împingând totul înapoi spre Junior.

— De ce n-ai spus de la bun început că nu se poate?

Detectivul ridică din umeri:

— N-aveam de unde să ştiu dacă fata nu a născut, poate, la vreun spital de mâna a treia, unde fişele pacienţilor nu sunt păstrate cu atâta stricteţe, iar personalul medical este mai puţin profesionist. Şi nici dacă nu cumva copilul n-a fost dat spre adopţie vreunei agenţii, care face aşa ceva doar pentru bani. În cazul ăsta, ar mai fi existat şansa să aflu câte ceva. Imediat, însă, ce am descoperit că era vorba despre St. Mary, am ştiut că am dat de naiba.

— Dacă există dosarele, atunci pot fi şi obţinute.

— Eu nu sunt un hoţ, domnule Cain. Nici un client nu are atâţia bani, cât să mă facă să risc puşcăria. În afară de asta, chiar dacă dosarele ar putea fi şterpelite, ai avea dezamăgirea de a constata că identităţile copiilor sunt codificate, or fără să ştii codul, tot degeaba, n-ai făcut nimic.

— Este ceva incomensurabil, spuse Junior, amintindu-şi cuvântul dintr-un curs de îmbogăţire a vocabularului, fără să mai fie nevoie de gheaţă pe organele genitale.

— Cum e? întrebă detectivul, care, cu excepţia dinţilor, nu era genul de individ dornic de autoperfecţionare.

— Inadecvat, explică Junior.

— Am înţeles ce vrei să spui. Domnule Cain, n-aş da cu piciorul niciodată la atâta bănet, dacă ar exista cât de cât o posibilitate de a-i câştiga prin muncă eficientă.

Cu toată strălucirea, zâmbetul detectivului era totuşi melancolic, dovadă că fusese sincer când afirmase că nu putea afla mai multe despre copilul lui Seraphim.

După ce străbătu din nou linoleumul crăpat şi coborî scările lungi, ieşind în stradă, Junior constată că afară începuse să burniţeze uşor. După-amiaza i se păru şi mai întunecată, când ridică privirea spre cer, iar oraşul acesta rece şi umed, care îl cocolea pe Bartholomew, undeva între pliurile de beton, nu i se mai înfăţişa ca un centru de cultură şi rafinament, ci ca un imperiu sumbru şi primejdios.

În comparaţie, clubul de strip-tease – cu lămpile de neon aprinse, cu reflectoarele proiectate spre scenă – părea primitor, intim.

Reclamele promiteau dansatoare fără sutien. Deşi se afla în San Francisco de peste o săptămână, Junior nu testase încă această formă de artă avangardistă.

Era tentat să intre.

O problemă, însă: Nolly Wulfstan, Quasimodo fără cocoaşă, probabil că trăgea după serviciu la clubul acesta convenabil, ca să dea pe gâtlej câteva beri, fiindcă n-avea altminteri altă şansă de a se apropia şi el de vreo femeie atrăgătoare. Detectivul ar putea crede, atunci, că el şi Junior veniseră acolo pentru acelaşi motiv – ca să se zgâiască la nişte puicuţe despuiate, care să li se întipărească pe retină pentru tot restul nopţii –, nefiind capabil să înţeleagă că pentru Junior atracţia era dansul, emoţia intelectuală de a putea experimenta un nou fenomen cultural.

Frustrat din multe puncte de vedere, Junior porni grăbit spre parcarea unde îşi lăsase noul Chevrolet Impala decapotabil. Automobilul roşu imperial era şi mai frumos acum, ud de la ploaie, decât i se păruse în vitrină, la showroom.

Cu toată strălucirea, puterea şi confortul pe care îl oferea, maşina nu izbuti să-i ridice moralul lui Junior, în timp ce şofa pe colinele oraşului. Undeva pe aceste străzi care sclipeau în întuneric, în aceste case şi blocuri atârnate

de pante abrupte în aşteptarea undelor seismice, se adăpostea băiatul: jumătate negru, jumătate alb, damnaţiunea lui Junior Cain.

53

Nolly se simţea un pic caraghios, mergând pe străzile urâte din North Beach, sub o umbrelă albă cu picăţele roşii. Oricum, îl ferea de ploaie, or pentru Nolly consideraţiile practice aveau întotdeauna întâietate, în detrimentul chestiunilor de imagine sau de stil.

O clientă uitase acest obiect la el în birou, în urmă cu şase luni. Altminteri, Nolly nici n-ar fi avut umbrelă.

Era un detectiv destul de competent, însă în privinţa detaliilor vieţii cotidiene nu era deloc o fire organizată. Nu ţinea minte niciodată să pună deoparte şosetele care trebuiau cârpite; iar odată umblase purtând pe cap, un an de zile, o pălărie ciuruită de glonţ, până să-i treacă prin cap să-şi cumpere una nouă.

Bărbaţii nu prea mai purtau pălării în ziua de azi. Încă din adolescenţă, preferase modelul cu boruri moi. La San Francisco, era adesea rece, iar el începuse să chelească încă de la tinereţe.

Glonţul fusese tras de un poliţai concediat, un ţintaş la fel de mizerabil ca şi caracterul lui corupt. De fapt, vrusese să-l nimerească pe Nolly sus, între picioare.

Asta se întâmplase în urmă cu zece ani, prima şi ultima oară când cineva trăsese în Nolly. Activitatea propriu-zisă a unui detectiv particular nu avea nimic de-a face cu poveştile extraordinare prezentate în filme şi în cărţi. Era vorba despre o meserie cu riscuri minime, plină de rutine monotone, atâta vreme cât te pricepeai să îţi alegi cazurile – ceea ce presupunea să te fereşti de clienţi ca Enoch Cain.

La a patra intersecţie de la birou, pe o stradă plasată ceva mai sus decât a lui, Nolly ajunse la Tollman Building. Construită în anii 1930, clădirea afişa un stil de Art Deco. În zonele publice, pardoseala era acoperită cu travertin, iar o frescă murală elogiind era maşinistă lumina peretele din hol.

La etajul patru, uşa de la apartamentul doctoriţei Klerkle era larg deschisă. Fiind după orele de program, mica sală de aşteptare era goală.

Alte trei încăperi la fel de modeste se deschideau din acest salonaş. Două dintre ele aveau dotarea completă a unui cabinet stomatologic, iar a treia servea drept birou de lucru, destul de înghesuit, pentru recepţioneră şi medic.

Dacă ar fi fost bărbat, Kathleen Klerkle s-ar fi bucurat de un spaţiu mai mare, într-o clădire mai nouă dintr-un cartier mai bun. Era mai drăguţă şi mai atentă cu confortul pacientului, decât oricare dentist la care fusese Nolly vreodată, însă din cauza prejudecăţilor clientelei, femeile aveau de suferit în carieră.

În timp ce Nolly îşi atârna în cuier impermeabilul şi pălăria cu boruri moi, Kathleen Klerkle îşi făcu apariţia în pragul unuia dintre cabinete.

— Eşti pregătit să suferi?

— Ca orice om, nu-i aşa?

Se instală pe scaun, fără nici o trepidaţie.

— Pot face lucrarea folosind foarte puţină Novocainã, zise ea, aşa că n-o să ai gura amorţită la cină.

— Cum o fi senzaţia să ştii că faci parte dintr-un moment atât de istoric?

— Aterizarea lui Lindbergh în Franţa a fost nimic, în comparaţie cu asta.

Scoase o coroană temporară de pe un dinte din partea stângă, jos, şi o înlocui cu o coroană de porţelan, care fusese adusă de la laborator în acea dimineaţă.

Lui Nolly îi plăcea să studieze mâinile doctoriţei în timp ce lucra. Erau subţiri, graţioase, mâini de tânără domnişoară.

Îi plăcea şi cum arăta la faţă. Nu se farda deloc şi îşi strângea părul şaten într-un coc pe ceafă. Unii ar fi putut spune că avea mutră de şoricel; Nolly era de altă părere, apreciind năsucul un pic cârn şi aerul strengăresc.

Când termină, îi dădu o oglindă, ca să-şi poată admira noua coroană dentară. După cinci ani de tratament stomatologic, într-un ritm menit să nu depăşească limita de suportabilitate a lui Nolly, Kathleen reparase ceea ce natura făcuse prost, dându-i pacientului o muşcătură perfectă şi un zâmbet supranatural. Această ultimă coroană încheia opera de reconstrucţie.

Doctoriţa îşi desfăcu părul şi şi-l perie, iar Nolly o invită la cină în localul lor preferat, care era decorat ca un salon elegant şi care, de la masa Idolului, oferea o privelişte spre golf. Veneau aici destul de des, încât şeful restaurantului şi chelnerul ajunseseră să le spună deja pe nume.

Nolly era, ca de obicei, „Nolly” pentru toată lumea, dar aici Kathleen era „doamna Wulfstan”.

Au comandat martini, iar când Kathleen, studiind meniul, l-a întrebat pe soţul ei ce i se părea cel mai bun de mâncare, acesta i-a sugerat: „Stridii?”.

— Da, sigur, ţie îţi prind bine, zâmbi ea, fără să semene deloc cu un şoricel.

În timp ce savurau martini cu gheaţă, îl întrebă despre client, iar Nolly îi spuse:

— A înghiţit povestea. N-o să mă mai bată la cap.

Dosarele de adopţie privind copilul lui Seraphim White nu erau restricţionate prin lege, întrucât copilul fusese încredinţat spre creştere familiei.

— Şi dacă află adevărul? se îngrijoră Kathleen.

— O să spună că sunt un detectiv prost. Dacă apare să-mi ceară înapoi cei cinci sute de parai, o să i-i dau.

Pe masă, o lumânare pâlpâia într-un pahar gălbui. Lui Nolly, la această lumină difuză, faţa lui Kathleen i se părea mai strălucitoare decât flacăra.

Pasiunea comună pentru dans făcuse să se cunoască, atunci când fiecare avea nevoie de un nou partener într-un

concurs de fox-trot şi swing. Nolly începuse să ia lecţii de dans, cu cinci ani înainte de a o întâlni pe Kathleen.

— Dar nemernicul ăla ţi-a zis cumva de ce vrea să găsească acest copil? întrebă ea.

— Nu. Sunt convins, însă, că e spre binele copilului să nu fie găsit de indivizi ca ăsta.

— De ce e atât de sigur că e vorba despre un băiat? întrebă ea.

— Habar n-am. Dar nici nu l-am contrazis. Cu cât ştie mai puţin, cu atât mai bine. Nu-mi dau seama ce motive poate avea, însă, ascultă-mă pe mine, tipul e dubios de tot.

— Ai grijă, Sherlock.

— Nu mă sperie el pe mine, zise Nolly.

— Nimeni n-ar putea. Însă o pălărie de calitate nu e ieftină.

— Mi-a oferit zece mii de parai ca să dau o spargere la Catholic Family Services.

— Şi tu ce i-ai spus? Că tariful tău e de douăzeci?

Mai târziu, acasă în pat, după ce Nolly demonstrase eficienţa stridiilor, el şi Kathleen şedeau lungiţi, ţinându-se de mână. Tăceau, dar se simţeau bine aşa.

— E un mister, spuse el în cele din urmă.

— Ce anume?

— De ce stai cu mine.

— Bunătate, amabilitate, modestie, putere.

— Şi e suficient?

— Nu fi prostuţ.

— Cain arată ca un star de cinema.

— Dar are dinţi frumoşi? întrebă ea.

— Sunt buni. Nu perfecţi.

— Atunci, sărută-mă, domnule Perfect.

54

Fiecare mamă crede despre copilaşul ei că este nespus de frumos. Va rămâne cu această convingere de nezdruncinat, şi dacă ajunge centenară, iar pe „copilaş” se văd urmele lăsate de opt decenii de gravitaţie şi experienţă de viaţă.

Fiecare mamă crede, de asemenea, despre copilaşul ei că este mai deştept decât alţii. Din păcate, trecerea timpului şi isprăvile „copilaşului” în viaţă îi impun să îşi modifice părerea, ceea ce nu se întâmplă, cum am văzut, în cazul frumuseţii fizice.

De la o lună la alta, în primul an de viaţă al lui Barty, credinţa lui Agnes în inteligenţa lui excepţională s-a văzut confirmată chiar de evoluţia lui. Pe la sfârşitul celei de-a doua lună de viaţă, majoritatea bebeluşilor surâd când cineva surâde la ei, iar în a patra lună pot zâmbi spontan. Barty zâmbea frecvent din a două săptămână. În a treia lună, mulţi copilaşi râd în hohote, dar la Barty primul râs sonor a apărut la şase săptămâni.

La începutul lunii a treia, şi nu la sfârşitul lunii a cincea cum se întâmplă îndeobşte, a început să combine vocalele şi consoanele: „ba-ba-ba, ga-ga-ga, la-la-la, ca-ca-ca”.

La sfârşitul lunii a patra, şi nu în luna a şaptea, a zis „Mama”, ştiind clar ce înseamnă acel cuvânt. Îl repeta, atunci când voia s-o facă atentă.

Învăţase să se joace un fel de-a v-aţi-ascunselea încă din luna a cincea, în loc de luna a opta, iar la şase luni, şi nu la opt, putea sta în picioruşe ţinându-se de pătuţ.

La unsprezece luni, vocabularul lui cuprindea nouăsprezece cuvinte, din câte putuse număra Agnes: o vârstă la care şi un copil precoce nu spune mai mult de trei sau patru cuvinte.

Primul lui cuvânt după *mama* a fost *tata,* cum l-a învăţat ea, arătându-i fotografii cu Joey. Al treilea cuvânt: *plăcintă.*

Lui Edom, îi spunea *E-bomb.* Maria a devenit *Me-ah.*

Când Bartholomew a spus prima oară „Kay-jub” şi a întins mâna spre unchiul lui, Jacob a uimit-o pe Agnes, plângând de fericire.

Barty a început să facă primii paşi la vârsta de zece luni, iar la unsprezece luni mergea deja bine.

La vârsta de douăsprezece luni, ştia să ceară la oliţă, anunţând mândru pe toată lumea „Barty oliţă”.

Pe 1 ianuarie 1966, cu cinci zile înainte de prima aniversare a zilei de naştere a lui Barty, Agnes l-a găsit în ţarc, jucându-se cu degetele de la picioare, ceea ce nu mai făcuse până atunci. Nu se trăgea pur şi simplu de degete. La piciorul stâng, prindea bine fiecare deget, rând pe rând. Pe urmă, proceda la fel de sistematic şi cu degetele de la piciorul drept. În tot timpul acestei îndeletniciri, Barty păstra un aer solemn şi gânditor. Când termină şi cu al doilea picior, ridică o mână în faţa ochilor, studiindu-şi degetele. Cealaltă mână, apoi.

Din nou, la degetele de la picioare, acelaşi procedeu dinainte.

Lui Agnes îi trecu prin minte ideea trăsnită că poate le număra, deşi la vârsta aceea nu avea cum să aibă nici cea mai mică noţiune de aritmetică.

— Scumpete, zise ea, aşezându-se pe vine ca să se poată uita la el printre barele verticale ale ţarcului, ce faci tu acolo?

Băieţelul zâmbi şi ridică un picior.

— Astea sunt degetele tale de la picioare.

— Degete, repetă el imediat, cu glăsciorul lui piţigăiat.

Era un cuvânt nou pentru el.

Întinzând mâna printre bare, Agnes îl gâdilă la degeţelele de la piciorul stâng: „Degete”.

— Degete, chicoti Barty.

— Eşti un băiat deştept, Barty.

Arătând spre picior, copilul repeta: „Degete, degete, degete, degete, degete, degete, degete”.

— Da, băiat deştept, dar nu prea vorbăreţ încă.

Ridicând o mână, copilaşul spuse:

— Picior, picior, picior.

— Mână, îl corectă ea.
— Picior, picior, picior.
— În fine, poate că nu ştiu eu.

Peste cinci zile, în dimineaţa aniversării naşterii lui Barty, când Agnes şi Edom erau în bucătărie, făcând pregătiri pentru vizitele musafirilor care o porecliseră „Pie Lady”, Barty şedea în scăunelul lui şi mânca o vafă cu vanilie, uşor însiropată în lapte. De fiecare dată când îi cădea vreo firimitură din prăjitură, băieţelul o culegea de pe tavă şi o băga cuminte în gură.

Înşirate frumos pe masa din bucătărie, se aflau nişte plăcinte cu struguri verzi şi mere, rumenite apetisant deasupra şi pe margini.

Barty arăta spre masă:

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

— Nu-i pentru tine, îl lămuri Agnes. Avem şi noi una la frigider.

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, repeta Barty, pe acelaşi ton de mare satisfacţie, pe care îl folosea când anunţa „Barty oliţă”.

— Nu se mănâncă plăcintă pe stomacul gol, spuse Agnes. Capeţi plăcintă după masa de prânz.

Punctând cu degetul spre masă, de fiecare dată când repeta cuvântul, Barty insista încântat:

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Edom se întorsese cu spatele la cutia cu produse de băcănie pe care le împacheta. Încruntându-se spre plăcinte, spuse:

— Nu crezi, totuşi…

— Ce să cred? întrebă Agnes, aruncând o privire spre fratele ei.

— Nu se poate asta, spuse Edom.

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Edom luă două bucăţi de plăcintă de pe masă şi le puse pe bufet, lângă cuptoare.

După ce urmări cu privirea mişcările unchiului său, Barty se uită din nou spre masă:

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Edom mai mută două bucăţi de plăcintă pe bufet.

Împungând aerul cu degetul spre masă, Barty mai spuse de patru ori:

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Deşi îi tremurau mâinile şi simţea că i se îndoaie parcă picioarele din genunchi, Agnes luă două plăcinte de pe masă.

Arătând cu degetul spre bucăţile rămase pe masă, Barty spuse:

— Plăcintă, plăcintă.

Agnes puse la loc cele două bucăţi pe care le luase mai devreme.

— Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, surâse Barty, încântat.

Uluită, Agnes se uita cu gura căscată la copilaş. Nodul care i se pusese în gât, împiedicând-o să vorbească, venea din mândrie, admiraţie şi teamă, parţial, deşi nu izbutea pe moment să înţeleagă motivul pentru care precocitatea aceasta o speria aşa de mult.

Unu, doi, trei, patru – Edom luă toate bucăţile de plăcintă, care mai rămăseseră pe masă. Arătă spre Barty, iar apoi spre masa goală.

Barty oftă, ca şi cum s-ar fi întristat:

— Nu e plăcintă.

— Oh, Doamne, spuse Agnes.

— Peste un an, zise Edom, n-o să mai ai nevoie de mine ca şofer. Te va duce Barty cu maşina.

Frica aceasta, realiză Agnes subit, venea din convingerea exprimată adesea de tatăl ei, care susţinea că orice tentativă de a excela în ceva este un păcat pentru care vei fi aspru pedepsit într-o bună zi. Orice formă de distracţie era păcătoasă, în opinia lui, şi toţi cei care urmăreau fie şi cel mai nevinovat divertisment erau nişte suflete pierdute; totuşi, cei care doreau să-i distreze pe alţii erau cei mai

mari păcătoşi, fiindcă se arătau excesiv de trufaşi, se căzneau să strălucească, dornici să se transforme în nişte falşi idoli, să fie lăudaţi şi adoraţi, cum numai Dumnezeu trebuie adorat. Actorii, muzicanţii, cântăreţii, romancierii erau sortiţi să ajungă în iad, prin înseşi actelor lor de creaţie pe care, în egomania lor, le vedeau egale cu opera Creatorului. Strădania de a excela în ceva era, de fapt, un semn de depravare a sufletului, indiferent dacă urmăreai să fii recunoscut drept un tâmplar sau un mecanic auto foarte competent, ori ca un grădinar de excepţie. Talentul, după părerea tatălui ei, nu era un dar de la Dumnezeu, ci de la diavol, menit să îţi abată atenţia de la rugăciune, pocăinţă şi îndatoriri.

Fără excelenţă, desigur, nu ar putea exista nici un fel de civilizaţie, progres sau bucurie; iar pe Agnes o uimea faptul că acest ghimpe ascuţit al filozofiei tatălui ei i se înfipsese aşa de adânc în subconştient, înţepând-o şi neliniştind-o inutil. Crezuse că scăpase complet de influenţa lui.

Dacă frumosul ei fiu avea să fie un miracol, indiferent de domeniu, ea era gata să îi mulţumească lui Dumnezeu pentru talentul acesta şi să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a-l ajuta să îşi împlinească destinul.

Se apropie de masă şi îşi plimbă mâna peste suprafaţa ei, pentru a accentua că nu se afla nimic deasupra.

Barty urmări mişcarea mâinii ei, ridică privirea spre ea, ezită, după care întrebă:

— Nu mai e plăcintă?

— Exact, spuse ea, zâmbind radioasă.

— Nu mai e plăcintă! exclamă copilul, vrăjit de surâsul ei.

— Nu mai e plăcintă, confirmă Agnes.

Îi cuprinse capul între palme şi îi umplu faţa de pupicuri dulci.

55

Pentru americanii de origine chineză – iar în San Francisco există mulţi chinezi – 1965 era Anul Şarpelui. Pentru Junior Cain, era Anul Revolverului, deşi nu începuse aşa.

Primul lui an de şedere la San Francisco a fost memorabil pentru naţiune şi pentru lumea întreagă, deopotrivă. Winston Churchill, poate cel mai mare om al secolului XX până în acel moment, s-a stins din viaţă. Statele Unite au lansat primele lovituri aeriene împotriva Vietnamului de Nord, iar Lyndon Johnson a ridicat la 150 000 numărul soldaţilor angajaţi în acest conflict. Pentru prima oară, un cosmonaut sovietic s-a plimbat prin spaţiu, ieşind de pe o navă orbitală. Luptele rasiale au făcut ravagii în Watts timp de cinci zile sângeroase. Prin semnare, Actul Dreptului la Vot, din 1965, a devenit lege. A murit T. S. Eliot, iar Junior a cumpărat unul dintre volumele poetului, prin Clubul Cărţii. Au mai decedat şi alţi oameni celebri: Stan Laurel, Nat King Cole, Le Corbusier, Albert Schweitzer, Somerset Maugham... Indira Gandhi a devenit prima femeie premier din India, iar succesul inexplicabil şi agasant de care se bucura formaţia Beatles a continuat în acelaşi ritm.

În afara faptului că achiziţionase cartea de T.S. Eliot, pe care nici nu-şi făcuse timp s-o citească, pe Junior nu îl prea preocupau evenimentele curente, întrucât nu erau, la urma urmei, decât curente, or el încerca să se concentreze asupra viitorului. Ştirile zilei nu reprezentau pentru el decât o vagă muzică de fundal, ca o melodie difuzată la un radio din alt apartament.

Trăia pe picior mare, pe Russian Hill, într-o clădire frumos tencuită şi cu nişte ornamente sculptate în stil victorian. Apartamentul lui consta într-un dormitor, o bucătărie spaţioasă, cu o nişă pentru micul dejun şi un living mare cu ferestre care dădeau spre întortocheata Lombard Street de dedesubt.

Păstrând în minte atmosfera spartană din locuinţa lui Thomas Vanadium, Junior amenajă livingul în stilul adoptat de detectiv. Optă pentru foarte puţină mobilă, toată fiind, însă, nouă şi de bună calitate, spre deosebire de vechiturile mizerabile din casa lui Vanadium: mobilier danez modern şi elegant, din lemn de nuc, cu tapiţerie cafenie confortabilă.

Pereţii erau goi. Unica operă de artă din aceste încăperi era o sculptură. Junior frecventa la universitate nişte cursuri facultative de critică de artă şi, aproape zilnic, vizita nenumăratele galerii din oraş, cu scopul de a-şi aprofunda şi desăvârşi permanent cunoştinţele. Intenţiona să se abţină să achiziţioneze vreo colecţie, până când nu devenea expert în materie, ca un director de muzeu.

Unicul obiect de artă pe care îl cumpărase era realizat de un tânăr artist din Bay Area, Bavol Poriferan, care era apreciat de toată critica de specialitate din America. Sculptura costase peste nouă mii de dolari, o extravaganţă pentru un om care încerca să trăiască din venitul obţinut din averea căpătată cu greu şi investită cu prudenţă, însă prezenţa acestui obiect în living îl identifica imediat, pentru cunoscători, drept o persoană fină şi cu bun gust.

Cu o înălţime de aproximativ un metru optzeci, statuia înfăţişa un nud de femeie, format din bucăţi de fier vechi, unele ruginite sau corodate prin alte metode. Tălpile şi gleznele erau confecţionate din roţi dinţate de diferite mărimi şi din lame de satâr îndoite. Diferite pistoane, ţevi şi bucăţi de sârmă ghimpată formau picioarele. Era pieptoasă: nişte oale de supă bătute cu ciocanul, pe post de sâni, tirbuşoane în loc de sfârcuri. Nişte mâini din greble stăteau încrucişate pudic peste bustul jalnic. Pe o faţă sculptată din furculiţe încovoiate şi palete de ventilator, nişte orbite goale şi negre se holbau în afară cu o suferinţă hidoasă, iar o gură schimonosită într-un urlet larg acuza lumea cu un strigăt de groază mut şi profund.

Câteodată, când venea acasă după o zi de hoinărit prin galeriile de artă sau după o cină la restaurant, Junior se speria teribil văzând-o pe „Femeia Industrială”, cum o botezase artistul.

Trezindu-se din vreun coşmar, i se părea uneori că aude zornăitul picioarele din roţi dinţate. Scrâşnetul şi scârţâitul articulaţiilor din fier ruginit. Zdrăngănitul degetelor din dinţi de greblă, când se loveau unul de altul.

De obicei, rămânea nemişcat, încordat, ciulind urechile, până ce liniştea din jur îl convingea că zgomotele pe care le auzise fuseseră în vis, nu în lumea reală. Dacă nici liniştea nu reuşea să îl calmeze, se ducea în living, constatând de fiecare dată că femeia era acolo unde o lăsase, cu faţa din furculiţe şi palete de ventilator contorsionată într-un urlet fără sonor.

Acesta este, firește, scopul artei: să te tulbure, să te impresioneze, poate neplăcut, şi să te facă prudent faţă de lume, să îţi submineze simţul realităţii, ca să te facă să reconsideri tot ceea ce crezi că ştii. Arta cea mai bună trebuie să te zdruncine emoţional, să te devasteze intelectual să te îmbolnăvească fizic şi să te umple de aversiune pentru toate tradiţiile culturale care ne încorsetează, ne apasă şi se îneacă într-o mare de conformism. Junior învăţase deja toate astea, de la cursurile lui de critică de artă.

La începutul lunii mai, s-a gândit să se autoperfecţioneze, luând lecţii de franceză. Limba iubirii.

În iunie, şi-a cumpărat un pistol.

Nu voia să ucidă pe nimeni cu el.

Într-adevăr, era decis ca până la finele anului 1965 să nu mai recurgă la alt omor. Împuşcăturile nefatale din septembrie erau regretabile, absolut dezastruoase, jenante – însă necesare şi calculate să facă, în fond, cât mai puţin rău.

Întâi, însă, la începutul lui iulie, a renunţat la lecţiile de franceză. Era o limbă imposibilă. Greu de pronunţat. Construcţii gramaticale ridicole. Oricum, nici una dintre femeile frumoase pe care le cunoştea el nu vorbea franţuzeşte şi nici nu se sinchisea dacă el ştia această limbă.

În august, a ajuns să se pasioneze de meditaţie. A început cu meditaţia prin concentraţie – forma numită

meditaţie „cu sămânţă” –, în care trebuie să închizi ochii, se te focalizezi mintal asupra unui obiect vizualizat şi să îţi goleşti mintea de orice altceva.

Instructorul lui, Bob Chicane – care venea de două ori pe săptămână, câte o oră – i-a recomandat să îşi imagineze ca obiect de meditaţie un fruct perfect. Un măr, un strugure, o portocală, orice.

Metoda n-a mers, însă, la Junior. În mod ciudat, când se concentra asupra imaginii mentale a oricărui fruct – măr, piersică, banană –, gândul îi zbura la sex. Se excita şi nu mai reuşea să-şi golească mintea.

În cele din urmă, a ales drept „sămânţă” imaginea mentală a unui popic – un obiect neted, cu formă elegantă, care îmbia la o contemplaţie languroasă, fără să-i trezească libidoul.

Marţi seara, pe 7 septembrie, după o jumătate de ceas în poziţia lotus, fără să se gândească la nimic altceva decât la un popic alb cu două mâini negre în partea sub formă de gât şi cu cifra „1” pictată pe măciulie, Junior s-a băgat în pat la unsprezece şi şi-a pus deşteptătorul să sune la trei noaptea, când avea de gând să se împuşte.

A dormit bine, s-a trezit revigorat şi a azvârlit cuvertura de pe el.

Pe noptieră, îl aşteptau un pahar cu apă pe un cartonaş şi un flacon de la farmacie, conţinând câteva capsule dintr-un analgezic puternic, unul dintre puţinele medicamente pe care le şterpelise din spitalul unde lucrase la un moment dat. O parte le vânduse; pe acestea le păstrase.

Înghiţi o pastilă, cu un pic de apă. Puse la loc flaconul pe noptieră.

Aşezat pe pat, citi câteva pasaje însemnate cu creionul, din cartea lui preferată – *Tu eşti lumea* de Zedd. Lucrarea argumenta strălucit că, dintre toate motivaţiile umane, egoismul este cea mai neînţeleasă, cea mai morală, cea mai raţională şi cea mai curajoasă.

Analgezicul nu era pe bază de morfină, nemanifestându-şi prezenţa în organism prin somnolenţă sau înceţoşarea simţurilor. După patruzeci de minute, totuşi, era convins că

medicamentul îşi făcuse efectul, aşa că puse cartea deoparte.

Pistolul era în noptieră, complet încărcat.

Desculţ, într-o pijama de mătase bleumarin, trecu din cameră în cameră aprinzând luminile, conform unei scheme prestabilite, pe care o concepuse după multă reflecţie şi analiză.

În bucătărie, scoase un şervet curat dintr-un sertar, se duse cu el la secreterul acoperit cu o placă de granit şi se aşeză în faţa telefonului. Până atunci, stătuse aici cu un creion în mână şi făcea listele de cumpărături. Acum, în loc de creion, avea un pistol de calibrul 22, de fabricaţie italiană.

După ce repetă în gând ce trebuia să spună şi după ce îşi inventă o stare de isterie, formă numărul de urgenţă de la Poliţia din San Francisco.

Când operatoarea de la Poliţie răspunse la telefon, Junior urlă piţigăiat:

— M-au împuşcat! Iisuse! Vai, m-au împuşcat. Ajutor, salvarea, ooooooooh rahat! Repede!

Femeia încerca zadarnic să-l calmeze. Între nişte gâfâieli şi ţipete ascuţite de durere simulată, Junior îşi spuse numele, adresa şi numărul de telefon.

Operatoarea îi zise să rămână la telefon, să stea jos, orice-ar fi, să continue să vorbească în receptor, însă el închise.

Împinse scaunul lateral, lângă secreter, şi se aplecă în faţă, cu arma în amândouă mâinile.

Peste zece, douăzeci, aproape treizeci de secunde, telefonul sună.

La al treilea ţârâit, Junior se împuşcă în degetul mare de la piciorul stâng.

Auuu!

Împuşcătura se auzi mai tare – iar durerea se simţi iniţial mai puţin – decât se aşteptase el. Buum, buum, ecoul detunăturii răsuna prin apartamentul cu tavan înalt.

Convins că la telefon era operatoarea de la Poliţie, Junior urla ca din gură de şarpe, întrebându-se dacă ţipetele lui

păreau autentice, având în vedere că nu avusese ocazia să se antreneze. Pe urmă, cu tot analgezicul, ţipetele deveniră brusc necontrafăcute.

Hohotind desperat, scăpă receptorul pe birou şi înşfăcă şervetul de bucătărie. Înfăşură strâns cârpa în jurul ciotului ciopârţit, apăsând tare ca să oprească sângerarea.

Degetul secţionat zăcea azvârlit prin cameră, pe pardoseala din mozaic alb, de care se lipise ţeapăn, cu unghia în sus. Ca şi cum planşeul ar fi fost din zăpadă, iar degetul ar fi fost unica extremitate expusă dintr-un cadavru îngropat sub nămeţi.

Simţea că leşină.

Timp de peste douăzeci şi trei de ani, nu dăduse nici o atenţie acestui deget mare de la picior, îl luase ca pe un lucru de la sine înţeles şi îl tratase cu o neglijenţă condamnabilă. Acum, însă, aceste falange inferioare i se păreau preţioase şi la fel de importante pentru imaginea lui, ca şi nasul sau ambii ochi.

Întunericul punea stăpânire pe marginile câmpului vizual. Ameţit, păşi clătinându-se în faţă şi se prăbuşi pe jos.

Izbuti să-şi ţină şervetul în jurul piciorului, însă ţesătura se colora într-un roşu aprins şi se făcea scârbos de udă.

Nu trebuia să-şi piardă cunoştinţa. Nu avea curajul s-o facă.

Consecinţele nu erau importante. Conta doar mişcarea. Nu te sinchisi de călugăriţele strivite pe şine; rămâi în trenul care goneşte mai departe. Mişcă-te, priveşte înainte, mereu înainte.

Această filozofie avusese efect cu alte ocazii, însă cum să ignori acum consecinţele, când consecinţele vizau chiar sărmanul tău deget de la picior, ciopârţit şi secţionat. Or sărmanul tău deget de la picior, ciopârţit şi secţionat, era nespus mai greu de ignorat, decât autobuzul cu călugăriţe călcate de tren.

Căznindu-se să rămână lucid, Junior îşi repeta că trebuie să se concentreze asupra viitorului, să trăiască în viitor, eliberat de trecutul inutil şi de prezentul dificil, însă nu

reuşea să pătrundă în viitor îndeajuns de departe în timp, încât să nu mai simtă durerea.

Avea senzaţia că aude zdrăngănitul-zornăitul-scrâşnetul-scârţâitul Femeii Industriale, care bântuia prin casă. Prin living. Prin hol. Se apropia. Venea.

Incapabil să îşi ţină răsuflarea sau să îşi astâmpere suspinele, Junior nu putea să-şi dea seama dacă sunetele scoase de statuia umblătoare erau reale sau închipuite. Ştia că trebuia să fie imaginare, însă simţea că sunt reale.

Înnebunit, se târî pe pardoseală, până ajunse în faţa intrării în bucătărie.

Plângând de durere, se aştepta să vadă un fel de umbră frankensteiniană profilându-se în hol, iar apoi însăşi creatura aceea mişcându-şi dinţii ca de furculiţă şi răsucindu-şi sfârcurile din tirbuşoane.

Suna la uşă.

Poliţia. Imbecilii de la poliţie. Sunau la uşă, când ştiau că el fusese împuşcat. Sunau la soneria aia tâmpită, când el zăcea aici neputincios, cu Femeia Industrială aplecată ameninţător spre el, cu degetul de la picior în cealaltă parte a bucătăriei, sunau la uşă, când cu sângele care curgea acum din el ar fi putut face transfuzii unui salon întreg de hemofilici răniţi. Ce se-aşteptau nemernicii naibii? Să-i servească frumos cu ceai şi fursecuri?

— Spargeţi dracului uşa aia! zbieră el.

Junior lăsase înadins uşa încuiată, fiindcă dacă ar fi rămas descuiată ar fi părut că vrusese să le înlesnească intrarea în apartament, ceea ce ar fi trezit suspiciuni privind întregul scenariu.

— Spargeţi dracului uşa aia!

După ce imbecilii naibii citiseră probabil ziarul şi fumaseră vreo câteva ţigări, se gândiră totuşi să spargă uşa. Ce încordare mulţumitoare: pârâitul lemnului crăpat, trosnetul.

Iată-i, în sfârşit, cu revolverele scoase din toc, prudenţi. Alte uniforme, dar tot îi aminteau de poliţaii din Oregon, strânşi la umbra foişorului. Aceleaşi mutre: priviri dure, suspicioase.

Dacă Vanadium şi-ar fi făcut apariţia printre aceşti oameni, Junior simţea că şi-ar fi vărsat maţele cu totul, organele interne şi oasele, până nu i-ar mai fi rămas nimic înăuntrul pielii.

— Am crezut că a fost un hoţ, gemu Junior.

Nu se repezi, însă, să le debiteze toată povestea imediat, ca să nu pară că învăţase scenariul pe de rost.

Nişte medici de la salvare intrară în urma poliţiştilor care se împrăştiaseră prin apartament, iar Junior renunţă să mai ţină apăsat şervetul peste ciotul de deget.

Peste vreo două minute, poliţaii reveniră şi se ghemuiră pe vine, lângă personalul medical, care dădea primele îngrijiri.

— Nu e nici un intrus.

— Mi s-a părut că e cineva.

— Nici o urmă de pătrundere prin efracţie.

Strâmbându-se de durere, Junior rosti crispat: „Accident”.

Poliţaiul ridicase de pe jos revolverul calibru 22, agăţându-l prin trăgaci cu un creion, ca să evite distrugerea amprentelor.

— E-al meu, zise Junior, arătând din cap spre pistol.

Nişte sprâncene arcuite punctară întrebarea:

— Te-ai împuşcat singur?

Junior se căznea să pară ruşinat şi spăsit:

— Mi s-a părut că am auzit ceva. Am scotocit prin casă.

— Şi te-ai împuşcat singur în picior?

— Da, zise Junior, abţinându-se să nu adauge şi „dobitocule”.

— Cum s-a întâmplat?

— Eram nervos, agitat, zise el, după care urlă când unul dintre medici se dovedi a fi un sadic deghizat pe post de înger milos.

Încă doi ofiţeri în uniformă intraseră în bucătărie, după ce scotociseră prin tot apartamentul. Păreau amuzaţi.

Lui Junior îi venea să-i împuşte pe toţi, dar se mulţumi să spună:

— Luaţi-l. Păstraţi-l. Dar căraţi-vă dracului de-aici.

— Pistolul? întrebă un ofiţer, care rămăsese ghemuit pe vine.

— Nu vreau să-l mai văd în ochi. Urăsc armele de foc. Dumnezeule, ce rău mă doare.

Pe urmă, cu ambulanţa la spital, transportat rapid la chirurgie şi, pentru un timp, binecuvântata inconştienţă.

Personalul medical îi păstră degetul secţionat într-o pungă de plastic, pe care o găsiseră în cămară. Junior nu va mai folosi niciodată aşa ceva pentru conservarea alimentelor.

Deşi erau nişte specialişti de prima mână, chirurgii care l-au operat nu au izbutit să îi ataşeze la loc extremitatea smulsă atât de urât. Din cauza ţesuturilor foarte vătămate, nu se putea proceda la repararea delicată a osului, a nervilor şi a vaselor de sânge secţionate.

Ciotul de deget era tăiat la capătul osului cuneiform intern, privându-l pe Junior de tot ceea ce ar fi trebuit să existe între metatars şi vârful degetului. El era încântat de rezultat, fiindcă o alipire perfectă ar fi fost o calamitate.

Vineri dimineaţă, deja, pe 10 septembrie, după ceva mai mult de patruzeci şi opt de ore de când se împuşcase, se simţea bine şi avea moralul ridicat.

Semnă bucuros un formular de la poliţie, prin care renunţa la dreptul de proprietate asupra pistolului cumpărat la sfârşitul lui iunie. Municipalitatea avea un program de topire a armelor confiscate şi donate, din care făcea apoi fiare late de plug, xilofoane sau garnituri metalice pentru narghilele.

Joi, 23 septembrie, având în vedere accidentul şi operaţia suferită de Junior, comisia de recrutare – care revenise la hotărârea de a-l scuti de armată, când îşi dăduse demisia de la spital – a fost de acord să reprogrameze o nouă vizită medicală pentru luna decembrie.

Având în vedere protecţia pe care i-o putea oferi într-o lume plină de războinici, Junior considera că pierderea degetului mare de la picior, deşi tragică, reprezenta o mutilare necesară. De faţă cu doctorii şi asistentele

medicale, făcea glume pe seama dezmembrării şi, în general, afişa mult curaj, pentru care era foarte admirat.

Oricum, deşi traumatizantă, împuşcarea nu a fost lucrul cel mai urât care i s-a întâmplat în acel an.

În convalescenţă, a avut tot timpul să practice meditaţia. A devenit atât de expert în a se concentra asupra popicului imaginar, încât se putea rupe de tot ce era în jur. Ţârâitul strident al unui telefon care suna nu putea să-l scoată din transă. Nici măcar Bob Chicane, instructorul lui Junior, care cunoştea toate artificiile, nu reuşea să se facă auzit, atunci când Junior ajungea să se identifice cu popicul.

Avea destul timp, de asemenea, ca să-l caute pe Bartholomew.

La începutul anului, în ianuarie, când primise raportul dezamăgitor de la Nolly Wulfstan, Junior nu fusese convins că detectivul particular dăduse dovadă de suficientă minuţiozitate în ancheta lui. Avea bănuiala că, la Wulfstan, urâţenia era pe măsura leneviei.

Folosind un nume fals şi pretinzând că fusese copil înfiat, Junior a făcut nişte investigaţii la câteva organizaţii de plasare a copiilor, precum şi la nişte agenţii de stat şi federale. A putut constata că Wulfstan nu minţise: dosarele de adopţie erau sigilate prin lege, pentru protecţia părinţilor naturali, or a ajunge la ele era practic imposibil.

În aşteptarea inspiraţiei care să-i sugereze o strategie mai bună, Junior a revenit la cartea de telefon, pentru a-l căuta pe acel Bartholomew. Nu la anuarul pentru Spruce Hills şi împrejurimi, ci la cel pentru San Francisco.

Oraşul nu avea latura mai mare de zece kilometri şi o suprafaţă de doar 75 kilometri pătraţi, însă cu toate astea Junior se confrunta cu o sarcină extrem de dificilă. Sute de mii de oameni locuiau între marginile oraşului.

Şi mai rău chiar, persoanele care adoptaseră copilul lui Seraphim locuiau poate într-una dintre cele nouă regiuni din Bay Area. Milioane de liste de telefoane de trecut în revistă.

Repetându-şi ferm că norocul e de partea celor perseverenţi şi că întotdeauna trebuie să vedem latura luminoasă a lucrurilor, Junior a început cu oraşul propriu-zis şi cu cei care aveau numele de familie Bartholomew. Aici, numărul era acceptabil.

Dându-se drept asistent social de la Catholic Family Services, telefona la fiecare Bartholomew înregistrat, punând o întrebare referitoare la o recentă adopţie. Cei care se arătau nedumeriţi sau care susţineau că nu au adoptat nici un copil erau tăiaţi de pe listă, în general.

În câteva cazuri, când i-au fost trezite suspiciunile, în ciuda negării abonaţilor telefonici interpelaţi, Junior s-a ocupat de identificarea adreselor lor. I-a studiat pe viu şi a făcut alte investigaţii discrete, în rândul vecinilor, până s-a putut lămuri că prada lui era în altă parte.

Pe la mijlocul lui martie, epuizase posibilităţile cu Bartholomew ca nume de familie. Până în septembrie, când s-a împuşcat în picior, parcursese un sfert de milion din abonaţii înscrişi în anuar, în căutarea celor care aveau prenumele Bartholomew.

Fireşte, se putea foarte bine ca progenitura lui Seraphim să nu aibă telefon. În fond, era doar un copilaş, periculos pentru Junior într-un mod care nu-i era clar, însă oricum tot un copilaş.

Bartholomew era, totuşi, un nume mai neobişnuit, or logica sugera că dacă pe copil îl chema acum Bartholomew însemna că fusese botezat după numele tăticului lui adoptiv. Prin urmare, căutarea în anuar putea da roade.

Deşi continua să se simtă ameninţat, bazându-se, în această privinţă, pe instinct, Junior nu-şi dedica tot timpul vânătorii. Trebuia să se bucure şi de viaţă, la urma urmei. Autoperfecţionare, galerii de artă de explorat, femei de cucerit.

Mai mult ca sigur, probabil, Bartholomew îi va ieşi în cale când se va aştepta mai puţin, nu ca o consecinţă a căutării lui, ci în ordinea firească a lucrurilor. Dacă se întâmplă aşa, trebuia să fie pregătit să elimine ameninţarea imediat, prin orice mijloace disponibile.

Prin urmare, după ce trebuise, din păcate, să se împuşte, vânătoarea lui Bartholomew continua, dar la fel şi viaţa frumoasă.

După o lună de recuperare şi îngrijiri medicale postoperatorii, Junior a putut să-şi reia cursurile de critică de artă, pe care le frecventa de două ori pe săptămână. Şi-a reluat, de asemenea, plimbările aproape zilnice prin cele mai frumoase galerii şi muzee de artă din oraş.

O mică proteză pentru încălţăminte, confecţionată pe comandă, dintr-un cauciuc tare, dar pliabil, umplea golul lăsat de degetul lipsă. Cu ajutorul acestui dispozitiv simplu, se simţea bine în orice pantof, aşa că, în noiembrie, Junior nu mai şchiopăta deloc.

Când s-a prezentat la vizita medicală în faţa comisiei de recrutare, miercuri, 15 decembrie, a lăsat proteza în pantof, dar a şchiopătat ca bătrânul actor Walter Brennan, când dădea târcoale fermei în *The Real McCoys.*

Medicul de la comisia de recrutare a constatat starea de invaliditate şi l-a declarat imediat pe Junior inapt pentru serviciul militar. Calm, dar cu patos, Junior s-a rugat să i se dea şansa de a-şi face datoria în rândul forţelor armate, însă comisia nu s-a lăsat impresionată de patriotismul lui, fiind preocupată doar de fluxul continuu al potenţialilor recruţi care aşteptau să le vină rândul.

Pentru a sărbători momentul, Junior s-a dus la o galerie şi a cumpărat al doilea obiect de artă din colecţia lui. Nu o sculptură, de data asta, ci un tablou.

Deşi nu la fel de tânăr ca Bavol Poriferan, acest artist era adorat de critici şi considerat un geniu. Avea un singur nume misterios, Sklent, iar în fotografia afişată în galerie arăta ca un om periculos.

Capodopera cumpărată de Junior era mică, o pânză de patruzeci centimetri pătraţi, dar costa 2 700 de dolari. Întreaga pictură – intitulată *Cancerul vine pe nesimţite, Varianta 1* – era complet neagră, cu excepţia unei mici mase noduroase, de un verde ca fierea şi un galben-puroi, în colţul din dreapta sus. Făcea toţi banii.

Era foarte fericit, făcea zilnic progrese în toate domeniile, viaţa devenea din ce în ce mai frumoasă – până când s-a întâmplat ceva mai rău decât episodul cu împuşcătura. Incidentul i-a distrus ziua, săptămână, restul anului.

După ce a stabilit cu galeria de artă cum să îi fie livrată achiziţia, Junior s-a oprit să ia prânzul la un restaurant din apropiere. Localul servea meniuri superbe: ruladă de carne, friptură de pui, macaroane cu brânză.

Instalat pe un scaun la tejgheaua barului, a comandat un cheeseburger, salată de varză crudă, cartofi prăjiţi şi un pahar de Cola cu cireşe.

Potrivit unui alt proiect de autoperfecţionare pus în aplicare de când se mutase în California, Junior urmărea să devină un gurmand rafinat şi un mare specialist în vinuri alese.

Din acest punct de vedere, San Francisco era „universitatea” perfectă, întrucât oferea nenumărate restaurante de talie mondială într-o varietate etnică inimaginabilă.

Din când în când, totuşi, revenea la origini, adică la mâncarea care îi plăcea cel mai mult. De unde şi cheeseburgerul cu garniturile lui decadente.

I se aduse tot ce comandase – cu vârf şi îndesat, cum s-ar spune. Când ridică jumătatea superioară a chiflei ca să mai pună nişte muştar înăuntru, descoperi o monedă strălucitoare îndesată în stratul de brânză pe jumătate topită.

Răsucindu-se brusc pe taburet, cu chifla într-o mână şi cu tubul de muştar strâns tare în cealaltă, Junior privi atent în restaurantul lung şi îngust. Îl căuta pe poliţaiul maniac. Pe poliţaiul maniac şi mort. Chiar se aştepta să dea cu ochii de Thomas Vanadium: cu o crustă de sânge închegat pe ţeastă, cu faţa zdrobită şi măcelărită, aşa cum fusese trântit în cariera plină cu apă. Da, se aştepta parcă să-l vadă şiroind de apă, ca şi cum abia se sculase din automobilul-sicriu, cu care se scufundase.

Deşi la bar nu erau ocupate decât jumătate dintre scaune şi nici unul imediat lângă Junior, majoritatea

separeurilor erau pline de clienţi. Unii şedeau cu spatele la el. Trei erau de talia lui Vanadium.

Traversă grăbit restaurantul, croindu-şi drum printre ospătăriţe, ca să verifice fiecare dintre cele trei posibilităţi; fireşte, însă, nici unul dintre bărbaţii bănuiţi nu se dovedi a fi detectivul mort – şi nici vreo altă cunoştinţă de-a lui Junior, în fond, ce căuta el – ce? – o fantomă. Bine, dar fantomele răzbunătoare nu obişnuiesc să se oprească prin restaurante, ca să servească masa, între două episoade de hărţuire.

Oricum, Junior nu credea în fantome. Credea în tot ceea ce există în came şi oase, piatră şi mortar, în bani şi putere, în el însuşi şi în viitor.

Nu avea de-a face cu o fantomă. Nici cu un mort viu. Era vorba despre altceva, însă până se dumirea cine era, singura persoană pe care putea s-o caute era Vanadium.

Fiecare separeu avea câte o fereastră largă, de unde se vedea în stradă. Vanadium nu era nici afară, pândindu-l de pe trotuar: nici urmă de mutra lui turtită lucind sub soarele de decembrie.

Sub privirile tuturor celor prezenţi în restaurant, care îi urmăreau circumspecţi fiecare mişcare, Junior scăpă din mâini chifla şi tubul de muştar. Trecând printre uşile batante de la capătul barului, pătrunse pe culoarul de la bucătărie.

Trecu pe lângă cele două chelneriţe din spatele barului, iar apoi mai departe prin dreptul bucătarului care prăjea ouă, burgeri şi bacon pe grătar. Pe chipul lui schimonosit se întipărise, probabil, o expresie fioroasă, din moment ce toţi angajaţii localului se trăgeau la o parte ca să-i facă loc.

Când se rotise pe taburet ca să se năpustească prin restaurant, Junior îşi pierduse controlul de sine. De la o secundă la alta, valuri de furie şi spaimă îl copleşeau din ce în ce mai rău.

Ştia că trebuia să încerce să se stăpânească. Degeaba. Nu reuşea să respire rar şi adânc, nu-şi amintea nici una dintre celelalte metode naive de autocontrol propovăduite de Zedd, uitase toate tehnicile meditative utile.

Când trecu pe lângă farfuria lui cu mâncare şi văzu iarăşi moneda sclipind în brânză, trase o înjurătură.

Şi acum, aici, în bucătărie, pe o uşă cu un hublou în centru, în sfârâit de prăjeli şi zdrăngănit de veselă, în aburi de ceapă prăjită şi mirosuri apetisante de pui la grătar, combinate cu arome gustoase de cartofi pai rumeniţi în tigăi cu mult ulei.

Personalul de la bucătărie. Toţi bărbaţi. Unii se uitau la el miraţi; alţii nici nu-l băgau în seamă. Lăcrimându-i ochii de la aburi şi căldură, Junior trecea prin fiecare colţ al încăperii, în căutarea lui Vanadium, a unui răspuns.

Când proprietarul localului îl opri să intre din bucătărie în camera cu provizii, de unde se ajungea la ieşirea de serviciu, Junior nu aflase nici un răspuns. Năduşind şi dârdâind simultan, Junior îl înjură, iar confruntarea deveni urâtă.

Atitudinea proprietarului se mai înmuie oarecum când Junior îi povesti de monedă, înmuindu-se şi mai mult chiar când se duseră împreună la tejgheaua barului ca să vadă dovada în brânză. Omul trecu de la o furie îndreptăţită la nişte scuze umile.

Junior nu avea nevoie de scuze. Oferta de a servi un prânz pe gratis – sau de a mânca acolo o săptămână pe spezele casei – nu îl îmbună nicidecum. Nu-l interesau pe el plăcintele cu mere căpătate pe degeaba.

El avea nevoie de o explicaţie, dar nimeni nu i-o putea da pe cea de care avea nevoie, fiindcă nimeni în afară de el nu ştia semnificaţia şi simbolismul acelei monede.

Cu burta goală şi mintea confuză, plecă de la restaurant.

Păşind pe trotuar, era conştient de mutrele mesenilor de la ferestre – toţi ca nişte boi rumegători. Le dăduse un subiect de conversaţie, pentru orele pe care le mai aveau de stat la birou sau la magazin. Devenise un obiect de amuzament pentru nişte străini, unul dintre nenumăraţii excentrici ai metropolei.

Îl îngrozea comportarea lui.

În drumul spre casă, pe jos: încet şi adânc, respiră încet şi adânc, nu cu paşi iuţi, ci cu un mers agale, încercând să

elimine tensiunea acumulată, căznindu-se să se concentreze la lucruri pozitive, cum era scutirea definitivă de armată şi achiziţionarea tabloului de Sklent.

Voioşia dinainte de Crăciun părăsise parcă San Francisco. Strălucirea şi frumuseţea sărbătorilor de iarnă se risipiseră, pentru el, în locul lor instalându-se o stare sumbră şi ameninţătoare ca în *Cancerul vine pe nesimţite, Varianta 1.*

Când ajunse înapoi la apartament, Junior tot nu ştia cum să procedeze, aşa că îi telefonă lui Simon Magusson, avocatul lui din Spruce Hills.

Sună de la aparatul din bucătărie, care era pe secreterul din colţ. Sângele fusese curăţat de multă vreme, deja, iar micile stricăciuni de la ricoşeul glonţului fuseseră şi ele reparate.

În mod straniu, aşa cum i se întâmpla adesea în această încăpere, simţi că îl mănâncă degetul secţionat. Nu avea nici un sens să îşi scoată pantoful şi ciorapul ca să îşi scarpine ciotul, fiindcă senzaţia de mâncărime tot n-ar fi dispărut aşa. Ciudat, dar mâncărimea era chiar în degetul fantomă, pe care nu mai avea cum să-l scarpine vreodată.

Când răspunse, în fine, la telefon, avocatul părea destul de agasat, ca şi cum Junior ar fi fost echivalentul unui deget enervant, de care voia să scape prin împuşcare.

Avortonul cu căpăţână mare, ochi bulbucaţi şi buze rânjite se alesese cu 850 000 de dolari de pe urma morţii lui Naomi, aşa că, la atâta bănet, putea măcar furniza nişte mici informaţii. Oricum, probabil că-l va taxa pentru timpul „irosit”.

Ţinând seama de faptele lui din ultima noapte pe care o petrecuse la Spruce Hills, în urmă cu unsprezece luni, Junior ştia că trebuia să fie prudent acum. Fără să se incrimineze singur, prefăcându-se că nu avea habar de nimic, spera să afle dacă scenariul lui plănuit cu grijă, privind moartea Victoriei şi subita dispariţie a lui Vanadium, convinsese autorităţile – sau dacă nu cumva ceva mersese prost, ceea ce ar fi explicat apariţia monedei la masă.

— Domnule Magusson, mi-ai spus la un moment dat că, dacă Vanadium mă mai sâcâie vreodată, îi strângi laţul de

gât. Ei bine, cred că e cazul să iei nişte măsuri în acest sens.

— Doar nu vrei să spui că te-a contactat? întrebă Magusson, tresărind.

— Nu ştiu, dar cineva mă hărţuieşte…

— Vanadium?

— Bănuiesc că tipul…

— L-ai văzut? insistă Magusson.

— Nu, dar eu…

— Ai vorbit cu el?

— Nu, nu. Dar în ultima vreme…

— Sper că ştii ce s-a întâmplat aici, referitor la Vanadium?

— Cum? Nu, nu prea, minţi Junior.

— Când m-ai mai sunat pe la începutul anului, ca să îmi ceri o recomandare privind un detectiv privat, de-acolo, femeia fusese găsită moartă, de curând, iar Vanadium era şi el dat dispărut, dar nimeni nu făcuse încă legătura între cele două incidente.

— Care femeie?

— Sau, oricum, chiar dacă poliţia a ştiut adevărul de la bun început, nu l-a dat publicităţii. N-am avut de ce să-ţi pomenesc de asta, când am vorbit atunci. Iar, despre Vanadium, nici nu ştiam măcar că dispăruse.

— Nu-nţeleg ce tot îndrugi acolo!

— Conform probelor, se pare că Vanadium a ucis o femeie de-aici, o asistentă medicală de la spital. O ceartă din dragoste, poate. I-a dat foc la casă, cu cadavrul ei înăuntru, ca să-şi acopere urmele, însă o fi realizat că tot puteau să-l dibuiască, aşa că şi-a luat tălpăşiţa.

— Încotro?

— Habar n-are nimeni. N-a mai fost văzut, decât acum, de tine.

— Nu, nu, eu nu l-am văzut, preciză Junior. Doar am presupus, când a început hărţuirea de-aici…

— Ar trebui să suni la poliţia din San Francisco, ca să îţi pună locuinţa sub supraveghere şi să îl înhaţe, dacă îşi face apariţia.

Întrucât se credea că se împuşcase singur din greşeală, în timp ce scotocea prin casă după un hoţ inexistent, Junior figura deja în evidenţele poliţiei ca un mare imbecil. Dacă ar încerca acum să le explice cum îl torturase Vanadium cu o monedă şi cum moneda aceea apăruse tocmai în cheeseburgerul lui, poliţaii l-ar considera iremediabil nebun.

În plus, nu voia că poliţia din San Francisco să afle că fusese suspectat, de către cel puţin unul de-al lor, că îşi omorâse nevasta în Oregon. Dacă pe vreunul dintre copoii de-aici îl apuca vreo curiozitate şi cerea o copie a dosarului despre moartea lui Naomi, şi dacă în acel dosar Vanadium notase poate că Junior se trezise la un moment dat dintr-un coşmar, repetând înspăimântat Bartholomew? Şi, atunci, cum ar fi dacă, până la urmă, Junior îl localiza pe ticălosul ăla mic de Bartholomew şi îl elimina, iar poliţaiul de-aici care citise dosarul cazului făcea legătura dintre un Bartholomew şi celălalt şi se apuca să pună întrebări?!? Într-adevăr, raţionamentul părea exagerat. Cu toate acestea, Junior spera să iasă cât mai repede din conul de atenţie al SFPD şi să nu mai aibă de-a face cu ei niciodată pe viitor.

— Vrei să dau eu telefon şi să confirm că Vanadium te hărţuia aici? întrebă Magusson.

— Cui să-i dai telefon?

— Ofiţerului de gardă, de la San Francisco PD. Ca să confirm relatarea ta.

— Nu. Nu-i nevoie, spuse Junior, încercând să pară degajat. Având în vedere ce mi-ai spus, persoana aia care mă sâcâie aici nu are cum să fie Vanadium. Adică, dacă tipul e fugar şi are atâtea belele pe cap, nu cred că şi-ar mai pierde vremea să mă frece pe mine aşa.

— Cu obsedaţii ăştia nu se ştie niciodată, îl preveni Magusson.

— Nu, în nici un caz, nu cred. Dacă încep să mă gândesc mai bine, cred că au fost mai degrabă nişte puştani, care au făcut o glumă proastă. Probabil că Vanadium a ajuns să mă obsedeze mult mai mult decât am crezut eu, din

moment ce, când am păţit-o acum, m-am gândit numaidecât la el.

— În fine, dacă te răzgândeşti cumva, dă-mi un semnal.

— Mulţam. Dar sunt convins acum că au fost doar nişte puştani.

— Nu te-ai arătat prea surprins? zise Magusson.

— Poftim? Surprins în legătură cu ce?

— În legătură cu Vanadium, care a omorât-o pe soră şi s-a evaporat. Toată lumea pe-aici a fost uluită.

— Sincer să fiu, mie tipul mi s-a părut totdeauna dezechilibrat mintal. Ţi-am spus de altfel şi dumitale, când stăteam de vorbă în birou.

— Da, aşa e, zise Magusson. Iar eu am zis că nu merită să i se dea nici o atenţie, fiindcă mi se părea un cruciat bine intenţionat, un fel de smintit întru credinţă. Se pare că dumneata l-ai intuit bine, domnule Cain.

Afirmaţia avocatului îl surprinse pe Junior. Faptul că Magusson recunoscuse că se înşelase în privinţa lui Vanadium era ca şi cum ar fi spus *Poate că până la urmă n-ai omorât-o, totuşi, pe nevastă-ta,* însă tipul era de felul lui un zeflemitor răutăcios, aşa că Junior nu avea cum să pretindă mai mult de la el, decât aceste scuze implicite.

— Cum mai e viaţa prin Bay City? întrebă avocatul.

Junior nu făcu greşeala de a crede că noua atitudine conciliantă a lui Magusson însemna că deveniseră prieteni, că puteau să-şi facă destăinuiri sau să îşi împărtăşească adevăruri. Singurul prieten adevărat al broscoiului lacom de bani nu va fi întotdeauna decât cel pe care-l vedea când se uita singur în oglindă. Dacă descoperea că Junior o ducea tot într-o veselie, post-Naomi, Magusson era capabil să înmagazineze informaţia, până ce găsea modalitatea de a o folosi în avantajul lui.

— Mă simt singur, spuse Junior. Mi-e atât de dor…

— Se spune că primul an e cel mai greu. Pe urmă, ţi se pare mai uşor să mergi mai departe.

— A trecut aproape un an, dar nu ştiu cum se face, parcă e mai rău, minţi el.

După ce închise, Junior se holbă la telefon, profund nemulţumit. Nu aflase mare lucru, decât că nu îl descoperiseră pe Vanadium scufundat cu maşina pe fundul lacului.

De când găsise moneda în cheeseburger, Junior rămăsese oarecum cu convingerea că poliţaiul maniac supravieţuise ciomăgelii. În ciuda rănilor grave, poate că Vanadium înotase la suprafaţă prin apa mâloasă, scăpând de la înec.

După conversaţia cu Magusson, însă, Junior îşi dădu seama că această teamă era iraţională. Dacă, printr-o minune, detectivul izbutise să iasă din lacul îngheţat, oricum ar fi necesitat îngrijiri medicale de urgenţă. Probabil că se dusese, clătinându-se pe picioare sau de-a buşilea, până la şoseaua regională, ca să ceară ajutor, neştiind că Junior îi aranjase deja fundalul de ucigaş al Victoriei şi prea grav rănit ca să-i mai stea gândul la altceva, decât să-şi salveze viaţa.

Dacă Vanadium era dat dispărut în continuare însemna că era încă în sicriul lui cu opt cilindri.

Dar rămânea problema monedei.

Din cheeseburger.

Cineva o pusese acolo.

Dacă nu Vanadium, atunci cine?

56

Barty mergea în picioruşe, întâi mai poticnit, apoi mai sigur pe el, ajungând până la urmă, atent la echilibru şi foarte solemn, să o ajute pe maică-sa, cărându-i câte o plăcintă la una dintre livrări.

A trecut de la coşuleţul în care dormise iniţial, la un pătuţ cu margini din plasă de fier, şi asta cu câteva luni înainte de vârsta la care alţi copii mici fac aşa. După nici o

săptămână, a cerut ca marginile laterale să fie coborâte până la nivelul saltelei.

Timp de opt nopţi după aceea, Agnes a capitonat podeaua cu pături îndoite, de o parte şi de cealaltă a pătuţului băiatului, ca un mijloc de precauţie în eventualitatea unei căderi nocturne. În a opta dimineaţă, a constatat că Barty pusese la loc în dulap păturile de pe jos. Nu le îndesase alandala pe rafturi – cum ar fi procedat orice ţânc –, ci le împăturise şi le stivuise la fel de frumos, cum ar fi făcut şi Agnes.

Băieţelul nu a pomenit niciodată de isprava lui, iar maică-sa a renunţat să-şi mai facă griji că puiul ei ar putea cădea din pat.

Între primul şi al treilea an de viaţă, Barty a demonstrat inutilitatea oricăror cărţi de îngrijit şi crescut copiii mici, pe care o mamă pedantă se bazează îndeobşte pentru a şti la ce să se aştepte din partea progeniturii ei şi, când Barty a crescut, a colaborat şi a învăţat conform propriul său ritm.

Băiatul era deosebit nu numai prin ceea ce nu făcea, ci şi prin ceea ce făcea, în comparaţie cu alţi copii la aceeaşi vârstă. Bunăoară, nu a avut celebra fază de teribilisme, când ţâncii îşi îmbolnăvesc mamele de nervi, cu crize de personalitate şi autoritate.

Neobişnuit de sănătos, nu a făcut nici una dintre bolile copilăriei, nici răceli sau gripe.

Adesea, oamenii îi spuneau lui Agnes că ar trebui să-i găsească deja un impresar lui Barty, care era extraordinar de fotogenic; în mod cert, putea să se facă manechin sau actor. Deşi fiul ei era într-adevăr un flăcău chipeş, Agnes ştia totuşi că nu era chiar atât de frumos cum îl vedeau ceilalţi. Mai mult decât trăsăturile lui atrăgătoare, ceea ce-l făcea pe Barty atât de încântător, ceea ce îl făcea să pară nespus de arătos erau, de fapt, alte calităţi: o graţie neobişnuită la un copil atât de mic, o dezinvoltură fizică în fiecare mişcare sau gest, ca şi cum o relaţie privilegiată cu Timpul i-ar fi lăsat o perioadă de douăzeci de ani, pentru a deveni un puştiulică de trei ani; un temperament absolut afabil şi un surâs permanent care îi lumina toată faţa,

inclusiv ochii aceia verzi şi fascinanţi. Poate că sănătatea lui extraordinară se oglindea cel mai relevant în părul gros şi lucios, în culoarea roz-aurie a pielii lui atinse de vară, în fiecare trăsătură fizică de-a lui, existând şi momente când părea radios.

În iulie 1967, la doi ani şi jumătate, a făcut şi el prima lui gripă, un virus ciudat pentru acel anotimp şi cu nişte reacţii urâte. Îl durea rău în gât, dar nu făcea gălăgie şi nici măcar nu se plângea. Îşi înghiţea medicamentele, fără să opună rezistenţă şi, chiar dacă se mai odihnea din când în când, se juca frumos cu jucăriile şi răsfoia cărţile ilustrate cu poze, cu aceeaşi plăcere ca întotdeauna.

A doua zi după ce Barty se îmbolnăvise, Agnes a coborât la parter şi l-a găsit la masa din bucătărie, în pijama, colorând fericit nişte imagini dintr-o carte.

Când Agnes îl lăudă că era aşa un băieţel viteaz, care îşi ducea guturaiul pe picioare, fără să se plângă, Barty ridică din umeri. Continuând să coloreze, spuse:

— E doar aici.

— La ce te referi?

— La răceala mea.

— Răceala ta e doar aici?

— Nu e peste tot.

Agnes era încântată de conversaţiile lor. Barty era mult mai avansat în privinţa vorbirii şi a vocabularului, decât alţii de vârsta lui, însă tot copil rămânea, iar remarcile lui erau pline de inocenţă şi de farmec.

— Vrei să zici că răceala ta e doar la nas, nu şi la picioare?

— Nu, mami. Oamenii nu fac răceală la picior.

— Picioare.

— Mda, aşa, confirmă el, colorând cu albastru un iepuraş care dansa cu o veveriţă.

— Adică e cu tine în bucătărie, dar nu şi dacă te duci în salonaş? Răceala ta face cum vrea ea?

— Asta-i chiar o prostie.

— Dar tu ai zis că răceala ta e doar aici. Poate că o să rămână la bucătărie, sperând să capete o bucăţică de plăcintă.

Răceala mea e doar aici, insistă el, nu peste tot unde merg.

— Vasăzică… nu eşti doar aici cu răceala ta?

— Nu, nu.

— Dar unde mai eşti, mă rog, conaşule Lampion? în curte, ca să te joci?

— Mda, pe undeva.

— În salonaş, ca să citeşti?

— Mda, pe undeva.

— Toate în acelaşi timp?

Cu limba vârâtă între dinţi, în timp ce se concentra să nu coloreze cu albastru dincolo de conturul iepuraşului, Barty încuviinţă din cap: „Îhî”.

Sună telefonul, punând capăt discuţiei lor, însă Agnes avea să şi-o amintească la sfârşitul acelui an, în Ajunul Crăciunului, când Barty a ieşit să se plimbe în ploaie şi a schimbat pentru totdeauna viziunea maică-sii despre lume şi despre propria-i existenţă.

Spre deosebire de mulţi alţi copii mici, pe Barty nu-l deranjau schimbările. De la biberon la pahar, de la coşuleţul de dormit la pătuţ, de la mâncărurile preferate la gusturi necunoscute, pe el îl fascina noul. Deşi Agnes rămânea mereu prin preajmă, lui Barty îi convenea la fel de mult şi dacă era lăsat, temporar, în grija Mariei Gonzalez sau a lui Edom, zâmbindu-i la fel de vesel şi unchiului Jacob, când îl vedea.

N-a trecut niciodată printr-o fază în care să nu se lase strâns în braţe sau sărutat. Era un băieţel lipicios şi tandru, căruia îi plăcea să i se arate că este iubit.

Curenţii fricii iraţionale, care periodic tulbură, îndeobşte, practic orice copilărie, nu au agitat apele frumos curgătoare ale primilor trei ani din viaţa lui Barty. Nu îi era teamă de doctor sau de dentist, nici de frizer. Nu-i era nici

frică să adoarmă, iar în timpul somnului se părea că avea numai vise frumoase.

Întunericul, sursa spaimei din copilărie de care majoritatea adulţilor nu scapă complet niciodată, nu îl înfricoşa pe Barty. Deşi, pentru o vreme, în dormitorul lui s-a aflat o mică veioză cu Mickey Mouse, rolul acelei lumini nu era să îl aline pe băieţel, ci să calmeze nervii maică-sii, care se frământa la gândul că puiul ei putea să se sperie, dacă se trezea noaptea singur, în beznă.

Poate, însă, că grija aceasta nu reprezenta doar o banală nelinişte de mamă. Dacă în noi lucrează, într-adevăr, şi un al şaselea simţ, atunci poate că, în subconştient, Agnes îşi dădea seama de tragedia ce avea să vină: tumorile, operaţia, cecitatea.

Bănuiala lui Agnes că Barty va fi un copil minune se confirmase în dimineaţa în care băiatul, care tocmai împlinise un an, şedea pe scăunelul lui înalt şi număra plăcintele de pe masă. În următorii doi ani, diverse dovezi de inteligenţă extraordinară şi de talente minunate nu făcuseră decât să întărească, de fapt, convingerea lui Agnes.

Exact în ce domeniu avea să exceleze Barty, nu s-a putut şti iniţial. Avea multiple talente.

Când i s-a dat o muzicuţă micuţă, s-a apucat să improvizeze diverse versiuni simplificate ale unor melodii auzite la radio. Beatles, cu „All You Need Is Love”; The Box Tops’, cu „The Letter”. Stevie Wonder, cu „I Was Made to Love Her”. Lui Barty, îi era suficient să asculte o dată un cântec, pentru a-l reproduce destul de fidel.

Deşi armonica din tablă şi plastic era mai degrabă de jucărie, băiatul interpreta la ea bucăţi muzicale surprinzător de complexe. Din câte putea aprecia Agnes, Barty nu falsa niciodată.

Unul dintre cadourile preferate primite de Crăciun, în 1967, a fost o muzicuţă cu douăsprezece orificii şi cu patruzeci şi opt de ancii, care prindea trei octave. Chiar şi în mânuţele lui şi cu limitele inevitabile ale buzelor de copil,

acest instrument mai sofisticat îi dădea posibilitatea să interpreteze versiuni complete ale tuturor cântecelor care îi plăceau.

Era talentat, de asemenea, şi la vocabular şi vorbire.

Încă de foarte mic, Barty era în stare să stea foarte cuminte, cu condiţia ca maică-sa să-i citească. Nu îşi pierdea niciodată răbdarea, nemaifiind atent, cum se întâmplă cu alţi copii. Îi plăcea mai ales să şadă amândoi unul lângă celălalt, iar ea să urmărească fiecare rând cu degetul, astfel încât el să poată vedea cu precizie fiecare cuvânt pe care i-l citea. În felul acesta, a învăţat singur să citească încă de la trei ani.

În scurt timp, a renunţat la cărţile de poveşti cu poze şi a trecut la romane scurte pentru cei care citeau bine, iar apoi, rapid, la cărţi pentru adolescenţi. *Aventurile lui Tom Swift* şi misterele lui Nancy Drew l-au captivat toată vara, până la începutul toamnei.

O dată cu cititul, a venit şi scrierea, aşa că într-un carneţel a început să-şi noteze diverse aspecte interesante din povestirile care îi plăceau. „Jurnalul unui cititor de cărţi”, cum îşi intitulase el acest caiet, o fascina pe Agnes, care îl citea cu permisiunea lui; însemnările lui personale erau pline de entuziasm, seriozitate şi farmec – însă, practic, de la o lună la alta, Agnes observa că deveneau din ce în ce mai puţin naive, fiind în schimb mult mai complexe, mai contemplative.

Deşi, ani de zile, predase limba engleză, ca profesor voluntar, unor grupuri de câte douăzeci de elevi şi cu toate că o învăţase pe Maria Elena Gonzalez să vorbească o engleză impecabilă şi fără vreun accent semnificativ, Agnes nu prea a avut ce să-i predea fiului ei. Mai mult chiar decât alţi copii, acesta întreba *de ce* cu o regularitate ameţitoare, de ce asta şi de ce aia, dar niciodată aceeaşi întrebare de două ori. Şi, de cele mai multe ori, ştia deja răspunsul pe care îl aştepta de la ea, vrând doar să îşi confirme acurateţea deducţiei lui. Era un autodidact atât de perfect, încât învăţa de unul singur, mai bine decât la orice colegiu renumit.

Lui Agnes toate aceste evenimente i se păreau uluitoare, amuzante, ironice – şi un pic triste. I-ar fi fost foarte drag să îl poată învăţa pe băieţel să citească şi să scrie, să vadă cum cunoştinţele şi competenţa lui înfloreau încet sub îngrijirea ei. Deşi susţinea din plin felul în care Barty îşi explora singur talentele şi cu toate că era mândră de uluitoarele lui realizări, simţea că progresele lui rapide o privau de dreptul de a se bucura de copilăria lui, chiar dacă în multe privinţe tot un copil rămânea.

Judecând după imensa plăcere de a învăţa, Barty nu se simţea privat de nimic. Pentru el, lumea era ca o portocală cu nenumărate straturi, pe care o curăţa de coajă şi o savura cu încântare.

În noiembrie 1967, povestirile despre Father Brown, detectivul, scrise de G.K. Chesterton pentru adulţii amatori de mistere, făceau tot deliciul pentru Barty. Seria aceasta de cărţi avea să păstreze un loc special în inima lui pentru tot restul vieţii – la fel ca şi *The Star Beast* de Roman Heinlein, care s-a numărat printre cadourile lui de Crăciun din acel an.

Şi, totuşi, în ciuda pasiunii lui pentru citit şi muzică, evenimentele sugerau că aptitudinile lui pentru matematică erau şi mai mari chiar.

Înainte de a învăţa singur să citească, tot singur a învăţat să numere şi să desluşească ora pe cadranul ceasului. Semnificaţia timpului avea asupra lui un impact pe care Agnes nu-l putea pricepe, poate deoarece conştientizarea naturii infinite a universului şi a naturii finite a fiecărei vieţi omeneşti – precum şi înţelegerea deplină a implicaţiilor acestor cunoştinţe – intervin, la majoritatea dintre noi, abia la tinereţe, dacă nu chiar mai târziu, pe când în cazul lui Barty, splendorile vaste ale universului şi, prin comparaţie, natura umilă a existenţei umane au fost sesizate, analizate şi absorbite în numai câteva săptămâni.

O vreme, îl amuza să i se ceară să determine numărul de secunde scurse de la un anumit eveniment istoric. I se dădea data, iar el făcea calculele în minte, oferind un

răspuns corect în numai douăzeci de secunde, rar poate ceva mai mult de un minut.

Doar de două ori, Agnes i-a verificat răspunsul.

Prima oară, a avut nevoie de creion, hârtie şi nouă minute, ca să calculeze numărul de secunde scurse de la un eveniment petrecut în urmă cu 125 ani, şase luni şi opt zile. Răspunsul ei a diferit de al lui, însă când a verificat calculele a constatat că uitase să ţină seama de anii bisecţi.

A doua oară, înarmată cu faptul calculat anterior că fiecare an obişnuit conţine 3 153 600 secunde, iar un an bisect conţine în plus 86 400 secunde, Agnes a putut verifica răspunsul lui Barty în numai patru minute. După aceea, a acceptat cifrele lui fără să le mai verifice.

În mintea lui, fără nici un efort aparent, Barty păstra un total mereu actualizat al numărului de secunde de când venise el pe lume şi al numărului de cuvinte din fiecare carte pe care o citea. Agnes nu verifica niciodată totalul cuvintelor dintr-un volum întreg; totuşi, când Agnes pomenea despre orice pagină dintr-o carte pe care Barty tocmai o terminase, băiatul ştia numărul de cuvinte pe care îl conţinea.

Aptitudinile lui muzicale erau mai degrabă un fel de prelungire a extraordinarului său talent la matematică. Barty spunea că muzica consta în numere, înţelegând prin aceasta, probabil, că putea traduce instantaneu notele oricărui cântec într-un cod numeric personal, pe care îl reţinea, având capacitatea de a repeta cântecul prin repetarea secvenţei codului. Când descifra o partitură muzicală, el vedea nişte aranjamente de numere.

Citind despre copiii minune, Agnes a aflat că majoritatea geniilor matematice aveau şi talent la muzică. Într-o măsură mai mică, dar totuşi impresionantă, şi reciproca era valabilă.

Aptitudinile lui Barty la citit şi la scris păreau şi ele legate de talentul pentru matematică. Pentru el, limba însemna întâi nişte sunete, un fel de muzică simbolizând obiecte şi idei, iar această muzică era tradusă apoi în silabe scrise,

folosind alfabetul – pe care el îl vedea ca un sistem matematic, utilizând douăzeci de cifre, în loc de zece.

Din cercetările ei, Agnes a descoperit că, în comparaţie cu alţi copii minune, Barty nu era chiar atât de excepţional. Unele genii matematice erau absorbite de algebră şi chiar de geometrie, înainte de a împlini trei ani. Jascha Heifetz a devenit un violonist desăvârşit la trei ani, iar la şase ani interpreta concerte de Mendelssohn şi Ceaikovski; Ida Händel le cânta, însă, de când avea cinci ani.

În cele din urmă, Agnes a ajuns să bănuiască, însă, că în ciuda plăcerii pe care băiatul o afişa pentru matematică şi, în general, pentru numere, marele lui talent şi marea lui pasiune se aflau în altă parte. Drumul lui se îndrepta spre un destin mai uluitor şi mai straniu decât viaţa oricăruia dintre geniile despre care citise ea.

Geniul lui Bartholomew ar fi fost poate înfricoşător, ba chiar odios, dacă făptura lui nu ar fi rămas deopotrivă copil şi copil genial. Tot la fel, ar fi părut agasant dacă s-ar fi arătat impresionat de propriile lui talente.

În ciuda minţii sclipitoare, Barty rămânea un băieţel căruia îi plăcea să alerge, să sară, să facă tumbe. Un copil care se dădea într-un leagăn, prins de stejarul din curtea din spate. Care s-a entuziasmat când a primit o tricicletă. Care chicotea încântat, urmărindu-l pe unchiul Jacob sucind şi răsucind pe degete o monedă.

Şi, cu toate că nu era sfios, Barty nu era nici înfumurat. Nu urmărea să smulgă laude pentru realizările lui, care, de fapt, nici nu erau prea cunoscute în afara familiei lor. Toată satisfacţia lui venea de la citit, explorat, perfecţionare.

Crescând, băiatul părea mulţumit să stea de unul singur sau împreună cu mama şi unchii lui. Cu toate acestea, Agnes se frământa la gândul că printre vecinii lor nu existau copii mici. Credea că Barty ar fi fost mai fericit dacă ar fi avut un tovarăş de joacă.

— Am, totuşi, pe undeva, o asigură el, într-o seară când Agnes îl învelea înainte de culcare.

— Oh? Şi unde îţi ţii tu prietenii ăştia – în debaraua din spate?

— Nu, acolo trăiesc monştrii, zise Barty, în glumă, fiindcă lui nu-i fusese niciodată frică de aşa ceva.

— Ho-ho, făcu ea, ciufulindu-l. Ia uite unde era Scheletul din dulap.

Barty nu se uita prea mult la televizor. Rămăsese şi el treaz suficient de târziu, când să vadă de câteva ori „Scheletul din dulap”, la care râsese cu mare antren.

— Undeva, spuse el, sunt nişte copii, prin vecini.

— Ultima oară când m-am uitat eu afară, la sud de casa noastră, n-am văzut-o decât pe domnişoara Galloway. Pensionară. Nemăritată. Fără copii.

— Da, da, lasă, undeva există o doamnă căsătorită, care are nepoţi.

— Şi are două vieţi?

— Mai mult de două.

— Sute!

— Mult mai multe.

— Selma Galloway, femeia misterioasă.

— Se poate, uneori.

— Ziua, profesoară la pensie, noaptea spioană rusă.

— Probabil nu oriunde spioană.

Încă din această seară, aici lângă patul fiului ei, Agnes a început să priceapă vag că unele dintre aceste conversaţii amuzante cu Barty nu erau poate chiar atât de fanteziste, pe cât păreau, şi că în felul lui copilăresc băiatul exprima nişte adevăruri, pe care ea le lua drept fabulaţii.

— Iar la nord de noi, spuse Agnes, ademenindu-l, Janey Carter a plecat la colegiu anul trecut. Şi era singurul copil din familie.

— Familia Carter nu locuieşte tot timpul acolo, zise el.

— Oh? Şi ce face? închiriază casa unor piraţi cu piraţi-copii, unor clovni cu clovni-copii?

— Tu eşti „Scheletul din dulap”, chicotea Barty.

— Iar tu ai o imaginaţie bogată.

— Nu chiar. Te iubesc, mami.

Barty căscă somnoros şi adormi cu o repeziciune uluitoare.

Şi, pe urmă, totul s-a schimbat, într-o clipă incredibilă. Totul s-a schimbat profund şi pentru totdeauna.

Ajunul Crăciunului, pe coasta Californiei. Deşi soarele a strălucit dimineaţa, norii s-au adunat după-amiaza, însă zăpada lipsea: greu de alunecat pe pante cu sania.

Prăjituri şi plăcinte delicioase ambalate în cutii termoizolante, daruri învelite în hârtii strălucitoare şi legate cu funde lucioase: Agnes pregătise livrările pentru prietenii ei mai nevoiaşi, dar şi pentru cei avuţi şi îndestulaţi. Fiecare chip drag, fiecare îmbrăţişare, fiecare surâs, fiecare urare veselă „Crăciun fericit”, ori de câte ori poposea la câte o casă, o îmbărbătau şi îi dădeau curaj pentru misiunea tristă care o aştepta după ce împărţea toate darurile.

Barty o însoţea pe mama lui, în furgoneta Chevrolet verde a acesteia. Deoarece prăjiturile, plăcintele şi cadourile erau prea numeroase pentru a încăpea într-un singur vehicul, Edom lua şi el parte la expediţie, venind în urma lor cu automobilul lui galben cu alb, Ford Country Squire, fabricat în 1954.

Agnes botezase convoiul lor de maşini „Caravana de Crăciun”, denumire pe gustul lui Barty, care era pasionat de magic şi aventură. Tot timpul se răsucea pe scaun şi se ridica în genunchi, ca să se uite la unchiul Edom, căruia îi făcea cu mâna viguros.

Atât de multe opriri, dar aşa de scurte, o splendoare de pomi de Crăciun, împodobiţi diferit după gusturile fiecărei familii, fursecuri, ciocolată fierbinte, cocteil de ouă, discuţii matinale în bucătării luminoase îmbălsămate de mirosuri de bucate apetisante şi – după-amiaza, când se mai răcorise afară – urări sărbătoreşti în faţa şemineului, daruri oferite şi daruri primite, dulciuri la schimb, „Silver Bells”, „Hark How the Bells” şi „Jingle-Bell Rock” la radio: şi aşa s-a făcut ora trei după-amiaza, în Ajunul Crăciunului, când toate livrările fuseseră încheiate înainte de venirea lui Moş Crăciun.

Cu furgoneta încărcată de dulciuri, bunătăţi de tot felul şi cadouri, Edom porni direct spre casă, plecând de la locuinţa

lui Obadiah Sepharad, unde făcuseră ultimul popas. Gonea cu viteză, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l ajungă din spate nişte tornade sau valuri uriaşe.

Lui Agnes şi lui Barty le mai rămânea o oprire, unde bucuria Crăciunului avea să rămână veşnic îngropată împreună cu soţul, de care îi era dor şi acum în fiecare zi, şi tatăl, pe care copilul nu-l va cunoaşte niciodată.

Intrarea în cimitir era străjuită de chiparoşi. Înalţi şi solemni, arborii făceau parcă de gardă, ca să împiedice, poate, duhurile agitate să iasă afară pe tărâmul celor vii.

Joey se odihnea sub paza severă a chiparoşilor, dar lângă un arbore de piper din California. Cu ramurile lui graţioase şi revărsate în cascadă, copacul stătea parcă în meditaţie sau rugăciune.

Afară era răcoare, dar nu se făcuse, totuşi, frig. O briză uşoară purta cu ea mirosul mării de dincolo de deal.

S-au dus la mormânt cu trandafiri roşii şi albi. Agnes cu cei roşii, Barty cu cei albi.

Primăvara, vara şi toamna, împodobeau mormântul cu trandafirii cultivaţi de Edom în curtea laterală. În acest anotimp neprielnic rozelor, buchetele aduse acum de Crăciun fuseseră cumpărate de la o florărie.

Încă din adolescenţă, Edom fusese atras de grădinărit, făcându-i mare plăcere să cultive trandafirii hibrizi. Avea numai şaisprezece ani când una dintre florile lui a câştigat primul loc la o expoziţie floral㠄. Aflând de competiţie, tatăl lui a considerat că prin acceptarea premiului Edom păcătuia grav prin trufie. Pedepsit, Edom a zăcut la pat trei zile, iar când, în cele din urmă, a coborât la parter, a descoperit că taică-său îi rupsese toate tufele de trandafiri.

Peste unsprezece ani, la câteva luni după ce se însurase cu Agnes, Joey l-a invitat pe Edom la o mică „plimbare cu maşina”. Nedumerit, cumnatul acceptase şi se trezise în faţa unei sere. S-au întors acasă de-acolo cu saci întregi de pământ special, borcane cu îngrăşământ de plante şi un set complet de unelte noi. Amândoi au greblat solul din grădina laterală, au săpat pământul şi au pregătit terenul pentru

varietatea bogată de soiuri hibride ce urmau să fie livrate peste o săptămână.

Acest rozariu era singura relaţie a lui Edom cu natura, care nu-i inspira groază. Agnes era convinsă că entuziasmul lui Joey pentru refacerea grădinii constituia, în parte, motivul pentru care Edom nu se interiorizase aşa de mult ca Jacob, fiind mult mai apt decât fratele lui geamăn pentru a funcţiona dincolo de zidurile apartamentului.

Trandafirii care umpleau acum vazele îngropate în colţurile lespezii funerare nu erau dintre cei cultivaţi de Edom. Oricum, însă, el îi cumpărase. Se dusese personal la florărie şi alesese fiecare boboc; nu se simţise în stare, totuşi, să meargă la cimitir cu Agnes şi Barty.

— Lui tăticu' îi place Crăciunul? întrebă Barty, aşezându-se pe iarba de la mormânt, lângă piatra funerară.

— Tăticului tău îi plăcea Crăciunul, ba mai mult chiar, era sărbătoarea lui preferată. Începea să facă planuri încă din iunie. Dacă nu se găsise deja un Moş Crăciun, tatăl tău se oferea cu plăcere.

Folosind o cârpă curată, pe care o aduseseră special pentru a lustrui inscripţia gravată pe piatra de la mormânt, Barty zise:

— Se pricepe la numere, ca mine?

— Păi, a fost agent de asigurări, or numerele sunt importante în această branşă. Era şi un bun investitor. Nu avea geniul tău la cifre, dar sunt convinsă că tot de la el ai moştenit acest talent la matematică.

— Şi citeşte povestirile misterioase cu Father Brown?

Lăsându-se pe vine lângă băieţelul care freca grabitul cu sârg, Agnes spuse:

— Barty, iubitule, de ce tot…?

Copilul se opri din lustruit şi se uită în ochii ei:

— Ce?

Deşi s-ar fi simţit ridicolă formulând astfel această întrebare adresată oricărui alt copil de trei ani, Agnes ştia că nu exista altă soluţie mai bună de a afla răspunsul de la fiul ei precoce:

— Scumpete… nu-ţi dai seama că vorbeşti despre tăticul tău mereu la timpul prezent?

Barty nu învăţase regulile gramaticale, însă şi le însuşise, aşa cum trandafirii lui Edom îşi absorbeau îngrăşămintele.

— Ba da.

— De ce?

Băiatul ridică din umeri.

Iarba din cimitir fusese cosită în onoarea sărbătorilor de iarnă. Mirosul de fin proaspăt devenea tot mai pregnant, în timp ce Agnes îşi contempla fiul minune.

— Iubitule, dar tu înţelegi… sunt sigură de asta… că tăticul tău a murit.

— Sigur. În ziua când m-am născut eu.

— Exact.

Datorită inteligenţei şi personalităţii lui, Barty i se părea mai mare şi mai puternic decât în realitate. Când parfumul ierbii devenii mai rafinat şi mai fascinant chiar, Agnes îşi văzu fiul mai clar, parcă, decât în ultima vreme: micuţ de tot, orfan de tată, dar brav, împovărat cu un talent care era o binecuvântare, dar care făcea, totuşi, imposibilă o copilărie normală, nevoit să crească într-un ritm mai rapid decât îi este dat oricărui alt copil să suporte. Barty era dureros de delicat, atât de vulnerabil, încât atunci când Agnes îl privea intuia un pic din oribilul sentiment de neajutorare care îi copleşea pe Edom şi pe Jacob.

— Mi-ar fi plăcut ca tăticul tău să te cunoască, zise Agnes.

— Undeva, mă cunoaşte.

Iniţial, crezu că Barty se referise la faptul că tatăl lui îl veghea din Ceruri, iar cuvintele lui o înduioşară, suprapunând un arc de amărăciune peste curba zâmbetului ei.

Pe urmă, însă, băieţelul adăugă noi nuanţe contrariante sensului dinainte, spunând:

— Tăticu’ a murit aici, dar nu a murit în toate locurile unde sunt eu.

Exact cum îi spusese în iulie, când se referise la guturai: *Răceala mea e doar aici, nu peste tot unde sunt eu.*

Crengile copacului foşniseră în adierea vântului, rozele îşi înclinaseră cupele strălucitoare. Acum, o neclintire se lăsă peste cimitir, ca şi cum s-ar fi ridicat de sub iarbă, ieşind din necropola repauzaţilor veşnici.

— Mie mi-e urât aici, zise Barty, dar nu mi-e urât pretutindeni.

La fel ca în conversaţia avută la culcare, în septembrie: *Pe undeva, există copii în vecini.*

Şi undeva Selma Galloway, vecina lor, nu era o fată bătrână, ci o femeie măritată şi cu nepoţi.

Brusc, o slăbiciune stranie, o spaimă informă o făcură pe Agnes să cadă în genunchi lângă băiat.

— Uneori, e trist aici, mami. Dar nu e trist în toate locurile unde eşti. O mulţime de locuri. Tăticu' e cu tine şi cu mine, şi suntem fericiţi, şi totul e bine.

Din nou acele construcţii gramaticale mai ciudate, pe care le interpretase uneori drept greşeli, cum mai fac şi geniile câteodată, sau poate drept expresia unor speculaţii fanteziste; în ultima vreme, însă, bănuia că era vorba despre ceva mai complex – şi poate mai sumbru. Acum, spaima ei căpăta contur, făcând-o să se întrebe dacă dezordinile de personalitate care modelaseră viaţa fraţilor ei nu îşi aveau cumva rădăcinile nu numai în maltratările la care fuseseră supuşi de tatăl lor, ci şi în vreo moştenire genetică denaturată, care se manifesta, poate, şi la fiul ei. În ciuda marilor lui talente, nu excludea posibilitatea ca Barty să fie sortit unei vieţi limitate, din cauza unei probleme psihologice de o natură unică – sau cel puţin diferită –, sugerată iniţial de aceste conversaţii ocazionale, care nu păreau întru totul coerente.

— Şi într-o sumedenie de undeva-uri, spuse Barty, lucrurile sunt mai rele pentru noi, decât aici. În unele undeva-uri, ai murit şi tu, când m-am născut eu, aşa că nici pe tine nu te-am întâlnit vreodată.

Frazele acestea i se păreau lui Agnes întortocheate şi bizare, făcând-o să se teamă de stabilitatea mentală a lui Barty.

— Te rog, scumpete… te rog, nu mai…

Voia să-i ceară să nu mai spună toate ciudăţeniile acelea, să nu mai vorbească aşa, dar totuşi nu putea rosti aceste cuvinte. Când Barty ar fi întrebat-o de ce, cum era inevitabil, ar fi trebuit să-i explice cât de îngrijorată era gândindu-se că poate ceva nu era în regulă cu el, dar cum să-i pomenească fiului ei despre o asemenea spaimă? El era odorul ei, lumina ochilor ei, or dacă el eşua din cauza lipsei ei de încredere în el, Agnes s-ar fi simţit complet distrusă.

Ploaia care începu brusc o scuti de corvoada de a termina fraza. Câteva picături mari care îi udară pe faţă îi făcură să ridice ochii spre cer; în acel moment, începu să toarne cu găleata.

— Hai, scumpule, fuga.

La venire, avuseseră mâinile ocupate cu trandafirii pe care îi aduceau la mormânt, aşa că nu se gândiseră să mai ia şi umbrela. În afară de asta, deşi cerul arăta urât, prognoza meteo nu anunţase precipitaţii.

Aici, ploaia, dar undeva noi ne plimbăm la soare.

Gândul acesta o speria pe Agnes, o tulbura – dar totuşi, inexplicabil, îi şi umplea de alinare şi căldură inima îngheţată.

Furgoneta lor era parcată pe alee, la cel puţin o sută de metri de mormânt. În lipsa vântului, ploaia cădea ca plumbul, drept în jos, aidoma şirurilor dintr-o perdea cu mărgele, iar dincolo de aceste văluri transparente automobilul se vedea ca într-un miraj lucitor şi întunecos.

Supraveghindu-l pe Barty cu coada ochiului, Agnes îşi potrivea mersul după paşii picioruşelor lui, aşa că, atunci când ajunse la maşină era înfrigurată şi udă leoarcă.

Băiatul se duse glonţ spre portiera din dreapta. Agnes îl lăsă în pace, ştiind că, politicos, dar ferm, copilul şi-ar exprima supărarea, dacă ar fi încercat să îl ajute la ceva ce putea face singur.

Când Agnes deschise portiera din dreptul şoferului şi se prăbuşi pe scaun, la volan, Barty reuşise să se urce lângă ea. Mârâind, copilul închise portiera, trăgând-o cu

amândouă mâinile, în momentul în care maică-sa băga cheia în contact şi pornea motorul.

Era udă ciuciulete şi dârdâia de frig. Din păr i se prelingeau picături de apă pe faţă, pe care şi le ştergea cu dosul palmei.

În maşină, mirosea a lână muiată şi a ţesături ude fleaşcă. Agnes porni încălzitorul şi reglă unghiul orificiilor ventilatorului, astfel încât să bată spre Barty.

— Iubitule, potriveşte la fel şi în cealaltă parte.

— Mi-e bine.

— Ai grijă să nu faci pneumonie, spuse ea, aplecându-se să regleze orificiile ventilatorului spre el.

— Mami, tu ai nevoie de căldură, nu eu.

Şi, când în cele din urmă, Agnes se uită la el, clipind des din genele ude, Agnes văzu că Barty avea hainele complet uscate. Nici un nestemat de ploaie nu sclipea în părul lui negru şi des sau pe obrăjorii de copil. Cămaşa şi puloverul erau perfect uscate, de parcă atunci le-ar fi scos din şifonier. Pe pantalonii kaki se vedeau urmele întunecate ale câtorva picături de ploaie – însă Agnes îşi dădu seama că ea îl stropise, de fapt, când se întinsese peste el să aranjeze ventilatorul.

— Eu am alergat acolo unde nu era ploaie, spuse el.

Crescută de un tată căruia orice formă de distracţie i se părea o blasfemie, Agnes nu văzuse niciodată numere cu magicieni până la vârsta de nouăsprezece ani, când Joey Lampion, care îi făcea curte, o dusese la un astfel de spectacol. Iepuraşi scoşi de urechi din jobenuri, porumbei întrupaţi din fum, asistente tăiate în două cu ferăstrăul şi reparate apoi, ca să poată merge din nou; orice iluzie veche încă de pe timpul lui Houdini a amuzat-o în seara aceea, lăsând-o cu gura căscată. Acum, îşi aminti de o scamatorie în care iluzionistul turnase o cană cu lapte într-o pâlnie improvizată din câteva pagini de ziar, făcând ca laptele să dispară când pâlnia, încă uscată, fusese desfăşurată la loc, evidenţiind un ziar obişnuit. Emoţia pe care o simţise atunci nici nu se compara cu starea de uimire care o cutremura acum, văzând că Barty nu era

deloc ud pe haine sau pe păr, de parcă ar fi stat toată după-amiaza la gura sobei.

Deşi avea pielea udă de la ploaie, Agnes simţi cum, de spaimă, i se ridică perişorul de pe ceafă. Pielea de găină de pe braţe nu avea nimic de-a face cu hainele ei ude şi reci.

Când încercă să spună *cum,* nu izbuti să rostească, sub nici o formă, cuvântul. Amuţise complet, de parcă n-ar fi vorbit în viaţa ei.

Încercând cu desperare să-şi adune minţile, Agnes privea afară la cimitirul potopit de ape, unde copacii îndoliaţi şi monumentele masive se vedeau înceţoşate prin parbrizul şiroind de ploaie. Fiecare formă strâmbată, fiecare culoare întinată, fiecare undă de lumină şi înfiorare de umbre se împotriveau tentativelor ei de a le lega de lumea pe care o cunoştea, ca şi cum licărind în faţa ei se afla un peisaj de vis.

Porni ştergătoarele de parbriz. În mod repetat, în arcul de geam curat, cimitirul se dezvăluia cu detalii pregnante, dar totuşi locul nu i se părea deloc cunoscut. Întreaga ei lume se schimbase prin faptul că Barty mersese prin ploaie fără să se ude.

— Asta-i doar o glumă veche, se auzi ea spunând, parcă de la distanţă. Doar n-ai păşit *printre* picături?

Râsul cristalin al băiatului răsună vesel ca şi clinchetul clopoţeilor de la sania Moşului: spiritul Crăciunului nu-l părăsise pe copil.

— Nu *printre,* mami. Nimeni n-ar putea face asta. Doar am alergat pe acolo unde nu era ploaie.

Agnes se încumetă să se uite iarăşi la el.

Era tot băieţelul ei. Ca de obicei, băieţelul ei. Bartholomew. Barty. Dulceaţa ei. Iubiţelul ei.

Dar însemna mai mult decât îşi imaginase ea că avea să fie băiatul ei, mai mult decât o simplă minune.

— Cum, Barty? Doamne Sfinte, cum?

— Tu nu simţi?

Capul înclinat pe umăr. Privire întrebătoare. Ochii uluitori şi frumoşi ca mintea lui.

— Ce să simt? întrebă ea.

— Cum sunt lucrurile. Nu simţi… toate felurile cum sunt lucrurile?

— Felurile? Nu ştiu la ce te referi.

— Of, chiar nu simţi deloc?

Simţea scaunul maşinii sub şezut, hainele ude lipite de ea, aerul umed şi lipicios, şi mai simţea groaza necunoscutului, ca un imens vid neluminat pe marginea căruia se clătina, dar nu simţea nicidecum ce spunea el, fiindcă lucrul pe care-l simţea el îl făcea să zâmbească.

Glasul rămăsese singurul lucru uscat la ea, subţiat, pergamentos, fisurat, gata să i se scuture ca praful din gură:

— Ce să simt? Explică-mi tu.

Era atât de tânăr şi de nemarcat de viaţă, încât şi dacă se încrunta fruntea tot netedă îi rămânea. Privi afară la ploaie, iar în cele din urmă zise:

— Nu-mi vin cuvintele potrivite.

Deşi, pentru vârsta de trei ani, vocabularul lui Barty era cu mult mai vast, decât la un copil obişnuit, şi cu toate că putea citi şi scrie ca un elev de opt ani, Agnes înţelegea perfect de ce nu-şi găsea cuvintele potrivite. Cu bogatele ei cunoştinţe de limbă, rămăsese totuşi mută văzând de ce fusese în stare băiatul ei.

— Iubitule, ai mai făcut asta până acum?

— N-am ştiut că pot, scuturǎ el din cap.

— N-ai ştiut că poţi… merge pe acolo unde nu e ploaie?

— Nu, nu. Decât atunci când a fost nevoie.

Aerul cald de la sistemul de ventilaţie a maşinii nu izbutea să-i încălzească lui Agnes oasele îngheţate. Împingând de pe faţă o şuviţă de păr ud, îşi dădu seama că îi tremurau mâinile.

— Ce-ai păţit? întrebă Barty.

— Sunt cam… cam speriată, Barty.

— De ce? exclamă el uimit, ridicând vocea şi sprâncenele.

Fiindcă poţi merge prin ploaie, fără să te uzi, fiindcă mergi prin ALT LOC, şi Dumnezeu ştie unde o fi acel loc sau dacă nu există riscul SĂ RĂMÂI BLOCAT ACOLO, să rămâi

blocat acolo ŞI SĂ NU TE MAI ÎNTORCI NICIODATĂ, iar dacă poţi face asta, probabil că poţi face şi alte lucruri imposibile, şi, chiar aşa deştept cum eşti, nu-ţi dai seama de primejdiile implicate de lucrurile astea pe care le faci – de care nimeni nu-şi poate da seama – şi pe urmă mai există oamenii care ar deveni interesaţi de tine, dacă ar şti că poţi face asta, savanţi care ar vrea să te scormonească, şi mai rău decât savanţii, OAMENI PERICULOŞI care ar spune că siguranţa naţională este mai importantă decât drepturile unei mame asupra copilului ei, OAMENII CARE TE-AR PUTEA FURA, FĂRĂ SĂ MĂ LASE SĂ TE MAI VĂD VREODATĂ, care ar însemna moartea pentru mine fiindcă eu vreau ca tu să ai o viaţă frumoasă, normală, fericită, şi eu vreau să te ocrotesc, să te urmăresc cum creşti şi te faci mare şi minunat, cum ştiu că vei fi, FIINDCĂ TE IUBESC MAI MULT DECÂT ORICE, IAR TU EŞTI ATÂT DE DULCE, ŞI TU NU-ŢI DAI SEAMA CÂT DE SUBIT, CÂT DE ORIBIL, LUCRURILE SE POT ÎNRĂUTĂŢI.

Se gândea la toate astea, însă închise ochii şi spuse:

— N-am nimic. Lasă-mă doar un pic, da?

— Nu ai de ce să fii speriată, o linişti Barty.

Auzi portiera, iar când deschise ochii, băiatul coborâse deja din maşină, în ploaia torenţială de afară. Îl strigă, dar el continua să se îndepărteze.

— Mami, uite!

Se întoarse sub potop, cu mâinile larg întinse lateral.

— Nu-ţi fie frică!

Gâfâind, cu inima bubuindu-i în piept, Agnes se uita la fiul ei, prin portiera deschisă.

Rotindu-se în cerc, copilul ţinea capul lăsat pe spate, cu faţa în sus spre cerul din care ploua. Râdea.

Agnes vedea acum ceea ce nu văzuse când alergase cu el prin cimitir, fiindcă se uita drept la el. Dar şi văzând, tot îi venea greu să creadă.

Barty stătea în ploaie, înconjurat de ploaie, bătut de ploaie, *cu* ploaia. Iarba îmbibată de apă scârţâia sub tălpile lui. Stropii de ploaie, eu milioanele, nu îi ocoleau ca prin farmec silueta. Dar cu toate astea Barty rămânea uscat

aidoma pruncului Moise plutind pe râu în arca făcută de mamă din papură.

În noaptea când se născuse Barty, când Joey zăcea deja mort în Pontiacul strivit, când medicul o băgase cu targa pe uşa din spate a ambulanţei, Agnes îl văzuse pe soţul ei stând în picioare acolo, neatins de ploaie, ca şi fiul ei acum. Însă Joey-neudat-de-furtună fusese o fantomă sau o iluzie plăsmuită din cauza şocului şi a hemoragiei.

În lumina acestei după-amieze târzii, în Ajunul Crăciunului, Barty nu era o fantomă, nu era o iluzie.

Apărând în faţa furgonetei, făcându-i semn cu mâna maică-sii, amuzându-se de uimirea ei, Barty ţipa:

— Nu-ţi fie frică!

Vrăjită, înspăimântată, dar totuşi fascinată, Agnes se aplecă în faţă, mijind privirea printre ştergătoare.

Copilul se apropia, ţopăind vesel şi făcându-i cu mâna în continuare.

Băiatul nu era translucid, cum fusese stafia tatălui lui în acea seară de ianuarie, când burniţa, în urmă cu aproape trei ani. Aceeaşi lumină înecată de apă a după-amiezii cenuşii, care dezvăluia pietrele funerare şi copacii şiroind de apă, îl dezvăluia şi pe Barty; nici o strălucire din altă lume nu îşi trimitea lumina de spectru prin el, aşa cum se întâmplase cu Joey-mort-şi-înviat.

La geamul de la portiera şoferului, Barty apăru cu un repertoriu de expresii comice, strâmbându-se la maică-sa, dându-i cu tifla şi scobind cu degetul de parcă ar fi explorat în căutarea unor comori nazale.

— Nu-ţi fie frică, mami!

Ca reacţie la o cumplită senzaţie de imponderabilitate, Agnes ţinea mâinile atât de încleştate pe volan, încât o dureau deja degetele. Se agăţase de el cu toată puterea, ca şi cum ar fi existat riscul să plutească afară din maşină, urcând spre sursa ploii infinite.

Dincolo de geam, Barty nu făcea nimic din ceea ce Agnes s-ar fi aşteptat de la un băieţel care nu era tocmai prezent în acel moment al zilei, din moment ce ploaia nu-l putea atinge: nu pâlpâia ca o imagine statică pe un ecran de

televizor; nu licărea ca o figură fantomatică în canicula Saharei şi nici nu se vedea înceţoşat ca reflecţia într-o oglindă aburită.

Era solid ca orice băiat. Era în zi, dar nu şi în ploaie. Se deplasa spre partea din spate a maşinii.

Răsucindu-se pe scaun şi întorcând capul, Agnes încerca să nu-l piardă din ochi pe fiul ei.

La un moment dat, nu-l mai văzu. Teama ciocănea, ciocănea la uşa inimii ei, deoarece era sigură că Barty se evaporase aidoma corăbiilor care dispar în Triunghiul Bermudelor.

Pe urmă, îl zări înaintând pe lângă portiera din stânga.

Oribila senzaţie de imponderabilitate se mai amelioră: o cuprinse o stare de bună dispoziţie efervescentă. Frica nu o părăsise – frica pentru Barty, frica de viitor şi de strania complexitate a Creaţiei pe care doar o întrezărise – însă minunarea şi speranţa frenetică o mai temperau acum.

Băiatul apăru în dreptul uşii deschise, zâmbind. Nu un rânjet de strigoi, cu dinţii dezgoliţi de carne. Zâmbetul lui Barty.

Se sui în maşină. Un băiat. Mic. Fragil. Neudat de ploaie.

57

Pentru Junior Cain, Anul Calului (1966) şi Anul Caprei (1967) au oferit numeroase ocazii de dezvoltare personală şi autoperfecţionare. Chiar dacă în Ajunul Crăciunului, 1967, Junior nu ajunsese capabil să se plimbe prin ploaie, fără să se ude, perioada amintită a fost totuşi, pentru el, plină de realizări importante şi de multe satisfacţii.

A fost, totodată, şi o etapă neplăcută.

În timp ce calul, iar pe urmă capra, au păscut fiecare câte douăsprezece luni, o bombă cu nitrogen a căzut accidental dintr-un B-52 şi a rămas pierdută, în largul

Spaniei, timp de două luni, până să fie localizată. Mao Tzedun şi-a lansat Revoluţia culturală, omorând treizeci de milioane de oameni pentru a primeni societatea chineză. James Meredith, activist pentru drepturile omului, a fost rănit cu focuri de armă în timpul unui marş în Mississippi. La Chicago, Richard Speck a ucis opt asistente medicale, în dormitorul comun al unei case-vagon, iar o lună mai târziu, Charles Whitman s-a suit pe un turn la Universitatea din Texas, de unde a împuşcat şi a omorât douăsprezece persoane. Din cauza artritei, Sandy Koufax, vedeta de la Dodgers, a trebuit să se retragă. Astronauţii Grissom, White şi Chaffee au murit la sol, într-un incendiu provocat de o explozie care le-a distrus nava spaţială Apollo, în timpul simulării unei lansări. Printre celebrităţile care au dat faima pe veşnicie s-au numărat Walt Disney, Spencer Tracy, saxofonistul John Coltrane, scriitoarea Carson McCullers, Vivien Leigh şi Jayne Mansfield. Junior a cumpărat *Inima e un vânător singuratic,* de McCullers şi, cu toate că nu punea la îndoială faptul că ar fi fost o scriitoare bună, opera ei s-a dovedit prea sinistră pentru gusturile lui. În aceşti ani, lumea a fost zdruncinată de cutremure de pământ, măturată de uragane şi taifunuri, năpăstuită de inundaţii, secete şi politicieni, pustiită de molime. Iar în Vietnam ostilităţile erau tot în curs de desfăşurare.

Pe Junior nu-l mai interesa situaţia din Vietnam, iar celelalte ştiri nu-l tulburau nicidecum. Aceşti doi ani au fost supărători pentru el doar din cauza lui Thomas Vanadium.

Incontestabil ucis, poliţaiul maniac era totuşi o ameninţare.

Pentru un timp, Junior a reuşit aproape să se autoconvingă că moneda din cheeseburger, în decembrie 1965, fusese o coincidenţă neînsemnată şi fără legătură cu Vanadium. Scurta vizită la bucătărie, în căutarea făptaşului, îl îndreptăţise să creadă că standardele sanitare ale localului erau inadecvate. Amintindu-şi de bărbaţii aceia soioşi din echipa morţii culinare, se felicita că avusese norocul de a nu găsi vreun şoarece mort turtit pe brânză topită, sau vreo şosetă murdară.

Pe 23 martie 1966, însă, după un rendez-vous amoros ratat cu Frieda Bliss, care colecţiona tablouri de Jack Lientery, un nou artist important, Junior a avut o experienţă care l-a zdruncinat, a sporit semnificaţia incidentului de la restaurant şi l-a făcut să regrete că îşi donase pistolul pentru proiectul prin care poliţia dădea armele la topit şi făcea din ele bricege inofensive.

În cele trei luni dinaintea incidentului din martie, viaţa a fost, totuşi, plăcută.

De la Crăciun până la sfârşitul lui februarie, a fost combinat cu Tammy Bean, o femeie frumoasă, finanţistă, care se specializase în situaţia financiară a companiilor care întreţineau relaţii fructuoase cu dictatorii brutali.

Era, totodată, şi o mare iubitoare de pisici; lucra cu Kitten Konservatory, pentru salvarea de la înec a felinelor abandonate. Ea era managerul pentru investiţiile caritabile. După zece luni, Tammy majorase fondurile societăţii de la douăzeci de mii la un sfert de milion, făcând speculaţii cu acţiunile la bursă ale unei firme sud-africane, care a dat lovitura, vânzând tehnologie pentru fabricarea armelor biologice în Coreea de Nord, Pakistan, India şi Tanzania, de unde se exporta cu precădere sisal.

O bucată de timp, Junior a profitat enorm de pe urma sfaturilor date de Tammy în materie de investiţii, iar partidele lor de sex erau nemaipomenite. Ca mulţumire pentru comisioanele substanţiale pe care le câştiga – şi nu întâmplător pentru toate orgasmele – Tammy i-a dăruit un Rolex. Pe Junior nu-l deranjau cele patru pisici ale ei; nici nu s-a sinchisit măcar când din patru s-au făcut şase, iar apoi opt.

În mod regretabil, la ora 2 noaptea, pe 28 februarie, trezindu-se de unul singur în patul lui Tammy, Junior a pornit în căutarea ei şi a găsit-o mâncând ceva la bucătărie. Renunţând la furculiţă în favoarea degetelor, înfuleca nişte pastă de carne direct dintr-o cutie de conservă, completând totul cu un pahar de smântână.

După aceea, i-a fost scârbă s-o mai sărute, iar relaţia lor s-a stricat.

În aceeaşi perioadă, abonându-se la operă, Junior a fost la un spectacol cu „Inelul Nibelungilor” de Wagner.

Entuziasmat de muzică, dar incapabil să înţeleagă un cuvânt din libret, Junior a aranjat să ia lecţii de germană cu un profesor particular.

Între timp, s-a perfecţionat în arta meditaţiei. Îndrumat de Bob Chicane, Junior a progresat de la meditaţia prin concentrare cu sământă – imaginea mentală a popicului – la meditaţia fără sământă. Această formă avansată este mult mai dificilă, deoarece nu se vizualizează nimic, iar scopul este de a te concentra pentru a-ţi goli complet mintea.

Meditaţia fără sământă şi nesupravegheată, în şedinţe mai lungi de un ceas, comportă riscuri. Spre groaza lui, Junior avea să descopere câteva dintre pericole în septembrie.

Dar întâi, data de 23 martie: întâlnirea ratată cu Frieda Bliss şi ce a descoperit în apartamentul lui, când s-a întors acasă în acea seară.

Cu un bust spectacular, ca încă nedecedata Jayne Mansfield, Frieda nu purta niciodată sutien. În 1966, stilul acesta de legănare liber nu era prea des văzut. Iniţial, Junior nu şi-a dat seama că lipsa sutienului echivala la Frieda cu o declaraţie de eliberare; el a luat acest lucru drept un indiciu că avea de-a face cu o târfa.

A făcut cunoştinţă cu ea într-un curs facultativ de la universitate, intitulat „Cum să îţi sporeşti respectul de sine prin urlatul controlat”. Participanţii erau, învăţaţi să identifice emoţiile reprimate, toate nocive, şi să scape de ele prin imitaţii vocale autentice ale sunetelor scoase de diverse animale.

Deosebit de impresionat de urletul de hienă, scos la comandă, prin care Frieda se vindecase de trauma emoţională cauzată în copilărie de o bunică autoritară, Junior o invitase să iasă cu el în oraş.

Frieda deţinea o firmă de relaţii publice specializată în artişti, iar la cină i-a tot povestit despre opera lui Jack Lientery. Seria lui curentă de picturi – bebeluşi emaciaţi cu

un fundal de fructe coapte şi alte simboluri de îndestulare – îi făcuse pe critici să leşine.

Încântat să poată fi combinat cu o tipă care trăia în mijlocul culturii – mai ales după două luni petrecute alături de Tammy Bean, avidă după bani, Junior s-a mirat că nu a dat-o gata pe Frieda încă de la prima întâlnire. De obicei, era irezistibil, chiar şi pentru femeile care nu erau târfe.

La sfârşitul celei de-a doua lor întâlniri, totuşi, Frieda l-a invitat pe Junior sus, la ea în apartament, ca să vadă colecţia ei cu tablouri de Lientery şi, negreşit, ca să facă o plimbare cu maşina de extaz numită Cain. Avea şapte pânze ale acestui pictor, primite ca plată parţială a facturilor lui de PR.

Opera lui Lientery întrunea toate criteriile unei arte de mare calitate, pe care Junior le învăţase la cursurile despre critica de artă. Îi submina simţul realităţii, îl umplea de prudenţă, spaimă şi ură faţă de condiţia umană, făcându-l să regrete că tocmai mâncase la cină.

În timp ce comenta fiecare capodoperă, Frieda devenea tot mai incoerentă. Băuse câteva cocteiluri, aproape o sticlă întreagă de Cabernet Sauvignon, plus două coniacuri după masă.

Lui Junior îi plăceau femeile care beau mult. Erau, îndeobşte, iubăreţe – sau măcar nu opuneau rezistenţă.

Când au ajuns la al şaptelea tablou, alcoolul, bucatele franţuzeşti grele şi arta puternică a lui Jack Lientery au pactizat ca s-o dea gata pe Frieda. Aceasta s-a cutremurat toată, s-a sprijinit cu mâna de un tablou, a lăsat capul să-i spânzure în faţă şi a comis o faptă de PR nerecomandabilă.

Junior a sărit în spate exact la timp, ieşind din zona de stropire.

Incidentul a pus capăt oricărei iluzii de idilă romantică; Junior era dezamăgit. Un bărbat cu mai puţină stăpânire de sine ar fi înşfăcat, poate, vreun vas de bronz de alături şi ar fi îndesat-o cu capul în el sau viceversa.

Când Frieda a terminat de borât şi s-a prăvălit leşinată pe jos, Junior a lăsat-o baltă acolo şi s-a apucat să îi exploreze camerele.

De când percheziţionase casa lui Vanadium, în urmă cu peste paisprezece luni, Junior deprinsese gustul de a afla despre alţii, scotocindu-le locuinţa în absenţa lor. Întrucât voia să evite riscul de a fi arestat pentru efracţie şi pătrundere cu forţa în domicilii străine, aceste explorări erau rare, cu excepţia locuinţelor unor femei cu care întreţinea relaţii de suficient timp, încât deţinerea unei chei de la apartamentul lor să pară un lucru firesc. Noroc că, în această epocă de aur a încrederii facile şi a relaţiilor simple o săptămână de amor fierbinte putea duce imediat la faza de încredinţare a cheii.

Singurul inconvenient: Junior trebuia să îşi înlocuiască frecvent broaştele de la uşă.

Acum, întrucât nu intenţiona să se mai vadă cu această femeie, profită de unica şansă pe care o avea de a afla nişte detalii intime şi excentrice din viaţa ei. Porni de la bucătărie, inspectând conţinutul frigiderului şi al bufetelor, şi îşi încheie periplul în dormitor.

Dintre ciudăţeniile descoperite de Junior, armele Friedei îl interesară cel mai mult. Acestea erau pitite în diverse locuri, prin tot apartamentul: revolvere, pistoale, puşti. Cu totul, şaisprezece.

Majoritatea acestor arme de foc erau încărcate şi pregătite pentru a fi folosite. Cinci erau păstrate, însă, în cutiile lor originale, în fundul dulapului din dormitor. Evident, având în vedere factura originală de cumpărare, care era lipită pe fiecare dintre aceste cinci arme, era de presupus că Frieda le achiziţionase legal.

Junior nu reuşea să-şi explice această atitudine paranoică – deşi, spre surprinderea lui, găsi şase cărţi de Caesar Zedd, în mica ei bibliotecă. Paginile era jerpelite la colţuri, textul foarte subliniat.

Categoric, tipa nu învăţase nimic din aceste lecturi. Un elev sincer şi înţelept al lui Zedd nu ar putea manifesta o lipsa de autocontrol atât de regretabilă, cum era cazul cu Frieda Bliss.

Junior luă una dintre armele puse în cutie, un pistol semiautomat de 9 mm. Vor trece luni, probabil, până ca

Frieda să remarce lipsa revolverului din dulap, iar atunci oricum nu va avea habar cine-l putuse lua de-acolo.

O rezervă de muniţii căptuşea fundul tuturor sertarelor de la comodă şi de la birou, fiind ascunsă sub articole de lenjerie şi alte haine. Junior îşi însuşi o cutie cu cartuşe de 9 mm.

Lăsând-o pe Frieda într-o stare de inconştienţă şi duhnind urât a băutură, o stare în care lipsa sutienului nu avea nici o putere să-l excite, Junior plecă.

Peste douăzeci de minute, acasă, îşi turna nişte vin de Xeres peste cuburile de gheaţă din pahar. Sorbind băutura cu înghiţituri mici, stătea în picioare în living, admirând cele două tablouri.

Cu o parte din profiturile înlesnite de speculaţiile lui Tammy Bean, Junior îşi cumpărase un al doilea tablou de Sklent. Intitulată: *În creierul copilaşului zace parazitul blestemului, Versiunea 6,* pictura era atât de formidabil de dezgustătoare, încât geniul artistului nu putea fi pus la îndoială.

În cele din urmă, Junior traversă încăperea, postându-se în faţa *Femeii Industriale,* în toată splendoarea ei de fier vechi. Sânii ei din oale de supă îi aminteau de pieptul la fel de planturos al Friedei, şi, din nefericire, gura, deschisă într-un urlet mut, îi amintea de vomitatul Friedei.

Asocierile acestea îi stricau toată plăcerea de a savura sculptura, dar, când se întoarse cu spatele la *Femeia Industrială,* privirea i se opri subit asupra monedelor. Trei monede pe jos, lângă piciorul ei din roţi dinţate şi lame de satâr. Nu fuseseră acolo mai devreme.

Mâinile metalice ale femeii erau tot încrucişate pudic peste sâni. Artistul sudase nişte piuliţe hexagonale mari pe degetele ei din dinţi de greblă, ca să sugereze încheieturile, iar, pusă în echilibru, pe una dintre piuliţe se vedea o a patra monedă.

Ca şi cum femeia ar fi făcut exerciţii, cât timp Junior fusese plecat.

Ca şi cum cineva ar fi fost aici în seara asta, ca s-o înveţe numărul de prestidigitaţie cu moneda.

Pistolul de 9 mm şi muniţia erau pe masa din vestibul. Cu mâini tremurânde, Junior rupse cutiile şi încărcă arma.

Încercând să ignore degetul lui fantomă, care îl mânca oribil, se apucă să scotocească prin apartament. Procedă cu multă grijă, decis ca de data asta să nu facă greşeala de a se împuşca singur în picior.

Vanadium nu era aici, viu sau mort.

Junior telefonă la o lăcătuşerie cu program nonstop şi achită taxa suplimentară pentru servicii de noapte, ca să îi fie schimbate cele două încuietori de la uşă.

A doua zi dimineaţă, îşi anulă ora de germană. Era o limbă imposibilă. Cuvintele erau enorm de lungi.

În afară de asta, nu-şi mai putea permite să piardă timpul la nesfârşit cu învăţarea unei limbi străine sau cu vizionarea spectacolelor de operă. Existenţa lui era prea plină, nelăsându-i timp suficient pentru a-l căuta pe Bartholomew.

Un instinct animal îi spunea lui Junior că incidentul cu moneda din restaurant, iar cum cele trei monede din living aveau legătură cu nereuşita lui de a-l dibui pe Bartholomew, bastardul lui Seraphim White. Nu-şi putea explica logic conexiunea; însă, aşa cum ne învaţă Zedd, instinctul animal este singurul adevăr curat pe care îl vom cunoaşte vreodată.

Drept urmare, îşi planifica zilnic tot mai mult timp pentru studierea cărţilor de telefon. Făcuse rost de anuare pentru toate cele nouă regiuni care, împreună cu oraşul propriu-zis, formau Bay Area.

Un om cu numele de Bartholomew îl adoptase pe fiul lui Seraphim şi îl botezase la fel. Junior aplica răbdarea deprinsă prin meditaţie la ceea ce făcea acum şi, instinctiv, elaboră în scurt timp o formulă sacră motivatorie, care i se învârtea continuu prin minte în timp ce studia cărţile de telefon: *Găseşte tatăl, omoară fiul.*

Vârsta copilului lui Seraphim era egală cu perioada de timp care trecuse de la moartea lui Naomi, adică aproape cincisprezece luni. În cincisprezece luni, ar fi trebuit ca Junior să-l fi localizat şi eliminat deja pe micul bastard.

Uneori, se trezea noaptea şi se auzea îngânând cu voce tare formula sacră, pe care se părea că o repetase necontenit în somn. „*Găseşte tatăl, omoară fiul*”.

În aprilie, Junior a descoperit trei Bartholomew. Investigând aceste ţinte, pregătit să comită o omucidere, a aflat că nici unul dintre ei nu avea un fiu cu numele de Bartholomew şi că nici nu adoptaseră vreodată un copil.

În mai, a găsit alt Bartholomew. Nu era cel pe care îl căuta.

Junior păstra, totuşi, un dosar pentru fiecare din ei, pentru eventualitatea în care instinctul i-ar fi spus mai târziu că unul dintre aceşti bărbaţi era, de fapt, duşmanul lui de moarte. Ar fi putut să-i omoare pe toţi, doar ca să se ştie în siguranţă, însă o multitudine de Bartholomew morţi, fie şi răspândiţi pe mai multe jurisdicţii, tot ar atrage atenţia poliţiei, mai devreme sau mai târziu.

Pe trei iunie, a mai găsit un Bartholomew nefolositor, iar sâmbătă, pe 25, s-au petrecut două întâmplări profund supărătoare. A dat drumul la radio, de unde a aflat că „Paperback Writer”, tot un cântec al formaţiei Beatles, urcase pe primul loc în topuri, şi a fost sunat la telefon de o moartă.

Tommy James şi the Shondells, nişte americani de treabă, aveau un disc plasat ceva mai jos în top – „Hanky Panky” –, care după părerea lui Junior era mai bun decât melodia Beatlesilor. Greşeala compatrioţilor lui de a nu sprijini talentele autohtone îl enerva enorm. Naţiunea părea dornică să renunţe la cultura proprie în favoarea străinilor.

Telefonul sună la 3:20 după-amiaza, exact când Junior închidea dezgustat aparatul de radio. Aşezat în nişa pentru mic dejun, cu cartea de telefon pentru abonaţii din Oakland deschisă pe masă, era cât pe-aici să spună *Găseşte tatăl, omoară fiul,* în loc de „Alo”.

— Bartholomew e acasă? se interesă o femeie.

Stupefiat, Junior rămase fără replică.

— Vă rog, vreau să vorbesc cu Bartholomew, insistă cu calm interlocutoarea.

Vorbea încet, aproape în şoaptă, pe un ton plin de îngrijorare; poate, în alte împrejurări, timbrul vocii ei i s-ar fi părut sexy.

— Cine întreabă? spuse el, cam anemic.

— Trebuie să-l previn pe Bartholomew. Trebuie neapărat.

— Dar cine-i la telefon?

Tăcere desăvârşită la capătul firului. Şi, totuşi, femeia era acolo. O simţea acolo, deşi avea senzaţia că se scufundase undeva la mare adâncime.

Sesizând primejdia de a spune ce nu trebuia, riscând să se învinovăţească singur, Junior îşi încleştă fălcile şi aşteptă.

Când, în cele din urmă, femeia care sunase vorbi din nou, glasul ei părea că venea din alte tărâmuri:

— Vreţi să-i spuneţi lui Bartholomew…?

Junior ţinea receptorul atât de lipit de cap, încât îl durea urechea.

De şi mai departe, parcă:

— Vreţi să-i spuneţi…?

— Ce să-i spun?

— Spuneţi-i că a sunat Victoria, ca să-l prevină.

Clic.

Închisese.

Junior nu credea în morţii care nu-şi găsesc locul. Absolut deloc.

Deoarece trecuse mult timp de când n-o mai auzise vorbind pe Victoria Bressler – ceea ce nu se întâmplase, oricum, decât de două ori – şi fiindcă femeia de la telefon vorbise atât de încet, Junior nu-şi dădea seama dacă fusese una şi aceeaşi voce.

Nu, imposibil. O ucisese pe Victoria cu aproape un an şi jumătate înainte de acest telefon. Când eşti mort, te-ai dus pentru totdeauna.

Junior nu credea în dumnezei, diavoli, rai, iad, viaţa de după moarte. Credinţa lui avea un singur obiect: el însuşi.

Totuşi, toată vara anului 1966, ca urmare a acestui apel telefonic, s-a purtat ca un om obsedat de duhuri. Un curent

brusc de aer, fie şi cald, îl îngheţa până la oase şi îl făcea să se învârtă în cerc, în căutarea sursei. În toiul nopţii, din cauza unor zgomote inofensive era în stare să sară din pat şi să scotocească prin tot apartamentul, tresărind la orice umbră nevinovată sau chircindu-se când i se năzărea că vede ceva dubios.

Uneori, când se bărbierea sau se pieptăna, uitându-se în oglinda din baie sau din vestibul, lui Junior i se părea că zăreşte o prezenţă întunecată şi vaporoasă, mai puţin substanţială decât fumul, care stătea sau se mişca în spatele lui. Nu se putea concentra asupra ei ca s-o studieze, deoarece în clipa când devenea conştient că exista ceva acolo, prezenţa aceea dispărea.

Fireşte, din cauza stresului imaginaţia îi juca feste.

Din ce în ce mai mult, recurgea la meditaţie ca să scape de stres. Devenise atât de abil la meditaţia fără sământă – golindu-şi mintea –, încât o jumătate de oră petrecută aplicând această tehnică era la fel de revigorantă ca o noapte de somn.

Luni, 19 septembrie, după-amiaza târziu, Junior se întoarse obosit acasă, după o nouă investigaţie ineficace privind un Bartholomew, de data aceasta dincolo de golf, în Corte Madera. Epuizat de aceste explorări nesfârşite, deprimat de lipsa de succes, îşi căută refugiul în meditaţie.

În dormitor, purtând doar nişte chiloţi, se instală pe podea, aşezat pe o pernă din mătase umplută cu puf de gâscă. Oftând, adoptă poziţia lotus: şira spinării dreaptă, picioarele încrucişate, mâinile în repaus cu palmele în sus.

— Un ceas, anunţă el, pornind numărătoarea inversă. În şaizeci de minute, ceasul lui interior îl va trezi din starea de meditaţie.

Când închise ochii, văzu un popic – o imagine reziduală din vremea meditaţiei cu sământă. În nici un minut, izbuti să dematerializeze popicul, umplându-şi mintea cu un vid alb, liniştitor, surd, inform.

Alb. Vid.

După un timp, un glas rupse tăcerea vidului perfect. Bob Chicane. Instructorul lui.

Bob îl încuraja blajin să se întoarcă treptat din starea de meditaţie profundă, să se întoarcă, să se întoarcă, *să se întoarcă...*

Era o amintire, nu o voce reală. Chiar şi după ce te perfecţionai în tehnica meditaţiei, mintea se împotrivea acestui grad de uitare benefică şi încerca să o saboteze cu amintiri auditive şi vizuale.

Folosindu-şi toate puterile de concentrare, care erau formidabile, Junior încercă să îl facă să tacă pe iluzoriul Chicane. La început, glasul se diminuă constant, însă curând redeveni sonor şi mai insistent.

Cufundat într-o stare de alb-albastru, Junior simţea o presiune pe ochi, iar apoi apărură halucinaţiile vizuale, tulburându-i profunda pace interioară. Avea senzaţia că cineva îi ridica pleoapele cu forţa, iar chipul îngrijorat al lui Bob Chicane – cu trăsături tăioase de vulpe, păr negru cârlionţat şi mustăţi de morsă – era la câţiva centimetri de el.

Presupunea că Chicane nu era real.

Curând, realiză că presupunerea lui era greşită, fiindcă atunci când instructorul începu să încerce să-l desfacă din poziţia lotus, amorţeala defensivă dinainte dispăru, iar Junior conştientiză durerea. Ceva înfiorător.

Îi zvâcnea tot corpul, de la ceafă până în vârful celor nouă degete de la picioare. Membrele inferioare îl chinuiau cel mai rău.

Chicane nu era singur. Sparky Vox, administratorul clădirii, veni din spate şi se aplecă deasupra lui. În vârstă de 72 de ani, dar sprinten ca o maimuţică, Sparky mai mult ţopăia, decât mergea normal.

— Sper că nu vă deranjează că i-am dat drumul în casă, domnule Cain.

Sparky avea şi prognatismul tipic maimuţelor.

— Mi-a spus că e ceva urgent, completă el.

După ce îl trase pe Junior din poziţia de meditaţie, Chicane îl împinse pe spate şi, viguros – ba, mai degrabă, violent – se apucă să-l maseze pe coapse şi pulpe.

— Urâte crampe musculare, explică el.

Junior îşi dădu seama că din colţul gurii îi curgea un fir gros de salivă. Tremurând, ridică o mână şi se şterse pe faţă.

Se părea că saliva aşa de multă vreme. Acolo unde nu era ud pe bărbie şi pe gât, era lipicios de la saliva care i se uscase pe piele.

— Omule, când am văzut că sun la uşă şi nu-mi deschizi, mi-am dat seama ce se putuse întâmpla, îi spunea Chicane lui Junior.

Pe urmă, îi spuse ceva lui Sparky, care ieşi din cameră, săltând ca o broască.

Junior nu era în stare să vorbească şi nici măcar să scâncească de durere. Îi cursese atâta salivă din gură şi aşa de mult timp, încât îşi simţea gâtlejul uscat şi dureros. Avea senzaţia că înghiţise, parcă, un sandviş cu lame de ras sărate, care îi rămăseseră înfipte în faringe. Hârâia gâjâit, când respira, ca un sac de nasturi scuturat nonstop.

Masajul brutal îi mai alinase un pic durerea din picioare, când Sparky reveni cu şase pungi de cauciuc pline cu gheaţă.

— N-au avut mai multe pungi la farmacie.

Chicane lipi gheaţa de coapsele lui Junior.

— Crampele puternice produc inflamaţii. Facem douăzeci de minute de comprese cu gheaţă, alternând cu douăzeci de minute de masaj, până trece criza.

Criza, însă, nici nu survenise încă.

Acum, Junior înţelegea că stătuse blocat în transă meditativă timp de cel puţin optsprezece ceasuri. Se instalase în poziţia lotus, luni, la ora cinci după-amiaza – iar Bob Chicane îşi făcuse apariţia pentru şedinţa uzuală de instruire, marţi, la ora unsprezece.

— N-am văzut pe nimeni atât de versat ca tine în meditaţia prin concentrare. Eşti mai bun şi decât mine. Din acest motiv, mai ales, tu nu ai voie niciodată să faci şedinţe lungi nesupravegheat, îl dojeni Chicane. Iar, dacă se întâmplă, trebuie cel puţin, înţelegi, cel puţin să foloseşti cronometru! electronic special. Nici nu-l văd aici, aşa-i?

Plin de vinovăţie, Junior scutură din cap.

— Nu, nu-l văd, repetă Chicane. Meditaţiile maraton nu fac bine. Douăzeci de minute sunt de-ajuns, omule. Hai, cel mult o jumătate de oră. Te-ai bazat pe ceasul tău interior, nu-i aşa?

Fâstâcit, Junior încuviinţă din cap.

— Şi te-ai programat pentru un ceas, aşa-i?

Până ca Junior să reuşească să mişte afirmativ din cap, surveni criza: accese de paralizie a vezicii urinare.

Răsuflase uşurat că nu făcuse pe el în timpul lungii transe. Acum, însă, ar fi acceptat orice umilinţă, numai să scape de spasmele astea oribile.

— Of, Doamne, mormăi Chicane, în timp ce îl căra pe Junior la baie, cu ajutorul lui Sparky.

Nevoia de a se uşura era teribilă, inexprimabilă, iar impulsul de a urina irezistibil, dar cu toate astea nu putea să-şi dea drumul. Timp de peste optsprezece ceasuri, procesul natural de urinare fusese înfrânat din cauza meditaţiei prin concentrare. Acum, era complet blocat. De fiecare dată când se căznea să îşi dea drumul, îl zgâlţâia o nouă crampă oribilă. Avea senzaţia că un lac întreg îi umplea acum vezica urinară şi că un dig imens îi crescuse, parcă, în uretră.

În viaţa lui, Junior nu avusese asemenea dureri, fără ca întâi să fi ucis pe cineva.

Decis să nu plece până ce elevul lui nu scăpa de orice pericol fizic, emoţional şi mintal, Bob Chicane a rămas până la trei şi jumătate. Când s-a retras, i-a dat o veste proastă lui Junior:

— Nu mai pot face lecţii cu tine, omule. Îmi pare rău, dar eşti prea intens pentru mine. Mult prea intens. În tot ceea ce faci. Toate femeile cu care te combini, toată povestea asta cu cărţile de telefon – acum chiar şi cu meditaţia. Mult prea intens pentru mine, prea obsesiv. Hai să trăieşti şi să fii fericit, omule.

Rămas singur, Junior şedea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea şi o prăjitură de ciocolată.

După ce îi trecuse blocajul acela dureros al vezicii urinare, iar Junior scăpase de lacul din el, Chicane i-a recomandat multă cafeină şi zahăr, ca mijloc preventiv împotriva unei improbabile, dar deloc imposibile, reveniri spontane a stării de transă. „Oricum, după ce ai pompat în tine atâtea valuri alpha, nu ar mai trebui, prea curând, să simţi nevoia de somn.”

În realitate, deşi slăbit şi cu dureri difuze în tot corpul, Junior se simţea revigorat mintal şi extraordinar de alert.

Venise vremea când se impunea să se gândească mai serios la situaţia şi la viitorul lui. Autoperfecţionarea rămânea un ţel lăudabil, însă era nevoie ca eforturile lui să fie mai focalizate.

Avea capacitatea de a fi excepţional în tot ce făcea. Bob Chicane fusese corect în această privinţă: Junior era mult mai intens decât alţi bărbaţi, poseda talente mai mari şi energia de a şi le folosi.

Retrospectiv, realiză că meditaţia nu i se potrivea. Era o activitate pasivă, or el era din fire un om activ, care se simţea cel mai bine acţionând.

Se refugiase în meditaţie, fiindcă se simţise frustrat din cauza eşecurile permanente în căutarea lui Bartholomew, dar şi tulburat de experienţele aparent paranormale legate de monede şi de telefoane de la morţi. Mult mai tulburat decât crezuse sau decât fusese în stare să recunoască.

Teama de necunoscut este o slăbiciune, întrucât presupune nişte dimensiuni ale vieţii dincolo de controlul omenesc. Zedd ne învaţă că nimic nu este dincolo de controlul nostru, că natura nu este decât o moară nesăbuită, lipsită de mistere ca un banal suc de mere.

În plus, teama de necunoscut este o slăbiciune şi fiindcă ne umileşte. Umilinţa, declară Caesar Zedd, este ceva strict pentru perdanţi. În scopul avansării sociale şi financiare, trebuie să ne prefacem că suntem umili – să ne târâm picioarele, să băgăm capul între umeri şi să facem remarce autodenigratoare –, deoarece înşelăciunea este moneda civilizaţiei. Dar dacă ne complăcem vreodată într-o umilinţă autentică, nu vom fi altfel decât grosul omenirii, ceea ce

Zedd numeşte „o mocirlă sentimentală pasionată de eşec şi de perspectiva propriei fatalităţi”.

Îndopându-se cu prăjitură şi cafea, ca să se ferească de o recădere spontană într-o catatonie meditativă, Junior recunoscu, bărbăteşte, că fusese slab, că reacţionase faţă de necunoscut prin frică şi că se retrăsese, în loc să procedeze la o confruntare îndrăzneaţă. Întrucât, pe lumea asta, nici unul dintre noi nu poate avea încredere decât în el însuşi, autoamăgirea este periculoasă. Îi plăcea şi mai mult de el aşa, când îşi recunoştea slăbiciunea, cu francheţe.

Pedepsit de evenimentele recente, se jură să înceteze cu şedinţele de meditaţie, să evite toate reacţiile pasive la provocările vieţii. Era preferabil să exploreze necunoscutul, decât să se retragă speriat din faţa lui. În afară de asta, prin explorările lui, putea demonstra că necunoscutul era o simplă bagatelă.

Trebuia să înceapă prin a învăţa cât mai mult despre fantome, hărţuirile strigoilor şi răzbunarea morţilor.

În lunile rămase din 1966, în viaţa lui Junior Cain nu s-au mai petrecut decât două incidente aparent paranormale. Primul a fost, miercuri, pe 5 octombrie.

Într-o plimbare culturală, verificând cele mai recente opere într-un circuit al galeriilor lui de artă preferate, Junior ajunse în cele din urmă la vitrinele celebrei Galerie Coquin. Expusă sub ochii trecătorilor pe strada aglomerată, era o sculptură de Wroth Griskin: două piese mari, fiecare cântărind pe puţin 230 de kilograme, plus şapte bronzuri mai mici înălţate pe nişte piedestale.

Fost puşcăriaş, Griskin făcuse unsprezece ani de închisoare pentru omor nepremeditat, fiind eliberat pe cauţiune datorită presiunilor unei coaliţii de artişti şi scriitori. Avea un talent imens. Nimeni înainte de Griskin nu reuşise să exprime acest grad de violenţă şi turbare prin bronz, iar Junior avea de multă vreme opera artistului pe lista lui de achiziţii viitoare.

În vitrinele galeriei, opt dintre cele nouă sculpturi erau atât de şocante, încât mulţi trecători, zărindu-le, păleau, întorceau capul şi plecau grăbiţi. Nici un cunoscător printre ei.

A noua piesă nu era artă, categoric nu o operă de Griskin, şi nu putea tulbura pe nimeni aşa de mult cum îl zdruncina pe Junior. Pe un piedestal negru se înălţa un sfeşnic de bronz identic cu cel care îi zdrobise ţeasta lui Thomas Vanadium şi sporise dimensiunile feţei de bidon turtit a poliţaiului.

Sfeşnicul cenuşiu părea mânjit cu o substanţă neagră. Poate cărbune. Ca şi cum ar fi fost tăvălit prin foc. Partea de sus a sfeşnicului, pe suportul pentru ceară şi în soclul pentru lumânare, era stropită parcă de o ploaie de vin roşu. Culoarea petelor de sânge vechi.

Nişte fire de păr se lipiseră de petele acestea sinistre de pe sfeşnic, probabil când erau încă ude. Păr de om, pesemne.

Frica se cocoloşise, parcă, prin venele lui Junior, rămas încremenit ca materializarea unei embolii, printre trecătorii care circulau grăbiţi, şi convins că din clipă în clipă putea face apoplexie.

Închise ochii. Numără până la zece. Îi deschise.

Sfeşnicul era în continuare pe piedestal.

Repetându-şi în gând că natura nu este decât o maşinărie imbecilă, complet lipsită de orice mister, şi că necunoscutul ţi se va părea întotdeauna familiar, dacă cutezi să îi ridici vălul, Junior descoperi că era capabil să se mişte. Deşi avea senzaţia că fiecare picior cântărea cel puţin cât un bronz turnat de-al lui Wroth Griskin, Junior străbătu trotuarul şi intră în Galerie Coquin.

În prima dintre cele trei săli mari, nu era nimeni: nici clienţi, nici reprezentanţi ai expoziţiei. Numai galeriile de artă mai ieftine sunt întotdeauna ticsite de cumpărători şi vânzători onctuoşi. Într-o firmă selectă cum era Coquin, vulgul nu vine să caşte gura degeaba, iar valoarea superioară a operelor de artă şi atractivitatea lor devin

evidente prin aversiunea aproape patologică a personalului de a-şi promova marfa.

A doua şi a treia sală se dovediră, de asemenea, nepopulate şi lipsite de orice zgomot, ca spaţiile izolate fonic din casele funerare. În partea din spate a ultimei încăperi, se zărea uşa discretă a unui birou. În timp ce Junior străbătea cea de-a treia sală, monitorizat probabil de camerele de supraveghere cu circuit închis, un bărbat ieşi silenţios din birou, ca să-l întâmpine.

Custodele acesta era înalt, cu păr argintiu, trăsături fine şi afişa aerul acela atotştiutor şi impunător al ginecologilor cu clientelă nobilă. Purta un costum gri bine croit, iar ceasul de aur Rolex, pe care îl avea la mână, făcea parte din tipul de „pradă" pentru care Wroth Griskin ar fi putut face moarte de om, în vremurile lui de restrişte.

— M-ar interesa una dintre sculpturile mai mici de Griskin, spuse Junior, reuşind să pară calm, deşi i se uscase gura de frică, iar mintea îi vâjâia de imagini smintite cu poliţaiul maniac, mort şi putrezit, dar bântuind totuşi prin San Francisco.

— Da, vă rog? rosti eminenţa cu păr argintiu, încreţindu-şi nasul, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acest client să întrebe dacă piedestalul era şi el inclus în preţ.

— Mă fascinează mai mult pictura, decât operele dimensionale, în general, explică Junior. Într-adevăr, singura sculptură pe care am achiziţionat-o este o statuie de Poriferan.

Femeia Industrială, pe care o cumpărase cu ceva mai mult de nouă mii de dolari, în urmă cu nici un an şi jumătate şi de la o altă galerie, valora în prezent pe puţin treizeci de mii de dolari, la preţul pieţei, ceea ce demonstra cât de mult crescuse celebritatea lui Bavol Poriferan.

Atitudinea glacială a custodelui se înmuie la această dovadă de gust şi resurse financiare. Zâmbi sau se strâmbă din cauza unui vag miros urât – greu de spus – şi se prezentă: Maxim Coquin, proprietarul galeriei de artă.

— Piesa care m-a intrigat, îi dezvălui Junior, este cea care seamănă oarecum cu un s-s-sfeşnic. E foarte diferită de celelalte.

Arătându-se absolut perplex, custodele îl pofti să-l urmeze, prin cele trei săli, până la vitrinele din faţă. Aluneca pe parchetul lustruit, de parcă ar fi fost pe rotile.

Sfeşnicul dispăruse. Pe piedestalul pe care se aflase, se înălţa acum un bronz de Griskin, atât de răscolitor de strălucit, încât, privindu-l şi în fugă, orice călugăriţă sau asasin puteau avea coşmaruri din cauza lui.

Când Junior încercă să se explice, Maxim Coquin făcu o mutră plină de îndoială, ca un poliţist când ascultă alibiul unui suspect cu mâinile însângerate. După care: „Sunt absolut sigur că Wroth Griskin nu face sfeşnice. Dacă vă interesează aşa ceva, v-aş recomanda sectorul de articole casnice de la Gump's."

Furios şi jignit deopotrivă, dar încă speriat, ca un colaj multimedia de emoţii umblătoare, Junior plecă de la galeria de artă.

Ajuns afară, se întoarse ca să se uite la vitrine. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă sfeşnicul, care în mod supranatural nu era vizibil decât din stradă, poate. Degeaba, nu era acolo.

*

Toată toamna, Junior a citit carte după carte despre năluci, strigoi, case bântuite, corăbii fantomă, şedinţe de spiritism, manifestări ale spiritelor – ciocănit în mobilă, apariţii, scris, înregistrări sonore, vorbit în transă, invocarea duhurilor, exorcism, proiecţie astrală, revelaţii cu tabla Ouija şi brodatul.

Căpătase convingerea că, orice persoană realizată în viaţă, datorită autoperfecţionării, trebuie să aibă o meserie în care să exceleze, or lucrul de mână îi plăcea mai mult decât olăritul sau traforajul. Pentru olărit, ar fi avut nevoie de o roată de olar şi de un cuptor, greu de plasat în casă; iar la traforaj se făcea multă mizerie, cu tot felul de lipiciuri

şi lacuri. În decembrie, şi-a început primul proiect: o mică faţă de pernă, pe care trebuia să brodeze o bordură geometrică, înconjurând un citat din Caesar Zedd: „Umilinţa e pentru perdanţi”.

La 3:22 noaptea, în 13 decembrie, după o zi plină în care făcuse cercetări pe tema fantomelor, căutase în cartea de telefon persoane cu numele de Bartholomew şi lucrase la broderie, Junior se trezi auzind pe cineva cântând. O singură voce. Fără acompaniament instrumental. O femeie.

Iniţial, nedezmeticit încă din somn, aşa cum stătea lungit în confortul somptuos al aşternutului luxos, Junior crezu că vocea aceea care cânta era o continuare vagă a unui vis dinainte. Deşi avea modulaţii, glasul rămânea atât de stins, încât Junior nu izbuti să identifice imediat melodia, însă când recunoscu „Someone to Watch over Me” se ridică brusc în capul oaselor şi azvârli cuvertura la o parte.

Aprinzând luminile, Junior se apucă să caute sursa serenadei. Ţinea în mână pistolul de 9 mm, care era complet inutil împotriva spiritelor; numeroasele lui lecturi despre fantome nu-l convinseseră de realitatea lor. Credinţa lui în eficacitatea gloanţelor – şi, de ce nu, a sfeşnicelor din bronz – rămăsese intactă.

Deşi domol şi oarecum cavernos, fredonatul femeii era extraordinar de pur şi încântător pentru auz. Cu toate acestea, cântecul avea ceva tulburător, o nuanţă stranie de alean, de dor, de tristeţe sfâşietoare. În lipsa unui termen mai adecvat, vocea ei era *obsedantă.*

Junior încerca s-o prindă, însă femeia se eschiva. Mereu i se părea că sunetul vine din camera de alături, însă când intra acolo, avea senzaţia că vocea se auzea din încăperea de unde tocmai ieşise.

De trei ori, cântecul se opri, dar de două ori, exact când credea că încetase complet, femeia începuse din nou să fredoneze. A treia oară, tăcerea persistă.

Această veche clădire venerabilă, construită solid ca un castel, era bine izolată fonic; zgomotele din celelalte apartamente nu răzbeau decât arareori până la Junior. Niciodată până atunci nu auzise vocea vreunui vecin, atât

de distinct încât să poată desluşi cuvintele rostite – sau, în cazul de faţă, cântate.

Exclus, probabil, ca femeia care cântase să fie Victoria Bressler, asistenta moartă, însă Junior credea că exact aceeaşi voce auzise şi la telefon, mai demult, pe 25 iunie, când cineva care să dăduse drept Victoria sunase ca să îl atenţioneze de urgenţă pe Bartholomew.

La 3:31 noaptea, deşi nu începuse să se lumineze încă de ziuă, Junior simţea că nu mai putea dormi. Deşi suav, melancolic şi deloc lugubru, cântecul spectral i se păruse… ameninţător.

Se gândi să facă un duş şi să-şi înceapă ziua mai devreme. Dar îşi tot amintea de *Psycho:* Anthony Perkins îmbrăcat cu haine de femeie şi răsucind un cuţit de măcelar.

Brodatul nu se dovedi un refugiu. Lui Junior îi tremurau mâinile destul de rău, aşa că nu putea coase frumos.

Starea de spirit în care era, excludea orice lectură despre strigoi.

Aşa că se aşează la masa din bucătărie, cu cărţile lui de telefon, reluând căutările anevoioase pentru a-l găsi pe Bartholomew.

Găseşte tatăl, omoară fiul.

În numai nouă zile, Junior s-a culcat cu patru femei frumoase: una în Ajunul Crăciunului, următoarea în seara de Crăciun, a treia în ultima zi a anului, iar a patra în ziua de Anul Nou. Pentru prima oară în viaţă – şi în toate cele patru ocazii – plăcerea actului sexual nu a fost completă.

Şi asta nu fiindcă nu ar fi fost suficient de performant. Ca de obicei, a fost ca un taur, un armăsar, un satir nesătul. Nici una dintre femei nu s-a plâns; nici una n-a mai avut energia să se plângă, când isprăvise cu ele.

Şi, totuşi, ceva lipsea.

Se simţea gol pe dinăuntru. Neterminat.

Deşi foarte frumoase, nici una dintre aceste femei nu l-a satisfăcut aşa cum îl satisfăcuse Naomi.

Se întreba dacă ceea ce lipsea era, poate, iubirea.

Cu Naomi, sexul fusese glorios, fiindcă erau legaţi pe planuri multiple, mult mai profunde decât simplul nivel fizic. Fuseseră atât de apropiaţi, atât de îngemănaţi sufleteşte şi intelectual încât, când făcea dragoste cu ea, făcea parcă dragoste cu el însuşi; şi niciodată nu va mai avea parte de o asemenea intimitate.

Tânjea după un alt suflet pereche. Era suficient de înţelept, însă, încât să ştie că tot dorul din lume nu putea transforma femeia nepotrivită în femeia visurilor lui. Dragostea nu poate fi cerută, planificată sau fabricată. Dragostea vine întotdeauna prin surprindere, se mulează pe tine când te aştepţi mai puţin, ca rochia pe Anthony Perkins.

Nu-i rămânea decât să aştepte. Şi să spere.

Speranţa a devenit mai uşor de susţinut când anii 1966 şi 1967 au adus cel mai mare progres în vestimentaţia feminină, de când se inventase acul de cusut: minijupa, iar apoi micromini. Deja, Mary Quant – inimaginabil, dar un designer *britanic* – cucerise Anglia şi Europa cu creaţiile ei splendide; acum scotea şi America din evul mediu al modestiei psihopatice.

Pretutindeni în oraşul fabulos vedeai expuse gambe, genunchi şi coapse ferme. Priveliştea deşteptă romanticul din Junior, care tânjea cu desperare, mai mult decât oricând, după femeia perfectă, iubita ideală, jumătatea potrivită a sufletului său incomplet.

Şi, totuşi, cea mai trainică relaţie din tot anul a fost cu o cântăreaţă fantomatică.

Pe 18 februarie, se întoarse acasă după-amiaza, de la nişte cursuri pentru canalizarea spiritelor, şi auzi pe cineva cântând, de cum deschise uşa de la intrare. Aceeaşi voce. Şi acelaşi cântec oribil. La fel de stins ca înainte, modulându-se repetat.

Rapid, se apucă să caute surse, însă în nici un minut, până să poată da de urma vocii, aceasta se stinse. Spre deosebire de noaptea aceea de decembrie, de data asta cântecul nu reîncepu mai târziu.

Pe Junior îl deranja ideea că misterioasa cântăreaţă îşi făcuse numărul când el nu era acasă. Se simţea violat. Cotropit.

De fapt, nu fusese nimic aici. Junior tot nu credea în fantome, aşa că nu putea concepe că un spirit se plimbase prin casă în absenţa lui.

Cu toate acestea, senzaţia de violare se accentuă în timp ce, derutat şi nervos, patrula prin camerele acelea lipsite acum de muzică.

Pe 19 aprilie, *Surveyor 3,* fără oameni la bord, a aterizat pe suprafaţa lunară şi a început să transmită fotografii pe Pământ, iar când Junior a ieşit din baie, după duşul matinal, a auzit din nou acelaşi cântec straniu, care venea parcă dintr-un loc mai îndepărtat şi mai extraterestru decât luna.

În pielea goală, şiroind de apă, răscoli apartamentul. Ca şi în noaptea de 13 decembrie, vocea părea să vină din aer: din faţa lui, pe urmă din spate, din dreapta, dar acum din stânga.

De data aceasta, totuşi, cântatul dură mai mult decât înainte, suficient de mult încât Junior să înceapă să suspecteze ţevile de căldură. Camerele erau înalte, iar ţevile erau montate sus, pe pereţi.

Folosindu-se de o scăriţă pliantă, izbuti să se ridice spre una dintre gurile de aer ale instalaţiei de încălzire din living, suficient de aproape, încât să-şi poată da seama dacă melodia venea cumva de-acolo. Exact atunci, cântatul se opri.

Ceva mai târziu în aceeaşi lună, Junior află de la Sparky Vox că sistemul de încălzire al clădirii implica o unitate centrală, cu ramificaţii discrete în fiecare apartament. Prin instalaţia de răcire-încălzire, nu se propaga nici un zgomot de la o locuinţă la alta, întrucât fiecare apartament avea propriile ţevi.

Toată primăvară, vara şi toamna anului 1967, Junior a întâlnit alte femei, s-a culcat cu câteva, fiind ferm convins că toate cuceririle lui avuseseră parte de nişte experienţe

unice, alături de el. Suferea, însă, în continuare de acelaşi gol sufletesc.

Cu nici una dintre femei nu s-a întâlnit mai mult de câteva ori şi nici una nu a încercat să se agaţe de el la despărţire, deşi regretau probabil teribil momentele petrecute cu el.

Cântăreaţa spectrală nu afişa nicidecum reţinerea surorilor ei în carne şi oase de a se ţine scai de el.

Într-o dimineaţă de iulie, Junior se afla la biblioteca publică, uitându-se printre rafturi în căutarea unor volume exotice despre ocultism, când glasul fantomă se manifestă lângă el. Aici, cântecul suna mai încet decât în apartament, ca un fel de murmur, şi părea mai continuu.

Două bibliotecare se aflau la biroul din faţă, când se uitase ultima oară în acea direcţie, dar acum nu le mai avea în unghiul lui vizual, fiind deci prea departe ca să poată auzi melodia. Junior venise acolo devreme, înainte ca biblioteca să se deschidă, iar până acum nu se întâlnise cu alţi cititori.

Întrucât rafturile erau căptuşite cu placaj în spatele cărţilor, Junior nu avea posibilitatea să vadă ce se întâmpla pe celălalt culoar dintre biblioteci.

Tomurile formau ziduri de labirint, o reţea de cuvinte.

Iniţial, trecu de la un culoar la altul, de fiecare dată tot mai repede, convins că femeia care cânta se găsea în spaţiul următor, pe urmă în următorul, şi aşa mai departe. Ea fusese cumva umbra aceea fugitivă pe care o zărise furişându-se după colţ? Mirosul acela de femeie, care persista pe unde trecuse?

Pe aleile labirintului, continua să se mişte, dar pe urmă înapoi din nou, înapoi pe unde venise, traseu întortocheat, cotit, de la literatura ocultă la cea modernă, de la istorie la ştiinţă popularizată, iar aici încă o dată ocultul, mereu cu umbra zărită fugitiv şi periferic, încât poate doar i se năzărise, parfum de femeie sesizat o clipă şi pierdut apoi din nou în mirosurile de hârtie veche şi clei de legătorie, traseu întortocheat, cotit, până când brusc încremeni

locului, gâfâind greoi, oprit de constatarea că nu mai auzea cântatul.

În toamna anului 1967, Junior a trecut în revistă sute de mii de liste de abonaţi telefonici, localizând arareori câte un Bartholomew. În San Rafael sau Marinwood. În Greenbrae sau San Anselmo. Îi localiza, îi investiga şi constata că nu aveau nici o legătură cu bastardul lui Seraphim White.

Între diverse femei noi şi broderii pe feţe de pernă, Junior participa la şedinţe de spiritism, asista la prelegeri ţinute de vânători de fantome, vizita case bântuite de stafii şi citea alte cărţi stranii. A pozat chiar în faţa aparatului de fotografiat al unui mediu celebru, ale cărui poze dezvăluiau uneori aura unor prezenţe benefice sau malefice plutind în vecinătatea subiectului, deşi în cazul lui, femeia-mediu, nu a putut discerne urma grăitoare a nici unui spirit.

Pe 15 octombrie, Junior a achiziţionat un al treilea tablou de Sklent: *Inima e cuib de viermi şi gândaci, veşnică vânzoleală, veşnică fojgăială, Versiunea 3*.

Ca să sărbătorească, la plecarea din galeria de artă, s-a dus la braseria de la Fairmont Hotel, sus pe Nob Hill, decis să bea o bere şi să mănânce un cheeseburger.

Deşi, în general, mânca mai mult la restaurant, nu mai comandase un burger de vreo doi ani, de când găsise moneda aceea înfiptă în felia de brânză topită, în decembrie 1965. Într-adevăr, de atunci, nu mai riscase niciodată să ceară nici un fel de sandvişuri la restaurant, limitându-se la mâncărurile care se serveau întinse pe farfurie.

La braseria Fairmont, Junior comandă cartofi prăjiţi, un cheeseburger şi salată de varză crudă. Ceru ca burgerul să îi fie adus la masă neasamblat: cele două jumătăţi de chiflă puse cu faţa în sus, tocătura de carne aşezată separat pe farfurie, felia de roşie şi cea de ceapă aranjate lângă tocătura de carne, iar felia de brânză netopită pe o farfurioară separată.

Nedumerit, dar amabil, chelnerul îi aduse mâncarea exact în felul cum comandase el.

Junior ridică tocătura cu furculiţa, nu găsi nici o monedă sub ea, şi puse carnea pe una dintre jumătăţile de chiflă. Pregăti sandvişul cu toate aceste ingrediente, adăugă ketchup şi muştar, după care muşcă din el cu poftă.

Când văzu că o blondă se holba la el dintr-un separeu alăturat, îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Deşi, după gustul lui, nu i se părea prea atrăgătoare, nu avea nici o motiv să fie nepoliticos.

Tipa sesizase probabil reacţia lui şi îşi dăduse seama că nu avea nici o şansă să-l vrăjească, din moment ce întoarse imediat capul, privind în altă direcţie.

Acum, când consumase cu succes burgerul şi ştia că era proprietarul unui nou tablou de Sklent, Junior se simţea mult mai fericit, decât în ultima vreme. Buna lui dispoziţie se datora şi faptului că nu mai auzise cântăreaţa fantomatică de peste trei luni, de atunci, din bibliotecă, în luna iulie.

Peste două nopţi, dintr-un vis cu viermi şi gândaci, se trezi în modulaţiile vocii ei.

Se şocă singur, când se aşeză în capul oaselor, zbierând: „Taci din gură, taci din gură, taci din gură!”

Încetişor, „Someone to Watch over Me” continua neabătut.

Probabil că Junior urlase *taci din gură* mult mai insistent decât îşi dădea seama, din moment ce vecinii începură să-i bată în perete, ca să-l facă să înceteze.

Nimic din ceea ce învăţase despre domeniul supranaturalului nu îl apropiase mai mult de credinţa în fantome şi în tot ceea ce presupunea aceasta. Însă el credea, în continuare şi întru totul, în Enoch Cain Jr., refuzând să facă loc pe altarul lui altor lucruri sau altor persoane, decât el.

Se vârî adânc sub cuvertură, îşi turti pe cap o pernă înfoiată, ca să astupe cântecul, şi începu să îngâne: „*Găseşte tatăl, omoară fiul*”, până ce, sleit de puteri, se cufundă în somn.

Dimineaţa, la micul dejun, analizând totul dintr-o perspectivă mai calmă, disecă pe îndelete criza de isterie

din toiul nopţii, întrebându-se dacă nu suferea cumva de tulburări psihologice. Conchise că nu.

În noiembrie şi decembrie, Junior a studiat texte criptice despre lumea supranaturală, a schimbat alte femei într-un ritm uluitor chiar şi pentru el, a găsit trei persoane cu numele de Bartholomew şi a brodat zece feţe de pernă.

Nimic din ceea ce citea nu îi oferea o explicaţie satisfăcătoare pentru ceea ce i se întâmplase. Nici una dintre femei nu putea umple golul din sufletul lui, iar toţi cei trei Bartholomew erau inofensivi. Numai brodatul îi mai oferea satisfacţii, însă, deşi Junior era mândru de iscusinţa lui, ştia că un bărbat în toată firea nu-şi putea găsi împlinirea doar în lucrul de mână.

Pe 18 decembrie, când formaţia Beatles a urcat în topuri cu „Hello Goodbye”, Junior fierbea de supărare din cauza incapacităţii lui de a găsi dragostea sau copilul lui Seraphim, aşa că traversă la volanul maşinii Golden Gate Bridge, până în Marin County, ducându-se în continuare până în oraşul Terra Linda, unde îl omorî pe Bartholomew Prosser.

Prosser – 56 ani, văduv, contabil – avea o fiică de 30 de ani, Zelda, care era avocat la San Francisco. Junior mai fusese deja cu maşina în Terra Linda, ca să se intereseze de contabil; ştia deja că Prosser nu avea nici o legătură cu copilul fatal al lui Seraphim.

Dintre cei trei Bartholomew depistaţi recent, îl alese pe Prosser fiindcă, năpăstuit cu numele de Enoch, Junior compătimea orice fată pe care părinţii o blestemaseră cu numele „Zelda”.

Contabilul locuia într-o casă albă în stil georgian, pe o stradă străjuită de conifere uriaşe.

La opt seara, Junior parcă la două străzi distanţă de casa ţintă. Porni pe jos spre locuinţa lui Prosser, cu mâinile înmănuşate vârâte în buzunarele de la impermeabil şi cu gulerul ridicat.

Fuioare dense şi albe de ceaţă se rostogoleau prin împrejurimi, parfumate cu mirosul de lemne arse în

nenumărate şeminee, ca şi cum tot ce se afla dincolo de graniţa canadiană ar fi luat foc.

Răsuflarea lui Junior fumega din el, ca şi cum corpul lui ar fi conţinut flăcări vioaie. Îşi simţea obrajii reci. Frigul era revigorant.

La multe case, şirurile cu beculeţe de Crăciun pictau desene colorate pe la streşini, în jurul ferestrelor şi de-a lungul balustradei de la verandă – totul atât de estompat de ceaţă, încât Junior avea senzaţia că se deplasează printr-un peisaj de vis cu lampioane japoneze.

Era o noapte liniştită, cu excepţia unui lătrat de câine, undeva în depărtare. Cavernos, cu mult mai stins decât cântecul fantomatic care îl obsedase recent pe Junior, hămăitul gros al dulăului îl tulbură, totuşi, atingând o coardă esenţială a sufletului lui.

Ajuns la casa lui Prosser, sună la uşă şi aşteptă.

Prompt ca orice contabil destoinic, Bartholomew Prosser veni imediat să-i deschidă. Lumina se aprinse pe verandă.

În depărtări, la marginea nopţii şi a negurii, câinele se opri din lătrat.

Mai puţin prudent decât contabilul tipic, poate şi uşor ameţit din cauza sărbătorilor de iarnă, Prosser deschise uşa, fără să şovăie.

— Asta-i pentru Zelda, spuse Junior, dând buzna în casă, cu cuţitul.

O euforie sălbatică se dezlănţui în el, ca nişte focuri de artificii pe cerul nopţii, amintindu-i de valul de emoţie care urmase acţiunii lui îndrăzneţe din foişorul de foc. Din fericire, Junior nu avea nici un fel de legătură sentimentală cu Prosser, cum fusese cazul cu preaiubita lui Naomi; prin urmare, puritatea experienţei nu era diluată de regrete sau empatie.

Atât de rapidă, această violenţă se încheiase parcă înainte de a începe. Neinteresându-l însă urmările, Junior nu se simţea dezamăgit de scurtimea emoţiei trăite. Trecutul rămânea trecut, iar când închise uşa de la intrare, ocolind cadavrul, se concentra asupra viitorului.

Acţionase cu cutezanţă, imprudent, fără să studieze terenul, ca să verifice dacă Prosser era singur. Contabilul locuia singur, însă oricând putea avea pe cineva în vizită.

Pregătit pentru orice eventualitate, Junior ciuli urechile câteva minute, până se convinse că nu va mai avea nevoie de cuţit şi pentru altcineva.

Se duse direct la bucătărie şi umplu un pahar cu apă de la robinet. Înghiţi două tablete antiemetice, pe care le luase cu el, ca să preîntâmpine orice stare de vomă.

Mai devreme, înainte de a pleca de-acasă, luase preventiv o doză de analgezic. Deocamdată, măcar, intestinele nu-i făceau figuri.

Ca de obicei, curios în privinţa felului cum trăiau alţii – sau, în acest caz, cum trăiseră –, Junior exploră casa, scotocind prin sertare şi dulapuri. Deşi văduv, Bartholomew Prosser era un tip ordonat şi bine organizat.

Spre deosebire de turul altor case, acesta nu se dovedi atât de interesant. Se părea că răposatul nu avea nici un secret în viaţă, nici o inclinaţie perversă pe care s-o ascundă de ochii lumii.

Cel mai ruşinos lucru descoperit de Junior se referea la „arta” de pe pereţi. Realism sentimentalizat, fără pic de gust. Peisaje strălucitoare. Naturi moarte cu fâneţe şi flori. Ba chiar şi un idilic portret de grup – Prosser, soţia decedată şi Zelda. Nici un tablou nu sugera aspectele sumbre şi terifiante ale condiţiei umane: simple pânze decorative, nu artă.

În living, se afla un pom de Crăciun, sub care erau puse diverse cadouri frumos ambalate. Junior se amuză desfăcându-le pe toate, dar nu găsi nici un obiect pe care să-şi dorească să-l păstreze.

Ieşi pe uşa din spate, ca să evite să mai treacă acum pe unde venise. Ceaţa îl învălui, răcoroasă şi înviorătoare.

În drum spre casă, cu maşina, azvârli cuţitul într-un şanţ, în Larkspur. De mănuşi, scăpă în Corte Madera.

Revenit în oraş, zăbovi suficient cât să dăruiască impermeabilul unui vagabond, care nu remarcă cele câteva pete dubioase. Haimanaua aceasta primi cu bucurie haina

splendidă, o îmbrăcă – şi pe urmă îşi înjură binefăcătorul, îl scuipă şi îl ameninţă cu un ciocan cu vârf spintecat.

Junior era un om prea realist, ca să se fi aşteptat la recunoştinţă.

Din nou acasă, savurând un coniac şi un pumn de fistic, pe când luni devenea marţi, conchise că trebuie să se pregătească pentru posibilitatea ca într-o bună zi să lase nişte dovezi acuzatorii, în ciuda tuturor precauţiilor pe care şi le lua. Era preferabil să transforme o parte din avere în nişte valori transportabile şi anonime, cum ar fi nişte monede de aur sau diamante. De asemenea, stabilirea a două sau trei identităţi alternative, cu toate actele necesare, era un lucru recomandabil.

În ultimele câteva ceasuri, îşi schimbase iarăşi viaţa, la fel de esenţial cum şi-o schimbase şi atunci, în turnul de apă, cu aproape trei ani în urmă.

Când a împins-o pe Naomi, motivul fusese profitul. Pe Victoria şi Vanadium, i-a omorât ca să se apere. Aceste trei morţi au fost necesare.

Pe Prosser, totuşi, l-a înjunghiat doar ca să scape de frustrare şi să îşi mai înfrumuseţeze rutina jalnică a unei existenţe care devenise monotonă, din cauza vânătorii după Bartholomew şi a sexului fără iubire. În schimbul unei stări de euforie, îşi asumase un risc mai mare; pentru a atenua riscul, trebuia să fie asigurat.

În pat, cu luminile stinse, Junior se minuna de extraordinara lui temeritate. Niciodată nu înceta să fie o surpriză pentru el însuşi.

Sentimentul de vinovăţie şi remuşcările nu-l chinuiau deloc. Noţiunile de bine şi rău, just sau greşit nu-l preocupau nicidecum. Faptele erau eficiente sau ineficiente, judicioase sau stupide, însă toate rămâneau neutre din punct de vedere valoric.

Nu-şi punea întrebări nici în privinţa sănătăţii mintale, cum ar fi procedat poate un om nu atât de autoperfecţionat ca el. Nebunii nu se străduiesc să-şi îmbogăţească vocabularul sau să aprofundeze criteriile de evaluare a culturii.

Se întreba, însă, de ce alesese tocmai această seară pentru a deveni un aventurier şi mai neînfricat, şi nu oricare altă zi, cu o lună mai devreme sau mai târziu. Instinctul îi spunea că simţise nevoia să se pună singur la încercare, că o criză se apropia cu repeziciune şi că, pentru a fi pregătit, trebuia să aibă certitudinea că va putea întreprinde ceea ce trebuia întreprins, atunci când va veni momentul critic. Gata să adoarmă, Junior se îndoia deja că episodul Prosser fusese doar o simplă joacă inconştientă, şi nu mai degrabă o etapă de pregătire.

Următoarele pregătiri – cumpărarea unor monede de aur şi a unor diamante, precum şi stabilirea unor false identităţi – au trebuit amânate din cauza urticariei. Cu o oră înainte de revărsatul zorilor, Junior s-a trezit din cauza unei mâncărimi cumplite, care nu se limita numai la degetul fantomă. Tot corpul, pe toată suprafaţa şi în fiecare cută, îl pişca, îl furnica şi îl ardea de parcă ar fi avut febră – şi îl mânca.

Tremurând de groază, scărpinându-se cu furie, se duse împleticindu-se la baie. În oglindă, văzu o faţă pe care aproape nici n-o recunoştea: umflată, buhăită, plină de o erupţie roşie.

Timp de douăzeci şi patru de ore, se îndopă cu antihistaminice, se cufundă în căzi umplute până la refuz cu apă rece, care să-i amorţească reacţia alergică, şi se badijonă cu loţiuni calmante. Desperat, pradă autocompătimirii, nici nu îndrăznea să se gândească la pistolul de 9 mm, pe care îl furase din locuinţa Friedei Bliss.

Joi, erupţia îi trecuse deja. Întrucât avusese tăria de a nu se scărpina cu unghiile pe faţă sau pe mâini, era suficient de prezentabil, încât să se poată aventura în oraş; deşi, dacă oamenii de pe stradă ar fi văzut cojile de la bubele rupte şi zgârieturile inflamate, care îi tatuau corpul şi membrele, ar fi luat-o la fugă, cu convingerea sinistră că ciuma neagră sau vreo molimă şi mai rea se răspândise printre ei.

În următoarele zece zile, a scos bani din câteva conturi. De asemenea, a transformat o serie de titluri de valori în bani peşin.

Totodată, a început să caute un furnizor competent de acte de identitate false. Lucrul acesta s-a dovedit mai simplu decât se aşteptase.

Un număr surprinzător dintre femeile care îi fuseseră amante erau consumatoare ocazionale de droguri, aşa că în ultimii doi ani Junior făcuse cunoştinţă cu câţiva furnizori care le aprovizionau. De la cel mai dubios dintre aceştia, a cumpărat cocaină şi LSD de cinci mii dolari, ca să îşi câştige credibilitatea, după care s-a interesat de procurarea unor documente contrafăcute.

Contra unei taxe pentru acţiunea de cercetăşie, Junior a fost pus în contact cu un fabricant de acte numit Google. Nu era numele lui adevărat, însă cu ochii lui saşii, cu buzele groase ca de cauciuc şi un foarte proeminent măr al lui Adam, personajul era un Google perfect.

Întrucât drogurile zădărnicesc toate eforturile de autoperfecţionare, Junior nu avea ce face cu cocaina şi acidul. Nici nu îndrăznea, însă, să le vândă ca să-şi recupereze banii; nu merita să rişte arestarea nici măcar pentru suma mare de cinci mii dolari. Aşa că a dat produsele farmaceutice unui grup de puştani, care jucau baschet în curtea unei şcoli, şi le-a urat Crăciun fericit.

Ziua de 24 decembrie a fost iniţial ploioasă, însă curând după revărsatul zorilor furtuna s-a mutat spre sud. Razele soarelui împodobeau cu beteala lor tot oraşul, iar străzile erau pline de oameni ieşiţi la ultimele cumpărături dinaintea sărbătorilor.

Junior se alătură mulţimii, deşi nu avea nici un fel de listă de cadouri şi nici măcar sentimentul acestui moment festiv al anului. Simţea, pur şi simplu, nevoia de a ieşi din apartament, întrucât era convins că acea cântăreaţă fantomatică îi va intona curând aceeaşi serenadă.

Nu-i mai cântase din primele ceasuri ale zilei de 18 octombrie, iar tot de atunci nu mai avusese parte de nici un

alt fenomen paranormal. Pe Junior aşteptarea dintre aceste manifestări îl călca pe nervi, mai rău decât manifestările propriu-zise.

Ceva era menit să se petreacă în această hărţuială ciudată, prelungită şi aproape ocazională, de pe urma căreia avusese de suferit timp de peste doi ani, de când găsise moneda în cheeseburger. În timp ce, pe străzi, toată lumea din jurul lui umbla aferată şi plină de voie bună, Junior hoinărea agale de colo-colo, cu o mutră acră, uitând temporar de recomandarea de a vedea întotdeauna jumătatea plină a paharului.

În mod inevitabil, fiind un mare amator de arte plastice, în hoinăreala lui pe străzi Junior a ajuns şi la câteva galerii. În vitrina uneia dintre ele, care nu făcea parte dintre expoziţiile lui favorite, văzu o fotografie de 20/25 cm a lui Seraphim White.

Fata zâmbea, la fel de superbă cum o ţinea el minte, însă nu mai avea cincisprezece ani, ca atunci când o văzuse ultima oară. De când murise, aducând pe lume un copilaş, în urmă cu aproape trei ani, se maturizase şi se făcuse mult mai frumoasă.

Dacă Junior nu ar fi fost un om atât de raţional, şcolit în tainele logicii şi ale raţiunii prin cărţile lui Caesar Zedd, poate că ar fi clacat acolo, pe stradă, în faţa fotografiei lui Seraphim, începând să tremure, să hohotească de plâns şi să se bâlbâie tâmp, până l-ar fi dus la spitalul de nebuni. Dar deşi îşi simţea genunchii moi ca nişte piftii, pe Junior nu-l lăsară picioarele. Nu reuşi să respire timp de un minut, vederea i se întunecă în punctele periferice, iar zgomotul traficului auto i se păru brusc urletul agonizant al unor indivizi torturaţi dincolo de limita suportabilului, însă îşi păstră luciditatea suficient cât să-şi poată da seama că numele de sub fotografia care se afla plasată în mijlocul unui afiş era Celestina White, scris cu litere de-o şchioapă, şi nu Seraphim.

Afişul anunţa o viitoare expoziţie intitulată „Acest moment crucial”, cu lucrările unei tinere artiste plastice.

Celestina White. Salonul putea fi vizitat din ziua de vineri, 12 ianuarie, până în ziua de sâmbătă, 27 ianuarie.

Circumspect, Junior se încumetă să intre în galeria de artă, pentru a cere nişte informaţii suplimentare. Nu s-ar fi mirat deloc dacă personalul s-ar fi arătat siderat auzind numele de Celestina White sau dacă, la plecare, ar fi constatat că afişul se evaporase din vitrină.

Nici vorbă, însă. Înăuntru, i s-a oferit o mică broşură color, care prezenta fotografii miniaturale cu operele artistei. Catalogul conţinea aceeaşi fotografie prezentată şi în vitrină, în care tânăra era înfăţişată zâmbind. Potrivit scurtei note biografice incluse în broşură alături de fotografie, Celestina White absolvise Academia de Artă din San Francisco. Se născuse şi crescuse în Spruce Hills, Oregon, fiind fiică de pastor.

58

Lui Agnes îi plăcea întotdeauna cina festivă din Ajunul Crăciunului, împreună cu Edom şi Jacob, fiindcă până şi ei îşi temperau pesimismul în această noapte minunată a anului. Nu ştia dacă se purtau aşa fiindcă sărbătorile de iarnă le mergeau şi lor la suflet sau pentru că, acum, îşi doreau mai mult decât oricând să îi facă pe plac surorii lor. Dacă se întâmpla ca blajinul Edom să pomenească de tornade catastrofale sau dacă scumpului de Jacob işi amintea de vreo explozie masivă, cei doi fraţi nu insistau asupra morţii oribile, cum făceau de obicei, subliniind dimpotrivă faptele de curaj săvârşite în plin dezastru sau povestind despre salvări uimitoare şi ieşiri miraculoase din impas.

O dată cu prezenţa lui Barty, cinele din Ajunul Crăciunului deveniseră şi mai agreabile, mai ales în acest an când băieţelul avea aproape trei ani. Vorbea despre

vizitele la prieteni, unde fusese ceva mai devreme în acea zi, împreună cu mama lui şi cu Edom; povestea despre Father Brown, ca şi cum acest popă-detectiv ar fi fost un personaj din viaţă, despre broscuţele care orăcăiau în bălţile din curtea din spate, când el şi mama lui veniseră acasă de la cimitir. Sporovăiala lui era amuzantă, întrucât era plină de farmecul copilăriei, dar şi pigmentată cu suficiente remarci precoce, încât să poată stârni interesul adulţilor.

Pe tot parcursul mesei, indiferent de bucatele servite, copilul nu a pomenit nimic despre felul în care umblase el prin ploaie, fără să se ude.

Agnes nu-l rugase să păstreze secretul faţă de unchii lui, în privinţa straniei lui isprăvi. În realitate, venise acasă într-o dispoziţie sufletească atât de ciudată, încât ezitase toată după-amiaza, în timp ce Jacob pregătea cina, iar ea îl ajuta pe Edom să aşeze masa, dacă să le povestească ce se întâmplase când alergaseră pe aleea din cimitir, de la mormântul lui Joey până la furgonetă. Oscila şi acum între o euforie prudentă şi o frică vecină cu panica; în plus, nu se simţea în stare să relateze întâmplarea, până nu avea suficient timp să o asimileze complet.

În seara aceea, în camera lui Barty, după ce ascultase cum acesta îşi făcea rugăciunile, Agnes îl învelise frumos şi se aşezase pe marginea patului lui.

— Iubitule, ştii… acum, când ai avut mai mult timp să te gândeşti, n-ai putea să-mi explici ce s-a întâmplat?

— Nu, nu, spuse copilul, legănând din cap, pe pernă. E ceva care doar se simte.

— Cum sunt toate lucrurile.

— Da.

— Va trebui să discutăm mai mult despre asta în zilele următoare, când vom fi avut mai mult timp amândoi să ne gândim mai bine.

— Mă aşteptam eu.

Îndulcită de un abajur de mătase, lumina se reflecta aurie pe feţişoara netedă a băiatului, dar în ochii acestuia căpăta culoarea safirului şi a smaraldului.

— Nu le-ai spus nimic unchiului Edom sau unchiului Jacob, zise ea.

— Nu. E mai bine aşa.

— De ce?

— Tu te-ai speriat, nu?!

— Da, m-am speriat.

Nu-i mai spuse că frica ei nu se atenuase nicidecum, când copilul încercase s-o liniştească sau când se plimbase demonstrativ a doua oară prin ploaie.

— Dar tu, spuse Barty, tu nu te sperii niciodată de nimic.

— Adică… sunt altfel decât Edom şi Jacob, care se tem de atâtea lucruri.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Păi, dacă le spuneam, cine ştie dacă n-ar fi trebuit să le cumpărăm şi nişte pantaloni noi.

— De unde-ai mai auzit şi expresia asta? se miră ea, amuzată de-a dreptul.

Barty zâmbi şmechereşte.

— Pe unde-am fost astăzi, la un moment dat. De la nişte băieţi mai mari. Ziceau c-au fost la un film de groază, după care s-au dus să-şi ia pantaloni noi…

— Băieţii mari nu au obligatoriu şi multă minte, să ştii.

— Las’ că ştiu şi eu.

— Ştii, Barty, Edom şi Jacob au avut o viaţă grea.

— Dar ce, au lucrat în mină?

— Cum?

— Au zis la TV că minerii au o viaţă grea.

— Nu numai minerii. Deşi pari atât de matur, tot îmi vine greu să-ti explic. Dar o voi face într-o bună zi.

— OK.

— Mai ţii mine, am discutat deja despre istorioarele pe care le tot povestesc ei.

— Uragan. Galveston, Texas, în 1900. Au murit şase mii de oameni.

Încruntându-se, Agnes spuse:

— Da, poveşti din astea. Iubiţelule, chiar dacă unchiul Edom şi unchiul Jacob bat câmpii despre furtuni groaznice,

care iau oamenii pe sus, şi despre explozii care îi aruncă în aer… să ştii că viaţa nu înseamnă chiar asta.

— Dar se mai întâmplă şi aşa, zise băiatul.

— Da, da, se-ntâmplă.

Agnes se căznise în ultima vreme să găsească o modalitate de a-i explica lui Barty că unchii lui îşi pierduseră speranţa; vrusese să îi povestească, de asemenea, ce însemna să trăieşti fără speranţă – şi, cumva, să-i spună toate astea copilului, fără a-l împovăra, la o vârstă atât de fragedă, cu toate detaliile oribile ale răutăţilor pe care monstruosul lui bunic li le făcuse ei şi fraţilor ei. Misiunea îi depăşea, însă, puterile. Pentru Agnes, faptul că Barty era copil minune nu îi uşura deloc sarcina, deoarece ca s-o poată înţelege băiatul ei avea nevoie de experienţă şi de maturitate emoţională, nu numai de intelect.

Frustrată din nou, se mulţumi să spună:

— Ori de câte ori îi vei auzi pe Edom şi Jacob vorbind despre asemenea lucruri, te rog să-ţi aduci aminte că a trăi înseamnă viaţă şi fericire, nu moarte.

— Păcat că nu ştiu şi ei asta, zise Barty.

Ce copil adorabil, se gândi Agnes.

— Da, iubitule, şi mie îmi pare la fel de rău. Doamne-Dumnezeule, cât de rău îmi pare, repetă ea, sărutându-l pe frunte. Ştii, scumpete, cu toate poveştile şi ciudăţeniile lor, unchii tăi sunt nişte oameni buni.

— Sigur, ştiu şi eu.

— Şi te iubesc amândoi foarte mult.

— Şi eu îi iubesc, mami.

Mai devreme, deja, din norii ca nişte cearşafuri murdare se scursese toată apa. Din coroanele copacilor mai înalţi decât casa nu mai picura nimic pe acoperiş. Era o noapte atât de liniştită, încât Agnes auzea foşnetul valurilor care se spărgeau la mal, la o distanţă de peste un kilometru.

— Ţi-e somn? întrebă ea.

— Un pic.

— Moş Crăciun nu vine decât dacă ai să dormi.

— Eu nu prea cred că există Moş Crăciun.

— Ce te face să spui asta?

— Aşa am citit eu undeva.

I se strânse inima de părere de rău, la gândul că din cauza acestei precocităţi băieţelul ei era privat de farmecul unei minunate fantezii, exact cum păţise şi ea din cauza unui tată ursuz.

— Ba există, să ştii, insistă ea.

— Aşa zici tu?

— Nu numai că doar aşa zic. Ştiu că aşa e. Simt că aşa e, exact cum simţi tot ceea ce există. Sunt convinsă că simţi şi tu la fel.

Deşi scânteietori în permanenţă, ochii ca nişte nestemate ai lui Barty străluceau acum şi mai magic.

— Poate că simt şi eu.

— Dacă nu simţi înseamnă că glanda simţurilor nu funcţionează bine la tine. Vrei să-ţi citesc ceva ca să adormi?

— Nu, nu-i nevoie. O să închid ochii şi o să-mi spun singur o poveste, în gând.

Îl sărută pe obraz, iar el îşi scoase mâinile de sub cuvertură, ca s-o îmbrăţişeze. Nişte braţe aşa de mici, dar o îmbrăţişare atât de puternică.

Învelindu-l la loc, Agnes spuse:

— Barty, cred că n-ar fi bine să mai arăţi şi altora că poţi merge prin ploaie, fără să te uzi. Nici măcar lui Edom şi lui Jacob. Absolut nimănui. Şi, dacă mai descoperi că ai capacitatea de a face şi alte lucruri mai speciale... hai să rămână secretul nostru, al amândurora.

— De ce?

Încruntându-şi sprâncenele şi mijind ochii, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l dojenească, Agnes se apropie încet cu faţa de el, până ce nasurile lor se atinseră:

— Fiindcă e mai nostim, dacă e secret, şopti ea.

Pretându-se la jocul maică-sii, Barty răspunse tot în şoaptă:

— Ne facem noi o societate secretă.

— Cum de ştii tu ce înseamnă o societate secretă?

— Am aflat din cărţi şi de la televizor.

— Şi ce-ai aflat?

Băieţelul făcu ochii mari; îşi îngroşă glasul, ca şi când i-ar fi fost frică:

— Am aflat că societăţile secrete sunt… malefice.

Vocea lui Agnes părea şi mai răguşită.

— Şi societatea noastră o să fie malefică?

— Poate.

— Şi ce păţesc oamenii din societăţile secrete malefice?

— Se duc la închisoare, murmură el, pe un ton solemn.

— Atunci, hai să nu fim malefici.

— OK.

— Noi vom forma o societate secretă benefică.

— Va trebuie să-avem salutul nostru secret.

— Nu, aşa au toate societăţile secrete. Noi o să avem, în schimb, asta, zise ea, frecându-şi nasul de al lui.

— Şi un cuvânt secret, adăugă el, abţinându-se să nu pufnească în râs.

— Eschimos.

— Şi un nume.

— Societatea aventurierilor nemalefici „Polul Nord”.

— Ce nume nemaipomenit!

Agnes îşi frecă nasul de năsucul lui, îl sărută şi se ridică de pe marginea patului.

Privind în sus spre ea, Barty spuse:

— Mami, ai o aureolă.

— Eşti tare dulce, scumpete.

— Nu, chiar ai o aureolă, pe cuvânt.

Stingând lampa, Agnes spuse:

— Somn uşor şi vise plăcute.

Lumina moale din hol nu bătea dincolo de pragul uşii deschise.

Dintre umbrele pernelor de pluş din pat, Barty spuse:

— Oh, uite. Beculeţe de Crăciun.

Presupunând că băieţelul închisese ochii şi vorbea singur, undeva la confluenţa unui basm povestit în gând şi a unui vis, Agnes se retrase din cameră, închizând uşa pe jumătate.

— Noapte bună, mami.

— Noapte bună, şopti şi ea.

Stinse lumina de pe hol şi rămase în picioare, lângă uşa deschisă, ascultând, aşteptând.

O linişte desăvârşită învăluise casa, încât nu se mai auzea nici murmurul suferinţelor trecute.

Deşi nu văzuse vreodată zăpadă decât în poze şi în filme, această tăcere profundă sugera într-un fel ninsoarea şi mantiile de nea, dincolo de care dispăreau toate zgomotele. Şi nu s-ar fi mirat nicidecum dacă, păşind afară, s-ar fi trezit într-un splendid peisaj de iarnă, rece şi cristalin, aici pe colinele şi ţărmurile californiene ale Pacificului, unde nu ninge niciodată.

Fiul ei deosebit, umblând acolo unde ploaia nu era, făcuse ca toate lucrurile să pară posibile.

Din întunericul camerei lui, Barty rosti acum cuvintele pe care Agnes le aşteptase:

— Noapte bună, tati, se auzi şoapta lui dulce, dar totuşi răsunătoare în liniştea casei.

Îl mai auzise spunând asta şi în alte seri şi rămăsese foarte înduioşată.

În acest Ajun de Crăciun, totuşi, urarea de noapte bună o umplu de mirare şi nedumerire, fiindcă îşi amintea conversaţia lor, de la mormântul lui Joey:

Păcat că tăticul tău nu te-a putut cunoaşte.

Undeva, mă cunoaşte. Tati a murit aici, dar nu a murit în fiecare loc în care sunt eu. Mie mi-e urât aici, dar nu mi-e urât pretutindeni.

În surdină, cu multă părere de rău, Agnes închise aproape complet uşa dormitorului şi coborî la bucătărie, unde se aşeză singură la masă, ca să bea o cafea şi să „guste” din mistere.

Dintre toate darurile pe care Barty le-a deschis în dimineaţa de Crăciun, volumul cu scoarţe cartonate intitulat *The Star Beast* de Robert Heinlein i-a plăcut cel mai mult. Fermecat instantaneu de perspectiva de a se delecta cu povestea unei fiinţe extraterestre amuzante şi de a citi despre călătorii prin spaţiu şi lumi viitoare exotice,

Barty nu ratã nici o ocazie, pe parcursul acelei zile pline de evenimente, de a deschide cartea, ieşind din Bright Beach în nişte tãrâmuri mai stranii.

La fel de extrovertit, pe cât de introvertiţi erau unchii lui, Barty nu se retrase de la festivităţi. Nu era niciodatã nevoie ca Agnes sã-i aducã aminte cã familia şi musafirii contează mai mult decât cele mai fascinante personaje din cãrţi, aşa cã plãcerea manifestatã de copil, de a se afla în compania altor persoane o bucura şi o umplea de mândrie.

De la amiazã pânã seara, oaspeţii s-au perindat pe la ei, au închinat câte un pahar pentru sãrbãtoarea Crãciunului şi pentru pacea pe pãmânt, urându-şi sãnãtate şi fericire, şi-au amintit de alte Crãciunuri de pe timpuri, s-au minunat comentând veştile despre primul transplant de cord efectuat chiar în acea lunã în Africa de Sud şi s-au rugat ca soldaţii din Vietnam sã revinã acasã curând şi ca Bright Beach sã nu îşi piardã fiii în acele jungle îndepãrtate.

Valurile de prieteni şi vecini voioşi, care trecuserã pe la ei de-a lungul anilor, spãlaserã aproape toate petele pe care furia turbatã a tatãlui lui Agnes le lãsase în aceste încãperi. Spera ca şi fraţii ei sã realizeze, în cele din urmã, cã ura şi mânia sunt doar ca nişte cicatrice pe o plajã, în timp ce iubirea reprezintã valul în mişcare, care netezeşte mereu nisipul.

Maria Elena Gonzalez – care nu mai era croitoreasã la o spãlãtorie chimicã, ci proprietara magazinului de confecţii Elena’s Fashions, situat nu departe de centrul oraşului – veni sã ia cina cu Agnes, Barty, Edom şi Jacob, în seara de Crãciun. Le aduse şi pe fiicele ei, Bonita, de şapte ani, şi Francesca, de şase ani, care veniră cu ultimele lor pãpuşi Barbie – Color Magic Barbie, Setul de cadouri pentru Barbie, prietenii lui Barbie – Casey şi Tutti, sora ei – Skipper, şi frumosul Ken. Aşa cã, în scurt timp, fetiţele l-au antrenat pe Barty într-un simulacru de lume realã, foarte diferitã de cea în care eroul adolescent al romanului lui Heinlein era proprietarul unui animal extraterestru cu opt picioare, cu temperament de pisoi şi un apetit pentru orice, de la urşi bruni pânã la automobile Buick.

Mai târziu, când s-au adunat toţi şapte în jurul mesei festive, adulţii au închinat câte un pahar de Chardonnay, copiii au ciocnit nişte păhărele cu Pepsi, iar Maria a rostit un toast:

— În sănătatea lui Bartholomew, leit tatăl lui, care a fost cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată. În sănătatea fetelor mele, Bonita şi Francesca, lumina zilelor mele. În sănătatea lui Edom şi a lui Jacob, de la cine… de la care am învăţat aşa de multe, ajungând astfel să mă gândesc la fragilitatea vieţii şi să realizez cât de preţioasă este fiecare clipă. Şi în sănătatea lui Agnes, scumpa mea prietenă, care mi-a dăruit, oh, atât de mult, inclusiv toate aceste cuvinte. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, repetă şi Agnes, împreună cu toată familia ei lărgită.

Iar apoi, după ce sorbi un pic din vin, se scuză că trebuia să verifice ceva la bucătărie, unde îndesă lacrimi fierbinţi într-un şervet de bucătărie un pic umed, ca să nu i se umfle ochii.

Frecvent, în ultima vreme, se trezea explicându-i lui Barty tot felul de aspecte legate de viaţă, pe care nu se aşteptase să le discute decât peste mulţi ani. Se întreba cum să-l facă să înţeleagă acest lucru: Viaţa poate fi atât de dulce, atât de plină, încât uneori fericirea pare aproape la fel de intensă ca angoasa şi te apasă dureros în piept.

Când termină cu lacrimile din şervetul de bucătărie, se întoarse în sufragerie şi, deşi cina era în curs de desfăşurare, propuse încă un toast. Ridicând paharul, spuse:

— În sănătatea Mariei, care pentru mine e mai mult decât o prietenă. E ca o soră. Nu te pot lăsa să pomeneşti despre ceea ce ţi-am dăruit eu, fără să le spun fiicelor tale că tu mi-ai înapoiat totul înzecit. M-ai învăţat că viaţa e simplă ca şi cusutul, că până şi cele mai teribile probleme pot fi cârpite şi reparate, preciză ea, ridicând paharul un pic mai sus. Primul pui care să vină cu primul ou deja înăuntru, cum spunea ea odată. Doamne, ajută.

— Doamne, ajută.

După ce sorbi o mică înghiţitură din Chardonnay, Maria fugi şi ea la bucătărie, pretinzând că voia să vadă în ce stare se afla tarta cu caise, adusă de ea, însă în realitate ca să îşi tamponeze ochii cu un şervet de vase uşor umed.

Copiii ţinură morţiş să afle sensul frazei cu oul şi puiul, ceea ce a declanşat o avalanşă de bancuri cu găini şi cocoşi, pe care Edom şi Jacob le memoraseră în copilărie, în semn de răzvrătire împotriva tatălui lor, un om complet lipsit de simţul umorului.

Mai târziu, când, pline de mândrie, Bonita şi Francesca aduceau tartele cu caise, care aveau formă de pom de Crăciun, la pregătirea cărora participaseră şi ele, Barty se lipi de maică-sa şi, arătând spre masa din faţa lor, spuse încetişor, însă entuziasmat:

— Uite curcubeul!

Urmări cu privirea direcţia spre care arăta degetul lui, însă nu înţelese la ce se referise Barty.

— Între lumânări, explică el.

Cinau la lumina lumânărilor. Câteva lumânări cu aromă de vanilie se aflau pe bufet, în cealaltă parte a camerei, pâlpâind în oglinzi, însă Barty arătase, de fapt, spre cele cinci lumânări roşii puse în aranjamentul din crenguţe de brad şi garoafe albe, din mijlocul mesei.

— Printre flăcări, vezi, curcubee.

Agnes nu vedea nici un arc de culoare de la o lumânare la alta, aşa că presupuse că băiatul se referea la nenumăratele pahare de cristal, în faţetele cărora se oglindeau flăcările pâlpâinde. Ici şi colo, efectul prismatic al cristalului preschimba reflexiile flăcărilor în spectre jucăuşe roşii-portocalii, galbene, verzi, albastre, indigo-violete.

Când se servise la masă şi ultima bucată de tartă, iar fetele Mariei se aşezaseră la locurile lor, Barty clipi, privind spre lumânări, şi spuse: „Acum, s-a dus”, deşi spectrele minuscule continuau să sclipească în paharele de cristal. Îşi îndreptă, atenţia spre tarta din faţa lui cu atâta entuziasm, încât maică-sa renunţă să se mai frământe din cauza curcubeelor.

După ce Maria, Bonita şi Francesca au plecat acasă, iar Agnes şi fraţii ei şi-au unit forţele ca să strângă masa şi să spele vasele, Barty le-a urat noapte bună, sărutându-i, şi s-a retras în camera lui, cu *The Star Beast.*

Trecuseră deja două ceasuri, peste ora lui obişnuită de culcare. În ultimele luni, avusese un program neregulat de somn, cum se întâmplă cu copiii ceva mai mari. În unele seri, s-ar fi zis că posedă ritmurile circadiene ale bufniţelor şi ale liliecilor; după ce toată ziua fusese moleşit, brusc se înviora şi devenea energic la asfinţit, având chef să citească până după miezul nopţii.

Pentru sfaturi şi orientare, Agnes nu se putea bizui întru totul pe cărţile pentru creşterea copiilor, pe care le avea în bibliotecă. Talentele unice cu care era înzestrat Barty îi ridicau nişte probleme deosebite, ca părinte. Acum, când o întrebă dacă îl lăsa să stea până şi mai târziu chiar, ca să citească despre John Thomas Stuard şi Lummox, animalul preferat al lui John, care venise din altă lume, Agnes îi dădu voie.

La 11:45, în drum spre dormitor, Agnes se opri în camera lui Barty şi îl găsi rezemat de perne. Cartea nu era foarte voluminoasă, însă pentru mânuţele lui de copil părea mare; neputând s-o ţină doar cu palmele, o sprijinise pe tot braţul stâng.

— E frumoasă povestea? întrebă ea.

— Fantastică! replică el, ridicând privirea, după care se reapucă imediat să citească.

Când Agnes se trezi la 1:50 A.M., simţea o teamă vagă, fără nici un motiv precis.

Raze de lună frânte la fereastră.

Stejarul falnic din curte, dormind în patul fără suflare al nopţii.

În casă, linişte. Fără intruşi sau strigoi.

Neliniştită, totuşi, Agnes porni pe hol spre camera fiului ei, unde constată că acesta adormise citind, proptit între perne, îi trase uşor cartea dintre braţe, îi puse semn cu coperta exterioară, după care o aşeză pe noptieră.

În timp ce Agnes trăgea de sub el pernele suplimentare, împingându-l cu blândeţe în jos, sub cuvertură, Barty se trezi pe jumătate, bolborosind ceva despre poliţiştii care voiau să-l omoare pe bietul Lummox; acesta nu vrusese să facă atâta mizerie, însă se speriase de împuşcături, or când cântăreşti şase tone şi ai opt picioare nu prea poţi să te strecori întotdeauna cu fineţe prin spaţii înguste, fără să dărâmi ceva.

— Nu te speria, îi şopti ea. Lummox n-o să păţească nimic.

Băieţelul închise din nou ochii şi păru că adoarme, însă când Agnes apăsă pe întrerupător, ca să stingă lampa, Barty murmură:

— Iar ai aureolă.

Dimineaţă, după ce a făcut un duş şi s-a îmbrăcat, Agnes a coborât la parter. Barty era deja la bucătărie, unde mânca nişte cereale, nedezlipindu-şi ochii de pe rândurile cărţii. După ce a terminat micul dejun, s-a dus înapoi în camera lui, citind din mers.

La prânz, întorsese deja ultima pagină a cărţii; părea atât de plin de povestea citită, încât nici nu-i mai trebuia parcă mâncare. În timp ce maică-sa îl tot îndemna să mănânce, el o delecta cu amănuntele peripeţiilor fabuloase prin care trecuseră John Thomas Stuart împreună cu Lummox, ca şi cum povestirea scrisă de Heinlein nu ar fi fost science fiction, ci adevărată.

Pe urmă, s-a cuibărit într-unul dintre fotoliile confortabile din living şi s-a apucat să citească din nou toată cartea. Era prima oară când recitea un roman – pe care, de data asta, îl termină la miezul nopţii.

A doua zi, miercuri, 27 decembrie, mama lui l-a dus cu maşina la bibliotecă, de unde a împrumutat alte două titluri de Heinlein, recomandate de bibliotecară: *Red Planet* şi *The Rolling Stones.* Ţinând seama de entuziasmul manifestat de copil în drum spre casă, reacţiile lui anterioare la seriile precedente de romane poliţiste fuseseră ca un flirt plăcut, în comparaţie cu pasiunea aceasta mistuitoare şi

nesfârşită. Agnes descoperi că beatitudinea fiului ei o încânta nespus. Prin Barty, întrevedea parcă imaginea fascinantă a unei copilării ce ar fi putut fi şi a ei, dacă taică-său ar fi fost alt gen de om, iar uneori, auzind exclamaţiile înflăcărate ale băiatului despre călătoriile prin spaţiu ale familiei Stone sau despre misterele planetei Marte, Agnes constata că, în parte, rămăsese şi ea tot un copil, pe care vremurile crude nu reuşiseră să îl atingă.

Cu puţin timp înainte de ora trei, joi după-amiaza, într-o stare de agitaţie, Barty dădu buzna în bucătărie, unde Agnes cocea nişte prăjituri cu stafide. Ţinând deschis volumul *Red Planet* la paginile 104 şi 105, băieţelul se plânse supărat că exemplarul de la bibliotecă avea defecte.

— Literele sunt tipărite strâmb, au nişte pete urâte şi par ciudate. Nici nu se pot citi bine. Nu vrei să ne cumpărăm exemplarul nostru? Hai să mergem chiar acum să-l luăm, vrei, te rog eu frumos?

Agnes îşi scutură făina de pe mâini, după care luă cartea şi, cercetând-o cu atenţie, nu constată nimic supărător. Răsfoi şi în urmă, mai multe pagini, pe urmă altele, în faţă, însă peste tot rândurile tipărite erau citeţe şi clare.

— Arată-mi unde, iubitule.

Băiatul nu-i răspunse imediat, iar când Agnes ridică ochii de pe carte, observă că Barty se holba ciudat la ea. Mijea ochii, ca şi cum ar fi fost nedumerit.

— Petele alea urâte şi strâmbe au sărit de pe pagină chiar pe faţa ta, zise el.

Teama nelămurită cu care se trezise marţi noaptea, la 1:50, o mai cuprinsese de câteva ori în ultimele două zile. Iar, acum, o năpădea din nou, ca o gheară în gât şi o apăsare în piept – aceeaşi teamă care începea să prindă formă.

Barty se întoarse cu spatele la ea, studie bucătăria şi zise:

— Petele sunt de la mine.

Lui Agnes, aureolele şi curcubeele îi reveniră ameninţător în minte, sinistre cum nu i se păruseră

niciodată până acum. Lăsându-se în genunchi în faţa băiatului, îl prinse uşor de umeri.

— Lasă-mă să văd.

Copilul mijea ochii la ea.

— Deschide larg ochişorii, iubiţelule.

Barty se conformă.

Safire şi smaralde, nestemate orbitoare montate într-un alb imaculat, cu pupile de ebonită în centru. Nişte mistere splendide, aceşti ochi, care, din câte îşi dădea ea seama, nu se schimbaseră deloc, faţă de cum fuseseră întotdeauna.

Ar fi putut atribui această afecţiune vederii obosite din cauza lecturii excesive din ultimele zile. Ar fi putut să-i pună picături în ochi, ar fi putut să-i spună să renunţe la citit pentru o vreme şi să-l trimită în curte, la joacă. Ar fi putut să se convingă singură că nu trebuia să fie genul de mamă alarmistă, care detectează o pneumonie în fiecare strănut sau o tumoare la creier în fiecare durere de cap.

Nu, însă. Încercând să nu arate faţă de Barty cât de îngrijorată era, îi spuse să îşi ia scurta din dulapul din faţă. Îmbrăcându-se imediat şi ea şi lăsând neterminate prăjiturile din cuptor, îl duse la doctor cu maşina, fiindcă el era raţiunea ei de a fi, motorul inimii ei, speranţa şi bucuria, legătura ei perenă cu soţul decedat.

Deşi nu avea decât patruzeci şi opt de ani, doctorul Joshua Nunn i se păruse lui Agnes ca un bunic, de prima oară când se dusese la el ca pacientă, după moartea tatălui ei, cu peste zece ani în urmă. Albise complet înainte de a împlini treizeci de ani. Ori de câte ori avea liber, medicul muncea sârguincios pe barca lui de pescuit, *Hippocratic Boat,* pe care o freca, o vopsea, o lustruia şi o repara singur, sau naviga agale cu ea prin Bright Bay, pescuind ca şi cum soarta sufletului său ar fi depins de cantitatea de peşte prins; drept urmare, petrecea aşa de mult timp în aerul sărat de pe mare şi în soare, încât faţa lui veşnic bronzată se uscase şi se zbârcise pe la colţurile ochilor, ca la bunici. Râvna cu care îşi întreţinea ambarcaţiunea era

valabilă şi în strădania de a-şi păstra pântecele foarte rotund şi bărbia dublă foarte groasă; în plus, având în vedere ochelarii cu rame rotunde de sârmă, lavaliera, bretelele şi peticele pentru coate de la mânecile sacourilor, s-ar fi zis că îşi cioplise înfăţişarea fizică şi îşi alesese garderoba anume pentru a-i face pe pacienţi să se simtă în largul lor.

Întotdeauna se purta frumos cu Barty, iar de această dată se căzni în mod special să-l facă să râdă şi să-l amuze, în timp ce încerca să-l facă să citească tabelul Snellen de pe perete. Pe urmă, stinse lumina din cabinet, ca să îi examineze ochii cu un oftalmometru şi un oftalmoscop.

Aşezată pe un scaun, în colţul încăperii, lui Agnes i se părea că Joshua prelungea exagerat de mult o consultaţie care, îndeobşte, se termina foarte rapid. Era atât de neliniştită, încât meticulozitatea uzuală a medicului i se părea, de data asta, plină de semnificaţii lugubre.

Când termină consultaţia, Joshua se scuză şi ieşi pe culoarul care ducea la biroul lui. Lipsi poate cinci minute, iar când se întoarse îl trimise pe Barty în sala de aşteptare, unde recepţionera avea un borcan plin cu bomboane de lămâie şi portocale.

— Pe unele dintre ele scrie numele tău, Bartholomew.

S-ar fi zis că distorsiunile subtile ale văzului, din cauza cărora literele tipărite i se păreau strâmbe, nu-l prea deranjau altminteri pe Barty. Se mişca la fel de iute ca şi înainte şi cu aceeaşi graţie fermecătoare.

Rămas singur cu Agnes, medicul spuse:

— Vreau să-l duci pe Barty la un specialist din Newport Beach. Franklin Chan. Este un excelent oftalmolog şi chirurg oftalmologie. În momentul de faţă, nu există altul mai bun decât el, aici, în oraş.

Agnes ţinea mâinile în poală, atât de strâns încleştate, încât o dureau muşchii de la antebraţe.

— Ce se întâmplă cu el?

— Nu sunt specialist în bolile de ochi, Agnes.

— Dar ai nişte bănuieli.

— Nu vreau să te îngrijorez inutil dacă…

— Te rog. Mai bine să fiu pregătită.

— Bine, acceptă el, mişcând din cap. Hai, vino aici, îi mai spuse el, bătând uşor cu palma pe masa de consultaţie.

Agnes se aşează pe marginea mesei, unde şezuse şi Barty, fiind plasată acum la nivelul ochilor medicului, care stătea în picioare.

Înainte ca Agnes să-şi încleşteze iarăşi palmele una de cealaltă, Joshua îşi întinse spre ea mâinile bronzate şi pline de cicatrice – semne rămase de la diferitele activităţi fizice desfăşurate pe barca lui. Răsuflând uşurată, Agnes se prinse de mâna lui.

— Barty are o albeaţă pe pupila ochiului drept… care, cred eu, indică o excrescenţă. Distorsiunile vizuale se manifestă în continuare, deşi oarecum diferit, atunci când închide ochiul drept, ceea ce indică o problemă şi la ochiul stâng, deşi eu nu discern nimic acolo. Doctorul Chan are pacienţi programaţi pe tot parcursul zilei de mâine, însă, ca o favoare pentru mine, este de acord să vă consulte înainte de începerea orelor de consultaţie, adică mâine dimineaţă la prima oră. Va trebui să te pui în mişcare foarte devreme.

Newport Beach se afla la un ceas de mers cu maşina, spre nord, de-a lungul coastei.

— Şi, o preveni Joshua, să fii pregătită, fiindcă va dura. Sunt aproape convins că doctorul Joshua va vrea să se consulte cu un oncolog.

— Cancer, şopti ea şi, superstiţioasă, îşi reproşă că rostise cuvântul cu voce tare, ca şi cum astfel ar fi conferit putere malignităţii, garantându-i existenţa.

— Nu se ştie, deocamdată, spuse Joshua.

Dar ea ştia.

Barty, vesel ca de obicei, nu părea prea îngrijorat din cauza problemelor de vedere. Se aştepta, parcă, să-i treacă, aşa cum scapi de un guturai sau de o răceală.

Nu-i păsa decât de *Red Planet* şi de ceea ce se întâmpla acolo după pagina 103. Adusese cartea cu el, în cabinetul doctorului, iar în drum spre casă, a deschis-o în mod repetat, mijind ochii la rândurile tipărite, încercând să

citească în jurul sau printre petele „strâmbe”. „Jim, Frank şi Willie sunt la mare ananghie”.

Agnes îl răsfăţă la cină: crenvurşti cu brânză, cartofi prăjiţi. Suc în loc de lapte.

Nu avea de gând să fie atât de sinceră cu Barty, cum insistase ca Joshua Nunn să fie cu ea, în parte şi fiindcă se simţea prea tulburată ca să se încumete să recurgă la o francheţe absolută.

Într-adevăr, i se părea dificil să discute cu fiul ei, în maniera lor dezinvoltă. Desluşea parcă o asprime în vocea ei şi ştia că, mai devreme sau mai târziu, şi Barty o va sesiza.

Se gândea speriată că neliniştea aceasta ar putea fi molipsitoare, că, dacă frica punea stăpânire pe băiatul ei, exista riscul ca acesta să nu mai poată lupta împotriva răului oribil care încolţise în ochiul lui drept.

Robert Heilein a salvat-o. La crenvurşti şi cartofi prăjiţi, i-a citit lui Barty din *Red Planet,* începând cu pagina 104, sus. Îi relatase din carte deja suficient lui Agnes, încât aceasta să se simtă familiarizată cu naraţiunea, aşa că, în scurt timp, povestirea începu să o prindă destul de mult, reuşind astfel să-şi ascundă mult mai eficient toată îngrijorarea.

Pe urmă, în camera lui, aşezaţi unul lângă celălalt pe pat, cu o farfurie de prăjituri cu ciocolată între ei. Pe tot parcursul serii, au păşit afară de pe acest pământ, dincolo de toate necazurile lui, într-o lume a aventurii, unde prietenia, lealitate, curajul şi onoarea pot ţine piept oricărei malignităţi.

Când Agnes citi ultimele cuvinte de pe ultima pagină, Barty se lansă în tot felul de supoziţii febrile despre ceea ce se putea întâmplă în continuare cu aceste personaje, care deveniseră prietenii lui. Turuia neîntrerupt în timp ce îşi punea pijamaua, la pipi, la spălatul pe dinţi, iar Agnes se întreba cum îl va putea convinge să se culce şi să adoarmă.

Dilema ei se dovedi, însă, neîntemeiată. Mai repede decât se aşteptase ea, Barty adormise buştean.

Unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată a fost să-l lase singur, atunci, în camera lui, ştiind că oribilitatea aceea creştea constant în ochiul lui. Îi venea să împingă fotoliul lângă patul lui şi să îl vegheze pe timpul somnului.

Dar dacă se deştepta, totuşi, pe timpul nopţii şi o găsea acolo, la căpătâiul lui, Barty îşi putea da seama imediat de gravitatea stării lui.

Aşa că Agnes s-a dus singură în dormitorul ei şi acolo, ca în atâtea alte seri, şi-a căutat alinarea în piatra care era şi lampa ei, lampa ei care era şi cetăţuia ei, cetăţuia ei care era şi păstorul ei. S-a rugat pentru îndurare, iar dacă îndurarea nu îi putea fi acordată, s-a rugat să capete înţelepciunea de a înţelege scopul suferinţei băieţelului ei scump şi drag.

59

Devreme, în acel Ajun de Crăciun, cu broşura de la galeria de artă în mână, Junior se întoarse acasă, încercând nedumerit să dezlege nişte mistere, care nu aveau nimic de-a face cu astrele călăuzitoare şi cu pruncii născuţi de fete virgine.

Dincolo de ferestre, noaptea de iarnă se cernea ca funinginea printre luminile sclipitoare ale oraşului, în timp ce el şedea în living cu un pahar de Dry Sack într-o mână şi cu fotografia Celestinei White în cealaltă.

Ştia cu certitudine că Seraphim murise în timp ce năştea. Văzuse adunarea de negrotei la înmormântarea ei, în cimitir, în ziua în care o îngropase pe Naomi. Auzise mesajul lui Max Bellini, pe robotul telefonic al poliţaiului maniac.

Oricum, dacă Seraphim ar mai trăi încă, n-ar avea decât nouăsprezece ani, acum; prea tânără aşadar ca să fi putut absolvi deja Academia de Artă.

Asemănarea frapantă dintre această pictoriţă şi Seraphim, precum şi datele biografice înscrise sub fotografie constituiau tot atâtea argumente în sprijinul ipotezei că cele două tinere erau surori.

Or lucrul acesta îl contraria pe Junior. Din câte îşi aducea el aminte, în săptămânile în care venise la tratament, Seraphim nu-i pomenise niciodată că ar fi avut cumva o soră.

De fapt, deşi se căznea din răsputeri să îşi aducă aminte conversaţiile lor, nu izbutea să evoce nimic din ceea ce îi spusese Seraphim în timpul tratamentului, de parcă ar fi fost surd complet în acea perioadă. Singurele lucruri de care îşi amintea erau nişte impresii senzuale: frumuseţea feţei ei, fineţea pielii, fermitatea trupului sub mâinile cu care o masa.

Din nou, aruncă undiţa memoriei în apele mâloase din urmă cu aproape patru ani, în noaptea pătimaşă trăită cu Seraphim la parohie. Ca şi înainte, nu-şi putea aminti nimic din ce spusese ea, ţinând minte doar frumuseţea ei, perfecţiunea nubilă a corpului.

În casa pastorului, Junior nu sesizase nici un indiciu privind prezenţa vreunei surori. Nici o fotografie de familie sau vreun portret de la absolvirea liceului, puse cu mândrie în ramă. Fireşte, nu avusese de ce să-l intereseze familia lor, când el ardea de dorinţă pentru Seraphim.

În afară de asta, fiind un ins axat asupra viitorului, care credea că trecutul reprezintă o povară de care e mai bine să te scuturi, Junior nu făcea niciodată efortul de a-şi cultiva amintirile. Spre deosebire de alţi oameni, pe el nostalgiile sentimentale nu-l atrăgeau deloc.

Totuşi, acest efort de rememorare cu ajutorul băuturii îi aduse la suprafaţă încă un lucru, în plus faţă de toate acele imagini lascive cu Seraphim goală. Glasul tatălui ei. De pe banda de magnetofon. Reverendul mormăind necontenit, în timp ce Junior o ţintuia de saltea pe fiica preacredincioasă.

Deşi i se păruse o nebunie savuroasă să poată face dragoste cu fata, pe fundalul recitării unei noi predici a tatălui ei înregistrată pe bandă, Junior nu reuşea să-şi amintească nimic acum din ceea ce spusese reverendul, ci doar tonul şi timbrul vocii lui. Nu ştia dacă de vină era instinctul, iritaţia nervoasă sau doar băutura, însă îl agasa ideea că, de fapt, conţinutul acelei benzi de magnetofon nu era nicidecum lipsit de importanţă.

Răsuci broşura în mână, ca să se uite din nou la prima copertă. Treptat, începu să intuiască, totuşi, că poate tocmai titlul expoziţiei îi readusese în minte predica reverendului.

„Această zi crucială.”

Junior rosti cu glas tare cele trei cuvinte şi sesiză o stranie rezonanţă între ele şi amintirile lui vagi despre vocea reverendului White, din acea noapte de demult. Cu toate acestea, legătura, dacă exista într-adevăr, rămânea insesizabilă.

Reproduse în broşura de prezentare erau câteva dintre picturile Celestinei White, care i se părură lui Junior extrem de naive, anoste şi insipide. Pictoriţa îşi impregna lucrările cu toate acele elemente dispreţuite de adevăraţii artişti: detalii realiste, descriptivism, frumuseţe, optimism şi chiar farmec.

Asta nu se numea artă. Asta însemna compromis, simplă ilustrare, mai potrivită desenului pe catifea, decât pe şevalet.

Studiind broşura de prezentare, Junior conchise că reacţia optimă la opera acestei pictoriţe era să se ducă direct la baie, să-şi bage un deget pe gât şi să se purifice. Ţinând seama, însă, de fişa lui medicală, nu-şi putea permite să fie un critic atât de expresiv.

Când se duse la bucătărie ca să îşi umple din nou paharul cu băutură şi cuburi de gheaţă, căută White, Celestina în cartea de telefon a oraşului San Francisco. Numărul era menţionat acolo, nu însă şi adresa.

Se gândi să o sune, dar nu ştia ce să-i spună, dacă îi răspundea.

Deşi nu credea în destin, în soartă, în general în nimic, în afară de el însuşi şi propria capacitate de a-şi modela viitorul, Junior nu putea nega cât de extraordinar era faptul că această femeie îi ieşise în cale exact în acest moment din viaţă, când era pe punctul de a face congestie cerebrală de supărare că nu era în stare să-l găsească pe Bartholomew, când era derutat şi nervos din cauza cântăreţei fantomatice şi a celorlalte evenimente aparent supranaturale din viaţa lui, şi în general când trăia copleşit de o spaimă cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Avea aici o legătură cu Seraphim şi, prin Seraphim, cu Bartholomew.

Posibil ca dosarele de adopţie să fie rămas un secret şi pentru Celestina. Dar poate că tânără ştia ceva mai mult decât Junior despre soarta fiului bastard al surorii ei, vreun amănunt care ei i se părea insignifiant, dar care pe el îl putea pune pe făgaşul corect.

Trebuia să fie prudent în modul de a o aborda. Nu îndrăznea să se pripească. Voia să se gândească bine. Să născocească o strategie. Această ocazie preţioasă nu trebuia irosită.

Cu paharul umplut din nou, studiind fotografia Celestinei din broşură, Junior se întoarse în living. Era la fel de extraordinară ca şi sora ei, însă spre deosebire de aceasta, săraca de ea, nu era moartă şi reprezenta, prin urmare, o perspectivă ispititoare de idilă romantică. De la ea, Junior ştia că trebuia să afle toate informaţiile care l-ar putea ajuta la localizarea lui Bartholomew, fără a-i stârni bănuieli, însă, în privinţa mobilului lui. În acelaşi timp, nu exista nici un motiv să nu facă amor amândoi, să nu aibă o legătură de dragoste, poate chiar un viitor serios împreună.

Ce ironie ar fi ca tocmai Celestina, mătuşa băiatului din flori al lui Seraphim, să se dovedească a fi, până la urmă, sufletul pereche după care Junior tânjise în ultimii ani de relaţii nemulţumitoare şi partide de sex ocazionale. Lucrul acesta i se părea puţin probabil, având în vedere caracterul pueril al tablourilor ei, dar poate că ar reuşi să o ajute să evolueze şi să se perfecţioneze ca pictoriţă. Era un om

deschis la minte, fără prejudecăţi, aşa că orice era posibil după ce găsea copilul şi îl omora.

Amintirile senzuale ale serii toride petrecute cu Seraphim îl excitaseră pe Junior. Din păcate, singura femelă la îndemână era *Femeia Industrială,* or el nu era chiar atât de desperat.

Fusese invitat la o petrecere de Crăciun, cu o temă satanică, însă nu intenţiona să se ducă. Sindrofia nu era organizată de nişte satanişti autentici, ceea ce ar fi putut fi interesant, ci de un grup de tineri artişti, toţi necredincioşi, care aveau în comun un simţ al umorului sec.

Junior se decise să participe, totuşi, la chef, în ideea că poate se cupla cu vreo femeie mai maleabilă decât sculptura lui Bavol Poriferan.

În ultimul moment, înainte de a ieşi pe uşă, vârî în buzunarul de la haină pliantul pentru „Această zi crucială”. Ce distracţie va fi să-i audă pe aceşti tineri artişti caustici disecând imaginile naive, ca nişte felicitări, realizate de Celestina. În plus, întrucât Academia de artă era cea mai bună instituţie de acest tip de pe Coasta de Vest, nu era deloc exclus ca unii dintre musafiri să o cunoască deja şi să-i poată oferi o serie de detalii preţioase.

Petrecerea făcea ravagii într-un pod cavernos de la etajul trei – şi ultimul – al unei construcţii industriale transformate, care reprezenta reşedinţa şi studioul comun al unui grup de artişti. Aceştia aveau convingerea că arta, sexul şi politica constituie cele trei instrumente puternice ale revoluţiei violente, sau, în fine, ceva de acest fel.

Dintr-o combină muzicală cu mulţi decibeli, răsunau melodii de Doors, Jefferson Airplane, Mamas, Papas, Strawberry Alarm Clock, Country Joe şi Fish, Lovin’Spoonful, Donovan (din păcate), Rolling Stones (plictisitor) şi Beatles (enervant). Megatone de muzică striveau parcă zidurile de cărămidă, făceau să vibreze ferestrele cu ramă de metal, care bubuiau ca tobele dintr-o fanfară militară, şi creau simultan sentimentul îmbătător al oricăror posibilităţi, o

senzaţie de fatalitate, de Armageddon care va veni curând, dar care va fi nostim.

Atât vinul alb, cât şi cel roşu erau prea ieftine pentru gustul lui Junior, aşa că bău bere Dos Equis şi inhală cantităţi imense de fum de la ţigările celorlalţi. Dintre cele două-trei sute de petrecăreţi adunaţi acolo, mulţi se drogau, însă Junior nu a cedat acestor tentaţii. Pentru el contau autoperfecţionarea şi stăpânirea de sine; nu era de acord cu astfel de slăbiciuni.

În afară de asta, remarcase tendinţa drogaţilor de a deveni excesiv de sentimentali, de a trece la confesiuni, căutând pacea interioară prin nişte divagaţii verbale nesfârşite. Junior era o persoană prea retrasă ca să se comporte astfel. Mai mult chiar, dacă din cauza drogurilor l-ar fi apucat vreodată cheful de destăinuiri, consecinţa ar fi electrocutarea, gazul otrăvitor sau injecţia letală, în funcţie de jurisdicţia şi anul în care ar sucomba unei asemenea dispoziţii sufleteşti.

Apropo, peste tot în podul-mansardă vedeai fete fără sutien îmbrăcate cu bluze şi minijupe, fete fără sutien în tricouri mulate şi minijupe, fete fără sutien cu veste de piele şi blugi, fete fără sutien cu cămăşuţe scurte şi pantaloni strâmţi. Mişunau pe-acolo şi o sumedenie de tipi, însă Junior nici nu-i observa aproape.

Singurul oaspete bărbat care îi stârni interesul – într-o mare măsură – se dovedi a fi Sklent, renumitul pictor care realizase singurele trei tablouri din apartamentul lui Junior.

Înalt de 1,95 metri şi cu o greutate de 115 kilograme, artistul părea cu mult mai periculos în carne şi oase decât în fotografiile sinistre folosite pentru publicitate. Deşi nu împlinise încă treizeci de ani, albise deja, iar părul moale şi drept îi venea până la umeri. O piele albă ca de mort. Ochii mari, de un cenuşiu-argintiu ca ploaia într-un amurg roşu, aveau o licărire sinistră de animal de pradă, ca ochii unei pantere. Nişte cicatrice cumplite îi brăzdau faţa, iar nişte urme roşiatice de răni adânci îi acopereau dosul palmelor mari, ca şi cum ar fi fost nevoit să se apere frecvent, cu mâinile goale, împotriva unor bărbaţi înarmaţi cu săbii.

Chiar şi în colţul situat cel mai departe de difuzoarele stereo, trebuia să ridici vocea ca să te faci înţeles de interlocutorul tău. Artistul care crease *În creierul copilaşului zace parazitul fatalităţii, Versiunea 6*, avea totuşi, o voce profundă, tăioasă şi penetrantă, ca şi talentul său.

Sklent se dovedi a fi furios, suspicios, violent, dar totodată un om de o extraordinară forţă intelectuală. Cu o uluitoare şi profundă capacitate de a conversa, pictorul debita opinii ameţitoare despre condiţia umană, păreri uimitoare, dar totuşi nefondate despre artă, precum şi concepte filozofice revoluţionare. Mai târziu, cu excepţia discuţiei despre fantome, Junior nu va fi în stare să-şi amintească nici un cuvânt din ceea ce spusese Sklent, reţinând doar că totul fusese sclipitor şi efectiv senzaţional.

Fantome. Sklent era ateu, dar totuşi credea în spirite. Iată cum arată teoria lui: raiul, iadul şi Dumnezeu nu există, însă fiinţele omeneşti sunt deopotrivă energie şi materie, iar când materia cedează, energia continuă să existe. „Suntem cea mai încăpăţânată, egoistă, lacomă, acaparatoare, vicioasă, psihotică şi rea specie din tot universul”, le explica Sklent, „iar unii dintre noi refuză să moară, suntem prea daţi naibii ca să murim. Spiritul este un ghimpe de energie înţepător, care uneori se agaţă de locuri şi oameni, care au fost cândva importanţi pentru noi, aşa ajungându-se la casele bântuite, în care amărâţii ăia sunt torturaţi în continuare de neveste moarte, sau tâmpenii de genul ăsta. Iar, uneori, ghimpele se înfige în fătul din pântecele vreunei putori, care tocmai şi-a tras-o, aşa ajungându-se la reîncarnare. Nu e nevoie de dumnezei pentru asta. Lumea e construită astfel. Viaţa şi viaţa de după moarte sunt în acelaşi loc, exact aici, exact acum, iar noi toţi nu suntem decât o şleahtă de maimuţoi împuţiţi şi râioşi, dându-ne tumba la infinit printr-o serie oribilă de neplăceri”.

De doi ani de zile, de când găsise moneda în cheeseburger, Junior căutase în permanenţă o metafizică pe care să o adopte, care să fie în concordanţă cu adevărurile învăţate de la Zedd şi care să nu implice

necesitatea de a recunoaşte o putere mai presus decât el însuşi. Şi acum, iat-o. Pe neaşteptate.

Completă. Nu înţelesese prea bine partea cu maimuţoii, însă restul îi intrase în cap, iar un fel de pace coborâse, parcă, asupra lui.

Lui Junior i-ar fi plăcut să discute în continuare cu Sklent pe teme spirituale, însă numeroşi alţi musafiri voiau să aibă privilegiul de a putea conversa cu marele om. La despărţire, convins că îl va face să râdă pe artist, Junior scoase broşura pentru „Această zi crucială” şi, timid, îi ceru părerea despre picturile Celestinei White.

Poate că Sklent nu râdea niciodată, indiferent cât de bună ar fi fost gluma. Cert este, însă, că a ponegrit feroce toate tablourile din pliant, pe care i l-a dat înapoi lui Junior, răţoindu-se: „Împuşc-o pe curvă”.

Presupunând că această critică nu era decât un fel de exagerare hiperbolică amuzantă, Junior se hlizea, însă când Sklent îşi miji ochii aceia practic incolori, lui Junior îi îngheţă râsul în gât. „Păi, poate chiar aşa o să se şi rezolve, până la urmă”, zise el, vrând să se dea bine pe lângă Sklent, însă regretă imediat că rostise aceste cuvinte în faţa unui martor.

Folosind pliantul expoziţiei pe post de spărgător de gheaţă, Junior circula prin mulţimea de invitaţi, căutând vreun fost student la Academia de artă, care să o fi cunoscut, eventual, pe Celestina White. Criticile aduse tablourilor ei, era toate negative, adesea chiar hilare, dar niciodată atât de succinte şi de violente ca remarcile virulente ale lui Sklent.

Până la urmă, o blondă fără sutien, cu nişte cizme albe de scai, o minijupă albă şi un maiou roz pe care era imprimat capul lui Albert Einstein, spuse:

— Sigur că o cunosc. Am fost la nişte cursuri cu ea. E destul de drăguţă, dar pare cam insipidă, mai ales că e şi afroamericană. Vreau să zic că ăştia nu sunt niciodată nasoi, nu crezi?

— Ba da, în afară poate de Buckwheat.

— Cine? zbieră tipa, deşi şedeau foarte aproape unul de celălalt, cocoţaţi pe o banchetă îngustă cu capitonaj din piele neagră.

— Bandiţii ăia, din filmele vechi, ridică Junior vocea şi mai tare.

— Mie nu-mi place nimic vechi. Gagica asta White are o pasiune ciudată pentru bătrâni, case vechi, chestii vechi, în general. Ca şi cum nu ar conştientiza că e tânără. De îţi vine să pui mâna zdravăn pe ea, s-o scuturi bine şi să-i zici: „Hei, fato, priveşte-nainte, auzi?!”

— Trecutul rămâne trecut.

— Cum rămâne? urlă ea.

— Trecut!

— Aşa e.

— Fostei mele neveste îi plăceau filmele alea cu bandiţi şi bătăi.

— Eşti însurat?

— Nu, văduv.

— Cum, a murit aşa de tânără?

— Cancer, spuse el, fiindcă părea mai tragic şi nu atât de dubios ca o cădere în gol de pe un turn de apă.

Compătimitoare, tipa puse o mână pe genunchiul lui.

— Ultimii ani au fost duri, zise el. Întâi, s-a prăpădit ea… pe urmă tot ce-am tras în Vietnam, scăpând totuşi cu viaţă.

— Ai fost acolo?! exclamă blonda, holbând ochii la el.

Nu era simplu să dea o aură de sinceritate unei destăinuiri dureroase pe care trebuia s-o zbiere în gura mare, însă se descurcă binişor, împăienjenind de lacrimi ochii interlocutoarei lui.

— Mi-am pierdut o parte din laba piciorului stâng, când am fost împuşcat, în timpul unui asalt teribil.

— Cât de oribil. Ce scârboşenie. Urăsc războiul ăsta.

Blonda începea să se dea la el, exact cum făcuseră nenumărate femei de când sosise la bairam, aşa că Junior încercă să îmbine seducţia cu culegerea de informaţii. Punându-şi palma peste mâna cu care ea îl mângâia uşor pe coapsă, spuse:

— L-am cunoscut pe fratele ei în Vietnam. Pe urmă, am fost rănit, m-au expediat acasă, am pierdut legătura. Dar voiam să-l găsesc.

Nedumerită, blonda spuse:

— Al cui frate?

— Al Celestinei White.

— Are un frate?

— Da, un tip nemaipomenit. N-ai cumva adresa ei sau ştii, eventual, cum aş putea da de fratele ei?

— Nu o cunosc foarte bine. Nu era prea sociabilă şi nici nu venea des la chefuri – mai ales după ce a apărut şi copilul.

— Vasăzică, e măritată, remarcă Junior, gândindu-se că Celestina nu putea fi, totuşi, sufletul lui pereche.

— Nu ştiu, s-ar putea. N-am mai văzut-o de o bucată de vreme.

— Nu, dar ai pomenit de un „copil”.

— Oh, nu, nu-i al ei. E de la soră-sa, care a murit.

— Daaa, ştiu… Dar…

— Bun, şi l-a luat Celestina.

— L-a luat?!?

— Da, l-a luat pe copil.

Junior uitase de orice seducţie.

— Şi, deci… cum? A înfiat ea copilul soră-sii?

— Straniu, nu?!

— Un băieţel pe nume Bartholomew? întrebă el.

— Habar n-am, nu l-am văzut niciodată.

— Bine, dar îl cheamă Bartholomew, nu-i aşa?!

— Din partea mea, poa’ să-l cheme şi Neghinită.

— Cum?

— Ei, ziceam şi eu aşa. Habar n-am, zău, spuse ea, luându-şi mâna de pe coapsa lui. Dar ce te-a apucat, de fapt, cu Celestina asta?

— Scuză-mă.

Plecă de la petrecere şi stătu un timp pe stradă, respirând încet şi adânc, lăsând ca aerul proaspăt al nopţii să îi cureţe fumul inhalat în plămâni, respirând încet şi adânc, dintr-o dată foarte lucid, în ciuda berii băute,

respirând încet şi adânc, congelat ca o bucată de carne în frigider, dar nu din cauza frigului de afară.

Era uimit de faptul că dosarele de adopţie se supuneau aceluiaşi regim strict şi confidenţial şi în cazul în care copilul era încredinţat spre creştere unei rude foarte apropiate, cum ar fi sora mamei.

Nu-i veneau în minte decât două explicaţii. Prima, sistemul birocratic se conforma invariabil regulilor, chiar şi când acestea nu mai aveau nici un sens. A doua, Cel mai Urât Detectiv din Lume, Nolly Wulfstan, era un tembel incompetent.

Lui Junior nu-i păsa care dintre explicaţii era cea corectă.

Nu conta decât un singur lucru: vânătoarea după Bartholomew se apropia de sfârşit.

Miercuri, 27 decembrie, Junior se întâlni cu Google, falsificatorul de acte, într-un cinematograf, la o proiecţie în matineu cu „Bonnie and Clyde”.

Conform instrucţiunilor primite la telefon, Junior cumpără o cutie mare cu biscuiţi şi o pungă cu bomboane cu lapte, de la un stand de răcoritoare, iar apoi se instală pe unul dintre ultimele trei rânduri din mijloc, în aşteptarea lui Google, ronţăind bomboane şi strâmbându-se scârbit ori de câte ori simţea că i se lipisc tălpile de podeaua jegoasă.

Colcăind de scene sinistre, filmul era prea violent pentru gustul lui Junior. Lui i-ar fi plăcut o întâlnire pe fundal de „Doctor Dolittle” sau „Absolventul”. Google, însă, paranoic ca un cobai care a trăit toată viaţa cu şocuri electrice, insistase să aleagă el cinematograful.

Deşi asimilase bine tema relativismului moral şi a autonomiei individului într-o lume neutră valoric, Junior se speria la fiecare scenă de mare violenţă şi închidea ochii, când pe ecran se vedea sânge. Nu-i convenea deloc că trebuia să suporte nouăzeci de minute de film, până ca Google să se instaleze pe un scaun, lângă el.

În ochii saşii ai falsificatorului se reflecta lumina de pe ecran. Lingându-şi buzele de consistenţa cauciucului şi mişcându-şi în sus şi în jos proeminentul măr al lui Adam,

tipul murmură: „Ah, ce mi-ar mai plăcea să-mi scurg conductele în Faye Dunaway aia, ce zici?!”

Junior îl privea cu o repulsie nedisimulată.

Google nu-şi dădea seama câtă scârbă provoca. Mişca din sprâncene afişând ceea ce credea el că era o expresie de camaraderie ca între bărbaţi şi îl împungea pe Junior cu cotul.

În sală, la matineu, nu erau decât foarte puţini spectatori, în apropierea lor, nu se afla nimeni, aşa că Google şi Junior au făcut schimb de pachete, fără nici o jenă: un plic mic pentru Google, contra unui plic ceva mai mare pentru Junior.

Plastograful extrase din plicul lui un teanc gros de bancnote de o sută dolari şi, mijind privirea, inspectă banii la lumina difuză din sală.

— Eu plec acum, dar tu o să aştepţi să se termine filmul.

— Dar de ce să nu plec eu şi să aştepţi tu?

— Fiin’că dacă încerci să faci asta, îţi scot ochiul cu şişul.

— Hei, uşor, am pus şi eu doar o întrebare.

— Şi, fii atent, dacă ieşi prea repede după mine, am un tip care te urmăreşte şi care o să-ţi bage imediat pistolu-n fund.

— Am zis aşa, doar pentru că nu pot să sufăr filmul ăsta.

— Eşti tâmpit la cap. E un film clasic. Auzi, mai vrei biscuiţii ăia?

— Ţi-am spus şi la telefon că nu-mi plac deloc.

— Dă-i-ncoace.

Junior i-i dădu, iar Google plecă de la cinematograf cu biscuiţii şi cu bănetul în plic.

Lentul balet al morţii, în care Bonnie şi Clyde erau ciuruiţi de gloanţe i se păru lui Junior cel mai oribil lucru pe care îl auzise vreodată. De văzut, nu văzu decât o fracţiune de secundă din scenă, întrucât preferă să strângă pleoapele tare.

În urmă cu nouă zile, conform instrucţiunilor lui Google, Junior închiriase două căsuţe poştale, la două servicii de corespondenţă diferite, folosind la una numele de John

Pinchbeck, iar la cealaltă numele de Richard Gammoner, iar apoi îi transmisese plastografului aceste adrese. Acestea erau cele două identităţi pentru care Google i-a furnizat acte complete şi convingătoare.

Joi, 28 decembrie, folosind ca documente de identitate carnete de conducere şi cârduri de asigurare socială contrafăcute, Junior îşi deschise nişte conturi pentru mici economii şi închirie, de asemenea, câteva seifuri de depozit pentru Pinchbeck şi Gammoner, la mai multe bănci cu care nu mai lucrase până atunci, folosind adresele poştale deja reţinute.

În fiecare cont de economii depuse cinci sute de dolari cash. Introduse douăzeci de mii de dolari, în bancnote noi-nouţe în fiecare seif de depozit.

Pentru Gammoner, exact ca şi pentru Pinchbeck, Google îi procurase: un carnet de conducere auto eliberat de California Department of Motor Vehicles, şi care era valabil la orice control al poliţiei; un card legal de asigurări sociale; un certificat de naştere înregistrat la judecătoria menţionată pe document; în fine, un paşaport autentic şi valabil.

Junior ţinea în portofel ambele carnete de conducere false, pe lângă cel eliberat pe numele lui adevărat. Restul actelor le introduse în seifurile de depozit pe numele lui Pinchbeck şi al lui Gammoner, alături de banii cash puşi acolo pentru situaţii de urgenţă.

De asemenea, încheie nişte contracte privind deschiderea unui cont pe numele lui Gammoner, la o bancă din Grand Cayman Island, şi a altui cont pe numele lui Pinchbeck, în Elveţia.

Niciodată de când venise în oraş, din Oregon, nu avusese un simţ al aventurii atât de puternic. În consecinţă, se răsfăţă cu trei pahare dintr-un superb vin de Bordeaux şi cu un filet mignon excelent în acelaşi elegant restaurant de hotel, unde luase cina în prima lui seară la San Francisco, cu aproape trei ani în urmă.

Sala cu lumini sclipitoare părea neschimbată. Până şi pianistul părea să fie acelaşi bărbat pe care îl văzuse şi

atunci în faţa claviaturii, deşi trandafirul galben de la butonieră şi, probabil, fracul, de asemenea, erau noi.

Câteva femei atrăgătoare se aflau aici singure, dovadă că moravurile sociale se schimbaseră semnificativ în aceşti trei ani. Junior era conştient de privirile lor pătimaşe, de dorinţa care le anima, şi ştia că ar fi putut să o aibă pe oricare dintre ele, dacă voia.

Stresul pe care îl simţea în prezent nu era de genul celui de care scăpa, îndeobşte, prin intermediul femeilor. Era o tensiune energizantă, o încordare a nervilor deloc neplăcută, o anticipare delicioasă pe care dorea să o guste la maximum – până la recepţia organizată de galeria de artă pentru Celestina, în seara vernisajului expoziţiei, pe 12 ianuarie. Această tensiune nu putea fi eliminată prin actul sexual, ci doar ucigându-l pe Bartholomew, iar când momentul acela mult aşteptat avea să vină, în fine, Junior se aştepta ca uşurarea trăită atunci să depăşească substanţial simplul orgasm.

Luase în calcul varianta de a da de urmele Celestinei – şi ale bastardului – înainte de expoziţia ei. Secretariatul facultăţii putea fi o cale de a ajunge la ea. Şi, de asemenea, prin noi investigaţii în rândul comunităţii de bele-arte din oraş ar putea procura, până la urmă, şi adresa ei.

Totuşi, exista riscul ca, după uciderea micului Bartholomew, oamenii să-şi amintească de bărbatul care se interesase de maică-sa, Celestina. Or Junior nu era un bărbat oarecare; irezistibil de chipeş, le lăsa oamenilor o impresie de neşters, mai ales femeilor. Inevitabil, mai devreme sau mai târziu, copoii s-ar înfiinţa la uşa lui.

Fireşte, avea la îndemână identităţile Pinchbeck şi Gammoner, două trape de evadare. Dar nu voia să recurgă la ele. Îi plăcea traiul pe Russian Hill şi detesta ideea de a se muta în altă parte.

Din moment ce ştia unde va fi Celestina pe 12 ianuarie, nu avea nici un rost să rişte să o găsească mai curând. Avea suficient timp ca să se pregătească pentru întâlnirea lor, suficient timp ca să savureze dulcea aşteptare.

Junior achita nota de plată şi calcula bacşişul, când pianistul se lansă în „Someone to Watch over Me”. Deşi se aşteptase toată seara să o audă, tresări totuşi când recunoscu acordurile.

Aşa cum îşi demonstrase singur cu prilejul celor două vizite anterioare în acest local – în prima lui seară în oraş, iar apoi peste alte două zile –, numărul acesta făcea parte pur şi simplul din repertoriul pianistului. Nimic supranatural în asta.

Cu toate acestea, când iscăli formularul de carte de credit, semnătura i se păru tremurată.

Junior nu mai îndurase o experienţă paranormală din zorii zilei de 18 octombrie, când se trezise dintr-un coşmar cu viermi şi gândaci, auzind serenada diafană a cântăreţei. Zbierând la ea să tacă din gură, îşi sculase din somn vecinii.

Acum, muzica aceasta oribilă îl călca pe nervi. Căpătă convingerea că, dacă se ducea singur acasă, cântăreaţa fantomatică – fie că era stafia răzbunătoare a Victoriei Bressler sau a altcuiva – s-ar apuca din nou să fredoneze. De fapt, avea nevoie de companie şi de distracţie.

O femeie extraordinar de atrăgătoare, singură la bar, îi aţâţă dorinţa. Păr negru lucios, ca înseşi cosiţele nopţii, împletite din cer. Ten măsliniu, neted şi fin ca o catifea. Ochi scânteietori ca nişte heleştee în care se reflectă nemurirea şi stelele.

Ohoho! Ce poet devenise, contemplând-o!

Eleganţa ei era îmbietoare. Un taior roz Chanel, cu fusta până la genunchi; un şirag de perle. Avea un corp spectacular, dar nu făcea paradă de el. Ba purta chiar şi sutien. În această eră de erotism obraznic, stilul ei mai conservator era teribil de seducător.

Instalându-se pe taburetul liber de lângă această frumuseţe, Junior îi propuse să bea un pahar împreună, iar tipa acceptă.

Renee Vivi vorbea cu un accent sudic mătăsos. Vivace, fără a fi lipicios de cochetă, şcolită şi citită, dar niciodată înfumurată, directă în conversaţie, fără a părea însă

îndrăzneaţă sau doctrinară, femeia era o companie fermecătoare.

Părea uşor trecută de treizeci de ani, poate cu vreo şase ani mai mare decât Junior, însă pe el nu-l deranja. Prejudecăţile lui faţă de persoanele mai în vârstă nu difereau de cele faţă de oamenii de alte rase şi de alte origini etnice.

Indiferent că era vorba despre amor sau omor, Junior nu se lăsa ghidat niciodată de bigotism. Asta, aşa, ca o mică glumă ştiută numai de el. Dar adevărată.

Se întreba cum ar fi să facă amor cu Renee şi să o omoare. Doar o dată omorâse fără un motiv temeinic. Iar atunci fusese unul dintre inşii aceia enervanţi cu numele de Bartholomew. Prosser, din Terra Linda. Un bărbat. În cazul acela, nu fusese implicat nici un element erotic. Acum, ar fi prima oară.

Junior Cain nu era nicidecum un asasin ţicnit obsedat sexual, care ajunge să ucidă împins de nişte pofte stranii care îi scapă de sub control. O unică noapte de sex şi moarte – o slăbiciune ce nu trebuia să se mai repete vreodată – nu ar necesita o autoanaliză serioasă sau o reconsiderare a imaginii despre sine.

Repetarea unei asemenea nopţi ar indica o manie periculoasă. O a treia noapte de acest fel nu ar mai avea nici o scuză. O dată, însă, nu însemna decât un experiment sănătos. O experienţă edificatoare.

Orice adevărat aventurier ar înţelege.

Când Renee, într-o inconştienţă adorabilă şi fără să intuiască fatalitatea ameninţătoare, susţinu că moştenise o avere considerabilă în domeniul industriei, Junior se gândi că tipa pretindea doar că e bogată sau, oricum, exagera ca să pară mai interesantă. Însă, când o conduse acasă, descoperi un lux care demonstra că nu avea de-a face cu fabulaţiile unei sărăntoace.

Condusul „acasă” nu presupuse nevoia de a comanda un taxi sau de a face o lungă plimbare pe jos, întrucât tipa locuia sus, în hotelul unde Junior cinase. Ultimele trei etaje ale clădirii constau în nişte apartamente enorme.

Păşind în locuinţa ei, Junior avu senzaţia că trecuse printr-o maşină a timpului în alt veac, călătorind totodată în spaţiu, în Europa lui Ludovic XIV. Vastele încăperi cu tavane înalte îţi copleşeau privirea cu colorile profund întunecate şi cu formele greoaie ale artei şi mobilei baroce. Cochilii, acante, volute, ghirlande şi spirale – adesea aurite – ornau nişte adevărate piese de muzeu: scrinuri, jilţuri, mese, oglinzi masive, vitrine şi etajere.

Junior realiză că a o ucide pe Renee chiar în această seară însemna o pierdere imensă. Putea, în schimb, s-o ia întâi de nevastă, să se bucure de ea un timp şi, în cele din urmă, să aranjeze un accident sau o sinucidere, prin care el rămânea cu toată averea ei – sau măcar cu o parte semnificativă din aceasta.

Nu mai era deloc un omor de plăcere – ceea ce, acum când avusese timp să se gândească mai bine, i se părea ceva sub demnitatea lui, fie şi dacă l-ar fi pus în slujba dezvoltării personale. Ar fi de-a dreptul o crimă, pentru o cauză dreaptă şi justificabilă.

În ultimii câţiva ani, descoperise că nişte nenorocite de câteva milioane de dolari îi aduceau mult mai multă libertate decât îşi închipuise el, când îi dăduse brânci lui Naomi, de sus, din foişor. Cu o mare avere, cincizeci sau o sută de milioane, putea să dobândească nu numai o libertate mai vastă şi nu doar capacitatea de a se consacra unei autoperfecţionări şi mai ambiţioase, ci, de asemenea, putere.

Perspectiva puterii îl intriga pe Junior.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că, în cele din urmă, va putea s-o vrăjească pe Renee ca să-l ia da bărbat, indiferent cât era ea de bogată şi de sofisticată. Junior se pricepea să modeleze femeile după dorinţa lui, cu aceeaşi uşurinţă cu care Sklent îşi picta strălucitele viziuni pe pânză, şi mai uşor decât Wroth Griskin îşi turna în bronz tulburătoarele lui opere de artă.

În afară de asta, înainte chiar ca Junior să apuce să îşi pună tot farmecul în funcţiune, înainte să-i fi demonstrat că, după o călătorie cu maşina de făcut dragoste marca

Junior Cain, nici un bărbat nu i se va mai părea adecvat, lui Renee i se aprinseseră călcâiele aşa de rău după el, încât poate ar fi fost mai înţelept să deschidă o sticlă de şampanie ca s-o „stingă”, ca nu cumva vreo combustie spontană să-i distrugă taiorul Chanel.

În salon, fereastra centrală şi cea mai mare încadra o privelişte magnifică, străjuită de nişte draperii de brocart. Un şezlong enorm, pictat de mână şi foarte poleit, capitonat cu o tapiţerie fină, era plasat pe acest fundal de oraş şi mătase, iar Renee îl împinse pe Junior să se aşeze pe scaunul acela, dorind cu ardoare să facă dragoste acolo.

Gura ei era pe cât de lacomă, pe atât de voluptuoasă, iar din trupul ei mlădios radia o căldură vulcanică. Strecurându-şi mâinile sub fusta ei, în mintea lui Junior se învălmăşeau dulce gânduri legate de sex, avere şi putere, până când descoperi că moştenitoarea era un moştenitor, cu nişte organe genitale mai potrivite pentru nişte izmene, decât pentru lenjeria de mătase.

Ţâşni de lângă Renee cu velocitatea unui tir de mitralieră. Uluit, scârbit, umilit, se trase înapoi de lângă şezlong, scuipând, ştergându-se la gură, înjurând.

Incredibil, dar Renee veni după el, lipicioasă şi ademenitoare, încercând să-l calmeze şi să-l ispitească din nou în braţele ei.

Lui Junior îi venea s-o omoare. Să îl omoare. Ce mai conta. Intuia, însă, că Renee se pricepea binişor la bătăi urâte, ceea ce însemna că deznodământul unei confruntări violente nu era simplu de prezis.

Când Renee realiză că această respingere era completă şi finală, ea – el, în fine – se transformă dintr-o dulce doamnă din sud într-o reptilă rea şi veninoasă. Lucindu-i ochii de furie, cu buzele schimonosite şi răsfrânte peste dinţii dezgoliţi, îi aruncă tot felul de epitete din familia „nemernic”, pe care le înşiruia atât de dezinvolt şi pitoresc, încât reuşi să-i îmbogăţească vocabularul lui Junior mai mult decât toate cursurile lui combinate la un loc. „Ia nu mai face pe nebunu’, ginerică, şi nu-mi spune mie că n-ai ştiut ce sunt, din clipa în care mi-ai propus să bem un

pahar. Ai ştiut, şi ai vrut-o, m-ai vrut pe mine, ca pe urmă, când am ajuns la miezul problemei, să dai bir cu fugiţii. Dai tu bir cu fugiţii, dar dorinţa tot ţi-a rămas.”

Mergând cu spatele, pe bâjbâite, spre vestibul şi uşa de la intrare, speriat că dacă se împiedica de vreun scaun Renee ar tăbărî urlând pe el, ca uliul pe o găină, Junior nega toate acuzaţiile.

— Eşti dement. De unde ai născocit toate astea? Uită-te la tine! Cum să-mi fi dat seama ce eşti de fapt?

— Nu se vede după mărul lui Adam? se piţigăie ea.

Ba da, se vedea, dar nu cine ştie ce, fiindcă nu era prea mare şi, în comparaţie cu acel ditamai McIntosh din gâtlejul lui Google, ăsta era un biet măr pădureţ, admisibil şi la o femeie.

— Şi mâinile, ce zici de mâinile mele, frumosule? se răţoi ea.

În viaţa lui Junior nu văzuse nişte mâini mai feminine. Mici, moi, mai frumoase decât mâinile lui Naomi. Habar n-avea ce tot îndruga fiinţa asta.

Riscând totul, se întoarse cu spatele la ea şi fugi. În ciuda sumbrelor temeri dinainte, tipa îl lăsă să scape.

Mai târziu, acasă, făcu gargară cu jumătate de sticlă de apă de gură, stătu sub duş mai mult decât oricând în viaţa lui, iar apoi folosi şi cealaltă jumătate de sticlă de apă de gură.

Aruncă la gunoi cravata, fiindcă în lift, coborând la parter de la Renee – sau de la Rene –, iar apoi în drum spre casă, pe jos, se frecase pe limbă cu ea. Gândindu-se mai bine, azvârli la coş toate hainele cu care fusese îmbrăcat în această seară, inclusiv pantofii.

Se jură să-şi scoată din minte orice amintire legată de acest incident. În renumita carte de Caesar Zedd, *Cum să negi puterea trecutului,* autorul oferă o serie de tehnici pentru eliminarea definitivă a tuturor amintirilor legate de evenimente care ne-au provocat un rău sufletesc, durere sau doar jenă, poate. Junior se băgă în pat cu preţiosul lui exemplar din această lucrare, însoţit de un păhărel cu coniac, plin ochi.

Din întâlnirea cu Renee Vivi avea de tras o învăţătură valoroasă: Multe lucruri din viaţa asta nu sunt aşa cum ni se par iniţial. Pentru Junior, totuşi, lecţia aceasta nu avea nici un preţ, dacă se vedea nevoit să trăiască permanent cu amintirea vie a umilinţei îndurate.

Graţie lui Caesar Zedd şi unui păhărel de Rémy Martin, Junior alunecă până la urmă în curenţii legănători ai somnului şi, plutind aşa pe acele valuri de catifea, se consolă oarecum la gândul că, orice s-ar fi întâmplat, 29 decembrie avea să fie o zi mai bună decât 28 decembrie.

Se înşela în această privinţă.

În ultima vineri din fiecare lună, indiferent că era vreme însorită sau ploioasă, Junior avea obiceiul de a face o plimbare pe jos la cele şase galerii de artă, care îi plăceau cel mai mult, contemplând pe îndelete toate lucrările expuse şi conversând cu custozii; la ora una, făcea o pauză şi lua prânzul la St. Francis Hotel. Programul acesta devenise o tradiţie la el şi, invariabil, la sfârşitul fiecărei astfel de zile, se simţea excelent.

Vineri, 29 decembrie, a fost o zi extraordinară: răcoroasă, dar nu friguroasă; nori răzleţi împodobeau un cer albastru ca de porţelan. Străzile erau destul de pline de lume, fără însă ca aglomeraţia să devină supărătoare, cum se întâmplă uneori, când aveai senzaţia că te plimbi printre fagurii unui stup. Locuitorii oraşului San Francisco, nişte oameni foarte simpatici, se simţeau încă în vacanţă de sărbători şi, prin urmare, afişau nişte figuri surâzătoare şi mai amabile, decât de obicei.

După un prânz superb, în timp ce se îndrepta agale spre a cincea galerie de artă de pe lista lui, Junior nu văzu pe moment sursa monedelor. Într-adevăr, iniţial, când primele trei monede îl atinseră rapid pe obraz, nici nu-şi dădu seama despre ce era vorba. Tresărind speriat, se trase înapoi şi privi în jos, când le auzi zornăind pe trotuar.

Poc, poc, poc! Alte trei monede îi ricoşară de pe partea stângă a feţei – tâmplă, obraz, maxilar.

Când mărunţişul nedorit se izbi de asfalt, la picioarele lui, Junior – *poc, poc* – văzu sursa următoarelor două tiruri. Monedele ţâşneau afară, scuipate de orificiul vertical pentru bani al unui automat de vândut ziare; una îl lovi pe nas, iar alta în dantură.

Automatul, plasat într-un şir de patru astfel de aparate, nu era umplut cu ziare obişnuite, care costă doar zece cenţi, ci cu un tabloid pornografic.

Junior avea senzaţia că inima îi bubuie în piept ca nişte împuşcături de mitralieră. Păşi în spate şi lateral, cumva, ca să iasă din raza de tir a automatului.

Ca şi cum una dintre monedele acelea de un sfert de dolar i-ar fi căzut drept în ureche, punând în funcţiune un tonomat din mintea lui, Junior auzi parcă vocea lui Vanadium, în salonul de la spital, la Spruce Hills, în seara în care murise Naomi: *Când ai tăiat firul existenţei lui Naomi, ai pus capăt efectelor pe care muzica ei le-ar fi avut asupra vieţii altora şi asupra formei viitorului.*

Un alt automat situat lângă primul, burduşit cu o publicaţie obscenă pentru poponari, îl împuşcă în frunte cu o monedă de un sfert de dolar. Următoarea îl pocni drept pe nas.

… *Ai declanşat o disonanţă ce poate fi auzită, cât de slab, tocmai până în cel mai îndepărtat capăt al universului*…

Şi dacă Junior ar fi fost îngropat până la piept în nişte ciment moale, tot ar fi reacţionat cu mai multă mobilitate decât acum. Nici nu-şi mai simţea picioarele.

Incapabil să fugă, ridică braţele defensiv, încrucişându-le în dreptul feţei, deşi impactul monedelor nu-i provoca nici un fel de durere. Voleuri îi zburau din degete, palme şi încheieturile mâinilor.

… *Disonanţa aceasta declanşează o mulţime de alte vibraţii, dintre care unele se vor întoarce la tine în nişte moduri cum nici nu te aştepţi*… Automatele de acest fel sunt concepute să primească monede, nu să le scuipe afară. Nu sunt făcute să dea rest. Din punct de vedere

mecanic, această descărcare ca de armă de foc nu era posibilă.

… *iar altele sub nişte forme pe care nici nu le-ai putea bănui*…

Doi adolescenţi şi o bătrână se năpustiră pe trotuar, încercând să înhaţe monedele zvârlite de automate. Pe unele reuşeau să le prindă, însă altele le săreau printre degete, rostogolindu-se în rigolă.

… *Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sunt cel mai rău*…

Pe lângă aceşti vagabonzi, mai exista o prezenţă acolo, nevăzută, dar percepută. Junior simţea că îi îngheaţă oasele de groaza acestei entităţi invizibile: spiritul lui Thomas Vanadium, poliţaiul maniac, ca un ghimpe ascuţit, încăpăţânat, crud, psihopat, nemulţumit doar să bântuie prin casa în care murise, nepregătit încă să se reîncarneze, dar hărţuindu-şi şi după moarte suspectul stresat, ţopăind – pentru a-l parafraza pe Sklent – ca un maimuţoi invizibil, râios, împuţit, aici pe această stradă din oraş, în plină zi.

Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sunt cel mai rău.

Unul dintre căutătorii de monede se izbi de Junior, scoţându-l din starea de paralizie, însă când se trase, împleticindu-se, din linia de foc a celui de-al doilea automat, un al treilea începu să-l împuşte cu bani.

Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sunt cel mai rău… Eu sunt cel mai rău… Eu sunt cel mai rău…

Batjocorit de zornăitul cristalin – *hing, ting, zing* – al detectivului maniac care îşi golea buzunarele fantomatice, Junior o luă la fugă.

60

Kathleen la lumina luminărilor; ochi galben-verzui în care se reflectau scânteietor imaginile flăcării de ambră. Martini cu gheaţă, măsline la discreţie într-un mic bol alb. Dincolo de masa de la fereastră, golful legendar scânteia şi el, mai întunecat şi mai rece decât ochii lui Kathleen, dar nicidecum mai adânc.

Nolly, povestind ce făcuse în acea zi, se opri când chelnerul le aduse antreul comandat – plăcintă cu crab şi sos de muştar.

— Nolly, doamnă Wulfstan – poftă bună!

La primele înghiţituri din delicioasa gustare, Nolly suspendă orice conversaţie. Ce delectare!

Kathleen îl urmărea cu un amuzament vizibil, conştientă că Nolly savura satisfacţia ei, de parcă el ar fi fost plăcinta gustoasă de pe farfurie.

Acordurile unei melodii interpretate la pian se auzeau din bar, până aici, în restaurant, atât de diafane, dar totuşi aşa de alerte, încât şi clinchetul tacâmurilor de argint părea tot un fel de muzică.

În cele din urmă, Nolly spuse:

— Şi, cum îţi povesteam, stătea aşa, cu mâinile în dreptul feţei, în timp ce monedele se pocneau de el, iar puştanii ăia şi baba ţopăiau pe lângă el, ca să apuce şi ei nişte mărunţiş.

— Vasăzică, tertipul a funcţionat, declară Kathleen, rânjind.

— Da, absolut. Jimmy Gadget şi-a meritat banii, de data asta, confirmă Nolly, mişcând din cap.

Producătorul automatelor care funcţionau cu monede de un sfert de dolar se numea James Hunnicolt, însă toată lumea îi spunea Jimmy Gadget. Se specializase în dispozitive electronice de ascultat, încorporând camere de luat vedere şi magnetofoane în cele mai incredibile obiecte, însă avea capacitatea de a realiza absolut orice alt

dispozitiv, care implica inventivitate şi cunoştinţe de mecanică.

— Vreo două monede l-au plesnit în dinţi, spuse Nolly.

— Sunt de acord cu orice metodă care poate furniza de lucru stomatologilor.

— Ah, dac-aş putea să-ţi descriu ce moacă avea. Nici un Om de zăpadă nu a fost vreodată mai alb. Furgoneta de monitorizare este parcată exact acolo, la câţiva metri de automate…

— Ce grozavă privelişte o fi fost!

— Senzaţională. A făcut toţi banii, pe cuvânt. Când al treilea automat a început să-l împroaşte cu monede, tipul a luat-o la sănătoasa, ca un ţânc care s-a fudulit că poate sta singur noaptea în cimitir, râdea Nolly, amintindu-şi.

— Mai nostim ca la un proces de divorţ, nu-i aşa?

— Ah, Kathleen, trebuia să fi văzut, pe cuvânt. Împingea lumea pe trotuar, ca să-şi facă loc, ca nebunul. Vreo cinci sute de metri, pe puţin, Jimmy şi cu mine l-am urmărit pe ţicnit, până a cotit pe altă stradă, una cam în pantă, şi crede-mă că e pantă, nu glumă, care i-ar scoate sufletul şi unui atlet olimpic, numai ăstuia nu.

— Tipul simţea că are un strigoi în spate.

— Sunt convins că asta credea.

— N-am mai pomenit un caz atât de grozav, pe cuvânt, zise ea, scuturând din cap.

— Imediat ce Cain a dispărut la orizont, am băgat automatele-capcană în maşină, după care le-am dat jos pe cele adevărate şi le-am fixat la loc. Pe şest, rapid. Lumea încă mai aduna monede de pe jos, când am terminat noi treaba. Şi fii atentă – toţi voiau să ştie unde era camera de filmat.

— Adică…

— Da, da, au crezut că suntem de la *Camera ascunsă.* Aşa că Jimmy a arătat cu degetul spre un camion parcat vizavi şi le-a zis că aparatele de filmat sunt acolo.

Kathleen bătu din palme, fascinată.

— Când am luat-o noi din loc cu furgoneta, oamenii făceau cu mâna spre camionul de vizavi, iar şoferul,

văzându-i, a părut întâi nedumerit, dar pe urmă le-a răspuns, fluturând şi el din mână.

Nolly adora felul ei de a râde, atât de muzical şi de copilăresc. Kathleen putea face orice din el, numai dacă râdea, aşa cum ştia ea.

Ajutorul de ospătar veni să ia farfuriile goale, rămase de la gustări, simultan cu chelnerul, care le aduse nişte salate. Urmă şi nişte martini proaspăt.

— De ce crezi că aruncă banii pe toate şmecheriile astea? se întrebă Kathleen, nu pentru prima oară.

— Zice că are o responsabilitate morală.

— Mda, dar m-am mai gândit şi eu la asta. Dacă simte că are un fel de responsabilitate… atunci de ce a acceptat, iniţial, să-l reprezinte pe Cain?

— E avocat, or un soţ îndurerat apelează la el cu un caz foarte serios, aparent. Din care pot ieşi nişte bani frumoşi.

— Chiar dacă bănuieşte, poate, că tipul i-a dat brânci neveste-sii?

— N-are de unde să ştie exact, remarcă Nolly, ridicând din umeri. Şi, oricum, nu i-a venit ideea că tipul ar fi îmbrâncit-o, decât după ce preluase deja cazul.

— Cain s-a ales cu nişte milioane bune. Care a fost onorariul lui Simon?

— Douăzeci la sută. Adică, 850 000 de parai.

— Dacă scădem ce ţi-a dat ţie, tot i-au mai rămas vreo opt sute de mii.

— Simon e băiat de treabă. Acum, când chiar ştie că Junior Cain i-a dat brânci neveste-sii, nu-l mai trage inima să îl reprezinte, chiar şi dacă ar fi plătit gras. Iar, în cazul de faţă, nu este avocatul lui Cain, aşa că nu există conflicte de interese, nici probleme etice, ceea ce înseamnă că are posibilitatea să mai îndrepte un pic lucrurile.

În ianuarie 1965, Magusson i-l trimisese lui Nolly pe Cain, pe post de client, neştiind exact de ce nemernicul avea nevoie de un detectiv particular. Se dovedise, până la urmă, că era vorba despre copilul lui Seraphim White. Întrucât Simon îl avertizase să fie prudent în privinţa lui

Enoch Cain, Nolly avusese posibilitatea de a decide să nu îi furnizeze informaţiile despre adopţia copilaşului.

Peste zece luni, Simon sunase din nou, tot referitor la Cain, însă de data asta avocatul era clientul, iar Cain – ţinta. Ceea ce-i cerea Simon lui Nolly era pe puţin straniu, şi putea fi interpretat drept hărţuire, însă nu comporta nimic ilegal. Şi, timp de doi ani, începând cu moneda din cheeseburger şi sfârşit cu automatele care scuipau monede, distracţia fusese majoră.

— Ehei, zise Kathleen, şi dacă suma n-ar fi aşa de frumuşică, tot mi-ar părea rău ca acest caz să se încheie.

— Şi mie la fel. N-o să se termine, însă, până nu ne întâlnim cu omul.

— Mai sunt două săptămâni. N-o să ratez aşa ceva. Mi-am anulat toate programările, special pentru asta.

Nolly ridică paharul cu martini, închinând un toast:

— Pentru Kathleen Klerkle Wulfstan, stomatolog şi detectiv asociat.

— Pentru Nolly, soţ şi cel mai bun prieten din lume, ură şi ea.

Dumnezeule, cât o iubea.

— Viţel regesc, spuse chelnerul, aducând farfuriile.

Gustul fripturii confirmă observaţia.

Golful scânteietor şi lumina suavă a luminărilor formau o atmosferă perfectă pentru cântecul interpretat acum la pian, în bar.

Deşi pianul era plasat destul de departe, iar în restaurant era cam zgomot, Kathleen recunoscu imediat melodia. Ridică privirea din farfurie, cu ochii plini de veselie.

— La cerere, admise el. Speram să te aud cântând.

Chiar şi la lumina aceea difuză, Nolly putea constata că se înroşise ca o fetiţă. Kathleen se uita în jur, la celelalte mese.

— Având în vedere că eu sunt cel mai bun prieten al tău şi că acesta este cântecul nostru…

Kathleen ridică din sprâncene la *cântecul nostru.*

— N-am avut niciodată un cântec al nostru, deşi am dansat pe nenumărate melodii. Cred că acesta este

potrivit. Dar, până acum, nu l-ai cântat decât pentru alt bărbat.

Kathleen puse furculiţa jos, mai aruncă o privire prin restaurant şi se aplecă peste masă. Înroşindu-se şi mai mult, fredonă încetişor primele versuri din „Someone to Watch over Me”.

— Ce voce frumoasă aveţi, spuse o doamnă în vârstă de la masa alăturată.

Fâstâcită, Kathleen se opri din cântat, însă Nolly îi spuse doamnei de lângă ei:

— Are o voce frumoasă, nu-i aşa? Obsedantă, parcă.

61

Îndreptându-se spre nord pe autostrada de pe coastă, în drum spre Newport Beach, la fiecare kilometru, Agnes vedea numai semne de rău augur.

La răsărit, dealurile înverzite păreau nişte uriaşi adormiţi sub pătura ierbii de iarnă, strălucind sub razele soarelui matinal. Dar, când umbrele norilor plutiră încet dinspre mare, adunându-se deasupra uscatului, pantele se întunecară preschimbându-se într-un verde negricios, sumbre ca nişte linţolii, iar peisajul care păruse adormit arăta acum mort şi rece.

Iniţial, Pacificul nici nu se vedea dincolo de lentila opacă a ceţii. Totuşi, mai târziu, când negura se risipi, marea însăşi deveni simbolul cecităţii: netedă şi incoloră în lumina matinală, apa sticloasă îi amintea de ochii fără adâncime ai orbilor, de acea cumplită şi amară goliciune, de unde văzul lipseşte.

Când se trezise, Barty putea citi. Pe pagină, rândurile tipărite nu i se mai păreau strâmbe.

Deşi Agnes era optimistă din fire, ştia totuşi că orice speranţă superficială este, de obicei, falsă, şi nu-şi

permitea să viseze, nici măcar în treacăt, că problema copilului se rezolvase, poate, de la sine. Celelalte simptome – aureolele şi curcubeele – dispăruseră un timp, reapărând însă ulterior.

Agnes îi citise lui Barty ultima jumătate din *Red Planet* exact în seara precedentă, însă băiatul îşi luase cartea cu el, ca s-o citească din nou.

Deşi, în opinia ei, natura părea de rău augur în această dimineaţă, Agnes nu putea să nu sesizeze măreaţa ei frumuseţe. Voia ca Barty să memoreze toate acele privelişti magnifice, fiecare detaliu superb.

Pe băieţei, însă, nu-i impresionează peisajele, mai ales când mintea le stă la nişte aventuri pe Marte.

Barty citea cu glas tare, în timp ce Agnes şofa, fiindcă mămica lui nu se putuse bucura de povestire, decât de la pagina 104 mai departe. Voia să împărtăşească, de fapt, cu ea isprăvile lui Jim, Frank şi ale tovarăşului lor marţian, Willis.

Deşi era îngrijorată că cititul îi putea obosi ochii, agravându-i boala, Agnes recunoştea în sinea ei că frica aceasta era iraţională. Muşchii nu se atrofiază dacă sunt folosiţi excesiv, cum nici ochii nu se uzează fiindcă văd prea mult.

După kilometri întregi de frământări, frumuseţi ale naturii, semne de rău augur închipuite şi nisipurile roşii de pe Marte, ajunseră la cabinetul lui Franklin Chan, din Newport Beach.

Scund şi firav, doctorul Chan era modest ca un călugăr budist, dar încrezător şi graţios ca un împărat mandarin. Avea un fel de a fi calm, iar efectul lui asupra celorlalţi era liniştea.

Timp de o jumătate de ceas, studie ochii lui Barty cu diferite aparate şi instrumente. După aceea, aranjă un consult imediat cu un oncolog, aşa cum prezisese Joshua Nunn.

Când Agnes insistă să i se dea un diagnostic, doctorul Chan invocă necesitatea de a dispune de mai multe informaţii. După ce Barty se ducea cu mama lui la oncolog

şi făcea nişte analize suplimentare, urmau să revină aici după-amiaza, ca să primească diagnosticul şi recomandări privind tratamentul.

Agnes era mulţumită de operativitatea cu care se rezolva totul, însă se simţea şi speriată, totodată. Promptitudinea cu care Chan se ocupase de cazul lui Barty rezulta, în parte, din prietenia lui cu Joshua, însă o urgenţă intervenise, totuşi, când îl consultase pe băiat, ceea ce îl determinase să fie rezervat în privinţa oricărui diagnostic.

Doctorul Morley Schurr, oncologul, care avea cabinetul într-o clădire de lângă Spitalul Hoag, era un ins înalt şi voinic, dar altminteri foarte asemănător cu Franklin Chan: blând, calm şi încrezător.

Cu toate acestea, lui Agnes îi era frică de el, din motive similare celor care l-ar face pe un primitiv superstiţios să tremure în prezenţa vraciului. Deşi era doar un vindecător, sumbrele lui cunoştinţe despre misterele cancerului îi confereau parcă o putere demiurgică; judecata lui purta forţa sorţii, iar glasul lui părea însăşi vocea destinului.

După ce îl consultă pe Barty, doctorul Schurr îi trimise la spital, pentru alte analize. Rămaseră acolo tot restul zilei, cu excepţia unei pauze de o oră, la amiază, când luară dejunul într-un restaurant din apropiere.

Pe parcursul mesei şi, de fapt, pe toată durata şederii la spital, Barty nu dădea nici un semn că ar fi înţeles gravitatea situaţiei lui. Era vesel, fermecându-i pe medici şi pe asistenţi cu firea lui drăgălaşă şi cu conversaţia precoce.

După-amiaza, doctorul Schurr veni la spital, ca să vadă rezultatul analizelor şi să-l consulte din nou pe Barty. Când amurgul timpuriu al iernii făcu loc nopţii, îi trimise înapoi la doctorul Chan, iar Agnes nu-l presă pe Schurr să îşi spună opinia. Aşteptase toată ziua cu nerăbdare să i se comunice diagnosticul, însă acum, dintr-o dată, se gândea cu groază la momentul când va afla care era situaţia.

În drum spre oftalmolog, unde aveau să ajungă foarte repede, lui Agnes îi trecu prin minte ideea dementă de a merge cu maşina mai departe, fără să se oprească la

cabinetul lui Chan – pierzându-se în noaptea scânteietoare de decembrie, nu neapărat până la Bright Beach, unde veştile proaste le-ar parveni simplu, prin telefon, ci departe de tot, în nişte locuri unde diagnosticul nu i-ar mai prinde niciodată din urmă, unde boala ar rămâne nenumită şi n-ar mai avea putere, astfel, asupra lui Barty.

— Mami, tu ştiai că pe Marte ziua este mai lungă decât a noastră cu 37 de minute şi 27 de secunde?

— Ce ciudat, cum de marţienii cu care sunt prietenă nu mi-au spus nimic despre asta?!

— Zi, câte zile are un an marţian.

— Păi, e mai departe de soare…

— O sută patruzeci de milioane de mile!

— Deci… patru sute de zile?

— Mai multe. Şase sute optzeci şi şapte. Mi-ar plăcea să trăiesc pe Marte, ţie, nu?

— Ai mai mult de aşteptat de la un Crăciun la altul, zise ea. Şi de la o aniversare la alta. Aş putea economisi mai mulţi bani pentru cadouri.

— Tu nu m-ai păcăli, ştiu eu. Am avea un Crăciun de două ori pe an şi petreceri pentru jumătăţi de zile de naştere.

— Crezi că poţi profita de mine, ia zi?!

— Nooo, deloc. Dar tu eşti o mămicuţă aşa de bună.

Ca şi cum ar fi intuit reţinerea ei de a se duce înapoi la doctorul Chan, Barty o ţinuse de vorbă despre planeta roşie până ajunseseră la clădirea unde se afla cabinetul, apoi când traversaseră strada, pe urmă, pe aleea dinspre parcare, când Agnes renunţase, în fine, la fantezia de a călători la nesfârşit.

La 5:45, când programul de consultaţii luase sfârşit de mult timp, în cabinetul doctorului Chan domnea liniştea.

Recepţionera, Rebecca, rămăsese intenţionat la serviciu, ca să-i ţină companie lui Barty în sala de aşteptare. Când se instală pe un fotoliu lângă băieţel, acesta o întrebă dacă ştia ce gravitaţie era pe Marte, iar când Rebecca îşi

mărturisi ignoranţa, Barty zise: „Doar 37 la sută din ceea ce este aici. Pe Marte, chiar poţi să sari”.

Doctorul Chan o conduse pe Agnes în biroul lui particular, unde închise uşa discret.

Lui Agnes îi tremurau mâinile, îi tremura carnea pe ea, iar în minte frica îi huruia ca roţile unui mărfar pe nişte şine proaste.

Văzând suferinţa ei, oftalmologul deveni şi mai blajin, compătimirea lui părea aproape palpabilă.

În clipa aceea, Agnes înţelese groaznica formă a viitorului, chiar dacă nu îi ştia micile detalii.

În loc să se aşeze la birou, medicul se instală în cel de-al doilea fotoliu pentru pacienţi, lângă ea. Şi gestul acest indica veşti proaste.

— Doamnă Lampion, în cazuri de acest fel, am învăţat că francheţea constituie cea mai mare îndurare. Fiul dumitale are retinoblastom. O afecţiune malignă a retinei.

Deşi, în ultimii trei ani, simţise acut lipsa lui Joey, niciodată parcă nu avusese nevoie de el mai mult decât acum. Căsnicia reprezintă o formă de iubire, respect, încredere şi speranţă în viitor, dar uniunea dintre soţ şi soţie constituie, de asemenea, o alianţă împotriva asperităţilor şi tragediilor vieţii, o promisiune că „împreună cu mine în colţul tău, nu vei simţi niciodată singurătatea”.

— Pericolul, explica doctorul Chan, este ca tumoarea canceroasă să se întindă de la ochi la orbită, iar apoi, pe nervul optic, până la creier.

Ca să nu mai vadă compasiunea lui Franklin Chan, care implica deznădejdea situaţiei lui Barty, Agnes închise ochii. Dar îi redeschise numaidecât, pentru că această întunecime voită îi amintea de întunecimea nedorită, care risca să fie soarta lui Barty.

Din cauza tremuratului involuntar, simţea că îşi pierde cumpătul. Pentru Barty, ea era mamă şi tată, singura lui stâncă, or de aceea avea datoria să fie puternică mereu. Încleştă dinţii şi îşi încordă trupul, iar treptat, printr-un act de voinţă, scăpă de tremurat.

— Retinoblastomul este, de obicei, unilateral, continuă doctorul Chan, afectând un singur ochi. Barty are tumori la ambii ochi.

Faptul că Barty vedea pete strâmbe, indiferent ce ochi închidea, o pregătise pe Agnes pentru această veste sinistră. Totuşi, în ciuda sistemului de apărare pus în funcţiune de aceste informaţii prealabile, colţii durerii muşcau amarnic.

— În astfel de cazuri, malignitatea este adesea mai avansată la un ochi, decât la celălalt. Dacă mărimea tumorii necesită acest lucru, îndepărtăm ochiul care conţine cea mai mare malignitate şi tratăm cu radiaţii ochiul rămas.

Iar eu spre mila ta am nădăjduit, se gândea ea cu disperare, apelând la mângâierea Psalmului 12:6.

— Frecvent, simptomele apar suficient de devreme, încât terapia cu radiaţii, la unul sau la ambii ochi, să aibă şanse de reuşită. Uneori strabismul – în care un ochi deviază faţă de celălalt, fie în interior, spre nas, fie în exterior, spre tâmplă – poate constitui un semn timpuriu, deşi cel mai adesea suntem alertaţi atunci când pacientul acuză probleme cu văzul.

— Pete strâmbe.

Chan încuviinţă din cap.

— Având în vedere stadiul avansat al tumorilor lui Bartholomew, ar fi fost de aşteptat să se plângă mai devreme.

— Simptomele apar şi dispar. Azi, bunăoară, a putut citi.

— Şi aspectul acesta e ceva neobişnuit. Mi-aş dori enorm ca etimologia acestei boli, care este extrem de bine cunoscută, să ne îndreptăţească să avem speranţe, în baza caracterului trecător al simptomelor… dar, din păcate, nu este aşa.

Bucura-se-va inima mea de mântuirea Ta.

Puţini sunt oamenii dispuşi să îşi petreacă tinereţea pe băncile şcolilor, luptându-se să obţină cunoştinţele necesare pentru o specialitate medicală, doar dacă nu au pasiunea reală de a vindeca. Franklin Chan era un

tămăduitor, a cărui pasiune era păstrarea vederii, iar Agnes observa că angoasa lui, deşi doar o palidă reflecţie a coşmarului ei, era autentică şi profundă.

— Masivitatea acestor tumori maligne sugerează că se vor răspândi curând – ori că s-au răspândit deja – de la ochi la orbită. În cazul de faţă, nu există nici o speranţă ca radioterapia să mai poată îndrepta ceva, şi oricum nu mai avem nici timp să riscăm o asemenea tentativă. Nici un pic de timp. Deloc. Am căzut de acord, doctorul Schurr şi cu mine, că pentru a-i salva viaţa lui Bartholomew, ambii ochi trebuie îndepărtaţi imediat.

Acum, la patru zile de la Crăciun, după două zile de chin, Agnes află tot ce putea fi mai rău pe lume – că fiul ei nepreţuit trebuia ori să rămână fără ochi, ori să moară, adică trebuia să aleagă între orbire sau cancerul la creier.

Se aşteptase să fie îngrozită, deşi poate groaza nu era ceva atât de acut ca sentimentul pe care îl avea ea acum, şi se mai aşteptase să se simtă zdrobită, distrusă, pentru că, deşi era capabilă să supravieţuiască oricărei nenorociri abătute asupra ei, nu considera că avea tăria de a îndura suferinţa copilului său nevinovat. Cu toate acestea, ascultă şi primi cumplita povară a veştii, iar oasele ei nu se transformară pe loc în pulbere, deşi o pulbere nesimţitoare şi-ar fi dorit să fie acum.

— Imediat, repetă ea. Asta ce presupune?

— Mâine dimineaţă.

Agnes coborî privirea spre mâinile strâns încleştate în poală. Mâini făcute pentru muncă, totdeauna gata de a-şi asuma orice sarcină. Mâini puternice, agile, destoinice, însă nefolositoare acum, incapabile să săvârşească unicul miracol de care avea nevoie.

— Ziua de naştere a lui Barty e peste opt zile. Speram ca…

Atitudinea doctorului Chan rămânea profesională, insuflându-i lui Agnes forţa necesară, însă durerea medicului era perfect sesizabilă, când glasul lui blajin se îndulci şi mai mult:

— Tumorile acestea sunt atât de avansate, încât nu vom şti decât după operaţie dacă malignitatea s-a întins deja. S-ar putea ca intervenţia să survină oricum prea târziu. Iar, dacă totuşi nu e prea târziu, nu avem decât o şansă minimă. O şansă minimă. Opt zile ar presupune un risc prea mare.

Agnes încuviinţă din cap. Nu era în stare să ridice privirea rămasă pironită pe mâinile încleştate în poală. Nu era în stare să se uite în ochii lui, de teamă ca neliniştea doctorului să nu-i alimenteze spaimele; îi era frică, de asemenea, ca nu cumva compasiunea lui să o facă incapabilă să-şi mai păstreze controlul, şi-aşa fragil, asupra emoţiilor.

După un timp, Franklin Chan întrebă:

— Vreţi să fiu şi eu de faţă când o să-i spuneţi?

— Cred că… e mai bine să fiu singură cu el.

— Aici, în birou?

— De acord.

— Vreţi să vă reculegeţi un pic, înainte să vi-l aduc?

Agnes înclină din cap, afirmativ.

Medicul se ridică, deschise uşa:

— Doamnă Lampion…?

— Da? răspunse ea, fără să ridice privirea.

— E un băiat minunat, sclipitor de inteligent, extrem de plin de viaţă. Cecitatea va fi dură, însă nu se termină totul cu ea. Se va obişnui cu lipsa luminii. Va fi tare greu la început, însă copilul acesta… până la urmă va prospera.

Muşcându-şi buza de jos, cu răsuflarea aproape încremenită, ca să-şi înăbuşe hohotul de plâns, Agnes spuse:

— Ştiu.

Doctorul Chan ieşi şi închise uşa.

Aşezată pe fotoliu, Agnes se aplecă în faţă: cu genunchii lipiţi, cu mâinile încleştate proptite în genunchi, cu fruntea rezemată pe mâini.

Credea că ştia deja tot despre umilinţă, despre necesitatea de a o accepta, despre puterea ei de a aduce liniştea în cuget şi de a tămădui sufletul, însă în

următoarele câteva minute află despre umilinţă mai mult decât ştiuse vreodată.

Tremurăturile reapărură, mai violente decât înainte – iar apoi îi trecură din nou.

Un timp, simţi că nu are suficient aer. Parcă se sufoca. Răsufla greoi, poticnit; avea senzaţia că nu va reuşi să se mai liniştească niciodată. Dar veni şi calmul.

Îngrijorată la gândul că lacrimile ei l-ar speria pe Barty, că dacă ar plânge un pic acum, nu s-ar mai putea opri deloc, Agnes îşi stăvili potopul sărat. Datoria mamelor era să fie rezistente ca piatra din care se construiesc digurile.

Se ridică de pe fotoliu, se duse la fereastră şi ridică jaluzelele, neplăcându-i să privească lumea prin nişte fante orizontale.

Noaptea, stelele.

Universul era vast, iar Barty mic, dar cu toate acestea sufletul nemuritor al copilului îl făcea la fel de important ca şi galaxiile, la fel de important ca întreaga Creaţie. Agnes credea în asta. Nu putea tolera viaţa fără convingerea că aceasta avea un sens şi un ţel, deşi uneori se simţea ca o vrăbioară, a cărei cădere ar trece neobservată.

Barty şedea pe marginea biroului doctorului, bălăngănind din picioare şi ţinând în mână exemplarul din *Red Planet,* cu degetul între pagini, acolo unde întrerupsese lectura.

Agnes îl cocoţase aici. Acum, îl mângâia pe păr, îi netezea cămaşa şi îi lega şireturile de la ghetuţe, constatând că nu se aşteptase să-i vină atât de greu să-i spună ce trebuia spus. Se gândea că poate ar fi fost preferabil ca doctorul Chan să fie şi el de faţă.

Pe urmă, brusc, găsi cuvintele potrivite. Mai bine zis, cuvintele curgeau parcă prin ea, din moment ce nu era conştientă că formula nişte fraze. Conţinutul vorbelor ei şi tonul folosit erau atât de perfecte, încât avea aproape senzaţia că un înger o uşurase de această povară, punând stăpânire pe ea suficient timp, cât să îl ajute pe fiul ei să înţeleagă ceea ce trebuia să se întâmple şi de ce.

Cunoştinţele de matematică şi capacitatea de lectură a lui Barty depăşeau competenţele majorităţii persoanelor de optsprezece ani, însă, oricât de sclipitor ar fi fost, se simţea că nu împlinise încă nici măcar trei ani. Copiii minune nu sunt neapărat şi maturi emoţional, însă Barty ascultă cu gravitate şi atenţie, puse întrebări, după care rămase tăcut, holbându-se la cartea din mână, fără lacrimi sau vreo manifestare de frică.

În cele din urmă, spuse:

— Tu crezi că doctorii ştiu cel mai bine?

— Da, iubitule, aşa cred.

— OK.

Puse cartea alături, pe birou, şi se întinse spre maică-sa.

Agnes îl luă în braţe, ridicându-l de pe birou, şi îl strânse la piept, lipindu-i capul de umărul ei, aşa cum îl ţinea când era doar un bebeluş.

— Nu putem aştepta până luni? întrebă el.

Agnes nu-i comunicase absolut toate informaţiile: faptul că, deja poate, cancerul se întinsese, că exista riscul să moară, chiar şi după ce i se îndepărtau ochii – şi că dacă boala fatală nu se răspândise deja, era foarte probabil ca acest lucru să se întâmple curând.

— De ce până luni? se interesă ea.

— Acum, pot citi. Strâmbăturile s-au dus.

— Or să apară din nou.

— Dar în timpul week-end-ului, aş putea citi eventual încă nişte cărţi, pentru ultima oară.

— Tot Heinlein?

Barty ştia ce titluri voia: *Tunnel în the Sky, Between Planets, Starman Jones*.

Ducându-se la fereastră, cu el în braţe, privind spre stele şi lună, îi spuse:

— Îţi voi citi mereu, Barty.

— Dar e altceva, totuşi.

— Da. Da, e altceva.

Heinlein visa să călătorească în lumi îndepărtate. Înainte să moară, John Kennedy le promisese oamenilor că vor putea păşi pe lună, până să vină sfârşitul deceniului. Barty

nu-şi dorea lucruri atât de formidabile, ci doar să mai citească nişte povestiri, să se piardă în minunata plăcere intimă a cărţilor, deoarece curând fiecare povestire nu va mai însemna decât o experienţă auditivă, şi nu o călătorie absolut personală.

Îi simţea răsuflarea caldă pe gât:

— Şi mai vreau să merg înapoi acasă, ca să mai văd câteva chipuri.

— Chipuri de oameni?

— Unchiul Edom. Unchiul Jacob. Mătuşa Maria. Ca să îmi pot aminti feţele lor după aceea… înţelegi.

Cerul era nespus de adânc şi rece.

Luna licărea, iar stelele parcă păliseră – doar pentru scurt timp, fiindcă devotamentul ei faţă de acest băiat era ca un furnal aprins, care călea oţelul coloanei ei vertebrale şi îi usca ochii cu o căldură imensă.

Fără acordul deplin al lui Franklin Chan, dar cu înţelegerea lui completă, Agnes îl duse pe Barty acasă. Luni, urmau să revină la Spitalul Hoag, unde Barty trebuia să fie operat, marţi.

Vineri seara, biblioteca din Bright Beach era deschisă până la ora nouă. Ajungând cu un ceas înainte de ora de închidere, înapoiară romanele de Heinlein, pe care Barty le citise deja, şi le împrumutară pe cele trei pe care le voiau. Cuprinşi de optimism, aleseră şi un al patrulea, *Podkayne of Mars.*

Înapoi în maşină, în drum spre casă, Barty zise:

— Poate mai bine să nu le spui unchiului Edom şi unchiului Jacob, până duminică seară. Nu vor reacţiona foarte bine. Vrei?

— Da, încuviinţă ea.

— Dacă le spui de acum, n-o să mai avem un week-end frumos.

Un week-end frumos. O uimea atitudinea băiatului, iar tăria lui îi dădea curaj în faţa întunericului.

Acasă, lui Agnes nu-i era foame deloc, însă lui Barty îi pregăti un sandviş cu brânză, o salată de cartofi, nişte fulgi

de porumb şi o Cola, ducându-i această gustare târzie pe o tavă, în camera lui, unde copilul se băgase deja în pat şi citea *Tunnel în the Sky.*

Edom şi Jacob veniră pe la ea ca să întrebe ce spusese doctorul Chan, iar Agnes îi minţi:

— Rezultatul câtorva analize nu va fi gata decât luni, însă medicul crede că Barty nu are nimic grav.

Edom suspecta, probabil, că Agnes nu le spunea adevărul. Părea contrariat, însă nu insistă să afle mai multe amănunte.

Îl rugă pe Edom să rămână la ei, ca Barty să nu stea singur, în cele aproximativ două ceasuri cât îşi propunea ea să lipsească în vizită la Maria Gonzalez. Fratele ei acceptă cu plăcere, satisfăcut că putea urmări la televizor un documentar despre vulcani, în care urma să fie vorba despre erupţia din 1902, de la Mont Pelee, din Martinica, din cauza căreia muriseră 28 000 de oameni în câteva minute, dar şi despre alte dezastre de proporţii colosale.

Ştia că Maria era acasă şi aştepta să afle noutăţi despre Barty.

La apartamentul de deasupra magazinului Elena’s Fashions se ajungea urcând pe nişte scări exterioare, plasate în spatele clădirii. Ascensiunea aceasta nu o obosise niciodată pe Agnes, însă acum respira anevoios şi îi tremurau picioarele, când ajunse pe ultimul palier.

Maria părea speriată, când veni să-i deschidă, fiindcă intuia că o vizită directă, în loc de un telefon, presupunea nişte lucruri mai grave.

În bucătăria Mariei, la numai patru zile de la Crăciun, masca de stoicism a lui Agnes se topi în şuvoaie de lacrimi.

Mai târziu, acasă, după ce îl expedie pe Edom la el în apartament, Agnes desfăcu o sticlă de votcă pe care o cumpărase, când plecase de la Maria. O combină cu nişte suc de portocale, într-un pahar mare.

Şedea la masa din bucătărie, holbându-se la pahar. După un timp, îl vărsă în chiuvetă, fără să fi sorbit nici o înghiţitură.

Îşi turnă nişte lapte rece, pe care îl bău repede. În timp ce clătea paharul, simţea că îi vine să vomite, dar se abţinu.

O bună bucată de vreme, şezu singură pe întuneric, în salonaş, în fotoliul preferat al lui Joey, gândindu-se la nenumărate lucruri, însă revenind frecvent la amintirea momentelor când Barty umblase prin ploaie, fără să se ude.

Când se duse sus, la 2:10 noaptea, îl găsi pe băieţel adormit, cu veioza aprinsă şi cu *Tunnel în the Sky* lângă el.

Se cuibări şi ea în fotoliu, uitându-se la Barty. Nu se mai sătura privindu-l. Se gândea să nu aţipească deloc, ci să stea toată noaptea să se uite la el, însă o birui oboseala.

La scurt timp după ora şase, sâmbătă dimineaţa, se trezi dintr-un somn agitat. Barty şedea pe pat în capul oaselor şi citea.

În timpul nopţii, băieţelul se trezise, o văzuse în fotoliu şi o învelise cu o pătură.

Zâmbind, înfăşurându-se mai bine în pătură, Agnes spuse:

— Ai avut grijă de bătrâna ta mamă?

— Da, faci plăcinte bune.

Luată pe nepregătite de această glumă, Agnes râse:

— Mda, e bine de ştiut că sunt bună şi eu la ceva. Poate vrei să-ţi fac o plăcintă mai specială, astăzi?

— Da, trei feluri.

— Trei? O să te faci gras ca un porcuşor.

— Lasă că am să le dau şi altora din ele.

Aşa începu prima zi a ultimului week-end din vechea lor existenţă.

Maria veni în vizită sâmbătă, când se aşeză în bucătărie, brodând gulerul şi manşetele de la o bluză, în timp ce Agnes făcea prăjituri.

Barty stătea la masa din bucătărie, citind *Between Planets.* Din când în când, Agnes îl surprindea cum o privea pregătind plăcintele sau cum studia faţa Mariei şi mâinile ei îndemânatice.

La asfinţit, băieţelul se duse în curtea din spate, privind cum, printre ramurile stejarului falnic, cerul portocaliu se întuneca în nuanţe de coral, roşu, purpuriu şi indigo.

În zori, el şi mama lui coborâră la mare, să vadă valurile înspumate şi poleite de aurul topit al soarelui matinal, să privească pescăruşii ca nişte zmei şi să presare firimituri de pâine, menite să aducă pe pământ multitudinea de înaripate.

Duminică, în ajun de Anul Nou, Edom şi Jacob veniră la cină. După desert, când Barty se duse în camera lui, ca să continue să citească din romanul *Starman Jones,* pe care îl începuse mai devreme, spre seară, Agnes le spuse fraţilor ei adevărul despre ochii nepotului lor.

Chinul lor de a reda prin cuvinte toată tristeţea o impresionă pe Agnes, nu fiindcă vedea că le pasă aşa de mult, ci fiindcă până la urmă cei doi bărbaţi se dovedeau a fi în imposibilitatea de a se exprima adecvat. Fără uşurarea pe care le-ar fi adus-o cuvintele, angoasa lor deveni corozivă. Introvertirea aceea de-o viaţă îi privase de abilitatea socială de a-şi descărca sufletul sau de a oferi alinare altora. Mai rău chiar, fiind obsedaţi de moarte, în toate formele şi mecanismele ei, se aşteptau parcă să afle că Barty are cancer, ceea ce însemna că nu erau şocaţi şi nici capabili de a furniza consolare, ci doar resemnaţi. În cele din urmă, extrem de frustraţi, gemenii se rezumară la nişte propoziţii ciuntite, gesturi stângace, lacrimi mute – iar Agnes deveni singura consolatoare.

Voiau să se ducă sus, la Barty, însă Agnes nu-i lăsă, fiindcă nu aveau cum să-l ajute pe băiat, mai mult decât nu o ajutaseră pe ea.

— Vrea să termine de citit *Starman Jones,* or nu permit să-l deranjeze nimic. Plecăm la Newport Beach mâine dimineaţa la şapte, aşa că puteţi să-l vedeţi atunci.

La scurt timp după ora nouă seara, cam după un ceas de când Edom şi Jacob plecaseră deja, Barty coborî, cu cartea în mână:

— Iar au apărut petele strâmbe.

Agnes umplu două cupe adânci cu nişte cremă de vanilie şi, după ce îşi puseră amândoi pijamalele, se aşezară împreună pe patul lui Barty, savurând desertul, în timp ce ea îi citi ultimele şaizeci de pagini din *Starman Jones.*

Nici un week-end nu trecuse vreodată atât de repede şi nici un miez de noapte nu adusese vreodată cu el atâta spaimă.

În noaptea aceea, Barty dormi în pat cu mama lui.

La puţin timp după ce stinse lumina, Agnes spuse:

— Scumpete, a trecut o săptămână întreagă de când ai umblat acolo unde ploaia nu era. M-am gândit foarte mult la asta.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, o linişti el din nou.

— Ba încă mi-este. Mă întrebam însă… când vorbeşti despre toate felurile cum sunt lucrurile… nu există vreun loc unde să nu ai problema asta cu ochii?

— Sigur că da. E valabil cu toate lucrurile. Tot ceea ce se poate întâmpla se întâmplă şi fiecare mod diferit de a se întâmpla creează un loc complet nou.

— Nu te-am prea putut urmări.

— Of, da, ştiu, suspină el.

— Tu vezi toate celelalte locuri?

— Doar le simt.

— Chiar şi când te plimbi prin ele?

— Propriu-zis, nu mă plimb prin ele. Într-un fel, doar merg… printr-o noţiune a lor.

— N-ai putea să te exprimi ceva mai clar, de dragul bătrânei tale mame?

— Poate, într-o bună zi. Nu acum.

— Dar… cât de departe sunt aceste locuri?

— Toate aici împreună acum.

— Alţi Barty şi alte Agnes în alte case ca asta – toate aici împreună acum.

— Da, da.

— Şi în unele dintre ele, eu am murit, poate, în seara când te-ai născut tu, iar tu trăieşti singur cu tăticul tău.

— În unele locuri, aşa trebuie să fie.

— Şi, în unele locuri, trebuie să fie că ochii tăi n-au nimic?

— Există o sumedenie de locuri unde ochii mei nu sunt bolnavi. Şi, de asemenea, o sumedenie de locuri unde suferinţa asta e mai gravă sau poate nu aşa de gravă, dar tot există.

Agnes rămăsese nedumerită de toată această discuţie, însă cu o săptămână în urmă, în cimitirul scăldat de ploaie, învăţase că vorbele copilului aveau substanţă.

— Ştii, iubitule, începu ea. Mă gândeam şi eu... tu ai putea umbla pe-acolo unde ochii tăi nu sunt bolnavi, ca atunci când ai umblat pe-acolo unde ploaia nu era... şi să laşi tumorile în celălalt loc? Ai putea umbla pe-acolo unde ai ochi sănătoşi şi să vii înapoi cu ei?

— Aşa nu se poate.

— De ce nu?

— Nu ştiu, răspunse el, după ce reflectă un pic.

— Dar n-ai vrea să te mai gândeşti, aşa, pentru mine?

— Sigur. E o întrebare interesantă.

— Mersi, zâmbi ea. Te iubesc, scumpete.

— Şi eu te iubesc.

— Ţi-ai spus rugăciunile în gând?

— O să le spun acum.

Agnes se rugă şi ea.

Stătea lungită lângă băieţelul ei, pe întuneric, privind spre fereastra acoperită, unde licărirea firavă a lunii se strecura printre jaluzele, sugerând o altă lume ce pulsa de o viaţă stranie, imediat dincolo de o membrană subţire de lumină.

Murmurând, pe punctul de a adormi, Barty vorbea cu tatăl lui în toate locurile unde Joey trăia încă: „Noapte bună, tati”.

Credinţa îi spunea lui Agnes că lumea este infinit de complexă şi plină de mister, iar, în mod ciudat, cuvintele lui Barty despre posibilităţile infinite îi dădeau speranţă şi o alinau, legănând-o spre somn.

Luni dimineaţă, în ziua de Anul Nou, Agnes ieşi cu două valize pe uşa din spatele casei, le puse pe verandă şi clipi surprinsă când văzu Fordul galben cu alb al lui Edom, parcat pe alee, în faţa garajului. El şi Jacob îşi puneau geamantanele în maşină.

Veniră spre ea, luară valizele de pe jos, iar Edom spuse:

— Conduc eu.

— Iar eu stau în faţă, cu Edom, preciză Jacob. Tu o să mergi în spate, cu Barty.

De când erau ei pe lume, gemenii nu ieşiseră niciodată dincolo de marginile localităţii Bright Beach. Păreau agitaţi amândoi, dar hotărâţi.

Barty ieşi din casă cu exemplarul de la bibliotecă din romanul *Podkayne of Mars,* din care mama lui îi promisese că îi va citi mai târziu, la spital.

— Mergem cu toţii? întrebă el.

— Aşa s-ar zice, spuse Agnes.

— Oho!

— Exact.

Iminenţa unor cutremure majore, exploziile pe autostradă a unor camioane pline cu dinamită, tornadele care făceau ravagii undeva pe-aproape, poate probabilitatea sinistră ca un imens baraj să se rupă de-a lungul drumului, ninsorile stranii înmagazinate sus în cerul imprevizibil, avioane în picaj şi trenuri deraiate dându-şi întâlnire pe şoseaua de lângă coastă, precum şi posibilitatea unei schimbări bruşte şi violente a axei pământului, care ar mătura toată civilizaţia omenească – nimic nu îi putuse împiedica pe cei doi fraţi să treacă dincolo de graniţele oraşului Bright Beach, călătorind spre nord, prin teritorii necunoscute, periculoase şi stranii.

În timp ce înaintau de-a lungul coastei, Agnes începu să-i citească lui Barty din *Podkayne of Mars:* „*Toată viaţa, mi-am dorit să mă duc pe Pământ. Nu ca să trăiesc acolo, desigur – ci doar ca să-l văd. După cum se ştie, Terra este un loc minunat, dacă te duci în vizită, nu însă şi dacă vrei să locuieşti acolo. Nu este prea recomandabilă pentru viaţa oamenilor*."

Pe scaunele din faţă, Edom şi Jacob erau perfect de acord cu sentimentele povestitorului.

Luni seara, Edom şi Jacob rezervară două camere alăturate într-un motel de lângă spital. O sunară pe Agnes, în rezerva lui Barty, ca să-i dea numărul de telefon şi ca să-i raporteze că inspectaseră optsprezece hoteluri, până să găsească unul care să li se pară cât de cât sigur.

Având în vedere vârsta fragedă a lui Barty, doctorul Franklin Chan aranjase ca Agnes să petreacă noaptea în camera fiului ei, în cel de-al doilea pat, în care nu se afla, acum, nici un pacient.

Pentru prima oară, de multe luni, Barty nu acceptă să doarmă pe întuneric. Lăsară deschisă uşa de la salon, astfel încât lumina de neon de pe hol să pătrundă parţial înăuntru.

Noaptea păru mai lungă decât o lună marţiană. Agnes dormi prost, trezindu-se de nenumărate ori, transpirată şi tremurând din cauza aceluiaşi coşmar: Barty era luat de lângă ea, pe bucăţi – întâi ochii, apoi mâinile, urechile, picioarele…

În spital domnea o linişte ireală, cu excepţia scârţâitului ocazional al pantofilor cu tălpi de cauciuc pe podeaua de vinilin a coridorului.

Imediat ce se lumină de ziuă, o asistentă medicală veni ca să îl pregătească pe Barty de operaţie. Îi trase părul pe spate şi i-l prinse într-o scufie foarte strânsă. Cu cremă şi o maşină de bărbierit specială, îi rase complet sprâncenele.

După ce sora plecă, rămas singur cu mama lui, în timp ce aşteptau ca infirmiera să aducă targa, Barty spuse:

— Vino mai aproape.

Maică-sa era deja în picioare, lângă pat. Se aplecă spre el.

— Mai aproape, zise copilul.

Agnes îşi apropie faţa de a lui.

Barty ridică un pic capul şi îşi frecă năsucul de nasul ei.

— Eschimos.

— Eschimos, repetă ea.

— Societatea Aventurierilor Inofensivi „Polul Nord” şi-a început lucrările.

— Toţi membri sunt prezenţi, confirmă ea.

— Eu am un secret.

— Membrii societăţii nu au voie să încalce confidenţialitatea unui secret, îl asigură ea.

— Sunt speriat.

În cei treizeci şi trei de ani pe care îi avea, Agnes trebuise adesea să dea dovadă de putere, dar niciodată nu avusese nevoie de atâta forţă ca acum, pentru a-şi struni emoţiile şi a fi o stâncă pentru Barty.

— Nu fi speriat, iubitule. Sunt aici, spuse ea, cuprinzându-i mânuţa între palmele ei. Te voi aştepta. Nu vei rămâne niciodată fără mine.

— Ţie nu ţi-e frică?

Dacă Barty ar fi fost ca oricare alt copil de trei ani, poate l-ar fi minţit, de milă. Dar era un copil-minune, miracolul ei, aşa că putea sesiza imediat o minciună.

— Ba da, recunoscu ea, tot cu faţa lipită de obrazul lui. Mi-e frică. Dar doctorul Chan este un chirurg excelent, iar spitalul este foarte bun.

— Cât o să dureze?

— Nu prea mult.

— O să simt ceva?

— Vei fi adormit, scumpete.

— Dar Doamne-Doamne veghează?

— Da. Întotdeauna.

— Parcă pe mine nu m-ar păzi.

— Eu sunt convinsă că te veghează, Barty. E foarte ocupat, însă, trebuie să conducă tot universul, să le poarte de grijă atâtor oameni, nu numai aici, ci şi pe alte planete, aşa cum ai citit şi tu.

— Nu m-am gândit la celelalte planete.

— Păi, ştii, cu atâtea probleme pe umeri, nu ne poate urmări mereu direct, cu o atenţie permanentă, minut de minut, însă tot timpul ne veghează cu coada ochiului. Te vei face bine. Ştiu eu că aşa e.

Targa, o roată hurducăindu-se. Infirmiera tânără în spatele ei, îmbrăcată complet în alb. Şi, pe urmă, din nou sora medicală.

— Eschimos, şopti Barty.

— Eschimos, replică Agnes.

— Lucrările adunării Societăţii Aventurierilor Inofensivi „Polul Nord” s-au închis oficial.

Îi cuprinse obrajii între palme şi îi sărută pe rând ochii splendizi, ca nişte nestemate.

— Eşti gata?

— Nu, scânci el, cu un zâmbet anemic.

— Nici eu, recunoscu şi ea.

— Atunci, hai să mergem.

Infirmiera îl ridică pe Barty şi îl aşează pe targă. Asistenta îl înveli cu un cearşaf şi îi puse o pernă subţire sub cap.

Scăpaţi teferi după noaptea dinainte, Edom şi Jacob aşteptau pe hol. Îşi sărutară nepotul, fără să fie în stare, însă, să scoată nici o vorbă.

Asistenta mergea în faţă, în timp ce infirmiera împingea targa, din spatele capului lui Barty.

Agnes păşea lângă fiul ei, ţinându-l strâns de mâna dreaptă.

Edom şi Jacob flancau targa, fiecare ţinându-l pe Barty de un picior, prin cearşaful cu care era învelit. Expresia lor de fermitate intransigentă amintea de agenţii secreţi care îl încadrează îndeobşte pe preşedintele Statelor Unite.

La lifturi, infirmiera sugeră ca Edom şi Jacob să vină cu a doua cabină, urmând să se întâlnească pe etajul unde se afla secţia de chirurgie.

Edom îşi muşcă buza, clătină din cap şi se agăţă cu încăpăţânare de piciorul stâng al lui Barty.

Ţinându-se şi el strâns de piciorul drept al băiatului, Jacob se gândea că, poate, un lift scăpa fără să se prăbuşească, însă dacă foloseau un al doilea, existau toate şansele ca unul dintre ele să se facă praf la subsolul clădirii, având în vedere cât de puţin fiabile erau toate maşinăriile fabricate de mâna omului.

Asistenta observă că, ţinând seama de greutatea maximă admisibilă a ascensorului, puteau încăpea toţi în aceeaşi cabină, dacă nu-i deranja să stea prea înghesuiţi.

Nu-i deranja deloc. Aşadar, coborâră toţi împreună, mult prea repede, însă, faţă de cum ar fi vrut Agnes.

Uşile se deschiseră; infirmiera împinse targa cu Barty pe mai multe coridoare, dincolo de chiuvetele unde personalul medical se spăla pe mâini înainte de operaţii, până la o asistentă medicală, de la Chirurgie, care era îmbrăcată în verde – halat, bonetă, mască. Singură, aceasta îl transferă pe pacient în sala de intervenţii. În timp ce era împins pe targă înăuntru, Barty se ridică cu capul de pe pernă, cu ochii pironiţi spre mama lui, până ce uşile se închiseră între ei.

Agnes încremenise cu zâmbetul pe buze, dorind ca ultima imagine pe care fiul ei avea să o păstreze despre ea să nu fie plină de desperare.

Împreună cu fraţii ei, se duse în sala de aşteptare, unde se aşezară jos toţi trei, bând cafea neagră de la un automat cu fise.

Agnes realiză brusc că valetul venise, aşa cum ieşise în cărţi, în noaptea aceea, de mult. Se aşteptase ca valetul să fie un bărbat cu ochi vicleni şi inimă haină, însă blestemul se dovedise a avea forma cancerului.

De la conversaţia ei cu Joshua Nunn, în ziua de joi, trecuseră patru zile, în care Agnes încercase să se înarmeze pentru tot ceea ce putea fi mai rău – aşa cum ar fi făcut orice mamă, care nu voia să-şi piardă minţile.

Cu toate acestea, în sinea ei, nu renunţa la speranţa într-o minune. Barty era un băieţel uluitor, un copil-minune, care putea merge pe-acolo unde ploaia nu era, el însuşi un miracol, or totul părea posibil… se aştepta, parcă, să-l vadă pe doctorul Chan dând buzna în sala de aşteptare, cu masca de operaţie atârnându-i de gât, luminos la faţă, anunţându-i că boala malignă se retrăsese brusc.

Şi, la un moment dat, chirurgul apăru într-adevăr, cu vestea bună că tumorile nu se întinseseră la orbite şi la nervul optic. Dar acesta se dovedi singurul miracol.

Pe 2 ianuarie 1968, cu patru zile înainte de ziua lui de naştere, Bartholomew Lampion a renunţat la ochii lui, ca să poată trăi, şi a acceptat o viaţă de orb, fără speranţa de a se mai bucura vreodată de lumină, decât atunci când va veni momentul să părăsească această lume, pentru alta mai bună.

62

Paul Damascus mergea pe jos, de-a lungul coastei de nord a Californiei: de la Point Reyes Station la Tomales, spre Bodega Bay, în continuare până la Stewarts Point, Gualala şi Mendocino. În unele zile nu parcurgea decât vreo şaisprezece kilometri, în altele, însă, făcea peste patruzeci şi opt de kilometri.

Pe 3 ianuarie 1968, Paul mai avea sub 400 de kilometri până la Spruce Hills, Oregon. Nu ştia, însă, că se afla aşa de aproape de acest oraş, pe care, la momentul respectiv, nici nu şi-l fixase ca destinaţie.

Hotărât şi dârz ca orice erou din romanele moderne de aventuri, Paul îşi vedea de drum, indiferent că era soare sau ploaie. Mergea pe jos, fie arşiţă sau ger. Nici vântul şi nici fulgerele ameninţătoare nu-i opreau elanul.

În cei trei ani de când murise Perri, mersese pe jos mii de kilometri. Nu ţinuse socoteala distanţelor parcurse, din moment ce nu avea de gând să intre în *Guinness,* şi nici să demonstreze ceva.

În primele luni, traseele erau de vreo 14–16 kilometri: în lungul ţărmului, la nord şi la sud de Bright Beach, sau spre deşertul de dincolo de dealuri. Pleca dimineaţa de-acasă şi se înapoia în aceeaşi zi.

Prima lui călătorie, în care a trebuit să înnopteze undeva, a fost în iunie 1965, la nord de San Diego, în La Jolla. Îşi luase un rucsac prea voluminos şi se îmbrăcase cu

pantaloni kaki, în loc să îşi pună un şort, mult mai adecvat caniculei.

Acesta a fost primul – şi până acum ultimul – drum lung pe jos, făcut cu un anumit scop. Plecase acolo să vadă un erou.

Într-un articol despre erou, publicat într-o revistă, se menţiona în treacăt un restaurant, unde marele om servea micul dejun, uneori.

Pornind la drum după ce se înserase, Paul mersese pe jos spre sud, pe marginea autostrăzii de coastă. Era însoţit de vâjâitul traficului auto, însă mai târziu doar de ţipătul ocazional al vreunui pescăruş, freamătul brizei printre ierburile de pe ţărm şi susurul valurilor. Fără să forţeze pasul, ajunse în zori la La Jolla.

Restaurantul nu era grozav. O cafenea. Sfârâit de slănină prăjită, ochiuri la tigaie. Arome delicioase de prăjituri proaspete, miros înviorător de cafea tare. Altminteri, totul curat, dependinţe impecabile.

Norocul îi surâdea lui Paul: Eroul era acolo, la micul dejun. Era foarte prins într-o discuţie cu alţi bărbaţi, la o masă din colţ.

Paul şedea singur, în celălalt capăt al restaurantului. Comandă nişte suc de portocale şi tarte.

Intervalul scurt până la masa eroului i se părea mai înfricoşător lui Paul decât tot drumul străbătut până acum pe jos. El era un nimeni, un farmacist dintr-un orăşel de provincie, care lipsea de la lucru din ce în ce mai des, de la o lună la alta, care se bizuia tot mai mult pe angajaţii lui, deja îngrijoraţi, care trebuiau să-l suplinească mereu, şi care risca să dea faliment, dacă nu izbutea să reintre pe un făgaş normal. Nu făcuse niciodată fapte mari, nu salvase viaţa nimănui. Nu avea nici un drept să se bage în sufletul acestui om, iar acum ştia că nici măcar nu se simţea în stare s-o facă.

Totuşi, fără să-şi aducă aminte cum şi când se ridicase de pe scaun, se trezi cu rucsacul în spate, traversând sala de restaurant. Cei trei bărbaţi ridicară privirile, curioşi.

La fiecare pas, în lunga plimbare nocturnă, Paul se gândise ce avea să-i spună, ce trebuia să-i spună, dacă întâlnirea va avea loc. Acum, toate expresiile exersate îi zburaseră complet din minte.

Deschise gura, dar rămase mut. Ridică mâna dreaptă. Mişcă degetele în aer, ca şi cum ar fi putut înfiripa din eter cuvintele care nu-i veneau pe limbă. Se simţea stupid, caraghios.

În mod limpede, eroul era obişnuit cu întâlniri de acest gen. Se ridică, împinse în afară un al patrulea scaun şi spuse:

— Ia loc, te rog.

Lui Paul, amabilitatea aceasta nu-i dezlegă limba. Din cauza gâtlejului parcă umflat, simţea că vocea nu are loc pe unde să iasă.

Îi venea să spună: *Politicienii înfumuraţi şi nebuni după putere, care storc ovaţii de la mulţimile ignorante, vedetele din sport şi actorii îngâmfaţi, care sunt numiţi eroi, fără să obiecteze, toţi ar trebui să se încovoaie de ruşine ta auzul numelui tău. Viziunea ta, lupta, anii de muncă acerbă, credinţa ta nestrămutată când alţii erau sceptici, riscurile asumate pentru carieră şi reputaţie – iată una dintre marile legende de ştiinţă. Aş fi onorat să îţi pot strânge mâna*.

Nici un cuvânt din toate astea nu-i veni în minte lui Paul, dar poate că această muţenie supărătoare era, de fapt, spre binele lui. Din câte ştia el despre acest erou, asemenea laude exagerate l-ar fi pus în mare încurcătură.

Aşadar, când se instală în scaunul oferit, scoase din portofel o fotografie de-a lui Perri. Era o fotografie veche, alb-negru, uşor îngălbenită de vreme, făcută în timpul şcolii, în 1933, anul în care începuse să se îndrăgostească de ea, pe când aveau amândoi treisprezece ani.

Ca şi cum i s-ar mai fi arătat nenumărate astfel de fotografii în nişte împrejurări similare, Jonas Salk luă fotografia.

— Fiica dumitale?

Paul scutură din cap. Îi arătă o a doua fotografie cu Perri, făcută în ziua de Crăciun, 1964, cu nici o lună înainte de a

muri. Zăcea în patul ei din living, împuţinată la trup, dar atât de frumoasă şi de vioaie la faţă.

Când îşi regăsi vocea, într-un final, rosti cu un timbru dur, ca lama tăioasă a durerii:

— Soţia mea, Perri. Perris Jean.

— E drăguţă.

— Am fost căsătoriţi… douăzeci şi trei de ani.

— Dar când a paralizat? întrebă Salk.

— Când avea aproape cincisprezece ani… în 1935.

— Epidemia a făcut ravagii în anul acela.

Perri rămăsese infirmă eu şaptesprezece ani înainte ca vaccinul lui Jonas Salk să scutească generaţiile viitoare de blestemul poliomielitei.

— Am vrut… nu ştiu… am vrut doar să o vedeţi. Am vrut să… am vrut să vă spun…

Nu-i veneau în minte cuvintele; inspecta cafeneaua, ca şi cum s-ar fi aştepta să găsească pe cineva care să continue în locul lui. Îşi dădea seama că lumea se holba la el şi, de jenă, limba îi amorţi parcă şi mai rău.

— N-ai vrea să facem câţiva paşi împreună? întrebă doctorul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat. Că m-am dat în spectacol.

— Nu, deloc, îl linişti doctorul Salk. Trebuie să stau de vorbă cu dumneata. Dacă eşti de acord să-mi acorzi câteva momente…

Faptul că medicul spusese *trebuie,* nu *vreau,* îl convinse pe Paul să îl urmeze afară din local.

Ajuns în stradă, realiză că nu îşi achitase consumaţia. Când se întoarse cu faţa spre cafenea, văzu printr-una dintre ferestre cum unul dintre asociaţii lui Salk lua nota de plată de pe masa unde şezuse el.

Luându-l pe după umeri, doctorul Salk merse alături de el pe o stradă străjuită de eucalipţi şi pini, până la un părculeţ aflat în apropiere. Se aşezară pe o bancă la soare, privind cum nişte răţuşte se bălăceau într-un mic heleşteu artificial.

Salk avea în continuare cele două fotografii.

— Povesteşte-mi despre Perri.
— A… a murit.
— Îmi pare nespus de rău.
— Acum cinci luni.
— Mi-aş fi dorit enorm să o cunosc.

Deşi, iniţial, se intimidase şi nu fusese în stare să îi spună lui Salk cât de mult îl admira, acum era capabil să vorbească la nesfârşit despre Perri, fără nici un fel de reţinere. Inteligenţa, sufletul, înţelepciunea, drăgălăşenia, frumuseţea, bunătatea, curajul ei erau firele unei tapiserii narative, pe care Paul ar fi putut s-o ţească până la capătul zilelor. De la moartea ei, nu reuşise să discute despre ea cu nici una dintre cunoştinţe, fiindcă prietenii lui aveau tendinţa de a se concentra asupra lui, asupra suferinţei lui, când el nu-şi dorea decât să-i facă să o înţeleagă mai bine pe Perri, să îşi dea seama toţi ce om minunat fusese ea. Voia ca lumea să îşi amintească de ea, atunci când el nu va mai fi, voia ca graţia şi tăria ei să rămână în memoria oamenilor şi să fie respectate. Fusese o fiinţă mult prea deosebită şi era păcat ca după ea să nu mai rămână nici o urmă; pentru Paul, gândul că memoria ei s-ar putea pierde o dată cu dispariţia lui era chinuitor.

— Cu dumneavoastră pot vorbi, îi spuse el lui Salk. Dumneavoastră înţelegeţi. Perri a fost un erou, singurul pe care l-am cunoscut, până să vă întâlnesc pe dumneavoastră. Am citit despre eroi toată viaţa în reviste şi în romane de aventuri. Perri, însă… ea era autentică. Nu a salvat zeci de mii – sute de mii – de copii, cum aţi făcut dumneavoastră, nu a schimbat lumea, ca dumneavoastră, dar a înfruntat fiecare zi, fără să se vaite, şi a trăit pentru alţii. Nu prin alţii. Pentru alţii. Oamenii o sunau ca să-i spună problemele lor, iar ea asculta şi îi compătimea; o sunau şi când aveau veşti frumoase, ştiind cât se va bucura auzindu-le. Îi cereau sfatul şi, deşi nu era experimentată, efectiv – cât de puţine experienţe de viaţă în atât de mulţi ani ştia întotdeauna ce să le spună, domnule doctor Salk. Întotdeauna, sfatul potrivit. Avea un suflet mare şi o înţelepciune nativă. În plus, era foarte miloasă.

Studiind fotografiile, Jonas Salk zise:

— Ce rău îmi pare că nu am cunoscut-o.

— A fost prototipul eroului, ca şi dumneavoastră. Am vrut doar… am vrut doar să o vedeţi şi să îi ştiţi numele. Perri Damascus. Aşa o chema.

— Nu-l voi uita niciodată, promise doctorul Salk. Concentrat în continuare la chipul lui Perri din fotografii, zise: Dar am senzaţia că îmi acorzi un merit prea mare. Nu sunt un superman. Nu am lucrat de unul singur. În proiect au fost implicate foarte multe persoane devotate ideii.

— Ştiu, dar toată lumea spune că dumneavoastră aţi fost…

— Iar dumitale îţi acorzi un merit mult prea mic, continuă Salk, cu blândeţe. Nu am nici cea mai mică îndoială că Perri a fost un prototip de erou. Dar a fost măritată tot cu un erou, să ştii.

Paul scutură din cap.

— Oh, nu. Apropo de căsnicia noastră, oamenii consideră că eu am renunţat la enorm de multe lucruri. Dar ei nu ştiu că am primit înapoi mult mai mult decât am dat.

Doctorul Salk îi înapoie fotografiile, puse o mână pe umărul lui Paul şi zâmbi:

— Dar aşa se întâmplă întotdeauna, ştii? Eroii primesc mereu mai mult decât oferă. Dăruirea garantează o răsplată şi mai mare.

Doctorul se ridică în picioare, iar Paul îi urmă exemplul.

O maşină aştepta parcată în faţa parcului. Cei doi asociaţi ai doctorului Salk stăteau în picioare lângă ea. Păreau să fi sosit de o bucată de vreme, deja.

— Vrei să te conducem undeva? întrebă eroul.

Paul clătină din cap.

— Nu, eu merg pe jos.

— Îţi sunt recunoscător că m-ai abordat.

Paul nu mai ştia cum să-i răspundă.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus eu, îl îndemnă doctorul Salk. Asta i-ar plăcea şi lui Perri să faci.

Pe urmă, eroul se urcă în automobil cu prietenii lui, pierzându-se în văluriile dimineţii scăldate de soare.

Prea târziu, Paul îşi aduse aminte ce ar mai fi vrut să-i spună. Prea târziu, dar oricum, tot rosti: „Domnul să te binecuvânteze”.

Rămase acolo în picioare, urmărind maşina care se topea în depărtare, până ce nu mai rămăsese decât ca un mic punct în zare; şi se holba la locul de pe stradă, unde fusese parcată, privind în gol acolo, în timp ce briza jucăuşă răsucea frunzele de eucalipt în jurul picioarelor lui, privind aşa lung, până când, în cele din urmă, se întoarse pe călcâie şi porni în lunga călătorie spre casă.

De atunci, tot mergea pe jos, de doi ani şi jumătate, cu scurte popasuri în Bright Beach.

Acceptând probabilitatea ca niciodată să nu mai fie în stare să se ocupe de farmacie, Paul i-o vându lui Jim Kessel, care de multă vreme fusese mâna lui dreaptă.

Păstră casa, fiindcă era un sanctuar închinat vieţii lui Perri. Se mai întorcea aici, din când în când, ca să-şi împrospăteze sufletul.

Până la capătul acelui prim an, merse pe jos până la Palm Springs şi înapoi, o călătorie în circuit de peste 360 de kilometri, precum şi spre nord, până la Santa Barbara.

În primăvara şi vara anului 1966, se duse cu avionul la Memphis, Tennessee, rămase acolo câteva zile şi străbătu, pe jos, 465 de kilometri până la St. Louis. De la St. Louis, merse vreo 400 de kilometri până la Kansas City, Missouri, iar pe urmă, spre sud-vest până la Wichita. De la Wichita la Oklahoma City. De la Oklahoma City, în est, la Fort Smith, Arkansas, de unde plecă acasă, în Bright Beach, cu un autobuz Greyhound.

Arareori, dormea sub cerul liber. În rest, însă, trăgea la moteluri ieftine, pensiuni sau cămine.

În rucsacul uşor, căra un schimb de haine, nişte şosete curate, tablete de ciocolată, sticle cu apă. Îşi planifica traseele, astfel încât seara să ajungă întotdeauna într-o localitate, unde îşi spăla un rând de haine, îmbrăcându-se cu cele de rezervă.

A călătorit pe lunci, munţi şi văi, a trecut prin câmpuri cu lanuri bogate, a traversat păduri falnice şi fluvii late. A

mers prin furtuni crâncene, când tunetele zdrobeau cerul, iar fulgerele îl sfâşiau, a mers pe vânturi vijelioase, care dezgoleau pământul şi tundeau cosiţe verzi din copaci, şi a mai mers în nişte zile coapte de soare, senine şi albastre, cum nu sunt poate nici în rai.

Muşchii de la picioare i se întăriră ca peisajele prin care trecea. Coapse de granit; pulpe de marmură, cu vene ca nişte funii.

În ciuda miilor de ore de mers pe jos, Paul nu se gândea decât arareori la motivul pentru care făcea asta. Se întâlnea cu oameni, pe drum, care îi puneau această întrebare, şi reuşea să le dea răspunsuri, fără să ştie, însă, dacă vreunul dintre ele era cel adevărat.

Uneori, credea că merge pe jos pentru Perri, folosind paşii acumulaţi de ea, dar niciodată efectuaţi, şi dând expresie, astfel, dorului ei neîmplinit de a călători. Alteori, considera că mergea pe jos de dragul solitudinii, care îi permitea să îşi amintească viaţa lor până în cele mai mărunte amănunte – sau s-o uite. Ca să-şi găsească liniştea – ca să caute aventura. Ca să poată înţelege, prin contemplare – sau să îşi şteargă definitiv orice gând din minte. Ca să vadă lumea – sau ca să scape de ea. Cine ştie dacă nu spera, poate, să-l mănânce lupii în amurg sau să sară pe el vreun urs flămând; ori să-l calce cu maşina vreun şofer beat.

Până la urmă, raţiunea mersului pe jos era însuşi mersul pe jos. Mersul pe jos îi ocupa timpul, reprezenta un scop necesar. Deplasarea avea conţinut. Mişcarea a devenit un medicament contra melancoliei, un paliativ contra nebuniei.

Mergând pe dealuri împădurite cu stejari, arţari şi alţi arbori, pe pante magnifice, cu văi aflate la peste 500 de metri dedesubt, ajunse în Weott în seara zilei de 3 ianuarie 1968, unde rămase peste noapte. Ţinta cea mai nordică a destinaţiei lui Paul în această excursie era oraşul Eureka, aflat la o distanţă de încă 80 de kilometri. Motivul pentru care dorea să ajungă acolo era dorinţa de a mânca crabi

din Golful Humboldt, chiar la ei acasă, fiindcă asta era una dintre mâncărurile preferate ale lui Perri.

Din camera de motel, îi telefonă Hannei Rey, la Bright Beach. Aceasta avea grijă, în continuare, de casa lui, îi achita toate facturile, dintr-un cont deschis special pentru perioada când el era plecat şi îi povestea ce mai era nou prin orăşelul lor. De la Hanna, află că Barty Lampion suferea de cancer şi îşi pierduse amândoi ochii.

Paul îşi aminti de scrisoarea pe care o redactase pentru reverendul Harrison White, cu două săptămâni înainte de moartea lui Joey Lampion. O adusese acasă, de la farmacie, în ziua când murise Perri, căreia vrusese să-i ceară părerea despre ceea ce scrisese acolo. Nu mai expediase niciodată acea scrisoare.

Avea în minte şi acum primul paragraf, fiindcă îl elaborase cu multă meticulozitate: *Salutări în această zi crucială. Vă scriu în legătură cu o femeie excepţională, Agnes Lampion, a cărei viaţă aţi atins-o, fără să ştiţi, şi a cărei poveste vă poate interesa*.

Se gândise că reverendul White ar putea găsi în Agnes, Doamna-cu-Plăcinte preaiubită din Bright Beach, un subiect din care să se inspire pentru continuare unei predici, care îl afectase profund pe Paul – deşi nu era nici baptist, şi nici bisericos –, când o auzise la radio în urmă cu peste trei ani.

Acum, totuşi, nu se mai gândea la ceea ce ar putea însemna povestea lui Agnes pentru reverendul White, ci la ceea ce ar putea face pastorul, pentru a o alina, cât de cât, pe Agnes, care îşi petrecea viaţa consolându-şi semenii.

După ce mâncă de seară într-un local de pe marginea şoselei, Paul se întoarse în camera lui şi studie o hartă jerpelită a regiunilor de vest ale Statelor Unite, cel mai nou din cele câteva exemplare pe care le făcuse ferfeniţă în ultimii ani. În funcţie de vreme şi de configuraţia reliefului, avea posibilitatea să ajungă în Spruce Hills, Oregon, peste zece zile.

Pentru prima oară de când se dusese special la La Jolla, ca să se întâlnească acolo cu Jonas Salk, Paul plănui o călătorie cu un scop specific.

Multe nopţi dormi prost şi nu se odihni deloc bine, fiindcă visă mereu că mergea printr-un pustiu. Uneori, nisipurile se întindeau la nesfârşit, în toate direcţiile; ici şi colo, câte o stâncă schimonosită de vremuri se cocea sub razele fierbinţi ale unui soare necruţător. Uneori, nisipul era zăpadă, iar stânca era un gheţar sclipitor sub strălucirea rece a soarelui. Indiferent de peisaj, însă, el mergea pe jos încet, deşi voia şi avea energia de a păşi mai iute. Frustrarea deveni în vis atât de intensă, încât Paul se trezi din somn, agitat şi nervos.

În noaptea aceasta, la Weott, în liniştea solemnă a pădurilor dese, care aşteptau să-l primească dimineaţa în îmbrăţişarea lor, Paul dormi fără să mai viseze.

63

După întâlnirea cu automatele care scuipau din ele monede de 25 centi, Junior a vrut să mai omoare un Bartholomew, indiferent pe care, chiar dacă ar fi trebuit să şofeze, pentru asta, tocmai până într-un cartier ca Terra Linda, ba chiar şi mai departe, la nevoie, şi să rămână peste noapte la un Holiday Inn, unde să mănânce din platourile aşezate pe un bufet colcăind de microbii altor meseni şi garnisit cu fire căzute din capul lor.

Ar fi făcut şi asta, riscând să creeze un şablon, care putea atrage atenţia poliţiei; însă glasul liniştit al lui Zedd l-a ghidat acum, ca de atâtea ori înainte, recomandându-i calm, concentrare.

În loc să omoare imediat pe cineva, Junior s-a întors la el în apartament, în acea după-amiază de 29 decembrie, şi s-a dus la culcare, aşa cum era, îmbrăcat. Ca să se calmeze. Ca să se gândească la concentrare.

Concentrarea, ne învaţă Caesar Zedd, este singura calitate prin care milionarii se deosebesc de puricoşii,

buboşii, pişăcioşii perdanţi care trăiesc în cutii de carton şi discută despre vinuri alese cu prietenii lor, şobolanii. Milionarii au această calitate, perdanţii nu. Tot la fel, doar capacitatea de concentrare constituie deosebirea dintre un atlet olimpic şi un infirm, care şi-a pierdut picioarele într-un accident de maşină. Atletul are abilitatea de a se concentra, infirmul – nu. În fond, remarcă Zedd, dacă şi infirmul ar fi capabil de concentrare, ar putea fi un şofer mai bun, un atlet olimpic şi un milionar.

Dintre nenumăratele calităţi cu care era înzestrat Junior, probabil că această capacitate de concentrare era cea mai însemnată. Bob Chicane, fostul lui profesor în arta meditaţiei, spusese despre el că era intens şi chiar obsesiv, ca urmare a incidentului dureros implicând meditaţia fără sămânţă, însă intensitatea şi obsesia fuseseră nişte acuze false. Junior era pur şi simplu concentrat.

Era suficient de concentrat, de fapt, încât să-l găsească pe Bob Chicane, să-l ucidă pe acest nemernic care îl insultase şi să scape nepedepsit.

Experienţa dură îl învăţase, totuşi, că a omorî pe cineva cunoscut, chiar dacă era un lucru necesar, uneori, nu te scăpa de stres. Sau, dacă te scăpa de stres pentru scurt timp, întotdeauna după aceea nişte consecinţe neprevăzute contribuiau la agravarea stresului, pe viitor. Pe de altă parte, uciderea unui străin ca Bartholomew Prosser uşura stresul, mai bine decât o partidă de sex.

Ar fi putut omorî pe cineva cu numele de Henry sau Larry, evitând riscul de a crea un şablon „Bartholomew”, care să le gâdile nasurile copoilor de la secţia omucideri din Bay Area. Dar s-a abţinut.

Concentrare.

Acum trebuia să se concentreze ca să fie pregătit pentru seara de 12 ianuarie: recepţia de la vernisajul expoziţiei Celestinei White. Tipa care adoptase copilul surorii ei. Micul Bartholomew era în grija ei şi, curând, Junior va pune mâna pe acest ţânc.

Dacă uciderea unui Bartholomew oarecare rupsese un dig în Junior, golind un lac de încordare, omorârea *acelui*

Bartholomew va elibera un ocean de stres înăbuşit, iar Junior se va simţi liber, cum nu mai avusese senzaţia de la episodul cu turnul de apă. Mai liber decât fusese vreodată în viaţă. Când îl va ucide pe Bartholomew, această hărţuire va lua sfârşit, de asemenea. În mintea lui Junior, Vanadium şi Bartholomew erau inextricabil legaţi, fiindcă poliţaiul maniac fusese cel care îl auzise, prima oară, pe Junior, strigând *Bartholomew* în somn. Avea vreo logică tot acest raţionament? În fine, uneori da, alteori nu neapărat, însă oricum părea cel mai logic lucru din lume. Pentru a scăpa definitiv de detectivul mort-dar-persistent, Junior trebuia să îl elimine pe Bartholomew.

Pe urmă, se va opri. Chinul se va opri. Cu siguranţă. Senzaţia aceea de alunecare fără nici un ţel prin viaţă, de plutire parcă, îl va părăsi, şi din nou îşi va face un scop din autoperfecţionare. Era decis să înveţe franceza şi germana. Va lua lecţii culinare şi va deveni maestru în tainele bucătăriei. Şi la karate, de asemenea.

Într-un fel, tot spiritul răuvoitor al lui Vanadium era de blamat pentru eşecul lui Junior de a găsi un suflet pereche, în ciuda tuturor femeilor cu care avusese de-a face. Negreşit, când Bartholomew va fi mort, iar Vanadium spulberat o dată cu el, idila şi iubirea adevărată vor înflori, în fine.

Aşezat, îmbrăcat şi încălţat, pe marginea patului, pe care se învăţase să doarmă cu genunchii ridicaţi, cu braţele încrucişate peste piept, cu mâinile presate sub bărbie, ca un făt precoce dichisit şi pregătit de a se naşte, Junior încerca să îşi amintească lanţul logic care dusese la această lungă şi dificilă vânătoare după Bartholomew. Lanţul venea din trecut, din urmă cu trei ani, totuşi, ceea ce pentru Junior însemna o veşnicie, iar nu toate verigile erau la locul lor.

Dar ce mai conta?! El era un om concentrat asupra viitorului, un om concentrat. Trecutul e pentru perdanţi. Ba nu, *umilinţa* este pentru perdanţi. „Trecutul este izvorul de la care se adapă cei prea slabi ca să înfrunte viitorul.” Da,

aceasta era fraza din opera lui Zedd, pe care Junior o brodase cu acul pe o pernă.

Concentrare. Pregăteşte-te să îl omori pe Bartholomew şi pe oricine încearcă să îl ocrotească pe Bartholomew, pe 12 ianuarie. Pregăteşte-te pentru orice eventualitate.

Junior a participat la o petrecere organizată în ajun de Anul Nou, având drept temă ideea de holocaust şi eră nucleară. Sindrofia s-a desfăşurat într-o vilă în care toate tablourile fuseseră înlocuite cu fotografii imense prezentând catastrofa nucleară de la Nagasaki şi Hiroshima.

O roşcată exagerat de sexy tăbărî pe Junior, în timp ce acesta lua un sandviş în formă de bombă de pe o tavă ţinută de un ospătar costumat ca un supravieţuitor al exploziei, zdrenţuit şi murdar. Myrtle, roşcata, prefera să i se spună Scamp, ceea ce Junior înţelegea perfect. Purta minijupă, un tricou alb stropit cu pete de culoare şi o beretă verde.

Scamp avea nişte picioare fabuloase, iar lipsa sutienului nu lăsa nici o îndoială asupra bustului ei voluptuos, însă după o oră de conversaţie pe tot felul de teme, înainte de a-i propune să plece împreună, Junior o trase într-un colţ destul de ferit şi, discret, îi băgă mâna sub fustă, ca să se asigure că sexul era cel corect.

Petrecură o noapte excitantă împreună, dar asta nu însemna iubire.

Cântăreaţa fantomatică nu se manifestă.

Când Junior tăie în două un grepfrut, la micul dejun, nu găsi nici o monedă înăuntru.

Marţi, 2 ianuarie, Junior se întâlni cu traficantul de droguri care îi făcuse cunoştinţă cu Google, plastograful, şi aranjă să cumpere un pistol de 9 mm cu amortizor de sunet.

Avea deja un revolver, pe care îl luase din colecţia Friedei Bliss, însă arma aceasta era prea zgomotoasă. Se pregătea pentru orice eventualitate. Concentrare.

Pe lângă arma amintită, mai comandă şi un revolver automat. Dispozitivele de acest fel, care se declanşau instantaneu, nu se vindeau decât secţiilor de poliţie, ceea ce însemna că distribuţia lor pe piaţă era sever controlată. Pe piaţa neagră, preţul unui astfel de revolver era atât de ridicat, încât cu banii daţi pe el Junior şi-ar fi putut cumpăra un mic tablou de Sklent.

Pregătire. Detalii. Concentrare.

Se trezi de câteva ori în acea noapte, ciulind urechile în aşteptarea serenadei, însă nu auzi nimic.

Miercuri, Scamp se ocupă de el; amor, fără iubire, însă prezenţa partenerei de sex îi crea o senzaţie de confort.

Joi, 4 ianuarie, Junior se folosi de identitatea John Pinchbeck pentru a cumpăra o furgonetă Ford nouă, utilizând un cec. Închirie un spaţiu privat într-un garaj, pe numele de Pinchbeck, lângă Presidio, şi depozită furgonetă acolo.

În aceeaşi zi, se încumetă să viziteze două galerii de artă. În nici una dintre ele nu era expus vreun sfeşnic de bronz.

Cu toate acestea, fantoma ostilă a lui Thomas Vanadium, acel ghimpe plin de energie îndărătnică, nu isprăvise deocamdată cu Junior. Până ce Bartholomew nu va fi mort, duhul poliţaiului ca un maimuţoi râios şi împuţit va continua să tot revină, devenind mereu mai violent.

Junior ştia că trebuia să rămână vigilent. Vigilent şi concentrat până ce venea şi trecea ziua de 12 ianuarie. Mai rămâneau opt zile până atunci.

Ziua de vineri i-o aduse din nou pe Scamp, Scamp cu totul, toată ziua, în toate felurile, Scamp omniprezentă, aşa că sâmbătă Junior se simţea vlăguit, abia reuşind să facă un duş.

Duminică, Junior se ascunse de Scamp, folosind robotul telefonic ca să evite apelurile ei, şi se concentră atât de uluitor la brodatul pernelor, încât uită până şi să se ducă la culcare, în acea seară. Adormi cu acul în mână, luni dimineaţa, la zece.

Marţi, 9 ianuarie, întrucât în ultimele zile încasase nişte bani dintr-o serie de investiţii, Junior făcu un transfer bancar de un milion şi jumătate dolari, în contul Gammoner, din banca Grand Cayman.

Într-o stranã din Old St. Mary's Church, în Chinatown, lui Junior i se livrară cele două revolvere, aşa cum fusese stabilit deja. În biserică nu era nimeni, la ora zece dimineaţa. Interiorul plin de umbre şi figurile religioase ameninţătoare îl umpleau de spaimă.

Mesagerul – un derbedeu tânăr, fără degetul mare de la o mână, cu nişte ochii reci ca de mort – îi dădu armele într-o pungă de mâncare chinezească. În pungă se aflau două cutii de carton albe şi lucioase (moo goo gai pan, orez fiert), o cutie mare de un roz strălucitor, plină cu prăjituri, iar – la fund – o a doua cutie roz conţinând cele două revolvere, amortizorul de sunet şi un toc de piele pentru umăr, de care era prinsă o etichetă din partea producătorului, cu un mesaj scris de mână: *Complimentele noastre. Vă mulţumim că ne-aţi ales.*

La un magazin de armament, Junior cumpără muniţii pentru două sute de focuri. Mai târziu, numărul acesta mare de cartuşe i se păru exagerat. Şi mai târziu, chiar, mai cumpără încă două sute.

Cumpără nişte cuţite. Şi, pe urmă, teci pentru cuţite. Achiziţionă un dispozitiv de ascuţit cuţite şi îşi petrecu toată seara ascuţind lamele cuţitelor.

Nici un fel de monede. Nici un fel de cântat. Nici un telefon de la morţi.

Miercuri dimineaţă, 10 ianuarie, transferă un milion şi jumătate dolari din contul Gammoner lui Pinchbeck, în Elveţia. După care, închise contul de la banca Grand Cayman.

Conştient că devenea din ce în ce mai încordat, Junior conchise că, deşi se temea de Scamp, avea mare nevoie de ea. Petrecu restul zilei de miercuri, până joi, în zori, cu neobosita roşcată, care avea în dormitor o vastă colecţie de uleiuri parfumate pentru masaj în cantităţi suficiente, pentru a unge garnituri întregi de vagoane feroviare.

După întâlnirea cu ea, avu dureri în locuri unde nu-l duruse niciodată. Şi, totuşi, se simţi mai stresat joi decât miercuri.

Scamp era o femeie cu talente multiple, cu piele mai fină decât o piersică depilată şi cu rotunjimi mai delicioase decât văzuse Junior vreodată, dar tot nu se dovedi a fi un remediu pentru încordarea lui. Numai Bartholomew, o dată descoperit şi distrus, îi putea aduce tihna.

Se duse la banca unde avea un seif de depozit sub numele de John Pinchbeck. Scoase de-acolo suma de douăzeci mii dolari cash, precum şi toate actele contrafăcute.

La volanul maşinii sale în momentul acela un Mercedes –, străbătu de trei ori drumul dintre apartamentul său şi garajul unde depozitase furgonetă Ford, pe numele lui Pinchbeck. Îşi luă măsuri de precauţie, ca să nu fie urmărit.

Ascunse în furgonetă două valize pline cu haine şi articole de toaletă – plus conţinutul seifului de depozit, pe numele lui Pinchbeck –, după care adăugă şi toate obiectele preţioase pe care nu voia să le piardă, dacă lovitura asupra lui Bartholomew ar fi dat greş, forţându-l să renunţe să mai locuiască pe Russian Hill, ca să scape de arestare. Operele lui Caesar Zedd. Cele trei tablouri extraordinare de Sklent. Pernele brodate, pe care cususe cu fire colorate pilde din înţelepciunea lui Zedd, constituiau cea mai mare parte a acestei colecţii de lucruri strict esenţiale: 102 perne, în nenumărate forme şi mărimi, pe care le realizase în numai treisprezece luni de cusut frenetic.

Dacă îl omora pe Bartholomew şi scăpa basma curată, aşa cum se aştepta să se întâmple, putea duce înapoi la apartament tot ceea ce depozitase în furgonetă. Procedând astfel, dădea doar dovadă de prudenţă, plănuindu-şi viitorul, fiindcă viitorul reprezenta, în fond, singurul loc în care trăia.

I-ar fi plăcut să o ia şi pe Femeia Industrială, însă aceasta cântărea un sfert de tonă. Nu avea cum s-o transporte de unul singur şi nici nu se încumeta să angajeze vreun ziler, care să-l ajute, nici măcar vreun venetic stabilit ilegal, de

teamă că ar putea compromite furgonetă şi identitatea Pinchbeck.

Oricum – şi în mod ciudat – i se părea că Femeia Industrială semăna din ce în ce mai mult cu Scamp. După cum îi reaminteau permanent câteva membrane de mucoase inflamate şi iritate, Scamp îi ajunsese deocamdată, cu vârf şi îndesat.

În fine, sosi şi ziua: vineri, 12 ianuarie.

Fiecare nerv din trupul lui Junior era ca un resort comprimat. Exista riscul ca, la cea mai neînsemnată contrarietate, să explodeze atât de violent, încât să nimerească drept la balamuc.

Din fericire, era conştient de vulnerabilitatea lui. Până seara, la recepţia pentru Celestina White, trebuia să îşi ocupe fiecare oră din zi cu nişte activităţi calmante, care să-l liniştească şi să îi dea certitudinea că va fi flegmatic şi eficient, când va veni momentul să acţioneze.

Respiră încet şi adânc.

Făcu un duş lung, cât suporta de fierbinte, până ce avu senzaţia că muşchii i se înmuiaseră ca o bucată de unt.

La micul dejun, evită să mănânce dulce. Optă pentru nişte friptură rece de vită şi bău nişte lapte îndoit cu un pic de coniac.

Vremea era frumoasă, aşa că ieşi la o plimbare, deşi trebui să traverseze strada în mod repetat, pentru a evita automatele de vândut ziare.

Pe Junior îl relaxa când mergea la cumpărături după accesorii la modă. Timp de câteva ceasuri, studie diferite lanţuri de cravată, batiste de mătase pentru buzunarul de la sacou şi curele mai neobişnuite.

Urcând cu scara rulantă într-un magazin universal, între etajul doi şi trei, îl văzu pe Vanadium pe cealaltă scară care cobora, de la o distanţă cam de cinci metri.

Pentru un spirit, detectivul maniac părea tulburător de solid. Purta un sacou sport din tweed şi nişte pantaloni lejeri, adică, din câte îşi dădea seama, era îmbrăcat cu hainele din seara în care murise. Din câte se părea, până şi

strigoii din lumea spirituală ateistă a lui Sklent erau condamnaţi pe veci să rămână îmbrăcaţi cu veşmintele în care pieriseră.

Junior îl zări pe Vanadium, întâi din profil – şi apoi, când poliţaiul coborâse şi mai jos, nu-i mai văzu decât ceafa. Nu-l mai văzuse pe acest om de aproape trei ani, dar cu toate astea avu imediat certitudinea că nu era vorba doar de o asemănare şi o pură coincidenţă. Era chiar duhul maimuţoiului râios şi scârbos.

Când ajunse la etajul trei, Junior alergă spre scara rulantă care mergea în jos.

Strigoiul bondoc ieşea de pe treptele mobile la etajul doi, îndreptându-se spre un raion de confecţii de sport pentru femei.

Junior coborî scara rulantă, sărind câte două trepte deodată, neavând răbdare să se conformeze ritmului mai lent al benzii. Când ajunse la al doilea etaj, totuşi, constată că fantoma lui Vanadium făcuse ceea ce ştiu fantomele să facă, în general: dispăruse.

Renunţând să mai caute lanţul de cravată perfect, pe care şi-l dorea, dar hotărât să rămână calm, Junior decise să ia prânzul la St. Francis Hotel.

Trotuarele erau înţesate de oameni de afaceri în costume, hipioţi cu haine extravagante, grupuri de doamne elegante ieşite la cumpărături în oraş şi gloata obişnuită şi anonimă de inşi îmbrăcaţi anost, unii zâmbind, alţii posomorâţi, iar câte unii bombănind singuri, dar cu priviri goale ca nişte manechine, care ar fi putut fi asasini tocmiţi ori poeţi, orice, în fine, milionari excentrici în veşminte coloniale sau fachiri antrenaţi să rupă cu dinţii gâtul unor găini vii.

Nici în zilele lui bune, când nu era hărţuit de spiritul poliţailor morţi şi nici nu se pregătea să comită o crimă, Junior nu se simţea întotdeauna bine în mijlocul aglomeraţiilor. În această după-amiază, avea o senzaţie de claustrofobie şi, ce-i drept, şi de paranoia, în timp ce îşi croia drum prin mulţime.

Îi studia cu circumspecţie pe cei pe lângă care trecea, iar din când în când privea în urmă, peste umăr. La un moment dat, se sperie, dar nu se miră când văzu spectrul lui Vanadium.

Poliţaiul strigoi era cam la 13 metri în spatele lui, dincolo de şiruri de alţi pietoni, care pentru Junior, acum, nu aveau chip şi nici un fel de trăsături între frunte şi bărbie, şi asta fiindcă subit Junior nu mai era în stare să vadă altă faţă, decât cea a mortului umblător. Figura obsedantă se legăna în sus şi în jos, o dată cu mişcările duhului sinistru, dispărând şi reapărând, iar apoi dispărând iarăşi printre capetele gloatei dintre ei, care se legănau în sus şi în jos.

Junior iuţi paşii, împingându-se prin mulţime, uitându-se mereu în spate, şi, deşi nu prindea decât crâmpeie rapide din faţa sticletelui mort, realiză că aceasta arăta oribil. Fără să fi fost niciodată vreun candidat la un premiu de frumuseţe masculină, Vanadium arăta acum mult mai rău decât înainte. Semnul roşu din naştere îi încercuia în continuare ochiul drept. Trăsăturile lui nu mai erau doar urâte şi turtite, ca înainte, ci păreau… distorsionate.

Ciomăgit. Părea ciomăgit la faţă. De parcă l-ar fi lovit cineva cu un sfeşnic.

La următorul colţ de stradă, în loc să continue spre sud, Junior trecu agresiv în faţa pietonilor care veneau spre el, coborî de pe trotuar şi porni spre est, traversând prin intersecţie, în ciuda semaforului care interzicea acest lucru.

Claxoane furioase, un autobuz gata să-l calce, însă reuşi să traverseze teafăr şi nevătămat.

Tocmai când ieşea de pe stradă, culoarea semaforului se schimbă, permiţând accesul pietonilor pe carosabil. Când Junior întoarse capul, ca să vadă dacă nu era urmărit, îl zări pe Vanadium, care, dacă ar fi fost un om în carne şi oase, ar fi dârdâit de frig fără palton, cum era acum.

Junior îşi văzu de drum spre est, şerpuind prin hoardele umane, convins că auzea distinct paşii poliţaiului fantomatic, care răsunau altfel decât tropăitul sutelor de oameni vii. Cavernos, mersul mortului avea ecou nu numai în urechile lui Junior, ci prin tot trupul lui, prin oase.

O parte din fiinţa lui ştia că acest sunet erau bătăile inimii lui, şi nu paşii urmăritorului din altă lume, însă acea parte din el nu era dominantă pe moment. Se mişca mai rapid, fără să alerge, ci grăbindu-se ca atunci când ai întârziat la o întâlnire.

De fiecare dată când Junior privea în spate, îl vedea pe Vanadium venind pe urmele lui. Bondoc, dar aproape plutind. Sinistru şi mai sinistru. Hidos. Tot mai aproape.

În stângă lui Junior, începea o alee. Ieşi din mulţime, intrând pe stradela îngustă umbrită de clădiri înalte, şi începu să meargă şi mai repede, tot fără să alerge încă, întrucât continua să creadă că avea un calm de nezdruncinat şi autocontrolul specific unui om care ajunsese la un grad înalt de autoperfecţionare.

La mijlocul aleii, încetini paşii şi privi peste umăr.

Flancat de lăzi de gunoi, prin aburul care se ridica din grătarele de pe caldarâm, trecând pe lângă camioanele de mărfuri parcate acolo, venea sticletele mort. Alergând.

Brusc, chiar şi în inima unui mare oraş, aleea i se păru pustie ca nişte coline britanice; nu era nicidecum locul indicat unde sa te refugiezi din calea unui strigoi răzbunător. Renunţând la orice aparenţă de autocontrol, Junior o luă la fugă spre strada următoare, unde tabloul mulţimilor roind sub razele soarelui de iarnă nu-i mai creă o stare de disconfort sau de paranoia, ci îi umplu sufletul cu sentimentul necunoscut al frăţiei umane.

Dintre lucrurile pe care nu le puteai vedea venind, eu sunt cel mai rău.

Mâna grea se va lăsa pe umărul lui, el se va răsuci în loc, fără să vrea, şi acolo, în faţa lui va vedea ochii aceia ca nişte capete de cuie, pata stacojie, oasele feţei zdrobite de măciucă…

Ajunse la capătul aleii, se poticni de şuvoiul pietonilor, cât pe-aici să-l trântească pe un chinez bătrân, se întoarse şi… nu descoperi nici un Vanadium.

Dispăruse.

Tomberoanele de gunoi şi camioanele de marfă se profilau masive lângă zidurile clădirilor. Aburul ieşea din

grătarele de pe stradă. Umbrele cenuşii nu mai erau deranjate de o nălucă într-un sacou sport din tweed.

Prea zdruncinat ca să-i mai trebuiască vreun prânz la St. Francis Hotel sau oriunde altundeva, Junior se întoarse acasă.

Ajuns la apartament, nu-i venea parcă să deschisă uşa. Se aştepta să-l găsească pe Vanadium înăuntru.

Nimeni nu-l aştepta acolo, în afară de Femeia Industrială.

Lucrul de mână, meditaţia, nici măcar sexul nu izbutiseră să-l destindă, în ultima vreme. Tablourile de Sklent şi operele lui Zedd erau împachetate în furgonetă, unde nu putea, deocamdată, să-şi găsească alinarea în ele.

Un alt pahar de lapte cu coniac îi făcu bine, dar nu cine ştie ce.

În timp ce după-amiaza pălea în amurgul dinaintea recepţiei capitale dedicate vernisajului expoziţiei Celestinei White, Junior îşi pregătea cuţitele şi armele.

Simţea nevoia cu desperare să încheie definitiv problema morţii lui Naomi. Acesta fusese sensul ultimilor trei ani şi al acestor întâmplări supranaturale.

Aşa cum spunea Sklent, cu atâta perspicacitate: unii dintre noi continuă să trăiască după moarte, supravieţuiesc în spirit, fiindcă suntem pur şi simplu prea încăpăţânaţi, egoişti, lacomi, hrăpăreţi, răi, psihotici şi malefici ca să putem accepta dispariţia noastră. Nici una dintre aceste însuşiri nu i se potrivea dulcii Naomi, care fusese mult prea bună, iubitoare şi supusă, ca să mai continue să trăiască în spirit, după ce trupul ei superb cedase. Acum, când devenise şi ea ţărână, Naomi nu mai reprezenta o ameninţare pentru Junior, iar statul plătise pentru neglijenţa care dusese la moartea ei, aşa că întreaga chestiune trebuia să se încheie definitiv. Existau doar două bariere în calea unei soluţionări complete şi finale: prima, spiritul încăpăţânat, egoist, lacom, hrăpăreţ, rău, psihotic, malefic al lui Thomas Vanadium; şi a doua, bastardul lui Seraphim – micul Bartholomew.

O analiză a sângelui ar putea demonstra că Junior era tatăl. Mai devreme sau mai târziu, puteau apărea acuzaţii

împotriva lui, din partea rudelor ei veninoase şi pline de ură, poate nici măcar în speranţa de a-l băga la închisoare, ci doar cu scopul de a pune laba pe o parte importantă din averea lui, sub forma alocaţiei pentru copil.

Pe urmă, poliţia din Spruce Hills ar vrea să afle de ce se regulase cu o negresă minoră, dacă avea o căsnicie aşa de frumoasă cu Naomi, cum pretindea el. Oricât de nedrept ar părea, în domeniul crimelor nu există limitări. Un dosar închis poate fi scos de la naftalină şi redeschis; investigaţiile se pot relua. Şi, deşi autorităţile nu ar avea poate nici o şansă să-l acuze de crimă, pe baza vreunor dovezi subţiri dezgropate cine ştie cum, ar fi nevoit să îşi cheltuiască altă parte însemnată din avere pe onorariile avocaţilor.

Niciodată nu va mai accepta să fie adus la faliment şi să redevină sărac. Niciodată. Îşi câştigase averea cu nişte riscuri imense, cu multă tărie şi fermitate. Trebuia să şi-o apere cu orice preţ.

Când bastardul lui Seraphim va fi mort, dovada paternităţii va muri o dată cu el – la fel ca şi orice pretenţie privind o alocaţie. Până şi spiritul încăpăţânat, egoist, lacom, hrăpăreţ, rău, psihotic şi malefic al lui Vanadium ar trebui să admită că, orice şansă de a-l distruge pe Junior era pierdută, aşa că în cele din urmă ori s-ar risipi frustrat, ori s-ar reîncarna.

Încheierea problemei era aproape.

Lui Junior Cain, logica tuturor acestor raţionamente i se părea inatacabilă.

Îşi pregătea cuţitele şi armele de foc. Lame tăioase şi gloanţe. Soarta le surâde celor îndrăzneţi, celor autoperfecţionaţi, celor autodezvoltaţi, celor concentraţi.

64

Nolly şedea la biroul său, cu sacoul de la costum pus pe spătarul scaunului, cu pălăria bine înfiptă pe cap, unde rămânea practic tot timpul, în afară de momentele când dormea, se duşuia, mânca la restaurant şi făcea dragoste.

Chiştocul de ţigară aprins, care spânzura de obicei pieziş într-un colţ al gurii aspre, cu un rânjet cinic, era un accesoriu standard al indivizilor duri, numai că Nolly nu fuma. Incapacitatea de a poseda acest viciu urât avea drept consecinţă o atmosferă mai puţin ceţoasă decât se întâlneşte îndeobşte prin birourile detectivilor particulari.

Din fericire, măcar masa de lucru era plină de urme de ţigări stinse, întrucât o preluase o dată cu biroul. Fusese proprietatea lui Otto Zelm, un detectiv care se ocupa de prinderea rău-platnicilor şi care câştigase bani frumoşi cu o muncă pe care Nolly o evita din plictiseală: urmărirea datornicilor şi confiscarea vehiculelor acestora. În timpul unei investigaţii, când stătea la pândă, Zelm a adormit în maşină, în timp ce filma, declanşând astfel plata celor două poliţe de asigurare – pe viaţă şi pentru accidente, şi eliberând acest spaţiu gata mobilat.

Chiar şi fără chiştocul din colţul buzelor şi fără rânjetul cinic, Nolly tot avea un aer de duritate vrednic de Sam Spade, în mare parte fiindcă faţa pe care i-o dăduse natura constituia o deghizare splendidă pentru drăgălaşul sentimental, care trăia în dosul ei. Cu ceafa aceea de taur, cu mâinile lui puternice, cu mânecile răsucite până sus şi dezgolind nişte antebraţe păroase, Nolly făcea o impresie de-a dreptul intimidantă: ca şi cum Humphrey Bogart, Sydney Greenstreet şi Peter Lorre ar fi fost puşi laolaltă într-un mixer şi turnaţi apoi într-un singur costum.

Kathleen Klerkle, doamna Wulfstan, aşezată pe marginea biroului lui Nolly, privea diagonal peste masă la musafirul din fotoliul clientului. De fapt, Nolly avea două fotolii pentru clienţi. Kathleen ar fi putut sta în celălalt fotoliu; totuşi,

poza aceasta părea mai potrivită pentru cucoana unui detectiv. Asta nu însemna că încerca să pară de proastă calitate; o avea în vedere pe Myrna Loy, în rolul Norei Charles din *The Thin Man* – mondenă, dar elegantă, dură dar amuzată.

Până la Nolly, viaţa lui Kathleen fusese atât de săracă în dragoste, pe cât de lipsită este de gust o sărăţea fără sare. Copilăria şi chiar adolescenţa ei fuseseră atât de insipide, încât alesese stomatologia, fiindcă profesia aceasta i se părea, în comparaţie cu ceea ce ştia ea, mai exotică şi mai interesantă. Îi făcuseră curte câţiva bărbaţi, însă toţi erau plictisitori şi nici unul nu se purta drăguţ. Lecţiile de dans – şi în ultimă instanţă concursurile – promiteau iubirea pe care stomatologia şi întâlnirile cu bărbaţii nu i-o oferiseră, dar până şi dansul o dezamăgise oarecum, până ca instructorul să nu i-l prezinte pe acest minunat Romeo chel, buhăit şi cu ceafă de taur.

Indiferent dacă musafirul din scaunul clientului avusese parte sau nu de multă iubire, cert era că aventura, peripeţiile şi tragediile nu lipsiseră din viaţa lui. Faţa lui Thomas Vanadium era ca un peisaj zguduit de cutremur: striată de nişte cicatrice albe ca liniile faliilor din straturile de granit; planul sprâncenelor, al obrajilor şi al maxilarelor formau unghiuri stranii unele cu altele. Hemangiomul, care îi înconjura ochiul drept şi făcea ca faţa să pară decolorată, fusese acolo din naştere, însă groaznica distrugere a structurii osoase era opera omului, nu a lui Dumnezeu.

În ruina nobilă a acestei feţe, ochii fumuriu-cenuşii ai lui Thomas Vanadium erau uimitori, plini de o splendidă… tristeţe. Nu autocompătimire. Era limpede că nu se considera o victimă. Kathleen intuia că era vorba despre tristeţea unui om, care văzuse prea multă suferinţă la semenii lui, care ştia cât de rea e lumea. Ochi care te ghiceau dintr-o privire, care sclipeau de compasiune, dacă o meritai, şi care scăpărau de o judecată terifiantă, dacă nu exista loc de milă.

Vanadium nu-l văzuse pe tipul care îl ciomăgise pe la spate şi care îi zdrobise faţa cu un sfeşnic de bronz, însă

când rostea numele *Enoch Cain,* în ochii lui nu exista compasiune. Nu rămăseseră amprente, nici un fel de probă în urma incendiului din casa lui Bressler sau în automobilul Studebaker, pescuit din Lacul de la Cariera de Piatră.

— Dar crezi că el a fost, zise Nolly.

— *Ştiu* că el a fost.

Timp de opt luni după acea noapte, până la sfârşitul lunii septembrie 1965, Vanadium fusese în comă, iar doctorii nu se aşteptaseră să-şi mai recapete vreodată cunoştinţa. Un automobilist în trecere pe-acolo îl găsise zăcând pe şoseaua de lângă lac, ud leoarcă şi plin de mâl. Când, după un lung somn, se trezise la spital, sfrijit şi slăbit, nu-şi mai amintise de nimic din cele întâmplate, după ce intrase în bucătăria Victoriei – decât vag de tot că înotase la suprafaţă, dintr-o maşină care se ducea la fiind.

Deşi Vanadium fusese sigur, din punct de vedere moral, de identitatea atacatorului, intuiţia fără probe nu este suficientă pentru a pune în mişcare autorităţile – mai ales împotriva unui om căruia statul şi regiunea îi plătiseră suma de 4 250 000 de dolari, pentru moartea soţiei din cauza unei prăbuşiri fatale. Ar fi însemnat fie ca autorităţile să îşi mărturisească incompetenţa în investigarea morţii lui Naomi Cain, fie să redeschidă ancheta împotriva lui Enoch, doar din pură răzbunare. Fără maldăre de dovezi, riscurile politice de a acţiona pe baza instinctului unui poliţist erau prea mari.

Simon Magusson – care era în stare să-l reprezinte şi pe diavol, pentru un onorariu bun, dar care era capabil şi de remuşcări sincere – l-a vizitat pe Vanadium la spital, la scurt timp după ce a aflat că detectivul s-a trezit din comă. Avocatul era şi el de părere că Junior Cain era vinovatul şi că tot el îşi omorâse şi nevasta.

Magusson considera că atacurile asupra Victoriei şi asupra lui Vanadium constituiau nişte crime hidoase, dar vedea în ele şi nişte afronturi la adresa demnităţii lui şi a reputaţiei. Se aştepta ca un client ticălos, răsplătit cu peste patru milioane de dolari, în loc de puşcărie, să fie recunoscător şi să aleagă un făgaş drept, pe viitor.

— Simon e un tip ciudat, zise Vanadium, însă îmi place mult de el şi, implicit, am încredere în el. Voia să ştie cum mă putea ajuta. Iniţial, am vorbit prost, tărăgănând cuvintele, am avut paralizat parţial braţul stâng şi am slăbit 25 de kilograme. N-aveam de gând să pornesc pe urmele lui Cain, decât mult mai târziu, însă s-a dovedit că Simon ştia unde se afla acesta.

— Da, fiindcă Junior Cain l-a sunat ca să îi ceară să îi recomande un detectiv particular, la San Francisco, zise Kathleen. Ca să afle ce se întâmplase cu copilaşul lui Seraphim White.

Pe faţa aceasta atât de tragic mutilată, zâmbetul lui Vanadium i-ar fi alarmat pe mulţi, însă lui Kathleen i se părea atrăgător, datorită spiritului indestructibil pe care îl denota.

— Ceea ce m-a reţinut să acţionez în ultimii doi ani şi jumătate a fost faptul că ştiam că voi putea pune mâna pe domnul Cain, când mă voi simţi suficient de bine ca să mă pot ocupa de el.

Ca detectiv de la omucideri, Vanadium avea la activ, în cariera lui, recordul de 98 la sută cazuri încheiate şi rezolvate, prin prinderea şi condamnarea inculpaţilor. O dată convins că îl găsise pe vinovat, nu se bizuise numai pe munca temeinică de poliţist. Îmbogăţea procedurile şi tehnicile uzuale de investigaţie cu propriul lui arsenal de arme psihologice – uneori subtile, alteori nu – care frecvent îl încurajau pe făptaş să comită greşeli care să îl condamne.

— Moneda din sandviş, spuse Nolly, fiindcă aceasta fusese prima festă, pentru care Simon Magusson îi dăduse bani, ca s-o pună în practică.

Ca prin farmec, o monedă strălucitoare de douăzeci şi cinci de cenţi apăru în mâna dreaptă a lui Thomas Vanadium. O răsucea de pe o parte pe cealaltă, peste încheieturile degetelor, făcând-o să dispară între degetul mare şi arătător şi să reapară la degetul mic, de unde îşi relua călătoria pe mână.

— După ce am ieşit din comă şi m-au stabilizat timp de câteva săptămâni, am fost transferat la un spital din

Portland, unde a trebuit să trec prin unsprezece intervenţii chirurgicale.

Ori detectă mirarea lor bine disimulată, ori presupuse că erau curioşi să afle de ce, în ciuda atâtor operaţii, avea în continuare mutra aceea de Boris Karloff.

— Medicii, continuă el, s-au văzut nevoiţi să repare deteriorarea sinusului stâng frontal, a sinusului sfenoidal şi a sinusului cavernos, care fuseseră toate parţial zdrobite de sfeşnicul acela de bronz. O sumedenie de oase faciale au trebuit reconstruite, pentru a ţine la locul lui ochiul meu drept, pentru că într-un fel se cam… bălăbănea. Astea au fost doar etapele de început; au urmat şi multe lucrări stomatologice. Am optat să nu apelez la chirurgia plastică.

Se opri, dându-le şansa de a pune întrebarea esenţială – după care zâmbi, văzând reţinerea lor.

— Vreau să vă spun că n-am fost niciodată un Gary Grand, zise Vanadium, sucind şi răsucind în continuare moneda între degete. Prin urmare, n-am pus mare preţ pe înfăţişarea mea. Nişte operaţii estetice ar mai fi însemnat încă un an în plus de recuperare, poate mult mai mult, or eu ardeam de nerăbdare să pornesc pe urmele lui Cain. Mi se părea mie că mutra asta hidoasă a mea era exact ceea ce trebuia pentru a-l băga în sperieţi şi a-l împinge să comită o greşeală, care să-i fie fatală.

Kathleen se gândea că raţionamentul detectivului era probabil corect. Dar pe ea n-o înspăimânta înfăţişarea fizică a lui Thomas Vanadium; ce-i drept, fusese pregătită la ce să se aştepte, dinainte de a-l vedea. Iar, în plus, ea nu era o ucigaşă căreia să-i fie frică de pedeapsă, aşa că faţa acestui om nu i se părea deloc Justiţia întruchipată.

— În afară de asta, meseria mea presupune anumite legăminte solemne, pe care eu ţin să le respect, pe cât posibil, în continuare, deşi am beneficiat de cea mai lungă dispensă fără întrerupere, din câte s-au acordat vreodată în domeniul clerical.

Un zâmbet pe trăsăturile acelea fisurate putea fi eventual înduioşător, însă o expresie ironică nu mai

funcţiona aşa de bine; pe Kathleen o trecură fiori de gheaţă.

— Vanitatea este un păcat, pe care eu, spre deosebire de unii, am putut să-l evit.

Între operaţii şi timp de multe luni după aceea, Vanadium îşi canalizase energia în diverse activităţi, cum ar fi terapia vorbirii, reabilitarea fizică şi conceperea unor chinuri periodice pentru Enoch Cain, pe care Simon Magusson le putea aplica, la fiecare câteva luni, prin intermediul lui Nolly şi al lui Kathleen. Ideea nu era să-l aducă pe Cain în faţa justiţiei, torturându-i conştiinţa, din moment ce conştiinţa lui se atrofiase de mult vreme deja, ci să-l ţină în suspans şi nesigur, amplificând astfel impactul primei întâlniri faţă în faţă cu Vanadium înviat din morţi.

— Trebuie să recunosc, spuse Nolly, sunt surprins să constat că nişte „şotii” ca acestea l-au putut zdruncina aşa de profund.

— E gol pe dinăuntru, remarcă Vanadium. Nu crede în nimic. Oamenii găunoşi ca el sunt vulnerabili în faţa oricui le oferă ceva cu care să-şi poată umple vidul, făcându-i să nu se mai simtă atât de goi. Prin urmare…

Moneda nu i se mai sucea pe încheieturile degetelor, ci, propulsată parcă de o voinţă proprie, se fofilă în curbura strânsă a arătătorului îndoit. Pocnind din degetul mare, Vanadium zvârli moneda în aer.

— … eu îi ofer, ieftin şi simplu, un misticism…

În clipa în care zvârli moneda, deschise ambele mâini – cu palmele în sus, cu degetele răsfirate – într-un gest teatral, dar dezinvolt.

— … un spirit care îl urmăreşte neobosit, o fantomă răzbunătoare…

Vanadium îşi şterse palmele una de cealaltă.

— … eu îi ofer frica…

Ca şi cum Amelia Earhart, aviatoarea dispărută de-atâta timp, ar fi întins mâna afară din zona ei crepusculară şi ar fi înhăţat cele două piese, nici o monedă rotitoare nu licărea în aerul de deasupra biroului.

— … dulcea frică, conchise Vanadium.

Încruntându-se, Nolly spuse:

— Ce-ai făcut cu… Ai băgat-o în mânecă?

— Nu, e în buzunarul tău de la cămaşă, replică Vanadium.

Uimit, Nolly verifică în buzunarul de la cămaşă, din care scoase o monedă de 25 de cenţi.

— Nu-i aceeaşi.

Vanadium ridică din sprâncene.

— Probabil că mi-ai strecurat-o pe-asta în buzunar, când ai venit aici, deduse Nolly.

— Şi-atunci, unde-i moneda pe care am zvârlit-o în aer, adineauri?

— Frică? întrebă Kathleen, pe care cuvintele lui Vanadium o interesau mai mult decât scamatoriile lui. Ziceai că îi oferi lui Cain frica… de parcă asta ar fi ce şi-ar dori.

— Într-un fel, da, asta-şi doreşte, spuse Vanadium. Când eşti aşa de găunos ca Enoch Cain, golul din tine doare. E disperat să îl umple, însă nu are răbdarea sau motivaţia de a-l umple cu ceva de valoare. Dragostea, caritatea, credinţa, înţelepciunea – aceste virtuţi şi altele se câştigă greu, cu implicare şi răbdare. Le dobândim, de obicei, cu linguriţa, încetul cu încetul. Cain vrea să se simtă „plin” rapid. Vrea ca golul dinăuntru să fie umplut complet, în jeturi puternice şi rapide, şi chiar acum.

— S-ar părea că o mulţime de oameni vor asta, în zilele noastre, spuse Nolly.

— Aşa s-ar părea, conveni şi Vanadium. Vasăzică, un individ ca Junior Cain devine obsedat mereu de alt lucru – sex, bani, mâncare, putere, droguri, alcool, orice i se pare că poate da sens existenţei lui, dar care nu necesită o autodescoperire sau un autosacrificiu real. Pe scurt, se simte „plin”. Totuşi, lucrul cu care s-a umplut nu are substanţă, aşa că în curând se evaporă, iar el se simte iarăşi gol.

— Şi dumneata spuneai că frica îi poate umple vidul, la fel de bine ca sexul sau băutura? se miră Kathleen.

— Mai bine chiar. Frica nu îi impune nici măcar să seducă o femeie sau să cumpere o sticlă de whisky. Nu trebuie decât să se deschidă singur în faţa ei şi va fi umplut, ca un pahar cu apă de la robinet. Oricât de greu ar părea de înţeles, Cain ar prefera să fie băgat până la gât într-un iaz de teroare nesfârşit de adânc, în care să încerce cu disperare să plutească la suprafaţă, decât să îndure acest gol interior insuportabil. Frica poate da formă şi sens vieţii lui, or eu intenţionez nu numai să-l umplu cu frică, ci chiar să îl înec în ea.

Ţinând seama de faţa lui mutilată şi cârpăcită, de povestea lui tragică şi palpitantă, Vanadium vorbea cu prea puţin patos. Vocea lui era calmă, aproape plată, ridicându-se şi coborând atât de puţin, încât părea aproape monotonă.

Cu toate acestea, pe Kathleen o fascinase fiecare cuvânt al lui, cum nu i se mai întâmplase decât când văzuse magistralele roluri ale lui Laurence Olivier din „Rebecca” şi „La răscruce de vânturi”. Calmul şi reţinerea lui Vanadium denotau tăria convingerii şi a adevărului, dar Kathleen mai detecta ceva. Doar treptat îşi dădu seama că s-ar fi putut să fie asta: rezonanţa subtilă emanată dintr-un om bun al cărui suflet, fără nici un compartiment gol, era plin de aceste virtuţi alimentate cu linguriţa, încetul cu încetul, care nu se evaporă niciodată.

Tăceau toţi trei, iar suspansul clipei era atât de intens, încât Kathleen nu s-ar fi mirat dacă moneda dispărută s-ar fi materializat subit în aer şi ar fi căzut, licărind, drept pe biroul lui Nolly, rotindu-se acolo perpetuu, până când Vanadium s-ar fi decis s-o ia.

În cele din urmă, Nolly tulbură liniştea:

— Ei bine, domnule… eşti un adevărat psiholog.

Încă o dată, zâmbetul acela mântuitor redă feţei stâlcite şi brăzdate de cicatrice armonia lui pierdută.

— Nu, eu nu. Din punctul meu de vedere, psihologia nu este decât una dintre sursele facile de semnificaţii false – cum ar fi sexul, banii şi drogurile. Recunosc, însă, mai ştiu şi eu câte ceva despre lucrurile malefice.

Lumina zilei se retrăsese de la ferestre. Noaptea de iarnă, înfăşurată în eşarfe de ceaţă, ca un cerşetor lepros, răsufla zgomotos, ca şi cum ar fi vrut să le atragă atenţia.

Înfiorându-se, Kathleen spuse:

— Am vrea să ştim mai multe despre motivul pentru care am făcut toate acele lucruri pentru dumneata. De ce toată povestea asta cu monedele? De ce cântecul?

Vanadium înclină din cap.

— Şi mi-ar plăcea să aflu mai multe detalii despre reacţiile lui Cain. Am citit rapoartele dumitale, fireşte, care erau exhaustive, dar inevitabil concise. Mai sunt o sumedenie de subtilităţi, care nu se pot comunica decât vorbind direct. Adesea detaliile aparent nesemnificative contează cel mai mult pentru mine, când îmi elaborez strategia.

Ridicându-se de la birou şi întinzându-şi mânecile de la cămaşă, Nolly spuse:

— Dacă accepţi să fii oaspetele nostru la cină, simt că vom avea cu toţii o seară fascinantă.

Peste câteva clipe, pe coridor, în timp ce Nolly încuia uşa de la birou, Kathleen îl luă de braţ pe Vanadium.

— Cum să-ţi spun – domnule detectiv Vanadium, Frate sau Părinte?

— Spune-mi, te rog, simplu – Tom. Am fost nevoit să mă pensionez din Poliţia statului Oregon, fiind total inapt de serviciu, din cauza mutrei pe care o am, aşa că oficial nu mai sunt detectiv. Totuşi, până când Enoch Cain nu ajunge după gratii, unde îi este locul, nu vreau să fiu nimic altceva decât poliţai, oficial sau nu.

65

Angel era îmbrăcată în roşu ca un drac împieliţat: pantofi roşii de lac, şosete roşii, colanţi roşii, fustă roşie, tricou roşu şi un paltonaş roşu cu o glugă tot roşie.

Stătea în picioare, în vestibulul apartamentului, admirându-se într-o oglindă lungă şi aşteptând-o răbdătoare pe Celestina, care îndesa păpuşi, cărţi de colorat, jocuri şi tot felul de creioane într-un ghiozdan cu fermoar.

Deşi împlinise trei ani doar de o săptămână, întotdeauna Angel îşi alegea hainele şi se îmbrăca singură, cu multă grijă. De obicei, îi plăceau ţinutele vestimentare monocromatice, uneori cu un singur accent de culoare, constând într-o curea, o pălărie sau o eşarfă. Când amesteca mai multe culori, impresia iniţială pe care o lăsa era de haos cromatic – dar la o a doua privire, începeai să îţi dai seama că aceste combinaţii improbabile erau mai armonioase, decât păruseră iniţial.

O bucată de vreme, Celestina îşi făcuse griji că fetiţa era mai înceată decât alţi copii – învăţând să meargă, să vorbească şi să folosească un vocabular variat, mult mai lent, şi asta chiar dacă Celestina îi citea cu glas tare poveşti, în fiecare zi. Pe urmă, în ultimele şase luni, Angel recuperase totul uluitor – deşi evoluţia se deosebea, oarecum, de ceea ce se prezintă în lucrările despre creşterea copiilor. Primul ei cuvânt a fost *mama,* ceea ce nu însemna nici o abatere de la regulă, dar al doilea a fost *albastru,* care iniţial a sunat ca un fel de „aastu”. La vârsta de trei ani, un copil cu inteligenţă medie este considerat excepţional de bine dezvoltat dacă poate identifica patru culori; Angel ştia numele a unsprezece culori, inclusiv negru şi alb, întrucât avea capacitatea să diferenţieze cu uşurinţă rozul de roşu, purpuriul de albastru.

Wally – doctorul Walter Lipscomb, care o adusese pe lume pe Angel şi care îi devenise naş – nu s-a arătat

niciodată îngrijorat când fata părea că se dezvoltă prea lent, opinând că fiecare copil are ritmul lui de evoluţie şi învăţare. Datorită dublei sale specializări – obstetrică şi pediatrie – Wally avea credibilitate, desigur, însă Celestina era oricum neliniştită.

Cel mai bine, mamele se pricep să fie îngrijorate. Celestina era mămica ei, din câte ştia Angel, or fetiţa nu ajunsese încă la vârsta la care să i se spună şi să înţeleagă că fusese binecuvântată cu două mame: una care o născuse şi cealaltă care o creştea.

Recent, Wally îi făcuse lui Angel nişte teste de aptitudini pentru copii de trei ani, iar rezultatele indicau că, deşi nu va fi probabil niciodată un geniu matematic sau vreo capacitate literară, fetiţa era înzestrată cu multe alte talente importante. Abilitatea de a evalua culorile, perspicacitatea înnăscută datorită căreia ştia cum nuanţele secundare derivă din culorile primare, simţul relaţiilor spaţiale şi posibilitatea de a recunoaşte formele geometrice de bază, indiferent de unghiul în care erau prezentate, depăşeau cu mult aptitudinile întâlnite la alţi copilaşi de vârsta ei. Wally spunea că Angel era înzestrată mai mult vizual decât verbal, că va da dovadă, negreşit, de o precocitate tot mai surprinzătoare privind domeniul artistic, că ar putea îmbrăţişa până la urmă cariera Celestinei şi că, nu se ştia, dacă nu va deveni în final un talent miraculos.

— Scufiţa-Roşie, anunţă Angel studiindu-se în oglindă.

Celestina trase fermoarul de la ghiozdan.

— Mai bine fii atentă să nu te prindă lupul.

— Nu eu. *Lupul* să fie atent, declară Angel.

— Chiar crezi că poţi să baţi măr un lup?

— *Bum!* exclamă Angel, privindu-se în oglindă cum dădea un şut lupului imaginar.

Scoţând un mantou din dulap şi îmbrăcându-se cu el, Celestina zise:

— Ar fi trebuit să te îmbraci în verde, Scufiţă dragă, şi aşa lupul nu te-ar mai fi recunoscut.

— N-am chef să fiu broscuţă, azi.

— Nici nu ţi-ar plăcea, de altfel.

— Ce frumuşică eşti, mami.

— Oh, mulţumesc frumos, dulceaţă mică.

— Şi eu sunt frumuşică?

— Nu e politicos să cerşeşti complimente.

— Bine, dar sunt?

— Nemaipomenită.

— Câteodată, nu mai sunt aşa de sigură, spuse Angel, încruntându-se la imaginea ei din oglindă.

— Ascultă-mă pe mine, eşti senzaţională.

Celestina se lăsă în genunchi în faţa lui Angel, ca să-i lege sub bărbie şnurul de la glugă.

— Mami, de ce au câinii blană?

— De unde vin câinii?

— M-am întrebat şi eu asta.

— Nu, spuse Celestina, voiam să zic de ce vorbim dintr-o dată despre câini?

— Fiindcă sunt ca lupii.

— Oh, corect. Păi, da, Doamne-Doamne i-a făcut cu blană.

— Dar Doamne-Doamne de ce nu m-a făcut şi pe mine tot cu blană?

— Pentru că n-a vrut să fii câine, spuse ea, terminând de legat şnurul. Gata. Arăţi ca o M&M.

— Asta-i o bomboană.

— Păi, şi ce, nu eşti tu cea mai dulce? Eşti toată roşie pe dinafară şi umplută cu lapte pe dinăuntru, spuse Celestina, ciupind-o uşor de nas pe fetiţă.

— Mie mi-ar plăcea să fiu un Goodbar.

— Ei, atunci ar trebui să te îmbraci în galben.

Pe holul care deservea două apartamente de la parter, se întâlniră cu Rena Moller, bătrâna care locuia vizavi de ele. Lustruia cu ulei de lămâie lemnul maro din care era făcută uşa ei de la intrare, semn clar că fiul său venea la masă, împreună cu familia.

— Sunt o bombonică M&M, se lăudă Angel în faţa vecinei, în timp ce Celestina încuia uşa.

Rena era o femeie veselă, scundă şi corpolentă. Probabil că, la ea, circumferinţa taliei măsura două treimi din

înălţime; şi îi plăceau şi rochiile înflorate, care o făceau să pară şi mai durdulie. Cu un accent german şi o voce care ai fi zis că se poate preschimba oricând într-un acces de voioşie, Rena zise:

— *Mädchen lieb,* mie mi se pare că eşti ca o lumânărică de Crăciun.

— Lumânările se topesc. Eu nu vreau să mă topesc.

— Şi M&M se topeşte, o preveni Rena.

— Lupii mănâncă bomboane?

— Poate. Nu mă prea pricep eu la lupi, *liebling.*

— Tu arăţi ca o floare din grădină, doamnă Moller, îi zise Angel.

— Da, nu-i aşa?! conveni Rena, în timp ce îşi netezea fusta plisată cu mâna dolofană.

— O grădină mare de tot.

— Angel! exclamă Celestina, îngrozită.

Rena râdea.

— Oh, dar e adevărat. Şi nu doar o grădină. Sunt un câmp de flori!

Luă mâna de pe fustă, care sclipea ca o ploaie de petale.

— Vasăzică, azi e seara cea mare, Celestina.

— Să-mi ţii pumnii, Rena.

— Mult succes, să vinzi tot. Îţi prezic eu că aşa va fi.

— M-aş mulţumi dacă aş vinde măcar un tablou.

— Ba pe toate! Nici nu s-ar putea altfel, la cât eşti de talentată. Unul nu va rămâne, ai să vezi. Ştiu eu.

— Să te-audă Dumnezeu!

— N-ar fi prima oară, o asigură Rena.

Afară, Celestina o luă de mână pe Angel, în timp ce coborau scările.

Apartamentul lor era situat într-o clădire victoriană cu patru etaje, în cartierul select Pacific Heights. Fusese amenajată sub formă de apartamente, fără a afecta nicidecum arhitectura originală, cu mulţi ani înainte ca Wally să o cumpere.

Casa lui Wally se afla în apropiere – un giuvaier victorian cu trei etaje, unde locuia singur.

Amurgul, aproape stins şi purpuriu spre vest, inspira o linie violetă strălucitoare de-a lungul coamei unui val de ceaţă din golf, ca şi cum prin negura aceasta ar fi circulat o venă luminoasă de neon, transformând întregul oraş scânteietor într-un cabaret select, care tocmai îşi începea programul.

Noaptea, moale ca o femeie invitată la dans, purta tăişuri de frig în fustele ei din mătase neagră.

Celestina se uită la ceas şi constată că era în întârziere. Dar, cu picioruşele lui Angel şi cu nenumăratele ei straturi de roşu, n-avea nici un sens să încerce să se grăbească.

— Unde se duce albastrul? întrebă fetiţa.

— Care albastru, dulceaţă mică?

— Cerul albastru.

— Se ţine după soare.

— Dar soarele unde se duce?

— În Hawaii.

— De ce în Hawaii?

— Fiindcă are o casă acolo.

— Dar de ce acolo?

— Fiindcă acolo imobilele sunt mai ieftine.

— Pe-asta n-o mai cred.

— Te-aş minţi eu pe tine?

— Nu. Dar vrei să mă necăjeşti.

Ajunseră la prima intersecţie şi traversară. Din cauza frigului, respiraţia lor se materializa în aburi. *Fantome care respiră,* cum spunea Angel.

— Să fii cuminte în seara asta, zise Celestina.

— O să stau cu unchiul Wally.

— Cu doamna Ornwall.

— Dar ea de ce locuieşte cu unchiul Wally?

— Ştii şi tu de ce. Pentru că e menajera lui.

— Dar tu de ce nu stai cu unchiul Wally?

— Păi, ce, sunt menajera lui?

— Dar unchiul Wally nu-i acasă astă-seară?

— Doar un pic. Pe urmă vine cu mine la galeria de artă, iar după ce se termină vernisajul luăm cina împreună.

— O să mâncaţi brânză?

— S-ar putea.
— O să mâncaţi pui?
— Dar de ce te interesează ce-o să mâncăm?
— Eu o să mănânc nişte brânză.
— Sunt convinsă că doamna Ornwall o să-ţi facă un sandviş cu brânză, la cuptor, dacă ai să vrei.
— Uită-te la umbrele noastre. Ba sunt în faţă, ba se duc în spate.
— Asta fiindcă tot trecem prin dreptul felinarelor.
— Or fi murdare, nu?
— Felinarele?!
— Umbrele noastre. Stau tot timpul pe jos.
— Sunt convinsă că sunt tare murdare.
— Dar, ia spune, negrul unde se duce?
— Care negru?
— Cerul negru. Dimineaţa. Unde se duce el, mami?
— Habar n-am.
— Credeam că tu ştii totul.
— Ştiam odată, oftă Celestina. Mintea mea nu mai funcţionează aşa de bine acum.
— Mănâncă nişte brânză.
— Iar ne întoarcem la asta.
— Face bine la creier.
— Brânza? Cine ţi-a spus?
— Omul cu brânză de la TV.
— Doar nu crezi tot ce vezi la televizor, dulceaţă mică?!
— Căpitanul Kangaroo nu minte.
— Nu, el nu minte. Dar căpitanul Kangaroo nu e omul cu brânză.

Mai aveau puţin de mers până la Wally. Acesta stătea în picioare pe trotuar, discutând cu un şofer de taxi. Taxiul comandat pentru ea.

— Hai să ne grăbim, dulceaţă mică.
— Dar ei se cunosc?
— Cine? Unchiul Wally şi taximetristul? Nu cred.
— Nu. Căpitanul Kangaroo şi omul cu brânză.
— Probabil că da.
— Atunci, căpitanul ar trebui să-i spună să nu mintă.

— Sunt convinsă că îi spune.
— Dar ce aliment face bine la creier?
— Peştele, poate. Să nu uiţi să-ţi spui rugăciunile diseară.
— Nu uit niciodată.
— Să te rogi pentru mine, pentru unchiul Wally, bunica şi bunicul…
— O să mă rog şi pentru omul cu brânză.
— Ce idee bună.
— O să mâncaţi şi nişte pâine?
— Sunt convinsă că da.
— Pune nişte peşte pe ea.

Zâmbind, Wally deschise braţele, iar Angel alergă spre el. Wally o ridică tandru şi o strânse la piept.

— Parcă ai fi un sos cu chili, zise el.
— Omul cu brânză minte de îngheaţă apele, anunţă ea. Dându-i lui Wally ghiozdanul, Celestina spuse:
— Păpuşi, creioane şi periuţa de dinţi. Taximetristul i se adresă lui Angel:
— Dar ce domnişoară frumoasă eşti tu!
— Dumnezeu n-a vrut să fiu câine, îi spuse Angel.
— Chiar aşa?
— Nu m-a făcut cu blană.
— Dă-mi un pupic, dulceaţă mică, zise Celestina, iar fiica ei îi plantă o ventuză umedă pe obraz. Ce-o să visezi la noapte?
— O să te visez pe tine, zise Angel, care avea uneori coşmaruri.
— Şi cum or să fie visele tale?
— Numai vise frumoase.
— Şi dacă vine în vis căpcăunul ăla rău?
— O să-i tragi tu un şut în fundul ăla păros!
— Corect.
— N-ar strica să te grăbeşti, îi recomandă Wally, sărutând-o pe Celestina pe celălalt obraz.

Recepţia era de la şase la opt şi jumătate seara. Ca să ajungă la timp, ar fi trebuit ca îngerii păzitori să aibă grijă de toate semafoarele de pe traseu.

În maşină, intrând în trafic, şoferul zise:

— Domnu’ mi-a zis că sunteţi vedetă în seara asta. Celestina întoarse capul, ca să privească în spate la Wally şi Angel, care-i făceau cu mâna.

— Da, probabil, spuse ea.

— Se zice „baftă” în lumea artei?

— Nu văd de ce nu.

— Atunci, baftă!

— Mersi.

Taxiul viră. Wally şi Angel nu se mai vedeau. Întorcând capul din nou în faţă, Celestina pufni în râs, încântată.

Uitându-se la ea în oglinda retrovizoare, şoferul spuse:

— Emoţionant, nu-i aşa?! E prima expoziţie?

— Da, dar nu-i vorba de asta. Mă gândeam la ceva ce mi-a spus fetiţa mea.

Celestina râdea în hohote. Îşi scosese o batistă de hârtie ca să-şi şteargă nasul şi să îşi tamponeze ochii, fiindcă îi dăduseră lacrimile de la atâta râs.

— Pare un copil foarte deosebit, zise şoferul.

— Absolut. Pentru mine, ea e totul. Îi spun că ea înseamnă pentru mine luna şi stelele. Probabil că o răsfăţ cam mult.

— Nooo. Să-ţi iubeşti copiii e una, să-i răsfeţi e alta.

Dumnezeule, cât de mult o iubea ea pe dulceaţa ei, pe bombonica ei M&M. Cei trei ani care trecuseră de când o avea i se păreau acum ca o lună şi, cu toate că avusese parte de stres şi eforturi, de prea puţin timp liber în fiecare zi, de şi mai puţin timp pentru arta ei şi de nici un pic de timp pentru ea, n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la statutul de mamă… decât dacă ar fi putut s-o aducă înapoi pe Phimie. Angel însemna luna, soarele, stelele şi toate cometele care brăzdau galaxiile infinite: o lumină veşnic strălucitoare.

Ajutorul dat de Wally, nu numai cu apartamentul, ci şi cu timpul şi dragostea lui, contase enorm.

Celestina se gândea adesea la soţia şi la băieţii lui gemeni – Rowena, Danny şi Harry – care muriseră în accidentul acela de avion, în urmă cu şase ani, iar uneori moartea lor îi provoca o durere atât de sfâşietoare, de

parcă i-ar fi fost şi ei rude. Suferea atât pentru ei toţi, care nu mai putuseră fi o familie, şi, oricât de profanator ar fi fost gândul, se întreba de ce Dumnezeu fusese atât de crud, încât să distrugă o asemenea familie. Rowena, Danny şi Harry traversaseră toate apele suferinţei, iar acum trăiau în împărăţia veşnică. Într-o bună zi, vor fi din nou împreună cu soţul şi tatăl lor; însă, chiar şi răsplata raiului părea o compensaţie inadecvată, pentru atâţia ani aici, pe pământ, lipsiţi de un bărbat atât de bun şi blajin, cum era Walter Lipscomb.

Wally şi-ar fi dorit să o ajute mai mult pe Celestina, dacă aceasta ar fi acceptat. A continuat să lucreze ca ospătăriţă încă doi ani, până a terminat facultatea de arte plastice, şi a renunţat la slujbă doar când a început să câştige suficient din vânzarea tablourilor, încât să compenseze salariul şi primele primite până atunci.

Iniţial, Helen Greenbaum, de la Galeria Greenbaum, luase trei pânze, pe care le vânduse în interval de o lună. A mai luat încă patru, pe urmă încă trei, când primele două au fost achiziţionate repede. Când a ajuns să plaseze zece piese la diverşi colecţionari, Helen a decis să o includă pe Celestina într-o expoziţie alături de alţi cinci tineri artişti. Iar, acum, avea deja propria expoziţie.

În primul an de facultate, nu spera decât să ajungă într-o bună zi să îşi câştige existenţa ca ilustrator de reviste sau la vreo agenţie de publicitate. O carieră în bele-arte, firește, era visul oricărui pictor, libertatea deplină de a-şi valorifica talentul; însă ea s-ar fi mulţumit şi cu împlinirea unui vis mai modest. Acum, la numai douăzeci şi trei de ani, lumea i se înfăţişa ca o prună coaptă, iar ea avea senzaţia că nu trebuia decât să întindă mâna şi s-o culeagă.

Uneori, Celestina se minuna de cât de strâns şi inextricabil se împleteau în viţa vieţii cârceii tragediei şi ai bucuriei. Tristeţea constituia, adesea, rădăcina unei viitoare bucurii, iar bucuria putea fi sămânţă unei alte tristeţi. Straturile de viţă suprapuse erau atât de complexe, atât de fascinante în amănunţimea lor luxuriantă şi atât de înfricoşătoare în crâncena lor inevitabilitate, încât Celestina

simţea că ar fi putut umple nenumărate pânze, în multe vieţi de artist, căznindu-se să capteze natura enigmatică a existenţei, în toată frumuseţea ei întunecată şi luminoasă, pentru ca într-un final să sugereze doar o palidă umbră a misterului acesteia.

Şi ironia ironiilor: acum, când talentul ei căpăta dimensiuni nebănuite de ea vreodată, acum, când colecţionarii reacţionau la tablourile ei cum nu sperase ea niciodată, acum, când scopurile pe care şi le propusese erau împlinite peste aşteptările ei, şi, în fine, acum, când în faţa ei se deschideau nişte perspective extraordinare, era în stare să renunţe la tot, cu regrete, dar fără nici o amărăciune, dacă i s-ar fi cerut să aleagă între arta ei şi Angel, căci copilul se dovedi a fi o mare binecuvântare. Phimie se prăpădise, însă spiritul lui Phimie hrănea şi adăpa viaţa surorii ei, aducându-i o mare îmbelşugare.

— Am ajuns, spuse şoferul, frânând şi oprind în faţa galeriei de artă.

Celestinei îi tremurau mâinile de emoţie. Simţi asta, în timp ce îi achita şoferului cursa.

— Mi-e groaznic de frică. Poate ar fi mai bine să mă duci înapoi acasă.

Răsucindu-se pe scaun şi privind în spate spre Celestina, care bâjbâia prin poşetă după bani, taximetristul spuse:

— Dumneata, speriată?! Nici vorbă. Tot drumul până aici, nu la celebritate te-ai gândit dumneata, ci la fetiţa aia scumpă de-acasă.

— Da, aşa e.

— Vezi ce bine te cunosc?! De acum înainte, ai capacitatea să faci faţă oricărei situaţii, indiferent că vinzi toate tablourile sau nu, indiferent dacă vei deveni faimoasă ori vei rămâne o anonimă.

— Cred că te referi la altcineva, nu la mine, zise ea, dându-i nişte bancnote. Fiindcă eu tremur ca o piftie, din cap până-n picioare.

Şoferul clătină din cap.

— Am ştiut despre dumneata tot ceea ce era nevoie să ştiu, în clipa în care fetiţa te-a întrebat ce-o să se întâmple dacă visează iarăşi un căpcăun.

— Da, a avut acest coşmar, în ultima vreme.

— Vezi, vrei s-o aperi până şi în vise. Dacă la ea ar veni un căpcăun, sunt convins că i-ai trage una, de n-ar mai apărea prin visele fetiţelor în viaţa vieţilor lui. Aşa că, hai, intră în sala de expoziţie, fă-i praf pe toţi maimuţoii ăia, ia-le banii şi fă-te celebră.

Poate fiindcă semăna aşa de mult cu tatăl ei, care credea atât de mult în omenire, pe Celestina o impresionă profund bunătatea acestui străin.

— Soţia dumitale ştie ce om minunat are lângă ea?

— Dacă aş avea o soţie, nu s-ar simţi prea fericită cu mine. Nu sunt adeptul nevestelor, dragă.

— Atunci, ai vreun prieten bărbat?

— Acelaşi, de acum optsprezece ani, deja.

— Optsprezece ani. Atunci, înseamnă că el ştie ce om minunat eşti.

Celestina coborî din maşină şi rămase pe trotuar, în faţa galeriei de artă. Îi tremurau picioarele ca unui mânz proaspăt fătat.

Afişul de prezentare i se părea enorm, uriaş, mult mai mare decât şi-l amintea ea, înnebunitor de lat. Prin înseşi aceste dimensiuni, îi provoca parcă pe critici la cruzime, sfida ursitele să îi celebreze triumful pustiind oraşul, printr-un cutremur nemaiîntâlnit. Îi părea rău că Helen Greenbaum nu optase, în schimb, pentru câteva rânduri dactilografiate pe un carton lipit pe geam.

Când îşi văzu fotografia, simţi că se înroşeşte. Spera ca trecătorii să n-o recunoască după poză. Ce fusese în mintea ei? Coroana masivă a gloriei era prea grea pentru fruntea ei; ea, fiică de pastor, din Spruce Hills, Oregon, se simţea mai bine cu o caschetă de base-ball pe cap.

Două dintre cele mai mari şi mai bune tablouri de-ale ei erau expuse sub lumini, în vitrina galeriei de artă. Erau orbitoare. Groaznice. Frumoase. Hidoase.

Expoziţia în sine i se părea dezastruoasă, stupidă, prostească, dureroasă, frumoasă, minunată, glorioasă, adorabilă.

Numai prezenţa părinţilor ei ar fi putut să amelioreze atmosfera. Plănuiseră să vină cu avionul la San Francisco, în acea dimineaţă, însă ieri, târziu, un enoriaş şi bun prieten de-al lor se stinsese din viaţă. Un pastor şi soţia lui au uneori nişte îndatoriri faţă de parohie, în faţa cărora orice altceva păleşte.

Citi cu glas tare numele expoziţiei: „Această zi crucială”.

Trase adânc aer în piept. Înălţă capul, îşi îndreptă umerii şi intră acolo unde o aştepta o nouă viaţă.

66

Junior Cain se plimba printre filistini, în tărâmul cenuşiu al conformismului, căutând o pânză – măcar una! – înviorător de dezgustătoare, dar găsind doar imagini care te făceau să te simţi bine şi care chiar te fermecau, tânjind după arta autentică şi vârtejul emoţional urât al disperării şi al scârbei pe care o evocă, găsind însă doar teme de îmbărbătare şi imagini ale speranţei, înconjurat de oameni cărora s-ar fi zis că le plăcea totul, de la tablouri până la sandvişuri şi la noaptea rece de ianuarie, oameni care probabil nu-şi petrecuseră nici măcar o zi din viaţă meditând la inevitabilitatea anihilării nucleare înainte de sfârşitul acelui deceniu, oameni care zâmbeau prea mult, pentru a fi nişte adevăraţi intelectuali, iar el se simţea mai singur şi mai ameninţat decât Samson orb şi înlănţuit în Gaza.

Nu avusese de gând să intre în galeria de artă. Nimeni din cercurile lui uzuale nu avea cum să vină la un asemenea vernisaj, doar dacă n-ar fi fost într-o stare psihică atât de modificată din punct de vedere chimic, încât

nici să nu-şi mai aducă aminte a doua zi dimineaţă de acel eveniment, aşa că era puţin probabil ca Junior să fie recunoscut de cineva sau ca prezenţa lui acolo să fie memorată. Cu toate acestea, i se părea o imprudenţă să rişte să fie identificat ca participant la recepţie, dacă micuţul Bartholomew al Celestinei White şi poate chiar artista erau ucişi mai târziu. Poliţaii, paranoici ca de obicei, puteau suspecta existenţa unei legături între aceste evenimente şi omoruri, ceea ce i-ar îndreptăţi să caute şi să chestioneze pe toţi invitaţii şi participanţii la vernisaj.

În afară de asta, nu se afla pe lista de clienţi a Galeriei Greenbaum şi nu avea invitaţie.

La galeriile de artă simandicoase, unde se ducea el, nimeni nu intra la vernisaje fără o invitaţie tipărită. Şi, chiar şi cu documentul autentic în mână, tot exista posibilitatea să fii refuzat, dacă nu treceai de testul de snobism. Criteriile de evaluare a gradului de snobism erau aceleaşi ca şi la cluburile de dans, şi de fapt mardeiaşii care controlau accesul la poarta celor mai selecte galerii de avangardă erau tot cei care lucrau şi la cluburi.

Junior se plimbase prin faţa vitrinelor mari ale expoziţiei, studiind două tablouri de White expuse pentru trecători şi simţindu-se îngrozit de frumuseţea lor, când uşa se deschise brusc şi un funcţionar al galeriei de artă îl invitase să intre. Nu se cerea nici un fel de invitaţie, nu trebuia să treci testul de snobism şi nici nu te ciocneai de mardeiaşi la poartă. Liberul acces în incinta galerie demonstra, dacă mai era nevoie, că nu era vorba despre nişte adevărate opere de artă.

Renunţând la prudenţă, Junior intră înăuntru, din acelaşi motiv pentru care un amator de operă foarte rafinat se duce o dată la zece ani şi la un concert de muzică uşoară: ca să aibă confirmarea superiorităţii gustului său şi să se amuze de ceea ce poate trece drept muzică în urechile marilor nespălaţi. Unii ar putea numi asta mahalizare.

Celestina White era centrul atenţiei, fiind înconjurată permanent de burghezi, gâlgâind şampania pe gât şi

înfulecând sandvişuri, care, dacă n-ar fi avut atâţia bani şi-ar fi cumpărat tablouri pictate pe catifea.

Dacă era să fie drept, Junior trebuia să recunoască, totuşi, că, având în vedere frumuseţea ei excepţională, Celestina ar fi fost centrul atenţiei şi într-o societate de artişti adevăraţi. Junior nu prea avea şanse să ajungă la bastardul lui Seraphim, fără să treacă întâi pe la această femeie şi fără să o ucidă şi pe ea; dar, dacă norocul era de partea lui, însemna că Junior îl putea elimina pe Bartholomew fără ca Celestine să ştie cine fusese făptaşul, ceea ce însemna că îi rămânea şansa de a descoperi dacă tipa era la fel de lascivă ca şi soră-sa şi dacă ea era, totuşi, sufletul lui pereche.

După ce făcu turul expoziţiei, izbutind să nu se înfioare vizibil, încercă să se posteze suficient de aproape de Celestina White, încât să poată auzi ce discuta, fără să pară, totuşi, că ar fi tras cu urechea în mod special.

O auzi explicând că, pentru titlul expoziţiei, se inspirase dintr-o predică a tatălui său, care fusese difuzată la radio, în urmă cu peste trei ani. Nu era vorba de un program religios propriu-zis, ci mai degrabă de o serie de emisiuni care se ocupau de sensul şi filozofia vieţii; de obicei, se difuzau interviuri cu gânditori contemporani sau alocuţiuni de-ale lor, însă din când în când invitatul era un prelat. Predica tatălui ei s-a bucurat de cea mai mare audienţă înregistrată de acest program în douăzeci de ani, aşa că peste trei săptămâni fusese redifuzată la cererea ascultătorilor.

Amintindu-şi cât de cunoscut i se păruse titlul expoziţiei, când îl văzuse prima oară în pliantul de prezentare, Junior era sigur, acum, ciorna înregistrată în prealabil a acestei predici constituise „muzica” ţăcănită care acompaniase seara lui de pasiune cu Seraphim. Nu-şi amintea nici un cuvânt din ea, darămite vreunul dintre filoanele ideatice care îi impresionaseră atât de mult pe ascultătorii programului radiofonic, însă asta nu însemna că era nesimţitor sau incapabil să abordeze nişte speculaţii filozofice. Fusese atât de absorbit de perfecţiunea erotică a

trupului juvenil al lui Seraphim şi atât de dornic să o călărească, încât nu ar fi ţinut minte nici un cuvânt nici dacă Zedd însuşi s-ar fi aşezat pe pat, perorând despre condiţia umană, cu obişnuita lui inteligenţă sclipitoare.

Mai mult ca sigur, divagaţiile verbale ale reverendului White erau, probabil, greţos de sentimentale şi îmbibate de un optimism iraţional, ca şi tablourile fiicei lui, aşa că pe Junior nu-l interesa să afle numele emisiunii radiofonice şi nici să solicite transcrierea predicii.

Tocmai se pregătea să pornească în căutarea sandvişurilor, când auzi parcă pe unul dintre invitaţi vorbind despre Bartholomew cu fiica reverendului. Numele îi răsună în urechi, dar nu şi contextul verbal în care fusese rostit.

— Oh, replică Celestina White, da, zilnic. În prezent, lucrez la o serie de opere inspirate de Bartholomew.

Negreşit, nişte tablouri siropoase ale bastardului zugrăvit cu nişte ochi imposibil de mari şi limpezi, pozând dulce, cu pisoi şi căţeluşi, nişte picturi mai potrivite într-un calendar ieftin decât pe pereţii unei galerii de artă, şi foarte periculoase pentru sănătatea diabeticilor.

Cu toate acestea, Junior se bucură nespus să audă numele lui *Bartholomew* şi să se convingă că băiatul despre care vorbea Celestina era acel Bartholomew, prezenţa ameninţătoare din visul pe care nu şi-l mai amintea, pericolul din calea averii şi a viitorului lui, pe care trebuia să-l elimine.

Trăgându-se mai aproape, ca să audă mai bine conversaţia, sesiză că cineva se holba la el. Ridică privirea, uitându-se în nişte ochi de antracit, cu o uitătură tăioasă, ca a unei păsări rapace, emanând din faţa slabă a unui bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, mai uscăţiv decât o sperietoare de ciori.

Între ei, vreo cinci metri şi câţiva invitaţi. Cu toate acestea, ideea că era centrul atenţiei acestui străin nu i s-ar fi părut lui Junior mai supărătoare nici dacă s-ar fi aflat singuri într-o încăpere sau la o distanţă de numai jumătate de metru.

Lucru şi mai alarmant chiar, Junior realiză subit că nu era vorba de un străin. Omul i se părea cunoscut la faţă; avea senzaţia că îl mai văzuse deja, într-un context neliniştitor, deşi îi scăpa identitatea individului.

Cu o zvâcnitură nervoasă din capul lui păsăresc şi o încruntare fioroasă, privitorul renunţă să se mai uite în ochii lui şi se strecură în mulţimea gălăgioasă, cu iuţeala unei vrăbiuţe printr-un cârd de pescăruşi dolofani.

Exact când individul se întorcea cu spatele, Junior întrezări ce purta acesta sub impermeabil. Între reverele hainei: cămaşă albă, papion negru şi sugestia unor revere de satin negru, ca la frac.

O melodie răsună de pe clapele unui pian fantomă, în mintea lui Junior, „Someone to Watch over Me”. Privitorul cu ochi de şoim era pianistul din restaurantul hotelului elegant, unde Junior savurase o cină minunată în prima lui seara la San Francisco, revenind încă de două ori.

În mod limpede, muzicianul îl recunoscuse, ceea ce părea neverosimil, ba chiar extraordinar, ţinând seama de faptul că nu vorbiseră niciodată şi că, desigur, Junior era probabil unul dintre miile de consumatori care trecuseră prin acel restaurant, în ultimii trei ani.

Mai straniu, totuşi, pianistul îl studiase cu un interes profund, care lui Junior i se părea inexplicabil, din moment ce erau practic nişte străini unul pentru celălalt. Când fusese prins holbându-se, păruse speriat, se răsucise rapid pe călcâie, nerăbdător să evite orice viitor contact.

Junior sperase să nu-l recunoască nimeni la acest vernisaj. Regreta că nu se conformase planului său iniţial, supraveghind galeria de artă din maşina parcată afară.

Comportamentul muzicantului necesita o explicaţie. După ce îşi croi drum prin mulţime, Junior îl localiză pe individ în faţa unui tablou de o frumuseţe atât de oribilă, încât orice cunoscător al artei autentice nu s-ar fi putut abţine decât cu greu să nu facă ferfeniţă pictura.

— Mi-a plăcut cum cântaţi la pian, spuse Junior.

Tresărind surprins, pianistul se întoarse cu faţa la el – şi făcu un pas în spate, ca şi cum spaţiul lui vital ar fi fost grav violat.

— Oh, da, mulţumesc, sunteţi amabil. Îmi place munca mea şi, ştiţi, e aşa de amuzantă, încât nici nu poate fi considerată o muncă. Cânt la pian de la vârsta de şase ani şi n-am fost niciodată genul de copil care să se smiorcăie când venea ora de pian. Eu nu mă mai săturam, pur şi simplu, de clape şi de cântat.

Ori flecarul ăsta trăncănea tot timpul ca o moară stricată, ori Junior îl intimidase rău.

— Ce părere aveţi despre expoziţie, întrebă Junior, făcând un pas spre muzicant şi băgându-se în sufletul lui.

Chinuindu-se să pară dezinvolt, însă vizibil enervat, bărbatul-creion se trase iarăşi îndărăt.

— Tablourile sunt frumoase, minunate. Sunt extrem de impresionat. Ştiţi, sunt prieten cu artista. A fost chiriaşa mea, adică eu i-am fost proprietar cât timp a studiat la facultate, în anii ei de studenţie. Da, a avut un mic apartament cochet, până să apară copilul. O fată drăguţă, am ştiut dintotdeauna că va avea succes, se vedea încă de la primele ei lucrări. N-am putut să nu vin în seara asta, chiar dacă a trebuit să apelez la un prieten, care să interpreteze în locul meu melodiile, pentru clienţii restaurantului, cel puţin în două dintre cele patru ieşiri la scenă. N-am vrut să ratez un asemenea eveniment.

Veşti proaste. Faptul că Junior fusese identificat de un alt oaspete însemna riscul de a fi conectat ulterior cu omorul; iar faptul că individul care îl recunoscuse era chiar un bun prieten de-al Celestinei White agrava şi mai mult situaţia. Devenise imperativ acum să afle de ce pianistul îl studiase atât de intens mai devreme.

Încolţindu-şi încă o dată vânatul, Junior spuse:

— Sunt uluit că m-aţi recunoscut, luând în consideraţie că n-am fost de prea multe ori la restaurant.

Muzicantul nu se pricepea să mintă. Ochii lui cu mobilitate sacadată, ca la găini, se proptiră pe cea mai

apropiată pictură, pe ceilalţi invitaţi, jos, pe podea, oriunde, dar nu direct pe Junior. Un nerv îi zvâcnea pe obrazul stâng.

— Păi, ştiţi, am o memorie excelentă a feţelor. Pur şi simplu, mi se întipăresc în minte. Nu ştiu de ce. Dumnezeu mi-e martor că, altminteri, uit totul.

Întinzând mâna şi privindu-l cu atenţie pe pianist, Junior zise:

— Numele meu este Richard Gammoner.

Ochii muzicantului întâlniră pentru o clipă ochii lui Junior, mărindu-se de mirare. În mod evident, ştia că *Gammoner* era o minciună. Asta însemna că, de fapt, cunoştea adevărata identitate a lui Junior.

— Ar fi trebuit să reţin cum vă cheamă din nota de plată de la restaurant, numai că eu n-am deloc memoria numelor.

Ezitând, maestrului clapelor îi tremurau mâinile.

— Păi… pe mine… ăăă… mă cheamă Ned Gnathic. Toată lumea îmi spune Neddy.

Lui Neddy i-ar fi plăcut ca salutul lor să fie scurt, numai că Junior nu-i dădu drumul la mână imediat. Nu-i strivea degetele. Nici vorbă de o asemenea cruzime, însă îl ţinea strâns. Intenţia lui era de a-l speria şi a-l intimida pe tip şi mai mult, profitând de oroarea evidentă a acestuia de a i se băga cineva în suflet, în speranţa că Neddy va mărturisi de ce îl studiase atât de intens, ceva mai devreme.

— Mi-am dorit dintotdeauna să ştiu să cânt la pian, pretinse Junior, însă presupun că e bine să începi de foarte mic.

— Oh, nu, niciodată nu-i prea târziu.

Vizibil contrariat de atitudinea nonşalantă a lui Junior, care tot nu-i dădea drumul la mână, nervosul Neddy nu voia să fie atât de bădăran, încât să-şi smulgă palma din strânsoare mâinii celuilalt sau să facă vreo scenă, fie ea cât de inofensivă, însă Junior, zâmbind, se prefăcea că nu observă încurcătura pianistului. Aşa că Neddy aştepta, cu mâna în mâna lui Junior; faţa lui, până atunci albă ca şi clapele pianului, căpătase o nuanţă roz, care nu se potrivea deloc cu trandafirul roşu de la butonieră.

— Daţi lecţii de pian? se interesă Junior.

— Eu, oh, nu, nu tocmai.

— Banii nu sunt o problemă. Îmi pot permite orice onorariu mi-aţi cere. Şi aş fi un elev silitor.

— De asta sunt convins, da, însă din păcate nu mai am răbdare să predau. Sunt interpret, nu profesor de pian. Dar aş putea să vă recomand un profesor foarte competent.

Deşi Neddy se înroşise de-a binelea la faţă, Junior îi ţinea mâna imobilizată în continuare, înghesuindu-l, îndesându-şi faţa şi mai aproape de figura muzicantului.

— Am totală încredere în orice profesor pe care mi l-ai recomanda, Neddy, însă aş prefera să studiez cu dumneata. Ţin foarte mult să te mai gândeşti…

La capătul răbdării, pianistul îşi smuci mâna din strânsoarea lui Junior. Privi în jurul lui cu nervozitate, convins că deveniseră centrul atenţiei, însă, bineînţeles, musafirii veniţi la vernisaj îşi vedeau în continuare de conversaţia lor stupidă, sau admirau prosteşte tablourile siropoase, aşa că nimeni nu era conştient de această mică dramă.

Furios şi roşu la faţă, vorbind aproape în şoaptă, Neddy zise:

— Îmi pare rău, dar m-ai înţeles greşit. Eu nu sunt ca Renee şi ca tine.

Pe moment, Junior nu-şi aminti cine era Renee. Fără nici un chef, scormoni prin trecut, de unde pescui amintirea neplăcută: travestitul senzaţional în taior Chanel, moştenitor sau moştenitoare a unei averi fabuloase.

— Nu vreau să spun că n-ar fi ceva în regulă cu asta, înţelegi, susură Neddy, cu un fel de conciliere încrâncenată, dar eu nu sunt poponar şi nu mă interesează să dau lecţii de pian, nici ţie şi nici nimănui. În afară de asta, după ce mi-a povestit Renee despre tine, nu-mi pot imagina de ce îţi închipui că un prieten de-al lui… de-al ei ar vrea să fie cu tine. Du-te la doctor. Ai nevoie de tratament. Renee e cum e, însă nu e un om rău, e generoasă şi dulce. Nu merită să fie bătută, maltratată şi… să păţească toate lucrurile alea oribile pe care i le-ai făcut. Scuză-mă.

Indignat de-a binelea, Neddy se răsuci pe călcâie şi ieşi din mulţimea care sporovoia şi ciugulea din farfurii.

Ca şi cum roşeaţa din obraji s-ar fi transmis ca un virus, Junior se contamină de culoarea stacojie a pianistului.

Întrucât Renee Vivi locuia în hotel, probabil că restaurantul devenise locul ei predilect pentru agăţat. Fireşte, persoanele care lucrau în restaurant o cunoşteau, erau prieteni cu ea. Şi îi ţineau minte pe toţi bărbaţii care urcau cu ea, în apartament.

Mai rău, chiar, târfa asta răzbunătoare şi rea – sau curva asta masculină, nu se ştie – născocise lucruri urâte despre el, pe care, într-o seară liniştită, le povestise lui Neddy, barmanului, oricui era dispus să asculte. Personalul restaurantului îl credea pe Junior un sadic periculos. Fără îndoială, Renee inventase şi alte bazaconii sinistre, aruncându-i în cârcă nenumărate acuze, de la o pasiune monstruoasă pentru deşeurile corporale până la automutilarea organelor genitale.

Minunat. Oh, perfect. Prin urmare, Neddy, prieten cu Celestina, ştia că Junior, care avea reaua faimă de a fi un sadic rău, participase la vernisaj sub un nume fals. Dacă, într-adevăr, Junior era un pervers scârbos cu gusturi atât de rococo, încât şi cei mai mari ticăloşi din lume păleau în faţa lui, ba chiar şi vlăstarul mutant al unui hermafrodit autofecundat, păi atunci însemna că era capabil şi de omor.

Aflând de moartea lui Bartholomew – şi/sau a Celestinei –, în zece secunde Neddy ar sări să telefoneze la poliţie, incriminându-l pe Junior. Hai, poate, în douăsprezece secunde.

Fără să atragă atenţia, Junior îl urmări pe muzicant traversând sala spaţioasă, dar pe o traiectorie indirectă, folosind drept paravan burghezia clevetitoare.

Neddy cooperă, necatadicsind să întoarcă deloc capul. În cele din urmă, opri un tânăr care, ţinând seama de ecusonul de pe rever, era probabil unul dintre angajaţii galeriei de artă. Discutară câteva momente, cu capetele apropiate, după care muzicantul intră prin arcadă într-o a doua sală de expoziţie.

Curios să afle ce spusese Neddy, Junior se apropie grăbit de acelaşi angajat.

— Scuză-mă, dar îmi caut prietenul de atâta timp prin aglomeraţia de aici, iar adineauri l-am văzut vorbind cu dumneata – domnul în impermeabil şi frac. Şi-acum, l-am pierdut iarăşi. Ţi-a zis cumva dacă pleacă? Fiindcă el trebuie să mă ducă acasă, cu maşina.

Tânărul ridică vocea, ca să se facă auzit peste cotcodăcitul amatorilor de artă:

— Nu, domnule. M-a întrebat doar unde este toaleta de bărbaţi.

— Şi unde este?

— În dosul celei de-a doua săli de exponate, pe stânga, e un coridor. Toaletele sunt în capăt, după birouri.

Până Junior trecu prin dreptul celor trei birouri şi ajunse la toaleta pentru bărbaţi, Neddy intrase deja aici. Uşa era încuiată, ceea ce însemna probabil că nu exista decât un singur veceu.

Junior se rezemă de cadrul uşii.

Holul era pustiu. Pe urmă, o femeie ieşi dintr-un birou şi se îndreptă spre galerie, fără să se uite la el.

Pistolul de 9 mm se afla în tocul de umăr, sub haina de piele a lui Junior. Nu îi ataşase, însă, amortizorul de sunet, care se afla într-unul din buzunarele de la haină. Dacă scotea pistolul, ţeava extinsă a acestuia, prea lungă pentru a sta lipită de partea stângă a corpului, fără să-l deranjeze, s-ar agăţa, probabil, de tocul de piele.

Nu voia să rişte să ataşeze amortizorul, aici, în hol, unde putea fi văzut. În plus, nu era exclus să apară complicaţii, din moment ce nu avea cum să nu se stropească, totuşi, cu sângele împroşcat din Neddy. Consecinţele erau scârboase, dar şi extrem de incriminatoare. Din acelaşi motiv, îi repugna să utilizeze un cuţit.

Cineva trăgea apa la veceu.

De două zile, Junior nu ingurgitase decât alimente constipante, iar spre sfârşitul acestei după-amieze, luase preventiv şi o doză de pastile antidiareice.

Prin uşă, se propaga zgomotul de apă care curgea într-o chiuvetă. Neddy se spăla pe mâini.

Balamalele erau în exterior. Uşa era făcută să se deschidă spre interior.

Robinetul se închise, iar Junior auzi hârâitul tipic unui dozator de şervete de hârtie.

Nimeni pe hol.

Sincronizarea era totul.

Junior nu mai stătea rezemat de cadrul uşii. Pusese amândouă palmele pe uşă.

Când auzi clicul zăvorului descuiat, dădu buzna în toaleta pentru bărbaţi.

În foşnetul impermeabilului, Neddy se sperie, se împiedică, şi îşi pierdu echilibrul.

Până ca pianistul să aibă timp să ţipe, Junior îl împinse între vasul veceului şi chiuvetă, trântindu-l de perete atât de zdravăn, încât aerul îi ieşi şuierând din plămâni, iar din bazinul closetului se auzi apa clipocind.

În spatele lor, uşa reculă automat, lovindu-se de un opritor de cauciuc, după care se închise, cu o bufnitură. Zăvorul nu era închis însă, aşa că riscau din moment în moment să fie deranjaţi.

Neddy era plin de talent la muzică, dar Junior era plin de muşchi. Ţintuit la perete, cu gâtul în menghina mâinilor lui Junior, numai un miracol îl mai putea ajuta pe Neddy ca să mai apuce să cânte vreodată la pian.

Mâinile îi zburară în sus, albe ca nişte porumbei, fluturând de parcă ar fi vrut să scape din mânecile impermeabilului, sau ca şi cum Neddy ar fi fost magician, şi nu muzicant.

Strângând în continuare cu brutalitate, Junior întoarse capul, ca să-şi ferească ochii. Îi trase un genunchi în scrot, strivindu-i astfel orice urmă de rezistenţă.

Mâinile ca nişte porumbei muribunzi fâlfâiră în jos, pe braţele lui Junior, ciugulind anemic din haina lui de piele, ca până la urmă să atârne moi de-a lungul corpului lui Neddy.

Privirea de şoim ageră a muzicantului se întunecă. Limba roz îi spânzura afară din gură, ca un vierme pe jumătate mestecat.

Junior îi dădu drumul lui Neddy şi, lăsându-l să alunece pe pardoseală, în josul peretelui, se întoarse să încuie uşa. Când întinse mâna spre zăvor, se şi aştepta într-un fel ca uşa să zboare de perete, dezvăluindu-l pe Thomas Vanadium, decedat şi înviat din morţi. Fantoma nu-şi făcu apariţia, însă Junior se simţea zdruncinat numai şi la gândul unei asemenea înfruntări supranaturale, în plină situaţie de criză.

De la uşă la chiuvetă, scoţând din buzunarul hainei, cu mişcări nervoase, un flacon farmaceutic de plastic, Junior îşi repeta că se impunea să fie calm. Respiră încet şi adânc. Ce s-a întâmplat e deja de domeniul trecutului. Trăieşte în viitor. Trebuie să acţionezi, nu să reacţionezi. Concentrare. Priveşte jumătatea plină a paharului.

Deocamdată, nu luase nici un medicament antiemetic sau antihistaminic ca să prevină vomitatul şi erupţia cutanată, fiindcă voia să se trateze împotriva acestor stări cu cât mai puţin timp cu putinţă înaintea violenţei, ca să-şi asigure o protecţie maximă. Intenţionase să se îndoape cu doctorii abia după ce o urmărea până acasă la Celestina, când pleca de la galerie, şi putea fi suficient de sigur că localizase bârlogul lui Bartholomew.

Tremura aşa de tare, încât nu era în stare să scoată capacul de la flacon. Se mândrea cu faptul că era mult mai sensibil, decât majoritatea oamenilor, numai că uneori sensibilitatea asta devenea o adevărată pacoste.

Scoase, în fine, capacul. Nişte capsule galbene în flacon, dar şi albastre. Izbuti să scuture în palmă câte o pastilă din fiecare culoare, fără să le împrăştie pe celelalte pe jos.

Vânătoarea pornită de el era atât de aproape de capăt, acum, când acel Bartholomew se afla deja în raza glonţului. Era furios pe Neddy Gnathic, din cauza căruia se stricase, poate, totul.

Puse capacul la loc, băgă sticla în buzunar, iar apoi îl lovi cu piciorul pe mort, de mai multe ori, şi scuipă pe el.

Respiră încet şi adânc. Concentrare.

Poate că exista, într-adevăr, şi o parte bună a lucrurilor: în chinurile morţii, muzicantul nu făcuse pe el şi nici nu borâse. Uneori, în timpul unei morţi relativ lente, cum ar fi strangularea, victima pierde controlul funcţiilor vitale. Citise el asta într-un roman, ceva de la Clubul Cărţii, ceea ce garanta calitatea informaţiilor scrise acolo. Probabil că nu Eudora Welty. Poate că Norman Mailer. Oricum, în toaleta pentru bărbaţi nu mirosea, ce-i drept, ca într-o florărie, dar nici nu puţea.

În fine, dacă asta era latura pozitivă, trebuia să recunoască, totuşi, că nu era prea grozavă, din moment ce el, Junior, nu putea rămâne aici până la capătul vieţii, supravieţuind din apă de la robinet şi sandvişuri din şervete de hârtie, dar nici nu putea lăsa cadavrul acolo, riscând să fie descoperit din clipă în clipă, fiindcă poliţaii ar împânzi galeria de artă, înainte ca recepţia să se încheie, iar el să aibă şansa de a o urmări pe Celestina până acasă.

Altă idee: precis, angajatul expoziţiei şi-ar aminti că Junior întrebase de Neddy şi că se dusese după el la toaletă. Ar fi capabil, desigur, să furnizeze o descriere şi, întrucât era un specialist în arte plastice şi, prin urmare, înzestrat cu un simţ vizual foarte dezvoltat, descrierea ar fi, desigur, adecvată. Asta însemna ca artistul plastic de la poliţie să nu se trezească în faţă cu vreo viziune cubistă gen Picasso sau cu vreun crochiu impresionist difuz, ci cu un portret plin de detalii vii şi realiste, ca o pictură de Norman Rockwell, facilitând prinderea suspectului.

Căutând frenetic partea bună a lucrurilor, Junior descoperise şi partea lor urâtă.

Când stomacul îi bolborosi neplăcut şi începu să-l mănânce pielea capului, îl cuprinse panica, fiind convins că va face o criză de vomitat nervos violent şi de urticarie severă, umplându-se de bube şi vărsându-şi maţele în acelaşi timp. Vârî pastilele în gură, dar neavând suficientă salivă ca să le înghită aşa, dădu drumul la robinet, îşi umplu cu apă palmele făcute căuş şi bău, udându-şi pe piept jacheta şi tricoul.

Ridicând privirea spre oglinda de deasupra chiuvetei, văzu reflectată acolo nu imaginea bărbatului autoperfecţionat şi complet realizat, cum se străduise el să devină, ci figura palidă, cu ochii rotunzi, a băieţelului care se ascundea de maică-sa, când aceasta ajungea la paroxismul vreunei crize provocate de o combinaţie de cocaină şi amfetamină, înainte de a alege confortul intim al azilului, în locul realităţii reci. Ca şi cum un turbion al timpului l-ar fi învârtit înapoi, în trecutul oribil, Junior simţea cum tot sistemul lui de apărare, atât de greu dobândit, se sfâşia de tot.

Multe, prea multe lucruri cărora trebuia să le facă faţă: să-l găsească în „carul cu fân” pe „acul” de Bartholomew, erupţii cutanate, accese de vomitat şi diaree, secţionarea degetului mare de la picior, pierderea unei neveste preaiubite, umilinţe cu travestiţi sexuali, torturi din partea unor duhuri răzbunătoare, trăiri prea intense pentru a se mai bucura de binefacerile meditaţiei, Zedd mort, spectrul puşcăriei pândindu-l pentru un motiv sau altul, neputinţa de a-şi afla liniştea în lucrul de mână sau în sex.

Junior avea nevoie de ceva în viaţă, de un element care îi lipsea şi fără de care nu putea fi niciodată împlinit, ceva mai mult decât un suflet pereche, mai mult decât germana sau franceza, ori karate, iar, de când se ştia el pe lume, căutase permanent această substanţă misterioasă, acest obiect enigmatic, această iscusinţă, această ciudăţenie, bizarerie, elucubraţie, această forţă sau persoană, această imensă perspicacitate, dar problema era că nu ştia ce căuta şi, de atâtea ori când i se păruse că găsise asta, constata că de fapt nu era aşa, prin urmare îşi făcea griji că dacă vreodată va găsi ceea ce căuta, atunci nu era exclus să azvârle acel element, fiindcă nu-şi va da seama poate că era, în fond, exact ciudăţenia sau elucubraţia pe care o căuta din copilărie.

Zedd acceptă autocompătimirea, dar doar dacă o iei ca pe o trambulină spre furie, fiindcă furia – ca şi ura – poate fi un sentiment sănătos, dacă este canalizat cum trebuie. Furia te poate motiva ca să urci spre culmile desăvârşirii,

pe care altminteri nu le-ai cunoaşte, fie numai şi simpla determinare furioasă de a-i învăţa minte pe nemernicii care şi-au bătut joc de tine şi de a-i umple de ocară prin însăşi reuşita ta. Furia şi ura i-au motivat pe toţi marii conducători politici, de la Hitler, la Stalin şi la Mao, care şi-au lăsat amprenta de neşters pe faţa istoriei şi care au fost – fiecare în felul său – roşi de autocompătimire, la tinereţe.

Privind în oglindă, care ar fi trebuit să fie înceţoşată de autocompătimire, ca de abur, Junior Cain îşi căuta furia. O găsi. O furie neagră şi amară, otrăvitoare ca veninul de şarpe; cu un pic de efort, inima lui o distila în cea mai pură turbare.

Scăpat din ghearele disperării de această mânie entuziasmantă, Junior se întoarse cu spatele la oglindă, căutând din nou partea luminoasă a lucrurilor. Poate că aceasta era chiar fereastra camerei de baie.

67

În timp ce grupul Wulfstan era poftit să se instaleze la o masă de la fereastră, fuioare compacte de ceaţă pufoasă se rostogoleau peste apele negre, ca şi cum golful s-ar fi trezit din somn şi, ridicându-se din pat, ar fi azvârlit la o parte maldăre imense de cearşafuri şi pături.

Pentru ospătar, Nolly era Nolly, Kathleen era doamna Wulfstan, iar Tom Vanadium era „domnule” – nu neapărat uzualul *domnule,* politicos şi rece, ci *domnule* cu o emfază deferentă. Ospătarul nu-l cunoştea pe Tom, însă faţa zdruncinată îi dădea prestanţă; în plus, mai avea o calitate, complet separată de alură, comportare şi atitudine, un ceva inefabil, care inspira respect şi chiar încredere.

Toată lumea comandă martini. Nimeni aici nu respecta vreun angajament de sobrietate şi abstinenţă.

Kathleen se aşteptase ca Tom să stârnească mai multă vâlvă în restaurant. Fireşte, ceilalţi meseni îl remarcară, dar după câteva priviri şocate sau compătimitoare, se arătară indiferenţi, deşi era greu de crezut că indiferenţa era starea lor din acel moment. S-ar fi zis că aceeaşi însuşire a lui Vanadium, care provocase respect din partea ospătarului, garanta acum atitudinea politicoasă a celorlalţi faţă de el.

— Ştii, mă gândeam, spuse Nolly, dacă nu mai eşti acum omul legii, în ce calitate îl vei urmări pe Cain?

Tom Vanadium arcui doar o sprânceană, ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că nu exista decât un singur răspuns evident la această întrebare.

— N-aş fi crezut că eşti capabil să încalci legea, zise Nolly.

— Nici nu sunt. Voi fi doar conştiinţa pe care se pare că Enoch Cain nu a avut-o din naştere.

— Porţi armă? întrebă Nolly.

— Nu pot să te mint.

— Deci, da, porţi. Legal.

Tom nu spunea nimic.

Nolly oftă.

— Mda, presupun că, dacă aveai de gând pur şi simplu să-l faci sită, ai fi putut s-o faci deja, de cum ai venit în oraş.

— Nu sunt omul care să stârpesc pe cineva, nici măcar pe o târâtură scârboasă ca Junior Cain, după cum nu sunt nici adeptul suicidului. Nu uita, eu cred în consecinţele veşnice.

Kathleen îi spuse lui Nolly:

— Uite de ce m-am măritat cu tine – ca să am bucuria unor astfel de expresii.

— La „consecinţele veşnice” te referi?

— Nu, la „stârpit”.

Ospătarul se mişca atât de lin, plutind parcă prin încăpere cu tava de mahon căptuşit cu plută, pe care aducea cele trei pahare de martini, servind-o întâi pe doamnă, apoi pe musafirul lor şi, în final, pe gazdă.

Când chelnerul se retrase, Tom spuse:

— Să nu vă fie teamă că încurajaţi o crimă. Dacă ar fi să-l mătrăşesc pe Cain, ca să-l împiedic să facă rău cuiva, n-aş ezita deloc. Însă, altminteri, nu mă substitui niciodată instanţelor judecătoreşti.

Înghiontindu-l cu cotul pe Nolly, Kathleen spuse:

— Ai auzit?! „A mătrăşi.” Splendid.

Nolly ridică paharul:

— Pentru dreptate, dură sau blândă.

Kathleen savura băutura.

— Mmmm… ce rece şi bună e. Ca o inimă de tâlhar mort. Proaspătă ca o bancnotă de o sută de dolari, scoasă din portofelul diavolului.

De data asta, Tom ridică ambele sprâncene.

— Citeşte prea multă literatură poliţistă, zise Nolly. Iar, în ultima vreme, vrea să se apuce să scrie romane din astea.

— Pe pariu că pot şi că s-ar vinde?! zise ea. Poate n-o să mă pricep la fel de bine ca la dinţi, dar tot o să fie mai bune decât multe din prostiile pe care le citesc.

— Am senzaţia, spuse Tom, că orice meserie ţi-ai propune să faci, ai fi la fel de pricepută ca la dinţi.

— N-am nici cea mai mică îndoială, îi dădu dreptate Nolly, dezgolindu-şi colţii.

— Tom, zise Kathleen, cred că ştiu de ce te-ai făcut copoi. Orfelinatul St. Anselmo… uciderea acelor copii.

Tom confirmă, înclinând capul.

— Am devenit Toma necredinciosul, după aceea.

— Ajungi să te întrebi, spuse Nolly, cum de Dumnezeu îngăduie suferinţa unor fiinţe nevinovate.

— M-am îndoit de mine, mai mult decât Dumnezeu. Aveam pe mâini sângele băieţilor acelora. Era de datoria mea să-i protejez, or eu n-am fost în stare.

— Erai prea tânăr, pe-atunci, ca să ţi se dea sarcina de a răspunde de orfelinat.

— Aveam 23 de ani. La St. Anselmo, supravegheam unul dintre etajele cu dormitoare – exact etajul unde s-au petrecut crimele. După aceea… M-am gândit că, dacă m-aş face poliţai, i-aş putea ocroti mai bine pe cei blânzi şi

nevinovaţi. O bună bucată de vreme, legea m-a susţinut, mai mult decât credinţa.

— Nu e greu să mi te imaginez poliţai, spuse Kathleen. Toate cuvintele astea pitoreşti, pe care le foloseşti cu atâta dezinvoltură. Însă, recunosc, mi-e mai greu să realizez că eşti şi preot.

— Am fost preot, o corectă el. S-ar putea să devin din nou. La cererea mea, timp de 27 de ani, am fost scutit de obligaţiile preoţeşti. Exact de când au fost omorâţi copilaşii aceia.

— Dar ce te-a făcut să alegi modul acela de viaţă? Probabil că ai optat de tânăr pentru seminarul teologic.

— Da, de la paisprezece ani. Îndeobşte, familia e cea care te îndeamnă spre o astfel de chemare, la o vârstă atât de fragedă, însă în cazul meu, eu a trebuit să-i conving pe ai mei ca să mă lase.

Se holba afară la fantomele de ceaţă, mulţimi albe care întunecau complet golful, ca şi cum toţi marinarii pieriţi vreodată pe mare s-ar fi adunat acolo, înghesuindu-se la fereastră, forme fără ochi, dar care vedeau totuşi orice.

— Încă de când eram mic, continuă Tom, mie lumea mi s-a părut altfel decât li se părea celorlalţi oameni. Nu vreau să spun că eram eu mai deştept. Probabil că am o inteligenţă oarecum peste medie, însă nu ceva cu care să mă grozăvesc. Corigent de două ori la geografie şi o dată la istorie. N-ar exista nici un risc să mă ia cineva drept un Einstein. Doar că, nu ştiu, simţeam… o complexitate şi un mister, pe care ceilalţi oameni nu le apreciau, o frumuseţe stratificată, straturi peste straturi, unul mai uluitor decât celălalt. Dacă aş încerca să vă explic totul, m-aţi crede un habotnic smintit, însă, de când eram puştan, mi-am dorit să îl slujesc pe Dumnezeul care a creat atâtea minunăţii, indiferent cât de străin şi, poate chiar, imposibil de înţeles ar fi El.

Kathleen nu mai auzise vreodată o descriere atât de stranie a noţiunii de chemare religioasă, cum fuseseră aceste cuvinte, aşa că era surprinsă, efectiv, că un preot putea spune despre Dumnezeu că e „străin”.

Întorcând capul de la fereastră, Tom îi întâlni privirea. Ochii lui fumurii păreau jivraţi, ca şi cum fantomele de ceaţă trecuseră prin fereastră şi puseseră stăpânire pe el. Dar, apoi, flacăra lumânării de pe masă se înteţi fugitiv, din cauza curentului; lumina pâlpâindă topi gheaţa din ochii lui, iar Kathleen văzu din nou căldura şi splendida tristeţe, care o impresionaseră la început.

— Eu sunt mai puţin filozofic decât Kathleen, spuse Nolly, aşa că, de fapt, ceea ce tot m-am întrebat eu a fost de unde ai învăţat toate scamatoriile alea cu monedele. În fond, ce eşti tu – preot, poliţai – şi magician amator?

— Mda, am cunoscut odată un magician…

Tom arătă spre paharul aproape gol, aflat pe masă în faţa lui. În echilibrul pe buza paharului: imposibil, precar – moneda.

— … pe care îl chema King Obadiah, Faraonul Fantasticului. Călătorea prin toată ţara, dând spectacole în cluburi de noapte…

Tom luă moneda de pe pahar, o ascunse în pumnul drept, după care deschise brusc palma, care era goală.

— … şi oriunde se ducea, între reprezentaţii, oferea întotdeauna spectacole gratuite la cămine de copii, şcoli pentru surzi…

Kathleen şi Nolly îşi concentrau atenţia asupra pumnului stâng al lui Tom, deşi era imposibil ca moneda să fi navigat aşa, de la o mână la cealaltă.

— … şi, ori de câte ori, bunul Faraon venea aici, la San Francisco, de câteva ori pe an, întotdeauna se oprea la Orfelinatul St. Anselmo, ca să îi înveselească pe băieţi…

În loc să deschidă pumnul stâng, Tom ridică paharul cu mâna dreaptă: pe faţa de masă, se afla moneda.

— … aşa că l-am convins să mă înveţe câteva trucuri simple.

În cele din urmă, desfăcu mâna stângă, cu palma în sus: avea acolo două monede.

— Simple, pe naiba, bombăni Nolly.

Tom zâmbea.

— Am exersat mult de-a lungul anilor.

Strânse pumnul peste cele trei monede, după care, cu o zvâcnitură din încheietura mâinii, le proiectă spre Nolly, care se feri. Însă, ori nu le azvârlise, de fapt, ori se evaporaseră în aer – iar în mâna lui nu mai era nimic.

Kathleen nu observase când Tom pusese la loc paharul pe masă, peste monedă. Când acesta îl duse la buze, ca să bea ultima înghiţitură de martini, trei monede luceau pe faţa de masă, unde înainte nu fusese decât un singur bănuţ.

După ce se holbă câteva clipe la monede, Kathleen zise:

— Nu cred că a mai scris vreodată cineva romane cu detectivi-preoţi, care să fie şi scamatori.

Ridicând paharul cu martini, gesticulând teatral spre faţa de masă, de unde îl luase, ca şi cum absenţa monedelor dovedea că şi el avea puteri vrăjitoreşti, Nolly zise:

— Mai luăm un rând de poţiune magică?

Se arătară cu toţii de acord. Între timp, ospătarul le aduse gustările: plăcintă de crabi pentru Nolly, crevete pentru Kathleen şi calamari pentru Tom.

— Ştiţi, spuse Tom, când li se aduse la masă al doilea rând de băuturi, greu de crezut, dar există locuri în care lumea n-a auzit niciodată de martini.

Nolly se înfioră de groază.

— Prin sălbăticiile din Oregon. N-am de gând să calc pe acolo, până nu se civilizează şi ei.

— Nu numai în Oregon. Chiar şi în San Francisco, în anumite locuri.

— Ferească Dumnezeu de-aşa ceva, zise Nolly.

Ciocniră toţi trei, închinând un toast.

68

Neuns de mult timp, mânerul scârţâi, însă cele două jumătăţi înalte ale ferestrei se desfăcură şi se deschiseră pe alee.

Contactele alarmei străluceau sus pe cadru, însă sistemul nu era activat.

Pervazul se afla cam la un metru şi douăzeci de centimetri de pardoseala toaletei. Sprijinindu-se în mâini, Junior se săltă pe pervaz.

Nu avea prea bună vizibilitate afară, din cauza celor două geamuri deschise, care nu stăteau lipite de zidul exterior. Trebui să se împingă şi mai mult în faţă prin deschizătură, ajungând să stea călare pe pervaz, ca să poată vedea toată lungimea străzii, pe care galeria de artă era plasată la mijloc.

Ceaţa groasă distorsiona orice simţ al timpului şi al spaţiului. În fiecare capăt al străzii, lumini pâcloase marcau intersecţia cu arterele principale, fără să ilumineze, însă, stradela îngustă dintre ele. Câteva lămpi de siguranţă – becuri goale sub abajururi ca nişte farfurii inversate sau în colivii de sârmă – indicau intrările pentru marfă de la diverse magazine, însă fuioarele albe şi dense le voalau şi le înceţoşau şi pe acestea, făcându-le să semene cu nişte felinare de gaz.

Sub negura ca de vată, oraşul părea tăcut şi întunecat. Aleea era surprinzător de liniştită. Multe magazine se închiseseră deja, pentru acea zi, iar, din câte reuşea să discearnă Junior, nici un fel de camion de marfă sau alte vehicule nu erau parcate în lungul stradelei.

Foarte conştient că, din clipă în clipă, cineva foarte grăbit şi nerăbdător ar putea ciocăni la uşa încuiată, Junior coborî înapoi în toaletă.

Neddy, îmbrăcat ca pentru serviciu, dar prea împopoţonat pentru propria-i înmormântare, stătea grămadă lângă perete, cu capul plecat, cu bărbia în piept.

Mâinile lui pale, cu degetele răsfirate pe lângă corp, încercau parcă să ciupească nişte corzi din dalele pardoselii.

Junior îl târî pe muzicant, din locul unde zăcea prăvălit, între closet şi chiuvetă.

— Imbecil flecar, aţos şi nasol ce eşti tu, sâsâi el printre dinţi, atât de furios, în continuare, pe Neddy, încât îi venea să-l bage pe pianist cu capul în vasul veceului, deşi era mort de-a binelea. Da, îi venea să-l îndese cu capul acolo şi să-l calce în picioare. Să-l calce în picioare, până-l înghesuia cu totul înăuntru. Să tragă apa, şi încă o dată să-l calce în picioare, iar să tragă apa, iar să-l calce în picioare.

Ca să fie utilă, furia trebuie canalizată, aşa cum explică Zedd într-o stranie proză poetică din „Frumuseţea turbării: Canalizează-ţi furia şi fii un învingător”. Încurcătura în care se afla acum Junior ar fi căpătat nişte proporţii incalculabile, dacă ar fi trebuit să telefoneze la firma de salubritate, ca să extragă un muzicant din conducta de scurgere.

Ideea îl făcu să râdă. Din păcate, râsul era strident şi sacadat, băgând spaima în Junior.

Canalizându-şi splendida turbare, Junior săltă cadavrul pe pervazul ferestrei şi îl împinse afară, pe stradelă, cu capul în jos. Pâcla îl primi cu un fel de zgomot de deglutiţie.

Ieşi pe fereastră, în urma mortului, aterizând pe stradelă, fără să calce pe el.

Nici un glas care să răsune între zidurile caselor, întrebând ce se întâmplase, nici un strigăt acuzator. Era singur cu cadavrul în noaptea metropolitană învăluită în ceaţă – dar poate nu pentru mult timp.

Alte hoituri ar fi trebuit târâte, nu şi Neddy, însă, care nu cântărea mai mult de o franzelă uscată. Junior ridică de pe caldarâm cadavrul şi şi-l spânzură peste umăr, cum cară pompierii victimele.

În apropiere, se aflau câteva tomberoane mari, siluete masive în beznă, mai mult ghicite decât văzute, aidoma formelor din vis, sinistre ca nişte monumente funerare, dar foarte potrivite fiecare pentru cadavrul unui muzicant.

O singură problemă supărătoare: exista riscul ca Neddy să fie găsit în container înainte ca acesta să fie ridicat, şi nu la groapa de gunoi, care era de dorit să fie penultimul lui loc de odihnă. Dacă trupul mortului era descoperit aici, atunci oricum era preferabil ca locul să fie situat cât mai departe de orice ladă de gunoi aflată în apropierea galeriei de artă. Cu cât probabilitatea ca poliţaii să stabilească o legătură între Neddy şi fabrica de mezeluri de artă a lui Greenbaum era mai redusă, cu atât scădea şi posibilitatea unei conexiuni între crimă şi Junior.

Adus de spate ca o maimuţă, Junior îl căra în cârcă pe muzician, înaintând pe stradela îngustă. Peste caldarâmul original, se turnase asfalt, însă pe alocuri acesta se fisurase şi se spărsese, aşa că suprafaţa de sub tălpile lui Junior era periculoasă şi alunecoasă, din cauza umezelii aduse de ceaţă. Se împiedică şi alunecă de nenumărate ori, însă îşi folosi furia ca să-şi păstreze echilibrul şi să fie un învingător, până găsi un tomberon suficient de îndepărtat.

Containerul – înalt până la nivelul ochilor, rablagit, ros de rugină, plin de condens – era mai mare decât alte tomberoane de pe alee şi avea capacul bifurcat. Ambele jumătăţi ale capacului erau deja ridicate.

Fără ceremonie sau rugăciuni, dar cu multă furie justificabilă, Junior îl aruncă pe muzicianul mort peste buza tomberonului. Trăi o clipă de groază, când braţul stâng i se încurcă în cordonul legat larg al impermeabilului. Înăbuşindu-şi un urlet ascuţit de spaimă printre dinţii încleştaţi, Junior smuci desperat din mână şi scăpă de cadavru.

După zgomotul pe care-l făcu mortul când căzu înăuntru, containerul avea gunoi pe fund, poate cam până la jumătatea capacităţii. Creşteau şansele, aşadar, ca Neddy să nu fie descoperit decât abia atunci când o maşină de la salubritate avea să-l răstoarne la groapa eu deşeuri – or, poate că şi atunci, nu-l vor vedea decât nişte ochi de şobolani hămesiţi.

Mişcă-te, mişcă-te, ca un tren fugar, lasă în urmă călugăriţele moarte – sau măcar pe muzicantul mort.

Până la fereastra deschisă, în toaleta pentru bărbaţi. Spumegând în continuare de turbare. Închizând cu furie geamul, în timp ce, leneşe, limbi de negură se strecoară prin deschizătura care se îngustează.

Pentru eventualitatea în care cineva ar fi aşteptat afară, pe hol, trase apa de la veceu, ca totul să pară mai autentic, deşi alimentele şi medicamentele constipante îl ajutau să aibă încă intestine viguroase, ca orice cavaler pornit la turnir.

Când se încumetă să se uite în oglinda de deasupra chiuvetei, se aştepta să vadă o faţă înnebunită de groază, cu ochii duşi în fundul orbitelor, însă experienţa sinistră dinainte nu lăsase urme vizibile. Se pieptănă, cu mişcări grăbite. Da, arăta atât de minunat, încât, ca de obicei, femeile îl vor dezmierda cu privirile lor pline de alean, atunci când îşi va face apariţia din nou, în sala de expoziţie.

Cum putu mai bine, îşi examină şi hainele. Nu se şifonaseră aproape deloc şi nici nu păreau murdare.

Se spălă viguros pe mâini. Mai luă nişte doctorii, aşa, ca să fie mai sigur. O capsulă galbenă, una albastră.

Aruncă rapid o privire pe pardoseală. Pe jos, nu rămăsese nimic de la muzicant – nici un nasture rupt, nici o petală din trandafirul de la butonieră.

Junior descuie uşa şi constată că pe hol nu era nimeni.

Recepţia era încă în toi, în ambele săli ale galeriei de artă. Gloate de inculţi, cu gusturi dubioase în toate domeniile, în afară de gustări şi antreuri, sporovăiau gălăgios despre artă şi îşi spălau opiniile cretine cu şampanie mediocră.

Sătul de ei şi de acest vernisaj, Junior îşi dorea parcă o criză violentă de vomitat nervos. Deşi chinurile lui ar fi oribile, s-ar bucura enorm să împroaşte aceste pânze insistent de atrăgătoare cu conţinutul ejectat al maţelor lui: o critică extrem de caustică.

În salonul principal, în timp ce se îndrepta spre ieşire, Junior o văzu pe Celestina White înconjurată de imbecili căzuţi în admiraţie, dobitoci guralivi, idioţi aferaţi, nătărăi şi nătăfleţi, tonţi, nătângi şi prostănaci. Tipa era în continuare

la fel de superbă ca şi tablourile ei neruşinat de frumoase. Dacă s-ar ivi ocazia, Junior ar şti ce să facă, totuşi, cu ea, mult mai bine decât cu aşa-zisele ei opere de artă.

Pe strada din faţa galeriei de artă, ceaţa era la fel de densă ca şi în pasajul din spatele clădirii. Farurile automobilelor aflate în trafic scrutau întunericul, ca razele reflectoarelor montate pe submarinele care se scufundă în străfundurile oceanului.

Mituise un paznic din parcare ca să îi dea voie să îşi lase Mercedesul pe carosabil, în faţa unui restaurant din apropiere, unde, la nevoie, putea ajunge imediat. Sigur, exista şi varianta de a lăsa maşina acolo, pornind pe jos după Celestina, dacă aceasta avea chef să facă o plimbare până acasă.

Propunându-şi să se posteze la volanul Mercedesului, de unde să ţină sub supraveghere intrarea în galeria de artă, Junior vru să vadă cât era ceasul, în timp ce se îndrepta spre maşină. Rolexul, pe care îl purta îndeobşte la încheietura mâinii, dispăruse.

Înlemni, cu câţiva paşi înainte de a ajunge la maşină, străfulgerat de presentimentul unei fatalităţi oribile.

Brăţara de aur a ceasului se fixa pe mână printr-un mecanism automat cu clapetă, care, o dată desfăcută, lăsa ceasul să alunece uşor peste palmă. Junior realiză subit că brăţara i se desfăcuse de la încheietura mâinii atunci când braţul îi rămăsese agăţat de cordonul impermeabilului lui Neddy. Cadavrul se desprinsese, până la urmă, răsturnându-se în tomberon, dar trăsese şi ceasul lui Junior după el.

Deşi Rolexul pe care îl pierduse acum era un ceas scump, lui Junior nu-i păsa de paguba financiară. Dacă voia, putea să-şi cumpere grămezi de Rolexuri, pe care să le poarte înşirate de la încheietura mâinii până la umăr.

Posibilitatea de a fi lăsat o amprentă de deget clară, pe geamul ceasului, era aproape exclusă. Iar brăţara avea o textură prea complicată ca să poată rămâne pe ea vreo amprentă utilă poliţiei.

Pe spatele carcasei ceasului, totuşi, erau gravate, ca amintire, câteva cuvinte incriminatoare: *Lui Eenie/Cu dragoste/Tammy Bean.*

Tammy – frumoasa finanţistă, marea iubitoare de pisici – cu care fusese combinat de la Crăciunul anului 1965 până în februarie 1966, îi dăruise ceasul, în schimbul comisioanelor de afaceri şi a superbelor partide de sex pe care i le oferise el.

Junior era uluit că, după aproape doi ani, târfa îşi făcuse iarăşi apariţia în viaţa lui, ca să-l distrugă. Zedd ne învaţă că prezentul este doar o clipă între trecut şi viitor, ceea ce înseamnă că nu ne rămân decât două opţiuni – să trăim în trecut sau în viitor; trecutul, fiind încheiat şi consumat, nu are nici un fel de consecinţe, decât dacă insistăm să îl facem mai puternic prin refuzul nostru de a trăi, netrăind întru totul în viitor. Junior se străduia întotdeauna să trăiască în viitor şi avea impresia că reuşea acest lucru, însă, în mod limpede, nu învăţase, încă, să aplice eficient înţelepciunea lui Zedd, deoarece trecutul continua să-l ajungă din urmă. Decât să fi rupt pur şi simplu relaţia cu ea, mai bine o sugruma, sau mai bine o sugruma şi îi căra cadavrul cu maşina în Oregon, ori mai bine îi dădea brânci jos dintr-un turn de apă, sau mai bine o ciomăgea cu un sfeşnic de bronz şi o arunca în fundul Lacului de la Carieră, cu Rolexul ei cu tot îndesat în gură.

Poate că, într-adevăr, nu îşi însuşise perfect chestia asta cu trăitul în viitor, dar la capitolul furie acţiona extraordinar.

Poate că ceasul nu va fi descoperit o dată cu cadavrul. Poate că se înţepenea în maldărele de gunoaie, de unde arheologii îl vor dezgropa peste două mii de ani.

„Poate” nu spun decât copiii, ne învaţă Zedd în *Acţionează acum, gândeşte mai târziu: Să învăţăm să avem încredere în instinctele noastre.*

Putea s-o împuşte pe Tammy Bean după ce îl omora pe Bartholomew, putea s-o lichideze până se făcea ziuă, pentru ca poliţia să nu-i mai poată da de urmă tipei, ca s-o pună să-l identifice pe „Eenie”. Ori se putea întoarce pe

stradelă, unde să se bage în tomberon, ca să îşi recupereze Rolexul.

Ca şi cum ceaţa ar fi fost un gaz paralizant, Junior stătea încremenit în mijlocul trotuarului. N-avea nici un chef să se bage în tomberonul acela.

Dar fiind nemilos de sincer cu el însuşi, ca de obicei, recunoscu în sinea lui că a o ucide pe Tammy nu rezolva nicidecum problema. Nu era exclus ca tipa să le fi povestit prietenilor şi colegilor despre Rolex, aşa cum precis se lăudase în faţa altor femei cu senzaţionalele lui performanţe sexuale. În cele două luni de relaţii amoroase cu femeia-pisică, fuseseră destui cei care o auziseră vorbind despre Eenie. Nu putea să o ucidă pe Tammy şi pe toţi prietenii şi colegii ei, cel puţin nu într-un grafic de timp rezonabil, care să zădărnicească eforturile poliţiei de a-l depista.

Într-o trusă de urgenţă din portbagaj avea o lanternă. O scoase şi amelioră bacşişul pentru parcare.

Din nou, pe stradelă. Nu prin galeria înţesată de imbecili. Ci în lungul străzii, cu paşi iuţi.

Dacă nu găsea Rolexul şi nu revenea la maşină înainte de încheierea recepţiei, pierdea cea mai bună ocazie de a da de Bartholomew, prin intermediul Celestinei.

În depărtare, un claxon de troleibuz. Sonor şi clar, în ciuda ceţii care punea surdină tuturor zgomotelor.

Lui Junior îi veni în minte o scenă dintr-un film vechi, la care voia să se uite Naomi, o poveste de dragoste din timpul Ciumei negre: o căruţă trasă de cai târându-se pe străzile medievale ale Londrei sau ale Parisului, în timp ce vizitiul suna dintr-un clopot şi striga: „Aduceţi-vă morţii, aduceţi-vă morţii!”. Dacă în oraşul San Francisco ar exista un serviciu atât de propice, nici nu ar mai fi trebuit să-l azvârle pe Neddy Gnathic în tomberon.

Pavele umede şi asfalt spart. Repede, repede. Pe lângă fereastra toaletei pentru bărbaţi, unde lumina era aprinsă.

Junior îşi făcea griji la gândul că exista riscul de a nu mai nimeri tomberonul. Preferă, însă, să nu aprindă lanterna, apreciind că se putea orienta mai bine dacă întunericul şi

ceaţa erau la fel ca mai devreme. Într-adevăr, aşa se şi întâmplă: Junior recunoscu tomberonul, imediat ce ajunse în dreptul lui.

După ce îşi vârî lanterna sub betelia pantalonilor, se apucă de gura tomberonului, cu ambele mâini. Metalul era zgrunţuros, rece şi ud.

Un tâmplar competent se pricepe să mânuiască ciocanul, cu mişcări fine şi elegante, aidoma unui dirijor de orchestră. Un poliţai care dirijează circulaţia ştie să facă adevărate numere de balet. Totuşi, dintre toate muncile umile pe care bărbaţii şi femeile le pot preschimba în poeme vizuale, folosindu-şi agilitatea şi graţia atletică, căţăratul pe un tomberon şi coborârea în interiorul acestuia sunt lipsite aproape de orice frumuseţe.

Junior se săltă pe ladă, încălecă peste marginea de sus, sări peste aceasta şi se aruncă înăuntru, cu intenţia de a ateriza în picioare. Rată, însă, săritura, se izbi cu umărul de peretele din spate al tomberonului, căzu în genunchi, iar apoi se prăbuşi pe burtă, cu faţa în gunoi.

Întrucât corpul lui funcţionase ca o limbă de clopot în interiorul tomberonului, Junior provocase un zgomot reverberant şi puternic, care răsuna aidoma unui dangăt jalnic, cu un ecou solemn în zidurile clădirilor din jur, înapoi şi înainte prin noaptea pâcloasă.

Zăcea nemişcat, aşteptând revenirea liniştii, ca să poată auzi dacă puternicul gong nu scosese lumea în stradă.

Lipsa unor duhori oribile indica faptul că nu nimerise într-un tomberon plin cu deşeuri organice. Pipăind şi bâjbâind cu mâinile în jurul lui, conchise că aproape totul era în pungi de plastic pentru gunoi, care păreau relativ moi – probabil resturi de hârtie.

Totuşi, în partea dreaptă, simţea un obiect mai dur decât ar fi fost nişte hârtii într-o pungă, un fel de masă colţuroasă. Când gongul care îi zdruncinase creierii se stinse complet, dându-i posibilitatea de a judeca mai limpede, Junior realiză că se proptise cu obrazul drept de o chestie umedă, vag caldă şi dezgustătoare.

Dacă masa aceea colţuroasă era Neddy, atunci chestia vag caldă şi umedă nu putea fi decât limba mortului strangulat.

Strâmbându-se scârbit, Junior se trase de lângă chestia aceea, indiferent ce-o fi fost ea, scoase lanterna şi ciuli urechile după orice eventual zgomot de pe stradelă. Nici o voce. Nici un foşnet de paşi. Doar zgomotele îndepărtate ale traficului auto, atât de înfundate de pâclă, încât semănau cu mârâitul, mormăitul şi hârâitul ameninţător al unor fiare sălbatice bântuind după pradă prin ceaţa urbei.

În cele din urmă, aprinse lanterna, luminând înspre Neddy – tăcut în moarte, cum nu fusese niciodată în viaţă: zăcea pe spate, cu capul întors spre dreapta, cu limba umflată spânzurând obscen afară.

Junior se frecă viguros cu mâna pe obrazul lins de cadavru. Pe urmă, se şterse pe impermeabilul muzicantului.

Bine că luase o doză dublă de medicamente antiemetice. În ciuda provocării de acum, avea stomacul tare şi solid ca un seif bancar.

Neddy nu mai părea aşa de palid la faţă ca înainte. O tentă cenuşie, poate chiar albăstruie, îi întuneca pielea.

Rolexul. Întrucât cea mai mare parte a gunoiului din lada uriaşă era ambalat în pungi, găsirea ceasului nu avea să fie aşa de dificilă, cum se temuse Junior.

În regulă, atunci.

În regulă.

Trebuia să acţioneze, să efectueze căutările, să dea de ceas şi să iasă naibii de-acolo, numai că nu se putea abţine să nu se holbeze la muzicant. Ceva la cadavrul acesta îi crea o stare de nervozitate – pe lângă faptul că era mort şi scârbos, iar, dacă era prins acolo cu el, direct la camera de gazare nimerea.

Desigur, nu era prima întâlnire a lui Junior cu un cadavru, în ultimii ani, se obişnuise perfect cu prezenţa morţilor, mai bine decât un antreprenor de pompe funebre, chiar. Pentru el, cadavrele deveniseră ceva normal, ca şi formele de prăjituri pentru un cofetar.

Cu toate acestea, inima i se zbătea puternic sub coaste, iar de frică se umpluse de pete roşii pe ceafă.

Morbidă ca un vultur când dă târcoale unui stârv, atenţia i se fixă pe mâna dreaptă a pianistului. Mâna stângă era deschisă, cu palma în jos. Însă dreapta era făcută pumn, cu palma strânsă în sus.

Se întinse spre pumnul mortului, fără să aibă totuşi curajul de a-l atinge. Se temea că, dacă îi desfăcea cu forţa degetele rigide, avea să descopere în palma mortului o monedă.

Ridicol. Imposibil.

Dar dacă totuşi?

Atunci, nu te uita.

Concentrează-te. Concentrează-te asupra Rolexului.

Degeaba, atenţia lui rămânea fixată asupra mâinii aflate sub fasciculul de lumină al lanternei: patru degete subţiri, lungi, albe ca varul îndoite spre podul palmei; degetul mare, întins drept în sus, ca şi cum Neddy solicita să fie scos din tomberon, din moarte, şi dus înapoi la pianul lui din restaurantul de pe Nob Hill.

Concentrează-te. Frica nu trebuie să alunge furia.

Aminteşte-ţi de splendoarea turbării. Canalizează-ţi furia şi fii un învingător. Acţionează acum, gândeşte mai târziu.

Cu o răbufnire violentă, Junior desfăcu brutal pumnul mortului – dar nu găsi în palmă nici o monedă. Nici un fel de monedă. Nimic. Zero.

Îi venea să râdă de el însuşi, însă îşi aminti de râsul lui înspăimântător, din toaleta pentru bărbaţi, când îi venise ideea să-l îndese pe Neddy Gnathic cu capul în veceu. Aşa că îşi prinse strâns limba între dinţi, gata să-i dea sângele aproape, sperând să împiedice sunetul acela sinistru care ieşise mai devreme din el.

Rolexul.

Întâi, se apucă să caute în jurul mortului, gândindu-se că poate ceasul rămăsese încă agăţat de cordon sau de vreuna dintre bentiţele de la mâneci. Degeaba, ghinion.

Îl răsuci pe Neddy într-o rână, dar dedesubt nu era nici un ceas de aur, aşa că îl lăsă pe muzicant să cadă la loc, pe spate.

Intervenise, însă, ceva mai rău decât ideea că în pumnul mortului se afla poate o monedă: Junior avea senzaţia că ochii lui Neddy îl urmăreau, în timp ce el scormonea sub pungile cu gunoi.

Ştia că singura mişcare din ochii aceia ficşi şi fără văz era reflecţia zburdalnică a fasciculului de lumină al lanternei, în timp ce el căuta prin gunoaie. Ştia că era iraţional, dar nu-i venea să se întoarcă, totuşi, cu spatele la cadavru. În mod repetat, în toiul căutărilor, ridică brusc capul, uitându-se spre Neddy, convins că zărise cu coada ochiului cum mortul îl urmărea cu privirea.

Pe urmă, i se păru că aude nişte paşi pe alee.

Stinse lanterna şi încremeni ghemuit pe o beznă totală, rezemându-se de un perete al tomberonului ca să nu-şi piardă echilibrul, din cauză că stătea cu tălpile picioarelor înfipte în straturi alunecoase de saci de gunoi umezi de la ceaţă.

Chiar dacă cineva venea pe alee, paşii se opriseră, în clipa în care Junior încremenise ca să ciulească urechile mai bine. Ar fi auzit orice zgomot, şi dacă inima îi bubuia aşa de tare în piept. Pâcla groasă înăbuşea orice sunet de pe stradelă.

Cu fiecare minut care trecea de când stătea ghemuit cu capul înclinat, respirând în surdină cu gura deschisă, Junior căpăta tot mai mult convingerea că auzise, într-adevăr, nişte paşi apropiindu-se. Avea cumplita certitudine că exista cineva afară, în faţa tomberonului, cu capul înclinat şi respirând ca şi el cu gura deschisă, cu urechile ciulite la orice zgomot făcut de Junior, la fel cum Junior ciulea urechile la orice zgomot făcut de acea persoană.

Şi dacă…

Nu. Fără nici un şi dacă. Nu voia să intre în panică.

Da, dar şi dacă…

Cuvântul „poate” e pentru copii, însă Caesar Zedd omisese să ofere şi o reflecţie profundă cu ajutorul căreia

să se poată scăpa de „şi dacă” într-un mod la fel de eficient.

Şi dacă spiritul malefic al lui Thomas Vanadium, încăpăţânat, egoist, lacom, hrăpăreţ, rău, psihopat, care îl mai urmărise o dată pe Junior pe o altă stradelă, în plină zi, se ţinuse după el şi aici, în acest ceas fantomatic al serii, şi dacă acel spirit se afla chiar acum afară, lângă lada de gunoi, şi dacă închidea capacul bifurcat şi petrecea un drug prin inelele ivărului, şi dacă Junior rămânea prins în capcană aici, alături de cadavrul bine strangulat al lui Neddy Gnathic, şi dacă lanterna nu mai funcţiona, şi pe urmă dacă în bezna neagră ca smoala îl auzea pe Neddy spunând: „Doreşte cineva o melodie anume?”

69

Cer roşu în zori, pericol pe mări; cer roşu-n amurg, fericire pe mări.

Probabil că, în acel asfinţit de ianuarie, în timp ce Maria Elena Gonzalez mergea cu maşina spre sud, de-a lungul coastei, venind de la Newport Beach, toţi mateloţii de pe mare şi-au luat sticlele cu rom ca să sărbătorească cerul ca un punci gustos: cireşe coapte în vest, portocale roşii deasupra, struguri negri în est.

Barty, care şedea pe bancheta din spate a automobilului, lângă Agnes, nu se putea bucura, însă, de această privelişte care îi încânta pe marinari. Nu putea vedea nici cum cerul purpuriu îşi studia chipul în oglinda oceanului, sau cum o îmbujorare fierbinte licărea pe valuri ori cum, molcom, vălul nopţii reda cerului veşmintele lui modeste.

Agnes se gândea dacă să îi descrie băiatului orb acest apus de soare, însă ezitarea i se preschimbă în reţinere, aşa că atunci când se iviră stelele nu îi povestise încă nimic despre splendoarea ultimului act al zilei. În primul rând, se

temea ca descrierea ei să nu fie prea departe de realitate şi, de asemenea, nu voia ca vorbele ei nepotrivite să întunece poate preţioasele amintiri ale lui Barty despre alte amurguri, pe care le văzuse. Dar mai ales, totuşi, renunţă la orice remarcă despre acel spectacol al naturii, fiindcă îi era frică, de fapt, că procedând astfel n-ar fi făcut decât să-i amintească lui Barty de tot ceea ce pierduse.

Aceste ultime zece zile fuseseră cele mai dificile din viaţa ei, mai grele chiar decât acelea care urmaseră după moartea lui Joey. Atunci, deşi pierduse simultan un soţ, un iubit blând şi un prieten adevărat, avusese credinţa ei nestrămutată, la fel ca şi bucuria adusă de fiul nou-născut şi de tot ceea ce promitea viitorul lui. Îl avea, în continuare, pe fiul ei preaiubit, chiar dacă viitorul lui fusese oarecum întinat; îi rămăsese şi credinţa, deşi împuţinată şi oferindu-i mai puţină consolare decât înainte.

Perioada de internare a lui Barty în Hoag Presbyterian se prelungise din cauza unei infecţii, iar după aceea trebuise să stea trei zile într-un spital de recuperare din Newport. Terapia aici, consta în mare parte în exerciţii de orientare în noua lui lume întunecată, întrucât funcţia vizuală, care nu mai exista la el, nu putea fi reactivată prin mijloacele terapeutice valabile în alte situaţii de criză.

În mod obişnuit, un copil de trei ani e prea mic ca să înveţe să se folosească de un baston de orb, însă Barty nu era un copil obişnuit. Iniţial, nu s-a găsit un astfel de baston potrivit pentru un copil atât de mic, aşa că Barty a început cu un băţ ajustat la o înălţime de aproximativ 66 de centimetri. Până la plecare, în ultima zi, i-au adus un baston special, alb şi cu vârful negru; văzând bastonul şi realizând tot ce implica acest obiect, lui Agnes i se umplură ochii de lacrimi, deşi crezuse, până atunci, că sufletul i se împietrise deja în faţa oricăror dureri.

Învăţarea alfabetului Braille nu era recomandată pentru vârsta de trei ani, însă în cazul lui Barty s-a făcut o excepţie. Agnes a aranjat ca Barty să ia o serie de lecţii, deşi bănuia că băiatul ei putea să deprindă sistemul şi în numai două şedinţe.

Ochii artificiali erau obligatorii. Trebuia să revină în scurt timp la Newport Beach, pentru o a treia probă, înainte de implant. Aceştia nu erau din sticlă, cum se crede îndeobşte, ci constau din nişte globuri subţiri din plastic, care se potriveau perfect sub pleoape, în cavităţile rămase după operaţie. Pe suprafaţa internă a corneei artificiale transparente, irisul artificial era pictat frumos manual, iar mişcarea protezei oculare se realiza legând de conjunctivă muşchii care asigură mobilitatea ochiului.

Deşi fusese destul de impresionată de mostrele de globuri oculare care i se arătaseră, Agnes ştia că acestea nu puteau să aibă acea frumuseţe stranie a ochilor naturali ai lui Barty, cu striurile lor de smarald şi safir. Chiar dacă artistul lucra minunat, vor fi totuşi nişte irisuri pictate de mâna omului, şi nu de Dumnezeu.

Acum, pleoapele nesusţinute pe dinăuntru îi înveleau orbitele goale, peste care Barty purta pansamente groase sub nişte ochelari de soare. Şedea cuminte pe bancheta din spate, cu bastonul proptit lângă el, de parcă ar fi fost costumat pentru un rol dintr-o piesă cu atmosferă dickensiană, plină de copii schilozi şi infirmi.

Jacob şi Edom plecaseră deja cu maşina la Bright Beach, ca să pregătească totul pentru sosirea lui Barty. Acum, coborau în fugă treptele verandei din spatele casei, alergând în continuare pe pajişte, în timp ce Maria parca lângă garajul din fundul curţii.

Jacob intenţiona să care bagajele, iar Edom anunţă că el îl va transporta în braţe pe Barty. Dar băiatul insistă, totuşi, să meargă singur până în casă.

— Dar Barty, se afera Edom, e întuneric afară.

— Sigur, sunt convins, zise Barty.

Când văzu că remarca lui fusese primită cu o tăcere mormântală, Barty se grăbi să adauge:

— Mamă, Doamne, am vrut doar să glumesc.

Cu maică-sa, unchii şi Maria păşind în spatele lui, Barty porni pe alee, fără să se mai încurce cu bastonul: păşea cu piciorul drept pe beton, iar cu piciorul stâng pe iarbă. La un moment dat, ajunse la o protuberanţă în pavaj, la care s-ar

fi zis că se aşteptase. Se opri, cu faţa spre nord, se gândi câteva momente, iar apoi arătă cu degetul spre vest:

— Stejarul e acolo.

— Da, aşa e, confirmă Agnes.

Ştiind deja că arborele acela falnic se afla la nouăzeci de grade în stânga lui, Barty reuşi să localizeze treptele verandei din spate, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

— Perfect, îl încurajă Agnes.

Fără să ezite sau să se grăbească, băiatul începu să traverseze pajiştea spre veranda din spatele casei. Mergea mai drept decât ar fi putut Agnes, cu ochii închişi.

Lângă ea, Edom se întreba:

— Cum ar fi mai bine să facem?

— Lasă-l în pace, îl sfătui ea. Lasă-l să fie Barty.

În faţa lor, sub crengile negre şi larg întinse are copacului falnic, primind continuu murmurele de încurajare ale frunzelor verzi clătinate de adierea vântului, Barty era Barty, hotărât şi neabătut.

Când aprecie că se apropiase de treptele verandei, tatonă terenul cu bastonul. După alţi doi paşi, vârful bastonului se lovi de prima treaptă de jos.

Bâjbâia după balustradă Prinse aerul cu degetele doar de câteva ori. Găsi parapetul. Începu să urce pe verandă.

Uşa de la bucătărie era deschisă şi plină de lumină, însă o rată cu vreo jumătate de metru. Înaintă pipăind zidul din spate al casei, descoperi cadrul uşii şi apoi deschizătura, tatona cu bastonul ca să identifice pragul, după care păşi înăuntru.

Întorcându-se cu faţa spre cei patru adulţi încordaţi, care îl escortaseră înghesuindu-se unii în alţii, Barty spuse:

— Ce-avem de mâncare în seara asta?

De două zile, Jacob făcea toate prăjiturile şi dulciurile preferate ale lui Barty, dar şi gătise. Fetele Mariei erau la sora acesteia, aşa că rămase şi ea la masă.

Edom turnă vin pentru toată lumea, în afară de Barty, care în calitate de oaspete de onoare primi bere fără alcool. Deşi nu aveau ce sărbători, Agnes simţi că i se ridică

moralul tocmai prin atmosfera aceea de normalitate, speranţă şi căldură familială care îi înconjura.

În cele din urmă, după ce terminară de mâncat şi strânseră masa, iar Maria şi unchii plecară la casele lor, Agnes şi Barty înfruntară scările împreună. Mergea în urma lui, ţinând bastonul pe care Barty spusese că ar prefera să nu-l folosească în casă, şi era pregătită în orice moment să-l prindă în braţe, dacă se împiedica şi cădea.

Cu mâna pe balustradă, Barty urcă primele trepte încet de tot. Oprindu-se la fiecare, îşi plimba piciorul înainte şi înapoi pe carpetă, ca să evalueze adâncimea treptei, în comparaţie cu talpa lui mică. Cu vârful pantofului drept, încerca să aprecieze şi distanţa dintre două trepte.

Barty aborda urcatul scărilor ca pe o problemă matematică, de fapt, calculând mişcarea precisă a fiecărui picior şi locul unde trebuia să pună fiecare talpă, pentru a depăşi cu succes obstacolul. Următoarele trei trepte le urcă ceva mai repede, iar apoi continuă cu tot mai multă încredere, pompând din picioare cu o precizie de maşinărie.

Agnes vizualiza, parcă, modelul geometric tridimensional pe care mica ei minune şi-o crease în minte şi pe care fiul ei drag se bizuia acum, ca să ajungă la etajul superior, fără să se împiedice prea rău. Mândria, uimirea şi durerea îi sfâşiau inima în toate direcţiile.

Reflectând la felul inteligent, stăruitor şi lipsit de vaiete în care băiatul ei se învăţase cu întunericul, lui Agnes îi părea rău, acum, că nu îi descrisese amurgul acela uluitor pe care îl văzuse în drum spre casă. Deşi poate n-ar fi găsit cuvintele potrivite pentru a reda splendidul spectacol al naturii, Barty s-ar fi priceput să le prelucreze şi să creeze o imagine în mintea lui; cu talentul lui creator, avea posibilitatea să refacă în închipuire, cu aceeaşi splendoare, lumea pe care o pierduse o dată cu văzul.

Agnes spera ca băiatul să doarmă câteva nopţi, la început, în camera ei, până se reobişnuia cu casa. Barty dori, însă, să doarmă în patul lui.

Agnes se frământa, temându-se ca nu cumva noaptea, dacă Barty voia să meargă la baie, proaspăt trezit din somn

cum era, să nu o ia în direcţia greşită, spre scări, şi să cadă. De trei ori au străbătut amândoi traseul de la uşa camerei lui până la baia de pe hol. Ar fi fost în stare să meargă pe-acest drum şi de-o sută de ori, fără să fie împăcată că totul era în regulă, însă Barty spuse:

— Gata, ştiu, l-am învăţat.

În perioada când Barty stătuse internat în spital, progresaseră de la romanele pentru adolescenţi, de Robert Heinlein, la câteva cărţi de science fiction, scrise de acelaşi autor, dar pentru cititori de toate vârstele. Acum, îmbrăcat în pijama, având ochelarii de soare pe noptieră, însă pansamentele peste pleoape, Barty stătea în pat şi asculta fascinat începutul de la *Double Star.*

Nemaiputând să îşi dea seama, uitându-se la ochii lui, dacă băiatului i se făcuse somn, se bizuia pe el ca să-i spună când să se oprească din citit. La rugămintea lui, închise cartea după 47 de pagini, la sfârşitul capitolului 2.

Agnes se aplecă deasupra lui Barty, spunându-i noapte bună şi sărutându-l.

— Mami, dacă te rog ceva, vrei să faci?

— Sigur că da, scumpete. N-a fost întotdeauna aşa?

Băieţelul împinse la o parte pătura şi se aşeză în capul oaselor, rezemându-se de perne şi de tăblia patului.

— Poate o să-ţi fie greu să faci asta, dar e foarte important.

Aşezându-se pe marginea patului şi luându-l de mână, Agnes îşi fixă privirea asupra buzelor lui, pe când altădată obişnuia să i se uite în ochi:

— Spune-mi.

— Nu fi tristă. OK?

Agnes crezuse că, în tot acest calvar, îşi ferise în general copilul de cumplita suferinţă care îi sfâşia ei inima. În aceasta, ca şi în multe alte situaţii, băiatul se dovedi mult mai perspicace şi mai matur, decât realizase ea. Acum, simţea că greşise în faţa lui, iar această greşeală o durea ca o rană.

— Tu eşti Doamna-cu-Plăcinte.

— Am fost, odată.

— Vei mai fi. Şi, ştii, Doamna-cu-Plăcinte nu e niciodată tristă.

— Ba da, uneori şi Doamna-cu-Plăcinte e tristă.

— Tu faci pe toată lumea să se simtă bine, la fel ca şi Moş Crăciun.

Agnes îl strânse uşor de mână, dar nu se simţea în stare să vorbească.

— Nu dispare nici când îmi citeşti. Mă refer la tristeţea ta. Denaturează povestea, o face mai puţin frumoasă, fiindcă nu mă pot preface că nu aud cât de tristă eşti.

Făcând un mare efort, Agnes izbuti să spună:

— Iartă-mă, dulceaţă mică.

Vocea răsunase, însă, atât de marcată de angoasă, încât până şi ei i se părea stranie.

După câteva momente de tăcere, Barty spuse:

— Mami, tu mă crezi întotdeauna, nu-i aşa?

— Întotdeauna, zise ea, fiindcă ştia că Barty n-o minţise niciodată.

— Te uiţi la mine?

— Da, îl asigură ea, deşi privirea îi coborâse de la gura lui la mânuţa cu care se prinsese de degetele ei.

— Mami, ţi se pare că sunt trist?

Din obişnuinţă, îşi mută atenţia spre ochii lui, fiindcă, deşi oamenii de ştiinţă susţin că ochii propriu-zişi nu pot exprima nimic, Agnes ştia că tot poeţii au dreptate: ca să îţi dai seama de starea inimii ascunse, trebuie să te uiţi întâi acolo unde savanţii nu admit să se uite deloc.

Întâlni pansamentele respingătoare şi realiză subit că, din cauza dublei enucleări a băiatului, nu va mai putea atât de uşor să-i ghicească dispoziţia sufletească şi gândurile. Iată, aşadar, o pierdere mai mică, umbrită până acum de imensul dezastru. Nemaiputând citi în ochii lui, Agnes ştia că trebuia să se priceapă mai bine să observe şi să interpreteze toate nuanţele limbajului lui gestual – modificat, de asemenea, prin orbire – şi ale vocii lui, fiindcă implanturile de plastic pictate de mână nu puteau dezvălui sufletul copilului.

— Ţi se pare că sunt trist? repetă Barty.

Până şi abajurul de mătase al veiozei i se părea lui Agnes că lumina prea puternic şi n-o ajuta deloc, aşa că stinse lampa şi spuse:

— Dă-te mai încolo.

Băieţelul îi făcu loc lângă el.

Zvârlind pantofii din picioare, Agnes se aşeză lângă el pe pat, cu spatele rezemat de tăblie şi ţinându-l în continuare de mână. Chiar dacă întunericul din cameră nu era aşa de adânc ca al lui Barty, Agnes constată că putea să-şi controleze mult mai bine emoţiile, dacă nu-l vedea.

— Cred că eşti trist, băiete. Ascunzi bine totul, dar nu se poate să nu fii trist.

— Dar nu sunt.

— Aiurea, baliverne, cum se zice.

— Nu se zice aşa, replică băiatul, hlizindu-se, care prin lecturile lui aflase nişte cuvinte pe care convenise, împreună cu mama sa, să nu le folosească.

— Poate că nu se spune aşa, dar oricum noi nu acceptăm să rostim ceva mai urât decât baliverne.

— Zău, mami, nu sunt trist. Nu-mi place cum sunt acum, aşa, orb. E... greu.

Glăsciorul lui, melodios ca la toţi copiii, înduioşător prin inocenţa lui, părea prea dulce pentru a vorbi despre nişte lucruri atât de amare.

— Tare greu. Dar tristeţea nu ajută la nimic. Dacă sunt trist nu înseamnă că voi putea vedea din nou.

— Nu, aşa e.

— În afară de asta, sunt orb aici, dar nu sunt orb în toate locurile unde mă aflu.

Din nou, acelaşi lucru.

Enigmatic ca de obicei pe acest subiect, Barty continuă:

— Probabil că nu sunt orb în mai multe locuri decât mă aflu. Mda, fireşte, aş prefera să fiu eu în unul dintre celelalte locuri unde am ochi buni, dar ăsta sunt. Ştii ce?

— Ce?

— Există un motiv pentru care sunt orb în locul acesta, dar nu orb pretutindeni unde mă aflu.

— Care motiv?

— Probabil că aici trebuie să fac un lucru important, pe care nu e nevoie să-l fac pretutindeni unde mă aflu, ceva ce pot face mai bine, dacă sunt orb.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, zise el, după care tăcu câteva clipe. Tocmai asta va fi partea interesantă.

Era rândul ei să tacă.

— Scumpete, sunt foarte nedumerită, în continuare.

— Ştiu, mami. Într-o bună zi voi înţelege totul mai bine şi îţi voi explica şi ţie.

— Abia aştept. Aşa cred.

— Şi astea nu sunt baliverne, să ştii.

— Nici n-am crezut că ar fi. Şi ştii ce?

— Ce?

— Te cred.

— În legătură cu tristeţea?

— În legătură cu tristeţea. Chiar nu eşti trist, or asta… mă uluieşte, pur şi simplu, băiete.

— Mi se întâmplă să mă supăr, recunoscu el. Atunci când încerc să învăţ cum să fac diverse lucruri pe întuneric. Mă scoate din sărite… Îmi lipsesc enorm diverse chestii. Dar trist nu sunt. Şi nici tu nu trebuie să fii tristă, fiindcă strici totul.

— Promit să încerc. Şi ştii ce?

— Ce?

— Poate că nici n-o să trebuiască să mă chinuiesc prea tare, fiindcă tu îmi uşurezi mult sarcina.

Timp de două săptămâni, în inima lui Agnes fusese un vacarm asurzitor de sentimente şi emoţii, însă acum începea să simtă un fel de pace care, dacă persista, putea lăsa loc bucuriei, într-o bună zi.

— Pot să te mângâi pe faţă?

— Să mângâi faţa bătrânei tale mame?

— Tu nu eşti bătrână.

— Ai auzi de piramide. De pe vremea lor sunt şi eu.

— Baliverne.

Fără să greşească, pe întuneric, cu amândouă mâinile îi găsi faţa. O dezmierdă pe frunte. Îi trasă conturul ochilor, cu vârful degetelor. Apoi, nasul, buzele ei. Obrajii.

— Au fost lacrimi, spuse el.

— Au fost, recunoscu ea.

— Dar acum, nu. S-au zvântat toate. Eşti la fel de frumoasă de mângâiat, mami, ca şi de privit.

Agnes îi cuprinse amândouă mâinile şi le sărută.

— Întotdeauna îţi voi cunoaşte faţa, îi promise el. Chiar dacă va trebui să pleci departe şi să lipseşti o sută de ani, îmi voi aminti cum arătai, cum era când te mângâiam.

— Dar nu plec nicăieri, îi făgădui ea.

Îşi dăduse seama după vocea băiatului că acestuia i se făcuse somn.

— E timpul, însă, să pleci în ţara viselor.

Agnes se dădu jos din pat, aprinse lampa şi îl înveli încă o dată pe Barty.

— Spune-ţi rugăciunile în gând.

— Asta făceam.

Îşi puse pantofii şi rămase lângă pat câteva momente, urmărind mişcarea buzelor lui, în timp ce acesta mulţumea pentru toate binecuvântările şi se ruga ca şi altora să le fie date numai bucurii şi fericire.

Apăsând din nou pe întrerupătorul veiozei, spuse:

— Noapte bună, tinere prinţ.

— Noapte bună, regină mamă.

Agnes porni spre uşă, se opri şi se întoarse spre el, pe întuneric:

— Copile?

— Hmmmmm?

— Ţi-am spuse vreodată ce înseamnă numele tău?

— Numele meu… Bartholomew? întrebă el, somnoros.

— Nu. Lampion. Unii dintre strămoşii francezi ai tatălui tău fabricau, probabil, lămpi. Lampionul este o lămpiţă cu gaz şi un coş din sticlă colorată. Printre altele, în zilele acelea de demult, felinarele de acest fel se foloseau la trăsuri.

Zâmbind fără frică în întuneric, asculta respiraţia ritmică a băieţelului adormit.

— Tu eşti micul meu lampion, Barty, şopti ea. Tu îmi luminezi calea.

De mult timp nu mai dormise aşa de profund ca în noaptea aceea, profund cum nu se aşteptase să mai poată dormi vreodată, fără vise chinuitoare şi urâte, fără coşmaruri cu copii suferinzi sau cu maşini care se răstoarnă pe ploaie, ori cu mii de frunze moarte, bătute de vânt pe o stradă pustie, fiecare frunză fiind de fapt un valet de pică.

70

O zi crucială pentru Celestina, o seară unică şi noi perspective la orizont: aici începea existenţa la care visase de când era mică.

Grupuri-grupuri, oaspeţii care participaseră la vernisaj începură să se retragă, însă pentru Celestina emoţiile evenimentului festiv rămâneau acolo, în liniştea creată în urma lor.

Pe mese, tăvile pe care fusese servită mâncarea erau pline doar de firimituri, şerveţele şi pahare goale din plastic, în care se băuse şampanie.

Celestina fusese prea emoţionată ca să mai poată înghiţi ceva. Ţinuse toată seara în mână acelaşi pahar cu şampanie, în care nici nu-şi muiase buzele; degetele ei rămăseseră încleştate pe recipient, ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

Acum, colacul ei de salvare era Wally Lipscomb – obstetrician, pediatru, proprietar de case şi bun prieten – care sosise pe la mijlocul petrecerii. În timp ce o asculta pe Helen Greenbaum, care îi prezenta situaţia tablourilor vândute, Celestina îl strângea tare de mână pe Wally, încât,

dacă în locul palmei acestuia ar fi fost o cupă fină de şampanie, în mod cert ar fi sfărâmat-o.

Potrivit spuselor lui Helen, până la încheierea recepţiei se vânduseră jumătate din picturi, un record pentru galeria de artă. Întrucât expoziţia urma să fie deschisă timp de două săptămâni, Helen prognostica, până la sfârşit, o vânzare totală.

— Acum, din când în când, se va scrie despre tine, o preveni Helen. Să te aştepţi şi la critici mai cârcotaşi, furioşi pe optimismul tău.

— Tăticul m-a blindat deja, o linişti Celestina. Cum spune el, arta dăinuie, dar criticii nu sunt decât nişte insecte bâzâitoare, care trăiesc doar o zi de vară.

Viaţa ei era atât de binecuvântată, încât Celestina ştia că ar putea înfrunta hoarde de lăcuste, darămite câţiva ţânţari.

La rugămintea lui Tom Vanadium, taxiul îl lăsă la o stradă distanţă de noua sa locuinţă – temporară –, la scurt timp după ora zece seara.

Deşi ceaţa mumifiantă înfăşură în mistere albe chiar şi cele mai banale obiecte şi îmbrăca în anonimitate fiecare cetăţean, Vanadium preferă să se apropie de blocul de apartamente, cu cea mai mare discreţie. Indiferent cât avea să locuiască aici, niciodată, până în ultima zi, nu va veni şi nu va pleca pe uşa din faţă şi nici măcar prin garajul de la subsol.

Se îndreptă pe o mică alee spre intrarea de serviciu a clădirii, de la care avea cheia, spre deosebire de toţi ceilalţi chiriaşi. Descuie uşa de fier şi intră într-un mic vestibul cu pereţi cenuşii şi un linoleum cu picăţele albastre.

În stânga, o uşă accesibilă cu cheia pe care o avea deja în mână ducea la scara din spate. În dreapta: un ascensor de serviciu, pentru care i se dăduse o cheie separată.

Urcă până la al treilea dintre cele cinci etaje, cu liftul de serviciu, pe care ceilalţi chiriaşi aveau voie să-l folosească doar atunci când se mutau, fie la venire, fie la plecare, sau când îşi cumpărau mobilă. Fiind prea circulat, celălalt

ascensor, din partea din faţă a clădirii, nu corespundea scopurilor lui.

Apartamentul de la etajul trei, situat exact deasupra locuinţei lui Enoch Cain, fusese închiriat de către Simon Magusson, prin firma lui, imediat ce se externase, în martie 1966, adică în urmă cu 22 de luni.

Până în momentul când această operaţie se va încheia, iar diabolicul Cain va fi adus în faţa unei forme de justiţie, Simon va cheltui, probabil, cam douăzeci-douăzeci şi cinci la sută din onorariul încasat pentru stabilirea responsabilităţii în chestiunea morţii lui Naomi. Avocatul punea mare preţ pe demnitatea şi reputaţia lui.

Şi, cu toate că ar fi negat acest lucru, ba chiar ar fi glumit spunând că, pentru orice avocat, conştiinţa este o răspundere, Simon avea un fel de busolă morală. Când se aventura prea departe pe o traiectorie greşită, acul acela magnetizat din sufletul lui îl conducea înapoi de pe tărâmul celor rătăciţi.

Apartamentul fusese dotat doar cu două scaune pliante tapiţate şi o saltea goală, în camera de zi. Salteaua era pusă direct pe jos, fără vreun suport de pat sau somieră.

În bucătărie, se aflau un aparat de radio, un prăjitor de pâine, o cafetieră, două rânduri de tacâmuri ieftine, câteva farfurii neasortate, castroane şi căni, precum şi un frigider plin cu gustări reci şi gogoşi dulci.

Condiţiile acestea spartane erau pe gustul lui Vanadium. Sosise din Oregon, în seara precedentă, cu trei valize pline de haine şi lucruri personale. Spera ca această combinaţie unică de muncă de detectiv şi de război psihologic, pe care era decis să o aplice, să îi permită să îl prindă în cursă pe Cain, cam într-o lună, până ca dotările minime de aici să înceapă să i se pară prea austere chiar şi lui, pentru care orice încăpere ceva mai mobilată decât o chilie de călugăr era deja barocă. Poate că o lună pentru sarcina propusă reprezenta un termen prea optimist. Pe de altă parte, avusese timp suficient ca să pună la punct o strategie.

Folosind acest apartament drept bază, Nolly şi Kathleen lansaseră mici atacuri în prima fază a războiului, inclusiv

serenadele fantomatice. Lăsaseră curat în urma lor. Într-adevăr, singurul indiciu că trecuseră pe-acolo era un tub de pastă de dinţi uitat pe pervazul ferestrei din living.

Telefonul funcţiona. Vanadium formă numărul administratorului clădirii, Sparky Vox. Sparky avea un apartament pe palierul superior al subsolului cu două niveluri, lângă intrarea în garaj.

La vreo şaptezeci şi ceva de ani, dar viguros şi glumeţ, lui Sparky îi plăcea să-şi mai facă de cap, uneori, la Reno, unde storcea de monede jocurile mecanice şi îşi încerca norocul la câteva partide de 21. Cecurile lunare de la Simon, scutite de impozit, erau primite cu recunoştinţă şi aveau rolul de a garanta cooperarea bătrânului în conspiraţie.

Sparky nu era soi rău şi nici nu se lăsa uşor cumpărat, iar dacă i s-ar fi cerut să toarne pe oricare alt chiriaş, decât Cain, probabil că n-ar fi făcut-o, nici pentru toţi banii din lume. Nu-l putea suferi, însă, pe Cain, care i se părea „ciudat şi sinistru ca un maimuţoi sifilitic”.

Pe Vanadium îl frapă comparaţia cu maimuţoiul sifilitic, părându-i-se bizară, deşi se dovedi, până la urmă, că era o evaluare serioasă, bazată pe experienţă. Pe la vârsta de cincizeci de ani, Sparky lucrase ca mecanic şef la un laborator de cercetări medicale, unde – printre alte proiecte –, nişte maimuţe fuseseră infectate intenţionat cu sifilis, pentru a putea fi studiate ulterior pe tot parcursul vieţii lor. În fazele terminale, unele dintre primate căpătau un comportament exagerat şi revoltător, pregătindu-l într-un fel pe Sparky pentru întâlnirea lui viitoare cu Enoch Cain.

În seara precedentă, în apartamentul de la subsol al administratorului, împărţind amândoi o sticlă de vin, Sparky îi povestise lui Vanadium nenumărate poveşti fioroase despre Cain: Seara când s-a împuşcat în degetul de la picior. Ziua când a fost salvat dintr-o transă provocată prin meditaţie, la care se adăugase şi blocarea vezicii urinare, ziua în care iubita lui psihopată a adus un porc pitic în apartamentul lui Cain, când acesta era plecat, şi l-a îndopat cu laxative, închizându-l în dormitor…

După câte suferise din cauza lui Cain, Tom Vanadium se surprinse râzând, totuşi, de toate aceste relatări savuroase despre păţaniile neplăcute prin care trecuse ucigaşul de nevastă. Într-adevăr, râsul i se păruse o lipsă de respect faţă de memoria Victoriei Bressler şi a lui Naomi, iar Vanadium oscila, acum, între dorinţa de a auzi şi alte povestiri, pe de o parte, şi sentimentul că orice valoare de amuzament depistată într-un om ca Junior Cain ar lăsa o pată pe suflet, pe care nici un fel de penitenţă nu ar mai putea-o şterge vreodată.

Sparky Vox – cu mai puţine cunoştinţe de teologie şi filozofie decât musafirul său, dar cu o profunzime spirituală pe care orice iezuit foarte educat nu putea decât să o admire, fie şi cu părere de rău – îl ajutase pe Vanadium să scape de aceste mustrări de conştiinţă. „*Problema este că filmele şi cărţile fac ca răul să pară senzaţional, palpitant, când de fapt lucrurile nu stau deloc aşa. Răul e plictisitor, deprimant şi stupid. Toţi criminalii umblă după senzaţii tari, dar ieftine şi după bani nemunciţi, iar când le obţin, nu-şi doresc decât aceleaşi lucruri, iarăşi şi iarăşi. Sunt oameni găunoşi, goi pe dinăuntru, anoşti, care n-ar fi în stare să-ţi ofere nici cinci minute de conversaţie interesantă, dacă ai avea oribilul noroc de a te trezi la o petrecere înţesată de ei. Poate că unii dintre ei au o inteligenţă de maimuţă, în unele momente, dar deştepţi nu sunt aproape niciodată. În mod cert, Dumnezeu vrea ca noi să râdem de aceşti imbecili, fiindcă dacă nu râdem de ei, atunci, într-un fel sau altul, îi respectăm. Dacă nu îţi baţi joc de un nemernic ca Junior Cain, dacă ţi-e prea frică de el sau dacă doar îl priveşti cu un aer foarte solemn, atunci înseamnă că îi acorzi mai mult respect, decât consider eu că ar fi permis. Mai vrei un pahar cu vin?*”

Acum, după douăzeci şi patru de ore de la acea discuţie, când Sparky răspunse la telefon şi auzi vocea lui Tom Vanadium, zise: „Ţi-e urât singur? Mai am o sticlă de Merlot, soră cu aia de ieri.”

— Mulţam, Sparky, dar în seara asta, nu. Mă gândesc să arunc o privire la etajul de jos, dacă bătrânul Nouă-degete-

de-la-picioare nu-i imobilizat acasă, cu vreun nou blocaj de vezică.

— Ultima oară când m-am uitat, nu i-am văzut maşina. Stai să mai verific o dată.

Sparky puse receptorul jos şi se duse să se convingă în garaj. Când se întoarse, zise:

— Nooo, e plecat. Când chefuieşte, vine foarte târziu.

— Dar îl auzi când se întoarce?

— Da, dacă îmi propun asta.

— Dacă apare în următorul ceas, sună-mă la el în apartament, ca să spăl putina.

— S-a făcut. Uită-te bine la tablourile alea pe care le colecţionează. Lumea dă bani grei pe ele, chiar şi oamenii care nu sunt smintiţi la cap.

Wally şi Celestina se duseră să cineze la restaurantul armenesc, de unde el cumpărase mâncare pentru acasă, în ziua aceea din 1965, când le scăpase, pe ea şi pe Angel, de persecuţiile lui Neddy Gnathic. Feţe de masă roşii, veselă albă, lambriuri din lemn închis la culoare, mănunchiuri de lumânări în pahare roşii pe fiecare masă, miros de usturoi, ardei prăjiţi şi mâncăruri gustoase – plus un personal simpatic, format în mare parte din familia patronilor – creau o atmosferă adecvată pentru conversaţie intimă şi pentru celebrare, iar Celestina spera să aibă parte de ambele, întrucât ziua aceasta promitea să fie crucială din mai multe puncte de vedere.

Ultimii trei ani îi oferiseră şi lui Wally multe motive de sărbătorire. După ce vânduse cabinetul medical şi făcuse o pauză de opt luni de la programul de şaizeci de ore pe săptămână, îndurat atâta vreme, îşi oferise serviciile medicale, pe gratis, săptămânal, timp de douăzeci şi patru de ore, la o clinică pediatrică, îngrijind copii nevoiaşi. Trudise din greu toată viaţa şi făcuse economii cu multă conştiinciozitate, aşa că acum se putea concentra doar asupra activităţilor care îi furnizau cele mai mari satisfacţii.

Fusese ca o mană cerească pentru Celestina, având în vedere că dragostea lui pentru copii şi un nou spirit jucăuş

pe care şi-l descoperise fuseseră revărsate asupra lui Angel. Pentru aceasta, el era unchiul Wally, pe care îl alinta cu tot felul de apelative nostime: Waddling Wally, Wobbly Wally, „ Wally Walrus, Wally Werewolf. Wally Wit Duh Funny Accents. Wiggle-Eared Wally. Whistling Wally. Wrangler Wally. Da, el era Good Gooly Wally the Friend of All Polliwogs. Angel îl adora, îl *adora,* iar el n-ar fi putut s-o iubească mai mult nici dacă ar fi fost unul dintre fiii lui morţi. Supraaglomerată din cauza cursurilor la facultate, a slujbei ca ospătăriţă, a pictatului, Celestina putea conta oricând pe Wally, care avea priceperea necesară pentru a se ocupa de educaţia fetiţei. Wally nu era numai unchiul onorific al lui Angel, ci şi tatăl ei, în toate sensurile, cu excepţia celui legal şi biologic; nu era numai medicul ei, ci şi un înger păzitor, care se frământa la cea mai banală febră şi îşi făcea griji, gândindu-se la vulnerabilitatea unui copil în faţa lumii.

— Eu plătesc, insistă Celestina, când se instalară. Sunt acum o artistă de succes, cu un număr neştiut de critici, care abia aşteaptă să mă sfâşie.

Wally înşfăcă lista de vinuri, până ca Celestina să apuce să se uite pe ea.

— Dacă tu plăteşti, atunci am să comand tot ce costă mai mult, indiferent ce gust ar avea.

— Mi se pare rezonabil.

— Chateau Le Bucks, 1886. Cu suma indicată aici, putem bea o sticlă din asta sau poţi să-ţi cumperi maşină nouă, însă, eu unul, consider că setea primează în faţa mijlocului de transport.

— L-ai văzut pe Neddy Gnathic?

— Unde? zise el, uitându-se în jur, prin restaurant.

— Nu, la recepţie.

— Dar n-a fost!

— După cum se purta acolo, ai fi jurat că ne găzduise pe mine şi pe Angel, ferindu-ne de cele mai oribile intemperii, când de fapt ne-a dat pe uşă afară, lăsându-ne să îngheţăm sloi.

Amuzat, Wally spuse:

— Vouă, artiştilor, vă place mult să dramatizaţi – sau poate uit eu de viscolul din San Francisco, din 1965?

— Cum, nu-ţi aduci aminte că se schia pe Lombard Street?

— Oh, da, mi-amintesc acum. Urşi polari devorând turişti în Union Square, haite de lupi bântuind printre vile.

Faţa lui Wally Lipscomb, lungă şi îngustă ca întotdeauna, nu mai semăna deloc cu mutra aceea acră de cioclu, pe care o avusese cândva, ci mai degrabă cu o mască de cauciuc, cum folosesc clovnii la circ, când îţi provoacă râsul, fie încruntându-se exagerat, fie rânjind prosteşte. Celestina vedea acum o căldură sufletească, acolo unde cândva văzuse nepăsare, vulnerabilitate, unde cândva văzuse o inimă blindată, mari speranţe, unde cândva văzuse deznădejde; vedea bunătatea şi amabilitatea, acolo unde existaseră dintotdeauna, însă în cantităţi mult mai generoase, acum. Iubea acest chip cu trăsături lungi şi înguste, fără pretenţii, minunat, şi îl iubea pe bărbatul care avea acest chip.

Existau atâtea argumente împotriva ideii că ar putea forma un cuplu fericit. În această eră, când se presupune că rasa nu mai contează, pare uneori să conteze tot mai mult, de la an la an. Şi vârsta conta, iar la cincizeci de ani, Wally era mai mare decât ea cu douăzeci şi şase de ani, adică suficient cât să-i poată fi tată, aşa cum tatăl ei, calm, dar pertinent – şi în mod repetat! – nu ar omite să remarce. El era foarte şcolit, cu multiple titluri medicale, pe când ea urmase doar facultatea de arte plastice.

Şi, totuşi, chiar dacă obstacolele ar fi fost de două ori mai mari, venise momentul să exprime în cuvinte ceea ce simţeau unul pentru celălalt şi să decidă ce aveau de gând să facă în această privinţă. Celestina ştia că dragostea pe care i-o purta Wally era profundă, intensă şi promiţătoare de pasiune, ca şi iubirea ei pentru el; din respect pentru ea şi poate fiindcă bărbatul acesta duios se îndoia de dezirabilitatea lui, Wally încerca să ascundă adevărata forţă a sentimentelor lui, ceea ce era convins că şi reuşise, deşi în realitate radia de dragoste. Sărutările lui pe obraz,

cândva ca de la frate la soră, mângâierile lui, privirile lui admirative continuau să fie caste, însă tot mai tandre o dată cu trecerea timpului; iar când o ţinea de mână – ca la galeria de artă, în această seară – fie ca o dovadă de susţinere sau doar pentru a o proteja când traversau vreo stradă aglomerată, se putea spune că dragul de Wally se topea de dor, cum mai văzuse Celestina în şcoala generală, când băieţi de treisprezece ani, cu priviri pline de cea mai pură adoraţie, rămâneau încremeniţi şi muţi din cauza conflictului dintre alean şi lipsa de experienţă. De trei ori, în ultima vreme, i se păruse că Wally avea să-şi mărturisească sentimentele, aşteptându-se probabil s-o surprindă, dacă nu chiar s-o şocheze, însă niciodată nu se ivise un moment prielnic.

Pentru ea, suspansul care se intensifică pe parcursul cinei nu prea avea de-a face cu întrebarea dacă Wally o va cere sau nu de nevastă, fiindcă, în cazul în care el nu aducea în discuţie subiectul de data asta, ea era decisă să preia iniţiativa. În schimb, Celestina era încordată, fiindcă nu ştia dacă Wally se aştepta să o determine să se culce cu el doar fiindcă îi declara că o iubea.

În această privinţă, era foarte indecisă. Îl dorea, voia s-o ţină în braţe şi s-o dezmierde, să-l satisfacă şi să o satisfacă. Numai că, totodată, era fiică de pastor: ideea de păcat, cu toate consecinţele lui, era poate mai puţin înrădăcinată în unele fiice de bancheri sau brutari, decât în fata unui cleric baptist. Celestina reprezenta un anacronism în această eră a sexului facil, virgină, fiindcă aşa alesese ea, şi nu din lipsă de ocazii. Deşi citise recent un articol dintr-o revistă, care susţinea că şi în această epocă a amorului liber, patruzeci şi nouă dintre mirese sunt virgine în ziua nunţii, Celestina tot nu credea că aceasta era situaţia şi presupunea că dăduse întâmplător peste o publicaţie care visa la lumi caste, altele decât realitatea crudă de acum. Nu era deloc o mironosiţă, dar nici o mare risipitoare, or onoarea ei era o comoară care nu trebuia disipată nesăbuit. Onoarea! Parcă ar fi o fecioară de pe vremuri, suferind într-un vechi castel, în aşteptarea lui Sir

Lancelot. Nu sunt numai virgină, sunt un monstru! Dar şi lăsând deoparte, câteva momente, ideea de păcat, pornind de la ipoteza că onoarea de fecioară e demodată ca un jupon cu sârmă, Celestina tot prefera să aştepte, să savureze gândul intimităţii, să lase aşteptarea înfrigurată să se înfiripe şi să înceapă viaţa lor conjugală împreună, fără nici cea mai mică posibilitate de regret. Cu toate acestea, decisese că, dacă el era pregătit să îi împărtăşească dragostea, cum fusese pe punctul de a face de trei ori deja, atunci va lăsa şi ea deoparte toate prejudecăţile în numele iubirii şi se va cuibări lângă trupul lui, dăruindu-se toată.

De două ori în timpul cinei, Wally s-a apropiat oarecum de subiect, însă imediat apoi l-a evitat, de fiecare dată născocind ceva fără relevanţă sau povestind vreo nostimadă de-a lui Angel.

Mai aveau fiecare doar câte o înghiţitură de vin şi studiau deja meniul de deserturi, când Celestina începu să se întrebe dacă, în ciuda tuturor instinctelor şi a indiciilor, nu se înşelase, totuşi, în privinţa sentimentelor lui Wally. Semnele păreau clare, dar dacă radiaţia lui nu însemna dragoste, atunci însemna că era periculos de radioactiv – dar, totuşi, poate se înşela. Era o femeie cu multă intuiţie, chiar sofisticată în anumite privinţe, cu percepţiile crude ale unui adevărat artist; totuşi, în problemele de iubire, era o inocentă, poate chiar mai naivă decât realiza ea. În timp ce parcurgea lista de prăjituri, tarte şi îngheţate de casă, pe Celestina o cuprindeau tot mai multe îndoieli, iar când începu să o obsedeze ideea că poate Wally nu o iubea aşa, dori cu desperare să afle, să pună capăt suspansului, fiindcă dacă ea nu însemna pentru el ceea ce el însemna pentru ea, atunci tăticul va trebui să accepte convertirea ei la catolicism, fiindcă ea şi Angel vor trebui să îşi vindece rănile sufleteşti la mănăstire.

Aşadar, citind în continuare despre tot felul de dulciuri, suspansul deveni insuportabil, îndoielile prea insidioase, aşa că, la un moment dat, Celestina ridică privirea şi zise,

cu un fel de mânie copilărească în voce, care nu-i convenea deloc:

— Poate că nu e locul, poate că nu e momentul, acum, sau poate e momentul, dar nu e locul, sau locul, dar nu momentul, sau poate momentul şi locul sunt în regulă, dar vremea de afară nu e potrivită, nu ştiu – Oh, Doamne, îndură-te – însă efectiv trebuie să ştiu dacă poţi, dacă eşti, ce simţi, dacă simţi, adică, dacă crezi că ai putea simţi…

În loc să se holbeze la ea, ca şi cum ar fi fost posedată de vreun demon gângav, Wally scoase repede din buzunar o cutiuţă şi o întrebă pe şleau:

— Vrei să te măriţi cu mine?

O lovi pe Celestina cu marea întrebare, *uriaşa* întrebare, exact când se oprise din bâlbâială ca să tragă adânc aer în piept, la care inhalarea aceasta panicată i se opri în piept, cu atâta îndărătnicie, încât simţea că va avea nevoie de medicii de la ambulanţă ca să mai poată respira din nou, însă atunci Wally deschise cutia, dezvăluind un superb inel de logodnă, la vederea căruia răsuflarea înţepenită explodă din ea, iar apoi putu respira perfect, deşi se smiorcăia şi scâncea şi se ştergea la ochi. „Te iubesc, Wally.”

Zâmbind cu gura până la urechi, dar cu o undă ciudată de îngrijorare întipărită pe faţă, pe care Celestina o sesiza şi aşa, printre lacrimi, Wally zise:

— Asta înseamnă că… da?

— Mă întrebi dacă te voi iubi mâine, poimâine, veşnic? Sigur, veşnic, Wally, pentru totdeauna.

— Te întrebam dacă te măriţi cu mine?

— Dar nu asta m-ai întrebat? exclamă ea, din nou contrariată.

— Şi asta mi-ai răspuns?

— Oh! făcu ea, tamponându-se la ochi cu podul palmelor. Stai! Hai să mai încercăm o dată. Pot să mă descurc mai bine, sunt convinsă de asta.

— Şi eu la fel.

Wally închise capacul cutiuţei. Respiră adânc. Deschise din nou cutia:

— Celestina, când te-am cunoscut, inima mea bătea, dar era moartă. Era rece inima mea. Credeam că nu se va mai încălzi niciodată, însă datorită ţie, e caldă acum. Mi-ai redat viaţa, iar acum vreau să-ţi dăruiesc ţie toată viaţa mea. Vrei să te măriţi cu mine?

Celestina întinse mâna stângă, care îi tremura aşa de rău, încât era să răstoarne paharele de vin:

— Da, vreau.

Nici unul dintre ei nu era conştient de faptul că idila lor, cu toate stângăcia şi splendoarea ei, concentrase atenţia tuturor celor prezenţi în restaurant. Ovaţiile care izbucniră când Celestina acceptă propunerea lui de a-i deveni soţie o făcură să tresară; fără să vrea, lovi inelul din mâna lui Wally, tocmai când acesta încerca să i-l pună pe deget. Inelul sări de câteva ori pe masă, amândoi bâjbâind după el, Wally îl prinse, iar de data asta era logodită cum se cuvine, în aplauze şi râsete frenetice.

Desertul li se oferi gratis, din partea casei. Ospătarul le aduse cele mai savuroase dulciuri din meniu, scutindu-i de necesitatea de a lua două mici decizii, după ce luaseră una atât de mare.

După ce se servi cafeaua, când Celestina şi Wally nu mai erau centrul atenţiei, el arătă spre farfuriile cu desert înşirate pe masă, zâmbi şi spuse:

— Aş vrea doar să ştii, Celie, că dulciurile astea îmi vor ajunge până ne vom căsători.

Era uimită şi impresionată.

— Am rămas o înapoiată, ca în secolul al XIX-lea. Cum de ţi-ai dat seama ce e în mintea mea?

— E şi în inima ta, or oricine poate vedea tot ce se petrece în inima ta. Tatăl tău va vrea să ne căsătorească?

— Da, după ce îşi va recăpăta cunoştinţa.

— Vom avea o nuntă grandioasă.

— Nu trebuie să fie grandioasă, zise ea, cu o privire seducătoare, dar dacă tot va trebui să aşteptăm, hai să facem nunta mai repede.

Tom Vanadium împrumutase de la Sparky un şperaclu, cu care putea deschide uşa de la apartamentul lui Cain, dar prefera să nu îl folosească, dacă reuşea să intre prin spate. Cu cât umbla mai puţin pe holurile frecventate de locatari, cu atât avea mai multe şanse de a-şi ascunde, faţă de Cain, prezenţa corporală, întreţinând ideea de strigoi. Dacă prea mulţi chiriaşi apucau să-i vadă faţa memorabilă însemna să devină un subiect de discuţie printre vecini, or apărea riscul ca ucigaşul de nevastă să dibuiască adevărul.

Ridică fereastra de la bucătărie şi ieşi afară, pe palierul ieşirii de incendiu. Simţindu-se ca un văr zglobiu al Fantomei de la Operă, dotat cu cicatricele fioroase din recuzită, chiar dacă nu şi cu glasul adecvat, Vanadium coborî două trepte pe scara de fier, prin noaptea ceţoasă, până la bucătăria de la apartamentul lui Cain.

Toate ferestrele care se deschideau spre ieşirea de incendiu constau dintr-un strat dublu de sticlă şi plasă de sârmă, pentru a împiedica accesul hoţilor. Tom Vanadium cunoştea toate şiretlicurile marilor spărgători, însă nu era nevoie să recurgă la ele, pentru a intra aici.

În timpul acţiunii de curăţenie, instalare a unui nou covor şi zugrăvire, care avusese loc după îndepărtarea porcuşorului diareic lăsat liber de una dintre iubitele nemulţumite ale lui Cain, ucigaşul de nevastă stătuse câteva nopţi la hotel. Nolly profitase de ocazie ca să-l aducă pe asociatul lui, James Hunnicolt – Jimmy Gadget – la faţa locului, ca să monteze un dispozitiv exterior invizibil de deschidere a ferestrei.

Aşa cum fusese instruit, Vanadium pipăi peretele din dreapta ferestrei, până ce localiză un ţăruş de oţel cu diametrul cam de un centimetru, ieşit în afară cam cu doi centimetri şi jumătate. Ţăruşul avea nişte şanţuri, ca să poată fi apucat mai uşor. Trebuia să tragi cu forţă şi insistent, până ce zăvorul se desfăcea pe partea dinăuntru a ferestrei.

Încăperea aceasta nu dădea spre strada pe care Cain urma să intre în clădire, aşa că Vanadium aprinse luminile. Timp de cincisprezece minute, inspectă conţinutul banal al

bufetelor, fără să caute nimic în mod special, ci doar făcându-şi o idee de felul în care trăia suspectul – şi, trebuia să recunoască, sperând să găsească un obiect care să faciliteze condamnarea, cum ar fi fost un cap tăiat pus la congelator sau măcar un kilogram de marijuana, învelit în plastic, la frigider.

Nu găsi nimic interesant, stinse lumina şi se mută în living. Dacă Junior Cain venea acasă, putea ridica privirea din stradă, constatând că lampa era aprinsă aici, aşa că Vanadium recurse la o mică lanternă, umbrind mereu lentila cu una dintre palme.

Nolly, Kathleen şi Sparky îl pregătiseră în privinţa Femeii Industriale, însă când fasciculul de lumină al lanternei se reflectă în faţa făcută din furci şi palete de ventilator, Vanadium tresări îngrozit. Fără să-şi dea seama ce făcea, se închină.

Automobilul alb, marca Buick, plutea printre valurile de ceaţă, aidoma unei corăbii fantomă brăzdând o mare fantomatică.

Wally şofa încet, prudent, cu toată responsabilitatea la care te poţi aştepta de la un obstetrician, pediatru şi proaspăt logodnic. Drumul până acasă, pe Pacific Heights, dură de două ori mai mult decât pe vreme frumoasă şi fără legăminte de logodnă.

O ruga pe Celestina să stea cuminte pe scaunul ei şi să îşi pună centura de siguranţă, însă ea ţinea morţiş să se ghemuiască lângă el, de parcă ar fi fost o liceană, iar el un adolescent îndrăgostit.

Deşi aceasta era, poate, cea mai frumoasă zi din viaţa Celestinei, nu lipsea totuşi o notă de melancolie. Nu putea să nu se gândească la Phimie.

Fericirea poate creşte din tragedii imense, cu o asemenea vigoare, încât dă naştere unor flori uluitoare şi unei vegetaţii luxuriante. Această constatare profundă îi servea Celestinei drept sursă primară de inspiraţie pentru tablourile ei şi ca dovadă a graţiei acordate în această

lume, care ne dă nouă posibilitatea să percepem şi să fim susţinuţi de promisiunea unei bucurii supreme ce va veni.

Din umilinţa, teroarea, suferinţa şi moartea lui Phimie, venise Angel, pe care Celestina, iniţial, dar pentru foarte scurt timp, o urâse, dar pe care o iubea acum mai mult decât pe Wally, mai mult decât se iubea pe sine sau mai mult decât viaţa însăşi. Phimie, prin Angel, o adusese pe Celestina atât spre Wally, cât şi spre o înţelegere mai profundă a sensului sugerat de tatăl lor când vorbea despre *această zi crucială*, o înţelegere care dădea forţă picturilor ei şi care îi impresiona atât de profund pe oamenii care vedeau şi cumpărau arta ei.

Nici o zi din viaţa cuiva, propovăduia tatăl ei, nu este o zi lipsită de evenimente, nu există zi fără un înţeles profund, indiferent cât de anost şi plictisitor ar părea acesta, indiferent dacă eşti cusătoreasă sau regină, lustragiu sau star de cinema, un filozof renumit sau un copil bolnav de sindromul Down. Fiindcă în fiecare zi din viaţa ta, există ocazii de a face mici amabilităţi celorlalţi, atât prin acte conştiente de voinţă, cât şi prin pilde involuntare. Fiecare gest mărunt de bunătate – fie numai şi vorbe de încurajare, atunci când sunt necesare, faptul că îţi aminteşti ziua de naştere a cuiva, un compliment care aduce zâmbetul pe buze – reverberează peste distanţe imense în spaţiu şi timp, influenţând vieţi necunoscute celor care, prin mărinimia lor, au fost sursa acestui bun ecou, fiindcă bunătatea se transmite şi se dezvoltă de fiecare dată când este transmisă mai departe, până când o simplă curtoazie devine un act de curaj altruist, peste mulţi ani şi la mari depărtări. Tot la fel, fiecare mică răutate, fiecare expresie nesăbuită de ură, fiecare gest de invidie şi amărăciune, indiferent cât ar fi de meschin, poate inspira altele, şi este prin urmare sămânţă care produce în final fructul răului, otrăvind oameni pe care nu i-ai întâlnit şi nici nu-i vei întâlni vreodată. Toate vieţile omeneşti sunt îngemănate profund şi strâns – cei morţi, cei vii, generaţiile ce vor veni –, încât soarta tuturor este soarta fiecăruia, iar speranţa omenirii rezidă în fiecare inimă şi în fiecare pereche de mâini. Prin

urmare, după fiecare eşec, suntem obligaţi să ne luptăm iarăşi ca să reuşim, şi când suntem confruntaţi cu sfârşitul unui lucru, trebuie să construim ceva nou şi mai bun, din cenuşă, cum am face din durere şi suferinţă, trebuie să urzim speranţă, fiindcă fiecare dintre noi este un fir crucial pentru rezistenţa – poate chiar supravieţuirea – tapiseriei umane. Fiecare oră din fiecare zi conţine potenţialuri, adesea necunoscute, de a afecta lumea, încât zilele măreţe după care noi, în nemulţumirea noastră, tânjim atât de des, sunt deja cu noi; toate zilele măreţe şi toate posibilităţile palpitante se combină întotdeauna în această zi crucială.

Sau, cum spunea adesea tatăl ei, ironizându-şi singur elocinţa retorică: „Înseninează colţul unde te afli şi vei lumina lumea”.

— Bartholomew? întrebă Wally, pilotând printre bancuri de nori legaţi de pământ.

Surprinsă, Celestina zise:

— Doamne, ce straniu eşti. Cum poţi să ştii la ce mă gândesc eu?

— Ţi-am spus deja – în inima ta poţi citi totul, ca într-o carte.

În predica aceea, care îi adusese un moment de faimă, de care mai mult îi fusese parcă jenă, tăticul folosise viaţa lui Bartholomew pentru a ilustra ideea că fiecare zi din fiecare viaţă are o importanţă profundă. Se poate argumenta că Bartholomew este cel mai obscur dintre cei doisprezece ucenici. Unii ar spune că Iuda Lebbaeus este mai puţin cunoscut, alţii chiar l-ar putea indica pe Toma necredinciosul. Bartholomew, însă, este mai puţin important decât Petru, Matei, Ioan şi Filip. Declarând că Bartholomew era cel mai obscur dintre cei doisprezece, tăticul urmărea să redea cu detalii vii felul în care acţiunile apostolului, aparent neînsemnate la momentul respectiv, rezonaseră prin istorie, prin sute de milioane de vieţi – iar apoi voia să afirme că viaţa oricărei menajere care asculta predica lui, viaţa fiecărui mecanic auto, a fiecărui profesor, a fiecărui şofer de camion, a fiecărei chelneriţe, a fiecărui doctor, a fiecărui paznic, este la fel de importantă ca şi

viaţa rezonantă a lui Bartholomew, deşi fiecare dintre aceştia sălăşluieşte dincolo de lampa faimei şi trudeşte fără aplauzele mulţimilor.

La sfârşitul celebrei predici, tatăl Celestinei le urase tuturor oamenilor de bine ca în viaţa lor să cadă o ploaie de efecte benigne de la faptele blânde şi altruiste ale nenumăraţilor Bartholomew, pe care nu i-au întâlnit niciodată. Şi îi asigură pe cei care sunt egoişti sau invidioşi sau lipsiţi de compasiune, sau care de fapt săvârşesc acte foarte malefice, că faptele acestea se vor întoarce asupra lor, amplificate neînchipuit, fiindcă sunt în contradicţie cu scopul vieţii. Dacă spiritul lui Bartholomew nu poate intra în inimile lor, ca să-i schimbe, atunci îi va găsi şi le va aplica teribila judecată pe care o merită.

— Am ştiut, spuse Wally, frânând la un semafor, că te gândeşti la Phimie acum şi că, gândindu-te la ea, vei ajunge la cuvintele tatălui tău, fiindcă, oricât de scurtă ar fi fost viaţa ei, Phimie a fost un Bartholomew. Şi-a lăsat amprenta.

Phimie trebuia onorată acum cu râsete, nu cu lacrimi, fiindcă viaţa ei îi lăsase Celestinei atât de multe amintiri de bucurie, precum şi bucurie personificată în Angel. Ca să-şi alunge plânsul, Celestina spuse:

— Ştii, Clark Kent ce eşti tu, noi femeile avem nevoie de micile noastre secrete, de gândurile noastre intime. Dacă într-adevăr ţi-este aşa de uşor să citeşti în inima mea, atunci cred că o să încep să port sutiene de plumb.

— Mda, sună cam neconfortabil.

— Nu te teme, iubitule. O să am grijă să le poţi desface uşor.

— Aha, vezi, şi tu îmi citeşti gândurile! E mai înspăimântător decât cititul sentimentelor. Poate că, de fapt, fiică de pastor rimează cu vrăjitoare.

— Poate. Aşa că mai bine să nu mă superi niciodată.

Verde la semafor. Acum, direct spre casă.

Cu Rolexul recuperat şi prins la loc pe încheietura mâinii, Junior Cain îşi conducea Mercedesul, cu o reţinere care

necesita mai mult autocontrol decât era el capabil, chiar şi cu îndrumarea lui Zedd.

Clocotea de ură, încât îi venea să se repeadă ca bolidul pe străzile în pantă ale oraşului, ignorând toate semafoarele şi indicatoarele de circulaţie, ca şi cum s-ar mai fi putut răcori de la atâta viteză. Îi venea să dea iama printre trecătorii neatenţi, să le frângă oasele şi să-i răstoarne de-a dura.

Atât de încins şi încălzit era de furie, încât ar fi trebuit ca maşina, prin transmitere termică directă de la mâinile lui pe volan, să fi scăpărat roşie în noaptea de ianuarie şi să fi croit tunele de aer fierbinte prin ceaţa rece. Ranchiună, virulenţă, acrimonie, vehemenţă: toate cuvintele învăţate cu scopul de a se autoperfecţiona îi erau de prisos acum, fiindcă nici unul nu reda nici cea mai mică fărâmă din furia lui, care se umfla vastă şi incandescentă ca soarele, cu mult mai formidabilă decât vocabularul lui îmbogăţit cu asiduitate.

Din fericire, ceaţa rece nu se topea din jurul Mercedesului, considerând că facilita urmărirea Celestinei. Negura învăluia Buickul alb în care se afla aceasta, sporind şansele ca Junior să îi piardă urma, însă masca totodată şi Mercedesul, garantând că ea şi prietenul ei nu vor realiza că cele două faruri din spate erau mereu de la acelaşi vehicul.

Junior n-avea habar cine era individul care conducea Buickul, însă îl ura pe imbecilul acesta lung şi deşirat, fiindcă îşi imagina că tipul o regula pe Celestina, care nu s-ar fi regulat cu nimeni, decât cu Junior, dacă l-ar fi cunoscut pe el întâi, pentru că, la fel ca şi soră-sa, la fel ca toate femeile, l-ar considera irezistibil. Considera că avea prioritate asupra ei, din cauza relaţiei lui cu familia; el era, în fond, tatăl bastardului surorii ei, ceea ce însemna că erau rude.

În capodopera lui *Frumuseţea turbării: Canalizează-ţi furia şi fii învingător,* Zedd explică faptul că orice om pe deplin evoluat este capabil să se înfurie pe o persoană sau pe un lucru şi, instantaneu, să redirijeze această furie către

un alt individ sau lucru, cu scopul de a obţine dominare, control sau orice alt ţel urmărit. Furia nu trebuie să fie un sentiment care să crească treptat din nou la fiecare nouă cauză justificabilă, ci trebuie ţinută în inimă şi cultivată, sub control dar susţinută, astfel încât să poată fi exploatată la nevoie *instantaneu,* indiferent dacă a fost sau nu o provocare.

Aferat, preocupat, cu mare satisfacţie, Junior îşi redirecţionă furia spre Celestina şi spre bărbatul care era cu ea. Cei doi erau, în fond, păzitorii acelui Bartholomew, şi prin urmare inamicii lui Junior.

Experienţa cu tomberonul şi muzicantul mort îl umilise cum nu mai fusese umilit niciodată, cu o umilinţă la fel de violentă ca atunci când avusese criza de vomitat nervos sau diareea vulcanică, or el nu suporta să fie umilit. Umilinţa este pentru perdanţi.

În întunericul din tomberon, chinuit de nesfârşite torente de „Ce-ar fi fost dacă…”, convins că spiritul lui Vanadium avea să trântească până la urmă capacul şi să-l încuie înăuntru cu un hoit reînviat, Junior se simţi o vreme ca un copil neajutorat. Paralizat de frică, retras într-un colţ al lăzii cât mai departe de pianistul în putrefacţie, ghemuit în gunoaie, tremurase atât de violent, încât dinţii lui, ca nişte castaniete clănţăniseră în ritmuri frenetice de flamenco, în care oasele lui se pocneau, se pocneau ca tocurile cizmelor pe ringul de dans. Se auzise smiorcăindu-se, dar nu se putuse abţine, simţise lacrimile de ruşine care îl ardeau pe obraji, fără să le poată stăvili, avusese senzaţia că vezica urinară avea să-i plesnească de groază, însă reuşise, cu un efort eroic, să se stăpânească şi să nu facă pe el.

O vreme, crezuse că frica nu se va sfârşi decât o dată cu el, însă în cele din urmă începuse să-şi revină, iar în locul spaimei se revărsă un sentiment nemărginit de autocompătimire. Autocompătimirea, fireşte, este combustibilul ideal pentru furie; or acesta era motivul pentru care, urmărind Buickul prin ceaţă, spre Pacific Heights, Junior clocotea de o turbare ucigaşă.

Când ajunse în dormitorul lui Cain, Tom Vanadium realiză că decorarea austeră a apartamentului era inspirată, probabil, din sobrietatea pe care ucigaşul de nevastă o remarcase în locuinţa detectivului, din Spruce Hills. Era o descoperire stranie şi tulburătoare, din cauza unor motive pe care Vanadium nu şi le putea explica întru totul, însă era convins că intuiţia lui era corectă.

Casa lui Cain din Spruce Hills, unde acesta locuise cu Naomi, nu fusese nicidecum amenajată aşa. Diferenţa dintre acolo şi aici – şi similitudinea cu bârlogul lui Vanadium – nu se putea explica doar prin îmbogăţirea survenită sau printr-o schimbare a gusturilor, determinată de traiul în metropolă.

Pereţii albi şi goi, mobila sărăcăcioasă aranjată simplu, absenţa riguroasă a oricăror bibelouri sau suveniruri făceau ca interiorul apartamentului să semene cu o adevărată chilie monahală, amplasată în afara unei mănăstiri. Singurul aspect după care realizai că te aflai într-o locuinţă de mirean era mărimea confortabilă a apartamentului, dar dacă, în locul *Femeii Industriale* ar fi apărut un crucifix, nici măcar dimensiunile exagerate nu ar mai fi pus la îndoială presupunerea că te aflai, de fapt, în casa vreunui călugăr înstărit.

Bun. Doi călugări, aşadar: unul în slujba luminii veşnice, celălalt în slujba întunericului etern.

Înainte de a se apuca să percheziţioneze dormitorul, Vanadium trecu rapid prin încăperile pe care le examinase deja, amintindu-şi subit de cele trei tablouri bizare, despre care îi vorbiseră Nolly, Kathleen şi Sparky, şi întrebându-se cum de le trecuse cu vederea. Picturile nu erau acolo. Reuşi să identifice, totuşi, locurile de pe perete, unde fuseseră atârnate operele de artă, deoarece cuiele rămăseseră în tencuială, iar de ele spânzurau cârligele pentru rame.

Intuiţia îi spunea lui Tom Vanadium că dispariţia tablourilor era semnificativă, dar nefiind un Sherlock suficient de talentat, nu sesiză imediat implicaţiile acestei absenţe.

Din nou în dormitor, înainte de a analiza conţinutul sertarelor de la noptieră, al sertarelor de la comodă şi al dulapului, aruncă o privire în baia de alături, aprinse lumina, întrucât nu exista nici o fereastră – şi îl găsi pe Bartholomew pe un perete, sfâşiat, perforat şi desfigurat de sute de răni.

*

Wally parcă Buickul lângă trotuarul din faţa casei sale, iar când Celestina se trase spre portiera din dreapta şoferului, îi spuse:

— Nu, aşteaptă aici. O aduc pe Angel şi vă conduc cu maşina pe amândouă, acasă.

— Mare scofală, Wally, putem foarte bine să mergem pe jos.

— Nu, e frig, ceaţă şi foarte târziu. Foarte riscant să umblaţi singure pe străzi la ora asta, o contrazise el, cu gravitate. Acum, faceţi parte amândouă din familia Lipscomb, sau oricum, aşa va fi curând, or în familia Lipscomb femeile nu merg niciodată neînsoţite, noaptea, prin oraş, unde e atât de periculos.

— Mmmmmm. Ce bine e să fii răsfăţată!

Un sărut plăcut, lung şi dezinvolt, plin de o pasiune reţinută, care prevestea numai lucruri bune pentru nopţile ce aveau să le petreacă în patul conjugal.

— Te iubesc, Celie.

— Te iubesc, Wally. În viaţa mea, n-am fost aşa de fericită.

Lăsând motorul pornit şi sistemul de încălzire în funcţiune, Wally coborî din maşină, după care băgă capul la loc în habitaclu:

— Încuie-te, mai bine, cât sunt plecat, iar apoi închise portiera.

Deşi Celestinei i se părea ceva uşor paranoic ca, într-un asemenea cartier select, să trebuiască totuşi să îşi ia nişte măsuri de securitate atât de riguroase, se conformă

rugăminţii lui şi apăsă pe butonul de închidere centralizată a portierelor.

Femeile din familia Lipscomb respectă bucuroase dorinţele bărbaţilor din familia Lipscomb – doar dacă nu sunt de acord cu ei, sau, dacă au chef, pur şi simplu, să facă pe încăpăţânatele.

Pardoseala băii spaţioase era formată din dale de marmură bej cu incrustaţii rombice din granit negru. Poliţa de deasupra şi cabina de duş erau construite din marmură asortată la culoare, aceeaşi marmură fiind folosită şi la lambrisare. Pe unui dintre pereţi, deasupra faianţei, Enoch Cain scrijelise *Bartholomew,* în trei locuri.

Majusculele neregulate mâzgălite apăsat cu roşu pe perete denotau o mare furie. Literele păreau, totuşi, opera unei minţi calme şi raţionale, în comparaţie cu ceea ce li se întâmplase, după ce cei trei Bartholomew fuseseră scrişi acolo.

Cu un instrument ascuţit, probabil un cuţit, Cain împunsese şi scobise literele roşii, apăsând în perete cu atâta furie, încât doi dintre *Bartholomew* deveniseră aproape ilizibili – tencuiala era brăzdată de sute de crestături şi găuri.

Având în vedere cât de mânjite erau literele şi faptul că din unele culoarea se prelinsese pe perete, înainte de a se usca, probabil că instrumentul cu care scrisese nu fusese un marker obişnuit, cum crezuse Vanadium iniţial. Câteva picături roşii stropite pe capacul închis al toaletei şi pe pardoseala de marmură bej, complet uscate acum, îi treziră o bănuială.

Scuipă pe degetul mare de la mâna dreaptă, cu care şterse unul dintre stropii uscaţi de pe pardoseală; apoi, frecă degetul mare de arătător, pe care îl duse la nas. Mirosea a sânge.

Dar al cui sânge?

Alţi copilaşi de trei ani, treziţi din somn după ora unsprezece noaptea, pot fi ursuzi, necomunicativi, moleşiţi

şi cu ochii lipiţi. Angel trează era întotdeauna *complet* trează, bine dispusă, minunându-se de amănuntele baroce ale Creaţiei şi, în general, confirmând prezicerea că va ajunge cândva o celebritate în artă.

În timp ce se cocoţa în poalele Celestinei, fetiţa spuse:

— Unchiul Wally mi-a dat o bomboană.

— Ai pus-o în pantofior?

— De ce în pantofior?

— Atunci, e în glugă?

— E în burtică!

— Înseamnă că nu poţi s-o mănânci.

— Dar am mâncat-o *deja.*

— Bun, înseamnă că a dispărut pentru totdeauna. Păcat.

— Nu e *singura* bombonică din lume, să ştii. Acum e cel mai ceaţă?

— Eu cred că n-am văzut mai multă vreodată.

Când Wally se sui la volan şi închise portiera, Angel zise:

— Mami, dar ceaţa de unde vine? Şi să nu spui că din Hawaii.

— Din New Jersey.

— Ca să nu-i mai turuie guriţa, zise Wally, i-am dat o bomboană.

— Prea târziu.

— Mami credea că am băgat-o în pantofior.

— S-a îmbrăcat cât ai zice peşte, remarcă Wally.

— Ce e ceaţa? întrebă Angel.

— E făcută din nori, replică Celestina.

— Dar ce caută norii aici, jos?

— S-au dus la culcare. Sunt obosiţi, îi zise Wally, băgând în viteză şi coborând frâna de mână. Ţie nu ţi-e somn?

— Mai îmi dai o bombonică?

— Bomboanele nu cresc în copaci, să ştii, îi spuse Wally.

— Am şi eu un nor în mine, acum?

— Dar ce ţi-a venit cu întrebarea asta, dulceaţă mică? întrebă Celestina.

— Fiindcă am respirat ceaţa.

— Ţine-o bine, o preveni Wally pe Celestina, frânând la o intersecţie. O să-şi ia zborul şi va trebui să chemăm pompierii s-o dea jos de-acolo.

— Dar pe ce *cresc* ele? întrebă Angel.

— Pe flori, răspunse Wally.

— Bombonicile sunt petalele, spuse Celestina.

— Dar unde există flori de bombonici? întrebă Angel, bănuitoare.

— În Hawaii, răspunse Wally.

— Da, ştiam eu, zise Angel, cam bănuitoare deja. Doamna Ornwall mi-a făcut brânză.

— Doamna Ornwall e nemaipomenită la făcut brânză, zise Wally.

— Mi-a făcut *sandviş* cu brânză, îl lămuri Angel. Dar de ce stă la tine, unchiule Wally?

— Fiindcă e menajera mea.

— Dar mami n-ar putea fi menajera ta?

— Mami a ta e artist plastic. În afară de asta, nu cred că ţi-ar plăcea ca doamna Ornwall să rămână fără serviciu.

— Toată lumea are nevoie de brânză, zise Angel, înseamnă că doamna Ornwall nu-şi va pierde niciodată slujba. Mami, tu n-ai dreptate.

— N-am dreptate, apropo de ce, dulceaţă mică? Întrebă Celestina, în timp ce Wally oprea din nou maşina şi parca.

— Bombonica nu s-a dus pentru totdeauna.

— Deci, până la urmă, e în pantofior?

Răsucindu-se în poala Celestinei, Angel zise „Miroase” şi îşi vârî degetul arătător de la mâna dreaptă sub nasul maică-sii.

— Nu-i frumos să faci aşa, însă trebuie să recunosc că miroase plăcut.

— E de la bombonică. După ce am mâncat-o, bombonica s-a pitit în degetul meu.

— Păi, dacă toate bomboanele se duc acolo, o să te trezeşti curând cu un deget tare dolofan.

Wally opri motorul şi stinse farurile:

— Inima te trage tot acasă.

— Inima cui? întrebă Angel.

Wally deschise gura, dar nu-i veni în minte nici un răspuns.

Râzând, Celestina îi spuse:

— Cu ea, nu poţi câştiga niciodată.

— Poate că nu *inima* te trage acasă, ci „nicăieri nu-i ca acasă”.

Pe poliţa de lângă cada de baie, se aflau o cutie desfăcută conţinând bandaje adezive de diferite mărimi, o sticlă de spirt medicinal şi o sticlă de iod.

Tom Vanadium se uită în coşul de gunoi de lângă chiuvetă şi descoperi acolo un teanc de şerveţele îmbibate de sânge. De asemenea, ambalajele mototolite de la două bandaje adezive.

Evident, era sângele lui Cain.

Dacă ucigaşul de nevastă se tăiase din greşeală, faptul că scrisese, pe urmă, cu sânge pe perete denota un temperament sinistru şi o furie nemărginită.

Dacă se tăiase intenţionat, cu gândul de a scrie *numele* pe perete, atunci furia tipului era absolut uriaşă şi stăvilită în spatele unui formidabil baraj de obsesii.

În ambele cazuri, scrierea unui nume cu sânge reprezenta un gest ritual, or ritualismul de acest fel constituie negreşit simptomul unei minţi grav dezechilibrate. Evident, ucigaşul de nevastă va claca mai simplu decât te-ai fi aşteptat, deoarece cochilia lui era deja rău fracturată.

Enoch Cain nu mai era aşa cum îl cunoscute Vanadium, în urmă cu trei ani, la Spruce Hills. Omul acela era de o cruzime oribilă, dar nu se comporta ca o fiară turbată; o persoană decisă şi cu sânge rece, dar niciodată obsesivă. *Acel* Cain era prea calculat şi prea autocontrolat ca să se fi lăsat copleşit de frenezia emoţională necesară pentru a produce aceste graffitti cu sânge şi a efectua mutilarea simbolică a lui Bartholomew, cu cuţitul.

În timp ce studia din nou peretele pătat şi devastat, pe Tom Vanadium îl cuprinse o stare de anxietate, ca nişte furnicături pe pielea capului, coborând pe ceafă, fofilându-i-

se apoi în sânge şi cuibărindu-i-se în oase. Trăia senzaţia cumplită că nu mai avea de-a face cu *ceva* definit, cu bărbatul scrântit pe care credea că îl înţelegea, ci cu un nou şi chiar mai monstruos Enoch Cain.

Ducând în mână ghiozdănelul lui Angel, plin de păpuşi şi de cărţi de colorat, Wally străbătu trotuarul, în faţa Celestinei, şi urcă treptele de la intrare.

Celestina venea în urmă, cu Angel în braţe.

Fetiţa respira adânc, ca să inhaleze norii urâţi.

— Ţine-mă bine, mami, fiindcă o să încep să plutesc.

— Păi, ar trebui să te ţină în jos brânză şi bomboanele, nu crezi?!

— De ce ne urmăreşte maşina aia?

— Care maşină? întrebă Celestina, oprindu-se la baza treptelor şi întorcându-se să se uite.

Angel arătă spre un Mercedes, parcat cam la doisprezece metri în spatele Buickului, exact când şoferul stingea farurile.

— Nu ne urmăreşte pe noi, dulceaţă mică. O fi vreun vecin.

— Îmi dai o bomboană?

În timp ce urcau scările, Celestina spuse:

— Ai mai mâncat una.

— Îmi dai un Snickers?

— Nu, nici un Snickers.

— Îmi dai o ciocolată?

— Nu, nici o ciocolată. Să fie clar, nici un fel de dulce.

Wally deschise uşa de la intrare şi se trase la o parte.

— Îmi dai o vafă cu vanilie?

— Nu, nici o vafa cu vanilie, zise Celestina, intrând în hol, cu Angel în braţe. Dacă mănânci multe dulciuri înainte de culcare, nu mai dormi noaptea.

— Îmi dai o maşină? îl întrebă Angel pe Wally.

— *O maşină?!*

— Da, îmi dai?

— Nu ştii să şofezi, îi explică Celestina.

— O învăţ eu, spuse Wally, trecând pe lângă ele şi îndreptându-se spre uşa apartamentului, în timp ce scotea o legătură de chei din buzunar.

— Mă învaţă el, îi spuse Angel triumfătoare maică-sii.

— Păi, atunci, o să-ţi luăm o maşină.

— Vreau una care să zboare.

— Nu se fabrică maşini zburătoare.

— Ba da, cum să nu, zise Wally, descuind uşa. Numai că trebuie să ai douăzeci şi unu de ani, ca să poţi obţine permis pentru aşa ceva.

— Eu am trei ani.

— Asta înseamnă cu nu mai ai de aşteptat decât optsprezece ani, zise el, deschizând uşa apartamentului şi poftind-o pe Celestina să intre prima.

— Din maşină în living, ca în pas de dans.

— Vreau să fac pipi, spuse Angel.

— Dar nu trebuie să anunţi în gura mare, ca să audă toată lumea, o mustră Celestina.

— Ba da, trebuie, când îţi vine *rău* să faci pipi.

— Nu, nici atunci măcar.

— Dă-mi întâi un pupic, spuse Wally.

Fetiţa îl sărută pe obraz.

— Şi eu, şi eu, spuse Celestina. De fapt, logodnicele ar trebui să aibă prioritate.

Deşi Celestina o ţinea în braţe pe Angel, Wally o sărută, şi i se păru din nou frumos, dar mai scurt decât înainte.

— Ce pupic *strivit,* remarcă Angel.

— Vin mâine la opt dimineaţa, la micul dejun, sugeră Wally. Trebuie să fixăm o dată.

— E prea repede peste două săptămâni?

— Până atunci, trebuie să fac pipi, declară Angel.

— Te iubesc, spuse Wally, iar Celestina repetă şi ea aceste două cuvinte.

— Stau pe hol, până aud că ai încuiat de două ori, adăugă el.

Celestina o puse pe Angel jos, iar fetiţa se repezi la baie, în timp ce Wally ieşea pe coridor, închizând, în urmă, uşa apartamentului.

O încuietoare, a doua.

Celestina rămase şi ea în vestibul, până când îl auzi pe Wally închizând uşa de la intrarea imobilului.

Stătu rezemată de uşa apartamentului o bună bucată de vreme, ţinându-se de clanţă, ca şi cum ar fi fost convinsă că, dacă lua mâna de-acolo, ar zbura de la podea, ca un copil îndopat cu nori.

Îmbrăcat cu o haină roşie cu glugă roşie, Bartholomew apăru întâi în braţele tipului lung şi deşirat, ca o macara desfăcută, care mai avea şi un rucsac pe umăr.

Individul părea vulnerabil, având braţele ocupate cu copilul şi cu rucsacul, aşa că Junior se gândi la eventualitatea de a ţâşni din Mercedes, ducându-se direct la imbecilul ăla slăbănog al Celestinei şi trăgându-i un glonţ drept în moacă, împuşcat în cap, tipul s-ar prăvăli mai repede decât dacă faimosul călăreţ fără cap l-ar fi doborât cu toporul, iar puştiul ar cădea o dată cu el; aşa că, după aceea, Junior l-ar împuşca pe bastard, în cap, de trei ori, ba nu, de patru ori, ca să fie sigur.

Problema era Celestina, rămasă în Buick, deoarece exista riscul ca, atunci când vedea ce se întâmplă, aceasta să treacă imediat la volan şi să demareze în trombă. Motorul era pornit; se vedea după aburul alb care se ridica din ţeava de eşapament, pierzându-se în ceaţă, aşa că, dacă tipa era ageră la minte, putea scăpa uşor.

Putea s-o urmărească, pe jos. S-o împuşte în maşină. Eventual. I-ar mai rămâne cinci gloanţe, dacă folosea unul pentru bărbat şi patru pentru Bartholomew.

Având, însă, ataşat amortizorul, pistolul era util doar de-aproape. După ce trecea prin dispozitivul de suprimare a sunetului, glonţul ieşea din ţeavă cu o viteză mai mică decât cea uzuală, poate şi cu o oscilare suplimentară, iar acurateţea scădea drastic de la distanţă.

Fusese prevenit în privinţa reducerii preciziei tirului de către derbedeul fără degetele mari de la mâini, care îi livrase arma într-o pungă, în Old St. Mary’s Church. Junior înclina să dea crezare avertizării, fiindcă îşi imagina că

ticălosul acesta cu opt degete la mâini rămăsese, probabil, fără celelalte două ca pedeapsă pentru că uitase să transmită aceeaşi informaţie preţioasă vreunui alt client, în trecut.

Fireşte, poate că se împuşcase singur în degetele mari de la mâini, ca să fie de două ori sigur că nu va fi recrutat şi trimis în Vietnam.

Oricum, dacă Celestina reuşea să fugă însemna că exista un martor, or pentru juraţi n-ar conta că tipa era o târfa netalentată care picta kitschuri. Important pentru ei ar fi faptul că Celestina îl văzuse pe Junior coborând din Mercedes, putând astfel să furnizeze o descriere relativ exactă a maşinii, şi asta în ciuda ceţii. Spera să iasă şi din impasul ăsta, fără să trebuiască să renunţe la traiul excelent de pe Russian Hill.

Nu era un trăgător de elită, oricum. Nu ochea bine decât de aproape.

Lunganul i-l dădu pe Bartholomew Celestinei, prin portiera deschisă, ocoli Buickul, puse rucsacul pe bancheta din spate şi se sui iarăşi la volan.

Dacă Junior ar fi ştiut că nu aveau să se deplaseze decât pe o distanţă foarte scurtă, nu i-ar fi urmărit cu Mercedesul. Ar fi venit după ei, pe jos. Când opri din nou lângă trotuar, la câteva lungimi de maşină în spatele Buickului, se întreba dacă fusese reperat.

Acum, aici, toţi trei pe stradă şi vulnerabili imediat – bărbatul, Celestina, bastardul.

Urmările nu erau de neglijat, cu trei deodată, mai ales dacă îi lichida de aproape, cu gloanţe trase în cap, însă Junior era îndopat cu medicamente antiemetice, antidiareice şi antihistaminice, aşa că se simţea protejat adecvat contra marii lui sensibilităţi. De fapt, de data asta chiar îşi dorea ca urmările să fie puternice, fiindcă asta ar dovedi clar că băiatul era mort şi că toate chinurile lui luaseră sfârşit, în fine.

Junior îşi făcea griji, totuşi, că îl remarcaseră după ce parcase a doua oară lângă trotuar, că stăteau cu ochii pe el, gata să sară dacă îl vedeau coborând din maşină, caz în

care aveau toate şansele s-o zbughească în clădire, până ca el să le facă felul.

Într-adevăr, când Celestina şi puştiul ajunseră la baza treptelor, la a doua clădire, Bartholomew arătă cu degetul, iar femeia se întoarse să se uite înapoi. Părea că se holbează direct la Mercedes, deşi din cauza ceţii Junior nu putea fi sigur.

Chiar dacă intraseră la bănuieli, observând prezenţa lui acolo, nu se arătară deloc speriaţi. Cei trei intrară în clădire, fără să se grăbească deloc, şi, judecând după atitudinea lor, Junior conchise că nu îl reperaseră, de fapt.

Ferestrele de la parter se luminară, în dreapta uşii de la intrare.

Aşteaptă aici în maşină. Lasă-le timp să se liniştească. La ora asta, întâi îl vor culca pe puşti. Pe urmă, lunganul şi Celestina se vor duce în camera lor, se vor dezbrăca…

Dacă avea răbdare, Junior putea să se strecoare înăuntru, să-l omoare pe băiat în pat, pe urmă să-l lichideze pe lungan, rămânându-i încă şansa de a face dragoste cu Celestina.

Nu mai era optimist în privinţa faptului că ar putea avea un viitor împreună. După ce ar testa maşinăria palpitantă numită Junior Cain, Celestina ar deveni nesătulă, cum păţise el mereu cu toate femeile, însă acum trecuse vremea marilor idile. Pentru tot chinul prin care trecuse, totuşi, merita consolarea trupului ei suav, măcar o dată. O măruntă compensaţie. Răsplata.

Dacă n-ar fi fost s-o întâlnească pe surioara curviştină a Celestinei, Bartholomew nici n-ar fi existat. La fel, nici ameninţările. Viaţa lui Junior ar fi fost astfel, mai bună.

Celestina alesese să-l adăpostească pe bastard, iar prin aceasta se declarase singură inamica lui Junior, deşi el ei nu-i făcuse nimic, absolut nimic. Nu-l merita, de fapt, nu merita nici măcar un regulat rapid înainte de pocnetul armei, aşa că, poate, după ce îl împuşca pe lungan, va aştepta să se roage de el s-o lase să guste din trestia lui Cain, dar o va respinge.

Un camion trecu în viteză, amestecând ceaţa, iar materia albă se învolbură, derutant, pe la geamurile automobilului.

Junior se simţea un pic ameţit. Avea o stare ciudată. Spera să nu facă vreo gripă.

Degetul din mijloc de la mâna dreaptă îi pulsa sub cele două bandaje adezive. Se tăiase mai devreme cu dispozitivul electric de ascuţit cuţite, iar rana se agravase, când trebuise să-l sugrume pe Neddy Gnathic. Nici nu s-ar fi tăiat dacă n-ar fi existat necesitatea de a fi bine înarmat şi pregătit pentru Bartholomew şi păzitorii lui.

În ultimii trei ani, suferise mult din cauza acestor surori, inclusiv cea mai recentă umilinţă, în tomberon, cu muzicantul mort, prietenul cu gât de scobitoare al Celestinei şi cu o pasiune post-mortem pentru lins. Amintirea acelei grozăvii era atât de vie – toate detaliile groteşti condensate în străfulgerarea intensă şi devastatoare a memoriei – încât, subit, Junior îşi simţi vezica umflată şi plină, deşi urinase din belşug pe o alee, vizavi de strada pe care se afla restaurantul unde aşa-zisa pictoriţă de cărţi poştale îşi savurase pe îndelete cina cu lunganul.

Asta era altă problemă. Junior nu mâncase la prânz, fiindcă spiritul lui Vanadium începuse iarăşi să-l hărţuiască, în timp ce el căuta, înainte de amiază, nişte lănţişoare de cravată şi batiste de mătase pentru sacou. Pe urmă, sărise şi peste masa de seară, fiindcă trebuise să o supravegheze permanent pe Celestina, care nu se dusese direct acasă, când plecase de la vernisaj. Îi era foame. Era hămesit. Şi asta tot din cauza ei. Scroafa naibii.

Din nou, maşini trecând în viteză, şi pe urmă vârtejuri de ceaţă, vârtejuri de ceaţă.

Faptele tale... se vor întoarce la tine, amplificate peste închipuire... spiritul lui Bartholomew... te va găsi... şi îţi va aplica teribila judecată pe care o meriţi.

Cuvintele acestea, într-o spirală vertiginoasă, se derulau prin benzile înregistrate ale memoriei, în mintea lui Junior, la fel de clar şi la fel de nocive – dar deopotrivă de alarmante – ca şi străfulgerarea amintirii calvarului din

tomberon. Nu-şi aducea aminte unde le auzise, cine le rostise, însă revelaţia vibra ispititor la periferia minţii lui.

Înainte de a rederula banda memoriei pentru o analiză mai completă, Junior îl văzu pe lungan ieşind din casă. Tipul se duse la Buick, plutind parcă prin ceaţă, ca o fantomă peste nişte podişuri mlăştinoase. Porni motorul, făcu o întoarcere completă în stradă şi se îndreptă în susul colinei, spre casa de unde îl luase mai devreme pe Bartholomew.

În dormitorul lui Cain, lanterna palmată a lui Tom Vanadium scoase la iveală o bibliotecă, în care se aflau aproximativ o sută de volume. Raftul de sus era gol, la fel ca, în mare parte, şi următorul, de mai jos.

Îşi aminti de colecţia de tâmpenii despre cum să te ajuţi singur, scrise de Caesar Zedd, care fusese pusă la loc de cinste în casa anterioară a ucigaşului de nevastă, în Spruce Hills. Cain deţinea câte un exemplar cartonat *şi* unul de buzunar pentru fiecare din lucrările lui Zedd. Cele mai scumpe ediţii arătau ca nou-nouţe, de parcă s-ar fi umblat cu ele doar cu mănuşi; paginile din ediţiile de buzunar, însă, erau subliniate masiv, iar multe dintre ele erau îndoite la colţuri, pentru a marca diverse pasaje favorite din carte.

O rapidă trecere în revistă a cotoarelor acestor cărţi îl convinse că preţioasa colecţie a operelor lui Zedd nu era aici.

Dulapul din perete, pe care Vanadium îl inspectă în continuare, conţinea mai puţine haine decât se aştepta el. Interiorul era ocupat doar pe jumătate, multe umeraşe fiind goale; când Vanadium le mişcă din loc, ca să analizeze garderoba lui Cain, acestea răsunară uşor, ciocnindu-se unele de altele.

Pe un raft, deasupra ştenderului, se afla o valiză elegantă, în rest, nimic, deşi mai era loc pentru pe puţin trei genţi de voiaj.

După ce trase apa la closet, Angel se cocoţă pe un scăunel, ca să se spele pe mâini la chiuvetă.

— Spală-te şi pe dinţi, spuse Celestina, rezemându-se de cadrul uşii deschise.

— M-am spălat deja.

— Asta a fost înainte de bombonică.

— Dar nu m-am murdărit pe dinţi de atunci, obiectă Angel.

— Zău, cum aşa?

— N-am mestecat.

— Vasăzică, ai inhalat bomboana pe nas.

— Am înghiţit-o întreagă.

— Ştii ce păţesc mincinoşii?

— Dar eu nu mint, mami, o contrazise Angel, făcând ochii mari.

— Păi, atunci cum se cheamă asta?

— Se cheamă…

— Da?

— Se cheamă că doar *spun…*

— Da?

— O să mă spăl pe dinţi, decise Angel.

— Bravo, ce fetiţă cuminte. Hai să-ţi aduc eu pijămăluţa.

Junior în ceaţă. Încercând din răsputeri să trăiască în viitor, unde trăiesc învingătorii. Dar simţindu-se mereu absorbit înapoi, de memorie, în trecutul inutil.

Se învârtea, se învârtea, se învârtea misterioasa avertizare din mintea lui: *Spiritul lui Bartholomew… te va găsi… şi îţi va aplica teribila judecată pe care o meriţi*.

Derulă înapoi cuvintele, le ascultă din nou pe banda memoriei, însă sursa ameninţării îi scăpa în continuare. Le auzea rostite cu vocea lui, ca şi cum le-ar fi citit cândva într-o carte, însă bănuia că de fapt i le spusese cineva şi că…

Trecu pe lângă el o maşină de poliţie, fără sirenă, dar cu girofarurile aprinse.

Speriat, Junior se încordă, încleştând mâna pe pistolul cu amortizor, însă patrula nu se opri brusc în faţa Mercedesului, aşa cum se aşteptase el.

Fasciculele de lumină albastră-roşie a girofarurilor pulsau prin pâcla difuză, ca nişte duhuri imateriale dornice să se reîncarneze.

Când Junior se uită la ceas. Rolexul recuperat… realiză că nu ştia cât timp trecuse de când lunganul plecase cu Buickul. Poate un minut, poate zece.

Lumina era aprinsă în continuare la ferestrele de la parter, din dreapta intrării.

Prefera să se aventureze în casă cât mai erau în funcţiune încă nişte lămpi. N-avea chef să fie nevoit să se furişeze pe întuneric, prin nişte încăperi necunoscute: numai la gândul ăsta îl şi apucau durerile de burtă.

Îşi puse nişte mănuşi chirurgicale din cauciuc subţire. Flexă mâinile. În regulă.

Afară din maşină, pe trotuar, sus pe trepte, din Mercedes în ceaţă şi în crimă. Pistolul în mâna dreaptă, revolverul automat în mâna stângă, trei cuţite în teci legate de corp.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Clădirea era un bloc de apartamente.

De pe holul comun de la parter, scara ducea la cele trei etaje de deasupra. Se auzea perfect, dacă întâmplarea făcea să coboare cineva.

Nu exista ascensor. Nu avea de ce să-şi facă griji că, fără alt avertisment decât un simplu *ding*, uşile se puteau deschide brusc, aducând în hol martori nedoriţi.

Un apartament în dreapta, altul în stângă. Junior se duse în dreapta, la apartamentul 1, unde văzuse lumină în spatele perdelelor de la geamuri.

Wally Lipscomb parcă în garajul său şi opri motorul, pregătindu-se să coboare din Buick, când văzu că Celestina îşi uitase poşeta în maşină.

Fermecaţi de ideea logodnei lor, încântaţi în continuare de succesul vernisajului şi cu Angel aşa de exuberantă, în ciuda orei înaintate, Wally se mira cum de, în tot trambalatul dinainte, nu uitaseră şi alte lucruri, în afară de poşetă. Celie numea asta „paşi de dans”, însă lui i se părea că nu era decât o ordine de moment în haosul general,

haosul acela vesel-frustrant-splendid-entuziasmant al unei vieţi pline de speranţă, iubire şi copii, pe care n-ar fi dat-o la schimb nici pentru toate regatele din lume.

Fără să ofteze sau să se vaite, era decis să meargă pe jos, până la ea, ca să-i ducă poşeta. Nu-l deranja deloc acest efort. De fapt, aducându-i acum poşeta avea un pretext foarte bun de a o mai săruta o dată.

O noptieră, două sertare.

În sertarul de sus, în afara unor obiecte pe care se aştepta să le găsească acolo, Tom Vanadium descoperi un pliant pentru o expoziţie de artă. La fasciculul de lumină la lanternei palmate, numele *Celestina White* părea că erupe de pe hârtia lucioasă, ca şi cum ar fi fost tipărit cu cerneală reflectorizantă.

În ianuarie 1965, când Vanadium se afla la începutul unei come care avea să dureze opt luni, Enoch Cain solicitase ajutorul lui Nolly ca să găsească pruncul născut de Seraphim. Când aflase despre asta, la mult timp după eveniment, Vanadium presupusese că Enoch Cain ascultase mesajul lui Max Bellini, de pe robotul lui telefonic, făcuse legătura cu moartea lui Seraphim într-un „accident” la San Francisco şi pornise în căutarea copilului, fiindcă era al lui. Paternitatea era singura explicaţie imaginabilă a interesului faţă de acest bebeluş.

Mai târziu, la începutul anului 1966, ieşit din comă şi suficient de întremat încât să poată primi vizitatori, Vanadium petrecu un ceas extrem de dificil cu vechiul lui prieten, Harrison White. Din respect faţă de memoria fiicei lui, care se prăpădise, şi nicidecum preocupat de imaginea lui ca pastor, reverendul refuzase să admită că Seraphim fusese însărcinată sau că fusese violată – deşi Max Bellini confirmase deja sarcina şi credea, bazându-se pe instinctul lui de poliţai, că aceasta fusese consecinţa unui viol. Atitudinea lui Harrison părea să fie aceea că, acum, când Phimie nu mai era pe lume, a redeschide această rană nu mai servea la nimic, şi că, chiar dacă existase un siluitor

ticălos, creştineşte era să ierte, dacă nu să uite, şi să se încreadă în dreptatea divină.

Harrison era baptist, iar Vanadium era catolic, şi cu toate că amândoi credeau în aceeaşi religie văzută însă din unghiuri diferite, nu însemna că se situau şi pe *planete* diferite, cum avusese Vanadium senzaţia după conversaţia lor. Era adevărat că Enoch Cain nu putea fi adus în justiţie pentru violarea lui Phimie, având în vedere moartea acesteia şi lipsa mărturiei ei. De asemenea, mai exista şi tristul adevăr că, explorând posibilitatea ca Enoch Cain să fie violatorul, putea redeschide brutal rănile din inimile membrilor familiei White, fără nici un folos, de fapt. Cu toate acestea, a te baza doar pe dreptatea divină părea o naivitate, cel puţin dubioasă din punct de vedere moral.

Vanadium înţelegea cât de adâncă era durerea prietenului său şi ştia că, atunci când le moare un copil şi cei mai buni oameni ajung să dea prioritate sentimentelor, şi nu raţiunii; accepta, aşadar, opţiunea lui Harrison de a lăsa lucrurile aşa cum erau. După ce a avut suficient timp să reflecteze la toate astea, Vanadium a conchis că, dintre ei doi, Harrison era mult mai puternic în credinţa lui şi că el, poate până la capătul vieţii, s-ar simţi mai confortabil cu un ecuson de poliţist pe piept, decât având în jurul gâtului gulerul îngust al preoţilor romano-catolici.

În ziua în care asistase la serviciul divin de la mormântul lui Seraphim şi, ulterior, se oprise la groapa lui Naomi, ca să-l mai împungă pe Cain, Vanadium bănuia deja că Phimie nu murise într-un accident de maşină, cum se spunea, dar nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ucigaşul de nevastă ar fi fost cumva implicat în toate astea. Acum, pliantul de la galeria de artă, găsit în sertarul de la noptieră, părea încă o dovadă concretă a vinovăţiei lui Cain.

Prezenţa pliantului îl tulbura pe Vanadium şi pentru că presupunea că, după ce Nolly îl lăsase baltă, Cain descoperise ulterior că Celestina înfiase copilaşul. Din nu se ştie ce motiv, fenomenul cu nouă-degete-la-picioare crezuse iniţial că bebeluşul era băiat, dar dacă o urmărise pe Celestina ştia deja, probabil, adevărul.

De ce pe Cain, chiar dacă era tatăl, îl interesa această fetiţă, rămânea un mister pentru Vanadium. Individul acesta egocentrist şi straniu de găunos nu avea nimic sfânt; paternitatea nu putea reprezenta nici o atracţie pentru el, fiind exclus să simtă cumva vreo obligaţie faţă de copilul rezultat din agresiunea lui asupra lui Phimie.

Poate preocuparea continuă pentru această problemă venea din pură curiozitate, din dorinţa de a descoperi cum arăta un copil făcut de el; totuşi, dacă interesul manifestat de el mai ascundea şi altceva, motivaţia nu avea cum să fie benignă. Indiferent de intenţiile lui Cain, se va dovedi că este o prezenţă cel puţin supărătoare pentru Celestina şi fetiţă – şi posibil un pericol.

Deoarece Harrison, animat de cele mai bune intenţii, nu vrusese să redeschidă rănile, Cain se putea duce la Celestina oriunde şi oricând, fără ca ea să ştie că el era violatorul surorii ei. Pentru ea, nu ar fi decât un străin.

Iar acum Cain ştia de existenţa ei. Informat de această nouă evoluţie a lucrurilor, era imposibil ca Harrison să nu-şi regândească poziţia.

Cu pliantul în mână, Vanadium se duse înapoi la baie şi aprinse lampa de deasupra. Se holbă la peretele scrijelit, la numele roşu şi mutilat.

Instinctul, chiar raţiunea, îi spuneau că exista o conexiune între această persoană, acest Bartholomew, şi Celestina. Numele îl înspăimântase pe Cain într-un coşmar, chiar în noaptea zilei când o omorâse pe Naomi, aşa că de atunci Vanadium îl încorporase în strategia războiului său psihologic, fără să ştie ce însemnătate avea acest nume pentru suspect. Deşi simţea puternic că există o legătură, totuşi nu reuşea să o depisteze. Îi lipseau nişte informaţii capitale.

La lumina din baie, examină mai bine broşura de prezentare de la galeria de artă şi descoperi înăuntru fotografia Celestinei. Ea şi sora ei nu erau identice, cum sunt unele gemene, însă semănau izbitor de mult.

Dacă pe Cain îl atrăsese una dintre ele, pentru fizicul ei, în mod cert şi cealaltă i se părea la fel de ademenitoare. În

plus, poate că surorile aveau în comun şi o altă trăsătură, în afară de frumuseţe, care îl ispitea pe Cain cu şi mai multă putere. Inocenţa, poate, sau bunătatea: ambele hrană pentru diavol.

Titlul expoziţie era „Această zi crucială”.

Ca şi cum în el s-ar fi cuibărit mii de termite, care preferau gustul cărnii de om, decât al lemnului, Vanadium simţea furnicături în măduva oaselor.

Ştia predica, fireşte. Exemplul cu Bartholomew. Tema reacţiei în lanţ din viaţa oamenilor. Observaţia că un mic gest de bunătate poate inspira alte gesturi imense de bunătate, despre care nu aflăm niciodată, în vieţi aflate departe atât în timp, cât şi în spaţiu.

Nu făcuse niciodată asocierea dintre Bartholomew, de care se temea Enoch Cain, şi ucenicul Bartholomew din predica lui Harrison White, care fusese difuzată o dată, în decembrie 1964, cu o lună înainte de uciderea lui Naomi, şi din nou în ianuarie 1965. Chiar şi acum, cu *Bartholomew* mâzgălit şi împuns cu sânge, pe perete, şi cu „Această zi crucială” în faţa ochilor, pe broşură, Tom Vanadium tot nu reuşea să vadă care era legătura. Se căznea să adune laolaltă părţile rupte din acest lanţ al dovezilor, care rămâneau totuşi despărţite de o verigă lipsă.

Ce văzu mai departe în broşură nu era veriga pe care o căuta, deşi cuvintele de-acolo îl speriară atât de mult, încât hârtia îi tremura violent în mână. Recepţia pentru expoziţia Celestinei fusese în această seară şi luase sfârşit cu cel puţin trei ceasuri în urmă.

Coincidenţă. Nimic mai mult. Coincidenţă.

Dar, atât Biserica, cât şi fizica cuantică afirmă că nu există aşa ceva. Coincidenţa este rezultatul unui scop şi un sens misterios – sau este ordinea stranie de sub aparenţa haosului, înţelege ce vrei din asta. Sau, dacă alegi o variantă, simte-te liber să crezi că este vorba de acelaşi lucru, în ambele cazuri.

Toate împunsăturile astea în perete. Sfredeliri. Scrijelituri. Câtă furie turbată îţi trebuie ca să faci aşa ceva.

Se părea că lipseau nişte valize. De asemenea, nişte haine. Poate plecase undeva, în week-end.

Zgârii pe perete nişte nume, cu sângele tău, iar pe urmă îţi iei zborul la Reno, la sfârşit de săptămână, ca să joci cărţi, să mergi la cabaret şi să te îndopi cât cuprinde, la bufete cu mâncare la discreţie. Neverosimil.

Intră grăbit în dormitor şi aprinse veioza de pe noptieră, fără să-i mai pese dacă se vedea lumina din stradă.

Lipseau şi tablourile. Lipsea colecţia de cărţi scrise de Zedd. Nu-ţi iei cu tine asemenea lucruri dacă te duci pentru două zile la Reno. Le iei când te aştepţi să nu te mai întorci aici niciodată.

Deşi se făcuse foarte târziu, îl sună acasă pe Max Bellini.

Era prieten cu detectivul de la omucideri de aproape treizeci de ani, de pe vremea când Max era poliţist în uniformă, iar Vanadium tânăr preot repartizat la orfelinatul St. Anselmo, aici, în oraş. Înainte de a opta pentru meseria de poliţist, Max fusese tentat de preoţie; poate chiar de-atunci, de mult, intuise că Vanadium avea să devină poliţai.

Când Max răspunse la telefon, Vanadium răsuflă uşurat:

— Sunt eu, Tom. Nu ştiu dacă m-au apucat pe mine pandaliile, dar cred că ar trebui să faci ceva, şi asta chiar acum.

— Lasă pandaliile şi spune-mi ce s-a întâmplat, zise Max.

Două încuietori de calitate. Suficientă protecţie împotriva unui spărgător cu capacităţi medii, dar inadecvată pentru a-l intimida pe un om autoperfecţionat, care a ştiut să îşi canalizeze furia.

Junior ţinea pistolul de 9 mm, cu amortizor, sub braţul stâng, lipit de corp, eliberându-şi ambele mâini ca să poată lucra cu şperaclul automat.

Se simţea iarăşi ameţit. Dar de data asta ştia de ce. Nu îl pândea nici o gripă. Se opunea coconului vieţii lui de acum, făcând efortul de a se naşte într-o nouă formă mai bună. Fusese o pupă, încastrat într-o crisalidă de frică şi confuzie, însă acum era o insectă matură, un fluture complet dezvoltat, fiindcă îşi folosise puterea superbei lui furii ca să

se autoperfecţioneze. Când Bartholomew va fi mort, Cain va putea, în fine, să îşi întindă aripile şi *să zboare.*

Îşi lipi urechea dreaptă de uşă, îşi ţinu răsuflarea, nu auzi nimic, după care atacă prima broască. Încetişor, introduse vârful şperaclului în canalul pentru cheie; exista riscul să fie auzit, în timp ce opera, dar asta însemna ca persoana să se afle chiar lângă uşă. Puţin probabil. Decise să folosească instrumentul doar de trei ori pentru fiecare broască, după care să încerce uşa. Poate că norocul va fi de partea lui.

Ţic, ţic, ţic. Ţic, ţic, ţic.

Apăsă pe clanţă. Uşa se mişcă uşor spre interior, însă el o întredeschise doar cu un centimetru.

Omul complet evoluat nu trebuie să se bizuie niciodată pe zeii şansei, ne învaţă Zedd, fiindcă el *îşi construieşte* norocul cu atâta temeinicie, încât poate să-i scuipe în faţă pe zei, fără să se facă vinovat.

Junior vârî şperaclul într-un buzunar al jachetei de piele.

În mâna dreaptă din nou, pistolul plin cu zece gloanţe i se părea încărcat cu puteri supranaturale: spre Bartholomew, cu efectul pe care l-ar avea un crucifix asupra lui Dracula, apa sfinţită asupra demonului, kryptonitul asupra lui Superman.

Pe cât de „roşioară” fusese Angel pentru plimbarea din acea seară, pe atât de „gălbioară” era acum, când se pregătea să se bage în pat, acasă. Pijama galbenă, bluză şi pantaloni, plus şosete galbene. La rugămintea fetiţei, Celestina îi pusese şi o fundă galbenă în părul bogat şi creţ.

Ideea cu funda îi venise de vreo câteva luni. Angel zicea că vrea să fie frumoasă în somn, pentru eventualitatea în care îi apărea în vis vreun prinţ fermecător.

— Galben, galben, galben, galben, spunea Angel încântată, privindu-se în oglinda de la dulap.

— Dulceaţa mea mică şi scumpă.

— O să visez puişori de găină, îi spuse ea Celestinei, iar dacă mă văd aşa galbenă or să creadă că sunt de-a lor.

— Poţi visa şi banane, îi sugeră Celestina, pregătind patul.

— Nu vreau să fiu banană.

Din cauză că visa urât, Angel mai dormea din când în când în pat cu maică-sa, or aşa urma să fie şi acum.

— Dar de ce vrei să fii puişor de găină?

— Fiindcă n-am fost niciodată aşa ceva. Mami, tu şi unchiul Wally sunteţi căsătoriţi acum?

— De unde ţi-a mai venit şi ideea *asta?* întrebă Celestina, uimită.

— Ai un inel ca doamna Moller, de vizavi.

Înzestrată cu un spirit de observaţie neobişnuit de intens, fetiţa remarca rapid orice schimbare în micul ei univers. Inelul de logodnă strălucitor, pe mâna stângă a Celestinei, fusese sesizat imediat.

— Te-a pupat strivit, adăugă Angel, cum se pupă oamenii în filme.

— Ah, ce detectiv şmecher am eu aici.

— O să mă cheme altfel?

— Poate.

— O să mă cheme Angel Wally?

— Angel Lipscomb, deşi parcă nu sună la fel de bine ca White, nu ţi se pare?

— Vreau să mă cheme Wally.

— Nu se poate. Hai, în pat cu tine.

Şi Angel sări ca un puişor drept în patul maică-sii.

Bartholomew era mort, dar nu ştia încă. Cu pistolul în mână, cu coconul făcut zdrenţe, gata să-şi întindă aripile de fluture, Junior împinse spre interior uşa apartamentului, văzu un salon pustiu, cu lumină dulce şi mobilă plăcută, şi se pregătea să păşească peste prag, când jos, uşa de la intrarea în imobil se deschise şi în hol apăru lunganul.

Tipul ţinea în mână o poşetă, cine ştie de ce; intrase vesel, dar se întunecă la faţă când îl văzu pe Junior.

Vasăzică, iată din nou, cum trecutul îl prindea din urmă, tocmai când Junior crezuse că scăpase de el. Lunganul ăsta deşirat, păzitorul lui Bartholomew şi amicul Celestinei, plecase acasă cu maşina, dar nu putuse rămâne în trecut, unde-i era locul, şi acum deschidea gura ca să spună *Ce*

cauţi aici sau poate să dea alarma urlând, aşa că Junior îl împuşcă de trei ori.

Învelind-o bine pe Angel, Celestina spuse:
— Ţi-ar plăcea ca unchiul Wally să fie tăticul tău?
— Asta ar fi cel mai grozav.
— Aşa cred şi eu.
— Ştii, eu n-am avut niciodată un tătic.
— Dar a meritat aşteptarea, dacă acum Wally va fi tăticul tău, nu crezi?
— Şi o să ne mutăm la unchiul Wally?
— Cam aşa se întâmplă de obicei.
— Şi doamna Ornwall o să plece?
— Toate chestiile astea vor trebuie bine gândite.
— Dacă pleacă, o să trebuiască să-mi faci tu brânză.

Amortizorul de zgomot nu făcea, totuşi, ca pistolul să fie complet silenţios, însă cele trei împuşcături, fiecare ca o tuse înăbuşită cu palma, nu aveau cum să se audă mai departe de coridor.

Primul glonţ îl lovi pe lungan în coapsa stângă, fiindcă Junior trăsese în timp ce scotea arma de sub braţ, însă următoarele două l-au nimerit zdravăn, în tors. Nu era prea rău pentru un trăgător amator, chiar dacă distanţa până la ţintă nu era mai mare de câteva palme, aşa că Junior decise că dacă mutilarea piciorului stâng nu l-ar fi împiedicat să lupte în Vietnam, s-ar fi achitat foarte bine de obligaţii în război.

Cu mâna încleştată pe poşetă, ca şi cum şi mort ar fi vrut să se opună tâlhăriei, tipul căzu, se lăţi pe jos, se scuturâ de fiori şi încremeni nemişcat. Se prăbuşise, fără să ţipe, fără să urle de durere, fără aproape nici un zgomot, încât lui Junior îl venea să-l pupe, doar că el nu pupa bărbaţi, vii sau morţi, deşi un bărbat deghizat în femeie îl păcălise o dată, iar un pianist mort îl linsese pe întuneric.

Cu glăsciorul vesel ca un piuit de puişor, Angel gălbioara se ridică un pic de pe pernă şi zise:

— O să faceţi nuntă?

— O nuntă ca-n poveşti, îi promise Celestina, luându-şi o pijama din sertarul comodei.

— Şi tort? întrebă Angel, căscând.

— Nu se poate nuntă fără tort.

— Îmi plac torturile. Îmi plac căţeluşii.

Descheindu-se la bluză, Celestina spuse:

— Tradiţional vorbind, căţeluşii nu au nici o treabă cu nunţile.

Suna telefonul.

— Nu vindem pizza, spuse Angel, fiindcă mai devreme primiseră câteva apeluri pentru o nouă pizzerie, al cărei număr diferea de al lor doar printr-o cifră.

Apucând receptorul înainte de al doilea apel, Celestina spuse:

— Alo?

— Domnişoara White?

— Da?

— La telefon detectivul Bellini, de la Departamentul Poliţiei San Francisco. Totul e în regulă acolo?

— În regulă? Da. Ce...

— E cineva cu dumneavoastră?

— Fetiţa, spuse ea, realizând prea târziu că poate nu avea de-a face cu un poliţist, ci cu cineva care încerca să determine dacă ea şi Angel erau singure în apartament.

— Încearcă, te rog, să nu te alarmezi, domnişoară White. Am trimis o maşină-patrulă spre dumneata.

Şi, brusc, Celestina se convinse că Bellini *era* poliţai, nu fiindcă vocea lui sugera atâta autoritate, ci pentru că inima îi spunea că venise momentul, că primejdia anticipată de atâta vreme se materializase, în cele din urmă: sumbra fatalitate în privinţa căreia Phimie o prevenise cam acum trei ani.

— Avem motive să credem că bărbatul care a violat-o pe sora dumitale te urmăreşte în prezent.

Tipul va veni. Ştia. Ştiuse tot timpul, dar în ultima vreme cam uitase. Angel era o fiinţă aparte, or din cauza acestui lucru trăia sub ameninţare, aidoma pruncilor din

Bethlehem, pe care Irod poruncise să fie uciși. De mult de tot, Celestina întrezărise o structură complexă şi misterioasă în toate astea şi, pentru ochiul artistului, simetria modelului impunea ca tatăl să-şi facă apariţia, mai devreme sau mai târziu.

— Aţi încuiat bine uşile? întrebă Bellini.

— Nu există cheie decât pentru cea de la apartament. Da. Am încuiat-o.

— Unde sunteţi acum?

— În dormitor.

— Cu fetiţa?

— Da.

Angel şedea în capul oaselor pe pat, gălbioară şi atentă.

— Aveţi vreo cheie la uşa de la dormitor? întrebă Bellini.

— Da, dar n-are nici o valoare.

— Încuiaţi-o oricum. Şi nu închide telefonul, domnişoară White. Rămânem pe fir, până vine maşina poliţiei.

Junior nu-l putea lăsa pe mort pe hol, dacă intenţiona să se simtă bine cu Celestina. Urmările urâte se descoperă întotdeauna, adesea în cele mai nepotrivite momente, ceea ce Junior învăţase din filme şi din articolele despre crime citite prin ziare, ba chiar şi din experienţa lui personală. Descoperirea aducea întotdeauna poliţia, în mare viteză, cu sirenele pornite şi plină de entuziasm, fiindcă nemernicii care lucrează acolo sunt perdanţii cei mai concentraţi asupra trecutului, de pe toată faţa pământului, *mistuiţi* practic de obsesia lor pentru urmările faptei.

Vârî sub centură pistolul de 9 mm, îl apucă pe lungan de picioare şi îl trase spre uşa de la apartamentul 1. Urme de sânge înviorau pardoseala mohorâtă, pe unde trecea corpul tipului.

Nu erau bălţi de sânge, ci doar pete, aşa că Junior reuşi să le şteargă repede, după ce scoase cadavrul de pe hol, însă văzându-le se înfurie şi mai rău. Venise aici ca să ducă la capăt toate treburile rămase neterminate din Spruce Hills, ca să se elibereze de duhurile răzbunătoare, ca să îşi amelioreze viaţa şi să meargă înainte, într-un viitor luminos

complet nou. Nu venise, aici, ce naiba, ca să facă pe *administratorul clădirii.*

Firul nu era suficient de lung pentru ca Celestina să se poată plimba cu aparatul prin cameră, aşa că puse telefonul pe noptieră, lângă veioză.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Angel.

— Fii cuminte, dulceaţă mică, spuse ea, pornind spre uşa care rămăsese uşor întredeschisă.

Toate ferestrele erau închise bine. Avea mare grijă în această privinţă.

Ştia că şi uşa de la intrare era încuiată, fiindcă Wally aşteptase afară pe coridor, ca să audă cheia răsucindu-se în cele două broaşte. Cu toate acestea, Celestina păşi în hol, unde lumina nu era aprinsă, trecu repede prin dreptul odăii lui Angel, ajunse la intrarea în salonaş, unde lampa funcţiona – şi văzu un bărbat intrând cu spatele pe uşa din faţă, târând ceva, târând ceva închis la culoare, mare, greu, mototolit, târând un…

Oh, sfinte Iisuse, NU!

Târâse cam jumătate din corpul lunganului peste prag, când auzi pe cineva spunând *„Nu”.*

Junior privi peste umăr, exact când Celestina se întoarse şi fugi. O întrezări o fracţiune se secundă, înainte ca Celestina să dispară pe holul interior.

Concentrează-te. Bagă-l pe lungan complet înăuntru. Acţionează acum, gândeşte mai târziu. Nu, nu, concentrarea adevărată necesită o înţelegere a nevoii de verbalizare: scrutează, analizează şi *„prioritează”.* Prinde-o pe curvă, prinde-o pe curvă! Respiră încet şi adânc. Canalizează-ţi superba furie. Un om complet evoluat ştie să se controleze şi să fie calm. *Mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te!*

Dintr-o dată, prea multe din măreţele maxime ale lui Zedd păreau în contradicţie unele cu altele, când până atunci alcătuiseră o filozofie temeinică şi un ghid de reuşită ideal.

O uşă se trânti şi, după nişte scurte deliberări lăuntrice privind opţiunea de a verbaliza sau de a acţiona, Junior îl lăsă pe lungan de-a curmezişul pragului. Trebuia să pună mâna pe Celestina, până ca aceasta să ajungă la telefon, după care n-avea decât să se întoarcă şi să termine de mutat cadavrul.

Celestina trânti uşa, o încuie, împinse comoda în dreptul intrării, uimită de forţa ei, şi o auzi pe Angel vorbind în telefon: „Mami mută mobila”.

Smulse receptorul din mâna fetiţei şi îi spuse lui Bellini:

— Tipul e aici…

Azvârli telefonul pe pat, îi spuse lui Angel „Stai lângă mine”, alergă la fereastră şi trase draperiile la o parte.

Implică-te şi preia controlul. Nu contează prea mult dacă acţiunea în care te implici este prudentă sau pripită, nu contează *nicidecum* dacă societatea în ansamblul ei consideră că e un lucru „bun” ceea ce faci tu sau un lucru „rău”. Atâta timp cât te implici fără rezervă, inevitabil vei prelua comanda, fiindcă prea puţini oameni sunt dispuşi vreodată să se implice în ceva, corect sau greşit, înţelept sau nesăbuit, astfel încât aceia care o fac au succesul garantat, de cele mai multe ori, chiar şi atunci când acţiunile lor sunt pripite şi cauza lor prostească.

Departe de a fi prostească, însă, cauza lui Junior viza supravieţuirea şi salvarea lui, aşa că se implică în ea cu fiecare fibră a fiinţei lui, cu toată puterea minţii şi a inimii.

Uşile de pe holul întunecat: una la dreapta, larg deschisă, şi două la stângă, ambele închise.

La dreapta, întâi. Deschise uşa cu piciorul, trăgând simultan două gloanţe, fiindcă ăsta era poate dormitorul ei, unde nu era exclus să aibă o armă de foc. Oglinzile se făcură ţăndări: un zdrăngănit de sticlă spartă pe porţelan, de sticlă spartă pe mozaic, mult mai multă gălăgie decât împuşcăturile propriu-zise.

Realiză că făcuse praf o baie pustie.

Atrăgea atenţia cu atâta zgomot. Nu mai avea răgazul pentru idile acum, nici şansa de a a-şi trece la activ două surori. Omoar-o pe Celestina, omoară-l pe Bartholomew, atât, atât, şi pleacă, pleacă.

Prima uşă pe stângă. Mişcă-te. Deschide uşa cu piciorul.

Senzaţia unui vast spaţiu dincolo, nu o baie de data asta şi mai întuneric. Apucă pistolul cu ambele mâini. Două împuşcături rapide; tuse înfundată, tuse înfundată.

Întrerupătorul lămpii pe stânga. Clipit des, din cauza luminii.

Camera puştiului. Camera lui Bartholomew. Mobilă în culori vii şi vesele. Postere nostime pe perete.

Ciudat, păpuşi. Destul de multe păpuşi. Se părea că bastardul era cam efeminat, trăsătură pe care nu avea cum s-o moştenească de la taică-său.

Nimeni aici.

Poate doar sub pat, în dulap?

Pierdea vreme, dacă se apuca să caute acolo. Mult mai probabil, femeia şi băiatul se ascundeau în ultima cameră.

Zglobie şi gălbioară, Angel zbură la maică-sa, ţinându-se de una dintre draperiile strânse, ca şi cum ar fi vrut să se pitească după ea.

Fereastra era dublă, cu ochiuri mici de geam, aşa că Celestina nu avea cum să iasă afară, şi dacă o spărgea.

O fereastră montată adânc în zidărie. Două ivăre pe partea dreaptă, unul sus, celălalt jos. Celestina încercă să răsucească apoi mânerul. Nu reuşea. Mâinile îi tremurau. Încerca, încerca, bâjbâind, dar degeaba.

„Doamne, te rog, ajută-mă.”

Maniacul lovea cu piciorul în uşă.

Cu câteva momente în urmă, dăduse buzna în camera lui Angel, şi de data asta se auzise tare, bubuise mai puternic, precis suficient de sonor cât să trezească lumea din bloc.

Mânerul se învârtea. Haide, haide.

Unde era maşina poliţiei? De ce nu se auzea nici o sirenă?

Scârţâind, mecanismul ferestrei cedă, cele două părţi ale geamului începură să se deschidă spre exterior, dar prea lent, iar noaptea rece şi albicioasă îşi trimise suflul de gheaţă în cameră.

Maniacul lovea iarăşi cu piciorul în uşă, dar din cauza comodei proptite la intrare, uşa nu ceda, aşa că tipul izbea mai tare, tot mai tare, dar degeaba.

— Haide, repede, şopti Angel.

*

Junior păşi în spate şi trase două gloanţe, ţintind în broasca de la uşă. Prima împuşcătură smulse o bucată din cadrul de lemn, dar a doua se înfipse în uşă, crăpând-o şi dislocând din loc încuietoarea, care spânzura acum în afară, gata să cadă.

Se împinse în uşă, dar aceasta tot nu cedă, şi se miră singur de el când auzi mugetul de frustrare care ieşea din el şi care exprima exact opusul unei atitudini de autocontrol, deşi oricine l-ar fi auzit n-ar fi avut nici cea mai mică îndoială în privinţa hotărârii lui de a se implica şi de a prelua controlul.

Trase din nou în broasca uşii, apăsând pe trăgaci de două ori, şi constată că nu mai avea nici un glonţ în magazia armei. Cartuşele suplimentare erau împărţite prin buzunare.

Exclus să facă o pauză ca să reîncarce pistolul, tocmai acum în acest penultim moment desperat, când graniţa dintre reuşită sau eşec nu mai era decât o chestiune de câteva secunde. Aşa ar proceda doar un om obişnuit să gândească întâi şi să acţioneze după aceea – comportament de perdant înnăscut.

Sub impactul gloanţelor, din uşă zburase o bucată de mărimea unei farfurii. Datorită luminii din cameră, care trecea dincoace prin gaura formată, Junior putu constata că încuietoarea uşii era complet distrusă. Privind prin spărtură, văzu partea din spate a unei mobile împinse în dreptul uşii, lămurindu-se astfel cum stăteau lucrurile.

Îşi lipi strâns de corp braţul stâng şi se trânti cu umărul în uşă. Piesa de mobilier din cealaltă parte era masivă, însă tot se urni din loc cu câţiva centimetri. Păi, dacă reuşise s-o mişte deja un pic, însemna că putea până la urmă s-o dea la o parte de tot, adică era deja ca şi intrat înăuntru.

Celestina nu auzi detonările, însă ştiu că numai nişte gloanţe trase ar fi putut crăpa aşa lemnul uşii.

Comoda cu care blocase intrarea şi care funcţiona şi ca masă de toaletă avea deasupra o oglindă. Unul dintre gloanţe sfredeli placajul din spatele acesteia, fisură sticla oglinzii, formând un puzzle ca o pânză de păianjen, şi se înfipse în peretele de deasupra patului – *poc* – din care împroşcă în jur cu aşchii de tencuială.

Când între cele două geamuri verticale ale ferestrei întredeschise se crease un spaţiu cam de paisprezece centimetri, mecanismul se înţepeni, cu un scârţâit gros, care rostea parcă însuşi cuvântul fatal – *r-r-r-rugină.*

Nici măcar Angel, diafană ca un îngeraş, nu se putea strecura printr-o deschizătură atât de mică.

Pe hol, maniacul mugea de furie.

Afurisită fereastră! Se înţepenise din cauza frigului. Celestina trăgea de mâner cu toată forţa; la un moment dat, simţi că mecanismul se mişcă un pic, dar apoi tija scăpă din suporţi şi se lovi de pervaz.

Nici de data asta nu auzi împuşcăturile, însă trosnetul de lemn spintecat demonstra că de dincolo fuseseră trase cel puţin încă două gloanţe.

Întorcându-se cu spatele la fereastră, Celestina o prinse pe fetiţă şi o împinse spre pat, şoptind: „Intră dedesubt”.

Angel nu voia să se vâre acolo, poate fiindcă în visele ei urâte căpcăunul se pitea mereu sub pat.

— Hai, fuga! insistă Celestina, cu duritate.

Până la urmă, Angel se ghemui şi intră sub pat, dispărând sub aşternutul care atârna lateral, cu o ultimă fluturare de şosete galbene.

Cu trei ani în urmă, la Spitalul St. Mary, având proaspătă în minte avertizarea lui Phimie, Celestina jurase că va fi

pregătită pentru momentul când fiara va veni, dar iată, bestia era aici, iar ea nu era nicidecum aptă să-i facă faţă. Timpul trece, sentimentul primejdiei ameninţătoare păleşte, nu-ţi vezi capul de treabă, te speteşti muncind ca ospătăriţă, îţi termini facultatea, fetiţa ta creşte, e adorabilă, vioaie, atât de plină de viaţă, încât ştii că trebuie să trăiască veşnic, şi la urma urmei, eşti fiică de pastor, crezi în forţa compasiunii, în împăratul Păcii, eşti încrezătoare că pământul acesta este al celor blajini, aşa că în toţi aceşti trei ani nu-ţi cumperi nici o armă şi nici nu înveţi cum să te aperi singură la nevoie, şi oarecum uiţi că blajinii care vor moşteni într-o bună zi pământul sunt cei care resping agresiunea, fără să fie, însă, *atât* de blajini încât să nu încerce să se apere singuri, fiindcă a nu te împotrivi maleficului este un păcat, iar refuzul conştient de a-ţi apăra viaţa este păcatul mortal al suicidului pasiv, iar eşecul de a ocroti o bombonică scumpă şi gălbioară îţi pavează calea spre iad, la fel cum s-a întâmplat cu neguţătorii de sclavi ajunşi ei înşişi robi pentru eternitate, la fel cum s-a întâmplat cu stăpânii de la Dachau şi cu bătrânul „Joe Stalin”, care au trecut de la putere la propria lor osândă, aşa că aici, în timp ce bestia se trânteşte în uşă, în timp ce împinge la o parte baricada, acum, când nu ţi-au mai rămas decât câteva clipe preţioase, *luptă-te!*

Junior dădu buzna prin uşa deblocată, în dormitor, iar scroafa naibii îl pocni cu un scaun. Un scaun mic, cu spătar tare şi o pernă legată, pentru şezut. Tipa manevra scaunul ca pe o bâtă şi cu o forţă demnă de un gladiator.

Dacă l-ar fi nimerit în partea stângă a corpului, aşa cum încercase, precis i-ar fi rupt braţul şi i-ar fi fisurat câteva coaste. Însă, sesizând ţinta loviturii, agil ca un adevărat sportiv, Junior se întorsese rapid, primind şocul pe spinare.

Pocnitura aceasta în spate nu fusese tocmai elegantă, dar nici departe de isprăvile din Vietnam, pe care le născocea el, ca să le impresioneze pe femei. Zburat parcă de suflul exploziv al unei grenade, Junior se trezi pe jos, izbindu-se cu bărbia de podea; dinţii i se frecară ca o

ghilotină unii de alţii, încât, dacă ar fi prins limba între ei, ar fi secţionat-o pe loc.

Ştia că tipa se pregătea să-l trosnească din nou, aşa că se rostogoli imediat de sub raza ei de acţiune, enorm de încântat că era în stare să se mai mişte, fiindcă, judecând după durerea sfâşietoare din spinare, nici nu s-ar fi mirat dacă nemernica i-ar fi rupt coloana vertebrală, lăsându-l paralizat. O nouă lovitură cu scaunul, care se pocni asurzitor de podea, exact în locul unde zăcuse Junior cu o clipă înainte.

Nebuna naibii manevra scaunul cu atâta ferocitate, încât nu se putea să nu-i fi amorţit braţele, de la impactul violent al obiectului trântit pe podea. Tipa se trase înapoi, poticnindu-se, târând scaunul pe jos, fiindcă momentan nu mai avea forţa să-l ridice.

Când pătrunsese în dormitor, Junior intenţionase să azvârle pistolul şi să scoată un cuţit. Dar nu mai avea chef să opereze de la mică distanţă. Bine că nu scăpase revolverul din mână.

Avea dureri prea mari ca să-şi poată reveni imediat, profitând astfel de scurta vulnerabilitate a femeii. Ridicându-se cu greu în picioare, se trase mai în spate, bâjbâind prin buzunar după cartuşele de rezervă.

Îl ascunsese undeva pe Bartholomew.

Probabil în dulap.

Ciuruieşte-o pe pictoriţă, omoară-l pe puşti.

El era un tip care avea un plan, un om concentrat, implicat, gata să acţioneze şi să gândească abia după aceea, de îndată ce era *capabil* să acţioneze. Din cauza junghiurilor dureroase, nici nu mai avea putere în mână. Cartuşele îi alunecară printre degete, căzând pe jos.

Faptele tale... se vor întoarce la tine, amplificate peste închipuire.

Din nou, acele cuvinte sinistre învârtindu-i-se în minte, pe banda memoriei. De data asta, le auzi rostite efectiv. Glasul impunea atenţie, cu un timbru mai profund şi o dicţie mai tăioasă decât al lui.

Împinse afară magazia din patul revolverului. Cât pe-aci s-o scape pe jos.

Celestina îi dădea târcoale, mai mult târând, decât cărând scaunul acela blestemat, ori fiindcă o cam lăsaseră nervii şi nu mai avea putere în braţe – sau pentru că simula slăbiciunea, în speranţa de a-l ademeni să reacţioneze imprudent. Junior se mişca şi el în jurul ei, chinuindu-se desperat să încarce pistolul, fără să-şi ochii de la adversara lui.

Sirene.

Spiritul lui Bartholomew... te va găsi... şi îţi va aplica teribila judecată pe care o meriţi.

Glasul cultivat, uşor teatral, dar totuşi sincer al reverendului White se ridica din trecut, formulând această ameninţare în mintea lui Junior, aşa cum îl auzise în acea noapte de pe o bandă de magnetofon, în timp ce Junior dansa un boogie la orizontală cu Seraphim, în dormitorul din casa parohială.

Uitase de ameninţarea pastorului, o înăbuşise în străfundurile memoriei. La vremea respectivă, auzite doar pe jumătate, ca un fundal pervers al partidei de sex, vorbele acestea îl amuzaseră pe Junior, care nu se gândise serios la sensul lor, la mesajul de pedeapsă divină conţinut în ele. Acum, în acest moment de pericol maxim, fiertura clocotită a amintirii înăbuşite ţâşni la suprafaţă din cauza presiunii: Junior era şocat, uluit, realizând că *pastorul îl blestemase!*

Sunetul sirenelor, tot mai aproape.

Cartuşele scăpate pe jos străluceau pe covor. Să se aplece să le ridice? Nu. Asta ar fi echivalat cu invitaţia de a se pomeni cu o pocnitură în ţeastă.

Celestina, baptista bătăuşă, din nou în acţiune, repezindu-se la el. Cu un picior rupt, celălalt crăpat şi cu bara dintre ele făcută ţăndări, scaunul nu mai constituia o armă de temut. Tipa ridică scaunul, Junior se feri, tipa lovi din nou, el o fentă, ea se trase înapoi, gâfâind.

Târfa începea să obosească, însă Junior tot nu se încumeta să treacă la o confruntare corp la corp. Era

ciufulită. Din ochii ei scăpăra atâta sălbăticie, încât Junior era convins că tipa avea pupile eliptice, ca la felinele din junglă. Nemernica rânjea cu buzele lipite de gingii şi dinţii dezgoliţi.

Arăta la fel de dementă ca mama lui Junior.

Prea aproape, sirenele alea.

Alt buzunar. Alte cartuşe. De-ar reuşi să bage măcar două în magazia armei, însă mâinile îi tremurau rău şi se făcuseră alunecoase, de la transpiraţie.

Scaunul. O lovitură deviată, fără efect, împingându-l în spate, la fereastră.

Sirenele erau *chiar aici.*

Sticleţii la uşă, târfa smintită cu scaunul în mâini, blestemul popii – oricât de mult s-ar implica un om, tot nu ar putea face faţă atâtor neajunsuri. Ieşi din prezent, intră în viitor.

Azvârli pe jos pistolul, magazia armei şi cartuşele.

Când târfa începu să se legene spre spate, Junior înşfăcă scaunul. Nu încerca să i-l smulgă din mână, ci doar s-o împingă, cu ajutorul lui, cât mai puternic.

Tipa călcă pe un picior rupt de la scaun, îşi pierdu echilibra şi căzu pe spate, proptindu-se pe partea laterală a patului.

Amorţit ca o pisică ajunsă la geriatrie, urlând de durere, Junior sări totuşi pe pervazul adânc şi se aruncă în cele două geamuri ale ferestrei. Erau deja parţial deschise – dar şi înţepenite aşa, totodată.

Ghemuit pe vine, pe pervazul adânc, împingând în geamurile întredeschise, nu numai cu forţa muşchilor, ci şi cu tot corpul, maniacul încerca să scape din dormitor.

Deşi inima îi bubuia asurzitor în piept şi răsuflarea îi şuiera pe nas, Celestina auzi trosnetul lemnului crăpat, apoi zgomotul de geam spart şi scrâşnetul de metal contorsionat. Monstrul încerca să fugă.

Fereastra nu se deschidea spre stradă. Dădea spre un pasaj îngust dintre această clădire şi cea de alături. Poliţia

nu avea cum să-l surprindă, aşadar, dacă reuşea să scape pe-acolo.

Ar fi putut să se repeadă iarăşi cu scaunul la el, numai că obiectul se dezmembrase de tot. Renunţă la piesa de mobilier în favoarea unei arme de foc: se lăsă în genunchi şi înşfăcă de pe jos magazia de cartuşe a pistolului.

Urletul sirenelor sfâşia tăcerea. Probabil că poliţiştii opriseră maşina în faţa casei.

Celestina luă un glonţ de aramă de pe covor.

Alt zgomot de geam spart. Un trosnet înfiorător de lemn rupt. Cu spatele la ea, maniacul trăgea de fereastră, cu ferocitatea încrâncenată a unei fiare prinse în cuşcă.

Nu se pricepea la arme de foc, însă îl văzuse pe el cum încercase să îndese cartuşele în pistol, aşa că ştia cum să-l încarce. Introduse un glonţ. Pe urmă încă unul. De-ajuns.

Mecanismul ruginit al ferestrei începu să cedeze, la fel ca şi balamalele, iar geamurile ieşiră în afară.

Din celălalt capăt al apartamentul, glasuri de bărbaţi, care strigau: „Poliţia!”

Celestina urlă „Aici, veniţi aici!”, în timp ce împinse magazia cu cartuşe în patul armei.

Rămasă tot în genunchi, ridică arma şi realiză că se pregătea să-l împuşte pe maniac în spate, că nu avea altă opţiune, fiindcă lipsa de dexteritate nu îi permitea să îl ochească în picior sau în braţ. O copleşea această dilemă morală, dar îi veni în minte imaginea lui Phimie zăcând moartă pe cearşafurile pline de sânge de pe masa de operaţie. Apăsă pe trăgaci şi se clătină de la recul.

Fereastra cedă cu o clipă înainte ca Celestina să declanşeze împuşcătura. Bărbatul se făcu nevăzut. Nu ştia dacă îl nimerise.

La fereastră. Camera încălzită absorbea din noapte ceaţa rece; Celestina se aplecă peste pervaz, în pâcla deasă de-afară.

Aleea îngustă, pavată cu cărămizi, se afla la doi metri dedesubt. Maniacul răsturnase nişte lăzi de gunoi, încercând să fugă, însă nu zăcea prăvălit printre gunoaie.

Din ceaţă şi beznă se auzea plesnetul grăbit al tălpilor pe cărămizi. Tipul alerga spre partea din spate a casei.

Aruncă arma!

Celestina azvârli arma înainte de a se răsuci în loc, iar când doi poliţai intrară în cameră, strigă: „A fugit!”

Din pasajul interior pe alee, iar pe un pasaj interior, apoi pe stradă, în oraş şi în ceaţă şi în noapte. Junior fugea de trecutul lui Cain în viitorul lui Pinchbeck.

Pe parcursul acestei zile cruciale, aplicase tehnicile învăţate de la Zedd, pentru a-şi canaliza furia fierbinte şi a o transforma într-o turbare incandescentă. Acum, fără nici un efort conştient din partea lui, turbarea se preschimbă într-o *furie* spumegândă.

Ca şi cum spiritele răzbunătoare nu ar fi constituit o pacoste îndeajuns de mare, timp de trei ani luptase, fără să-şi dea seama, împotriva puterii cumplite a blestemului aruncat de pastor, negroteiul baptist cu apucături de şaman, care-i făcuse viaţa amară. Ştia acum de ce suferise de accese violente de vomitat nervos, de diaree nesfârşită, de bube hidoase. Imposibilitatea de a-şi găsi un suflet pereche, umilinţa cu Renee Vivi, cele două cazuri urâte de gonoree, dezastruoasa catatonie provocată de meditaţie, incapacitatea de a învăţa franceza şi germana, singurătatea, pustiul din el, încercările zadarnice de a-l găsi şi de a-l ucide pe bastardul născut din pântecele lui Phimie: toate aceste lucruri şi multe, mult mai multe încă, reprezentau consecinţele oribile ale practicilor vrăjitoreşti nocive şi răzbunătoare urzite de acel creştin fariseu. Fiind un om implicat, complet evoluat şi extrem de autoperfecţionat, care ştia să îşi valorifice instinctele brute, ar fi fost normal ca Junior să navigheze prin viaţă pe nişte mări liniştite, sub un cer veşnic însorit, cu toate pânzele sus, şi nu să se trezească mereu zdruncinat şi azvârlit de furtuni pe o noapte nesfârşită, nu din cauza vreunor neajunsuri ale minţii, ale inimii sau ale sufletului, ci din cauza Magiei negre.

71

La Spitalul St. Mary, unde o adusese pe lume pe Angel, în urmă cu trei ani, Wally se zbătea acum între viaţă şi moarte, luptând pentru şansa de a o vedea pe fetiţă crescând şi de a fi pentru ea tatăl de care aceasta avea nevoie. Fusese deja dus la sala de operaţii, când Celestina şi Angel sosiră acolo, la câteva minute după ambulanţă.

Au fost duse la Spitalul St. Mary de către detectivul Bellini, cu o maşină a Poliţiei. Tom Vanadium – un prieten de-al tatălui ei, pe care îl întâlnise de câteva ori în Spruce Hills, dar pe care nu-l cunoştea prea bine, îi însoţea cu un alt automobil, deplasându-se lateral şi gata să tragă la nevoie în oricare dintre ocupanţii altor vehicule care circulau pe străzile pline de ceaţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca maniacul să fie pretutindeni.

Din câte ştia Celestina, Tom era detectiv la Poliţia din statul Oregon, aşa că nu era prea dumirită ce căuta el aici.

Şi nici nu avea cum să-şi închipuie prin ce nenorocire sinistră trecuse bietul om, alegându-se cu faţa aceasta explodată şi dezarticulată parcă. Ultima oară îl văzuse la înmormântarea lui Phimie. Cu câteva minute în urmă, la uşa apartamentului ei, nu-l recunoscuse decât după semnul roşu din naştere.

Tatăl ei îl respecta şi îl admira pe Tom, aşa că Celestina era bucuroasă să-l ştie acolo. În plus, un om care supravieţuise unei catastrofe ca aceea care îl lăsase pe Tom cu mutra asta cubistă, nu putea fi decât persoana potrivită pentru o criză ca aceasta.

Aşezate amândouă pe bancheta din spate, Celestina o ţinea strâns pe Angel, care era foarte speriată; era uluită de curajul demonstrat în luptă şi de calmul solid, care o ajuta atât de mult acum. Nu tremura gândindu-se la ceea ce ar fi putut păţi amândouă, fiindcă mintea şi inima ei nu palpitau decât pentru Wally – dar şi pentru că, bucurându-

se toată viaţa de binefacerile speranţei, avea rezerve pline de optimism, în aceste momente de restrişte.

Bellini o linişti pe Celestina, spunându-i că nu-şi imagina ca Enoch Cain să aibă atâta tupeu încât să urmărească acum maşinile poliţiei, ca să o atace din nou la St. Mary. Cu toate acestea, desemnă un poliţist în uniformă, care să stea de pază pe holul din faţa sălii, unde prietenii şi rudele aşteptau veşti despre pacienţii internaţi la secţia de terapie intensivă. Şi, judecând după extrema vigilenţă de care dădea dovadă acest ofiţer, se putea deduce că Bellini nu exclusese complet posibilitatea ca Enoch Cain să-şi facă apariţia aici, pentru a isprăvi ceea ce începuse în Pacific Heights.

Aidoma tuturor sălilor de aşteptare de la secţiile de terapie intensivă, unde Moartea stă la pândă răbdătoare, zâmbind la gândul triumfului final, şi această încăpere era curată, dar mohorâtă, cu un mobilier deloc comod, ca şi cum nişte culori vii şi ceva mai mult confort ar fi deranjat-o pe ascetica Doamnă cu coasa, determinând-o să secere şi mai mulţi pacienţi decât îşi propusese.

Chiar şi la ore târzii ca aceasta, după miezul nopţii, sala era uneori plină, ca pe timpul zilei, de persoane îngrijorate venite la căpătâiul celor dragi. În noaptea aceasta, totuşi, s-ar fi zis că doar viaţa lui Wally era ameninţată de lovitura morţii; cei prezenţi acolo vegheau doar pentru el.

Traumatizată de violenţa din dormitorul mamei ei şi fără să ştie prea bine ce se întâmplase cu Wally, Angel fusese smiorcăită şi speriată. Prevăzător, un medic îi aduse un pahar cu suc de portocale, îndoit cu o doză slabă de sedativ, iar o asistentă se prezentase cu nişte perne. Culcată pe două fotolii căptuşite cu perne şi îmbrăcată cu un halat roz peste pijamaua galbenă, cu sedativ sau fără sedativ fetiţa adormi rapid, ca de obicei, la fel pe cât de repede se şi trezea din somn, trăind viaţa din plin.

După ce luă o declaraţie preliminară de la Celestina, Bellini se retrase ca să convingă un judecător să se dea jos din pat la acea oră din noapte, cu scopul de a obţine un mandat de percheziţie pentru locuinţa lui Enoch Cain, după

ce pusese deja sub supraveghere apartamentul de pe Russian Hill. Descrierea agresorului, furnizată de Celestina, se potrivea perfect cu Cain. În plus, Mercedesul suspectului era abandonat lângă casa ei. Bellini părea convins că îl vor găsi şi îl vor aresta pe tip foarte curând.

Tom Vanadium, pe de altă parte, avea certitudinea că nu-l vor putea localiza şi prinde aşa de uşor pe Cain, care se pregătise, probabil, şi pentru eventualitatea în care lucrurile ar fi mers prost în timpul atacului împotriva Celestinei. În opinia lui Vanadium, maniacul avea probabil vreo ascunzătoare unde să se refugieze în oraş – ori părăsise deja metropola, ieşind de sub jurisdicţia Poliţiei din San Francisco.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate, remarcă Bellini, pe un ton oarecum acerb. Şi asta numai pentru că ai avut avantajul unei percheziţii ilegale, în timp ce eu trebuie să mă încurc cu drăgăleşenii din astea legale.

Celestina sesiza prietenia subiacentă dintre cei doi bărbaţi, dar şi tensiunea legată probabil de efectuarea unei percheziţii ilegale.

După plecarea lui Bellini, Tom o interogă pe Celestina pe îndelete, punând accentul pe violul suferit de Phimie. Deşi subiectul era dureros, Celestinei îi părea bine că putea răspunde la toate aceste întrebări. Fără această discuţie, care să-i abată atenţia, cu toate speranţa ei nemărginită, şi-ar fi imaginat grozăvie după grozăvie, în care Wally ar fi murit de sute de ori în mintea ei speriată.

— Tatăl tău neagă producerea violului dintr-o dorinţă, aş zice eu, prost direcţionată, de a se încrede în dreptatea divină.

— Da, într-un fel aşa e, admise ea. Iniţial, însă, tata a vrut ca Phimie să-i spună tot, pentru ca vinovatul să fie judecat şi condamnat. Deşi e un bun baptist, tata nu este lipsit de setea răzbunării.

— Mă bucur să aud asta, spuse Tom.

Zâmbetul lui fin putea părea, eventual, ironic, deşi nu era uşor de interpretat sensul expresiilor subtile întipărite pe o faţă ciomăgită ca a lui.

— Iar după moartea lui Phimie… tata a sperat în continuare să afle numele violatorului, să îl bage la închisoare. Dar pe urmă ceva l-a făcut să se răzgândească… oh, să fie vreo doi ani. Brusc, a vrut să renunţe, să lase judecata în seama lui Dumnezeu. Dacă violatorul era chiar atât de smintit, cum susţinea Phimie, însemna ca eu şi Angel să fim în primejdie, în eventualitatea în care am afla un nume şi ne-am duce la poliţie. Dar nu ştiu, efectiv, ce l-a făcut să se răzgândească.

— Ştiu eu, spuse Tom. Acum, mulţumită ţie. Eu l-am făcut să se răzgândească… faţa mea. Cain m-a mutilat aşa. Aproape tot anul 1965, am fost în comă. După ce mi-am revenit şi m-am întremat suficient cât să pot primi vizitatori, am cerut să mă întâlnesc cu tatăl tău. Cam acum doi ani… cum spui tu. De la Max Bellini ştiam că Phimie murise născând un copil, şi nu într-un accident, iar Max intuia oricum un viol. I-am explicat tatălui tău de ce Cain era autorul siluirii. Voiam să-mi furnizeze cât mai multe informaţii. Dar, presupun că… stând acolo, uitându-se la faţa mea, a decis că era mai bine să-l lase pe Cain în pace, fiindcă nu voia ca viaţa fiicei şi a nepoatei lui să fie puse şi mai mult în pericol.

— Şi acum, asta.

— Şi acum, asta. Dar, şi dacă tatăl tău ar fi cooperat cu mine, tot nu s-ar fi schimbat nimic. Din moment ce Phimie nu i-a dezvăluit niciodată numele, tot n-aş fi putut să îl urmăresc mai eficient pe acest Cain.

Pe patul improvizat din două fotolii, lângă mama ei, Angel scotea mici ţipete de spaimă, în somn. Prezenţele care îi dădeau târcoale în vis nu semănau pesemne cu nişte puişori de găină.

Şoptindu-i vorbe de alint şi încercând s-o liniştească, Celestina o mângâie pe frunte, până ce fetiţa se mai calmă.

Căutând în continuare detaliile semnificative care lipseau încă sau vreo idee care să-l ajute să înţeleagă obsesia maniacului cu Bartholomew, Tom puse şi alte întrebări, până când Celestina realiză subit şi dezvălui informaţia pe care poate o aştepta el: insistenţa perversă cu care Cain

vrusese să asculte banda cu proiectul predicii „Această zi crucială”, pe toată durată violului.

— Cum spunea Phimie, monstrului i se părea nostim, dar vocea tatălui meu folosită ca muzică de fond… îl şi excita, poate fiindcă astfel o umilea pe ea şi mai mult şi fiindcă ştia că gestul îl va umili şi pe tata. Dar partea asta nu i-am povestit-o niciodată lui tata. Nu ni s-a părut că are rost să-i spunem.

Câteva momente, înclinat în faţă pe scaun şi privind fix în jos, cu o intensitate şi o expresie pe care nu i le-ar fi putut provoca pardoseala insipidă a sălii, Tom reflectă la cele spuse de ea.

— Da, asta e legătura, deşi mie tot nu mi se pare prea clară. Vasăzică, a avut perversitatea de a o viola în acompaniamentul predicii tatălui ei… şi, poate fără să realizeze, mesajul reverendului i-a rămas profund întipărit în minte. Nu l-aş fi crezut capabil de sentimentul culpabilităţii pe laşul ăsta ucigaş de nevastă… dar poate taică-tău a săvârşit un soi de minune şi i-a implantat nemernicului sământă vinovăţiei.

— Cum spune mami, porcii vor putea zbura într-o bună zi, dacă tati va vrea să-i convingă că au aripi.

— Dar în „Această zi crucială”, Bartholomew e doar ucenicul, figura istorică, constituind însă, totodată, şi o metaforă pentru consecinţele imprevizibile ale celor mai banale fapte comise de noi.

— Şi?

— Nu este o persoană reală, o fiinţă de care Cain trebuie să se teamă. Aşa că de unde i-a venit această obsesie de a găsi pe cineva cu numele de Bartholomew? se miră Tom, uitându-se în ochii Celestinei, de parcă acolo ar fi putut găsi răspunsul la întrebarea lui. *Există* într-adevăr un asemenea Bartholomew real? Şi ce legătură ar putea avea asta cu atacul lui Cain asupra voastră? Ori poate nu există nici un fel de legătură?

— Dacă mai încercăm mult să descurcăm logica lui smintită, o să ne ţăcănim şi noi ca el.

Vanadium scutură din cap.

— Eu cred că tipul e malefic, nu nebun. Şi tâmpit, aşa cum sunt adesea toţi oamenii răi. Prea arogant şi prea înfumurat ca să îşi dea seama de prostia lui – şi prin urmare mereu prins în curse pe care şi le întinde singur. Dar, cu toate astea periculos, tocmai prin această prostie. De fapt, mult mai periculos decât un om inteligent şi dotat cu simţul consecinţelor faptelor lui.

Vocea plată a lui Vanadium, dar ciudat de hipnotică, atitudinea gânditoare, ochii cenuşii atât de frumoşi în contrast cu faţa mutilată, aerul acela de melancolie ponderată şi inteligenţa lui evidentă făceau ca prezenţa lui să pară solidă ca o masă de granit, dar şi nepământească.

— Aşa sunt toţi poliţiştii, filozofii ca tine? întrebă Celestina.

— Cei ca mine, care au fost întâi preoţi – da, sunt mari gânditori. Dintre ceilalţi – nu prea mulţi, dar oricum destui, să ştii.

Nişte paşi pe hol; se uitară amândoi spre uşa deschisă, unde îşi făcu apariţia chirurgul.

Celestina se ridică în picioare; inima îi duduia înfundat în piept, ca nişte paşi grei care fugeau din calea veştilor proaste, deşi ea, puternic înrădăcinată în speranţă, nu era în stare nici să se mişte – auzind parcă în sinea ei şase variante de prognoze sinistre în cele două secunde dinainte ca doctorul să rostească vreun cuvânt.

— A suportat bine operaţia. Va sta un timp în postoperatoriu, după care îl vom aduce aici, la terapie intensivă. Starea lui e critică, însă există nuanţe şi aici. Cred că, până diseară, va fi în afara oricărui pericol. O să scape.

Această zi crucială. În orice sfârşit, noi începuturi. Dar, slavă Domnului, nici un sfârşit aici.

Eliberată pe moment de necesitatea de a fi puternică pentru scumpa de Angel, care dormea, sau pentru Wally, Celestina se întoarse spre Tom Vanadium, văzu în ochii lui toată tristeţea lumii, dar şi speranţă, ca în sufletul ei, văzu pe chipul lui desfigurat promisiunea că răul va fi biruit, se rezemă de umărul lui şi se încumetă, în fine, să plângă.

72

În furgoneta lui marca Ford, plină cu perne brodate de mână, cu Sklent şi Zedd, Junior Cain – Pinchbeck pentru societate – părăsi Bay Area, pe uşa din dos. Porni pe State Highway 24 spre Walnut Creek, unde se aflau un munte şi o rezervaţie naturală care purtau numele diavolului: Mount Diabolo. Continuând pe Highway 4 spre Antioch, traversă delta fluviului, la vest de Bethel Island. Bethel, pentru cei care luaseră lecţii temeinice de îmbogăţire a vocabularului, înseamnă „loc sfânt”.

De la diavol la sacru şi mai departe, Junior continuă spre nord, pe State Highway 160, care purta cu mândrie indicatorul de traseu turistic spectaculos, deşi acum, înainte de revărsatul zorilor, totul părea lugubru şi negru. Urmând cursul plin de meandre al Sacramento River, Highway 160 îşi croia drum pe lângă o serie de orăşele răzleţe.

Între Isleton şi Locke, Junior sesiză prima oară că avea câteva locuri dureroase pe faţă. Nu simţea nici o umflătură, nici o tăietură sau zgârietură, iar oglinda retrovizoare nu-i arăta decât aceleaşi trăsături frumoase, care cuceriseră atâtea femei.

Îl durea şi corpul, mai ales spatele, de la loviturile pe care le încasase. Îşi amintea că se izbise cu bărbia de podea; probabil că primise şi o mulţime de pocnituri serioase drept în faţă. Asta ar presupune vânătăi, cât de curând, dar vânătăile tot dispar până la urmă; între timp, poate că femeile îl vor considera şi mai atrăgător aşa, simţind nevoia să îl consoleze şi să îl sărute, ca să îi aline durerea – mai ales când vor afla că fusese rănit într-o luptă brutală, încercând să salveze o vecină din mâinile unui violator.

Totuşi, când punctele dureroase de pe frunte şi obraji deveniră treptat tot mai supărătoare, se opri la o benzinărie de lângă Courtland, cumpără o sticlă de Pepsi

de la un automat de băuturi şi mai înghiţi o capsulă de antihistaminice. Mai luă şi un antiemetic, patru aspirine şi – deşi nu simţea nici un fel de bolboroseală în burtă – încă o doză de antidiareice.

Blindat astfel, ajunse în cele din urmă în oraşul Sacramento, cu o oră înainte să se lumineze de ziuă. În Sacramento, care se consideră Capitala Cameliilor, se organiza anual, la începutul lui martie, un festival al cameliilor, timp de zece zile, care era deja promovat, prin panouri publicitare, încă de acum, la mijlocul lui ianuarie. Denumirea de „camelie” vine de la G. J. Camellus, un misionar iezuit, care a adus planta din Asia în Europa, la mijlocul secolului al XVIII-lea.

Munţi diavoleşti, insule sfinte, fluvii şi oraşe sacramentale, iezuiţi: pe Junior, îl deranjau aceste referiri spirituale întâlnite la tot pasul. O noapte bântuită de duhuri, era sigur de asta. Nici nu s-ar fi mirat prea mult dacă uitându-se în oglinda retrovizoare ar fi văzut automobilul albastru Studebaker Lark Regal al lui Thomas Vanadium, venind imediat în urma lui, nu maşina reală înviată din Lacul de la Carieră, ci o variantă fantomatică, şofată de spiritul maimuţoiului de poliţai împuţit-şi-râios, cu o Naomi ectoplasmatică alături, cu Victoria Bressler, lunganul, Bartholomew Prosser şi Neddy Gnathic pe bancheta din spate: un Studebaker înţesat de duhuri, ca o maşină de circ plină de clovni, deşi nu ar fi fost deloc nostim dacă toţi aceşti strigoi răzbunători ar fi deschis portierele, rostogolindu-se afară.

Ajunse la aeroport, localiză o firmă de transport aviatic, îl dibui pe proprietar cu ajutorul paznicului de noapte şi închirie un Cessna cu două motoare, cu care să zboare imediat la Eugene, în Oregon, dar punctele dureroase de pe faţă începuseră deja să îi zvâcnească supărător. Proprietarul, care în cazul de faţă era şi pilotul avionului, se arătă mulţumit de propunerea de a fi plătit cash, şi nu cu cec sau carte de credit. Luă banii, totuşi, cu reţinere şi cu o strâmbătură vizibilă, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se molipsească de la bancnote:

— Dar ce-ai păţit pe faţă?

Pe frunte, pe obraji, pe bărbie şi pe buza de sus, Junior se umpluse de bube roşii, umflate şi fierbinţi la atingere. Nefiind prima oară când păţea aşa ceva, Junior putea să-şi dea seama că de data asta erupţia era mult mai gravă.

— O reacţie alergică, îi răspunse el pilotului.

La câteva minute după revărsatul zorilor, pe o vreme excelentă, decolară din Sacramento, cu destinaţia Eugene. Junior ar fi savurat poate priveliştea, dacă nu ar fi avut senzaţia oribilă că nenumăraţi spiriduşi răi, ca în basmele pe care i le povestise maică-sa când era mic, îl ciupeau şi schingiuiau pe faţă cu nişte cleşti încinşi în foc.

La scurt timp după ora nouă şi jumătate dimineaţa, aterizară în Eugene, iar tot drumul până la cel mai mare centru comercial din oraş, şoferul de taxi se holbă mai mult în oglinda retrovizoare, la mutra pasagerului suferind, decât în faţă, la trafic. După ce ajunseră la destinaţie, taximetristul îşi făcu o cruce mare, fără să se mai sinchisească de faptul că ciudatul lui client nici nu se îndepărtase bine de maşină.

Dacă nu şi-ar fi folosit durerea drept combustibil cu care să-şi alimenteze furia, poate că Junior ar fi urlat ca un câine bătut sau ar fi căzut în genunchi, sfâşiat de chinurile insuportabile. Erupţia era atât de groaznică, încât şi adierea blândă a vântului acţiona asupra pielii ca un smoc de sârmă ghimpată. Propulsat de splendida furie din el, traversă parcarea, privind prin geamurile automobilelor, în speranţa de a vedea vreo cheie în contact.

În schimb, întâlni o femeie în vârstă, care se dădu jos dintr-un Pontiac roşu, cu o coadă de vulpe legată de antenă. Aruncând o privire rapidă în jur, se convinse că nu-i vedea nimeni, aşa că o trosni pe femeie în ceafă, cu patul pistolului de 9 mm.

Ce chef ar fi avut s-o împuşte, numai că arma aceasta nu era dotată cu amortizor de sunet. Celălalt revolver, care era silenţios, rămăsese în dormitorul Celestinei. Pe cel de acum îl luase din colecţia Friedei Bliss şi făcea o gălăgie sinistră, ca şi fosta lui proprietară.

Bătrâna se prăvăli, foşnind ca o bucată de tafta; va fi în stare de inconştienţă, probabil, o bună bucată de timp, iar când îşi va reveni, nu-şi va mai aminti nici măcar cum o cheamă, darămite ce marcă de maşină avusese, decât poate abia într-un târziu, când Junior va fi plecat de mult din Eugene.

Portiera unei camionete parcate lângă Pontiac era descuiată. Junior o cocoţă pe mama-mare pe scaunul din dreapta volanului. Femeia era atât de uşoară, atât de oribil de colţuroasă şi foşnea aşa de tare, încât puteai crede că era un fel de insectă mutantă uriaşă, care mima înfăţişarea omenească. Bine, totuşi, că n-o omorâse: duhul dubios al babei ar fi semănat, desigur, cu o colcăială de gândaci scârboşi. Cutremurându-se de groază, aruncă poşeta peste tipă şi trânti portiera camionetei.

Luă de pe jos cheile de la maşina babei, se sui la volanul Pontiacului şi porni în căutarea unei farmacii, singura oprire pe care avea de gând s-o facă până ajungea la Spruce Hills.

73

Wally fusese la un pas de moarte.

Când intră prima oară în rezerva de la terapie intensivă, Celestina se sperie de faţa lui, în ciuda asigurărilor liniştitoare ale medicului. Wally era pământiu şi tras la faţă – de parcă veacul al fi fost al optsprezecelea şi medicii de-atunci i-ar fi aplicat nenumărate lipitori, vlăguindu-l de toată materia vitală.

În stare de inconştienţă, era conectat la un monitor pentru cord şi avea în braţ o perfuzie intravenoasă. Prinsă de septul nazal, o mască de oxigen fâsâia stins; Wally respira încet pe gură.

Mult timp, rămase în picioare lângă patul lui, ţinându-l de mână; avea convingerea că, undeva, la un alt nivel, era

conştient de prezenţa ei, deşi nu dădea nici un semn în acest sens.

Ar fi putut să se aşeze pe scaun. Da, dar de jos nu i-ar mai fi putut vedea faţa.

La un moment dat, degetele lui începură să o strângă slab de mână. Iar, mai târziu, după acest semn dătător de speranţă, pleoapele lui se zbătură şi se deschiseră.

Era derutat, privind încruntat la monitorul pentru cord şi la stativul cu perfuzii, de lângă el. Când întâlni ochii Celestinei, privirea i se limpezi, iar zâmbetul pe care i-l adresă îi umplu Celestinei inima de lumină, ca atunci când îi oferise inelul cu diamant, în urmă cu câteva ceasuri.

— Angel...? îngăimă el.

— E bine. N-a păţit nimic.

O soră medicală mămoasă îşi făcu imediat apariţia, alertată de modificările indicate de monitor, o dată cu trezirea pacientului.

Femeia îi luă temperatura şi îi strecură în gura uscată două aşchii de gheaţă. La plecare, se uită cu subînţeles la Celestina, bătând uşor cu degetul în cadranul ceasului de la mână.

Rămasă singură din nou cu Wally, Celestina spuse:

— Mi-au spus că, după ce îţi recapeţi cunoştinţa, n-am voie să stau cu tine mai mult de zece secunde, şi asta la intervale de timp suficient de mari.

Wally încuviinţă din cap.

— Obosit.

— Doctorii mi-au spus că îţi vei reveni complet.

Zâmbind iarăşi, Wally şopti glumeţ:

— Vine nunta, curând.

Aplecându-se, îl sărută pe obraz, pe ochi, pe frunte, pe buzele crăpate de febră.

— Te iubesc atât de mult. Am vrut să mor, când am crezut că te-am pierdut.

— Să nu mai vorbeşti niciodată de moarte, o dojeni el.

Tamponându-şi ochii cu o batistă de hârtie, Celestina zise:

— Bine, niciodată.

— Era… tatăl lui Angel?

Se miră de intuiţia lui. În urmă cu trei ani, când se mutase iniţial la Pacific Heights, Celestina îi povestise cât de mult se temea că într-o bună zi omul acela le va găsi, însă de vreo doi ani şi jumătate nu mai adusese în discuţie acest subiect.

Scutură din cap.

— Nu. Nu a fost tatăl lui Angel. Tu eşti tatăl ei. A fost ticălosul care a violat-o pe Phimie.

— L-au prins?

— Eu era cât pe-aci să-l prind. Chiar cu pistolul lui.

Wally ridică sprâncenele, surprins.

— L-am lovit şi cu un scaun, şi destul de tare, să ştii.

— Oh.

— N-ai ştiut că te vei însura cu o amazoană, aşa-i?!

— Ba da, cum să nu ştiu.

— A reuşit să fugă, exact când au venit poliţiştii. În opinia lor, tipul e un psihopat periculos, suficient de dement încât să recidiveze, dacă nu-l vor prinde repede.

— Asta-i şi părerea mea, spuse el, îngrijorat.

— Nici nu m-au mai lăsat să mă duc acasă, la apartament.

— Fă cum îţi spun ei.

— Le e teamă şi dacă stau prea mult aici, la spital, fiindcă tipul se aşteaptă, probabil, să nu mă dezlipesc de lângă tine.

— Eu o să mă fac bine. Iar aici, toată lumea e amabilă şi bună cu mine.

— Sunt convinsă că mâine îţi vor da drumul din secţia de terapie intensivă. O să ai telefon, aşa că am să te pot suna. Şi voi veni la tine, cât se poate de repede.

Wally găsi forţa de a o strânge mai tare de mână.

— Ai grijă de tine. Şi ai grijă de Angel.

— Două săptămâni, îi reaminti ea, sărutându-l din nou.

— Poate că pentru nuntă voi fi apt până atunci, dar nu şi pentru luna de miere, remarcă el, cam amărât.

— Toată viaţa noastră de-acum înainte va fi o lungă lună de miere.

74

Paul Damascus ajunse, în sfârşit, la parohie, pe 12 ianuarie, sâmbătă după-amiaza târziu, venind pe jos, cum mergea pretutindeni în ultima vreme.

Un vânt rece stârnea gemete nefireşti, învârtindu-se obsedant în interiorul clopotului de bronz din vârful turlei bisericii, scutura acele moarte din conifere şi se împotrivea înaintării lui Paul cu un fel de răutate ciudată. Cu câţiva kilometri în urmă, între oraşele Brookings şi Pistol River, luase decizia să nu mai meargă niciodată pe jos aşa de departe spre nord, în această perioadă a anului, indiferent de ceea ce susţineau toate ghidurile turistice, în care scria că, iernile, coasta Oregonului are o climă relativ temperată.

Deşi era un străin, sosind neanunţat şi prezentând o alură cam excentrică, Paul a fost primit cu căldură şi prietenie de către Grace şi Harrison White. Ajuns la uşa lor, ridică vocea pentru a contracara vuietul vântului şi se apucă să le expună rapid motivul misiunii lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l gonească, speriaţi de înfăţişarea lui de drumeţ obosit:

— Am venit aici, mergând pe jos din Bright Beach, California, ca să povestesc despre o femeie excepţională, a cărei viaţă va continuă să aibă ecou în existenţa nenumăratelor altor persoane, şi multă vreme după ce ea nu va mai fi. Soţul ei a murit în seara în care fiul lor a venit pe lume, dar nu înainte de a da băiatului numele de Bartholomew, fiindcă fusese nespus de impresionat de «Această zi crucială». Iar acum băieţelul este orb, şi sper că veţi vrea să îi oferiţi alinare şi mângâiere mamei lui.

Soţii White nu se speriară de înfăţişarea lui, ba nici măcar nu se mirară de scopul neobişnuit al vizitei lui. Îl invitară, în schimb, în casă, mai târziu îl poftiră la masă, iar apoi îl rugară să fie oaspetele lor peste noapte.

În viaţa lui nu întâlnise nişte oameni mai drăguţi. Dar şi ei păreau sincer interesaţi de povestea lui. Nu se mira că

Agnes Lampion îi fermeca aşa, fiindcă viaţa ei avea o însemnătate enormă. Faptul că îi interesa, însă, şi povestea lui îl mira foarte mult pe Paul. Poate că nu voiau decât să fie amabili cu el, dar totuşi, vizibil fascinaţi îl făcură să le relateze, cu lux de amănunte, despre lungile lui călătorii făcute mergând pe jos, despre locurile prin care fusese, motivele pentru care le alesese, dar şi despre viaţa lui alături de Perri.

Dinainte de a veni atunci acasă, de la farmacie, când îi găsise pe Joshua Nunn şi pe medicul de la salvare amuţiţi lângă patul lui Perri, nu mai dormise niciodată aşa de profund ca în această noapte de vineri. Nu mai visă că umbla prin pustiuri fără urmă, pe câmpii de gheaţă sau pe podişuri de sare, iar când se trezi dimineaţa se simţea odihnit la trup, la minte şi la suflet.

Harrison şi Grace îl primiseră cu braţele deschise, deşi le murise un prieten, joi, iar acum deplângeau pierderea lui, dar şi noile obligaţii parohiale, care le reveneau, în urma morţii acestuia.

— Dumnezeu te-a trimis, îi spuse Grace lui Paul, la micul dejun, sâmbătă dimineaţa. Prin tot ceea ce ne-ai povestit, ne-ai ridicat moralul, într-un moment când eram foarte deznădăjduiţi.

Înmormântarea era la ora două, după care rudele şi prietenii răposatului urmau să se adune aici, la parohie, în amintirea scumpului lor dispărut.

Sâmbătă dimineaţă, Paul a ajutat-o pe Grace să pregătească mâncarea şi să aşeze vesela, tacâmurile şi paharele pe bufetul din sufragerie.

Tocmai când erau toţi trei în bucătărie, ornând nişte prăjituri, sună telefonul. Grace ridică receptorul, dar când rosti „Alo”, partea din faţă a casei sări în aer.

Un *buummm* teribil. Podeaua se zgâlţâi din cauza şocului, pereţii se cutremurară, iar scândurile acoperişului scârţâiră sinistru, ca şi cum hoarde de lilieci s-ar fi năpustit cu miile acolo, exact în acea clipă.

Grace scăpă receptorul din mână. Lui Harrison îi căzu pe masă cuţitul cu care întindea crema pe tort.

Prin vacarmul geamurilor sparte, al lemnelor spintecate şi al tencuielii plesnite, Paul auzi un huruit puternic de motor, apoi un claxon violent, începând să-şi imagineze ceea ce se întâmplase probabil: vreun beţiv sau şofer imprudent se lovise cu maşina de casa parohială.

Ajungând şi el la aceeaşi concluzie neverosimilă, dar totuşi evidentă, Harrison spuse: „Să nu fie cineva rănit”, şi ieşi grăbit din bucătărie, intrând în salonaş, urmat imediat de Paul.

Prin zidul din faţă al salonaşului, unde înainte existase o frumoasă fereastră cu bovindou, se vedea cerul liber. Tufişuri rupte, cărate înăuntru de afară, marcau traseul dezastrului. Drept în mijlocul încăperii, turtit de o sofa răsturnată şi având în spate o dâră groasă de mobilă spartă, un Pontiac roşu, foarte avariat, zăcea pe-o rână, cu amortizoarele sparte şi pneurile plesnite. O porţiune din parbrizul fisurat spânzura spre interior, în timp ce de sub capota închisă sâsâiau trombe de vapori.

Deşi bănuiseră amândoi cauza exploziei, Paul şi Harrison încremeniseră uluiţi, văzând atâta distrugere. Se aşteptaseră să găsească o maşină strivită de zidul casei, dar în nici un caz aşa ceva. Viteza necesară ca un vehicul să străpungă zidul şi să ajungă până în mijlocul casei îl făcea pe Paul să se întrebe dacă imprudenţa şi alcoolul puteau constitui nişte cauze suficiente pentru producerea unei asemenea catastrofe.

Portiera din dreptul şoferului se deschise, împingând la o parte o măsuţă stricată, şi un tip coborî din Pontiac.

Două lucruri erau remarcabile la el, începând cu felul în care arăta. Cu tot capul înfăşurat în bandaje albe de tifon, semăna cu Claude Rains în „Omul invizibil” sau cu Humphrey Bogart în filmul acela cu ocnaşul evadat, care îşi face operaţie estetică pentru a induce în eroare poliţia şi a începe o nouă viaţă cu Lauren Bacall. Şuviţe de păr blond răsăreau din vârful pansamentelor sofisticate. Altminteri, nu se i se mai vedeau decât ochii, nările şi buzele.

Al doilea lucru ciudat era pistolul din mâna lui.

S-ar fi zis că faţa puternic bandajată a intrusului îl impresionase profund pe reverend, fiindcă, până să observe arma, se dezmorţi din înlemnirea provocată de şoc, făcând un pas în faţă.

Pentru un şofer care tocmai se înfruntase cu o casă într-un derbi de demolare, bărbatul mumificat era foarte sigur pe picioarele lui şi nu vădea nici un fel de ezitare. Se întoarse spre Harrison White şi îl împuşcă de două ori în piept.

Paul nu realiză că Grace venise după ei în salonaş, decât atunci când o auzi urlând. Îl împinse la o parte, îndreptându-se spre soţul ei, exact când acesta se prăbuşea.

Cu pistolul în mână şi braţul drept întins gata să tragă, criminalul se apropie de pastor, care zăcea pe jos.

Grace White era mignonă, Paul însă era voinic. Altminteri, nici n-ar fi putut s-o imobilizeze, în timp ce aceasta se repezea cu îndârjire spre soţul ei, n-ar fi putut s-o ia practic pe sus şi s-o care în braţe, salvându-i viaţa.

Casa parohială era o clădire curată, respectabilă şi chiar fermecătoare, fără să fie, totuşi, nicidecum grandioasă. Lipseau scările ample, sub cerul liber, de genul celor pe care o Scarlett O’Hara s-ar fi putut preumbla cu nasul pe sus. Nu, aici scările erau în interior, ajungându-se la ele pe o uşă din colţul salonaşului.

Paul se afla foarte aproape de acest colţ al încăperii, când puse stavilă goanei lui Grace spre o moarte sigură. Până să realizeze exact ce făcea, constată că deschisese brusc uşa şi că urca deja scările lungi, cu paşi siguri ca un Doc Savage sau Sfântul, sau Whistler, sau oricare alt erou din romanele de aventuri, cu care se identificase de atâtea ori.

În urma lor, se auziră două împuşcături, iar Paul ştiu că reverendul nu se mai număra printre cei vii.

Grace înţelese şi ea acest lucru, fiindcă se făcu moale ca o cârpă în braţele lui, încetând să se mai zbată.

Când o puse, însă, pe podea, în holul de la etaj, începu să strige numele soţului ei – „Harry!”, încercând iarăşi să se repeadă în jos, pe scările înguste.

Paul o trase înapoi. Cu blândeţe, dar totuşi ferm, o împinse prin uşa deschisă în camera de oaspeţi, unde dormise el.

— Rămâi aici, să nu pleci.

La picioarele patului: o comodă din lemn de cedru. Lungime un metru douăzeci, lăţime şaizeci de centimetri, înălţime cam nouăzeci de centimetri. Mânere de alamă.

Judecând după expresia lui Grace, când Paul săltă comoda de pe jos, îşi imagină că era o piesă de mobilier destul de grea. Nu prea reuşea să-şi dea seama însă, fiindcă era într-o stare ciudată, atât de saturat de adrenalină încât inima îi pompa sângele prin artere cu o viteză mai mare decât legendarele fulgere ale lui Zeus. Comoda i se părea uşoară ca un fulg, ceea ce nu putea fi adevărat, chiar dacă ar fi fost complet goală.

Fără să fie prea dumirit cum ieşise, de fapt, din camera de oaspeţi, Paul privea în jos, pe scările din interiorul clădirii.

Bărbatul bandajat venea sus ca o furie, din salonaşul devastat: tifonul îi fâlfâia în jurul buzelor, demonstrând prin răsuflarea gâfâită că nu era vorba despre un faraon mort de mult şi reînviat ca să pedepsească pe vreun arheolog nesăbuit, care ignorase toate avertismentele şi îi profanase mormântul ca în *Povestirile fioroase.*

Paul dădu brânci comodei în casa scărilor.

O împuşcătură. Aşchii de lemn.

Cu un lătrat de durere, zdrobit în piept de comodă, ucigaşul era împins în jos de greutatea mobilei, în clinchetul şi zumzetul mânerelor de alamă.

Paul, din nou în camera de oaspeţi. Măturând cu mâna o veioză şi ridicând noptiera pe care se aflase aceasta.

Pe urmă, din nou în capul scărilor.

Jos, ucigaşul împinsese la o parte comoda din lemn de cedru şi se căznea să se ridice în picioare. Dintre feşile acelea de Tutankhamon răvăşit, asasinul ridică privirea

spre Paul şi trase la întâmplare un glonţ, aproape cam fără chef, înainte de a dispărea în salonaş.

Paul puse jos noptiera, dar aşteptă, pregătit să dea brânci mobilei pe scară, dacă criminalul smintit îndrăznea să mai apară.

La parter, răsunară două împuşcături, iar la o clipă după al doilea glonţ, o explozie zgâlţâi casa parohială, ca şi când mult-trâmbiţata Judecată de apoi se apropia, în fine. Fusese o explozie adevărată, şi nu impactul vreunui alt Pontiac dezlănţuit.

Flăcări portocalii izbucniseră în salonaşul de dedesubt; un val de căldură îl izbi pe Paul şi, imediat în urma fierbinţelii, năvăliră mase unsuroase de fum negru, aspirate ca o pompă de casa scărilor.

Camera de oaspeţi. Du-o pe Grace la fereastră. Răsuceşte mânerul. Degeaba. Înţepenit sau încleiat de vopsea. Geamuri mici, vitralii, prea greu de spart.

— Ţine-ţi respiraţia şi grăbeşte-te, o îndemnă el, trăgând-o în hol.

Fum înecăcios, funingine orbitoare. Având în vedere căldura sufocantă, Paul realiză că focul nimicitor urcase scările o dată cu fumul, iar acum se încolăcea periculos prin bezna din jur.

Spre partea din faţă a casei, pe un coridor întunecat subit, ca un tunel, spre o vagă lumină în umbrele fierbinţi. Şi aici o fereastră la capătul coridorului.

Aceasta se deschise uşor. Aer rece şi proaspăt, lumina binefăcătoare a zilei.

Afară, flăcări învolburate în stângă şi în dreapta spărturii. Faţa casei incendiată.

Fără posibilitate de întoarcere. În bezna plină de fum, şi-ar pierde simţul orientării în câteva secunde, ar cădea, s-ar sufoca şi ar arde de vii. În plus, fereastra fiind deschisă, s-ar face curent, iar flăcările s-ar întinde rapid pe coridor, până la ei.

— Haide, repede, repede, o îndemnă el pe Grace, ajutând-o să iasă pe fereastra încadrată de foc, afară pe acoperişul verandei.

Tuşind, scuipând saliva devenită amară de la chimicalele toxice, Paul ieşi după ea, bătându-se cu mâinile de hainele care începeau să ia foc.

Aidoma frunzelor de iederă toamna, flăcările roşii se târau în sus, pe lângă ziduri. Veranda de sub ei era şi ea în flăcări. Şindrilele ardeau mocnit sub tălpilor lor, iar flăcările încercuiau acoperişul pe care stăteau ei în picioare.

Grace se îndreptă spre margine.

Paul strigă, oprind-o.

Deşi distanţa până la sol nu era mai mare de trei metri, riscul era enorm dacă îşi lua avânt ca să sară peste flăcările din margine şi se arunca în gol de pe acoperiş. Dacă ateriza pe pajişte, nu era aşa de grav. Dar dacă ar fi căzut pe alee, exista pericolul de a-şi rupe vreun picior sau şira spinării, în funcţie de unghiul impactului.

Grace era din nou în braţele lui Paul, ca prin farmec, iar el alerga, în timp ce focul izbucnea printre şindrile, şi acoperişul începea să se surpe sub el. Zburând prin vârtejurile de fum. Peste flăcările care îi mângâiară în treacăt pantofii.

Încercă să se lase pe spate în timpul căderii, cu speranţa de a nimeri sub trupul ei, pe care putea astfel să-l protejeze, în cazul în care aterizau pe asfalt, şi nu pe iarbă.

Din câte se părea, nu se lăsase suficient pe spate, fiindcă, în mod uimitor, căzu în picioare pe iarba pălită de frigul iernii. Din cauza şocului, se îndoi de mijloc şi se prăbuşi în genunchi. Grace fiind cuibărită în braţele lui, o lăsă jos, pe pământ, cu aceeaşi blândeţe cu care o punea cândva pe pat pe fragila Perri – exact ca şi cum aşa ar fi plănuit totul.

Ţâşni în picioare, sau poate doar izbuti cu greu să se ridice, fiindcă nu se mai ştia dacă imaginea lui despre el însuşi era reală sau desprinsă din romanele lui preferate, şi inspectă scena, căutându-l din priviri pe tipul bandajat. Câţiva vecini traversară pajiştea, venind spre Grace, iar alţii se apropiau dinspre stradă. Dar ucigaşul dispăruse.

De la ţiuitul strident al sirenelor simţea parcă nişte vibraţii în plombele dentare. Cu un scârţâit ascuţit de frâne, o maşină de pompieri dădu colţul, urmată de o alta.

Prea târziu. Incendiul cuprinsese toată casa parohială. Cu un pic de noroc, poate reuşeau să mai salveze biserica.

Abia acum, când valul de adrenalină începu să se mai potolească, Paul se întreba cine fusese individul care să vrea să ucidă un om aflat în slujba păcii şi a lui Dumnezeu, un om atât de bun ca Harrison White.

Această zi crucială, se gândi el, şi se cutremură brusc de groază în faţa inevitabilităţii noilor începuturi.

75

Cu suma generoasă furnizată de către Simon Magusson, s-a putut achita tariful pentru un apartament cu trei camere, într-un hotel confortabil. Un dormitor pentru Tom Vanadium, iar altul pentru Celestina şi Angel.

Apartamentul fusese închiriat pentru trei nopţi, dar Tom se aştepta să stea mai mult de veghe în camera de zi, folosită în comun, decât în patul din dormitorul lui.

Sâmbătă dimineaţa, la ora unsprezece, tocmai se instalaseră la hotel, venind de la Spitalul St. Mary, şi aşteptau ca poliţiştii să aducă valizele cu haine şi articole de toaletă, pe care Rena Moller, vecina Celestinei, le împachetase conform instrucţiunilor ei. Între timp, serviră toţi trei un prânz uşor – sau un mic dejun târziu – comandat la room service şi adus la masa din camera de zi. Acesta era, de altfel, locul unde urmau să mănânce în următoarele zile. Cel mai probabil, Cain plecase din San Francisco. Şi, chiar dacă ucigaşul nu fugise, oraşul era mare, aşa că o întâlnire întâmplătoare cu el era foarte puţin probabilă. Totuşi, întrucât îşi asumase rolul de paznic, Tom Vanadium

nu voia să rişte nimic, întrucât inimitabilul domn Cain se dovedise a fi un maestru al improbabilului.

Tom nu-i atribuia puteri supranaturale acestui criminal. Enoch Cain era muritor, nicidecum atoatevăzător şi atoateştiutor. Maleficul şi stupiditatea merg adesea împreună, iar aroganţa este vlăstarul uniunii lor, cum îi spusese Tom Celestinei, ceva mai devreme. Un ins arogant, nici pe jumătate atât de deştept pe cât se crede el, fără nici un simţ al binelui şi al răului, cu nici o capacitate de remuşcare, poate fi uneori atât de nesăbuit, încât, în mod ironic, tocmai această imprudenţă devine marea lui forţă. Fiind capabil de orice, asumându-şi riscuri la care numai nişte nebuni s-ar încumeta, adversarii nu pot prezice niciodată acţiunile lui, iar pe el metoda surprinderii îl aranjează de minune. Dacă posedă şi o şiretenie animală, un fel de viclenie profundă şi intuitivă, poate reacţiona rapid la consecinţele negative ale nesăbuinţelor lui – şi poate părea, într-adevăr, extrem de uman.

Prudenţa le impunea o strategie complicată, ca şi cum Enoch Cain ar fi fost însuşi Satana, ca şi cum fiecare muscă, gânganie şi şobolan ar fi însemnat ochi şi urechi pentru asasin, ca şi cum precauţiile obişnuite nu aveau efect asupra lui.

Pe lângă lungile perioade de timp cât meditase la diferite metode strategice, Tom se gândise mult, în ultima vreme, la culpabilitate: a sa, nu a lui Cain. Profitând de numele rostit de Cain în somn şi folosindu-l în acest război psihologic, nu el fusese cumva arhitectul obsesiei ucigaşului cu Bartholomew, sau dacă nu arhitectul, atunci măcar un asistent-proiectant? Dacă n-ar fi fost zgândărit în această direcţie, oare Cain ar fi urmat o altă cale, care l-ar fi purtat departe de Celestina şi de Angel?

Ucigaşul de nevastă era malefic; or maleficitatea lui tot s-ar manifesta într-un fel sau altul, indiferent de forţele care îi influenţau acţiunile. Dacă n-ar fi omorât-o pe Naomi în turn, oricum ar fi omorât-o în altă parte, când s-ar fi ivit altă posibilitate de îmbogăţire. Dacă Victoria nu i-ar fi căzut victimă, altă femeie tot ar fi murit în locul ei. Dacă Enoch

Cain nu ar fi ajuns obsedat de strania convingere că moartea i se va trage de la o persoană cu numele de Bartholomew, tot şi-ar fi umplut inima găunoasă cu o obsesie la fel de stranie, care l-ar fi condus oricum la Celestina, ceea ce ar fi atras violenţe asupra altcuiva, dacă nu asupra ei.

Tom acţionase cu cele mai bune intenţii – dar şi cu inteligenţa şi bunul raţionament pe care i le dăduse Dumnezeu şi pe care şi le tot cizelase de-a lungul anilor. Bunele intenţii singure pot fi pietrele cu care este pavat drumul care duce în iad; totuşi, bunele intenţii formate prin multă îndoială de sine şi intuiţie, ca în cazul lui Tom, călăuzite de înţelepciunea dobândită prin experienţă, reprezintă tot ceea ce se poate cere de la noi. Consecinţele neintenţionate, care ar fi trebuit să fie previzibile, sunt, ştia el, însăşi materia damnaţiunii, dar acelea pe care nu le putem prevedea, spera el, fac parte din ţelul de care nu putem fi făcuţi răspunzători.

Tom filozofa aşa în gând, chiar şi în timpul micului dejun delicios. În lumile mai bune, alţi Tom Vanadium mai înţelepţi alegeau tactici diferite, care determinau mai puţină mizerie decât pe această lume, aducându-l în faţa justiţiei pe Enoch Cain, mult mai rapid. Dar el era altfel decât acei Tom Vanadium. Era, simplu, Tom, plin de cusururi, zbătându-se, aşa că nu se putea mângâia cu faptul că în alte părţi se dovedise a fi un om mai bun.

Cocoţată pe un fotoliu, între două perne dolofane, Angel extrase o fâşie crocantă din sandviş şi îl întrebă pe Tom:

— De unde vine slănina?

— Ştii foarte bine de unde, spuse maică-sa, cu un căscat ce denota extenuarea după o noapte nedormită şi atâtea peripeţii.

— Da, da, dar voiam să văd dacă ştie şi el, îi explică fata.

Înviorată după somnul indus de sedative, din care nu se trezise decât în taxi, între spital şi hotel, Angel îşi revenise complet, cum sunt capabili numai copiii, datorită inocenţei lor. Nu îşi dădea seama cât de grav era rănit Wally, desigur, dar, chiar dacă agresiunea lui Cain, urmărită de sub pat o

terorizase, nu s-ar fi zis că exista pericolul de a rămâne permanent traumatizată.

— Ştii de unde vine slănina? îl întrebă ea, iarăşi, pe Tom.

— De la supermarket.

— Dar cei de la supermarket de unde o iau?

— De la agricultori.

— Iar agricultorii de unde o iau?

— O cultivă în podgorii de slănină.

— Asta crezi tu? făcu fetiţa, hlizindu-se.

— Da, am văzut eu, o asigură Tom. Scumpa mea, nici nu ştii ce bine miroase un câmp plin de viţă de slănină.

— Aiurea, aprecie Angel.

— Bine, dar tu de unde crezi că vine slănina?

— De la porci!

— Zău?! Chiar aşa îţi închipui tu? întrebă el, cu glasul lui plat, pe care şi l-ar fi dorit uneori mai melodios, dar care ştia că dădea o notă de gravitate tuturor spuselor lui. Crezi că o bunătate delicioasă ca asta poate venit de la un porc bătrân, care grohăie, pute şi e gras de pică?

Încruntându-se, Angel studie fâşia gustoasă de cărniţă prinsă între degetele ei, reevaluând tot ce credea ea că ştie despre originea slăninii.

— Cine ţi-a zis că de la porci? întrebă el.

— Mami.

— Ah. Bine, mami nu minte niciodată.

— Mda, spuse Angel, uitându-se suspicioasă la maică-sa. Nu minte, dar tachinează.

Celestina zâmbea, cu un aer distrat. De când sosise la hotel în urmă cu un ceas, dezbătuse în sinea ei dacă să le telefoneze părinţilor ei în Spruce Hills sau să aştepte până după-amiaza, când va putea să le raporteze nu numai că se logodise şi că logodnicul ei fusese împuşcat, fiind la un pas de moarte, ci şi că starea lui se îmbunătăţise de la „faza critică” la „faza gravă”. Aşa cum îi explicase lui Tom, pe lângă faptul că i-ar fi speriat povestindu-le de Cain, i-ar mai fi lăsat şi perplecşi anunţându-i că urma să se mărite cu un alb, de două ori mai mare ca ani. „Ai mei nu au nici un fel de prejudecăţi, însă în mod cert au nişte opinii ferme

despre ceea ce se cuvine şi ceea ce nu se cuvine.” Ei bine, o asemenea veste ar bate clopotul necuviinţei pe scala de valori a familiei White. În afară de asta, părinţii ei se pregăteau pentru înmormântarea unui enoriaş, ori Celestina ştia, din experienţă, că din cauza aceasta nu-şi mai vedeau capul de treabă. Cu toate acestea, la unsprezece şi zece, după ce ciuguli ceva de pe masă, se decise să le telefoneze.

În timp ce Celestina se instala pe sofa, cu telefonul în poală, pregetând dacă să sune până nu-şi mai făcea un pic de curaj, Angel îi spuse lui Tom:

— Dar ce-ai păţit la faţă?

— Angel! o mustră maică-sa, din cealaltă parte a camerei. Nu fi nepoliticoasă!

— Bine, dar cum aş putea afla, dacă nu întreb?

— Nu trebuie să afli chiar totul.

— Ba da, obiectă Angel.

— M-a călcat un rinocer, îi mărturisi Tom.

— Animalul ăla mare şi urât?! întrebă Angel, clipind des.

— Exact.

— Ăla cu ochi urâţi şi un corn în nas?

— Da, exact.

— Mie nu-mi plac linocelii, se strâmbă Angel.

— Nici mie.

— Dar de ce te-a călcat în picioare?

— Fiindcă îi stăteam în drum.

— Dar de ce îi stăteai în drum?

— Fiindcă am traversat, fără să mă asigur.

— Eu n-am voie să trec strada singură.

— Acum ai înţeles de ce? o întrebă Tom.

— Eşti trist?

— De ce să fiu trist?

— Fiindcă ai o faţă ca un terci.

— Oh, Doamne, exclamă Celestina, exasperată.

— Lasă, e-n regulă, o linişti el, adresându-i-se apoi lui Angel: Nu, nu sunt trist. Şi ştii de ce?

— De ce?

— Vezi asta?

Puse borcănelul cu piper în faţa ei, pe masă, iar pe cel cu sare îl ascunse în palmă.

— Piper, zise Angel.

— Bine, dar hai să ne închipuim că aş fi eu, da? Bun, deci sunt aici, cobor de pe trotuar, fără să mă uit în ambele direcţii…

Deplasă borcănelul pe faţa de masă, legănându-l în spate şi în faţă, ca să sugereze cât de nonşalant mergea.

— … şi *vrrrmmm!* Rinocerul dă peste mine şi nici măcar nu se opreşte să îşi ceară scuze…

Răsturnă pe o parte borcănelul cu piper, iar apoi cu un mârâit îl ridică la loc.

— … iar când mă ridic de pe jos, hainele mele sunt murdare, iar faţa mea arată aşa.

— De ce nu l-ai dat în judecată?

— Aşa ar trebui, conveni Tom, numai că vezi tu… Cu o dibăcie de magician, scoase la iveală din palmă borcănelul cu sare, pe care îl plasă lângă cel cu piper. Ăsta sunt tot eu.

— Nu, ăsta eşti tu, zise Angel, bătând cu degetul în borcănelul cu piper.

— Păi, vezi tu, asta e nostim la toate alegerile importante pe care le facem. Dacă facem o alegere îngrozitor de greşită, dacă înfăptuim ceva efectiv oribil, ni se mai dă o şansă de a continua pe calea cea bună. Aşa că, exact în momentul în care am făcut prostia de a coborî de pe trotuar, fără să mă uit, am creat o altă lume, în care chiar mă uitam în ambele părţi şi vedeam că venea rinocerul. Şi aşa…

Ţinând un borcănel în fiecare mână, Tom îi deplasă în faţă, făcându-l iniţial să se cam dondănească, dar mişcându-i pe urmă exact paralel unul cu celălalt.

— … deşi *acest* Tom are faţa strivită de rinocer, celălalt Tom, în lumea lui, are o faţă obişnuită. Săracul de el, atât de obişnuită.

Aplecându-se mai aproape ca să studieze borcănelul cu sare, Angel spuse:

— Unde e lumea lui?

— Exact aici, cu lumea noastră. Dar noi nu o putem vedea.

Angel privea în jurul ei, prin cameră.

— Vasăzică e invizibil?

— Lumea lui este la fel de reală ca a noastră, dar nu o putem vedea, iar oamenii din lumea lui nu ne pot vedea pe noi. Există milioane şi milioane de lumi, toate aici, în acelaşi loc şi nevăzute unele pentru altele, dar în ele avem şanse după şanse de a trăi frumos şi de a face ceea ce trebuie.

Desigur, indivizii ca Enoch Cain nu aleg niciodată între bine şi rău, ci doar între două rele. Pentru ei înşişi, creează lume după lume de disperare. Pentru alţii, zămislesc lumi de durere.

— Bun, deci, spuse el, acum vezi de ce nu sunt trist?

Angel îşi îndreptă atenţia de la borcănelul de sare la faţa lui Tom, studiind câteva minute cicatricele de acolo, după care spuse:

— Nu.

— Nu sunt trist, spuse Tom, fiindcă, deşi am această faţă aici, în această lume, ştiu că mai există un „EU” de-al meu – de fapt, o mulţime de alţi Tom Vanadium –, care nu au nicidecum faţa asta. Undeva pe lume, precis arăt chiar bine.

Gândindu-se bine câteva momente, fata spuse:

— Eu aş fi tristă, în locul tău. Îţi plac câinii?

— Cui nu-i plac câinii, ia zi?

— Vreau şi eu un căţeluş. Ai avut vreodată un căţeluş?

— Când eram mic.

Pe sofa, Celestina îşi luă inima în dinţi să formeze numărul părinţilor ei, în Spruce Hills.

— Crezi că şi câinii vorbesc? întrebă Angel.

— Ştii, zise Tom, nu m-am gândit vreodată.

— Am văzut la televizor un cal care vorbea.

— Păi, atunci de ce n-ar vorbi şi câinii?

— Aşa mă gândeam şi eu.

Celestina prinsese legătura telefonică:

— Bună, mami, eu sunt.

— Dar pisicile? întrebă Angel.

— Mami? zise Celestina.

— Pisicile de ce n-ar vorbi şi ele?

— Mami, ce se întâmplă? întrebă Celestina, brusc îngrijorată.

— Eu aşa cred, observă Angel.

Tom împinse fotoliul în spate, se ridică de la masă şi se îndreptă spre Celestina.

Ţâşnind de pe canapea, ca un resort – „Mami, alo, mami?” –, Celestina se întoarse spre Tom, desfigurată de spaimă.

— Vreau un câine *vorbitor,* spuse Angel.

Când Tom ajunse lângă Celestina, aceasta spunea: „Detunături.” „Împuşcături.” Cu o mână ţinea receptorul, iar cu cealaltă se trăgea de păr, ca şi cum provocându-şi acea durere fizică, s-ar fi putut trezi din acest coşmar.

— Tipul e în Oregon, spuse ea.

Inimitabilul domn Cain. Magicianul surprizelor. Maestrul improbabilului.

76

Furuncule.

Într-un automobil furat, un Dodge Charger 440 Magnum negru, Junior Cain ieşi glonţ din Spruce Hills, pe o traiectorie cât mai dreaptă, în ciuda serpentinelor de pe şoseaua situată la sud de Oregon, ferindu-se de Interstate 5, unde colcăia de poliţie.

— Coşuri infectate, mai precis.

Pe parcursul drumului, trecu alternativ de la crize formidabile de râs la hohote de plâns zguduitoare, provocate de durere şi de o imensă milă de sine însuşi. Şamanul baptist era mort, iar blestemul se spulberase, o

dată cu dispariţia aceluia care îl formulase. Dar, totuşi, Junior trebuia să îndure această molimă devastatoare.

— Furunculul este un por sau un folicul de păr infectat şi plin de puroi.

Pe o stradă aflată cam la un kilometru şi jumătate de aeroportul din Eugene, opri maşina. Cu gesturi prudente, îşi desfăcu bandajele şi îşi şterse de pe faţă unguentul urât mirositor, pe care îl cumpărase de la farmacie. Deşi abia se atingea pe faţă cu şerveţelul de hârtie, agonia era atât de sfâşietoare, încât îi venea să leşine. În oglinda retrovizoare se vedeau ciorchini de bube roşii, mari şi hidoase, cu capete galbene lucioase; văzând în ce hal arăta, îşi pierdu cunoştinţa efectiv câteva minute, suficient cât să viseze că era o creatură grotescă, dar neînţeleasă, urmărită pe o noapte vijelioasă de hoarde de săteni furioşi, cu făclii şi furci… Pe urmă, însă, îşi reveni din cauza durerii acute.

Regretând că îşi scosese tifonul de pe faţă, dar temându-se că radiourile transmiteau poate deja ştiri despre bărbatul bandajat care omorâse un pastor din Spruce Hills, Junior abandonă Dodge-ul şi se îndreptă grăbit spre terminalul privat, unde îl aştepta pilotul din Sacramento. Văzându-l pe pasager, pilotul se făcu alb la faţă şi zise: *alergic la CE?* Iar Junior spuse: „La camelii”, fiindcă oraşul Sacramento era capitala cameliilor din lumea întreagă, or el nu-şi dorea decât să se întoarcă înapoi acolo, unde îşi lăsase furgoneta Ford nou-nouţă, cu tablourile de Sklent, operele lui Zedd şi tot ceea ce îi trebuia pentru a trăi în viitor. Pilotul nu-şi putea disimula scârba profundă. Bine că îi plătise cursa completă, de la bun început, fiindcă altminteri l-ar fi lăsat acolo.

— În mod normal ţi-aş prescrie compresii fierbinţi, la fiecare două ceasuri, ca să scapi de disconfort şi să accelerezi drenajul. În plus, ţi-aş recomanda să nu ieşi din casă şi să iei nişte antibiotice.

Acum, aici, întins pe un pat în camera de gardă a unui spital din Sacramento, într-o sâmbătă după-amiază, cu numai şase săptămâni înainte de festivalul cameliilor,

Junior suferea în mâinile unui medic rezident, care părea atât de tânăr, încât ai fi zis că se juca de-a doctorul.

— Dar n-am văzut niciodată un asemenea caz. De obicei, furunculele apar pe ceafă. Şi în zone umede, cum ar fi subsuorile şi scrotul. Mai rar pe faţă. Şi niciodată într-o asemenea cantitate. Pe cuvânt, dacă am mai văzut vreodată aşa ceva.

Bineînţeles că m-ai mai văzut vreodată aşa ceva, mucosule. De unde să ştii tu, doctore Kildare, ce înseamnă nişte furuncule provocate prin practici voodoo, de către un şaman baptist?!

— Nici nu-mi dau seama ce este mai ciudat – locul erupţiei, numărul furunculelor sau mărimea lor.

Ia, până te decizi, fă bine şi dă-mi un cuţit, ca să-ţi tai jugulara şi să te scap de mintea aia seacă de doctoraş prost.

— Voi recomanda internarea în spital şi cauterizarea infecţiilor în sala de operaţii. Vom folosi ace sterile, însă unele dintre furuncule sunt atât de mari, încât va fi nevoie să utilizăm o chiuretă, ca să extragem rădăcina. De obicei, se face anestezie locală, însă în cazul de faţă, deşi nu cred să fie nevoie de anestezie generală, va trebui probabil să te sedăm – adică să te adormim.

Să vezi cum te adorm eu pe tine, acum, imbecilule. Unde naiba ţi-au dat diploma de medic în mână, cretinule? în Botswana? Regatul Tonga?

— Te-au transportat de urgenţă aici sau ai reglat întâi la recepţie chestiunile legate de asigurare, domnule Pinchbeck?

— Cash, spuse Junior. Plătesc cash, oricare ar fi suma cerută.

— Bine, atunci mă ocup imediat de totul, spuse doctorul, trăgând perdeaua din jurul patului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se rugă Junior, nu-mi poţi da, te rog, ceva contra durerii?

Doctorul copil-minune se întoarse din nou spre Junior, cu o expresie de compasiune, atât de neautentică, încât dacă

într-adevăr s-ar fi jucat de-a doctorul ar fi meritat să fie dat afară din teatru şi biciuit în direct la TV.

— Vom proceda la intervenţie chiar în această după-amiază, aşa că n-aş vrea să-ţi administrez nici un analgezic, înainte de anestezie sau sedative. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, domnule Pinchbeck. După ce incizăm furunculele, când te vei trezi nu te va mai durea aproape deloc.

Suferind abject, Junior aştepta să intre la cuţit, mai dornic să fie tăiat, decât nu şi-ar fi putut imagina cu câteva ore înainte. Gândul la această operaţie îl excita mai mult decât toate partidele de sex savurate de la vârsta de treisprezece ani şi până joia trecută.

Medicul adolescentin reveni cu trei colegi, care se îngrămădeau în spate perdelei din jurul patului, susţinând că nu mai văzuseră aşa ceva în viaţa lor. Cel mai în vârstă dintre toţi – un imbecil chel şi miop – insistă să-l întrebe pe Junior o serie de lucruri privind starea lui civilă, relaţiile de familie, visele şi părerea pacientului despre sine însuşi; tipul se dovedi a fi psihiatru, din moment ce discuta în gura mare despre posibilitatea unei componente psihosomatice.

Tâmpitul.

În sfârşit: halatul umilitor fără spate, medicamentele preţioase, ba chiar şi o soră drăguţă, care s-ar fi zis că-l plăcea, şi pe urmă, uitarea.

77

Luni seara, 15 ianuarie, Paul Damascus a sosit la hotelul din San Francisco, împreună cu Grace White. Veghease asupra ei în Spruce Hills, timp de peste două zile, dormind pe jos în holul din faţa camerei ei, în ambele nopţi, şi rămânând în preajma ei, atunci când apărea în public. Au stat la nişte prieteni de-ai ei, până la înmormântarea lui

Harrison în această dimineaţă, după care au plecat cu avionul spre sud, pentru ca mama să poată fi alături de fiica ei.

Lui Tom Vanadium i-a plăcut imediat de acest om. Instinctul lui de poliţai îi spunea că Damascus era onest şi de încredere. Intuiţia de preot îi sugera nişte calităţi şi mai impresionante.

— Tocmai ne pregăteam să comandăm cina la room service, spuse Tom, dându-i un meniu lui Paul.

Grace nu voia să mănânce nimic, însă Tom comandă şi pentru ea, alegând ceea ce ştia deja că îi plăcea şi Celestinei, în baza ipotezei că gusturile fiicei se formaseră după cele ale mamei.

Cele două femei îndoliate şedeau ghemuite într-un colţ al camerei de zi: plângeau, se consolau reciproc şi vorbeau încetişor, întrebându-se dacă exista vreo modalitate prin care s-ar putea ajuta una pe cealaltă, ca să umple acest gol adânc şi cumplit, care apăruse brusc în viaţa lor.

Celestina vrusese să meargă la înmormântare, în Oregon, însă Tom, Max Bellini, poliţia din Spruce Hills şi Wally Lipscomb – cu care, de duminică, începuse să vorbească la telefon, aproape din oră în oră – o sfătuiseră cu fermitate să nu plece. Pe un individ atât de smintit şi de periculos ca Enoch Cain, care se aştepta să o găsească la casa funerară sau la cimitir, nu-l putea opri nici o forţă poliţienească, fie ea cât de mare.

Angel nu se alăturase femeilor îndurerate; şedea pe jos, în faţa televizorului, mutând înainte şi înapoi între „Gunsmoke” şi „The Monkees”. Prea mică pentru a fi captivată efectiv de vreunul dintre programe, totuşi, când Marshal Dillon începea să se bată, imita şi ea zgomotul împuşcăturilor, sau la „The Monkees” cânta şi ea o dată cu ei, născocindu-şi propriile cuvinte.

La un moment dat, renunţă la TV şi veni la Tom, care stătea de vorbă cu Paul.

— „Gunsmoke” şi „The Monkees” sunt alături la televizor, ambii în acelaşi timp. Numai că „The Monkees”

nu-i pot vedea pe cowboys – iar aceştia nu-i pot vedea pe Monkees.

Deşi pentru Paul remarcile fetiţei erau doar nişte copilării, Tom înţelese imediat că Angel se referea la explicaţia pe care i-o dăduse el, când îi spusese că nu era deloc trist din cauza feţei distruse pe care o avea: cele două borcănele de sare şi piper, reprezentând doi „Tom”, rinocerul care îl lovise şi fugise, lumile diferite toate într-un singur loc.

— Da, Angel. Seamănă cu ceea ce ţi-am povestit eu.

Fetiţa se duse înapoi la televizor.

— Un copilaş foarte special, spuse Tom, gânditor.

— Extrem de drăgălaşă, conveni şi Paul.

Nu drăgălăşenia era trăsătura la care se gândea Tom.

— Cum a suportat moartea bunicului ei? întrebă Paul.

— Bine, nici o problemă.

Uneori, Angel părea tulburată de ceea ce i se povestise despre bunicul ei, iar în acele momente afişa un aer deprimat şi sumbru. Dar, în fond, nu avea decât trei ani, fiind prea mică pentru a sesiza permanenţa morţii. Nu s-ar fi mirat, poate, dacă Harrison White ar fi intrat pe uşă, peste puţin timp, în timp ce la televizor se difuza „The Man from U.N.C.L.E.” sau „The Lucy Show”.

În timp ce aşteptau să vină chelnerul de la room service, Tom obţinu de la Paul o relatare detaliată privind atacul lui Enoch Cain asupra casei parohiale. Multe dintre amănunte le cunoştea deja prin intermediul prietenilor lui din secţia omucideri, care veniseră în sprijinul autorităţilor din Spruce Hills. Însă povestirea lui Paul era şi mai impresionantă. Ferocitatea atacului îl convinse pe Tom că, indiferent care ar fi fost motivele smintite ale ucigaşului, Celestina, maică-sa – şi nu în ultimul rând Angel – se aflau în primejdie, atâta vreme cât Cain rămânea în libertate. Poate chiar atâta vreme cât rămânea în viaţă.

Li se aduse mâncarea, iar Tom le convinse pe Celestina şi pe Grace să vină la masă de dragul lui Angel, chiar dacă nu le era foame. După atâta haos şi confuzie, copilul avea nevoie de stabilitate şi rutină, oriunde s-ar afla. Or nimic nu

avea puterea de a crea o senzaţie de ordine şi normalitate într-o zi dezordonată şi deprimantă, decât o masă împreună cu rudele şi prietenii.

Deşi, printr-un acord tacit, evitau să discute despre moarte şi suferinţă, dispoziţia generală rămânea dezolantă. Angel tăcea, gânditoare, plimbând mâncarea prin farfurie, fără nici un chef. Atitudinea ei îl intriga pe Tom; acesta remarca, de asemenea, şi îngrijorarea mamei fetiţei, care interpreta, însă, cu totul altfel starea lui Angel.

Tom împinse farfuria la o parte. Dintr-un buzunar, scoase o monedă de 25 de cenţi, utilă întotdeauna şi cu copiii, şi cu criminalii.

Angel se lumină la faţă, văzând cum moneda se sucea şi se răsucea pe încheieturile degetelor lui.

— Aş putea învăţa şi eu să fac asta, decretă ea.

— Da, când o să ai mâinile mai mari, conveni Tom. Sunt convins că vei putea. Aşa că eu o să te învăţ cum se face într-o bună zi.

Strângând moneda în pumnul drept, peste care flutura mâna stângă, Tom intona: „Jingle-jangle, mingle-jingle”. Deschizând pumnul drept, demonstră că moneda dispăruse.

Angel înclină capul pe umăr şi se uită atentă la mâna lui stângă, pe care acesta o închisese, când deschisese palma dreaptă.

— E-acolo, arătă ea.

— Din păcate, te înşeli.

Când Tom deschise pumnul stâng, palma lui era goală ca mâna unui cerşetor orb în ţara tâlharilor. Între timp, Tom strânse iarăşi pumnul drept.

— Unde-a dispărut? o întrebă Grace pe nepoata ei, străduindu-se să pară mai veselă, de dragul fetiţei.

Uitându-se cu suspiciune la pumnul strâns al lui Tom, Angel zise:

— Nu e acolo.

— Domniţa are dreptate, recunoscu el, arătând că nu avea nimic în palmă.

Pe urmă, întinzându-se spre fetiţă, scoase moneda din urechea ei.

— Asta nu e magie, declară Angel.

— Ba mie aşa mi se pare, spuse Celestina.

— Şi mie la fel, admise Paul.

— Nu, nu, se încăpăţâna Angel. Pot învăţa şi eu să fac aşa. E la fel ca îmbrăcatul singură sau ca băutul apei.

— Da, poţi să înveţi.

Cu degetul mare îndoit şi lipit de buricul arătătorului, dădu un bobârnac monedei. Când moneda zbură în aer, Tom ridică ambele mâini, cu degetele răsfirate, ca să demonstreze că nu avea nimic în ele şi ca să le distragă atenţia. Totuşi, dacă te uitai mai bine, moneda nu plutea în aer cum ţi se păruse şi nici nu se rotea prin faţa ochilor lor uluiţi. Se evaporase, ca şi acum ar fi dispărut în străfundurile unui automat eteric, de la care poţi cumpăra, în schimb, mistere.

În jurul mesei, adulţii aplaudau, însă micuţa spectatoare incredulă se uita fix la tavan, unde îşi închipuia ea că nimerise moneda, apoi pe masă, unde ar fi fost normal să cadă printre pahare sau în tarta ei eu cremă. În cele din urmă, se uită la Tom şi spuse:

— Nu e magie.

Grace, Celestina şi Paul se amuzau şi se mirau de remarcile critice ale lui Angel.

Netulburată, fetiţa spuse:

— Nu e magie. Dar s-ar putea să nu pot învăţa să fac şi asta.

Mişcat parcă de o electricitate statică, puful fin de pe dosul palmelor lui Tom tremura uşor, în timp ce emoţia pusese stăpânire pe el.

Din copilărie, aştepta acest moment – dacă, într-adevăr, era Momentul – şi aproape îşi pierduse speranţa că mult dorita întâlnire se va mai produce vreodată. Se aşteptase să găsească persoane cu aceleaşi percepţii ca ale lui printre medici sau matematicieni, printre călugări sau mistici, dar niciodată sub forma unei fetiţe de trei ani,

îmbrăcată toată în bleumarin, în afară de un cordon roşu şi două funde roşii în păr.

Îşi simţea gura uscată, când îi spuse lui Angel:

— Păi, mie schema asta cu moneda mi se pare destul de magică.

— Magic presupune o chestie despre care nimeni nu ştie cum se întâmplă.

— Şi tu ştii ce s-a întâmplat cu moneda?

— Sigur.

Răguşise complet:

— Atunci, poţi învăţa cum se face.

Fetiţa scuturǎ din cap, fluturând din fundele roşii:

— Nu. Ai făcut mai mult decât s-o muţi de colo-colo.

— S-o mut de colo-colo?

— Din mâna asta de-aici pe cealaltă, sau în altă parte.

— Păi, atunci, ce-am făcut cu ea?

— Ai aruncat-o în „Gunsmoke”, zise Angel.

— *Unde?* întrebă Grace.

Lui Tom, inima îi bătea repede; scoase o altă monedă de 25 de cenţi, din buzunarul de la pantaloni. De ochii adulţilor, efectuă toate pregătirile uzuale unei scamatorii, fiindcă în magie, ca şi în giuvaiergie, fiecare diamant trebuie să aibă montura adecvată, pentru a impresiona cu strălucirea lui.

Şi în execuţia numărului, se arătă la fel de scrupulos, fiindcă nu voia ca oamenii mari să vadă ceea ce văzuse Angel; prefera să creadă că era dexteritate – sau magie. După mişcările uzuale, strânse moneda pentru scurt timp în pumnul drept, după care, rotind încheietura mâinii, azvârli banul spre Angel, distrăgându-le atenţia, simultan, cu o mulţime de mişcări teatrale.

Cei trei adulţi exclamară încântaţi, la dispariţia monedei, aplaudară din nou şi se uitară, cu subînţeles, la mâinile lui Tom, făcute pumn deja, după terminarea gesturilor teatrale.

Angel, totuşi, se concentra fix la un punct din aer, deasupra mesei. Sprâncenele, iniţial încruntate, i se destinseră şi pe faţa ei se aşternu un zâmbet.

— Şi asta s-a dus tot în „Gunsmoke”? întrebă Tom, cu glasul gâtuit.

— Poate, zise Angel. Sau eventual în „The Monkees”… sau poate acolo unde rinocerul nu te-a călcat.

Tom desfăcu palmele goale, după care îşi luă paharul cu apă. Cuburile de gheaţă sunau de pereţii de sticlă ai recipientului, contrazicând calmul aparent de pe figura lui.

— Tu ştii de unde vine slănina? îl întrebă Angel pe Paul Damascus.

— De la porci.

— Nooooooooooo, făcu Angel, amuzându-se de ignoranta lui.

Celestina se holba curioasă la Tom Vanadium. Fusese martoră la producerea efectului de dispariţie, deşi nu văzuse de fapt când dispăruse moneda în aer. Intuia, totuşi, că era vorba, poate, despre mult mai mult decât o simplă scamatorie, sau că numărul avea un înţeles, care ei îi scăpa.

Până ca Celestina să aibă timp să se dumirească în privinţa adevărului dureros, Tom se apucă să le povestească despre Regele Obadiah, Faraonul Fantasticului, care îl învăţase tot ce ştia despre dexteritatea mâinilor.

Mai târziu, după ce terminară de mâncat, rămânând în continuare aşezaţi la masă, ca să bea cafeaua, conversaţia deveni gravă, deşi pe moment, nu se discuta despre răposatul Harrison White. Cât timp va fi nevoie ca fetiţa şi cele două femei să stea ascunse, unde şi când vor putea să îşi reia o existenţă cât de cât normală – iată subiectele abordate atunci.

Cu cât ar fi trebuit să rămână mai multă vreme pasive, din cauza fricii, cu atât probabilitatea ca Celestina să lase deoparte orice precauţie şi să se întoarcă în Pacific Heights era mai mare. Tom o cunoştea suficient de bine, acum, şi ştia că era o luptătoare. O deranja că trebuia să se ascundă. Zi după zi, ceas după ceas, fără nici o dată precisă la care să ştie că putea reveni la o viaţă normală, îşi va pierde repede răbdarea. Sensibilizată la maximum,

demnitatea şi simţul dreptăţii o vor constrânge să acţioneze, poate mai mult din motive sentimentale, decât din raţiune.

Ca să câştige cât mai mult timp, atâta vreme cât Celestina avea proaspăt în minte atacul lui Enoch Cain, Tom propuse să rămână cu toţii ascunşi, încă două săptămâni, doar dacă ucigaşul nu era prins înainte.

— Pe urmă, dacă te duci de-aici direct acasă la Wally, o să vrei să montezi cel mai bun sistem de alarmă existent, ba chiar să apelezi la serviciile unei firme de pază, dacă îţi poţi permite. Lucrul cel mai inteligent ar fi să vă mutaţi din San Francisco, imediat ce Wally se va face bine. E pensionat la cerere, aşa-i? Iar o pictoriţă poate picta oriunde. Vindeţi proprietăţile de aici, o luaţi de la capăt în altă parte, unde să nu vi se poată da de urmă prea uşor. Vă pot ajuta să rezolvaţi totul.

— E chiar aşa de gravă situaţia? se văită Celestina, deşi ştia foarte bine răspunsul. Îmi place San Francisco. E un oraş care mă inspiră să lucrez. Mi-am făurit viaţa mea, aici. E chiar aşa de gravă situaţia?

— Da, poate şi mai gravă decât credem noi, remarcă Grace, cu fermitate. Chiar dacă îl vor prinde, vei trăi mereu cu frica surdă că ar putea evada într-o bună zi. Atâta vreme cât ştii că te poate găsi, nu-ţi vei găsi niciodată liniştea pe deplin. Şi, dacă ţii la oraşul ăsta atât de mult încât să o pui pe Angel în pericol… înseamnă că toată educaţia pe care ţi-am dat-o n-a servit la nimic!

Se luase deja decizia ca Grace să se mute la Celestina, iar apoi – după nuntă – cu Celestina şi Wally. La Spruce Hills, avea prieteni dragi, cărora le va duce dorul, însă nu mai exista nimic altceva în Oregon care să o tragă înapoi, decât celălalt loc de veci de lângă Harrison, unde ştia că avea să fie îngropată cândva. Incendiul din casa parohială îi distrusese toate lucrurile personale şi toate amintirile preţioase rămase de la Celestina, începând de la diplomele din şcoală până la cea mai recentă fotografie de-a ei. Nu-şi mai dorea decât să fie aproape de singura fată care-i mai rămăsese, şi de nepoata ei, să facă parte din noua

existenţă pe care acestea şi-o vor făuri împreună cu Wally Lipscomb.

Punând la suflet sfatul maică-sii, Celestina oftă:

— Bine, fie. Hai să ne rugăm, atunci, ca să-l prindă. Dar dacă nu va fi prins… două săptămâni, şi pe urmă restul planului, aşa cum ai spus tu, Tom. Numai că n-am să suport să stau închisă într-un hotel timp de două săptămâni, fără soare, fără aer curat, fiindu-mi teamă să ies pe stradă.

— Veniţi cu mine, spuse Paul Damascus, imediat. În Bright Beach. E foarte departe de San Francisco şi n-o să-i treacă niciodată prin minte să vă caute acolo. De ce-ar face-o? Nu există nici o legătură între voi şi această localitate. Sunteţi bine venite. Şi nu aţi fi printre străini.

Celestina îl cunoştea prea puţin pe Paul şi, cu toate că acesta o salvase pe mama ei de la moarte, oferta lui îi stârni o vagă îndoială.

Nici un fel de ezitare nu precedă reacţia lui Grace.

— Ce generos din partea ta, Paul. Eu, una, accept. Este vorba despre casa unde ai locuit cu Perri?

— Da, confirmă el.

Tom nu avea habar cine putea fi Perri, însă din felul în care Grace pusese întrebarea şi din felul cum îl privea pe Paul, puteai deduce că ştia nişte lucruri despre Perri, care meritau tot respectul şi admiraţia ei.

— Bine, fie, se învoi Celestina, răsuflând parcă uşurată. Mulţumesc, Paul. Eşti un om extraordinar, curajos şi amabil, deopotrivă.

Pe tenul oacheş al lui Paul, nu se prea vedea când se înroşea, însă lui Tom i se părea că faţa acestuia se luminase mult, căpătând o nuanţă mult mai apropiată de culoarea arămie a părului lui. Privirea lui, de obicei atât de directă, o evita pe Celestina.

— Nu sunt deloc erou, insistă Paul. N-am făcut decât s-o scot pe mămica ta de-acolo, în timp ce încercam să scap şi eu.

— Tot una, spuse Grace, dojenindu-l vag pentru modestia lui.

Angel, ocupată cu o prăjitură pe toată durata acestei discuţii, îşi linse firimiturile dulci de pe buze şi îl întrebă pe Paul:

— Ai vreun căţeluş?

— Căţeluş, nu, din păcate.

— Dar capră ai?

— Cumva decizia ta de a veni în vizită la mine poate fi influenţată de asta?

— Depinde, zise Angel.

— De ce anume depinde?

— Capra asta stă în casă sau afară?

— Păi, de fapt, n-am capră.

— Bun. Dar brânză ai?

Prin semne, Celestina îi dădu de înţeles lui Tom că voia să discute cu el între patru ochi.

În timp ce Angel continua să-l interogheze fără milă pe Paul Damascus, Tom veni lângă mama ei, în faţa ferestrei largi din capătul cel mai îndepărtat al încăperii faţă de masa unde cinaseră.

Corabia nopţii plutea peste oraş şi arunca năvoade de întuneric, prinzând milioane de lumini, ca nişte peşti fosforescenţi, în plasele ei negre.

Celestina privi lung afară, câteva momente, după care întoarse capul spre Tom. Ochii ei păstrau încă umbra nopţii, dar şi scânteierile metropolei.

— Ce-a fost toată chestia asta?

Tom se gândi iniţial să facă pe prostul, însă ştia că interlocutoarea lui era mult prea deşteaptă, ca să se lase indusă în eroare aşa.

— Te referi la „Gunsmoke”, presupun. Ştii, sunt convins că vei face tot ceea ce este necesar, pentru ca Angel să fie în siguranţă, fiindcă o iubeşti aşa de mult. Dragostea îţi va da mai multă forţă şi determinare, decât oricare alt motiv. Însă e bine să mai ştii ceva… Trebuie să fie în siguranţă şi din alt motiv. E o fiinţă deosebită. Nu vreau să-ţi explic de ce este deosebită sau cum de ştiu acest lucru, fiindcă nu e nici locul, nici momentul pentru aşa ceva, acum, când eşti

încă şocată de atacul agresorului, de moartea tatălui tău şi de tot ceea ce a păţit Wally.

— Dar trebuie să ştiu.

— Da, aşa e, încuviinţă el din cap. Dar nu chiar acum. Mai târziu, când vei fi mai calmă, mai limpede la minte. Nu putem expedia în pripă un lucru atât de important.

— Wally i-a făcut toate testele. Pentru un copil de vârsta ei, înţelege excepţional de bine culorile, relaţiile spaţiale şi formele geometrice. S-ar putea să fie un geniu în domeniul artelor vizuale.

— Oh, da, ştiu că aşa e, zise el. Ştiu cât de clar poate vedea totul.

Faţa în faţă cu Tom, Celestina începea şi ea să vadă lucrurile mult mai clar.

— Şi tu eşti deosebit, din multe puncte de vedere, absolut evidente. Dar, ca şi Angel, eşti deosebit cumva în taină, nu-i aşa?

— Nu sunt foarte talentat, însă este vorba de un talent neobişnuit, recunoscu el. Nimic uluitor. Mai degrabă, este o percepţie specială cu care am fost înzestrat. Harul lui Angel pare diferit de al meu, dar totuşi asemănător. În toţi aceşti cincizeci de ani, e prima persoană întâlnită care seamănă cât de cât cu mine. Tremur şi acum de pe urma şocului că am găsit-o. Dar, te rog, hai să amânăm discuţia asta pentru Bright Beach şi o seară mai bună. Mâine vă duceţi acolo cu Paul, da? Eu rămân aici, ca să am grijă de Wally. Când va avea voie să călătorească, vin cu el la voi. Ştiu că vei vrea să audă şi el ceea ce am de spus. S-a făcut?

Sfâşiată între curiozitate şi epuizare sufletească, Celestina se uita în ochii lui, gândindu-se. În cele din urmă, spuse:

— Da, s-a făcut.

Tom privea fix în jos, în adâncimile oceanice ale oraşului, printre clădirile ca nişte recife, spre maşinile care îşi croiau drum prin imensele depresiuni.

— Îţi voi spuse ceva despre tatăl tău, care sper să te mângâie, zise el, însă nu trebuie să pretinzi mai mult de la mine decât ceea ce sunt pregătit să îţi împărtăşesc acum.

Totul face parte din ceea ce voi discuta cu tine în Bright Beach.

Celestina nu spunea nimic.

Interpretând această tăcere drept un consimţământ, Tom continuă:

— Tatăl tău a plecat de aici, a plecat pentru totdeauna, dar el încă mai trăieşte în alte lumi. Aceasta nu este numai o profesiune de credinţă. Dacă Albert Einstein ar mai fi în viaţă şi ar sta aici cu noi, ţi-ar spune că lucrul acesta este adevărat. Tatăl tău este cu tine în multe locuri, la fel cum este şi Phimie. În multe locuri, nu a murit în timp ce dădea naştere fetiţei. În unele lumi, nu a fost violată, viaţa ei nu a fost niciodată pângărită. Dar există o ironie în toate astea, nu crezi? Fiindcă în acele lumi, Angel nu există – deşi Angel este un miracol şi o binecuvântare, zise el, ridicând privirea spre femeia din faţa lui. Diseară, când te vei culca şi vei vedea că nici nu poţi dormi, din cauza atâtor supărări, să nu te gândeşti numai la ce-ai pierdut o dată cu moartea tatălui tău şi a lui Phimie. Gândeşte-te la ceea ce ai în această lume şi nu ai cunoscut niciodată în altele – Angel. Indiferent dacă Dumnezeu e catolic, baptist, evreu, musulman sau specialist în mecanica cuantică, El ne oferă compensaţii pentru durerea noastră, compensaţii chiar aici în această lume, nu numai în cele paralele cu ea şi nu numai într-o viaţă de apoi. Întotdeauna compensaţii pentru durere… dacă le recunoaştem atunci când le vedem.

Ochii ei, ca nişte lacuri adânci, scăpărau de dorinţa de a şti, însă respecta învoiala lor.

— N-am înţeles decât pe jumătate, şi nici nu ştiu măcar care jumătate, însă într-un fel straniu simt că e adevărat. Mulţumesc. Mă voi gândi la asta diseară, dacă nu pot dormi, zise ea, apropiindu-se de el şi sărutându-l pe obraz. Cine eşti tu, Tom Vanadium?

Tom zâmbi şi ridică din umeri.

— Eram cândva pescar de oameni. Acum, îi vânez. Pe unul anume.

78

Marţi după-amiaza, târziu, în Bright Beach, în timp ce un imens val bleumarin iridescent se rostogolea pe cer, pescăruşii vâsleau spre limanurile lor tihnite, iar pe pământul de dedesubt, umbrele care fuseseră la datorie, proptite drept în sus toată ziua, se lăţeau acum, cuibărindu-se jos, la culcare.

Din San Francisco spre sud, la aeroportul Orange County cu un avion foarte aglomerat, iar apoi mai departe spre sud de-a lungul coastei, cu o maşină închiriată, Paul le aduse pe Grace, Celestina şi Angel acasă la familia Lampion.

— Înainte de a merge la mine, ţin foarte mult să cunoaşteţi pe cineva. Doamna aceasta nu ştie că venim, dar sunt convins că nu se va supăra.

Murdară de făină pe obraji, Agnes se şterse pe mâini cu un şervet de bucătărie, deschise uşa de la intrare, văzu maşina pe alee şi spuse:

— Paul! Cum de n-ai venit pe jos?

— N-aveam cum să le car în braţe pe aceste trei doamne, zise el. Zvelte cum le vezi, tot cântăresc mai mult decât un rucsac.

În timp ce se deplasau cu toţii din verandă în hol, avură loc nişte prezentări rapide, iar Agnes zise:

— Haideţi în bucătărie. Am nişte plăcinte la cuptor.

În aer pluteau arome delicioase, care ar fi putut pune la încercare voinţa celor mai evlavioşi pustnici.

— Dar ce miroase aşa de frumos? întrebă Grace.

— Plăcinte cu piersici, struguri şi alune de pădure, explică Agnes, cu blat din cocă şi cu o crustă de ciocolată deasupra.

— Laboratorul diavolului! declară Celestina.

În bucătărie, Barty şedea la masă. Lui Paul i se strânse inima văzându-l pe băiat cu pansamentele pe ochi.

— Tu eşti Barty, probabil, zise Grace. Am auzit multe despre tine.

— Luaţi loc, luaţi loc, îi îndemna Agnes. Vă servesc cu nişte cafea acum şi, mai târziu, cu nişte plăcinte.

Celestina reacţionă cu întârziere la numele lui Barty. Pe faţa ei, se aşternu o expresie ciudată:

— Barty? Diminutiv de la… Bartholomew?

— Da, eu sunt, spuse Barty.

— La ce te-ai referit când ai spus că ai auzit multe despre Barty? o întrebă Celestina pe maică-sa.

— Paul ne-a povestit de Barty, în prima seară când a venit la casa parohială. Despre Agnes… şi ce i s-a întâmplat lui Barty. Şi totul despre soţia lui, care a murit, Perri. Am senzaţia că ştiu deja tot ce mişcă în Bright Beach.

— Înseamnă că aveţi un mare avantaj şi că va trebui să ne povestiţi şi nouă despre voi, remarcă Agnes. Pregătesc cafeaua… sau poate vreţi să-mi daţi o mână de ajutor.

Grace şi Celestina se adaptară imediat activităţilor culinare din bucătărie, punând la fiert cafeaua şi asistând-o pe Agnes la pregătirea dulciurilor.

Şase scaune încercuiau masa rotundă din bucătărie, câte unul pentru fiecare, însă numai Barty şi Paul stăteau jos.

Fascinată de noul şi straniul tărâm în care nimerise, între două explorări Angel revenea periodic la locul ei de la masă, ca să mai soarbă nişte suc de mere şi să dezvăluie ultimele ei descoperiri:

— Au hârtie galbenă pe rafturi. Au cartofi într-un sertar. Au patru feluri de murături la frigider. Au un prăjitor de pâine sub o şosetă pictată cu nişte păsări.

— Nu e şosetă, îi explică Barty. E o învelitoare.

— Cum adică?

— O învelitoare pentru prăjitorul de pâine.

— Dar de ce are păsări pe ea? Păsărilor le place pâinea prăjită?

— Sigur că da, zise Barty. Dar cred că Maria a brodat păsările, doar aşa, de frumuseţe.

— Aveţi capră?

— Eu ştiu că nu.

— Şi eu la fel, zise Angel, după care îşi continuă explorările.

În scurt timp, Agnes, Celestina şi Grace ajunseră la o armonie desăvârşită, care sugera farmecul şi poezia artei culinare. Paul remarcase că majoritatea femeilor se antipatizează sau se simpatizează în decurs de un minut de când fac cunoştinţă, iar atunci când se plac reciproc sunt deschise şi dezinvolte, ca şi cum ar fi prietene de-o viaţă. În nici o jumătate de ceas, aceste trei doamne se comportau ca şi cum ar fi fost de-o vârstă şi s-ar fi ştiut din copilărie. De la asasinarea reverendului, Grace şi Celestina trăiseră într-o nesfârşită deznădejde, însă aici reuşeau pentru prima oară de la acea cumplită nenorocire să îşi ascundă suferinţa, ocupându-şi mâinile cu treburi casnice şi bucurându-se că îşi făcuseră o nouă prietenă.

— Drăguţ, îi spuse Barty lui Paul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Da, drăguţ, recunoscu Paul.

Închise ochii, ca să perceapă bucătăria aşa cum o percepea Barty. Aromele delicioase, clinchetul melodios al lingurilor, zdrăngănitul uşor al oalelor, fâşâitul paletelor de la mixer într-un vas conţinând ceva lichid, căldura de la cuptoare, glasurile femeilor. Treptat, privându-se de văz, descoperi cum celelalte simţuri îi deveneau tot mai acute.

— Drăguţ şi aşa, spuse Paul, dar deschise ochii.

Angel se întoarse la masă, ca să mai bea nişte suc de mere şi ca să anunţe:

— Au o bombonieră ca un Iisus!

— Maria a adus-o din Mexic, zise Barty. I s-a părut tare nostimă. Şi eu sunt de aceeaşi părere. E un suvenir. Mami zice că nu e o blasfemie să o ţinem în casă, fiindcă oamenii care au făcut-o nu s-au gândit la ceva rău şi, mai ales, fiindcă lui Iisus i-ar plăcea să ştie că mănânci bomboane. În plus, bomboniera asta cu dulciuri ne învaţă să fim recunoscători pentru tot ce avem.

— Mama ta e foarte înţeleaptă, zise Paul.

— Da, mai înţeleaptă decât toate bufniţele din lume, îi dădu dreptate băiatul.

— Dar tu de ce porţi învelitori pe ochi? întrebă Angel.

— Nu sunt învelitori, râse Barty.

— Mda, dar nici şosete.

— Sunt pansamente pentru ochi, explică Barty. Sunt orb.

— Zău?! se miră Angel, mijind ochii atentă la bandaje, cu un aer suspicios.

— Sunt orb de acum cincisprezece zile.

— De ce?

— Aşa, ca o variaţie, zise Barty, ridicând din umeri.

Cei doi copii erau de aceeaşi vârstă, dar totuşi, ascultându-i, realizai că Angel era plină de drăgălăşenie, ca în toate discuţiile ei cu adulţii, care dădeau dovadă de multă răbdare, simţ al umorului şi îngăduinţă faţă de zburdălniciile copilăriei.

— Ce-i acolo pe masă? întrebă Angel.

Punând o mână pe obiectul la care se referise ea, Barty zise:

— Mami şi cu mine ascultam o carte, când aţi venit voi. Este o carte vorbitoare.

— Cum, cărţile vorbesc? se miră Angel.

— Da, dacă eşti complet orb şi dacă ştii de unde să le cumperi.

— Dar crezi că şi câinii pot vorbi?

— Dacă ar putea vorbi, unul dintre ei ar fi ajuns preşedinte, până acum. Toată lumea iubeşte câinii.

— Caii vorbesc.

— Doar la televizor.

— Eu o să-mi iau un căţeluş care vorbeşte.

— Într-adevăr, tu poţi s-o faci, zise Barty.

Agnes îi pofti pe toţi să rămână la cină. Imediat ce se termină cu plăcintele, bucătăria se umplu de oale, cratiţe şi alte piese de artilerie grea rechiziţionate din arsenalul de bucătărie al familiei Lampion.

— Vine şi Maria, cu Francesca şi Bonita, zise Agnes. Cred că trebuie să extindem masa, ca să avem loc cu toţii. Barty, sună-i pe unchiul Jacob şi pe unchiul Edom şi invită-i la masă.

Barty sări jos de pe scaun şi, fără nici un fel de ezitare, traversă bucătăria plină de lume, în linie dreaptă până la telefonul de pe perete.

Angel veni după el. Băiatul se cocoţă pe un scăunel şi ridică receptorul. Formă numărul, cu mici pauze între cifre, şi vorbi cu fiecare dintre unchii lui.

De la telefon, Barty se duse direct la frigider. Deschise uşa, scoase o cutie cu suc de portocale şi, fără nici un semn de şovăială, se întoarse la scaunul lui de la masă.

Angel se ţinea după el. Când sesiză că fetiţa stătea în picioare lângă el, Barty spuse, în timp ce desfăcea cutia de suc:

— De ce mă urmăreşti aşa?

— Dar cum de ţi-ai dat seama că te urmăresc?

— Uite-aşa, după care, întorcându-se spre Paul, zise: M-a urmărit, nu?!

— Peste tot unde ai fost, confirmă Paul.

— Voiam să văd când te împiedici şi cazi.

— Nu cad. În fine, nu prea mult.

Maria Gonzalez sosi cu fiicele ei. Deşi ar fi fost firesc ca Angel să fie atrasă de compania celor două fete mai mari, pe ea n-o interesa decât Barty.

— Dar de ce pansamente?

— Fiindcă deocamdată nu mai am ochi.

— Şi de unde o să faci rost de nişte ochi noi?

— De la magazin.

— Nu mă mai lua peste picior, zise Angel. Tu nu eşti ca ei.

— Ca ei, cine?

— Ca oamenii mari. Pe ei nu mă supăr dacă mă tachinează. Dar tu, dacă faci ca ei, înseamnă că eşti răutăcios.

— Bine. O să-mi iau nişte ochi noi de la doctor. Nu sunt ochi adevăraţi, ci din plastic, ca să intre în locul ochilor mei dinainte.

— Dar de ce?

— Ca să susţină pleoapele. Şi, fiindcă dacă n-am nimic în orbite, arăt oribil. Lumea vomită. Babele leşină, fetiţele ca tine fac pipi pe ele şi o iau la fugă, urlând.

— Ia să văd, arată-mi, zise Angel.

— Ţi-ai dus chiloţei de rezervă?

— Ţi-e frică să-mi arăţi?

Pansamentele erau fixate cu două elastice, aşa că Barty le ridică pe amândouă simultan.

Diverşi piraţi feroce, agenţi secreţi necruţători, extratereştri din galaxii îndepărtate, care se hrăneau cu creier de om, super-criminali dornici să conducă lumea, vampiri avizi de sânge, vârcolaci hidoşi, asasini sălbatici de la Gestapo, savanţi nebuni, satanişti, monştri demenţi, membri ai Ku Klux Klan mânaţi de ură, ucigaşi sinistri având cultul cuţitului şi soldaţi-roboţi fără simţire veniţi din alte planete spintecaseră, înjunghiaseră, arseseră, împuşcaseră, scobiseră, sfâşiaseră, ciomăgiseră, bătuciseră, spânzuraseră, muşcaseră, eviscераseră, decapitaseră, otrăviseră, înecaseră, iradiaseră, aruncaseră în aer, schingiuiseră, mutilaseră şi torturaseră nenumărate victime în revistele pe care Paul le citise încă din copilărie. Şi, totuşi, nici una dintre sutele şi sutele de scene din toate acele povestiri nu îl impresionase atât de cumplit pe Paul ca imaginea orbitelor goale ale lui Barty. Nu era ceva sângeros, nici măcar sinistru. Paul se înfioră şi întoarse privirea, doar fiindcă dovada crudă a suferinţei copilului îi amintea dureros de cumplita vulnerabilitate a inocenţilor din mărfarul naturii, riscând să rupă fragila coajă de pe angoasa pe care i-o provoca şi acum moartea lui Perri.

În loc să se holbeze la Barty direct, Paul o studia pe Angel, care îl privea pe băiatul fără ochi. Nu manifestase nici un fel de groază văzând conturul concav al pleoapelor lui închise, iar când una dintre pleoape se ridică, dezvăluind orbita goală şi neagră, fetiţei nu i se făcu scârbă. Angel se apropie de scaunul lui Barty, iar când îl mângâie pe obraz, exact sub golul unde ar fi trebuit să fie ochiul, băiatul nu tresări mirat.

— Ai fost speriat? întrebă ea.

— Da, foarte.

— Te-a durut?

— Nu prea mult.

— Dar acum mai eşti speriat?

— În general, nu.

— Doar câteodată?

— Da, câteodată.

Paul realiză că în bucătărie se făcuse linişte. Femeile se întorseseră spre cei doi copii, stând nemişcate ca nişte figuri de ceară.

— Ţii minte lucruri? întrebă fetiţa, cu degeţelele lipite de obrazul lui.

— Te referi la cum arătă diverse lucruri?

— Da, da.

— Sigur că le ţin minte. N-au trecut decât cincisprezece zile.

— Dar o să uiţi?

— Nu-mi dau seama. Poate.

Stând în picioare lângă Agnes, Celestina o prinse de mijloc, cum făcuse probabil de atâtea ori şi cu sora ei.

Angel deplasă mâna spre ochiul drept al lui Barty, şi nici de data asta băiatul nu tresări când degetele ei îi atinseră pleoapa căzută înăuntru.

— N-o să te las eu să uiţi.

— Şi cum o să faci?

— Eu pot vedea, zise ea. Şi pot vorbi ca şi cărţile tale vorbitoare.

— De vorbit, sunt convins că poţi vorbi, conveni Barty.

— Vasăzică, eu sunt ochii tăi vorbitori, zise Angel, luând mâna de pe faţa lui. Tu ştii de unde vine slănina?

— De la porci.

— Dar cum se poate ca un lucru atât de gustos să vină de la un porc bătrân, gras, împuţit, murdar şi grohăitor?

Barty ridică din umeri.

— Şi lămâile galbene par dulci.

— Deci, tu zici că de la porc? întrebă Angel.

— Păi, de unde din altă parte?

— Susţii că de la porc?

— Da. Slănina e de la porc.

— Asta e şi părerea mea. Îmi dai şi mie nişte suc de portocale?

— Mă duc să-ţi aduc o cutie, răspunse el.

— Am văzut şi eu unde e.

Angel îşi luă o cutie cu suc, se întoarse la masă şi se aşeză, ca şi cum ar fi isprăvit cu explorările.

— Eşti de treabă, Barty.

— Şi tu la fel.

Veniră Edom şi Jacob, se servi masa: mâncarea excelentă, iar conversaţia şi mai extraordinară – chiar dacă gemenii nu s-au putut abţine să nu le împărtăşească mesenilor din vastele lor cunoştinţe despre accidente feroviare şi erupţii vulcanice catastrofale. Paul nu contribuia prea mult la discuţii, preferând să le savureze. Dacă nu i-ar fi cunoscut pe aceşti oameni sau dacă ar fi intrat tocmai atunci, găsindu-i asupra mesei, s-ar fi gândit că sunt toţi o familie, deoarece căldura şi intimitatea – iar, în cazul gemenilor, excentricitatea – conversaţiei nu sunt des întâlnite la nişte oameni care abia s-au împrietenit. Nici un fel de impostură, falsitate sau evitare a vreunui subiect mai jenant, ceea ce însemna că mai erau şi lacrimi uneori, fiindcă moartea reverendului White era o rană atât de proaspătă în inima celor care îl iubeau. Însă, cu talentele lor tămăduitoare, care rămâneau un mister pentru Paul, femeile ştiau ca după plâns să invoce amintiri, care aduceau zâmbete şi alinări, aşa că speranţa înflorea mereu din cele mai deznădăjduite momente.

Când Agnes descoperi cu uimire că numele de Barty fusese inspirat de faimoasa predică a pastorului, Paul tresări. Auzise „Această zi crucială” când fusese difuzată prima oară şi, aflând că urma să fie retransmisă peste trei săptămâni, la cererea ascultătorilor, îl îndemnase pe Joey să o urmărească. Joey ascultase predica duminică, pe 2 ianuarie 1965 – exact cu patru zile înainte de naşterea fiului său.

— Probabil că a ascultat-o la radioul din maşină, zise Agnes, scormonind cu mintea prin amintiri. Încerca să facă ore suplimentare, ca să poată sta mai mult acasă, după naşterea copilaşului. Aşa că îşi fixase întâlniri şi pentru duminică. Muncea din răsputeri, iar eu încercam să îmi distribui plăcintele înainte de ziua cea mare. Nu prea mai aveam timp să stăm împreună, aşa că nu mă mir că a omis

să-mi vorbească despre această predică. Ultimul cuvânt pe care l-a rostit înainte să moară a fost „Bartholomew”. Voia să-i dăm copilului numele de Bartholomew.

Legătura aceasta dintre familia Lampion şi familia White, despre care Grace aflase deja de la Paul, le surprinse atât pe Celestina, cât şi pe Agnes. Le făcea să deplângă şi mai mult dispariţia bărbaţilor lor dragi şi să regrete că Joey şi Harrison nu se întâlniseră niciodată.

— Ce mult mi-aş fi dorit ca Rico să-l cunoască pe Harrison al tău, îi zise Maria lui Grace, referindu-se la soţul care o părăsise. Poate că reverendul ar fi reuşit, cu cuvintele lui, să facă mai mult decât mine, cu şuturile mele în fundul lui Rico.

Pe Paul nu-l mira deloc insistenţa lui Agnes ca familia White să locuiască la ea pe durata scurtului lor sejur în Bright Beach.

— Paul, ai o casă superbă, zise ea, însă Celestina şi Grace sunt nişte persoane active. Simt amândouă nevoia să facă tot timpul ceva. Or să înnebunească dacă nu îşi găsesc ceva de lucru. Am dreptate, doamnelor?

Recunoscură că aşa erau, numai că nu voiau să deranjeze.

— Aiurea, şuieră Agnes. Nici un fel de deranj. O să-mi fiţi de mare ajutor la pregătirea plăcintelor, la livrarea lor şi la toate treburile pe care le-am neglijat, pe perioada operaţiei şi a convalescenţei lui Barty. Ori o să vă distraţi de minune, ori o să fiţi praf de oboseală, dar şi într-un caz şi în celălalt nu o să vă plictisiţi deloc. Am două camere de oaspeţi. Una pentru Celie şi Angel, iar cealaltă pentru Grace. Când vine Wally, o mutăm pe Angel cu Grace sau, dacă vrea, vine şi doarme cu mine.

Prietenia, activitatea şi, nu în ultimul rând, sentimentul că te afli acasă pe care îl simţea oricine trecea pragul lui Agnes – erau tot atâtea lucruri care le atrăgeau pe Celestina şi pe Grace. Dar nu voiau ca Paul să simtă că nu apreciau cum se cuvine ospitalitatea lui.

Ridicând mâna, acesta puse capăt dilemei.

— M-am oprit aici, înainte de a vă duce la mine, doamnele mele, pentru că îmi displăcea ideea să car bagajele înapoi, după ce Agnes vă cucerea pe toate. Aici vă veţi simţi cel mai bine, deşi sunteţi oricând bine venite, dacă vă epuizează prea rău cu treburile aici.

Pe tot parcursul serii, Barty şi Angel – aşezaţi unul lângă celălalt la masă, vizavi de Paul – ascultau uneori discuţia adulţilor, alteori intrau şi ei în vorbă, dar în principal stăteau de vorbă unul cu celălalt. Când copiii nu îşi apropiau capetele, cu un aer conspirativ, Paul reuşea să mai discearnă câte ceva din sporovăiala lor şi, câteodată, în funcţie de ceea ce se discuta atunci la masă, reuşea să urmărească replicile lor. Sesiză cuvântul „rinocer”, apoi câteva crâmpeie de cuvinte, dar după vreo două minute realiză că Celestina se ridicase pe scaun şi se holba uluită la copii.

— Prin urmare, locul unde a aruncat el moneda, spunea Barty, în timp ce Angel asculta atentă şi încuviinţa din cap, nu a fost de fapt „Gunsmoke”, care nu e decât o emisiune de televizor. Vezi tu, poate a aruncat-o într-un loc unde eu nu sunt orb, sau unde el nu are faţa aia ciomăgită, sau într-un loc unde, din cine ştie ce motiv, nu ai venit aici astăzi. Există mai multe locuri decât ar putea fi numărate vreodată. Nici măcar eu, care ştiu să număr destul de bine, nu le pot număra pe toate. Aşa se simte, înţelegi – cum sunt toate lucrurile?

— Da, uneori. Cam repede. Cât o clipită. Ca atunci când stai între două oglinzi. Ştii?

— Daa, sigur, spuse Barty.

— Între două oglinzi, exişti mereu, la nesfârşit.

— Tu aşa vezi lucrurile?

— Cât o clipită. Uneori. Există vreun loc unde Wally nu a fost împuşcat?

— Wally e tipul care o să fie tăticul tău?

— Da.

— Sigur. Există o mulţime de locuri unde nu a fost împuşcat, dar şi altele în care a fost împuşcat şi a murit.

— Nu-mi plac locurile alea.

Deşi Paul văzuse toate trucurile lui Vanadium cu moneda, restul conversaţiei nu-l înţelegea deloc, presupunând că pentru toţi ceilalţi – în afară de mama lui Angel – semnificaţia discuţiei dintre cei doi copii rămânea la fel de impenetrabilă. Urmând, însă, exemplul Celestinei, care se ridicase în picioare, ceilalţi amuţiseră şi ei.

Fără să-şi dea seama că ea şi Barty deveniseră centrul atenţiei, Angel spuse:

— Dar îşi mai recuperează probabil monedele?

— Probabil că nu.

— Ce bogat o fi, dacă aruncă aşa cu banii.

— Monedele nu au valoare mare.

— Dar, dar înseamnă nişte bani, insistă Angel. Wally mi-a dat o bomboană, ultima oară când l-am văzut. Ţie îţi plac bomboanele?

— Da, îmi plac.

— Ai putea arunca o bomboană într-un loc unde nu eşti orb sau, eventual, într-un loc unde Wally n-a fost împuşcat?

— Păi, cred că dacă poţi arunca o monedă, poţi arunca şi o bomboană.

— Dar un porc ai putea arunca?

— Poate că *el,* da, dacă l-ar putea ridica, însă eu nu pot arunca nimic în alt loc – nici porc, nici bomboană, nici altceva. Fiindcă, de fapt, nu ştiu cum se face aşa ceva.

— Nici eu.

— Dar pot să mă plimb prin ploaie, fără să mă ud, zise Barty.

Din celălalt capăt al mesei, Agnes ţâşni în picioare, când fiul ei rosti cuvântul „ploaie” şi „ud”, rostind dojenitor:

— Barty!

Angel ridică privirea, surprinsă că toată lumea se holba la ea.

Întorcând capul în direcţia de unde se auzise vocea mamei lui, Barty exclamă:

— Ohoho, uf.

Toată lumea se uita nedumerită la Agnes, aşteptând parcă o explicaţie pentru reacţia ei. Agnes privi pe fiecare,

pe rând. Paul. Maria. Francesca. Bonita. Grace. Edom. Jacob. În fine, Celestina.

— Dumnezeule, dar ce se întâmplă aici? rosti aceasta.

79

În după-amiaza următoarei zile de marţi, în Bright Beach, pe un cer negru ca smoala din cazanul vrăjitoarelor, pescăruşii zburau din urzeala malefică spre adăpostul culcuşurilor, iar pe pământul de dedesubt umbrele umede ale furtunii iminente se strângeau laolaltă, somate parcă de un blestem ieşit dintr-o fiertură din ochi de salamandră, picior de broască, blană de liliac şi limbă de câine.

Cu avionul din San Francisco spre sud, la Orange County Airport, apoi şi mai la sud de-a lungul coastei cu o maşină închiriată, după o săptămână de când Paul şi cele trei fiinţe pe care le ocrotea parcurseseră acelaşi traseu, Tom Vanadium l-a adus pe Wally Lipscomb acasă la familia Lampion, urmând instrucţiunile lui Paul.

Trecuseră unsprezece zile de când Wally fusese împuşcat cu trei gloanţe. Continua să simtă o slăbiciune în braţe, obosea mult mai uşor decât înainte de a se fi aflat sub bătaia armei, se plângea că avea muşchii anchilozaţi şi folosea un baston, ca să nu se lase cu toată greutatea pe piciorul rănit. Celelalte îngrijiri medicale de care mai avea nevoie, la fel ca şi tratamentul de recuperare fizică puteau fi asigurate la fel de bine şi în Bright Beach. Prin martie, se presupunea că va reveni la normal, admiţând că definiţia termenului „normal” includea nişte cicatrici masive şi un spaţiu gol în interiorul organismului, unde fusese cândva splina.

Întâmpinându-i în pragul uşii, Celestina îl îmbrăţişă pe Wally. Acesta lăsă din mână bastonul – pe care îl prinse Tom – îmbrăţişând-o şi el cu atâta ardoare şi pasiune, încât

slăbiciunea din perioada de convalescenţă părea doar o vagă amintire.

Tom se alese cu o îmbrăţişare cordială, din partea lui Wally, şi cu un sărut plin de afecţiunea unei surori, din partea Celestinei. De prea multă vreme era un însingurat, aşa cum se vedea nevoit să fie un vânător de oameni aflat într-o lungă perioadă de recuperare, iar apoi într-o misiune de răzbunare, chiar dacă el o numea „misiune în numele dreptăţii”. În cele câteva zile cât le păzise pe Celestina, Grace şi Angel în San Francisco, iar apoi pe durata săptămânii petrecute alături de Wally, Tom simţise că face parte dintr-o familie, chiar dacă era doar o familie de prieteni, şi rămăsese surprins realizând câtă nevoie avea de acest sentiment.

— Vă aşteaptă toţi, spuse Celestina.

Tom era conştient că în ultima săptămână se întâmplase ceva, un eveniment important, de care Celestina amintise la telefon, refuzând însă orice discuţie suplimentară. Nu ştia la ce să se aştepte când intră împreună cu Wally şi Celestina în sufrageria familiei Lampion, însă în nici un caz nu se aştepta să dea peste tabloul unei adevărate şedinţe oculte.

Cel puţin aşa i se păru iniţial. Opt persoane şedeau în jurul mesei din sufragerie, pe care nu se afla absolut nimic: nu farfurii, nu pahare, nu vază pusă în mijloc. Pe feţele tuturor se vedea expresia tipică oamenilor care aşteaptă cu emoţie revelaţiile unui mediu – un fel de amestec de trepidaţie şi speranţă exaltată.

Tom nu cunoştea decât trei dintre cele opt persoane: Grace White, Angel şi Paul Damascus. Celestina îi făcu cunoştinţă cu ceilalţi. Agnes Lampion, gazda lor. Edom şi Jacob Isaacson, fraţii lui Agnes. Maria Gonzalez, cea mai bună prietenă a lui Agnes. Şi Barty.

Din cele aflate la telefon, în privinţa acestuia era pregătit. Oricât de straniu i se părea să descopere un Bartholomew în viaţa lor, ţinând seama de ciudata obsesie a lui Enoch Cain, Tom îi dădea dreptate Celestinei, care susţinea că ucigaşul de nevastă nu avea cum să ştie de

existenţa acestui copil – şi că nici nu ar fi avut vreun motiv logic să se teamă de el. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era predica lui Harrison White, care constituise sursa de inspiraţie pentru numele acestui băiat şi care sădise, probabil, sămânţă vinovăţiei în mintea lui Cain.

— Tom, Wally, îmi pare rău că prezentările au fost făcute aşa în pripă, se scuză Agnes Lampion. Vom avea suficient timp se ne cunoaştem cu toţii mai bine, în timpul cinei. Acum, important este că oamenii adunaţi aici aşteaptă de o săptămână să stea de vorbă cu tine, Tom.

— Cu mine?

Celestina îi indică lui Tom să se instaleze în capul mesei, vizavi de Agnes. Când Wally se lăsă jos şi el pe scaunul liber din stângă lui Tom, Celestina luă două obiecte de pe bufet şi le puse în faţa lui Tom, după care se aşeză pe scaunul din dreapta acestuia.

Borcănele de sare şi piper.

Din celălalt capăt al mesei, Agnes zise:

— Pentru început, Tom, povesteşte-ne şi nouă despre rinocer şi celălalt „tu”.

Ezita, fiindcă, până la explicaţiile succinte pe care i le dăduse Celestinei în San Francisco, nu mai discutase cu nimeni despre capacităţile lui speciale de percepţie, în afară de doi duhovnici, la seminarul teologic. Iniţial, se simţi stânjenit de perspectiva de a trebui să vorbească despre aceste chestiuni cu nişte străini – ca şi cum s-ar fi spovedit unor laici, care nu aveau nici un fel de putere de absolvire a păcatelor –, însă începând apoi să se adreseze acestei adunări amuţite şi emoţionate, îndoielile i se risipiră, iar mărturisirile acestea i se părură nespus de fireşti.

Cu ajutorul borcănelelor de sare şi piper, Tom le prezentă pe îndelete explicaţia „de-ce-nu-sunt-trist-din-cauza-feţei-mele”, pe care i-o dăduse lui Angel, cu câteva zile în urmă.

La sfârşit, când „sarea” Tom şi „piperul” Tom stăteau alături în lumile lor diferite, dar paralele, Maria zise: Parcă ar fi science fiction.

— Ştiinţă. Mecanică cuantică. Adică… o teorie din fizică. Dar prin *teorie* nu înţeleg doar nişte speculaţii exagerate. Mecanica cuantică *funcţionează.* Stă la baza inventării televiziunii. Până la sfârşitul acestui secol, poate chiar până prin anii ’80, tehnologia bazată pe cuante ne va da computere ieftine şi puternice în casele noastre, computere mici cât nişte serviete diplomat, mici cât un portofel, cât un ceas de mână, care sunt mai performante şi pot procesa datele mai rapid decât calculatoarele masive şi gigantice din prezent. Computere minuscule cât nişte timbre poştale. Vom avea telefoane fără fir, pe care le vom putea lua cu noi oriunde. În cele din urmă, va fi posibilă construirea unor computere cu moleculă unică, dotate cu o putere enormă, iar atunci tehnologia – de fapt, societatea omenească – se va schimba inimaginabil, şi în bine.

Îşi privi auditoriul: expresii de incredulitate şi uimire.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Celestina, după câte s-au întâmplat săptămână asta, suportăm orice.

Până şi Barty părea atent. Numai Angel colora fericită într-o carte, fredonând încetişor.

Tom ştia că fetiţa înţelegea intuitiv complexitatea lumii, dar, neavând decât trei anişori, nu era pregătită şi nici capabilă să absoarbă teoria ştiinţifică aflată la baza intuiţiei ei.

— Bine. Păi… Iezuiţii sunt încurajaţi să studieze orice domeniu care îi interesează, nu numai teologia. Pe mine m-a pasionat fizica.

— Datorită unei anumite revelaţii pe care ai avut-o din copilărie, spuse Celestina, amintindu-şi de ceea ce îi povestise Tom la San Francisco.

— Da. Mai multe despre asta, ceva mai târziu. Daţi-mi voie să precizez că pasiunea pentru fizică nu îmi conferă competenţe de fizician. Şi chiar dacă aş fi un astfel de savant, tot n-aş fi în stare să explic mecanica cuantică într-un ceas sau un an. Unii susţin că teoria cuantelor este atât de stranie, încât nimeni nu poate pricepe toate implicaţiile ei. Sunt lucruri demonstrate prin experimente cuantice, care par să sfideze orice simţ practic. Am să vă dau câteva

exemple, în acest sens, aşa, ca să prindeţi şi voi gustul. În primul rând, la nivel subatomic, efectul vine uneori înaintea cauzei. Altfel spus, un eveniment se poate produce înainte ca raţiunea pentru el să apară. La fel de ciudat... într-un experiment cu un observator uman, particulele subatomice se comportă diferit de felul în care se comportă atunci când experimentul nu e observat de nimeni, în timpul desfăşurării lui, iar rezultatele sunt examinate doar după încheierea lui – ceea ce ar putea sugera că voinţa omenească, chiar şi exprimată subconştient, modelează realitatea.

Desigur, simplifica şi combina conceptele, neştiind altă modalitatea de a-i face să simtă rapid miracolul, enigma, caracterul fantastic al lumii revelate de mecanica cuantică.

— Dar ce ziceţi despre asta?! continuă el. Fiecare punct din univers este legat direct de oricare alt punct, indiferent de distanţă, astfel încât orice punct de pe Marte este, într-un mod misterios, la fel de aproape de mine cum sunteţi voi acum. Ceea ce înseamnă că informaţiile – şi obiectele, oamenii – se pot mişca instantaneu între aici şi Londra, fără transmisie prin fire sau microunde. De fapt, se pot mişca, bunăoară, între aici şi o stea îndepărtată. Doar că nu ne-am dat seama deocamdată cum am putea efectua aşa ceva. Într-adevăr, la un nivel structural adânc, orice punct din univers este *acelaşi* punct. Această interconexiune este atât de completă, încât un mare stol de păsări care îşi iau zborul din Tokio, tulburând aerul cu aripile lor, contribuie la schimbările meteorologice din Chicago.

Angel ridică privirea de pe cartea ei de colorat:

— Şi cum rămâne cu porcii?

— Ce-i cu ei? întrebă Tom.

— Poţi arunca un porc acolo unde ai trimis moneda?

— O să ajung şi la asta, promise el.

— Ohoho, ce bine!

— Asta nu înseamnă că o să arunce un porc, îi spuse Barty.

— Ba da, o să vezi, punem pariu, spuse Angel, revenind la creioanele ei.

— Unul dintre aspectele fundamentale sugerate de mecanica cuantică, reluă Tom, constă în faptul că există un număr infinit de realităţi, alte lumi paralele cu a noastră, pe care nu le putem vedea. De pildă… lumi în care, *din cauza deciziilor şi a acţiunilor specifice ale anumitor oameni din ambele părţi,* Germania a pierdut ultimul război mondial. Şi alte lumi, în care unioniştii au pierdut războiul de secesiune. Şi lumi în care un război nuclear a avut deja loc între SUA şi sovietici.

— Lumi, se încumetă Jacob, în care camionul-cisternă nu s-a oprit niciodată pe şinele de cale ferată în Bakersfiel, mai de mult, în anii ’60. Aşa că trenul nu s-a ciocnit niciodată de el, iar cele optsprezece persoane nu au murit acolo.

Pe Tom nu-l contrarie acest comentariu. Nu-şi imagina, probabil, decât că Jacob cunoscuse pe cineva care murise în acel accident feroviar – dar, cu toate astea, tonul din vocea geamănului şi expresia acestuia păreau să sugereze că o lume fără dezastrul feroviar de la Bakersfiel nu ar fi atât de plăcută, ca o alta în care catastrofa amintită se produsese.

— Şi lumi ca a noastră – în care, însă, părinţii mei nu s-au întâlnit, iar eu nu m-am născut niciodată. Lumi în care Wally n-a fost niciodată împuşcat, fiindcă era prea nesigur pe el sau prea prost, ca s-o invite pe Celestina la restaurant, în acea seară, şi s-o ceară în căsătorie.

Ultima remarcă stârni râsul tuturor.

— Chiar şi într-un număr infinit de lumi, obiectă Wally, nu există nici un loc în care aş putea fi chiar *atât* de prost.

— Bun, acum am să adaug la toate astea o amprentă umană şi o nuanţă spirituală. Când fiecare dintre noi ajunge într-un punct în care trebuie să ia o decizie morală însemnată, afectând astfel dezvoltarea persoanei lui şi viaţa celorlalţi, şi de fiecare dată când optează pentru varianta cea mai nesăbuită, ei bine în acel moment, cred eu, se desprinde o nouă lume. Când optez pentru o soluţie imorală sau pur şi simplu prostească, se creează o altă lume, în care eu am optat pentru o soluţie corectă, iar în acea lume sunt iertat pentru o vreme, dându-mi-se şansa

de a deveni o variantă mai bună a acelui Tom Vanadium, care trăieşte în cealaltă lume a alegerilor greşite. Există nenumărate lumi cu tot felul de Tom Vanadium imperfecţi, dar întotdeauna undeva… undeva mă îndrept constant spre o stare de graţie.

— Fiecare viaţă, spuse Barty Lampion, e aidoma stejarului din curtea noastră, însă cu mult mai mare. La început, un trunchi, iar apoi toate ramurile, milioane de ramuri, iar fiecare ramură reprezintă aceeaşi viaţă mergând într-o nouă direcţie.

Surprins, Tom se aplecă în faţă, ca să-l poată vedea mai bine pe băiatul orb. La telefon, Celestina îi explicase doar că era vorba despre un copil-minune, ceea ce nu presupunea neapărat extraordinara adecvare a metaforei cu stejarul.

— Şi poate, spuse Agnes, captivată de speculaţie, când viaţa ta ia sfârşit în toate acele nenumărate ramuri, eşti judecat în final după forma şi frumuseţea copacului.

— Prea multe alegeri greşite, spuse Grace White, produc prea multe crengi – o coroană noduroasă, răsucită, urâtă.

— Prea puţine, zise Maria, ar putea însemna că n-ai făcut, din fericire, decât un mic număr de greşeli morale, dar şi că nu ai avut tăria de a-ţi asuma nişte riscuri rezonabile şi de a profita din plin de darul vieţii.

— Au, spuse Edom, care se alese cu zâmbete afectuoase de la Maria, Agnes şi Barty.

Tom nu înţelegea semnificaţia reacţiei lui Edom sau a zâmbetelor provocate de acesta, dar, altminteri, era impresionat de uşurinţa cu care aceşti oameni asimilau spusele lui şi de imaginaţia folosită pentru a dezvolta mai departe teoria lui. Era ca şi cum ştiau cu toţii, în mare, forma acestor concepte, pe care el nu făcea decât să o umple cu câteva detalii esenţiale.

— Tom, acum câteva minute, spuse Agnes, Celestina a pomenit de… o anumită revelaţie de-a ta. Despre ce este vorba exact?

— Încă din copilărie, am avut această… revelaţie, această percepţie a unei realităţi infinit mai complexă

decât ceea ce îmi dezvăluiau cele cinci simţuri de bază. Persoanele cu însuşiri de mediu pretind că pot prezice viitorul. Eu nu sunt mediu. Nu ştiu ce sunt... dar am capacitatea de a simţi o sumedenie dintre celelalte posibilităţi inerente în orice situaţie, am capacitatea de a şti că acestea există simultan cu realitatea mea, alături de ea, fiecare lume fiind la fel de reală ca a mea. În mădulare, în sângele meu...

— Simţi toate felurile în care sunt lucrurile.

Tom se uită la Celestina:

— Copil-minune, ziceai?

— Ziua asta va fi absolut crucială, spuse ea, zâmbind.

— Da, Barty, îi răspunse Tom. Simt o adâncime a vieţii, straturi peste straturi. Uneori, este... înspăimântător. În cele mai multe cazuri, mă inspiră. Nu pot vedea celelalte lumi, nu mă pot mişca între ele. Însă cu această monedă pot dovedi că tot ceea ce simt eu nu este doar o închipuire de-a mea.

Scoase o monedă din buzunarul sacoului, ţinând-o între degetul mare şi arătător, ca s-o vadă toată lumea. În afară de Barty.

— Angel?

Fetiţa ridică privirea de pe cartea de colorat.

— Îţi place brânza? întrebă Tom.

— Peştele face bine la creier, dar brânza e mai gustoasă.

— Ai mâncat vreodată şvaiţer?

— Brânză topită e mai bună.

— Care-i primul lucru care îţi vine în minte, când te gândeşti la şvaiţer?

— Ceasuri cu cuc.

— Şi altceva?

— Sandvişuri.

— Altceva?

— Brânză topită.

— Barty, spuse Tom, ajută-mă un pic.

— Găuri, zise Barty.

— Oh, da, găuri, recunoscu Angel.

— Să lăsăm un pic deoparte copacul lui Barty şi să ne imaginăm că toate aceste lumi nenumărate sunt ca nişte felii de şvaiţer puse una peste alta. Prin unele găuri, nu se vede decât felia următoare. Prin altele, vezi prin două, trei sau cinci felii, care au găurile suprapuse. Există astfel de găuri mici între lumile stivuite, însă permanent se mută, se schimbă, de la o secundă la alta. Şi, de fapt, eu nu le pot vedea, dar în mod straniu le simt. Priviţi cu atenţie.

De data asta, nu zvârli moneda direct în aer, ci îi dădu un bobârnac spre Agnes.

La mijlocul mesei, drept sub candelabru, discul argintiu se roti prin aer, se roti, se roti, se roti, ieşind din lumea aceasta şi dispărând în alta.

Câteva exclamaţii, respiraţii întretăiate. Angel chicotind şi bătând din palme. Nişte reacţii surprinzător de anemice.

— De obicei, fac tot felul de gesturi teatrale, ca să distrag atenţia oamenilor, care nu-şi mai dau seama că ceea ce au văzut a fost adevărat. Îşi închipuie că dispariţia monedei, în aer, e doar o scamatorie.

Toată lumea aştepta de la el şi alte revelaţii, ca şi cum magia nu se terminase, iar azvârlirea unei monede într-o altă realitate ar fi fost un număr banal, pe care îl poţi vedea la orice spectacol de circ.

— Mda, făcu Tom. Indivizii care cred că e vorba doar despre o scamatorie reacţionează, în general, mult mai intens, decât voi, care ştiţi că este ceva real.

— Şi ce altceva mai poţi face? întrebă Maria, uimindu-l şi mai mult.

Brusc, fără vreo canonadă de tunete, fără lovituri de artilerie sub formă de fulgere, izbucni furtuna. Ca nişte tiruri de mitralieră, ploaia răpăia pe acoperiş.

La unison, cei aflaţi în jurul mesei ridicară privirea spre tavan, zâmbind fericiţi că auzeau zgomotul ploii. Şi Barty, care avea pansamente peste orbite, înălţă capul, surâzând.

Intrigat de comportamentul lor ciudat, ba chiar uşor enervat, Tom răspunse la întrebarea Mariei:

— Din păcate, altceva nu mai pot face – oricum, nimic fantastic.

— Ai fost minunat, Tom, absolut minunat, spuse Agnes, pe tonul consolator cu care îmbărbătezi un copil care cântă mediocru la pian. Am fost foarte impresionaţi cu toţii.

Împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. Ceilalţi îi urmară exemplul.

— Marţea trecută, seara, a trebuit să pornim aspersoarele. De data asta, va fi mult mai bine.

Privind spre cea mai apropiată fereastră, unde noaptea udă săruta sticla, spuse:

— Aspersoarele?!?

Nerăbdarea cu care Tom fusese întâmpinat la venire ar fi putut fi comparat cu aerul rarefiat de pe culmile Munţilor Himalaya, faţă de clocotul fierbinte al emoţiei generale de acum.

Ţinându-se de mână, Barty şi Angel îi conduseră pe adulţi în bucătărie, spre uşa din spate. Procesiunea aceasta avea ceva solemn. Când ajunseră pe verandă, ardea de nerăbdare să afle de ce toţi – în afară de el şi de Wally – vibrau de o asemenea euforie.

Când toată lumea ajunse pe verandă, aliniindu-se cu faţa spre balustradă, în aerul răcoros care mirosea slab a ozon şi, mai slab chiar, a iasomie, Barty spuse:

— Domnule Vanadium, numărul dumitale cu moneda e formidabil. Dar uite ceva demn de Heinlein.

Plimbând mâna uşor de-a lungul balustradei, băiatul coborî cele câteva trepte, păşind în ploaie, pe pajiştea îmbibată de apă.

Maică-sa, împingându-l uşor pe Tom ceva mai în faţă, de unde avea o vizibilitate mai bună, părea să nu se sinchisească de aventura copilului ei în furtună.

Impresionat de siguranţa şi rapiditatea cu care băieţelul orb cobora treptele, până jos, pe pajişte, Tom nu remarcă iniţial nimic neobişnuit la plimbarea acestuia prin potop.

Pe verandă, nu era aprinsă lampa. Nici un fel de felinar nu lumina curtea. Barty era ca o umbră cenuşie mişcându-se prin întuneric şi prin ploaia deasă.

— Dar ce mai plouă! spuse Edom, aflat lângă Tom.

— Da, aşa e.

— August 1931. De-a lungul fluviului Huang He din China. Trei milioane şapte sute de mii de oameni au murit din cauza unor imense inundaţii, spuse Edom.

Neştiind cum să reacţioneze la această informaţie, Tom zise:

— Foarte mulţi.

Barty mergea în linie dreaptă de la verandă spre stejarul falnic.

— Data de 13 septembrie 1928. Lacul Okeechobee, Florida. Două mii de persoane au murit din cauza inundaţiilor.

— Hm, mai puţini, oricum, spuse Tom, uimit de replica lui prostească. Voiam să zic că în comparaţie cu aproape patru milioane, numărul victimelor de aici nu mi se pare prea mare.

Ajuns cam la trei metri distanţă de stejar, Barty renunţă la traiectoria în linie dreaptă şi începu să înconjoare copacul.

După numai douăzeci şi unu de zile de când rămăsese orb, băiatul se adaptase uimitor de bine cu noua lui stare, însă intuiai că toată lumea aştepta ceva mult mai impresionant decât această simplă schimbare de direcţie a deplasării lui prin curte.

— Data de 27 septembrie 1962. Barcelona, Spania. Din cauza unor inundaţii, au murit patru sute patruzeci şi cinci de oameni.

Tom s-ar fi tras în dreapta, mai departe de Edom, dacă nu ar fi fost flancat de Jacob. Nu uita nici acum reacţia celorlalţi la comentariul lor sinistru despre catastrofa feroviară de la Bakersfield.

Coroana enormă a stejarului nu ferea de ploaie pajiştea de dedesubt. Frunzele cerneau parcă ploaia din aer, care curgea printre ele ca nişte firicele de apă, şi nu picătură cu picătură.

Barty înconjură copacul şi se întoarse la verandă. Urcă treptele şi se postă în faţa lui Tom.

În ciuda întunericului, miracolul era evident: copilul era uscat pe păr şi pe haine, ca şi cum nici n-ar fi umblat prin ploaie.

Consternat şi plin de veneraţie, Tom pipăia mâneca de la cămaşa băiatului.

— Am umblat unde ploaia nu era, spuse Barty.

În cincizeci de ani, până la Angel, Tom nu mai găsise pe nimeni ca el – iar acum încă o persoană, în decurs de peste o săptămână.

— Eu nu pot face ca tine.

— Eu nu pot face trucul cu moneda, zise Barty. Poate ne putem învăţa unul pe celălalt.

— Poate.

În realitate, Tom nu credea că asemenea lucruri pot fi învăţate, nici măcar de la un adept la altul. Se născuseră amândoi cu aceeaşi capacitate specială de percepţie, însă cu abilităţi diferite şi strict limitate de a interacţiona cu multiplicitatea lumilor pe care le puteau detecta. Nu-şi putea explica nici măcar lui însuşi cum de reuşea să expedieze în altă parte o monedă sau alt obiect mic; doar simţea acest lucru, iar de fiecare dată când moneda se evapora îşi dovedea singur autenticitatea acestei senzaţii. Presupunea că atunci când Barty umbla acolo unde ploaia nu era, băiatul nu folosea vreo tehnică deliberat aleasă; pur şi simplu, se hotăra să se plimbe într-o lume unde nu ploua şi totul era uscat – şi îi reuşea. Magicieni din păcate incompleţi, vrăjitori capabili doar de câte o scamatorie, nu aveau farmece şi descântece secrete pe care să le transmită ucenicilor.

Tom Vanadium se ridică în picioare şi, cu mâna pe umărul lui Barty, îi privi pe cei adunaţi pe verandă. Majoritatea erau nişte necunoscuţi pentru el. Cu toate acestea, pentru prima oară, după vechea experienţă trăită la Orfelinatul St. Anselmo, simţea că şi-a găsit şi el un loc pe lume, unde îi era bine. Se simţea acasă, aici, cu ei.

— Când Barty mă ţine de mână şi merge cu mine prin ploaie, eu mă ud, el rămâne uscat. Acelaşi lucru se întâmplă cu toţi ceilalţi de aici… în afară de Angel.

Deja fetiţa îl luase de mână pe Barty. Cei doi copii coborâră treptele şi ieşiră în ploaie. Nu înconjurară stejarul, ci se opriră jos, lângă verandă, cu faţa spre casă.

Acum, când Tom ştia ce să caute, întunericul nu mai putea ascunde incredibilul adevăr.

Erau amândoi în ploaie, o ploaie torenţială, ca aceea prin care dansa şi Gene Kelly în film, numai că spre deosebire de actor, care la încheierea secvenţei era ud leoarcă, cei doi copii rămâneau uscaţi. Tom încorda privirea, căznindu-se să rezolve acest paradox, deşi ştia că miracolele sfidează orice raţiune.

— OK, scumpilor, zice Celestina, vine actul al II-lea.

Barty se desprinse de lângă fetiţă şi, deşi el rămânea uscat, ploaia o găsi imediat pe Angel, învăluind-o în faldurile cortinei ei argintii.

Îmbrăcată în nuanţe de roz, care o dată ud deveni roşu închis, Angel alergă, prin ploaia care îi împodobea părul cu nenumărate nestemate, ca o prinţesă părăsită de vizitiu, găsindu-şi refugiu în braţele iubitoare ale bunicii.

— Să nu răceşti, iubito, spuse Grace, pe un ton dezaprobator.

— Dar ce minuni poate face Angel? o întrebă Tom pe Celestina.

— Deocamdată, n-am văzut nimic.

— Doar că este conştientă de toate felurile în care sunt lucrurile, adăugă Maria. Ca tine şi ca Barty.

În timp ce Barty urca treptele spre verandă, fără să se ajute cu mâna pe balustradă, Paul Damascus zise:

— Tom, ne întrebăm dacă Barty poate să-ţi transfere şi ţie protecţia pe care i-o dă lui Angel, în ploaie. Poate că da… din moment ce toţi trei împărtăşiţi această… această capacitate specială de percepţie, această perspicacitate, sau cum vreţi voi s-o numiţi. Dar nu vom afla, până nu încercaţi.

Tom şi băiatul se luară de mână – o mânuţă atât de fragilă, dar totuşi aşa de fermă –, însă nu trebuiră să coboare până jos, pe pajişte, ca să îşi dea seama că mantia invizibilă a miracolului nu îl ferea de ploaie, cum se

întâmpla în cazul fetiţei. Din câţiva paşi, picăturile de ploaie îl udară pe Tom, care îl luă în braţe pe băieţel, cum făcuse Grace cu Angel, urcând cu el pe verandă.

— Tom, eşti un om religios, chiar dacă uneori ai avut momentele tale de îndoială. Spune-mi cum poţi explica toate astea, zise Agnes.

Ştia cum îşi explica *ea* lucrurile acestea, da, era limpede; constata că şi ceilalţi de pe verandă ştiau; şi mai observa că toţi voiau să-l audă pe el confirmând concluzia la care ajunsese Agnes, cu mult timp înainte ca el şi Wally să vină în seara asta aici. Încă de când erau în sufragerie, dinaintea probei cu ploaia, Tom recunoscuse acea legătură specială dintre băiatul orb şi fetiţa aceasta zglobie. De fapt, nici n-ar fi putut ajunge la o concluzie diferită de cea a lui Agnes, deoarece, ca şi ea, credea că întâmplările din fiecare zi dezvăluie scopuri misterioase, dacă vrei să le vezi, că fiecare viaţă are un ţel profund.

— Dintre toate lucrurile pe care sunt hărăzit să le fac în viaţă, îi spuse el lui Agnes, cred că nimic nu va conta mai mult decât micul rol pe care l-am avut de a-i pune în contact pe aceşti copii.

Deşi singura lumină pe veranda din spate venea de la lampa din bucătărie, ascunsă de perdele, toate aceste feţe păreau luminoase, cu o strălucire aproape supranaturală, ca şi chipurile sfinţilor, într-o biserică întunecată, unde nu ard decât câteva lumânări.

Uitându-se la tovarăşii lui, rând pe rând, Tom spuse:

— Când mă gândesc la tot ceea ce s-a întâmplat, pentru ca noi să fim aici împreună, în seara asta, la tragediile, dar şi la întorsăturile fericite ale sorţii, când mă gândesc la nenumăratele feluri în care lucrurile ar fi putut să fie, cu noi toţi împrăştiaţi ici şi colo, poate nemaiîntâlnindu-ne niciodată, ştiu că locul nostru este aici, fiindcă am ajuns în ciuda tuturor adversităţilor, spuse el, uitându-se acum la Agnes şi dându-i răspunsul la întrebarea pe care aceasta i-o pusese: Acest băiat şi această fată au fost sortiţi să se întâlnească, pentru nişte motive pe care doar timpul le va

dezvălui, iar noi toţi… suntem instrumentele unui straniu destin.

Sentimentul unei calde prietenii îi făcu pe toţi să se îmbrăţişeze, să se mângâie, să-şi împărtăşească bucuria în faţa minunii. Rămaseră aşa multă vreme, într-o linişte solemnă, punctată doar de răpăitul picăturilor de ploaie pe tot ceea ce omul şi natura creaseră vreodată.

— Acum, vrei să arunci porcul? întrebă Angel, la un moment dat.

80

În dimineaţa când s-a întâmplat era o zi de martie, cu cer albastru şi senin, după două luni de când Barty o dusese la plimbare pe Angel, fără să se ude de la ploaie, după şapte săptămâni de când Celestina se măritase cu Wally şi după cinci săptămâni de când fericiţii miri au cumpărat casa Selmei Galloway, situată lângă locuinţa familiei Lampion. Profesoară, pensionată deja de mai mult timp, Selma Galloway decisese să ducă o viaţă şi mai retrasă, mutându-se într-o căsuţă pe plajă, în apropiere de Carlsbad.

Privind pe o fereastră de la bucătărie, Celestina o văzu pe Agnes pe aleea din faţa casei, unde se afla caravana formată din trei vehicule. Agnes încărca nişte lucruri în furgonetă.

După ce se mutaseră alături, Celestina şi Wally dărâmaseră gardul dintre proprietăţi, fiindcă familia lor avea acum nume multiple: Lampion, White, Lipscomb, Isaacson. O dată unite curţile din spatele caselor, drumurile lui Barty se simplificară semnificativ, iar vizitele regulate ale celorlalte ramuri ale clanului – Gonzalez, Damascus şi Vanadium – se desfăşurau mult mai uşor.

— Mami, Agnes ne-a luat-o înainte.

La uşa deschisă a bucătăriei, cu braţele încărcate de patru cutii cu prăjituri, maică-sa zise:

— Vrei să-mi aduci şi ultimele patru plăcinte de pe masă, te rog? Şi fără să le dai pe jos, scumpete!

— Aha, iar începi, ca şi cum aş fi campioană la scăpat pe jos plăcinte proaspete.

— Păi, nici n-ar fi prea departe de adevăr, să ştii, spuse Grace, ducând plăcintele în automobilul Suburban, pe care Wally îl cumpărase special pentru operaţiunea de distribuire a dulciurilor.

Străduindu-se să nu-i dea dreptate şi să nu scape nimic pe jos, Celestina aduse cele patru plăcinte.

Răsunând de ciripitul vrăbiuţelor, care se simţeau mai bine în aceste împrejurimi, decât în zona celebrei adrese San Juan Capistrano, această blândă dimineaţă de martie era ideală pentru livrarea plăcintelor. Agnes şi Grace produseseră cantităţi importante de plăcinte cu vanilie şi migdale, precum şi fursecuri cu ciocolată.

Sub îndrumarea Celestinei, bărbaţii – Wally, Edom, Jacob, Paul, Tom – încărcaseră în maşini lăzi pline cu produse de băcănie şi conserve, plus nenumărate cutii cu îmbrăcăminte nouă de primăvară, pentru copiii familiilor pe la care urmau să treacă. Toate aceste articole fuseseră puse în automobile încă din cursul serii precedente.

Până la Paşti mai erau câteva săptămâni, însă Celestina începuse deja să decoreze peste o sută de coşuri, în care, în ultimul moment, nu mai trebuia să adauge decât bomboanele. Sufrageria ei semăna cu un hăţiş de coşuri, panglici, funde, mărgele, pandantive, fâşii subţiri de celofan verde, roşu, galben şi roz, plus iepuraşi şi puişori de pluş.

Îşi dedica jumătate din timp traseului cu vecini nevoiaşi, stabilit de către Agnes şi extins în permanenţă, iar cealaltă jumătate pictatului. Nu se grăbea deloc cu organizarea unei noi expoziţii; oricum, nici nu îndrăznea să reia legătura cu Greenbaum Gallery şi cu nimeni altcineva din cunoştinţele mai vechi, până când poliţia nu îl prindea pe Enoch Cain.

Într-adevăr, consacrându-şi o bună parte din timp operelor filantropice, alături de Agnes, avea acum

nenumărate noi subiecte de pictat, care confereau tablourilor ei o profunzime inedită. „Când îţi goleşti buzunarele în buzunarele altora”, îi spusese Agnes la un moment dat, „dimineaţa te trezeşti mai bogat decât ai fost când te-ai dus la culcare”.

Când Celestina şi mama ei puneau ultimele plăcinte în automobilul marca Suburban, Paul şi Agnes veniră spre ele, de la furgonetă aflată în fruntea caravanei.

— Gata de drum? întrebă Agnes.

Paul verifică atent portbagajul Suburbanului, cu responsabilitatea celui care se considera şeful delegaţiei. Voia să se asigure că alimentele fuseseră încărcate corespunzător, fără riscul să alunece sau să se deterioreze.

— Se pare că aţi făcut treabă bună, declară el, închizând portiera din spate.

De la Volkswagenul ei, aflat la mijlocul caravanei, Maria veni spre ei:

— Agnes, dacă nu mergem în coloană, să ştii că eu nu cunosc itinerarul.

Şeful delegaţiei, Paul Damascus, îi furniză imediat lista cu toate opririle de pe traseu.

— Unde e Wally? întrebă Maria.

În loc de răspuns, Wally veni în fugă cu o trusă medicală masivă, întrucât acum se îngrijea de sănătatea unor persoane de pe „drumul plăcintei”:

— Nu mă aşteptam să fie atât de frumos afară şi m-am îmbrăcat iniţial cam gros. Aşa că m-am dus să îmi pun nişte haine mai subţiri.

Chiar şi în zilele răcoroase, pe „drumul plăcintei” tot ajungeai să asuzi până la sfârşitul zilei, şi asta deoarece, o dată cu includerea bărbaţilor în acest ambiţios proiect, pe lângă livrarea alimentelor, membrii caravanei efectuau şi o serie de munci pentru oamenii vârstnici sau neputincioşi fizic.

— Hai să ne punem în mişcare, spuse Paul, pornind spre furgoneta lui Agnes, alături de care se pregătea să meargă în tandem.

Mai în spate, în Suburban, împreună cu Wally şi Grace, în timp ce aşteptau să iasă pe şosea, Celestina spuse:

— Marţi seara, a dus-o iarăşi la film.

— Cine, Paul? întrebă Wally.

— Păi, cine altcineva? îmi miroase a idilă romantică. După privirile languroase pe care Paul i le adresează, cred că Agnes ar putea să-l pună la pământ doar clipind o dată din ochi.

— Termină cu bârfele, o admonestă Grace, de pe bancheta din spate.

— Ia uite cine vorbeşte! zise Celestina. Nu tu ne-ai povestit că i-ai văzut cum se ţineau de mână aşezaţi pe leagănul de pe veranda din faţă?!

— Dar asta n-a fost bârfă, insistă Grace. N-am făcut decât să vă povestesc că Paul a reparat leagănul şi că l-a atârnat la loc.

— Şi când ai fost cu ea la cumpărături şi i-a cumpărat cămaşa aceea sport, doar fiindcă se gândea că îi va sta bine îmbrăcat aşa?!

— Ţi-am povestit despre asta, numai pentru că era o cămaşă foarte frumoasă şi m-am gândit că poate vrei să-i iei şi tu lui Wally una la fel.

— Oh, Wally, cât sunt de îngrijorată. Mi-e teamă că mama va nimeri drept în focurile iadului, dacă nu încetează o dată cu braşoavele astea.

— Eu zic că în trei luni o cere de nevastă, spuse Grace.

Răsucindu-se pe scaun şi zâmbind spre maică-sa, Celestina spuse:

— Şi eu zic că într-o lună.

— Dacă Agnes ar fi de vârsta ta, ţi-aş da dreptate. Numai că ea e cu zece ani mai mare decât tine, iar el cu douăzeci, or generaţiile astea mai vechi nu sunt aşa de zburdalnice ca tine.

— Mda, cum ai făcut tu, care te-ai măritat cu un alb, o necăji Wally.

— Exact, replică Grace.

— Maximum cinci săptămâni, spuse Celestina, revizuindu-şi prezicerea dinainte.

— Zece săptămâni, o contrazise maică-sa.

— Ce-mi dai dacă eu o să am dreptate? întrebă Celestina.

— Te scutesc de menaj timp de o lună. Iar, dacă estimarea mea se va dovedi mai aproape de realitate, tu speli toate vasele care se murdăresc când fac plăcinte, castroane, tăvi, mixere, totul, şi asta timp de o lună.

— S-a făcut.

În capul coloanei, Paul flutură o batistă roşie pe geamul furgonetei.

Scoţând Suburbanul din parcare, Wally zise:

— N-am ştiut că baptiştii au voie să facă pariuri.

— N-am făcut nici un pariu, declară Grace.

— Exact, are dreptate, îi spuse Celestina lui Wally. Asta nu e pariu. Nu-nţeleg ce te-a apucat?

— Bun, dacă nu e pariu, atunci ce-o fi, mă rog?

— Un legământ între mamă şi fiică, spuse Grace.

— Da, da, aşa, un legământ, conveni şi Celestina.

Furgoneta se înscrise pe şosea, urmată de Volkswagen şi de Suburban.

— Caravana la drum! anunţă Wally.

*

În dimineaţa în care s-a întâmplat, Barty lua micul dejun în bucătăria familiei Lampion, cu Angel, unchiul Jacob şi două prietene fără minte.

Jacob le-a copt pâine, a făcut omletă cu brânză şi pătrunjel, dar şi cartofi prăjiţi, peste care a presărat sare cu aromă de ceapă.

La masa rotundă aveau loc şase persoane, însă ei nu aveau nevoie decât de trei scaune, deoarece cele două prietene fără minte erau nişte păpuşi de-ale lui Angel.

În timp ce mânca, Jacob răsfoia o carte nouă despre dezastrele provocate de ruperea digurilor şi a barajelor. Vorbea mai mult pentru sine, decât cu Barty şi Angel, în timp ce citea pe sărite din carte şi se uita la poze. „Oh, vai de mine”, exclama el în gura mare. „Vai, ce groaznic”, mai

spunea, desperat. Sau plin de indignare: „Criminalii. Ce prost l-au construit”. Uneori, pocnea cu limba în obraz, ofta sau gemea de mila victimelor.

A fi orb nu presupune prea multe consolări, însă Barty considera că una dintre acestea era tocmai faptul că nu putea să se uite la dosarele şi la cărţile unchilor lui. Mai de mult, nu-i plăcuse, de fapt, să vadă toate acele imagini cu morţi arşi de vii în incendii la teatre sau cu cadavre plutind pe străzi inundate, însă de câteva ori tot trăsese cu ochiul. Maică-sii i-ar fi fost ruşine cu el, dacă ar fi aflat de această dovadă de indisciplină. Însă misterul morţii comportă o atracţie sinistră de netăgăduit, or uneori o povestire frumoasă cu bunul detectiv Father Brown nu avea cum să-i satisfacă această curiozitate. Regreta întotdeauna după ce se uita la fotografiile acelea şi citea relatările sumbre despre diferite dezastre; ei bine, acum, fiind orb era scutit de asemenea regrete.

Fiind prezentă şi Angel la micul dejun, Barty avea măcar cu cine sta de vorbă, deşi fetiţa ţinea morţiş să vorbească mai mult prin intermediul păpuşilor ei. Acestea stăteau pe masă, proptite cu nişte castronele. Prima, domnişoara Pixie Lee, vorbea piţigăiat şi strident. A doua, domnişoara Velveeta Cheese avea ceea ce în mintea unei fetiţe de trei ani se cheamă o voce gravă de femeie snoabă, deşi lui Barty i s-ar fi părut mai potrivită în cazul unui ursuleţ de pluş.

— *Eşti foarte chipeş în dimineaţa asta, domnule Barty*, se piţigăie Pixie Lee, care îi cam făcea curte băiatului. Parcă ai fi un star de cinema.

— Îţi place mâncarea servită la micul dejun, Pixie Lee?

— *Mda, mi-ar fi plăcut şi nişte fulgi cu cacao cu lapte*.

— Păi, ce să-i faci, Unchiul Jacob nu se pricepe la gusturile copiilor mici. Oricum, mie mi se pare foarte bun totul.

Jacob mârâi, dar probabil nu fiindcă auzise ceea ce se vorbea despre el, ci pentru că tocmai întorsese o pagină din carte şi descoperise o fotografie cu mormane de vite moarte, într-un oraş din Arkansas distrus de furia apelor.

Afară, motoarele automobilelor intrară în funcţiune, iar caravana ieşi de pe alee.

— *La mine acasă, în Georgia, mâncăm la cină cereale cu aromă de fructe şi cacao cu lapte*.

— Şi nu vă apucă pe toţi pântecăraia?

— *Ce-i aia pântecăraie?*

— Diaree.

— *Ce-i aia... dia... cum ai zis?*

— Faci caca nonstop.

— *Ce bădăran eşti, domnule Barty. În Georgia, n-are nimeni pântecăraie*.

Până nu de mult, domnişoara Pixie Lee fusese din Texas, însă Angel aflase recent că Georgia era renumită pentru piersicile care creşteau acolo, ceea ce i-a captat imediat imaginaţia. Acum, Pixie Lee începuse o viaţă nouă în Georgia, într-un conac săpat într-o piersică gigantică.

— EU MĂNÂNC ÎNTOTDEAUNA CA-VIII-ARR LA MICUL DEJUN, spuse Velveeta Cheese, cu glasul ei de ursuleţ umplut cu câlţi.

— Se spune „caviar”, o corectă Barty.

— DUMNEATA SĂ NU MĂ ÎNVEŢI PE MINE CUM SE SPUN CUVINTELE, DOMNULE BARTY.

— Bine, bine, dar asta înseamnă că o să rămâi mică şi prostuţă.

— ŞI BEAU ŞAMPANIE TOATĂ ZIUA, zise domnişoara Cheese, pronunţând „om-paa-nie”.

— Cred că şi eu aş umbla beat tot timpul, dacă m-ar chema Velveeta Cheese.

— *Eşti tare arătos cu ochii ăştia noi, domnule Barty, se piţigăie Pixie Lee*.

Ochii artificiali ai lui Barty datau de aproape o lună. Prin intervenţia chirurgicală, medicii legaseră de conjunctivă muşchii care asigură mobilitatea globului ocular, iar toată lumea îl asigura că ochii arătau şi se mişcau ca şi cum ar fi fost reali. De fapt, i s-a spus de atâtea ori acest lucru, în primele două săptămâni, încât începuse să devină suspicios şi să îşi imagineze că ochii i se mişcau în orbite absolut alandala.

— VREŢI SĂ ASCULTĂM O CARTE VORBITOARE DUPĂ MICUL DEJUN?, întrebă domnişoara Velveeta Cheese.

— Eu vreau să încep *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde,* care e destul de înfricoşătoare.

— NOI NU NE SPERIEM DE NIMIC.

— Oh, da? Şi cum rămâne cu păianjenul de săptămână trecută?

— Mi-e nu mi-a fost frică de un păianjen mic şi prăpădit, insistă Angel, cu vocea ei.

— Păi, atunci de ce atâtea ţipete?

— Voiam doar ca toată lumea să vină să vadă păianjenul, atâta tot. Era o gânganie extrem de interesantă.

— Te-ai speriat aşa de rău, încât te-a apucat pântecăraia.

— Şi de unde ştii tu, mă rog, că aşa a fost?! Pe urmă, cu glasul Cheese: VREI SĂ ASCULTĂM CARTEA VORBITOARE LA TINE ÎN CAMERĂ?

Lui Angel îi plăcea să se cocoaţe cu o planşetă de desen pe pervazul ferestrei din odaia lui Barty, să privească de acolo de sus la stejarul falnic şi să facă desene inspirate de povestirile din cartea pe care o asculta el. Toată lumea spunea că era foarte talentată pentru vârsta ei, aşa că lui Barty îi părea rău că nu putea vedea ce desena ea acolo. I-ar fi plăcut să o vadă şi pe Angel, măcar o dată.

— Zău, Angel, spuse Barty sincer îngrijorat, e o poveste cam înspăimântătoare. Putem asculta alta, dacă vrei.

— *Vreau pe cea fioroasă, mai ales dacă e cu păianjeni,* se piţigăie Pixie Lee, destul de sfidătoare.

— Bine, fie, povestirea fioroasă.

— EU UNEORI CHIAR MĂNÂNC PĂIANJENI CU CAVIAR.

— Ei, ia zi, cine bate câmpii acum?

*

În dimineaţa în care s-a întâmplat, Edom s-a trezit devreme dintr-un coşmar legat de trandafiri.

În vis, se făcea că avea şaisprezece ani, fiind însă marcat de toată suferinţa acumulată în treizeci de ani de viaţă. Curtea din spate. Vară. O zi caniculară, aerul nemişcat şi

apăsător, ca apa într-un iaz liniştit, mirosind dulce a iasomie. Sub coroana imensă a stejarului uriaş. Iarba de un verde uleios şi lucios, sub razele unturii ale soarelui, şi de un smarald negricios acolo unde se proiectează umbrele crengilor şi ale frunzelor. Ciori grase, negre ca firimiturile nopţii, care mai dăinuie şi după revărsatul zorilor, ţâşnesc agitate din copac, revin, din ramură în ramură, excitate, piţigăiate. Din creangă în creangă, aripile flutură demonic. Celelalte zgomote care se mai aud sunt nişte lovituri de pumni înfundate, pocnituri grele, la fel ca şi gâfâiala tatălui lui în timp ce îi administrează pedeapsa. Edom zace pe iarbă, cu faţa în jos, tăcut fiindcă aproape şi-a pierdut cunoştinţa, prea rău snopit în bătaie, ca să mai poată protesta sau cere îndurare, dar şi pentru că, dacă ar fi plâns de durere, loviturile ar fi devenit şi mai brutale. Taică-său stă călare pe el, cărându-i pumni în spinare, în coaste. Din cauza gardului viu înalt şi a tufişurilor de leandri indieni de pe o parte şi de pe cealaltă a proprietăţii, vecinii nu pot vedea, dar unii ştiu, au ştiut dintotdeauna, dar nu-i mai interesează nici cât măcar pe ciori. Răsturnat pe iarbă, făcut cioburi: trofeul spart al premiului pentru trandafiri, simbolul mândriei păcătoase, unicul său moment de strălucire, dar şi mândria lui păcătoasă. Pocnit întâi cu trofeul, apoi cu pumnii. Şi acum, aici, după ce taică-său l-a răsucit pe spate, acum, aici, pumni întregi de trandafiri îndesaţi peste faţa lui, zdrobiţi şi striviţi pe faţa lui, ghimpii zgâriindu-l, rupându-i buzele. Taică-său, fără să mai ţină seama cât de rău se înţepase la degete, încercând să-i deschidă gura cu forţa. „Ia, mănâncă-ţi păcatul, băiete, mănâncă-ţi păcatul!”. Edom se opune, nu vrea să-şi mănânce păcatul, însă îi e frică să nu-i distrugă ochii, e îngrozit, ghimpii înţepând atât de aproape de ochi, puncte verzi pieptănându-i genele. E prea slab ca să opună rezistenţă, neputincios după ferocitatea cu care a fost bătut, după frica din atâţia ani, după umilinţa îndurată. Aşa că deschide gura, ca să se isprăvească o dată totul, deschide gura, trandafirii i se îndeasă în ea, gustul verde şi amar al sevei stoarse din tulpini, ghimpii ascuţiţi pe limbă.

Şi pe urmă Agnes. Agnes în curte, urlând: „Încetează, încetează!” Agnes, doar zece ani, firavă şi tremurând, dar un feroce spirit justiţiar, până acum înăbuşit de propria-i frică, de amintirea tuturor bătăilor pe care le încasase. Zbiară la tatăl lor şi îl loveşte cu cartea pe care a adus-o din casă. Biblia. Îl loveşte pe tatăl lor cu Biblia, din care acesta le-a citit în fiecare seară din viaţa lor. Tatăl lor scapă trandafirii din mână, îi smulge lui Agnes cartea sfântă şi o azvârle în curte. Înşfacă un pumn de trandafiri, cu gândul să-l pună pe fiul lui să îşi reia cina păcatului, însă Agnes vine încă o dată: a luat iarăşi Biblia, o flutură ameninţător spre el şi spune acum ceea ce toţi ştiu că este adevărat, însă nici unul nu a îndrăznit să spună vreodată, ceea ce nici măcar Agnes nu va mai îndrăzni să spună după această zi, atâta timp cât va mai trăi bătrânul, însă îndrăzneşte să spună acum, întinzând Biblia spre el, ca să-i arate crucea aurită de pe coperta din imitaţie de piele. „Ucigaşule”, spuse Agnes, *„ucigaşule”.* Şi Edom ştie că sunt toţi ca şi morţi acum, că tatăl lor îi va omorî exact aici, exact în acest minut, în turbarea lui. „Ucigaşule”, spune ea acuzator, de sub pavăza Bibliei, şi nu se referă la faptul că tatăl lor îl omoară pe Edom, ci la faptul că a omorât-o pe mama lor, că l-au auzit noaptea, cu trei ani în urmă, au auzit lupta scurtă, dar oribilă, şi ştiu că ceea ce s-a întâmplat nu a fost un accident. Trandafirii cad din mâinile lui zgâriate şi înţepate, o ploaie de petale galbene şi petale roşii. Se ridică şi face un pas spre Agnes, de pe pumnii lui înroşiţi picurând acum sângele lui şi al lui Edom. Agnes nu se trage înapoi, însă împinge cartea spre el, iar razele sclipitoare ale soarelui mângâie crucea. În loc să-i smulgă din nou cartea din mână, tatăl lor se îndepărtează împleticindu-se, intră în casă, precis ca să se întoarcă iarăşi cu vreo bâtă sau vreun topor… dar totuşi nu-l vor mai vedea în acea zi. Pe urmă, Agnes – cu penseta ca să scoată ghimpii, cu un lighean plin cu apă caldă şi cu un prosop, cu iod, dezinfectant şi bandaje – îngenunchează lângă el, în curte. Jacob, de asemenea, iese din ascunzătoarea întunecoasă de sub verandă, de unde urmărise îngrozit toată scena. Tremură,

plânge, se înroşeşte de ruşine fiindcă nu a intervenit, deşi bine a făcut că s-a ascuns, fiindcă îndeobşte bătaia disciplinară a unuia dintre gemeni duce la bătaia fără sens a celuilalt. Agnes, treptat, îl potoleşte pe Jacob, implicându-l în tratarea rănilor fratelui lui, iar lui Edom îi spune adesea după aceea: „îmi plac trandafirii tăi, Edom. Îmi plac trandafirii tăi. Lui Dumnezeu îi plac trandafirii tăi, Edom.” Deasupra capetelor lor, aripile agitate îşi domolesc fâlfâitul, iar ciorile amuţesc. Aerul rămâne neclintit şi apăsător, ca apa dintr-o lagună ascunsă, într-un crâng tainic, în grădina perfectă a celor necăzuţi...

La vârsta de aproape patruzeci de ani, Edom tot mai avea vise legate de acea sumbră după-amiază de vară, deşi nu la fel de des ca în trecut. În ultima vreme, când amintirile de atunci îi mai tulburau somnul, totul apărea ca un coşmar, care treptat se metamorfoza într-un vis de tandreţe şi speranţă. Până cu câţiva ani în urmă, se trezise întotdeauna când îi îndesa trandafirii în gură sau când ghimpii îl zgâriau pe pleoape, ori când Agnes începea să-l lovească pe tatăl lor cu Biblia, ceea ce ştia că urma să atragă o pedeapsă şi mai severă. Acest act suplimentar, această tranziţie de la groază la speranţă, înainte de a se trezi din somn, se adăugase când Agnes era însărcinată cu Barty. Edom nu ştia de ce se întâmplă aşa şi nici nu încerca să despice firul în patru. Era, pur şi simplu, recunoscător pentru schimbare, fiindcă se trezea acum într-o stare de pace, cel mult uşor înfiorat, dar fără urletul răguşit al angoasei.

În această dimineaţă de martie, la câteva minute după ce caravana plecase, Edom şi-a scos din garaj automobilul Ford Country Squire şi s-a dus la sere, unde deschideau devreme. Venea primăvara, or era mult de lucru pentru a transforma într-o bijuterie rozariul pe care îl făcuse la îndemnul lui Joey Lampion. Se gândea fericit la orele plăcute în care va putea să îşi îngrijească răsadurile şi să îşi facă ordine prin uneltele de grădinărit.

În dimineaţa în care s-a întâmplat, Tom Vanadium s-a sculat mai târziu decât de obicei, s-a bărbierit, a făcut duş, iar apoi s-a folosit de telefonul din biroul lui Paul, de la parter, ca să-l sune pe Max Bellini, la San Francisco, şi ca să vorbească, de asemenea, cu autorităţile de la Departamentul Poliţiei Statului Oregon şi din Spruce Hills.

În mod atipic, era foarte nervos. Firea lui stoică, filozofia iezuită învăţată de mult privind acceptarea evenimentelor aşa cum vin ele şi răbdarea deprinsă ca detectiv de la omucideri erau insuficiente pentru a face ca frustrarea să nu prindă rădăcini în el. În peste două luni de la dispariţia lui Enoch Cain, după uciderea reverendului White, nu se găsise nici o urmă a criminalului. Săptămână de săptămână, puietul nevolnic al frustrării se făcuse copac mare, iar apoi devenise pădure, încât în fiecare dimineaţă Tom privea agitat şi supărat prin hăţişul nerăbdării.

Din cauza întâmplărilor referitoare la Barty şi Angel, petrecute în ianuarie, Celestina, Grace şi Wally nu mai locuiau aici provizoriu, aşteptând să se întoarcă la San Francisco, începuseră o viaţă nouă, în Bright Beach; şi, ţinând seama de toate indiciile, se părea că vor trăi fericiţi şi vor munci mulţumiţi, atât cât e posibil de această parte tulburată a mormântului.

Şi Tom se decisese să ia viaţa de la început aici, ajutând-o pe Agnes în activitatea ei care căpăta tot mai multă amploare. Nu ştia încă exact dacă acest lucru va presupune rehirotonisirea lui ca preot romano-catolic, sau dacă îşi va petrece restul zilelor în calitate de civil. Amâna această decizie până la rezolvarea cazului Cain.

Nu mai putea profita multă vreme de ospitalitatea lui Paul Damascus. De când îl adusese pe Wally în oraş, Tom locuise în camera de oaspeţi din casa lui Paul. Ştia că este bine venit la nesfârşit, iar sentimentul de a fi în mijlocul unei familii, pe care i-l creau aceşti oameni devenise tot mai puternic din ianuarie şi până acum, dar cu toate astea avea impresia că deranjează.

Telefonul dat lui Bellini, la San Francisco, şi celorlalţi, la Oregon, a fost însoţit de rugăciunea de a afla noutăţi.

Degeaba. Clarvăzătorii pisălogi, care se implicaseră singuri în acest caz senzaţional, nu îl văzuseră pe Cain, nu auziseră nimic despre el, nu-l mirosiseră, nu-l intuiseră şi nu-l localizaseră pe nicăieri.

Enervându-se şi mai rău, Tom se ridică de la birou, luă ziarul de la uşă şi se duse la bucătărie să-şi facă o cafea. Se instală apoi, cu o cană de cafea tare şi aburindă, la masa noduroasă din brad, înghiţindu-şi amărăciunea şi lichidul fără zahăr.

A fost cât pe-aici să desfacă ziarul peste monedă, înainte de a o vedea. Strălucitoare. *Liberty* scris curbat pe faţa monedei, deasupra capului patriotului, iar sub bărbia acestuia erau ştanţate cuvintele în *God We Trust.*

Tom Vanadium nu era un alarmist, aşa că întâi i-a venit în minte cea mai logică explicaţie. Paul vrusese să înveţe cum să rostogolească o monedă peste încheieturile degetelor şi, cu toate că nu prea avea dexteritatea necesară, se ambiţiona să mai exerseze din când în când. Negreşit, se aşezase probabil la masă în această dimineaţă – sau poate chiar aseară, înainte de a se culca – scăpând moneda din mână de nenumărate ori, până îşi pierduse toată răbdarea.

Sub atenta supraveghere a lui Tom, Wally îşi vânduse proprietăţile din San Francisco. Orice tentativă de a-i da de urmă în oraşul Bright Beach era sortită eşecului. Vehiculele lui au fost cumpărate printr-o corporaţie, iar noua casă fusese cumpărată dintr-un depozit pe numele fostei lui soţii.

Celestina, Grace, chiar şi Tom luaseră nişte măsuri extraordinare, pentru a nu lăsa nici cea mai mică urmă. Puţinii reprezentanţi ai autorităţilor care ştiau cum să dea de Tom, iar prin el, şi de ceilalţi, ştiau perfect că adresa şi numărul lui de telefon erau strict păzite.

Moneda argintie. Sub gâtul patriotului, data: 1965. Coincidenţa făcea ca acesta să Fie şi anul în care Naomi fusese ucisă. Anul în care Tom îl cunoscuse pe Cain. Anul în care începuse totul.

Când Paul exersa trucurile cu moneda, se instala de obicei pe canapea sau într-un fotoliu, şi întotdeauna într-o încăpere cu covor pe jos, fiindcă, atunci când cădea pe o suprafaţă dură, moneda se rostogolea şi era mai greu de recuperat.

Dintr-un sertar cu tacâmuri, Tom scoase un cuţit. Cea mai mare şi cea mai ascuţită lamă dintre toate modelele de-acolo.

Îşi lăsase revolverul sus, într-o noptieră.

Convins că exagera, Tom ieşi totuşi din bucătărie ca poliţist, şi nu ca preot: uşor înclinat, cu cuţitul întins în faţa lui, plecând repede din cadrul uşii.

Din bucătărie în sufragerie, din sufragerie în hol, mereu cu spatele la perete, înaintând rapid, apoi în vestibul. Aşteaptă aici, ciuleşte urechile.

Tom era singur. În casă nu trebuia să se audă nici un zgomot. Hanna Rey, menajera, urma să sosească abia la ora zece.

O furtună profundă de linişte, antitunet, toată casa scăldată într-o mare silenţioasă.

Ideea de a-l căuta pe Cain trecu pe planul al doilea. Recuperarea revolverului căpătă prioritate. Ia revolverul, iar apoi treci din cameră în cameră, în casa aceasta bântuită, până îl reperezi. Dacă e aici. Şi dacă nu te vânează Cain primul.

Tom urca scările.

Unchiul Jacob, bucătar, dădacă la copii şi mare specialist în moartea sub ape, strânse masa şi spălă farfuriile, în timp ce Barty suporta cu răbdare o conversaţie dezlânată cu Pixie Lee şi cu domnişoara Velveeta Cheese, al cărei nume nu era nicidecum un titlu onorific câştigat la vreun concurs de frumuseţe sponsorizat de vreo firmă de brânzeturi.

O dată spălate vasele şi puse la loc, Jacob se retrase în salonaş şi se instală mulţumit într-un fotoliu, unde va deveni atât de captivat de noua lui carte cu dezastre provocate de furia apelor, încât va uita şi de dejun, până

când Barty şi Angel nu-l vor salva de pe străzile inundate ale vreunei localităţi calamitate.

Terminând acum cu păpuşile, Barty şi Angel se duseră sus, în camera lui, unde cartea care vorbeşte îi aştepta tăcută. Cu creioanele colorate şi cu un bloc mare de desen, Angel se cocoţă pe perna de pe pervaz. Barty se aşeză pe pat, în capul oaselor, şi dădu drumul la magnetofonul de pe noptieră.

Cuvintele lui Robert Louis Stevenson, citite frumos, aduceau în cameră alte timpuri şi locuri.

Peste un ceas, când ajunse la concluzia că ar avea chef să bea nişte apă minerală, Barty opri cartea şi o întrebă pe Angel dacă nu voia să bea ceva.

— Chestie din-aia cu portocale, zise ea. Mă duc să-mi iau.

Uneori, Barty dădea dovadă de o independenţă feroce – cum îi spunea maică-sa –, iar acum o repezi pe Angel cu brutalitate.

— Nu-mi place să fiu servit. Să ştii că nu sunt neputincios. Pot să-mi iau şi singur nişte apă.

Când ajunse, însă, la uşă, îi părea deja rău că se răstise la ea.

— Angel?

— Ce e?

— Iartă-mă că am fost grosolan.

— Asta am remarcat şi eu.

— Mă refeream la replica de adineauri.

— Nu numai acum.

— Dar când?

— Cu domnişoara Pixie şi domnişoara Velveeta.

— Îmi pare rău şi pentru atunci.

— Bine, fie, zise ea.

Când Barty păşea pragul pe holul de la etaj, domnişoara Pixie Lee spuse:

— *Ce dulce eşti, Barty*.

Barty oftă.

— VREI SĂ FII IUBITUL MEU? întrebă domnişoara Velveeta, care nu vădise până acum nici un fel de înclinaţii romantice.

— O să mă mai gândesc, spuse Barty.

Pe hol, măsurându-şi fiecare pas, mergea cât mai aproape de peretele de vizavi de scară.

Avea în minte un plan amănunţit al casei, cum nici un arhitect nu ar fi putut întocmi. Cunoştea fiecare încăpere, centimetru cu centimetru, şi îşi ajusta ritmul de deplasare şi toate calculele mentale, în fiecare lună, pentru a se adapta etapelor creşterii organismului. Atâţia paşi de aici şi până acolo. Fiecare cotitură şi fiecare particularitate a podelei înscrise perfect în memorie. O asemenea călătorie era aidoma unei complicate probleme de matematică, însă fiind un geniu la această materie se mişca prin casă aproape la fel de dezinvolt ca şi când ar fi fost văzător.

Nu se bizuia pe sunete, ca să se orienteze, deşi se lăsa ghidat şi de câte un zgomot. După doisprezece paşi de când ieşea din odaia lui, sub carpeta de pe hol scârţâia uşor o scândură, ceea ce însemna că mai avea şaptesprezece paşi până la scări. Nu avea neapărată nevoie de acest scârţâit ca să ştie unde se afla, însă, totuşi, sunetul îi era de ajutor.

După şase paşi de la scârţâitul acelei scânduri, Barty avu strania senzaţie că în hol mai era cineva.

Nu se bizuia, de asemenea, pe un al şaselea simţ pentru a detecta obstacolele sau spaţiile deschise, cum susţin că reuşesc să facă unii orbi. Uneori, instinctul îi spunea că în calea lui se afla vreun obiect, care în mod normal nu ar fi trebuit să fie acolo; dar de cele mai multe ori nu îl putea detecta şi, dacă nu se folosea de baston, se împiedica până la urmă de acel obstacol. Se exagera mult în privinţa acestui al şaselea simţ.

Dacă era cineva pe hol, acolo, cu el, nu putea fi Angel, fiindcă aceasta ar sporovăi cu entuziasm pe o voce sau alta. Iar unchiul Jacob nu ar face niciodată asemenea glume, la fel ca nimeni altcineva din casă, de altfel.

Cu toate acestea, se îndepărtă de perete şi, cu braţele complet întinse în faţă, bâjbâi prin lumea fără lumină din jurul lui. Nimic, nimeni.

Scuturându-se de senzaţia aceasta ireală şi înfricoşătoare, Barty se îndreptă spre trepte. Exact când ajunse la balustradă, auzi scârţâitul scândurii, în spatele lui, pe hol.

Se întoarse, clipind din ochii de plastic, şi spuse:

— Hei?

Nici un răspuns.

Casele scot zgomote liniştitoare tot timpul. Acesta era şi motivul pentru care nu se putea ghida după sunete, pe întuneric. Nu orice zgomot pe care îl auzea era provocat de el. De cele mai multe ori, casa însăşi monologa, adaptându-se vremii şi vârstei.

— Hei? făcu el din nou.

Tot nici un răspuns.

Convins că pereţii îi jucau feste, Barty coborî la parter, treaptă cu treaptă.

Când trecu prin dreptul arcadei de la salonaş, zise:

— Unchiule Jacob, fereşte-te de valurile uriaşe!

Captivat de catastrofă, atât de pierdut în cartea lui, încât ai fi zis că păşise parcă în ea şi se închisese înăuntru, între coperte, unchiul Jacob nu-i răspunse.

Barty se ducea spre bucătărie, gândindu-se la doctorul Jekyll şi la hidosul domn Hyde.

81

Cu mâna stângă pe balustradă şi ţinând strâns cuţitul pe lângă corp în mâna dreaptă, dar gata de atac, Tom Vanadium urcă prudent, dar repede la etaj, privind în spate de două ori ca să se asigure că Enoch Cain nu se furişase pe urmele lui.

Pe hol, până la camera lui. Rapid, cu spatele încovoiat, păşind peste prag. Precaut în privinţa uşii de la dulap, care era întredeschisă.

În drum spre noptieră, aşteptându-se să nu mai găsească revolverul în sertar. Era totuşi acolo. Încărcat.

Lăsă să-i cadă cuţitul din mână şi apucă arma de foc.

După aproape treizeci de ani de la absolvirea seminarului – ba chiar şi mai departe de acea epocă, dacă ar fi fost să măsoare distanţa în grade de inocenţă pierdută, în kilometri de experienţă dură – Tom Vanadium se pregătea să ucidă un om. Şi dacă ar fi avut posibilitatea de a-l dezarma pe Cain, sau de a-l imobiliza, doar rănindu-l, tot era decis să îl împuşte în cap sau în inimă, să facă pe judecătorul şi pe călăul, să joace rolul lui Dumnezeu, lăsând apoi în seama Domnului judecata sufletului său întinat.

Dintr-o cameră în alta, pe tot etajul. Verificând dulapurile. Uitându-se în spatele mobilelor. Băile. Odaia lui Paul. Nici urmă de Cain.

Coborând scările, apoi la parter, mergând iute, fără zgomot, ţinându-şi răsuflarea, ciulind urechile după respiraţia celuilalt, după un scârţâit anemic de tălpi de cauciuc, deşi nu l-ar fi mirat boncănitul dur al unor copite despicate şi nici miasmele de pucioasă. În cele din urmă, se duse la bucătărie, închizând astfel cercul pornit de la moneda strălucitoare de pe masă. Nici urmă de Cain.

Iată, poate, consecinţa acestor două luni de frustrare: nervi încordaţi la maximum, imaginaţie febrilă şi anticipaţie distilată în frică.

S-ar fi simţit probabil ca un prost dacă nu ar fi avut de suferit atât de mult din cauza lui Enoch Cain. Fusese o alarmă falsă, însă, ţinând seama de firea inamicului, prudenţa nu era nicidecum o idee prea rea.

Punând arma pe ziar, se aşează pe un scaun. Luă cana de pe masă. Percheziţionarea casei se desfăşurase atât de repede, încât cafeaua era încă fierbinte. Ţinând cana în mâna dreaptă, Tom luă moneda şi o răsuci peste degetele de la mâna stângă. Moneda rămăsese, totuşi, de la Paul. Ispita de un sfert de dolar în împărăţia fricii.

Înzestrat cu o înfăţişare atrăgătoare, dar şi cu multă graţie fizică, Junior păşi în dormitor, agil şi suplu ca o felină. Apoi, se rezemă de cadrul uşii.

În cealaltă parte a camerei, fetiţa de pe pervazul ferestrei nu sesizase, se părea, apariţia lui. Şedea în nişă, cu spatele rezemat de un zid; cu genunchii ridicaţi, avea pe coapse un bloc de desen, pe care lucra cu nişte creioane colorate.

Prin fereastra mare de lângă ea, se vedeau crengile noduroase ale stejarului masiv, care formau un fel de zăbrele negre proiectate pe cer; frunzele palpitau uşor, ca şi cum natura însăşi ar fi tremurat înfiorată de ceea ce ar fi putut face Junior Cain.

Într-adevăr, copacul îl inspira. După ce o împuşca pe fată, va deschide fereastra şi va azvârli cadavrul în stejar. S-o găsească Celestina acolo, străpunsă la întâmplare de crengi, într-o răstignire de tip modern.

Fiica lui, nenorocirea lui, piatra lui de moară, nepoata baptistului care îl umpluse de furuncule…

După ce un chirurg incizase patruzeci şi patru de furuncule şi scosese rădăcinile de la treizeci şi unu de furuncule foarte grave, (bărbierind complet capul pacientului, ca să ajungă la cele douăsprezece care îi infestaseră scalpul), apoi după trei zile de spitalizare, ca să prevină orice infectare cu stafilococ şi, mai ales, după ce reintrase în lume complet chel şi cu perspectiva de a rămâne pe viaţă cu nişte cicatrice, Junior s-a dus la biblioteca din Reno, ca să se pună la curent cu ultimele evenimente.

Uciderea reverendului White fusese relatată pe larg în toate ziarele naţionale, dar mai ales în presa de pe Coasta de Vest, din cauza presupusului mobil rasial şi pentru că implicase, deopotrivă, şi incendierea unei case parohiale.

Poliţia îl considera pe Junior principalul suspect, iar majoritatea ziarelor îşi însoţiseră articolele cu fotografia lui. Scriau despre el că era „chipeş”, „senzaţional de frumos”, „un bărbat ca un star de cinema”. Se spunea că era bine cunoscut în comunitatea artistică avangardistă din San

Francisco. Se înfioră de plăcere descoperind că Sklent îl considera „o figură carismatică, un gânditor profund, un om cu gusturi artistice rafinate... atât de deştept încât, într-adevăr, ar fi putut comite o crimă fără să fie prins...”. „Persoanele ca el”, continua Sklent, „sunt cele care confirmă concepţia despre lume ce stă la baza picturii mele.”

Junior era încântat de toate aceste laude măgulitoare, însă publicarea fotografiei lui în atâtea ziare constituia un preţ mult prea mare, chiar şi pentru recunoaşterea contribuţiei lui la progresul artelor. Din fericire, chel şi ciupit de bube pe faţă, nu mai semăna deloc cu acel Enoch Cain pe care îl căutau autorităţile. Iar lumea credea că bandajele de pe faţa lui, la biserică, fuseseră doar o deghizare exotică. Un psiholog lansase chiar ipoteza că bandajele exprimau sentimentul de vinovăţie şi ruşine, pe care făptaşul îl avea la nivelul subconştientului. Da, da, corect.

Pentru Junior, 1968 – Anul Maimuţei la chinezi – avea să fie Anul Chirurgiei Plastice. Va trebui să i se facă o dermabraziune, ca să îşi recapete catifelarea şi tonusul pielii, fiindcă voia să fie la fel de irezistibil în faţa femeilor, ca şi înainte. O dată cu aceste intervenţii, era decis să se supună şi unor retuşuri subtile ale trăsăturilor feţei. Dificil, însă. Nu voia ca din perfect cum fusese să devină un anonim. Trebuia să aibă certitudinea că postoperatoriu, după ce îşi va lăsa părul să crească şi şi-l va vopsi, probabil, va părea la fel de atrăgător în ochii femeilor.

Potrivit ziarelor, poliţia îl suspecta de asemenea de uciderea lui Naomi, a Victoriei Bressler şi a lui Ned Gnathic (despre care ştiau că avusese legături cu Celestina). Era dat în urmărire, de asemenea, pentru tentativă de omor, în cazul doctorului Walter Lipscomb (evident, lunganul), a lui Grace White, şi pentru agresiune cu intenţie de asasinat asupra Celestinei White şi a fiicei acesteia, Angel; de asemenea, era suspectat de atac asupra Lenorei Kickmule, de la care furase Pontiacul, în Eugene, Oregon.

Se dusese la bibliotecă, în primul rând pentru a avea confirmarea faptului că Harrison White murise într-adevăr, îl împuşcase de patru ori. Cele două gloanţe din rezervorul de benzină al Pontiacului au distrus casa parohială, incinerându-l probabil şi pe reverend. Totuşi, când ai de-a face cu magia neagră, nici o măsură de prudenţă nu pare exagerată.

Parcurgând nenumărate articole de ziare amatoare de senzaţii şi convingându-se, până la urmă, că reverendul specialist în blesteme era irevocabil mort, Junior aflase totodată patru informaţii surprinzătoare. Trei erau de importanţă vitală pentru el.

În primul rând, Victoria Bressler figura ca una dintre victimele lui, deşi, din câte ştia el, autorităţile ar fi trebuit să aibă în continuare toate motivele de a considera că vinovat de moartea acesteia era Vanadium.

În al doilea rând, Thomas Vanadium nu era menţionat nicăieri: însemna, atunci, că nu găsiseră cadavrul lui în lac. Dar ar fi trebuit să fie suspectat în continuare în cazul Bressler. Iar, dacă noi probe îl exonerau de orice bănuială, ar fi trebuit pomenită măcar dispariţia lui, fiind de aşteptat să figureze şi el ca posibilă victimă a Asasinului Ruşinos, a Măcelarului Bandajat, cum îl porecliseră tabloidele pe Junior.

În al treilea rând, Celestina avea o *fiică.* Nu un băiat cu numele de Bartholomew. Seraphim născuse o fată. Pe care o chema Angel. Informaţia aceasta îl nedumerea şi îl uluia, deopotrivă, pe Junior.

Bressler, dar Vanadium nu. O fată cu numele de Angel. Ceva nu era în regulă aici. Ceva era putred.

În al patrulea şi ultimul rând, îl surprindea faptul că exista cu adevărat şi numele de familie „Kickmule”. Informaţia aceasta nu avea o relevanţă imediată pentru el, însă, dacă vreodată identităţile Gammoner şi Pinchbeck ajungeau să fie compromise, iar el ar avea nevoie de noi acte false de identitate, era decis să îşi ia numele de Eric Kickmule. Sau, posibil, Wolfgang Kickmule. Un nume cu

rezonanţă dură. Cine ar mai îndrăzni să se lege cu un bărbat pe care îl cheamă Kickmule?!

În privinţa tristei chestiuni legate de *fiica* lui Seraphim, Junior s-a decis iniţial să se întoarcă la San Francisco şi să obţină adevărul, prin tortură, de la Nolly Wulfstan. Pe urmă, a realizat că Wulfstan îi fusese recomandat de una şi aceeaşi persoană, care îi spusese că Thomas Vanadium, dat dispărut, era suspectat de uciderea Victoriei Bressler.

Aşadar, după ce a aşteptat două luni ca praful să se mai aştearnă peste dosarul Harrison White, Junior a preferat să se întoarcă la Spruce Hills, dându-se drept Pinchbeck şi călătorind, la adăpostul nopţii, chel şi ciupit de vărsat cum era.

Pe urmă, rapid, de la Spruce Hills la Eugene, cu maşina, de la Eugene la Orange County Airport, cu un avion închiriat, de la Orange County la Bright Beach cu un Oldsmobile 68 furat, 4–4–2 – Hurst, păstrându-şi tot timpul avantajul surprizei. Având asupra lui un nou pistol de 9 nnn cu amortizor, cartuşe de rezervă, trei cuţite ascuţite, un şperaclu profesionist şi o geantă frigorifică, Junior sosise târziu în seara precedentă.

Intrase tiptil în casa lui Damascus, unde rămăsese peste noapte.

Ar fi putut să-l omoare pe Vanadium, în timp ce acesta dormea; totuşi, satisfacţia ar fi fost insignifiantă, în comparaţie cu imensa plăcere a unui mic război psihologic, care implica şi să-l lase în viaţă pe nemernicul acesta dubios, suficient cât să aibă remuşcări cumplite pentru moartea a încă doi copii lăsaţi în paza lui.

În plus, pe Junior nu-l prea trăgea inima să-l omoare, de data asta, de-adevăratelea pe Vanadium, fiindcă îi era groază să nu descopere după aceea că spiritul detectivului, ca un maimuţoi împuţit şi râios, era de fapt o prezenţă obsesivă şi constantă, care n-avea să-i dea pace niciodată.

Fantomele celor doi copilaşi nu aveau de ce să-l deranjeze. Cel mult, o sâcâială de natură spirituală.

În această dimineaţă, Damascus plecase devreme de acasă, înainte ca Vanadium să coboare, ceea ce îl aranja

perfect pe Junior. În timp ce poliţaiul maniac făcea duş şi se bărbierea, Junior s-a furişat la etaj, ca să percheziţioneze camera acestuia. A descoperit revolverul în al doilea dintre cele trei locuri unde se aştepta să-l găsească, şi-a făcut treaba şi a pus arma la loc în sertar, exact în poziţia în care o găsise.

Evitând în ultima clipă o întâlnire cu Vanadium, pe hol, s-a retras la parter. După ce s-a agitat un pic, indecis unde să o plaseze, a lăsat moneda şi geanta frigorifică – exact când Vanadium, bondocul, cobora scările troncănind. Junior se confruntă cu o decalare neaşteptată, când detectivul rămase o jumătate de ceas în birou, ca să dea nişte telefoane; după aceea, însă, Vanadium se duse la bucătărie, dându-i posibilitatea să iasă tiptil din casă şi să-şi termine treaba.

Pe urmă, a venit direct aici.

Angel, pe pervazul ferestrei, era îmbrăcată complet în alb. Inclusiv pantofi şi şosete albe. Pantalonaşi albi, tricou alb, două funde albe în păr.

Ca să semene întru totul cu numele ei, nu-i mai lipseau decât două aripi albe. Ei bine, i le va da el, aceste două aripi: un scurt zbor pe fereastră, drept în stejar.

— Ai venit ca să asculţi cartea care vorbeşte? întrebă fata.

Nu ridicase privirea de pe foaia de desen. Deşi Junior crezuse că nu-l observase, se părea că fata sesizase de mult timp prezenţa lui acolo.

Intrând în dormitor, spuse:

— Şi despre ce carte ar fi vorba?

— Acum vorbeşte despre doctorul ăla nebun.

La trăsături, fata era leită maică-sa. Nu avea nimic din Junior. Doar nuanţa cafenie deschisă a pielii era dovada faptului că nu fusese zămislită de Seraphim prin partenogeneză.

— Nu-mi place de doctorul ăla bătrân şi nebun, spuse ea, desenând în continuare. Mi-ar plăcea să fie o carte cu iepuraşi în vacanţă – sau poate cu o broscuţă care învaţă să şofeze şi trece printr-o sumedenie de peripeţii.

— Unde-i mămica ta în dimineaţa asta? întrebă el, fiindcă se aşteptase să trebuiască să împuşte mai mult de un adult, până să ajungă la ambii copii.

Casa familiei Lipscomb era pustie, totuşi, iar norocul lui fusese ca băiatul şi fetiţa să fie împreună, cu un singur adult de pază.

— A plecat cu maşina să ducă plăcinte, zise Angel. Cum te cheamă?

— Wolfgang Kickmule.

— Ce nume urât.

— Ba nu-i urât deloc.

— Pe mine mă cheamă Pixie Lee.

Junior ajunsese lângă pervaz şi se holba în jos la ea.

— Nu cred că-i adevărat.

— E foarte adevărat, insistă ea.

— Nu te cheamă Pixie Lee, mincinoasă mică.

— Ei, bine, dar nici Velveeta Cheese. Nu fi brutal.

Sucurile, cu arome diferite de fructe, erau aşezate întotdeauna în aceeaşi ordine, permiţându-i lui Barty să-şi aleagă ce dorea, fără să greşească. Luă, aşadar, un suc de portocale pentru Angel şi altul de fructe de pădure pentru el, după care închise frigiderul.

Refăcând acelaşi traseu prin bucătărie, simţi un iz slab de iasomie. Ciudat, având în vedere că iasomie aveau doar în curtea din spatele casei. Încă doi paşi. Un curent de aer.

Se opri, făcu un calcul rapid, se întoarse şi se îndreptă spre locul unde ar fi trebuit să fie uşa din spate. Constată că era mai mult de jumătate deschisă.

Din cauza şoarecilor şi a prafului, în casa familiei Lampion uşile nu rămâneau niciodată întredeschise, darămite aşa, ca aceasta, care era deschisă aproape complet.

Ţinându-se de cadrul uşii, Barty se aplecă peste prag, ascultând zgomotele de-afară. Păsările. Foşnet de frunze. Nimeni pe verandă. Chiar şi când se străduiau din răsputeri să nu facă nici un zgomot, oamenii tot scoteau vreun sunet anemic.

— Unchiule Jacob?

Nici un răspuns.

După ce împinse uşa cu umărul, închizând-o, Barty ieşi cu sucurile din bucătărie şi porni pe hol. Oprindu-se la arcada de la salonaş, spuse:

— Unchiule Jacob?

Nici un răspuns. Nici un sunet anemic. Unchiul lui nu era acolo.

Evident, Jacob dăduse o fugă până la apartamentul lui de deasupra garajului şi, uitând de şoareci şi pisici, nu închisese uşa din spate.

— Mi-ai provocat multe necazuri, să ştii, spuse Junior.

Îşi cultivase o furie splendidă toată noaptea, gândindu-se la nenorocirile prin care trecuse din cauza mamei fetei, care îl ispitise cu farmecele ei, puternic prezente şi în ticăloasa asta mică.

— Foarte multe necazuri, repetă el.

— *Tu* ce părere ai despre căţei?

— Ce desenezi acolo? întrebă el.

— Ce crezi, căţeii vorbesc sau nu?

— Te-am întrebat ce desenezi.

— Ceva ce am văzut azi-dimineaţă.

În continuare, lângă ea, îi smulse hârtiile din poală şi studie desenul.

— Unde ai văzut tu asta?

Refuza să se uite la el, la fel cum refuzase şi maică-sa să-l privească, atunci când făcuse dragoste cu ea, în casa parohială. Fetiţa începu să învârtă un creion roşu într-o ascuţitoare de mână, având grijă ca spiralele de lemn să cadă într-o căniţă specială.

— Am văzut aici.

— Aiurea! pufni Junior, azvârlind pe jos blocul de desen.

— Noi spunem „aiureli”, în casa asta.

Ciudată copilă. Îi crea o stare de disconfort. Toată în alb, conversând incomprehensibil despre cărţi vorbitoare, câini care vorbesc, maică-sa care duce plăcinte şi lucrând la un desen teribil de straniu pentru o fetiţă.

— Uită-te la mine, Angel.

Răsucea, răsucea, răsucea creionul roşu.

— Am zis să te uiţi la mine.

O plesni peste mâini; fetiţei îi căzură ascuţitoarea şi creionul, care se loviră de geam, zdrăngănind, după care nimeriră între pernele de pe pervaz.

Cum tot nu voia să se uite în ochii lui, o prinse de bărbie şi îi împinse capul spre ceafă.

Groaza din ochii ei. Şi faptul că îl recunoscuse.

— Mă cunoşti, nu-i aşa? spuse el, surprins.

Fata nu zicea nimic.

— Mă *cunoşti,* insistă el. Da, da, sigur. Ia spune cine sunt eu, Pixie Lee.

După o ezitare, Angel zise:

— Eşti căpcăunul, numai că atunci când te-am mai văzut, eu mă ascunsesem sub pat, acolo unde ar fi trebuit să fii tu.

— Dar cum de m-ai recunoscut? Nici nu mai am păr.

— Am văzut.

— Ce-ai văzut? se interesă el, strângând-o tare de bărbie.

Cu gura deformată de strânsoarea degetelor lui, vocea ei se auzi parcă sugrumată:

— Văd toate felurile în care eşti.

Spaima provocată de Cain îl tulburase prea rău pe Tom Vanadium, aşa că nici ziarul nu-l mai interesa acum. Cafeaua tare şi gustoasă i se părea deja amară şi fadă.

Se duse cu cana la chiuvetă, vărsă conţinutul în scurgere – şi văzu geanta frigorifică în colţ. Nu o remarcase până atunci. De mărime mijlocie, turnată din plastic, era genul de mic răcitor pe care îl umpli cu bere, când pleci la picnic.

Probabil că îl uitase Paul, când plecase cu caravana cu plăcinte.

Capacul lăzii frigorifice nu era închis etanş, cum ar fi trebuit. De pe o latură, se strecura afară un firicel subţire şi sinuos de fum. Ceva care ardea înăuntru.

Când ajunse la răcitor, constată că nu era vorba despre nici un fum. Se împrăştia prea repede. Şi se simţea rece la mână. Abur rece de la bucăţi de gheaţă.

Tom scoase capacul. Nu era bere înăuntru, ci doar un cap. Capul secţionat al lui Simon Magusson pus cu faţa în sus, pe gheaţă, cu gura deschisă, ca şi cum s-ar fi aflat la tribunal, gata să obiecteze la interogatoriul acuzării.

N-avea timp să-i fie groază sau scârbă. Acum, fiecare secundă conta, iar fiecare minut putea costa viaţa cuiva.

La telefon, poliţia. Nu avea ton. Degeaba zgâlţâia firul rupt. Legătura fusese tăiată.

Vecinii poate că nu erau acasă. Şi până se ducea să ciocănească la uşă, să-i roage să-l lase să dea un telefon, până forma numărul... Prea mare pierderea de timp.

Gândeşte, gândeşte. Trei minute de mers cu maşina până la familia Lampion. Poate, două minute, dacă trecea pe roşu la semafor şi tăia curbele.

Tom înşfăcă revolverul de pe masă, cheile de la maşină, din cui.

Năpustindu-se în uşă, o lăsă să se trântească singură în urma lui, suficient de brutal încât să crape geamul; traversă veranda. Frumuseţea zilei îl izbi pe Tom ca un pumn în burtă. Un cer prea albastru, prea senin, o atmosferă prea splendidă pentru a adăposti moartea în ea, dar totuşi aşa era, naşterea şi moartea, alfa şi omega, întreţesute într-un model plin de semnificaţie, dar imposibil de înţeles. Ziua aceasta era o *lovitură,* o lovitură grea, brutală în frumuseţea ei, în promisiunea ei simultană de transfigurare şi pieire.

Maşina se afla pe alee. Moartă ca şi telefonul.

Doamne, Dumnezeule, ajută-mă, ajută-mă acum, doar acum, iar apoi mă voi lăsa călăuzit încotro voi fi dus. Voi fi mereu, după aceea, instrumentul tău, dar te rog, te rog, LASĂ-MĂ SĂ PUN MÂNA PE NEMERNICUL ACESTA SMINTIT ŞI MALEFIC!

Trei minute cu maşina, poate chiar două, fără opriri la semafoare. Mai bine alerga pe jos, decât să şofeze. Avea ceva curaj în el. Ce-i drept, nu mai era puternic ca înainte.

Dar, în mod ironic, totuşi, după comă şi perioada de recuperare fizică, nu mai era aşa de greoi ca atunci când Cain îl scufundase în Lacul de la Carieră.

Văd toate felurile în care eşti.

Fata era sinistră, nu încăpea nici o îndoială. Junior se simţea acum exact ca în seara vernisajului expoziţiei Celestinei, de la Greenbaum Gallery, când venise de pe stradelă, după ce se descotorosise de Neddy Gnathic, în tomberon, şi, vrând să verifice ora, constatase că nu mai avea ceasul la mână. Şi aici îi scăpa ceva, dar nu un obiect concret, nicidecum, ci o intuiţie, un „adevăr” profund.

Luă mâna de pe bărbia fetei, care se ghemui imediat în colţul pervazului, cât mai departe de el cu putinţă. Privirea aceea atotştiutoare din ochii ei nu avea nimic copilăresc. Nu, nu-i juca feste imaginaţia. Teroare, da, dar şi sfidare, în plus expresia aceasta atotştiutoare, ca şi cum fata ar fi putut vedea prin el, ca şi cum ar fi ştiut despre el nişte lucruri, pe care nu avea cum să le cunoască.

Pescui amortizorul de sunet din buzunarul hainei, scoase pistolul din tocul de la umăr şi începu să asambleze cele două piese. Iniţial, le înşurubă greşit, fiindcă începuseră să-i tremure mâinile.

Îi veni Sklent în minte, poate din cauza desenului straniu de pe blocul de hârtii al fetei. Sklent la petrecerea de Crăciun, acum doar câteva luni, dar parcă în altă viaţă, totuşi. Teoria vieţii spirituale de apoi, dar fără nevoia de Dumnezeu. Duhuri lugubre. Unele zăbovesc pe-aici, din pură încăpăţânare. Unele dispar. Altele se reîncarnează.

Soţia lui preaiubită căzuse din turn şi murise cu câteva ceasuri doar, înainte ca această fată să se nască. Această fată… această făptură.

Îşi aminti cum stătea în cimitir, mai jos de mormântul lui Seraphim – deşi atunci ştia doar că era vorba despre înmormântarea unui negru, şi nu a fostei lui iubite – şi cum se gândise că, de-a lungul timpului, ploile vor căra sevele cadavrului de negru în descompunere în groapa de la vale, unde se aflau rămăşiţele pământeşti ale lui Naomi. Fusese

cumva acesta un moment de clarviziune din partea lui, conştientizare vagă a unei conexiuni existente deja şi mult mai periculoase între Naomi moartă şi Seraphim moartă?

Când ataşă corect amortizorul la pistol, Junior Cain se aplecă mai mult spre fată, se uită lung în ochii ei şi şopti: *Naomi, eşti aici, înăuntru?*

Ajuns aproape în capul scărilor, lui Barty i se păru că aude nişte voci din dormitor. Un murmur nedesluşit. Când se opri ca să asculte, glasurile amuţiră. Sau poate doar i se năzărise lui că aude ceva.

Bineînţeles, probabil că Angel se juca de-a cartea vorbitoare. Sau, chiar, deşi îşi lăsase păpuşile la parter, poate că îşi umpluse timpul, în aşteptarea lui Barty, inventând o conversaţie frumoasă între domnişoara Pixie şi domnişoara Velveeta. Fetiţa mai avea şi alte voci, pentru alte păpuşi, iar una pentru o marionetă-ciorap pe nume Mirosici.

Deşi nu avea decât vreo trei ani şi jumătate, Barty recunoştea totuşi că în viaţa lui nu întâlnise o persoană cu o imaginaţie mai bogată decât a lui Angel. Intenţiona să se însoare cu ea, peste, oh, poate douăzeci de ani.

Nici măcar copiii-minune nu se căsătoresc la trei ani.

Până atunci, înainte să ajungă să facă planuri de nuntă, aveau tot timpul să bea câte un suc şi să mai asculte ceva din *Doctorul Jekyll şi domnul Hyde.*

Ajunse sus, pe palier, şi porni spre camera lui.

*

După doi ani de recuperare fizică, doctorii declaraseră că Tom era într-o formă perfectă – un miracol al medicinii moderne şi al puterii voinţei. Acum, însă, avea senzaţia că fusese pus la loc din bucăţele şi rupturi, cu scuipat, sfori şi benzi adezive. Mişcând din braţe, întinzând şi îndoind picioarele, simţea fiecare clipă din cele opt luni de comă în muşchii ofiliţi şi reconstruiţi, în oasele decalcifiate şi refăcute.

Alerga gâfâind, rugându-se, pocnind cu tălpile în asfalt, speriind păsărelele din vegetaţia bogată şi din tufişuri. Puţinii oameni pe care îi întâlnea se dădeau la o parte din calea lui. Frânele scârţâiau, când traversa la intersecţii, fără să se uite nici într-o parte, nici în cealaltă; risca la tot pasul să fie călcat de maşini, de camioane, de rinoceri.

Uneori, în mintea lui, Tom nu alerga pe străzile cartierelor rezidenţiale din Bright Beach, ci pe coridorul din aripa cu dormitoare, unde lucrase pe timpuri. Se simţea proiectat înapoi în timp, în acea noapte groaznică. Un zgomot îl trezeşte din somn. Un ţipăt fragil. Crezând că visase, se dă jos din pat, totuşi, ia o lanternă şi se duce să vadă ce fac băieţii de care răspunde. Lămpile cu becuri slabe abia luminează coridorul întunecat. În camere este beznă, uşile sunt larg deschise, cum prevede regulamentul, pentru a evita riscul blocării broaştelor, în caz de incendiu. Ascultă. Nimic. Pe urmă, intră în prima cameră – şi în iadul pe pământ. Doi băieţei striviţi de un adult, cu forţa nebuniei. În razele lanternei: ochii morţi, feţele schimonosite, sânge. Altă încăpere, lanterna măturând prin jur, un carnaj şi mai cumplit. Pe urmă, din nou în hol, mişcare în umbrele lungi. Josef Krepp prins de lanternă. Josef Krepp, custodele liniştit, blajin la înfăţişare, care lucra la orfelinatul St. Anselmo de şase luni deja, fără nici un fel de problemă, cu recomandări excelente la dosar. Josef Krepp, aici, pe coridorul trecutului, rânjind şi ţopăind în razele lanternei, purtând un colier lung de suveniruri.

În prezent, la multă vreme după executarea lui Josef Krepp, încă puţin până la casa familiei Lipscomb.

O pisică tărcată apăru lângă Tom, alergând, păşind lângă el. Pisicile sunt tovarăşele vrăjitoarelor. Ce însemna pisica aceasta: noroc sau ghinion?

Aici, acum, casa Doamnei de zahăr, câmpul de luptă.

— *Naomi, eşti aici, înăuntru?* şopti Junior din nou, zgâindu-se în ferestrele sufletului fetiţei.

Aceasta nu voia să-i răspundă, însă tăcerea ei era la fel de convingătoare ca şi cea mai directă mărturisire – sau

tăgăduire, nici nu mai conta. Îl convinseră şi ochii ei sălbatici, la fel ca şi buzele ei tremurânde. Naomi se întorsese la el; se putea spune acelaşi lucru, într-un fel, şi despre Seraphim, fiindcă fata aceasta era carne din carnea lui Seraphim, născută din moartea ei.

Junior era măgulit, efectiv. Femeile nu se mai săturau de el. Povestea vieţii lui. Nu-i dădeau deloc pace. Era dorit, adorat, idolatrizat. Femeile veneau la el, atunci când ar fi trebuit să înţeleagă aluzia şi să nu-l mai sâcâie, insistau să-i trimită bileţele şi daruri, chiar şi după ce le spunea că totul se terminase între ei. Pe Junior nu-l mira faptul că femeile se întorceau din mormânt ca să fie cu el; nu-l surprindea nici faptul că nişte femei pe care le *omorâse* încercau să găsească drumul înapoi, de Dincolo, fără răutate, fără răzbunare în inimile lor, tânjind doar să fie cu el, să îl ţină în braţe şi să îi împlinească dorinţele. Impresionat cum era de acest tribut adus atractivităţii sale, Junior nu mai avea, totuşi, nici un sentiment romantic pentru Naomi şi Seraphim. Făceau parte din trecut, or el detesta trecutul, iar dacă ele nu-l lăsau în pace, niciodată nu va mai fi capabil *să trăiască în viitor.*

Apăsă ţeava armei de fruntea fetei şi spuse:

— Naomi, Seraphim, aţi fost nişte iubite superbe, dar trebuie să fiţi realiste. Nu mai există nici o posibilitate ca să trăim împreună.

— Hei, cine-i acolo? zise băiatul orb, de care Junior aproape uitase.

Întoarse privirea de la fetiţa speriată şi îl studie pe băiat, care făcuse doar câţiva paşi în cameră, ţinând în fiecare mână câte un suc. Ochii artificiali erau convingători, însă nu aveau expresia aceea atotştiutoare, care îl impresionase aşa de mult la fetiţă.

Junior îndreptă pistolul spre băiat.

— Simon zice că numele tău e Bartholomew.

— Cine e Simon?

— Nu mi se pare că arăţi prea ameninţător, orbule.

Copilul nu răspunse.

— Te cheamă, într-adevăr, Bartholomew?

— Da.

Junior făcu doi paşi spre el, aţintind arma spre faţa lui.

— De ce să-mi fie frică de un băiat orb şi împiedicat, mic cât un năpârstoc?

— Eu nu mă împiedic. Nu prea mult, oricum, zise Bartholomew. Angel, eşti bine?

— O să fac pântecăraie, zise ea.

— De ce să-mi fie frică de un băiat orb şi împiedicat? se miră Junior, din nou.

Dar, de data aceasta, cuvintele ieşiră din el pe un alt ton, fiindcă brusc sesizase ceva atotştiutor în atitudinea băiatului, chiar dacă nu în ochii lui manufacturaţi, o calitate similară cu aceea intuită la fetiţă.

— Fiindcă sunt un copil-minune, spuse Bartholomew şi aruncă sucul din fructe de pădure.

Cutia îl lovi rău pe Junior, la faţă, spărgându-i nasul.

Furios, trase două gloanţe.

Trecând prin dreptul arcadei salonaşului, Tom îl văzu pe Jacob în fotoliu, sub lampa de citit, prăvălit peste carte, ca şi cum ar fi dormit. Pata roşie de sub bărbie certifica faptul că nu dormea.

Atras de vocile care se auzeau de la etajul doi, Tom urcă treptele, câte două o dată. Un bărbat şi un băiat. Barty şi Cain. La stânga pe culoar, iar apoi într-o cameră, pe dreapta.

Nemaiţinând seama de regulile standard de procedură ale poliţiei, Tom se năpusti la uşă, trecu pragul şi îl văzu pe Barty, care arunca o cutie de suc în capul ras şi în faţa ciupită de bube a unui Enoch Cain transformat.

Băiatul căzu şi se rostogoli, exact în momentul azvârlirii cutiei, anticipând astfel gloanţele trase de Cain, care se înfipseră în cadrul uşii, la câţiva centimetri de genunchii lui Tom.

Ridicând revolverul, Tom trase două împuşcături, însă arma nu se descărcă.

— S-a înţepenit, spuse Cain, cu un zâmbet veninos. M-am ocupat eu de ea. Speram să ajungi aici la timp, ca să vezi consecinţele jocurilor tale stupide.

Cain întoarse pistolul spre Barty, însă când Tom se pregăti să tragă, se răsuci din nou spre el. Glonţul tras acum ar fi putut mutila sau ucide un om, dacă Angel nu s-ar fi aruncat de pe pervaz în spinarea lui Cain, împingându-l brutal şi făcându-l să rateze ţinta. Ucigaşul se împiedică şi pe urmă *pâlpâi.*

Dispăruse.

Se evaporase prin vreo gaură, vreo fantă, prin vreo spărtură nu mai mare decât cea pe unde Tom îşi împingea monedele.

Barty nu avea cum să vadă, dar cumva înţelegea.

— Bravo, Angel.

— L-am trimis într-un loc unde noi nu suntem, le explică fetiţa. S-a purtat urât.

Tom era uluit.

— Păi… când ai aflat că poţi face asta?

— În clipa asta.

Deşi încerca să pară nonşalantă, Angel tremura.

— Nu ştiu dacă aş mai putea face aşa încă o dată.

— Până te dumireşti… ai grijă.

— OK.

— O să mai vină înapoi?

— Nu există cale înapoi, spuse ea, scuturând din cap. L-am împins acolo, arătă ea spre desenul de pe foaie.

Tom se holbă la desenul fetiţei foarte reuşit pentru un copil de vârsta ei, destul de rudimentar ca stil, dar cu detalii convingătoare – şi simţi că i se face pielea de găină, pe tot corpul.

— Astea sunt…?

— Nişte gângănii mari, spuse fetiţa.

— O mulţime de gângănii mari.

— Mda. E *rău* în locul acela.

Ridicându-se în picioare, Barty spuse:

— Hei, Angel?

— Da?

— Ai aruncat singură porcuşorul, vezi?

— Da, aşa cred.

Tremurând de o teamă care nu avea nimic de-a face cu Junior Cain şi cu gloanţele care zburaseră prin cameră, şi nici măcar cu amintirile legate de Josef Krepp şi oribilul lui colier, Tom Vanadium închise blocul de desen şi îl puse pe pervaz. Deschise fereastra; freamătul frunzelor din stejarul falnic pătrunse în cameră.

O luă în braţe pe Angel, îl luă în braţe pe Barty.

— Ţineţi-vă bine.

Ieşi cu ei din cameră, coborî treptele, ieşi din casă, până în curte, sub stejar, unde aveau să rămână în aşteptarea poliţiei şi de unde nu puteau vedea trupul lui Jacob, când îl scoteau pe uşa din faţă.

Povestea lor va fi că arma lui Cain se blocase exact când Tom intrase în dormitorul lui Barty. Prea laş ca să se lupte corp la corp, ucigaşul neruşinat fugise pe fereastra deschisă. Era liber din nou în lumea largă, care nu bănuia nimic.

Ultima parte era adevărată. Doar că nu în *lumea* aceasta. Iar în lumea unde se dusese, nu-i va fi prea uşor să îşi mai găsească victime.

Lăsând copiii sub copac, Tom se întoarse în casă, ca să sune la poliţie.

Potrivit ceasului său de la mână, era ora 9:05 dimineaţa, în această zi crucială.

82

Oricâtă însemnătate avusese moartea lui Jacob în mica lume a familiei lui, Agnes nu pierdea din vedere faptul că în lumea largă vor exista decese mai răsunătoare, înainte de încheierea anului 1968 şi începerea Anului Cocoşului. Pe 4 aprilie, James Earl Ray l-a împuşcat pe Martin Luther King în balconul unui motel din Memphis, însă speranţele asasinului au fost zădărnicite când, din cauza acestei

crime, libertatea a crescut şi mai viguros din bogăţia sângelui unui martir. Pe 1 iunie, Helen Keller a avut o moarte liniştită la vârsta de 87 ani. Oarbă şi surdă din fragedă copilărie, mută până la anii adolescenţei, domnişoara Keller a avut o viaţă plină de împliniri extraordinare; a învăţat să vorbească, să călărească, să valseze; a absolvit „cum laude” cursurile de la Radcliffe, constituind o pildă stimulatoare şi un testament privind potenţialul existent şi în cele mai năpăstuite destine. Pe 5 iunie, senatorul Robert F. Kennedy a fost asasinat în bucătăria Hotelului Ambassador din Los Angeles. Un număr necunoscut de oameni au murit când tancurile sovietice au invadat Cehoslovacia, iar sute de mii de indivizi au pierit în ultimele zile ale Revoluţiei Culturale din China, mulţi fiind mâncaţi în acte de canibalism aprobate de preşedintele Mao ca acţiuni politice acceptabile. John Steinbeck, romancier, şi Tallulah Bankhead, actriţă, au ajuns la capătul călătoriei lor în această lume, dacă nu şi în alte lumi deja. Însă James Lovell, William Anders şi Frank Borman – primii oameni care au ajuns pe orbita lunii – au călătorit 250 000 mile în spaţiu, de unde s-au întors vii şi nevătămaţi.

Dintre toate gesturile de bunătate pe care ni le putem face unii altora, pe cel mai preţios dintre toate darurile – timpul – nu ne stă în puteri să-l oferim. Conştientă de acest lucru, Agnes a făcut tot posibilul să îşi călăuzească familia extinsă prin suferinţa doliului purtat după Harrison şi Jacob, până la venirea unor zile mai fericite. Suntem datori să respectăm memoria dragilor noştri dispăruţi, însă totodată viaţa trebuie să meargă înainte.

În iulie, s-a dus să se plimbe pe malul oceanului cu Paul Damascus, cu gândul de a culege scoici pe plajă şi de a se amuza privind mişcările caraghioase ale crabilor. La un moment dat, printre cochilii şi crustacee, a întrebat-o dacă îl va putea iubi vreodată.

Paul îi era tare drag; diferit la înfăţişare în comparaţie cu Joey, la suflet semăna mult cu el. L-a şocat când a insistat să meargă imediat la el acasă, în dormitorul lui. Roşu la faţă cum nici un erou din romanele lui cu aventuri nu s-ar fi

făcut vreodată, Paul a început să se bâlbâie, încercând să-i explice că nu se aşteptase să ajungă aşa de repede la relaţii intime cu ea, iar ea l-a asigurat că nici nu se va întâmpla, de fapt, aşa.

Singură cu Paul, care stătea în picioare ruşinat, şi-a scos bluza şi sutienul; cu braţele încrucişate peste sâni, i-a arătat urmele mutilărilor pe care le avea pe spate. Dacă tatăl lor folosise palmele şi pumnii ca să le inoculeze fiilor lui gemeni învăţăturile Domnului, cu fiica sa preferase ca instrumente de educaţie bastoanele şi bicele, întrucât credea că atingerea directă l-ar fi ispitit în păcat. Cicatrice nenumărate o desfigurau pe Agnes de la umeri până la fese, unele mai palide, altele mai întunecate, răsucite şi adânci.

— Sunt bărbaţi, poate, cărora le-ar pieri oricine dorinţă când ar atinge cu mâinile spatele meu. Nu mă voi supăra dacă faci parte din categoria lor. Este un spectacol neplăcut privirilor, iar la atingere seamănă cu o scoarţă de copac. De aceea te-am adus aici, ca să ştii asta înainte de a decide dacă vrei să mergi… mai departe, decât am ajuns acum.

Omul acesta drag a plâns, i-a sărutat cicatricele şi i-a spus că, în toată lumea, nu exista femeie mai frumoasă decât ea. Au stat aşa, în picioare, o bucată de vreme, îmbrăţişaţi, el cu mâinile pe spatele ei, ea cu sânii lipiţi de pieptul lui, iar de două ori s-au sărutat, aproape cast, după care Agnes şi-a pus din nou bluza.

— Cicatricea mea, mărturisi el, este lipsa de experienţă. Pentru un bărbat de vârsta mea, Agnes, sunt din anumite puncte de vedere incredibil de inocent. N-aş da anii petrecuţi alături de Perri, pentru nimic şi nimeni în lume, însă, deşi extrem de intensă, iubirea noastră nu a inclus… În fine, vreau să zic că ţi se va părea, poate, că sunt inadecvat.

— Ba mi se pare că eşti extrem de adecvat, din toate punctele de vedere. În afară de asta, Joey a fost un bărbat iubitor şi priceput. Pot să te învăţ şi pe tine ceea ce am deprins de la el, zâmbi ea. Vei constata că sunt o profesoară excepţională, iar în tine intuiesc un elev model.

S-au căsătorit în luna septembrie a acelui an, mult mai târziu chiar decât data pe care pusese rămăşag Grace White. Cum termenul indicat de Grace fusese mai aproape de realitate, Celestina s-a ţinut de cuvânt şi s-a ocupat de menaj o lună de zile.

Când Agnes şi Paul s-au întors din luna de miere petrecută în Carmel, au descoperit că Edom golise, în cele din urmă, apartamentul lui Jacob. A donat dosarele voluminoase şi cărţile rămase de la fratele său geamăn unei biblioteci universitare, care strângea un fond documentar menit să satisfacă interesul tot mai mare manifestat de profesori şi studenţi faţă de studiile apocaliptice şi filozofia stărilor paranoice.

Uimindu-se pe sine mai mult decât pe oricine altcineva, Edom şi-a oferit propria colecţie aceleiaşi universităţi. Gata cu tornadele, organele, valurile uriaşe, cutremure şi vulcani; să vină trandafirii. Şi-a renovat oarecum apartamentul, zugrăvindu-l în culori mai vii, iar toată toamna şi-a umplut rafturile cu volume despre horticultură, punând la cale, plin de entuziasm, o extindere substanţială a rozariului, în primăvara următoare.

Avea aproape patruzeci de ani, or o viaţă trăită cu frica de natură nu se putea preschimba prea uşor într-o idilă cu ea. Mai erau nopţi în care se holba în tavan, incapabil să adoarmă, aşteptând Marele Cataclism; de asemenea, evita să se plimbe pe malul oceanului, de teama valurilor ucigaşe. Din când în când, se mai ducea la mormântul fratelui său şi se aşeza pe iarbă, lângă piatra funerară, recitind cu glas tare detalii sinistre despre furtuni fatale şi evenimente geologice catastrofale, însă constata, totodată, că absorbise de la Jacob o serie de statistici legate de criminali în scrie şi de dezastrele provocate de maşinăriile şi construcţiile făcute de mâna omului. Toate aceste vizite îl umpleau de o nostalgie plăcută. Dar întotdeauna venea acolo şi cu trandafiri şi veşti despre Barty, Angel şi ceilalţi membri ai familiei.

Când Paul şi-a vândut casa ca să se mute la Agnes, Tom Vanadium s-a instalat în fostul apartament al lui Jacob; terminase complet cu munca de poliţai, însă nu era încă pregătit să îmbrace din nou veşmintele de cleric. Şi-a asumat activitatea de administrator al muncii tot mai extinse desfăşurate de familie pentru comunitate, supraveghind de asemenea înfiinţarea unei fundaţii caritabile, în regimul avantajos al scutirilor şi al reducerilor de taxe. Agnes a propus o listă de denumiri cu rezonanţe superbe şi nume modeste pentru această organizaţie, însă, cu o majoritate de voturi, sugestiile ei au fost respinse şi, în ciuda sentimentului ei de jenă şi stânjeneală, membrii au ales titulatura de Pie Lady Services.

Neavând familie, Simon Maguson îşi lăsase toată averea în favoarea lui Tom. Gestul a surprins pe toată lumea. Suma era atât de importantă, încât, chiar dacă Tom avea dispensă pentru nerespectarea legămintelor preoţeşti, care includeau şi domeniul proprietăţilor, tot se simţea încurcat de o asemenea avere. Starea de spirit i s-a ameliorat, însă, substanţial, când a decis să doneze întreaga moştenire fundaţiei Pie Lady Services.

Ajunseseră să se cunoască şi să fie nedespărţiţi, graţie celor doi copii extraordinari şi datorită convingerii că Barty şi Angel făceau parte dintr-un proiect de o anvergură enormă. Dar cel mai adesea, Dumnezeu urzeşte tipare pe care nu ajungem să le percepem decât abia după mult timp, sau poate niciodată. După ultimii trei ani plini de evenimente neobişnuite, acum nu mai existau miracole săptămânale, nici semne în cer şi pe pământ; nu mai apăreau revelaţii prin tufişuri arzânde sau prin alte forme mai banale de comunicare. Nici Barty, nici Angel nu mai manifestau vreun nou talent uluitor, fiind de fapt nişte copii-minune „obişnuiţi”, doar că el era orb, iar ea întruchipa lumina ochilor lui asupra lumii.

Membrii familiei nu mai aşteptau cu înfrigurare noi performanţe din partea lui Barty şi a lui Angel, din care nu mai făceau centrul universului lor. Îşi vedeau de muncă, se

bucurau de satisfacţia oferită zilnic de realizărilor lor în cadrul fundaţiei Pie Lady Services şi îşi trăiau viaţa.

Se întâmplau tot felul de lucruri, însă.

Celestina picta mai bine decât oricând. A rămas însărcinată în octombrie.

În noiembrie, Edom a invitat-o pe Maria Gonzalez la masă şi la cinematograf. Deşi nu era decât cu şase ani mai mare decât Maria, amândoi au convenit că ieşeau în oraş ca doi prieteni, şi nu ca doi oameni care îşi fac curte.

Tot în noiembrie, Grace a descoperit că are un nodul la sân. S-a dovedit a fi ceva benign.

Tom şi-a cumpărat un nou costum de haine. Semăna cu cel vechi.

Cina de Ziua Recunoştinţei a fost un eveniment splendid, iar Crăciunul li s-a părut şi mai reuşit chiar. În ajun de Anul Nou, Wally a băut câteva pahare în plus şi a căpătat mania de a le propune membrilor familiei să îi opereze pe gratis, „aici şi acum”, cu condiţia ca „afecţiunea” să intre în domeniul lui de experienţă.

În ziua de Anul Nou, s-a aflat că un cetăţean al oraşului îşi pierduse viaţa în Vietnam. Era primul dintr-o listă mai lungă. Agnes îi cunoştea de-o viaţă pe părinţii tânărului ucis, dar se gândea disperată că, în ciuda dorinţei de a-i ajuta, în ciuda bunelor ei intenţii, bieţii oameni rămâneau inconsolabili. Îşi amintea de angoasa lor, când aşteptaseră cu înfrigurare să afle dacă, din nefericire, tumoarea lui Barty nu se întinsese, poate, şi la creier. Marcată de durerea vecinilor ei, cărora le murise băiatul pe front, Agnes l-a rugat pe Paul s-o ţină în braţe, în noaptea aceea.

Barty şi Angel urmau să împlinească în curând patru ani.

Din 1969 până în 1973: Anul Cocoşului, urmat de Anul Câinelui, iar apoi, rapid, din ce în ce mai rapid, de Porc, Şobolan şi Bou. A murit Eisenhower. Armstrong, Collins, Aldrin au aselenizat: un pas uriaş pe un sol neatins de război. Viaţă frenetică, deturnări de avioane, artă psihedelică. Sharon Tate şi prietenii ucişi de fetele lui Manson, cu şapte zile înainte de Woodstock, Epoca

Vărsătorului născută moartă, însă moartea neidentificată ani de-a rândul, McCartney se separă, Beatles se despart. Cutremur în Los Angeles, Truman mort, Vietnamul alunecă în haos, rebeliuni în Irlanda, un nou război în Orientul Mijlociu, Watergate.

Celestina a născut-o pe Seraphim în 1969, şi-a văzut pictura pe coperta publicaţiei *American Artist* din 1970 şi l-a născut pe Harrison în 1972.

Cu sprijinul financiar al surorii lui, Edom a cumpărat o florărie, în 1971, după ce s-a convins că într-adevăr construcţia în care aceasta se afla amplasată avea o structură de rezistenţă care respecta cu mult peste măsură cerinţele cotelor de cutremur, că nu exista riscul unor alunecări de teren şi nici al unor inundaţii grave; în plus, altitudinea la care era situată clădirea faţă de nivelul mării constituia garanţia că va rămâne în picioare în cazul unui val uriaş catastrofal, doar dacă acesta nu ar fi fost provocat, eventual, de impactul unui asteroid în Pacific. În 1973, s-a însurat cu Maria Elena (până la urmă tot îşi făceau curte), iar aceasta a devenit cumnata lui Agnes, după ce de ani de zile îi fusese ca o soră, cu sufletul şi cu inima. Au cumpărat casa din cealaltă parte a construcţiei familiei Lampion, aşa că s-a mai dărâmat încă un gard.

Tom s-a dovedit a fi mai util pentru Pie Lady Services, decât dacă şi-ar fi exercitat profesia de poliţai sau de preot, atunci când şi-a descoperit un talent pentru administrarea banilor, datorită căruia fondurile lor au putut fi ferite de inflaţia de doisprezece la sută, aducându-le chiar nişte profituri reale.

Pe urmă, a venit Anul Tigrului – 1974. Restricţii la benzină, panică provocată de criza de mărfuri, cozi la benzinării pe kilometri întregi. Răpirea lui Patty Hearst. Nixon căzut în dizgraţie. Hank Aaron a doborât recordul deţinut multă vreme de Babe Ruth, iar rata inflaţiei a depăşit cincisprezece la sută. Legendarul Muhammad Ali l-a învins pe George Foreman şi şi-a recăpătat titlul mondial la categoria grea.

Pe o anumită stradă din Bright Beach, însă, cel mai important eveniment al anului s-a petrecut într-o plăcută după-amiază de la începutul lunii aprilie, când Barty, acum la vârsta de nouă ani, s-a urcat până în vârful stejarului falnic, unde a rămas cocoţat triumfător, rege al copacului şi biruitor al orbirii sale.

Întorcându-se acasă de la o livrare de plăcinte, împreună cu echipa uzuală – constând acum din cinci vehicule, inclusiv nişte angajaţi din afară –, Agnes a găsit un grup de oameni în curte şi pe Barty care se urcase deja până la jumătatea arborelui.

Simţind că îi sare inima în piept de spaimă, a alergat până în curte. Dacă nu i s-ar fi pus o gheară în gât, probabil că ar fi urlat de groază, văzându-şi băiatul suit la înălţimea aceea periculoasă. Când i-a revenit glasul, însă, şi-a dat seama că un ţipăt de-al ei l-ar fi putut descumpăni pe copil, existând riscul ca acesta să se dezechilibreze şi să se prăbuşească la pământ, într-o căzătură care îi putea fi fatală.

Dintre cei prezenţi la faţa locului, înainte de revenirea caravanei, câţiva n-ar fi trebuit să permită această dementă: Tom Vanadium, Edom, Maria. Se holbau în sus la băiat, încordaţi şi solemni. Lui Agnes nu-i rămânea decât să presupună că şi ei veniseră, de fapt, după ce băiatul începuse să se urce în copac, când era deja prea târziu ca să-l mai oprească.

Pompierii. Să vină pompierii, fără sirene, încetişor, cu scările lor mobile, ca să nu-l deconcerteze pe Barty.

— Nu-i nici o problemă, mătuşă Aggie, spuse Angel. Chiar şi-a dorit să facă asta.

— Ce vrem să facem e una şi ce trebuie să facem e altceva, o dojeni Agnes. Cum de nu ştii lucrul acesta până la vârsta asta? Doar n-ai crescut printre lupi?!

— Plănuim asta de multă vreme, o linişti Angel. M-am cocoţat în copac de o sută, dacă nu de două sute de ori, am reţinut absolut toate detaliile, i le-am descris lui Barty, centimetru cu centimetru, toată harta arborelui, trunchiul, coroana, crengile mari şi ramurile mici, grosimea fiecăreia,

gradul de rezistenţă, unghiuri şi intersectări, noduri şi scorburi, tot-tot, până la mlădiţe. E bine pregătit, mătuşă Aggie, a dat lovitura. E campion acum.

Erau nedespărţiţi, fiul ei şi fetiţa asta scumpă, aşa cum fuseseră practic din momentul în care se cunoscuseră, cu peste şase ani în urmă. Percepţia specială de care erau capabili amândoi – „toate felurile în care lucrurile sunt” – explica în parte apropierea dintre ei. Însă legătura dintre ei era atât de adâncă, încât depăşea orice putere de înţelegere, fiind misterioasă ca Sfânta Treime – trei Dumnezei într-unul singur.

Fiind orb, dar şi excepţional de inteligent, Barty studia acasă; în plus, nu exista profesor mai apt decât propriile lui talente de autodidact şi nici nu exista nimeni pe lume care să-i insufle o sete mai mare de cunoaştere, decât aceea pe care o avea din naştere. Angel frecventa aceeaşi „şcoală” neoficială, unicul ei coleg de clasă fiind şi singurul ei profesor, îşi dădeau toate testele de echivalenţă cerute de lege. Tot timpul împreună, pentru ei viaţa era o joacă, dar şi o instruire permanentă.

Aşadar, au ticluit amândoi acest proiect, din calcule şi nebunie, din geometria crengilor, botanica arborilor şi zburdălnicia copilăriei, un test de strategie, putere şi iscusinţă, făcut din limitele sperioase ale unei bravade la vârsta de nouă ani.

Deşi ştia răspunsul şi îşi dădea seama de inutilitatea întrebării, Agnes zise:

— De ce? Oh, Doamne, de ce trebuie ca un băiat orb să se suie într-un copac?

— Da, e orb, dar e şi *băiat,* spuse Angel, or copacii sunt o tentaţie pentru toţi băieţii.

Toţi participanţii la „caravana plăcintelor” se adunaseră sub stejar. Întreaga familie, cu nenumăratele ei nume, adulţi şi copii, cu capul înclinat pe spate, ferindu-şi cu palma ochii de lumina soarelui, toţi urmăreau amuţiţi evoluţia lui Barty.

— Am studiat trei trasee până în vârf, spuse Angel. Fiecare prezintă nişte dificultăţi diferite. Barty le va încerca până la urmă pe toate, însă a început cu cel mai greu.

— Păi, sigur, nici nu se putea altfel, pufni Agnes, exasperată.

— Parcă nu ştii şi tu că aşa e Barty?! zise Angel.

Şi băiatul urca mai departe, de pe trunchi pe creangă, de pe creangă pe ramură, de pe ramură pe creangă, pe creangă, pe trunchi. Mâna ridicată peste cealaltă mână, sus, pe părţile verticale, ţinându-se strâns cu genunchii, pe urmă ridicându-se în picioare şi păşind, ca un acrobat pe sârmă, de-a lungul crengilor paralele cu solul, balansându-se în aer şi păşind de pe o traiectorie lemnoasă pe alta, mereu tot mai sus spre cel mai de sus vârf, micşorându-se o dată cu ascensiunea, părând din ce în ce mai micuţ. Cu toate forţele înainte spre citadela verde a vârfului.

Mişcându-se în jurul copacului, în căutarea unui punct de unde să-l poată vedea mai bine pe Barty, oamenii se opreau să o îmbărbăteze pe Agnes, dar nu cu vorbe, ci din priviri sau prin gesturi. Maria o strânse uşor de braţ. Celestina o mângâie uşor pe ceafă. Edom o strânse în braţe. Grace o cuprinse de talie, la un moment dat. Wally i-a zâmbit şi i-a arătat semnul victoriei. Tom Vanadium, cu degetul mare şi arătătorul formând un încrezător OK. Toţi optimişti. Alegând să comunice, totuşi, prin semne şi gesturi, poate tocmai fiindcă le era teamă să nu le tremure vocea…

Paul stătea lângă ea, strâmbându-se câteodată spre pământ, ca şi cum primejdia era acolo, nu deasupra – ceea ce, într-un sens, aşa şi era, fiindcă impactul, şi nu căzătura propriu-zisă purta în el fatalitatea –, iar alteori o lua de după umeri, privind fix la băiatul de deasupra. Dar şi el tăcea.

Numai Angel vorbea, fără emoţie şi fără tremur în glas, plină de încredere în Barty:

— Învăţ tot ce pot de la el, iar el *află* tot ceea ce văd eu. Tot, tot, mătuşă Aggie.

Pe măsură ce Barty urca tot mai sus, frica lui Agnes devenea mai pură; dar totodată se simţea cuprinsă de o beatitudine minunată, iraţională. Faptul că acest lucru putea fi realizat, că întunericul putea fi biruit îi umplea sufletul de bucurie. Din când în când, băiatul se mai oprea, poate ca să se odihnească sau să reflecteze la harta tridimensională din incredibila lui minte, şi de fiecare dată când pornea iarăşi în sus punea mâinile exact în locul potrivit, la care Agnes exclama în sinea ei *da, da!!!* Inima ei era acolo sus, cu Barty, inima ei în inima lui, aşa cum fusese când îl avea în pântece, la adăpost de primejdii, în acel amurg ploios, când automobilul răsturnat o proiectase în văduvie.

În cele din urmă, când soarele apunea molcom, băiatul a ajuns în punctul cel mai de sus, dincolo de care ramurile erau prea fragile şi nu-l mai puteau susţine. Proiectat pe un cer suficient de roşu cât să-i înveselească pe cei mai ursuzi mateloţi, Barty s-a înălţat, rămânând drept în picioare într-un ultim labirint de rămurele, cu mâna stângă proptită pe o creangă care se legăna, cu mâna dreaptă pusă şmechereşte în şold, stăpân pe domeniul lui, după ce zvârlise la o parte stavilele întunericului, din care îşi făurise o scară spre cer.

Rudele şi prietenii îl ovaţionau. Agnes îşi închipuia ce era probabil în sufletul lui Barty, copil orb, dar binecuvântat, curajos şi bun la suflet, deopotrivă.

— Acum, nu trebuie să-ţi mai fie frică de ceea ce se va întâmpla cu el, dacă vreodată nu vei mai fi, mătuşă Aggie. Dacă poate face asta, atunci poate face orice, iar tu te vei putea odihni în pace.

Agnes avea doar treizeci şi nouă de ani, fiind plină de optimism şi vigoare, aşa că vorbele lui Angel păreau cam premature. Totuşi, peste câţiva ani, va avea toate motivele să se întrebe dacă aceşti copii talentaţi nu prevăzuseră, cumva, fără să-şi dea seama, câtă mângâiere îi va aduce ei faptul că avusese ocazia de a asista la această ascensiune.

— Mă urc şi eu, anunţă Angel.

Şi, cu o agilitate şi o naturaleţe ce ar fi stârnit invidia oricărei veveriţe, fetiţa a început să se caţere în copac.

Strigând-o, Agnes îi zise:

— Stai, scumpete. Ar fi mai bine să coboare, acum, până nu se întunecă.

Din copac, fetiţa se hlizea:

— Şi dacă rămâne acolo sus, până în zori, tot pe întuneric se va da jos, nu crezi?! Haide, lasă, o să fie bine, mătuşă Aggie.

Punându-i nervii la încercare Celestinei, la fel cum făcuse şi Barty cu mama lui, Angel se ridică repede, din creangă în creangă, ajungând lângă băiat, când nişte fâşii roşii înviorau încă bolta cerului, care se recolora în vişiniu. În picioare, în labirintul verde, alături de el, râsul ei răsuna cristalin prin catedrala stejarului.

Din 1975 până în 1978: Iepurele a fugit de Dragon, Şarpele a fugit de Cal, iar 1978 a adus domnia muzicii disco. Renăscuţi, Bee Gees dominau undele radiofonice. John Travolta era „imaginea”. Rebelii din Rhodesia, sesizând pericolele inerente în orice bătălie dintre egali, au avut curajul bărbătesc de a măcelări nişte misionare neînarmate şi nişte şcolăriţe. Spinks a câştigat titlul de la Ali, iar Ali l-a câştigat înapoi de la Spinks.

În dimineaţa de august când Agnes a venit acasă de la cabinetul doctorului Joshua Nunn, cu rezultatele de la analize şi cu diagnosticul de leucemie acută mieloblastică, le-a cerut tuturor să împacheteze şi să pună caravana în mişcare, dar nu ca să livreze plăcinte, ci ca să meargă la un parc de distracţii. Voia să se dea cu trenuleţul şi cu roata mare, dar mai ales îşi dorea să îi vadă pe copii râzând. Avea de gând să înmagazineze în memorie râsul lui Barty, aşa cum şi el memorase imaginea chipului ei, înainte de operaţia prin care îi fuseseră scoşi ochii.

Nu le-a ascuns rudelor şi prietenilor diagnosticul, dar a amânat să le spună şi prognoza, care era sumbră. Deja, oasele ei erau fragile, pline de celule albe imature deviate,

care blocau producerea celulelor albe normale, a celulelor roşii şi a plateleţilor.

Barty, care avea numai treisprezece ani, însă asculta cărţi din programa de facultate, studiase probabil leucemia, în timp ce aşteptau rezultatele analizelor, ca să fie pregătit pentru a înţelege perfect diagnosticul, imediat ce le va fi comunicat. A încercat să nu îşi arate desperarea, când a auzit cuvintele „acută mieloblastică”, care reprezenta forma cea mai gravă a bolii, însă, prefăcându-se, expresia lui părea mai sinistră decât dacă ar fi declarat sincer că ştie perfect despre ce este vorba. Dacă ochii nu ar fi fost artificiali, grimasa dezinvoltă a buzei de sus ar fi fost total neconvingătoare.

Înainte de a porni spre parcul de distracţii, Agnes l-a tras deoparte, l-a ţinut strâns şi i-a zis:

— Uite ce e, copile drag, eu nu mă dau bătută. Şi nici nu cred că o voi face vreodată. Hai să ne distrăm, astăzi. În seara asta, tu, eu şi Angel vom convoca o întrunire a Societăţii aventurierilor inofensivi „Polul Nord” – fetiţa devenise al treilea membru, cu ani în urmă – şi toate adevărurile vor fi spuse, iar secretele vor fi cunoscute.

— Prostia aia, zise el, pe un ton îndurerat.

— Să nu mai spui asta. Societatea nu e o „prostie”, mai ales acum. Ne reprezintă pe „noi”, ceea ce suntem şi cum suntem, or eu iubesc la nebunie tot ceea ce înseamnă „noi”.

În parcul de distracţii, legănându-se în trenuleţul minune, Barty a avut o „experienţă”, o reacţie la altceva decât salturile bruşte şi coborârile abrupte al vagoanelor. Îl apucase o stare de entuziasm, ca atunci când înţelegea şi descifra o nouă teorie matematică. La sfârşitul cursei, a vrut să reia cursa de la capăt, ceea ce au şi făcut. Orbii nu trebuie să stea la rând, în parcurile de distracţii: au prioritate întotdeauna. Agnes l-a însoţit de două ori, apoi Paul tot de două ori şi, în cele din urmă, Angel a mers cu el de trei ori. Obsesia cu trenuleţul minune nu avea nici o legătură cu o stare de entuziasm şi nici măcar cu vreo senzaţie de amuzament. Exuberanţa a cedat locul unei

tăceri meditative, mai ales după ce un pescăruş a zburat la numai câţiva centimetri de faţa lui, speriindu-l, la penultima cursă. După aceea, parcul n-a mai prezentat aproape nici un interes pentru el; Barty nu spunea decât că se gândise la un nou mod de a simţi lucrurile – înţelegând prin aceasta toate felurile în care sunt acestea – un unghi inedit de abordare a acelui mister.

După parcul de distracţii, nu a fost nevoie ca Doamna de Zahăr să meargă la spital. Cu Wally alături, avea practic medicul ei personal, capabil să-i administreze medicamentele anticanceroase şi perfuziile de care avea nevoie. Deşi terapia cu raze se prescrie în cazul leucemiei acute limfoblastice, tratamentul nu este la fel de eficient în cazurile mieloblastice, iar în situaţia de faţă nu se considera un remediu necesar, ceea ce facilita şi mai mult tratarea pacientei la domiciliu.

În primele două săptămâni, când nu era plecată cu caravana plăcintelor, Agnes primea nenumăraţi musafiri, care desigur o cam oboseau. Dar erau atâţia oameni pe care îşi dorea să îi mai vadă măcar o dată. Se lupta din greu cu boala şi nu-şi pierdea speranţa, dar pentru orice eventualitate nu renunţa nici la vizite.

Mai gravă decât friabilitatea oaselor, gingiile sângerând, durerile de cap, vânătăile urâte, mai gravă decât slăbiciunea legată de anemie şi crizele de sufocare, era suferinţa pe care lupta ei le-o provoca acelora pe care îi iubea. De la o zi la alta, le venea tot mai greu să îşi ascundă îngrijorarea şi tristeţea. Îi ţinea de mână, când tremurau. Le cerea să se roage împreună cu ea, când îşi exprimau furia că aşa ceva i se putea întâmplă tocmai ei, iar ea nu-i lăsa să plece, până nu se liniştea. Nu o dată a luat-o lângă ea pe dulcea Angel, a mângâiat-o pe păr şi a alinat-o, povestindu-i peripeţii din zilele fericite. Şi mereu Barty, veghind-o din orbirea lui, conştient că ea nu va muri în toate locurile unde este ea, dar neconsolat prin faptul că ea va continua să existe în alte lumi, unde el nu va putea fi niciodată lângă ea.

Oricât de cumplită era situaţia pentru Barty, Agnes ştia că nici lui Paul nu-i era uşor. Se ţineau în braţe noaptea, iar nu o dată i-a spus:

— Dacă se va întâmplă tot ce poate fi mai rău, să nu te apuci iarăşi să cutreieri lumea pe jos.

— Bine, acceptă el, poate cu prea multă uşurinţă.

— Vorbesc serios, să ştii. Ai o mulţime de responsabilităţi aici. Barty. Pie Lady Services. Oameni care depind de tine. Prieteni care te iubesc. Când te-ai urcat în barca mea, domnule, ţi-ai asumat multe lucruri de care nu vei mai putea fugi.

— Îţi promit, Aggie. Dar n-ai să pleci nicăieri.

În a treia săptămână din octombrie, era imobilizată la pat.

La întâi noiembrie, au mutat patul mamei lui în salonaş, ca să poată fi în centrul lucrurilor, cum fusese întotdeauna, deşi acum nu mai primeau musafiri, decât membrii familiei lor cu multe nume.

În dimineaţa zilei de 3 noiembrie, Barty o rugă pe Maria s-o întrebe pe Agnes ce ar vrea să i se citească.

— Când o să-ţi răspundă, să ieşi din cameră. De acolo mai departe, preiau eu problema.

— Ce să preiei, de fapt? întrebă Maria.

— Am plănuit o mică glumă.

Cărţile erau stivuite pe o masă din apropiere, romane preferate şi volume de versuri, pe care Agnes le citise înainte. Timpul fiind atât de limitat, prefera confortul subiectelor cunoscute, evitând riscul ca alţi scriitori, cu nişte povestiri noi, să-i displacă tocmai acum. Paul îi citea adesea, la fel ca şi Angel. Tom Vanadium şedea şi el cu ea, la fel ca şi Celestina şi Grace.

În această dimineaţă, în timp de stătea la o parte în salonaş, ascultând ce se întâmplă, Barty o auzi pe mama lui cerându-i Mariei nişte poeme de Emily Dickinson.

Nedumerită, dar cooperantă, Maria ieşi din cameră, cum i se spusese, iar Barty luă cartea care trebuia, din teancul

de pe masă, fără să-l îndrume nimeni. Se aşează pe fotoliu lângă maică-sa şi începu să citească.

Ridicându-se în capul oaselor şi uitându-se la el, bănuitoare, îi spuse:

— Ai învăţat-o pe de rost pe bătrâna Emily.

— Ba nu, citesc de pe pagină, o asigură el, continuând lectura cu voce tare.

— Barty? spuse ea, miratã.

— Mai ţii minte ce-am vorbit noi, de mult de tot? zise el, închizând cartea. M-ai întrebat cum se poate, dacă pot merge acolo unde ploaie nu e…

— … atunci de ce n-ai putea merge acolo unde ochii tăi sunt sănătoşi, lăsând tumorile aici, îşi aminti ea.

— Ţi-am răspuns că lucrurile nu funcţionează aşa, şi am avut dreptate. Totuşi… nu merg practic în alte lumi ca să evit ploaia, şi într-un fel merg în „noţiunea” de alte lumi…

— Mecanica cuantică, spuse ea. Ai mai spus asta.

Barty încuviinţă din cap.

— Nu numai că efectul vine înaintea cauzei în acest caz, ci pur şi simplu nu există o cauză. Efectul este faptul că nu te uzi în ploaie, dar cauza – care ar fi trebuit să fie faptul că umbli printr-o lume unde totul e uscat – nu se produce niciodată. Doar ideea de o astfel de lume.

— Mai straniu chiar decât ceea ce ne-a povestit Tom Vanadium.

— Oricum, în mine s-a produs un declic în trenuleţul de la parcul de distracţii şi am sesizat un nou unghi de abordare a problemei. M-am gândit că pot umbla în ideea de văz, împărtăşind într-un fel văzul cu un alt eu, într-o altă realitate, fără a mă afla, de fapt, acolo, zâmbi el, înduioşat de uimirea ei. Ce spui de asta?

Îşi dorea atât de mult să-l creadă, să ştie că fiul ei era din nou sănătos, iar nostim era că îl *credea* efectiv, fiindcă ştia că era adevărat.

Ca să îi demonstreze că nu minţea, i-a citit un pic din Dickens, cum a vrut ea – un fragment din *Marile speranţe.* Pe urmă, un pasaj din Twain.

L-a întrebat câte degete ţinea ea în sus, în acel moment, iar el i-a zis patru, şi patru erau. Pe urmă, două degete. Pe urmă, şapte. Mâinile ei atât de palide, cu palmele pline de vânătăi.

Întrucât avea intacte glandele lacrimale şi canalele lacrimilor, Barty putea plânge cu ochii lui de plastic. Drept urmare, faptul că şi putea *vedea* cu ei nu mai părea atât de incredibil.

Trucul acesta, totuşi, era mult mai dificil decât mersul pe acolo unde ploaia nu era. Susţinerea văzului necesita un mare efort mintal şi fizic, din partea lui.

Bucuria ei merita preţul plătit pentru a o vedea.

Oricât de solicitant mintal şi oricât de stresant era efortul de a menţine acest văz de împrumut, lucrul cel mai cumplit era, însă, să îi privească din nou faţa, după atâţia ani cât fusese orb, văzând cât era de palidă şi de lividă. Femeia frumoasă şi plină de viaţă, a cărei imagine o păstrase cu sfinţenie în memorie, avea să fie dată la o parte de această variantă ofilită.

Au convenit că pentru lumea exterioară Barty va trebui să continue să pară nevăzător – fiindcă, altminteri, exista riscul de a fi tratat ca un monstru sau de a fi supus, poate fără voia lor, unor experimente. Lumea modernă nu tolerează miracolele. Numai rudele vor fi puse la curent cu această evoluţie.

— Dacă lucrul acesta uluitor se poate întâmpla, Barty, atunci ce altceva s-ar mai putea petrece?

— Poate că asta e de ajuns.

— Oh, sigur că da! Sigur că e de ajuns! Dar… nu regret mult, să ştii. Regret însă că nu voi fi aici ca să văd de ce a trebuit ca tu şi Angel să fiţi împreună. Ştiu că va fi ceva frumos, Barty. Ceva minunat.

Câteva zile au sărbătorit discret uimitoarea revenire a vederii lui Barty, iar în tot acest răstimp Agnes nu se mai sătura să-l contemple când citea. Barty nici nu ştia dacă îl asculta cu atenţie. Faptul că îl vedea iarăşi complet sănătos îi ridica moralul şi o încânta mai mult decât orice capodoperă literară din această lume.

În după-amiaza zilei de 9 noiembrie, când Paul şi Barty erau cu ea, depănând amintiri, iar Angel era la bucătărie, pregătindu-le ceva de băut, mamei lui i se tăie respiraţia; apoi, se sufocă. Gâfâind, albă ca varul, izbuti să îngaime:

— Aduceţi-o pe Angel, acum. Nu mai e timp să-i chemaţi şi pe ceilalţi.

Se strânseră toţi trei în jurul ei, nedezlipiţi unii de ceilalţi, ca şi cum ar fi vrut să împiedice Moartea să-şi ia un tribut la care ei nu puteau renunţa.

— Cât de mult mi-a plăcut inocenţa ta… şi faptul că te-am putut iniţia, îi spuse ea lui Paul.

— Aggie, nu, o imploră el.

— Să nu te-apuci să cutreieri iarăşi lumea pe jos, îi reaminti ea.

Vocea ei deveni mai anemică, în momentul în care i se adresă lui Angel, însă în această nouă fragilitate Barty desluşea o iubire nemărginită:

— Dumnezeu este în tine, Angel, într-atât de puternic străluceşti. Răul nu se atinge de tine.

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, fata o sărută şi îşi lipi capul de pieptul ei, captând pentru vecie amintirea bătăilor inimii ei.

— Băiatul meu minune, îi spuse Agnes lui Barty.

— Supermami a mea.

— Dumnezeu mi-a dat o viaţa minunată. Să nu uiţi asta. Fii tare pentru ea.

— Bine.

Agnes închise ochii, iar Barty crezu că se prăpădise deja, dar apoi pleoapele ei se ridicară din nou:

— Există un singur loc dincolo de toate felurile în care lucrurile sunt.

— Aşa sper şi eu, spuse el.

— Ştii că bătrâna ta mamă nu te-ar minţi, nu-i aşa?!

— Da, bătrâna mea mami n-ar face aşa ceva.

— Băiatul meu… nepreţuit.

Barty îi spuse că o iubeşte, iar ea îşi dădu sufletul pe fondul acestor cuvinte. Murind, expresia aceea secătuită de om bolnav de leucemie în faza terminală se risipi, iar

înainte ca masca pământie a morţii să-i ia locul, Barty văzu frumuseţea pe care o păstrase în memorie de când avea trei ani, înainte de a rămâne fără ochi, văzu acum fugitiv această frumuseţe, ca şi cum ceva transfigurator izvora din ea, o lumină perfectă, esenţa ei.

Din respect pentru mama lui, Barty s-a luptat să îşi păstreze văzul fără-de-ochi cu greu dobândit, trăind în *ideea* unei lumi unde avea încă însuşirea de a vedea, până când mamei lui i s-au acordat onorurile pe care le merita şi a fost aşezată în locul de odihnă veşnică, alături de tatăl lui.

În ziua aceea, şi-a pus costumul bleumarin.

Se prefăcea că era orb, agăţându-se de braţul lui Angel, însă nu-i scăpa nimic şi îşi grava în memorie fiecare detaliu, ştiind câtă nevoie va avea de toate amănuntele în întunericul ce va veni.

Agnes avea numai patruzeci şi trei de ani, dar cât de puternic îşi pusese amprenta asupra lumii. Peste două mii de persoane au participat la înmormântarea ei – care a fost oficiată de clerici din şapte confesiuni –, iar convoiul funerar pornit în procesiune până la cimitir s-a întins pe mai mulţi kilometri, oamenii preferând să îşi parcheze automobilele şi să meargă pe jos. Rudele şi prietenii îndoliaţi au umplut dealurile acoperite de iarbă şi s-au răspândit printre pietrele funerare, slujba neîncepând decât după ce s-a adunat toată lumea. Nimeni nu s-a impacientat de această întârziere. După ce s-a rostit rugăciunea finală, iar sicriul a fost coborât în groapă, mulţimea ezita parcă să plece, zăbovind la mormânt, cum nu se face îndeobşte, până când Barty a realizat că, la fel ca şi el, oamenii aşteptau o înviere miraculoasă şi o înălţare la ceruri, fiindcă printre ei păşise de atâtea ori cea fără de prihană.

Agnes Lampion. Doamna de Zahăr.

Acasă din nou, în mijlocul familiei, Barty se prăbuşi de epuizare, din cauza efortului susţinut de a vedea cu nişte ochi pe care nu-i avea. Imobilizat la pat timp de zece zile,

cu febră, cu ameţeli şi migrene, cu senzaţii de greaţă, a slăbit câteva kilograme, până s-a însănătoşit complet.

Nu o minţise pe maică-sa. Aceasta presupusese că, printr-o magie a cuantelor, băiatul ci îşi recăpătase vederea definitiv şi că acest lucru se produsese fără nici un cost. Dar, de fapt, el nu vrusese decât ca mama lui să închidă ochii împăcată că fiul ei scăpase pentru totdeauna de întuneric.

Acum, întoarcerea la starea de nevăzător a durat cinci ani, până în 1983.

83

În fiecare zi crucială, se muncea în amintirea mamei lui. La Pie Lady Services, întotdeauna, căutau noi reţete şi modalităţi de a lumina colţul unde se aflau.

Geniul matematic al lui Barty s-a dovedit a avea o valoroasă aplicare în practică. Chiar şi aşa nevăzător, cum era, percepea modele şi structuri, pe care alţii, înzestraţi cu vedere, nu le discerneau. Lucrând împreună cu Tom Vanadium, a conceput nişte strategii de investiţii uimitor de eficiente, bazate pe nişte subtilităţi deduse din istoria afacerilor de succes. Prin anii ’80, profitul fundaţiei se cifra la aproximativ douăzeci şi şase la sută în raport cu capitalul: excelent, ţinând seama de curba accentuată a ratei inflaţiei în deceniul precedent.

Timp de cinci ani, după moartea lui Agnes, familia lor cu multe nume a prosperat. Barty şi Angel îi aduseseră pe toţi laolaltă în acest loc, în urmă cu cincisprezece ani, însă s-ar fi zis că destinul, despre care vorbise Tom pe veranda din spatele casei, în acea seară cu ploaie, nu se grăbea să se manifeste. Barty nu reuşea să găsească nici o metodă nedureroasă de a menţine această vedere secundară, aşa că trăia fără de lumină. Angel nu avea nici un motiv de a

mai da brânci cuiva în lumea gângăniilor mari, aşa cum făcuse cu Cain. Singurele miracole din viaţa lor era miracolele iubirii şi ale prieteniei, însă familia se aştepta şi la alte minuni, care se puteau produce oricând, de la o zi la alta.

Nimeni nu s-a mirat de cererea lui în căsătorie, de faptul că ea a acceptat şi nici de nunta care a avut loc. Barty şi Angel aveau amândoi optsprezece ani când s-au căsătorit, în iunie 1983.

Timp de doar o oră, ceea ce nu a fost prea istovitor, a păşit prin *ideea* unei lumi în care avea ochi valizi, împărtăşind cu alţi Barty din alte locuri însuşirea văzului, şi asta pentru a avea capacitatea de a-şi vedea mireasa, la biserică, primind taina căsătoriei şi inelul lui pe deget.

În toate nenumăratele feluri în care lucrurile sunt, prin infinitatea lumilor şi a Creaţiei, Barty credea că nu exista femeie mai frumoasă la chip şi la suflet, decât ea.

La încheierea ceremoniei, a renunţat la văzul de împrumut. Avea să trăiască în întuneric, până la Paştele din 1986, deşi fiecare minut din viaţă îi era luminat de soţia sa.

Petrecerea de nuntă – plină de voioşie şi antren – s-a întins pe cele trei proprietăţi, care nu aveau garduri între ele. Numele mamei lui a fost pomenit de atâtea ori, prezenţa ei era atât de vie în existenţa tuturor celor pe care îi cunoscuse, încât uneori aveau senzaţia că este şi ea acolo, cu ei.

Dimineaţa, după prima lor noapte împreună, fără ca vreunul dintre ei să sugereze ce trebuia făcut, Barty şi Angel s-au dus tăcuţi în curtea din spate şi, împreună, s-au urcat în stejar, ca să vadă răsăritul soarelui din cel mai înalt punct.

*

Peste trei ani, în Sâmbăta Mare a anului 1986, legendarul iepuraş le-a adus un dar: Angel a născut-o pe Mary. „Era timpul să avem în familie şi un nume obişnuit, dar atât de frumos”, a declarat ea.

Ca să-şi vadă fetiţa nou-născută, Barty a împărtăşit văzul cu alţi Barty. I-a plăcut atât de mult de această Mary micuţă şi boţită, încât şi-a menţinut vederea toată ziua, până când l-a apucat o migrenă insuportabilă, iar o criză de bâlbâială subită l-a convins să revină la confortul stării de nevăzător.

Bâlbâiala a dispărut în câteva minute, însă Barty presupunea că astfel de eforturi exagerate puteau duce la un atac de apoplexie sau la ceva şi mai grav chiar.

Orb a rămas până într-o după-amiază din luna mai 1993, când, în fine, miracolul s-a produs, iar rostul pe care Tom Vanadium îl prevăzuse de atâta timp a început să se manifeste.

Când Angel a venit să-l caute pe Barty, gâfâind de emoţie, acesta stătea de vorbă cu Tom Vanadium în biroul fundaţiei, de deasupra garajelor. Cu ani în urmă, cele două apartamente fuseseră unite şi extinse, atunci când garajele de sub ele s-au dublat ca mărime, asigurând un spaţiu mai bun de locuit, pentru Tom, dar şi birouri mai plăcute.

Deşi avea 76 ani, Tom lucra în continuare la fundaţia Pie Lady Services. Nu fixaseră o vârstă de pensionare pentru angajaţi, aşa că Părintele Tom spera să moară la locul de muncă. „Iar, dacă o să fie într-o zi de caravană, n-aveţi decât să-mi lăsaţi hoitul, acolo unde o să pic, până terminaţi toate livrările. Nu vreau ca din cauza mea careva să rămână fără plăcintele mult dorite.”

Redevenise Părintele Tom, în urmă cu trei ani, când se rehirotonisise. La rugămintea lui, Biserica îl desemnase capelan la Pie Lady Services.

Aşadar, întâmplarea făcea ca Barty şi Tom să stea de vorbă, atunci, despre un fizician specialist în mecanica cuantică, pe care îl văzuseră într-o emisiune la televizor – un documentar despre rezonanţa neobişnuită dintre credinţa într-un univers creat şi nişte descoperiri recente legate de cuante şi de biologia moleculară. Fizicianul susţinea că nişte colegi de-ai săi, care nu formau însă majoritatea, credeau că, printr-o înţelegere aprofundată a

nivelului cuantic al realităţii, în timp, se va produce o apropiere surprinzătoare între ştiinţă şi credinţă.

Angel îi întrerupse, dând buzna în cameră:

— Veniţi repede! spuse ea, gâfâind. E incredibil. E minunat. Trebuie să vedeţi şi voi. Da, Barty, trebuie să *vezi* aşa ceva.

— Bine.

— Am zis: „trebuie să *vezi* aşa ceva”.

— Ce tot spune? îl întrebă el pe Tom.

Ridicându-se de pe scaun, Barty începu să se refamiliarizeze cu toate felurile în care lucrurile sunt, începu să îşi modeleze mintea după toate unduirile, legănările şi curbele realităţii, pe care le percepuse în acea zi, la parcul de distracţii, aşa că, atunci când ajunse jos, iar apoi în curtea umbrită de stejarul din spatele casei, ziua deveni vizibilă treptat.

Mary se juca acolo şi, văzând-o, prima oară după şapte ani, Barty era să cadă în genunchi, extaziat. Era leită maică-sa; probabil că aşa arătase şi Angel când, la vârsta de trei ani, venise prima oară aici, în 1968, când explorase bucătăria în acea zi şi găsise prăjitorul de pâine sub o şosetă.

De asemenea, văzând-o acum pe nevasta lui, tot prima oară după şapte ani, Barty simţi că prinde aripi şi poate zbura deasupra pajiştii.

Pe iarbă, Koko, o căţea golden retriever de patru ani, era întinsă pe spate, cu labele în aer, în timp ce domnişoara Mary o freca pe burtă.

— Iubito, îi spuse Angel fiicei ei, arată-ne şi nouă cum te jucai cu Koko. Haide, scumpete, arată-ne. Arată-ne şi nouă.

— Mami e tare excitată de chestia asta, îi spuse Mary lui Barty.

— Parcă nu ştii cum e mami, zise Barty, încercând cu desperare să memoreze chipul fetiţei, care putea să-i lumineze cu imaginea ei următorul lung întuneric.

— Chiar *vezi* acum, tati?

— Da, chiar văd.

— Îşi plac pantofiorii mei?

— Sunt nemaipomeniţi.

— Îţi place cum sunt pieptănată…

— *Arată-ne, arată-ne, arată-ne*, insista Angel.

Căţeaua sări în picioare, dând din coadă, gata de joacă.

Mary avea o minge galbenă de plastic, după care Koko ar fi fost în stare să alerge toată ziua şi pe care ar fi ros-o cu plăcere, toată noaptea.

— O vrei? zise Mary spre Koko.

Koko abia aştepta, sărind nerăbdătoare, gata să prindă mingea, în momentul în care Mary o va arunca.

După câteva curse frenetice, când realiză că Mary doar se prefăcea că aruncă mingea, câinele începu să se învârtă în jurul fetiţei.

— Prinde-mă dacă poţi, zise Mary şi o luă la fugă.

Koko schimbă direcţia cu o pivotare fantastică şi se repezi după Mary.

Mary se răsuci şi ea, întorcându-se brusc spre stânga…

… şi dispăru.

— Oh, Doamne, spuse Tom Vanadium.

Adineauri, fetiţa şi mingea galbenă. În clipa următoare, dispăruseră ca şi cum n-ar fi existat vreodată.

Koko se opri brusc, contrariată, se uită în stânga, se uită în dreapta, cu urechile ciulite după cel mai mic zgomot, ca s-o găsească pe domnişorica Mary.

În spatele câinelui, Mary ieşi de niciunde, cu mingea în mână, iar Koko se răsuci surprinsă; joaca reîncepu.

De trei ori, Mary dispăru şi de trei ori reapăru, iar apoi se îndreptă cu Koko, care era absolut perplexă, spre mama şi tatăl ei.

— V-a plăcut?

— Când ţi-ai dat seama că poţi face asta?

— Un pic mai înainte, zise fetiţa. Şedeam pe verandă şi mâncam o acadea, când m-am gândit la asta.

Barty se uită la Angel, iar Angel se uită la Barty; se lăsară amândoi în genunchi, pe iarbă, în faţa fiicei lor. Zâmbeau… dar cam crispat.

Gândindu-se negreşit la tărâmul gângăniilor mari, în care îl împinsese pe Enoch Cain, exact lucrul la care se gândea şi Barty, Angel spuse:

— Scumpete, e extraordinar, e minunat, dar trebuie să ai grijă.

— Nu există nici un motiv de teamă, spuse Mary. Păşesc doar în alt loc, pentru scurt timp, iar apoi vin înapoi. Ca şi cum ai trece dintr-o cameră în alta. N-am cum să mă împotmolesc acolo sau ceva de genul ăsta, zise ea, uitându-se la Barty. Tati, tu ştii cum e.

— Oarecum. Dar ceea ce voia mama ta să spună…

— Poate că unele dintre acele locuri sunt *rele,* o preveni Angel.

— Oh, sigur, ştiu şi eu, zise Mary. Dar când e un loc rău, simţi înainte să intri acolo. Îl ocoleşti, pur şi simplu, şi treci la următorul. Nici o scofală.

Nici o scofală.

Barty o strânse în braţe. O îmbrăţişă şi pe Angel. Îl îmbrăţişă şi pe Tom Vanadium.

— Aş bea o tărie, spuse Părintele Tom.

Mary Lampion, luminiţa, a studiat acasă, cum făcuseră tatăl şi mama ei. Dar nu a învăţat doar să citească, să scrie şi să socotească. Treptat, a manifestat nişte aptitudini şi talente fascinante, care nu se deprind în nici o şcoală, pornind să exploreze într-un număr imens de felurile cum lucrurile sunt, călătorind în lumi aflate chiar aici, dar nevăzute.

Nevăzător, Barty asculta relatările ei şi, prin ea, vedea mai mult decât ar fi putut vedea vreodată, dacă nu rămânea fără ochi.

În Ajunul Crăciunului din anul 1996, familia s-a adunat la cină. Mobila din salonaş fusese împinsă la perete şi trei mese fuseseră puse cap la cap, pe toată lungimea încăperii, ca să aibă loc toată lumea.

Când aduseră bunătăţile pe masă şi turnară vinul, când toată lumea se aşezase pe scaune, în afară de Mary, Angel zise:

— Fiica mea mi-a zis că vrea să facă o mică prezentare, înainte ca eu să spun rugăciunea de mulţumire. Nu ştiu despre ce este vorba, însă m-a asigurat că nu e vorba de cântat, dansat sau recitat din poeziile ei.

Aşezat în capul mesei, Barty simţi apropierea lui Mary, doar când aceasta se pregătea să-l atingă. Punând mâna pe braţul lui, fata spuse:

— Tati, vrei să tragi scaunul mai în spate şi să mă laşi să stau în poala ta?

— Dacă e o prezentare, presupun că eu voi fi subiectul, zise el, trăgând scaunul de lângă masă şi luând-o pe Mary în poală. Să nu uiţi, însă, că nu port cravată niciodată.

— Te iubesc, tăticule, spuse ca, lipindu-şi palmele de tâmplele lui.

În întunericul lui Barty, veni o lumină pe care nu se străduise să o aibă. O văzu pe Mary zâmbindu-i şi luându-şi palmele de pe tâmplele lui, văzu chipul rudelor lui, masa împodobită festiv de Crăciun şi nenumăratele lumânări pâlpâind.

— Vei rămâne aşa, spuse Mary. Este lumină de la toţi ceilalţi „tu” din alte locuri, dar nu va mai trebui să faci nici un efort ca s-o păstrezi. Fără dureri de cap. Nici un fel de problemă, niciodată. Crăciun fericit, tăticule.

Şi aşa, la vârsta de treizeci şi unu de ani, după peste douăzeci şi opt de ani în care fusese orb, cu câteva scurte întreruperi, Barty Lampion a primit darul vederii de la fiica lui de zece ani.

Din 1999 până în 2000: Zi după zi, se muncea în amintirea dragilor dispăruţi – Agnes Lampion, Joey Lampion, Harrison White, Seraphim White, Jacob Isaacson, Simon Magusson, Tom Vanadium, Grace White şi, mai recent Wally Lipscomb, în amintirea tuturor celor care dăruiseră atât de mult şi, deşi poate vii încă în alte locuri, plecaseră de aici.

De Ziua Recunoştinţei, din nou la cele trei mese puse cap la cap, în anul triplului zero, Mary Lampion, acum în vârstă de paisprezece ani, a făcut un anunţ interesant, când s-a

servit plăcinta cu dovleac. În călătoriile unde numai ea putea merge, după şapte ani fascinanţi de explorare a unei fracţiuni din toate lumile infinite, spunea că simţea neîndoielnic, aşa cum mama lui Barty îi spusese acestuia pe patul de moarte, că există un loc anume dincolo de toate felurile în care lucrurile sunt, un unic loc strălucitor.

— Sper să am timp suficient ca să descopăr cum se ajunge acolo. Fiindcă vreau să văd acel loc.

Alarmată, maică-sa spuse:

— Dar asta fără să mori întâi.

— Bineînţeles, spuse Mary, fără să mor întâi, ceea ce ar fi prea *simplu.* Sunt o Lampion, nu uitaţi. Nici tata n-a ales drumul cel mai simplu, când s-a urcat în stejar.

Dar Barty mai puse o condiţie:

— Fără să mori întâi… Şi având certitudinea că poţi veni înapoi.

— Dacă voi ajunge vreodată acolo, mă voi întoarce înapoi, promise ea întregii familii. Imaginaţi-vă despre *câte lucruri* am avea de vorbit atunci. Poate că obţin şi nişte reţete noi de plăcinte de Dincolo.

2000, Anul Dragonului, cedează locul, fără proteste, Anului Şarpelui, iar după Şarpe vine Calul. Zi de zi, se munceşte în amintirea celor care au plecat înaintea noastră şi, dedicată muncii ei, tânără Mary este acolo, printre voi. Fiindcă acum, doar familia ei ştie cât de deosebită este această fată. Într-o anumită zi crucială, situaţia se va schimba.

SFÂRŞIT